

ЛЬВІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВНУТРІШНІХ СПРАВ
МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ЛЬВІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВНУТРІШНІХ СПРАВ
МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ

Кваліфікаційна наукова
праця на правах рукопису

ДУФЕНЮК ОКСАНА МИХАЙЛІВНА

УДК 340:343.1

ДИСЕРТАЦІЯ
КОНЦЕПТУАЛЬНА МОДЕЛЬ БАЛАНСУ
В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ:
ІНСТИТУЦІЙНИЙ, ПРАВАЗАСТОСОВНИЙ,
ОСОБИСТІСНИЙ РІВНІ

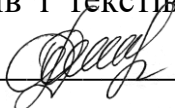
Спеціальності:

12.00.01 – теорія та історія держави і права;
історія політичних і правових учень

12.00.09 – кримінальний процес та криміналістика;
судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність

Подається на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук.

Дисертація містить результати власних досліджень. Використання ідей, результатів і текстів інших авторів мають посилання на відповідне джерело

_____ О. М. Дуфенюк

Львів – 2023

АНОТАЦІЯ

Дуфенюк О. М. Концептуальна модель балансу в кримінальному провадженні: інституційний, правозастосовний, особистісний рівні. – Кваліфікаційна наукова праця на правах рукопису.

Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук за спеціальностями: 12.00.01 – теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень; 12.00.09 – кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність – Львівський державний університет внутрішніх справ, Міністерство внутрішніх справ України, Львів, 2023.

Дисертація є першою в Україні кваліфікаційною науковою працею, в якій запропоновано нове вирішення теоретико-прикладної проблеми, що має загальнонаціональне значення і полягає у формуванні концептуальної моделі балансу в кримінальному провадженні.

Доведено, що ідея балансу в праві має генетичні зв'язки з ідеями справедливості, гармонії суспільного життя, недопущення свавілля, та кодується у підходах домінантних правових доктрин у різні історичні періоди аж до середини ХХ ст., коли цей напрям став трендом американської та європейської юриспруденції, набув більш конкретизованого змісту і зводився до дискурсу про цінності та інтереси сторін, які постали перед обличчям суду.

Розкрито природу балансу як засади функціонування кримінального провадження, як процесу знаходження рівноваги, узгодженості, пропорційності і як правового явища, якому властиві системотворчий потенціал, білатеральність, динамічність, і який має відповідати усталеним уявленням про справедливість у демократичному суспільстві. Розроблено концептуальну модель забезпечення балансу в кримінальному провадженні, яка охоплює (1) інституційний, (2) правозастосовний, (3) особистісний рівні. Інституційний рівень балансу передбачає узгодження повноважень, функцій, предмета відання органів,

уповноважених здійснювати кримінальне провадження, а також баланс у дихотоміях: «завдання – ресурси», «мета – засоби», «національне – наднаціональне». Правозастосовний рівень балансу передбачає субрівні: баланс приватних і публічних цінностей та інтересів, баланс процесуальних можливостей, баланс правових позицій, баланс науки і практики, баланс змісту і форми. На особистісному рівні актуалізується баланс об'єктивності та суб'єктивності, освіти та практики, моралі та права. Такий системний підхід став основою для диференціації розділів та підрозділів дисертаційної роботи.

Наголошено, що баланс у кримінальному провадженні слід розглядати як індикативну ознаку розвитку демократичних інституцій та втілення ідеї верховенства права у державі, а запропонована системна візія формує засадничі підвалини для стратегічного планування розвитку профільних структур; діагностики ризиків порушення рівноваги та кризових ситуацій, усунення чинників, які мають потенційний руйнівний вплив на систему кримінального провадження, втрату довіри суспільства до державних інституцій; адаптації органів досудового розслідування, прокуратури та суду до нових викликів та умов функціонування; генерування та впровадження інноваційних проєктів у досудове розслідування та судове провадження.

Розкрито сутність поняття інституціоналізації у кримінальному провадженні та інституційного балансу; запропоновано диференціювати вертикальний та горизонтальний виміри інституційного балансу; визначено елементи інституційного середовища кримінального провадження; розроблено індикативну систему недоліків, які впливають на функціонування інституційної інфраструктури кримінального провадження, що створює основу для оптимізації кримінальної процесуальної політики. У контексті інституційного балансу розкрито зміст концептуальних підходів до визначення мети, завдань, ресурсного забезпечення кримінального провадження. Диференційовано типові ризики дисбалансу в кримінальному провадженні у дихотомії «мета – засоби». Узагальнено аргументацію доцільності припинення практики допитів у робочих кабінетах слідчих, детективів і забезпечення можливості проведення

процесуальних дій у спеціалізованих кімнатах, створених у кожному органі досудового розслідування.

Дослідження балансу національного та наднаціонального дало змогу удосконалити теоретико-методологічне підґрунтя функціонування ЄСПЛ, що виявилось у виокремленні (1) інтеграційного, (2) аксіологічного, (3) правозахисного, (4) герменевтичного, (5) контрольно-наглядового впливу ЄСПЛ у сфері захисту основоположних прав людини на наднаціональному рівні та продукуванні змін у законодавстві та практиці на національному рівні. На основі узагальнення праць українських та зарубіжних вчених визначено типологію реальних та потенційних викликів, які здатні суттєво ускладнювати діяльність ЄСПЛ в сучасних умовах.

Визначено характеристики та правові механізми забезпечення балансу приватних та публічних інтересів у кримінальному провадженні. Удосконалено наукові погляди щодо концепції зловживання правами, що вбачається в обґрунтуванні доречності застосування терміну «недобросовісного використання права» як більш релевантного, впровадження засади *bona fides* у кримінальному процесуальному законодавстві, а також в узагальненні на прикладі кримінального провадження типових сфер та способів недобросовісного використання процесуального права, формування на концептуальному рівні системного механізму протидії такому явищу через застосування проактивних та реактивних заходів на підставі (1) формально-темпорального, (2) змістовного та (3) морально-етичного критеріїв.

У контексті балансу правових позицій обґрунтовано доцільність розмежовувати приватну і публічну правові позиції у кримінальному провадженні, визначено їх зміст, структуру, окремі характеристики та відмінності, а також розроблено мультивекторну систему балансу правових позицій у кримінальному провадженні. Впроваджено додаткові критерії класифікації правових позицій Верховного Суду за змістом та залежно від сфери впливу.

Розкрито зміст балансування і синергії правової науки й практики на прикладі кримінального провадження. Обґрунтовано доведено, що наука і

практика кримінального провадження потребують адаптації до глобальних правових, соціальних та безпекових мегатрендів (гуманізація, відновне правосуддя, правова інклюзія, конвергенція правових систем, збільшення даних у сфері права, урбанізація, міграція, цифровізація, соціальна комунікація, тероризм та організована злочинність, пандемія, війна), охарактеризовано їх зміст, що дає змогу прогнозувати трансформацію кримінального провадження в темпоральній перспективі. Наголошено, що правова інклюзія є мегатрендом, який в українській науковій доктрині не отримав належної уваги. Запропоновано авторське визначення поняття правової інклюзії, яким пропонується позначати засаду функціонування держави і напрям гуманітарної політики, в основі якої є ідея «суспільства для всіх» і яка передбачає вжиття заходів для забезпечення соціальної інтеграції в реалізації прав, свобод, законних інтересів, посиленні гарантій доступу до правничих продуктів і послуг, доступу до професії в сфері права, а також для подолання соціальної ексклюзії осіб, які у конфлікті з законом.

З урахуванням мегатренду цифровізації, а також суттєвих переваг документування криміналістичної інформації з використанням новітніх технологій (3D-сканування, використання безпілотних літальних апаратів) запропоновано створення спеціалізованого відділу інноваційного забезпечення при Головному управлінні Національної поліції у кожній області, відповідального за впровадження таких технологій у практичну діяльність та виконання тактичних завдань у «польових» умовах.

Наголошено на доцільності формування окремої галузі воєнної криміналістики, до предметної сфери якої запропоновано віднести розробку теоретичних положень та практичних рекомендацій збирання, дослідження, оцінки та використання доказів воєнних злочинів, вивчення особливостей проведення слідчих (розшукових) дій та впровадження окремих криміналістичних методик розслідування кримінальних правопорушень в умовах складних геополітичних, правових, безпекових, тактичних, логістичних, інформаційно-комунікаційних викликів, детермінованих агресивною війною.

Визначено зміст медійної криміналістичної псевдонауки та запропоновано типологію її впливу на суспільство (CSI-ефект), а також доведено на цій основі доцільність впровадження реверсної моделі проактивної протидії потенційним ризикам деформації загальносуспільного уявлення про синергію науки і практики у кримінальному провадженні.

В контексті дискурсу про баланс змісту і форми кримінального провадження обґрунтовано, що формалізм може мати як позитивну, так і негативну конотації. Розкрито сутність стандартного, абераційного та гібридного формалізму в кримінальному провадженні.

Розроблено типологію механізмів зниження суб'єктивізму в кримінальному провадженні, до яких віднесено: (1) механізм звуження діапазону процедур, які потребують втручання суб'єкта; (2) механізм інституційної незалежності та чіткого визначення меж дискреції; (3) механізм упровадження системи «ваг і стримувань»; (4) механізм упровадження імперативу обґрунтованості та вмотивованості процесуальних рішень; (5) механізм верифікації отриманого результату; (6) механізм рефлексійної компетентності; (7) механізм підвищення правової культури та правосвідомості; (8) механізм юридичної відповідальності за вихід за межі дискреції.

У контексті балансу освіти та практики обґрунтовано доцільність зміни підходів до освітнього процесу, реформування інституту наставництва та підвищення кваліфікації, а також запропоновано оптимізацію інституту помічника слідчого, що дає змогу реалізувати бінарну мету: з одного боку, зменшення навантаження на слідчого та підвищення якості досудового розслідування, з іншого – забезпечення поступової вторинної професіоналізації фахівця органу досудового розслідування.

Узагальнено аргументацію критиків та прихильників інституту окремої думки судді. Визначено тривимірний морально-правовий сенс окремої думки судді, який реалізується у таких аспектах: (1) консеквентний; (2) деонтологічний; (3) аксіологічний.

Ключові слова: верховенство права, справедливе правосуддя, баланс, кримінальне провадження, сторона обвинувачення, сторона захисту, органи досудового розслідування, інституціоналізація, приватні інтереси, публічні інтереси, тест пропорційності, криміналістична діяльність, кримінальна процесуальна форма, моральні основи кримінальної процесуальної діяльності.

SUMMARY

Dufeniuk O. M. Conceptual model of balance in criminal proceedings: institutional, law application, personal levels. – Qualifying scientific work on the rights of the manuscript.

Dissertation for the degree of Doctor of Law in specialties: 12.00.01 – Theory and History of State and Law; History of Political and Legal Doctrines; 12.00.09 – Criminal Process and Criminalistics; Forensic Science; Operational and Investigative Activities – Lviv State University of Internal Affairs, Ministry of Internal Affairs of Ukraine, Lviv, 2023.

The dissertation is the first qualifying research in Ukraine to propose a novel solution to a theoretical and applied problem of national importance, which is to form a conceptual model of balance in criminal proceedings.

It is proved that the concept of balance in law has genetic links to ideas of justice, harmony in societal life, prevention of arbitrariness, and is encoded in a variety of approaches within dominant legal doctrines throughout different historical periods, up to the mid-20th century when this direction became a trend in American and European jurisprudence, acquiring a more specific content and reducing itself to a discourse on the values and interests of the parties before the court.

The nature of balance is disclosed as the basis for the functioning of criminal proceedings, as a process of achieving balance, coherence, proportionality, and as a legal phenomenon characterized by its system-forming potential, bilateral nature, dynamism, and which should be consistent with the established notions of justice in a democratic society.

A conceptual model for ensuring balance in criminal proceedings has been developed, which covers (1) institutional level, (2) level of law application, and (3) personal level. The institutional level of balance involves the coordination of powers, functions, and the scope of authority of the bodies authorized to conduct criminal proceedings, as well as balance in the dichotomies such as „tasks – resources”, „purpose – means”, and „national – supranational”. The level of law application of the balance includes the sub-levels: balance between private and public values and interests, balance of procedural capabilities, balance of legal positions, balance of science and practice, balance of content and form. At the personal level, the balance between objectivity and subjectivity, education and practice, morality and law is emphasized. This systemic paradigm serves as the foundation for differentiating sections and subsections within the dissertation.

It is emphasized that balance in criminal proceedings should be regarded as an indicative feature of the development of democratic institutions and the embodiment of the rule of law in the state, and the proposed systemic vision forms the fundamental basis for strategic planning of the development of specialized structures; diagnosing risks of imbalance and crisis situations; eliminating factors which have a potentially destructive impact on the criminal proceedings system, the loss of societal trust in state institutions; adapting pre-trial investigation bodies, the prosecution, and the judiciary to new challenges and operational conditions; as well as generating and implementing innovative projects in pre-trial investigation and judicial proceedings.

The essence of the concept of institutionalization in criminal proceedings and institutional balance is revealed. It is proposed to differentiate between vertical and horizontal dimensions of institutional balance. Elements of the institutional environment of criminal proceedings are identified, and an indicative system of shortcomings affecting the functioning of the institutional infrastructure of criminal proceedings is developed, which creates the basis for optimizing criminal procedural policy. The content of conceptual approaches to determining the purpose, tasks, and resource support of criminal proceedings has been revealed. Typical risks of imbalance in criminal proceedings in the „purpose – means” dichotomy have been differentiated. The

argument for the expediency of discontinuing the practice of interrogations in the offices of investigators and detectives and ensuring the possibility of conducting procedural actions in specialized rooms in every pre-trial investigation body has been generalized.

The theoretical and methodological basis for the functioning of the European Court of Human Rights (ECHR) has been improved, revealing the following aspects: (1) integration, (2) axiological, (3) human rights, (4) hermeneutical, and (5) control and supervisory influence of the ECHR in the sphere of protecting fundamental human rights at the supranational level and producing changes in legislation and practice at the national level. Based on the generalisation of works by Ukrainian and foreign scholars, the typology of real and potential challenges which may significantly complicate the activities of the ECHR in modern conditions has been identified.

Characteristics and legal mechanisms for ensuring balance in private and public interests in criminal proceedings have been defined. Scientific views on the concept of abuse of rights have been improved, which is seen in the justification for the use of the term „unfair use of rights” as more relevant, the introduction of the bona fides principle in criminal procedural legislation, as well as the generalization of typical areas and methods of unfair use of procedural rights; forming at the conceptual level of a systemic mechanism for counteracting this phenomenon through the application of proactive and reactive measures based on (1) formal-temporal, (2) substantive, and (3) moral-ethical criteria.

The justification for distinguishing between private and public legal positions in criminal proceedings has been substantiated. Their content, structure, individual characteristics, and differences have been defined, and a multi-vector system of balancing of legal positions in criminal proceedings has been developed. Additional criteria for classifying the legal positions of the Supreme Court based on content and the sphere of influence have been introduced.

The essence of the synergy between legal science and practice on the example of criminal proceedings has been revealed. It has been substantiated that both the science and practice of criminal proceedings require adaptation to global legal, social, and security mega-trends (humanization, restorative justice, legal inclusion, convergence of

legal systems, increasing data in the field of law, urbanization, migration, digitalization, social communication, terrorism and organized crime, pandemic, war). These trends have been characterized, which makes it possible to predict the transformation of criminal proceedings in the temporal perspective. It has been emphasized that legal inclusion is a mega-trend that has not received due attention in Ukrainian scientific doctrine. An authorial definition of the concept of legal inclusion has been proposed, which denotes the principle of state functioning and the direction of humanitarian policy based on the idea of „society for all” and which encompasses measures to ensure social integration in the exercise of rights, freedoms, legitimate interests, strengthening of guarantees of access to legal products and services, access to the legal profession, and also to overcome the social exclusion of individuals in conflict with the law.

Taking into account the mega-trend of digitization, as well as the significant advantages of documenting forensic information using the latest technologies (such as 3D scanning and unmanned aerial vehicles), it is suggested to create of a specialized innovation department within the Main Directorate of the National Police in each region, which would be responsible for implementing such technologies in practice and executing tactical tasks in „field” conditions.

The expediency of forming a separate branch of military forensics has been underscored, the subject matter of which includes the development of theoretical principles and practical recommendations for collecting, investigating, assessing, and utilizing evidence of war crimes, as well as study the peculiarities of conducting investigative (search) actions and the implementation of specific forensic methods of investigating criminal offenses in the context of complex geopolitical, legal, security, tactical, logistical, information and communication challenges determined by aggressive warfare.

The content of media forensic pseudoscience has been defined, and a typology of its impact on society (CSI effect) has been proposed. Based on this, the expediency of implementing a reverse model of proactive counteraction to potential risks of deformation of the general public perception of the synergy between science and practice in criminal proceedings has been established.

In the context of the discourse on the balance of content and form of criminal proceedings, it has been argued that formalism can have both positive and negative connotations. The essence of standard, aberrational, and hybrid formalism in criminal proceedings has been revealed.

A typology of mechanisms for reducing subjectivity in criminal proceedings has been developed, including: (1) the mechanism of narrowing the range of procedures requiring the intervention of a subject; (2) the mechanism of institutional independence and clear delineation of the limits of discretion; (3) the mechanism for implementing a system of „checks and balances”; (4) the mechanism for introducing the imperative of substantiation and motivation of procedural decisions; (5) the mechanism for verifying the obtained result; (6) the mechanism of reflexive competence; (7) the mechanism for enhancing legal culture and legal awareness; (8) the mechanism of legal responsibility for exceeding the limits of discretion.

The expediency of changing approaches to the educational process, reforming the institute of mentoring and advanced training has been substantiated. Additionally, an optimization of the institute of the investigator's assistant has been proposed, which makes it possible to realize the binary goal of reducing the investigator's workload and improving the quality of pre-trial investigations on the one hand, and, on the other hand, facilitating the gradual secondary professionalization of a specialist of a pre-trial investigation body.

The arguments of critics and proponents of the institute of dissenting opinion of the judge have been summarized. The three-dimensional moral and legal sense of dissenting opinion of the judge has been determined and realized in the following aspects: (1) consequential; (2) deontological; (3) axiological.

Key words: rule of law, fair justice, balance, criminal proceedings, prosecution, defense, pre-trial investigation bodies, institutionalization, private interests, public interests, proportionality test, forensic activities, criminal procedural form, moral foundations of criminal procedural activities.

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ

Наукові праці, в яких опубліковані основні наукові результати дисертації

Монографія

1. Дуфенюк О. М. Баланс у кримінальному провадженні: інституційний, правозастосовний, особистісний рівні : монографія. Львів : Растр-7, 2023. 508 с.

Статті у наукових періодичних виданнях, проіндексованих у базах даних Web of Science Core Collection та/або Scopus

2. Blahuta R., Blikhar V., Dufeniuk O. Transfer of 3D Scanning Technologies into the Field of Criminal Proceedings. *Science and innovation*. 2020. Vol. 16 (3). P. 84–91. DOI: <https://doi.org/10.15407/scine16.03.084>

Особистий внесок здобувачки: у контексті вивчення балансу науки і практики визначено перелік переваг застосування технологій 3D сканування для збирання значущої інформації під час кримінального провадження.

3. Blikhar M., Dufeniuk O., Blikhar V. The Philosophy of the European Court of Human Rights: Axiological Paradigm. *Beytulhikme an International Journal of Philosophy*. 2020. Vol. 10 (2). P. 355–371. DOI: 10.18491/beytulhikme.1559

Особистий внесок здобувачки: окреслено ціннісні константи, які формують теоретико-методологічні основи діяльності Європейського суду з прав людини.

4. Blikhar V., Dufeniuk O., Blikhar M. Balance of “goal-means” in the system of Criminal procedure or can a good goal justify evil means? *Beytulhikme an International Journal of Philosophy*. 2021. Vol. II (4). P. 1801–1817. DOI: 10.18491/beytulhikme.1804

Особистий внесок здобувачки: проаналізовано різні підходи у зарубіжній правовій доктрині щодо балансу мети та засобів у кримінальному провадженні.

5. Dufeniuk O. The ECHR impact on the formation of supranational and national Human Rights Paradigm (Ukrainian context). *Ideology and Politics Journal. Universal Norms in a Time of Sovereignism*. 2021. Issue 1 (17). P. 232–251. DOI: <https://doi.org/10.36169/2227-6068.2021.01.00011>

Статті у наукових фахових виданнях України

6. Дуфенюк О. М. Аксіологія кримінального провадження. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2014. № 3. С. 160–163.

7. Дуфенюк О. М. Актуалізація гуманістичних цінностей у ході кримінального провадження. *Право і суспільство*. 2014. № 1. С. 229–233.

8. Дуфенюк О. М. Забезпечення судово-експертної діяльності у кримінальному провадженні: системна парадигма. *Вісник Львівського торговельно-економічного університету*. 2019. Вип. 8. С. 163–173.

9. Дуфенюк О. М. Польський досвід підготовки юристів до роботи з науковими доказами у кримінальному провадженні. *Форум права*. 2019. № 57 (4). С. 26–37. DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.3403545>

10. Дуфенюк О. М. Суб'єктивізм експерта у кримінальному провадженні. *Соціально-правові студії*. 2019. № 4. С. 74–81. DOI: 10.32518/2617-4162-2019-4-74-81

11. Дуфенюк О. М. Криміналістика у призмі сучасної освітньої парадигми. *Соціально-правові студії*. 2020. № 2. С. 36–43. DOI: 10.32518/2617-4162-2020-2-36-43

12. Дуфенюк О. М. Інституційний баланс у кримінальному провадженні. *Вісник Львівського торговельно-економічного університету*. 2021. Вип. 10. С. 81–88. DOI: <https://doi.org/10.36477/2616-7611-2021-10-11>

13. Дуфенюк О. М. Потерпілий-медіатор-підозрюваний: дев'ять років практики посередництва в Україні. *Соціально-правові студії*. 2021. Вип. 1. С. 29–38. DOI: 10.32518/2617-4162-2021-1-29-38

14. Дуфенюк О. М. Радянський та пострадянський кримінальний процес в Україні: балансування між минулим та сучасним. *Соціально-правові студії*. 2021. Вип. 4. С. 28–40. DOI: 10.32518/2617-4162-2021-4-28-40

15. Дуфенюк О. М. Баланс мети та засобів у кримінальному провадженні або про «нове обличчя» старих практик катувань та тортур. *Юридичний електронний журнал*. 2022. № 11. С. 369–374. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-4/88>

16. Дуфенюк О. М. Дискурс щодо «раціоналізації насильства» під час розслідування: справедлива відповідь на виклики чи балансування за межею закону? *Право і суспільство*. 2022. № 6. С. 222–229. DOI: <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2022.5.34>

17. Дуфенюк О. М. Правові механізми забезпечення балансу приватних та публічних інтересів у кримінальному провадженні. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2022. Вип. 4 (45). С. 117–122. DOI: <https://doi.org/10.32782/pyuv.v4.2022.22>

18. Дуфенюк О. М. Вплив глобальних мегатрендів на науку та практику кримінального провадження. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2022. Вип. 6 (47). С. 176–183. DOI: <https://doi.org/10.32782/pyuv.v6.2022.34>

19. Дуфенюк О. М. Формалізм у кримінальному провадженні: сутність та ризики дисбалансу. *Юридичний вісник*. 2022. Вип. 6. С. 84–94. DOI: <https://doi.org/10.32782/yuv.v6.2022.11>

20. Дуфенюк О. М. Характеристики балансу приватних та публічних інтересів у кримінальному провадженні. *Юридичний електронний журнал*. 2022. № 12. С. 430–434. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-12/101>

21. Дуфенюк О. М. Розслідування воєнних злочинів: логістичні, криміналістичні та судово-медичні питання. *Юридичний електронний журнал*. 2022. № 4. С. 369–374. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-4/88>

22. Дуфенюк О. М. Сучасний стан інституційного балансу у кримінальному провадженні. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2022. Том 29. № 4. С. 147–163. DOI: 10.31359/1993-0909-2022-29-4-147

23. Дуфенюк О. М. Баланс в дихотомії «освіта – практика» у кримінально-процесуальній діяльності: компетентнісний аспект. *Науковий вісник*

Міжнародного гуманітарного університету. 2023. № 61. С. 82–87.

DOI: <https://doi.org/10.32841/2307-1745.2023.61.17>

24. Дуфенюк О. М. Баланс змісту та форми у кримінальному провадженні. *Аналітично-порівняльне правознавство.* 2023. № 1. С. 506–512.

DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.01.8>

25. Дуфенюк О. М. Баланс процесуальних можливостей сторін як атрибут змагальності кримінального провадження. *Право і суспільство.* 2023. № 1. С. 302–309. DOI: <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2023.1.44>

26. Дуфенюк О. М. Вертикальний вектор балансу правових позицій у кримінальному провадженні. *Юридичний електронний журнал.* 2023. № 3. С. 452–456. DOI: [10.32782/2524-0374/2023-3/103](https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-3/103)

27. Дуфенюк О. М. Горизонтальний вектор балансу правових позицій у кримінальному провадженні. *Юридичний електронний журнал.* 2023. № 11. С. 460–464. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-1/108>

28. Дуфенюк О. М. Дискурс про «злі наміри» у використанні права в кримінальному провадженні: сутність дисбалансу та концептуальна модель протидії. *Право і суспільство.* 2023. № 2. С. 208–217. DOI: <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2023.2.2.31>

29. Дуфенюк О. М. Оптимізація балансу освіти й практики як чинник підвищення якості кримінального провадження. *Аналітично-порівняльне правознавство.* 2023. № 2. С. 335–341. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.02.58>

30. Дуфенюк О. М. Полярність та конвергенція об'єктивності та суб'єктивності у кримінальному провадженні. *Прикарпатський юридичний вісник.* 2023. № 1 (48). С. 110–116. DOI: [10.32782/руув.v1.2023.22](https://doi.org/10.32782/руув.v1.2023.22)

31. Дуфенюк О. М. Баланс моралі та права у кримінальному провадженні. *Юридичний електронний журнал.* 2023. № 4. С. 559–563. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-4/133>

32. Дуфенюк О. М. Концепт балансу у теоретико-правовому та кримінально-процесуальному дискурсі. *Вісник Львівського торговельно-*

Наукові праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації

33. Дуфенюк О. М. Як технологія 3D сканування змінює якість розслідування кримінальних правопорушень. *Проблеми застосування інформаційних технологій правоохоронними структурами України та вищими навчальними закладами зі специфічними умовами навчання* : збірник наукових статей за матеріалами доповідей Міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 22 грудня 2017 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2018. С. 35–39.

34. Дуфенюк О. М. Європейські стандарти судово-експертної діяльності в Україні: основні напрямки та перспективи впровадження. *Вдосконалення правового механізму захисту прав та свобод людини і громадянина в умовах євроінтеграції* : матеріали Всеукраїнської конференції (м. Львів, 29 березня 2019 р.). Львів : СПОЛОМ, 2019. С. 126–130.

35. Дуфенюк О. М. Міжнародний досвід протидії поліцейській корупції. *Проблеми кримінально-правового, кримінального процесуального та криміналістичного забезпечення прав особи в Україні* : матеріали Міжнародної конференції (м. Львів, 7 червня 2019 р.). Львів : НУ «ЛП», 2019. С. 76–79.

36. Дуфенюк О. М. Участь України у творенні єдиного європейського експертного простору. *Теорія та практика адаптації законодавства України до законодавства ЄС* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 8 червня 2018 р.). Київ : КНУ ім. Тараса Шевченка, 2018. С. 67–70.

37. Дуфенюк О. М. Перевірка доброчесності поліцейських: поняття, види та міжнародна практика. *Проблеми вдосконалення діяльності правоохоронних органів щодо виявлення, припинення та превенції корупційних проявів* : матеріали постійно діючого науково-практичного семінару (м. Львів, 24 травня 2019 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2019. С. 58–64.

38. Дуфенюк О. М. Тактика огляду з «висоти пташиного польоту» або дрони на службі в органах поліції. *Процесуальне та криміналістичне забезпечення*

досудового розслідування : матеріали науково-практичного семінару (м. Львів, 25 жовтня 2019 р.). Львів : ЛьВДУВС, 2019. С. 37–41.

39. Дуфенюк О. М. Феміда над мікроскопом або «наукові докази» у кримінальному провадженні (питання термінології). *Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах* : збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 8 листопада 2019 р.). Львів : ЛьВДУВС, 2019. С. 52–54.

40. Дуфенюк О. М. Ризики неналежного застосування правових позицій Європейського суду з прав людини українською Фемідою. *Державотворення та правотворення в контексті євроінтеграції* : матеріали доповідей, виступів і повідомлень учасників V-го Всеукраїнського круглого столу (м. Львів, 9 грудня 2019 р.). Львів : ПП «Видавництво «БОНА», 2019. С. 80–83.

41. Дуфенюк О. М. Напрями використання безпілотних літальних апаратів (дронів) органами поліції. *Інформаційні технології в освіті та практиці* : збірник наукових статей за матеріалами доповідей Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Львів, 20 грудня 2019 р.). Львів : ЛьВДУВС, 2019. С. 162–165.

42. Дуфенюк О. М. Епоха Facebook – нові виклики і нові можливості для поліції. *Нові виклики в епоху постмодерну* : збірник тез доповідей науково-практичної конференції, присвяченої пам'яті віце-президента Кримінологічної асоціації України, професора О. М. Литвака (м. Харків, 23 квітня 2020 р.). Харків : ХНУВС, 2020. С. 164–166.

43. Дуфенюк О. М. Війна як виклик для системи кримінального правосуддя. *Інноваційний потенціал та правове забезпечення соціально-економічного розвитку України: виклик глобального світу* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Полтава, 19–20 травня 2020 р.). Полтава : ППЕП. 2020. С. 61–65.

44. Дуфенюк О. М. Використання соціальних мереж у протидії злочинності – нові виклики і нові можливості. *Кримінальне та кримінальне процесуальне законодавство у контексті реформи кримінальної юстиції* : матеріали науково-практичного семінару (м. Львів, 22 травня 2020 р.). Львів : ЛьВДУВС, 2020. С. 56–61.

45. Дуфенюк О. М. CSI-ефект: позитивний та негативний вплив фільмів криміналістичного жанру. *Актуальні питання судової експертології, криміналістики та кримінального процесу* : матеріали II Міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 19 листопада 2020 р.). Київ : Видавництво Ліра-К, 2020. С. 173–177.

46. Дуфенюк О. М. Угода про визнання винуватості у кримінальному провадженні в світлі закордонної наукової доктрини. *Роль та місце правоохоронних органів у розбудові демократичної правової держави* : матеріали XIII Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції (м. Одеса, 31 березня 2021 р.). Одеса : ОДУВС, 2021. С. 166–167.

47. Дуфенюк О. М. Інституційний баланс як умова дотримання прав людини у системі кримінальної юстиції. *Незалежність України: права людини та національна безпека* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 21 травня 2021 р.). Львів : ННІПШО, 2021. С. 154–157.

48. Дуфенюк О. М. Баланс «мета-засоби» в американському кримінальному процесі. *Кримінальна юстиція в Україні: реалії та перспективи* : матеріали засідання круглого столу (м. Львів, 11 червня 2021 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2021. С. 184–189.

49. Дуфенюк О. М. Структура інституційного середовища кримінального провадження. *Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах* : збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 5 листопада 2021 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2021. С. 61–65.

50. Дуфенюк О. М. Баланс навантаження, якості виконання завдань та розумних строків у кримінальному провадженні. *Процесуальне та криміналістичне забезпечення досудового розслідування* : матеріали науково-практичного семінару (м. Львів, 26 листопада 2021 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2021. С. 42–46.

51. Дуфенюк О. М. Матеріальне забезпечення інституційної інфраструктури кримінального провадження. *Теоретико-прикладні проблеми правового*

регулювання в Україні : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Львів, 11 грудня 2021 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2021. С. 242–246.

52. Дуфенюк О. М. Баланс цінностей та інтересів у кримінальному провадженні в умовах війни. *Проблеми кваліфікації та розслідування кримінальних правопорушень в умовах воєнного стану* : матеріали науково-практичної конференції (м. Київ, 26 травня 2022 р.). Київ : НАВС, 2022. С. 66–70.

53. Дуфенюк О. М. Вплив дерогації на баланс інтересів у кримінальному провадженні в умовах війни. *Теоретико-прикладні проблеми юридичної науки на сучасному етапі реформування кримінальної юстиції (пам'яті В. П. Колгана)* : збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції (м. Хмельницький, 27 травня 2022 р.). Хмельницький : ХУУП ім. Леоніда Юзькова, 2022. С. 68–71.

54. Дуфенюк О. М. Війна як додатковий виклик для системи протидії торгівлі людьми. *Державна політика щодо протидії торгівлі людьми і незаконній міграції в умовах воєнного або надзвичайного стану* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 3 червня 2022 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2022. С. 73–78.

55. Дуфенюк О. М. Оптимум Парето у кримінальному провадженні на прикладі останніх «воєнних новел». *Українська кримінальна юстиція в умовах війни* : матеріали VIII (XXI) Львівського форуму кримінальної юстиції (м. Львів, 9–11 червня 2022 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2022. С. 103–106.

56. Дуфенюк О. М. Принцип пропорційності при балансуванні інтересів у кримінальному процесі: дебати критиків та прихильників. *Кримінальна юстиція в Україні: реалії та перспективи* : матеріали засідання круглого столу (м. Львів, 23 вересня 2022 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2022. С. 149–153.

57. Дуфенюк О. М. Вплив «воєнних новел» в законодавстві на баланс приватних та публічних інтересів у кримінальному провадженні. *Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах* : збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 21 жовтня 2022 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2022. С. 129–134.

58. Дуфенюк О. М. Штучний інтелект як засіб забезпечення балансу в дихотомії «об'єктивність – суб'єктивність» у кримінальному провадженні. *Міжнародна науково-практична конференція ТНУ до 160-річниці від дня народження В. І. Вернадського* : матеріали (м. Київ, 16–17 березня 2023 р.). Частина 2. Львів – Торунь : Liha-Pres, 2023. С. 88–92. DOI: <https://doi.org/10.36059/978-966-397-303-6-21>

59. Дуфенюк О. М. Аксиоми балансу об'єктивності та суб'єктивності у кримінальному провадженні. *Правові засади організації та здійснення публічної влади* : збірник тез VI Міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої 85-річчю від дня народження доктора юридичних наук, професора, академіка-засновника НАПрНУ, першого Голови Конституційного Суду України Л. П. Юзькова (м. Хмельницький, 31 березня 2023 р.). Хмельницький : Хмельницький університет управління та права ім. Леоніда Юзькова, 2023. С. 159–161.

60. Дуфенюк О. М. Теоретичні уявлення про баланс у кримінальному провадженні: особистісний рівень. *Актуальні проблеми приватного та публічного права* : матеріали V Міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої 94-річчю з дня народження члена-кореспондента НАПрН України, академіка Міжнародної кадрової академії, Заслуженого діяча науки України, доктора юридичних наук, професора О. І. Процевського (м. Харків, 31 березня 2023 р.). Харків : ХНПУ ім. Г. С. Сковороди, 2023. С. 451–453.

61. Дуфенюк О. М. Баланс між юридичною освітою та вимогами практики кримінального провадження. *Актуальні проблеми права, психології та педагогіки в умовах війни* : матеріали Міжнародної науково-практичної онлайн-конференції (м. Біла Церква, 13 квітня 2023 р.). Біла Церква : БНАУ, 2023. С. 40–43.

62. Дуфенюк О. М. Методологічні засади дослідження балансу в кримінальному провадженні. *Теоретико-прикладні проблеми юридичної науки на сучасному етапі реформування кримінальної юстиції* : збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції (м. Хмельницький, 26 травня

2023 р.). Хмельницький : Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова, 2023. С. 54–56.

***Наукові праці, які додатково відображають
наукові результати дисертації***

63. Дуфенюк О. М., Ковальська М. Ю. Новітні технології у практиці досудового розслідування на прикладі використання 3D-сканерів та смартфонів при огляді місця події. *Порівняльно-аналітичне право*. 2014. № 2. С. 302–305.

Особистий внесок здобувачки: обґрунтовано актуальність та важливість впровадження інноваційних технологій у практику досудового розслідування.

64. Дуфенюк О. М. Кримінальне провадження у філософській рефлексії. *Митна справа*. 2014. № 3 (93). Ч. 2. С. 77–83.

65. Дуфенюк О. М. Експертиза у кримінальному провадженні за законодавством України та Польщі: порівняльне дослідження : монографія. Львів : ЛьвДУВС, 2018. 272 с.

66. Дуфенюк О. М., Марко О. І. Інноваційні технології 3D-сканування у криміналістичній діяльності. *Порівняльно-аналітичне право*. 2018. № 1. С. 313–315.

Особистий внесок здобувачки: визначено напрями використання технології 3D-сканування під час збирання, дослідження та оцінки доказів у кримінальному провадженні.

67. Дуфенюк О. М. Інновації у розслідуванні ДТП на прикладі застосування 3D технологій. *Інформаційні технології в освіті та практиці* : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Львів, 17 грудня 2021 р.). Львів : ЛьвДУС, 2021. С. 20–22.

68. Дуфенюк О. М. Розслідування воєнних злочинів в Україні: виклики, стандарти, інновації. *Baltic Journal of Legal and Social Sciences*. 2022. № 1. Р. 46–56. DOI: <https://doi.org/10.30525/2592-8813-2022-1-6>

ЗМІСТ

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ ПОЗНАЧЕНЬ	24
ВСТУП	25
РОЗДІЛ 1. БАЛАНС У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ: ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ.	44
1.1. Концепт «баланс» у науковій доктрині та методологія дослідження ..	44
1.2. Радянський та пострадянський кримінальний процес: балансування між минулим і сучасним	68
1.3. Структура концептуальної моделі балансу в кримінальному провадженні	86
Висновки до розділу 1	94
РОЗДІЛ 2. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БАЛАНСУ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ НА ІНСТИТУЦІЙНОМУ РІВНІ	97
2.1. Інституційний баланс у кримінальному провадженні	97
2.2. Баланс у кримінальному провадженні у контексті дихотомії «завдання – ресурси»	123
2.3. Баланс у кримінальному провадженні у контексті дихотомії «мета – засоби»	152
2.4. Баланс «національного» та «наднаціонального» у кримінальному провадженні на прикладі застосування практики ЄСПЛ	188
Висновки до розділу 2	209
РОЗДІЛ 3. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БАЛАНСУ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ НА ПРАВОЗАСТОСОВНОМУ РІВНІ	212
3.1. Баланс цінностей та інтересів у кримінальному провадженні	212
3.2. Баланс процесуальних можливостей та правових позицій у кримінальному провадженні	239
3.3. Баланс науки та практики у кримінальному провадженні	273

3.4. Баланс у кримінальному провадженні у контексті дихотомії «зміст – форма»	317
Висновки до розділу 3	333
РОЗДІЛ 4. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БАЛАНСУ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ НА ОСОБИСТІСНОМУ РІВНІ	337
4.1. Баланс «об’єктивного» та «суб’єктивного» у кримінальному провадженні	337
4.2. Баланс освіти та практики у кримінальному провадженні	356
4.3. Баланс моралі та права у кримінальному провадженні	376
Висновки до розділу 4	393
ВИСНОВКИ	396
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	409
ДОДАТКИ	503

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ ПОЗНАЧЕНЬ

БЕБ	Бюро економічної безпеки
ВАКС	Вищий антикорупційний суд
ВП ВС	Велика Палата Верховного Суду
ВР	Верховна Рада
ВС	Верховний Суд
ГУ НП	Головне управління Національної поліції
ДБР	Державне бюро розслідувань
ЄДРСР	Єдиний державний реєстр судових рішень
ЄКПЛ	Європейська конвенція з прав людини
ЄС	Європейський Союз
ЄСПЛ	Європейський суд з прав людини
ЄРДР	Єдиний реєстр досудових розслідувань
КМ РЄ	Комітет Міністрів Ради Європи
КМ	Кабінет Міністрів
КПК	Кримінальний процесуальний кодекс
КС	Конституційний Суд
МВС	Міністерство внутрішніх справ
МГП	Міжнародне гуманітарне право
МППЛ	Міжнародне право прав людини
МЮ	Міністерство юстиції
НАБ	Національне антикорупційне бюро
НП	Національна поліція
ОГП	Офіс Генерального прокурора
ООН	Організація Об'єднаних Націй
РЄ	Рада Європи
САП	Спеціалізована антикорупційна прокуратура
СБ	Служба безпеки
США	Сполучені Штати Америки
ФБР	Федеральне бюро розслідувань
ЦРУ	Центральне розвідувальне управління
CSI	Crime Scene Investigation

ВСТУП

Обґрунтування вибору теми дослідження. Справедливе правосуддя традиційно асоціюється з Фемідою, яка тримає в руках терези. Цей символізм презентує потребу зважування цінностей та інтересів, фактів і доказів, аргументів і позицій. Інтелектуальна операція балансування розглядається як шлях до отримання правильного процесуального рішення. Однак до того часу, коли в кримінальному провадженні сторони обвинувачення і захисту потраплять до залу суду, поза його межами відбувається багато процесів, вмикаються різні механізми, з'являються численні дихотомії, для яких також важливим є дотримання рівноваги, узгодженості та пропорційності. Залишення цих «інших» рівнів і субрівнів балансу поза межами ґрунтового фахового дискурсу часто формує підставу для викривленого уявлення про бездіяльність чи несумлінність працівників органів досудового розслідування, прокуратури та суду в той час, коли насправді надмірне навантаження, обмежені ресурси, недоліки процесуального законодавства чи інституційної організації стають перешкодою на шляху до справедливого правосуддя. Хибність в одному детермінує проблеми в іншому, а нагромадження таких проблем суттєво ускладнює реалізацію завдань, визначених ст. 2 Кримінального процесуального кодексу України.

Особливо гостро проблематика балансу в кримінальному провадженні постає в умовах сучасних викликів. Складні реалії змушують переглянути сформовані традиційні підходи до функціонування системи кримінального провадження, мотивують до активних кроків подолання тих чинників, які перешкоджають досягненню справедливості, адже суспільство очікує суттєвих змін у реальному житті, а не тільки проголошення верховенства права у текстах нормативно-правових актів, концепцій та конвенцій. Вказані аргументи доводять актуальність, наукову та практичну значущість обраної теми дослідження та спонукають до поглибленого наукового пошуку.

Впровадження дієвих реформ, імплементація міжнародних стандартів кримінальної процесуальної діяльності, ефективне оцінювання ризиків та

визначення пріоритетних напрямів удосконалення правових інститутів, формування стратегії розвитку інституційної інфраструктури кримінального провадження потребує на доктринальному рівні знання та розуміння іманентної «механіки» балансу. Втім на інтелектуальних просторах правової науки не знайшлося жодної ґрунтовної праці, яка б формувала комплексне уявлення про баланс у кримінальному провадженні. У середовищі дослідників-процесуалістів домінує прагматизм, що вбачається у спрямуванні зусиль на вирішення конкретних проблем правозастосовної практики, концентрації уваги на балансуванні конкуруючих інтересів. Натомість пошуки в теорії права дають змогу значно розширити горизонт мислення, знайти фундаментальні ідеї про ідеали гармонії, справедливості, захисту людини від свавілля, межі дискреції, механізми ефективного врядування, з якими генетично пов'язана «серцевина» балансу. Так окреслилися контури дослідження на перетині двох предметних сфер права.

Бінарність позиції, крізь яку проектується дослідницька ініціатива, детермінує багатоманітність джерельної основи. Суттєвий внесок у розвиток проблематики балансу в праві здійснили фахівці у галузі теорії та філософії права: О. Балинська, В. Бігун, М. Братасюк, Н. Буроменська, В. Гончаренко, С. Головатий, О. Грищук, Ю. Євтошук, Л. Ісмаїлова, В. Кампо, М. Кельман, М. Костицький, М. Козюбра, Ю. Констанкевич, Л. Наливайко, О. Панкевич, Т. Полянський, П. Рабінович, О. Рогач, А. Селіванов, М. Оніщук, О. Чепис, М. Цимбалюк, Г. Юдківська та ін.; фахівці у галузі кримінального процесуального права та криміналістики: Ю. Аленін, І. Басиста, П. Біленчук, Р. Благута, Н. Бобечко, Г. Борейко, В. Вапнярчук, Н. Глинська, І. Гловюк, В. Городовенко, В. Дрозд, В. Журавель, Д. Іщенко, О. Капліна, Н. Карпов, О. Кібенко, М. Костін, О. Кучинська, Л. Лобойко, В. Маляренко, М. Маркуш, В. Михайленко, Ю. Мирошниченко, А. Мірошниченко, В. Нор, С. Погребняк, М. Погорецький, В. Рогальська, В. Тіщенко, В. Тertiшник, Г. Тетерятник, І. Тітко, О. Торбас, В. Трофименко, С. Чернявський, Ю. Черноус, В. Шепітько, М. Шепітько, М. Шумило, О. Яновська, А. Ярмолук та ін.

Вагоме значення для осмислення проблематики балансу мали праці зарубіжних правників. До грона таких фахівців входять: А. Алейнікоф (A. Aleinikoff), Р. Алексі (R. Alexy), А. Барак (A. Barak), С. Броніт (S. Bronitt), Е. Віано (E. Viano), Л. Вільдхабер (L. Wildhaber), Р. Гінсбург (R. Ginsburg), Г. Гравер (H. Graver), С. Гріп (S. Greer), О. Грос (O. Gross), А. Каллен (A. Cullen), Б. Кардозо (B. Cardozo), Е. Лентовська (E. Łętowska), Н. Мавронікола (N. Mavronicola), П. Макфаден (P. McFadden), Г. Пакер (H. Packer), Дж. Петер (J. Peter), Р. Познер (R. Posner), Дж. Сандерс (J. Sanders), Г. Флетчер (G. Fletcher), Л. Хаджар (L. Hajjar) та ін.

Визнаючи значущість численних праць указаних і багатьох інших авторів, важливо підкреслити, що, попри намагання осмислити феномен правового балансування, низка питань досі залишаються об'єктом дискусій і потребують подальшого вивчення. Узагальнення наукових джерел продемонструвало відсутність системності, фрагментарність та складність вирішення різновекторних аспектів балансу і на рівні загальнотеоретичному, і на рівні практичної реалізації в кримінальному провадженні, що підтверджує актуальність та важливість обраної теми дослідження. Постала важлива *теоретико-прикладна проблема*, розв'язання якої матиме загальнонаціональне значення і зміст якої полягає у формуванні концептуальних основ забезпечення балансу в кримінальному провадженні як однієї із ключових передумов втілення верховенства права та реалізації справедливого правосуддя в умовах сучасних тенденцій та викликів.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами. Дисертація виконана в рамках розробки тематики науково-дослідних робіт Львівського державного університету внутрішніх справ: «Держава і право: філософсько-правовий та теоретико-історичний виміри» (номер державної реєстрації 0122U002405, 2022–2025 р.); «Протидія кримінальним правопорушенням, підслідним Національній поліції: правові, кримінологічні та криміналістичні аспекти» (номер державної реєстрації 0121U113930, 2021–2024 р.). Дослідження підготовлено з урахуванням Стратегії розвитку системи правосуддя та конституційного судочинства на 2021–2023 роки, затвердженої Указом

Президента України від 11 червня 2021 р. № 231/2021, в якій визначено засади та напрями подальшого сталого функціонування та розвитку системи правосуддя з урахуванням кращих міжнародних стандартів та практик; Національної стратегії у сфері прав людини, затвердженої Указом Президента України від 24 березня 2021 р. № 119/2021, в якій акцентовано на необхідності розв'язання системних проблем у сфері забезпечення, реалізації та захисту прав і свобод людини в умовах нових викликів, що постали перед українським суспільством. Дисертація відповідає Пріоритетним напрямкам фундаментальних та прикладних наукових досліджень у галузі права, визначеним у Стратегії розвитку Національної академії правових наук України на 2021–2025 рр., затвердженій постановою загальних зборів Національної академії правових наук від 26 березня 2021 р. № 12-21. Зокрема йдеться про п. 17 «Пошук та забезпечення балансу публічних інтересів держави та прав, свобод та інтересів людини» розділу 1.1 «Правові механізми забезпечення і захисту прав та свобод людини»; п. 18 «Розробка доктрини та теоретико-методологічних основ формування сучасної кримінальної процесуальної політики», п. 19 «Теоретичні засади підвищення ефективності правосуддя та забезпечення доступу до правосуддя» розділу 1.15 «Фундаментальні та прикладні проблеми наукового забезпечення боротьби зі злочинністю в Україні».

Мета і завдання дослідження. *Метою* дисертаційної роботи є розроблення комплексу концептуальних і прикладних засад забезпечення балансу в кримінальному провадженні з урахуванням історичного досвіду, сучасних глобальних тенденцій та викликів.

Досягнення мети передбачає вирішення таких *завдань*:

- визначити генеалогію ідеї балансу в науковій доктрині та репрезентувати методологію дослідження;
- охарактеризувати динаміку трансформації інститутів кримінального процесуального права у радянську епоху та пострадянський період;
- розробити концептуальну модель балансу у кримінальному провадженні;

- з’ясувати витoki, зміст та ключові компоненти інституційного рівня балансу в кримінальному провадженні;
- встановити закономірності балансу ресурсного забезпечення та реалізації завдань у кримінальному провадженні;
- узагальнити концептуальні засади балансу в кримінальному провадженні у контексті дихотомії «мета – засоби»;
- розглянути співвідношення наднаціонального та національного елементів системи в контексті функціонування Європейського суду з прав людини (далі – ЄСПЛ) та його інституційного впливу;
- розкрити зміст, правові механізми забезпечення та характеристики балансу приватних і публічних інтересів на рівні правозастосовної практики;
- скласти характеристику наукових засад балансування процесуальних можливостей сторін та правових позицій у кримінальному провадженні;
- обґрунтувати суттєві положення балансу науки та практики у кримінальному провадженні;
- установити співвідношення змісту та форми у кримінальному провадженні;
- виявити закономірності балансування об’єктивності та суб’єктивності у кримінальному провадженні;
- проаналізувати онтологію балансу в дихотомії «освіта – практика», проєктовану в площину кримінального провадження;
- систематизувати підходи та засади балансу моралі й права в контексті кримінальної процесуальної діяльності.

Об’єкт дослідження – дія права та його соціальна ефективність у суспільних відносинах, що виникають у зв’язку з кримінальним провадженням.

Предмет дослідження – концептуальна модель балансу в кримінальному провадженні, яка охоплює інституційний, правозастосовний та особистісний рівні.

Методи дослідження. Досягнення окресленої мети та виконання дослідницьких завдань зумовило застосування специфічного методологічного кластеру засад, підходів та методів наукового пізнання, що уможливило отримання достовірних та науково обґрунтованих результатів і висновків. В

основі запропонованого дискурсу закладені світоглядні переконання та ідеї верховенства права і справедливості, усвідомлення потреби захисту людини, її гідності, її прав і свобод від свавілля. *Історико-правовий підхід* забезпечив вивчення історії становлення та функціонування окремих правових інститутів, еволюції концепту «баланс» у правовій науці в темпоральній ретроспективі (підрозділи 1.1, 1.2, 2.1, 4.3). *Порівняльно-правовий підхід* забезпечив пошуки спільного та відмінного в інтерпретації балансу в різних контекстах (підрозділи 3.1, 3.2, 4.1), порівняння різних моделей кримінального провадження (підрозділ 2.3), порівняння зарубіжного досвіду і національної практики (підрозділи 2.3, 2.4, 3.2). *Системний підхід* уможливив погляд на баланс у кримінальному провадженні як на динамічну і складну систему, в якій урівноважуються численні компоненти, кожен з яких має автентичний аксіологічний зміст і важливу діяльнісну складову, яка актуалізується у правозастосовній практиці (підрозділ 1.3, розділи 2, 3, 4). *Функціональний підхід* надав можливість розглядати проблематику балансу у тісному зв'язку з процесуальними функціями обвинувачення, захисту та здійснення правосуддя, а також вивчати рівновагу, узгодженість та пропорційність як умови якісного функціонування кримінального провадження (підрозділ 1.3, розділи 2, 3, 4). *Синергетичний підхід* забезпечив погляд на змодельовану систему балансу в контексті постійного руху від неупорядкованого стану до впорядкованості, зв'язку системи балансу у кримінальному провадженні із зовнішніми та внутрішніми викликами і мегатрендами, розгляду множинних сценаріїв подальшого розвитку (підрозділи 2.4, 3.3). *Феноменологічний підхід* став основою для пізнання процесів балансування, які відбуваються у свідомості суб'єкта кримінально-процесуальної діяльності і стосуються формування внутрішнього переконання, розвитку рефлексійної компетентності, абстрагування від власного суб'єктивізму, вирішення морально-правових дилем, які виникають у кримінально-процесуальній діяльності (підрозділи 4.1, 4.2, 4.3). *Ризик-орієнтований підхід* забезпечив прогнозування ризиків дисбалансу, визначення його передумов, ознак та наслідків (підрозділи 2.1, 2.3, 2.4, 3.2). У ході дослідження було використано

метод моделювання для формування цілісної концептуальної моделі балансу в кримінальному провадженні; *формально-юридичний метод* для розробки окремих правових дефініцій, пропозицій змін до законодавства; *логічні методи* (аналіз, синтез, індукція, дедукція, аналогія) для визначення ознак, критеріїв класифікацій, тенденцій інноваційного розвитку досліджуваних правових інститутів; *соціологічні методи* та ін.

Інформаційною базою дослідження слугували нормативно-правові акти; судові рішення; наукові праці українських та іноземних фахівців у галузі теорії та історії держави і права, філософії права, кримінального процесу, криміналістики тощо; аналітичні звіти та доповіді; публікації, розміщені в електронних репозитаріях та інших інтернет-ресурсах; результати проведених анкетувань працівників органів Національної поліції та здобувачів вищої освіти (всього 321 респондент).

Наукова новизна отриманих результатів полягає в тому, що дисертація є першою в Україні кваліфікаційною науковою працею, в якій на концептуальному рівні запропоновано вирішення теоретико-прикладної проблеми забезпечення балансу в кримінальному провадженні. До найбільш важливих результатів дослідження, які одержані самостійно та вирізняються новизною, слід віднести такі положення:

за спеціальністю 12.00.01 – теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень:

вперше

– доведено, що ідея балансу в праві має генетичні зв'язки з ідеями справедливості, гармонії суспільного життя, недопущення свавілля, та кодується у розмаїтті підходів домінантних правових доктрин у різні історичні періоди аж до середини ХХ ст., коли цей напрям став трендом американської та європейської юриспруденції, набув більш конкретизованого змісту і зводився до дискурсу про цінності та інтереси сторін, які постали перед обличчям суду;

– окреслено політико-правовий контекст формування сучасного кримінального провадження у визначених темпоральних межах радянського та

пострадянського періоду, що дає змогу простежити динаміку трансформації окремих правових інститутів та зрозуміти причини окремих конструктивних та деструктивних тенденцій у правовому регулюванні;

– розроблено концептуальну модель забезпечення балансу у кримінальному провадженні, яка охоплює (1) інституційний, (2) правозастосовний, (3) особистісний рівні. Кожен рівень має субрівні балансу: інституційний – баланс повноважень, функцій, предмета відання органів, уповноважених здійснювати кримінальне провадження, баланс у дихотоміях: «завдання – ресурси», «мета – засоби», «національне – наднаціональне»; правозастосовний – баланс цінностей та інтересів, баланс процесуальних можливостей, баланс правових позицій, баланс науки і практики, баланс змісту і форми; особистісний – баланс об'єктивності та суб'єктивності, баланс освіти та практики, баланс моралі та права. Наголошено, що баланс у кримінальному провадженні слід розглядати як індикативну ознаку розвитку демократичних інституцій та втілення ідеї верховенства права у державі, а запропонована системна візія формує засадничі підвалини для стратегічного планування розвитку профільних структур; діагностики ризиків порушення рівноваги та кризових ситуацій, усунення чинників, які мають потенційний руйнівний вплив на систему кримінального провадження, втрату довіри суспільства до державних інституцій; адаптації органів досудового розслідування, прокуратури та суду до нових викликів та умов функціонування; генерування та впровадження інноваційних проєктів у досудове розслідування та судове провадження;

– запропоновано розуміння поняття інституціоналізації у кримінальному провадженні як процесу еволюції та розвитку інститутів та інституцій, необхідних для забезпечення виконання функцій органами досудового розслідування, прокуратури, суду та інших уповноважених суб'єктів під час кримінального провадження, ефективної організації та управлінської діяльності, взаємодії та контролю, результатом яких є виконання завдань, передбачених кримінальним процесуальним законодавством;

– аргументовано, що інституційний баланс передбачає нормативно врегульовану узгодженість функцій та повноважень різних органів державної влади з метою налагодження ефективної взаємодії між ними під час виконання завдань кримінального провадження; запропоновано диференціювати вертикальний та горизонтальний виміри інституційного балансу;

– визначено типологію реальних і потенційних викликів, які здатні суттєво ускладнювати діяльність ЄСПЛ в сучасних умовах: (1) нечіткість меж дискреції в інтерпретації та універсалізації стандартів; (2) обмеженість герменевтичного впливу; (3) невиконання рішень; (4) необхідність обробки постійно зростаючого значного масиву справ; (5) тенденції політичної трансформації у Західній Європі з коливаннями від ліберальної демократії до націоналізму та автократії;

– запроваджено до наукового обігу авторське визначення поняття правової інклюзії, яким пропонується позначати засаду функціонування держави і напрям гуманітарної політики, в основі якої є ідея «суспільства для всіх» і яка передбачає вжиття заходів для забезпечення соціальної інтеграції в реалізації прав, свобод, законних інтересів, посиленні гарантій доступу до правничих продуктів і послуг, доступу до професії в сфері права, а також для подолання соціальної ексклюзії осіб, які у конфлікті з законом;

– визначено тривимірний морально-правовий сенс окремої думки судді, який реалізується у таких аспектах: (1) консеквентний – зняття моральної відповідальності за наслідки ухваленого рішення; (2) деонтологічний – виконання морального обов'язку висловити думку, яка репрезентує альтернативну морально-правову позицію, інтерпретацію права на засадах справедливості з точки зору автора; (3) аксіологічний – апелювання до моральної аргументації, цінностей у тексті окремої думки, що може вплинути на перспективу зміни правового регулювання у майбутньому;

удосконалено:

– теоретико-методологічне підґрунтя функціонування ЄСПЛ, що виявилось у виокремленні (1) інтеграційного, (2) аксіологічного, (3) правозахисного, (4) герменевтичного, (5) контрольно-наглядового регуляторного впливу ЄСПЛ у

сфері захисту основоположних прав людини на рівні наднаціональному та продукуванні змін у законодавстві та практиці на рівні національному;

– наукові погляди щодо концепції зловживання правами, що вбачається в обґрунтуванні доречності оптимізації термінології та застосуванні терміна «недобросовісного використання права» як більш релевантного, впровадження засади *bona fides* у кримінальному процесуальному законодавстві, а також в узагальненні на прикладі кримінального провадження типових сфер та способів недобросовісного використання процесуального права, формування на концептуальному рівні системного механізму протидії такому явищу через застосування проактивних та реактивних заходів;

– теоретико-правове обґрунтування інституту окремої думки судді, що виявилось в узагальненні аргументації критиків інституту окремої думки судді ((1) відсутність прямих правових наслідків; (2) деструктивний вплив на інституцію; (3) неправильні мотиви, неефективне використання часу; (4) множинність сенсів; (5) порушення таємниці нарадчої кімнати, засади незалежності судді) та аргументації прихильників інституту окремої думки судді ((1) правотворчий потенціал; (2) демократизм; (3) підвищення якості рішень, а відтак довіри до інституцій; (4) часткова сатисфакція для сторони, яка програла);

набули подальшого розвитку:

– аргументація заборони катувань та тортур, новизна якої вбачається у диференціації типових механізмів застосування насильницьких дій іноземними правоохоронними органами щодо правопорушників в сучасних умовах;

– теоретико-методологічне обґрунтування правових позицій Верховного Суду (далі – ВС), що, на відміну від існуючих підходів, передбачає впровадження додаткових критеріїв класифікації за змістом (правові позиції – рекомендації, правові позиції – дефініції, правові позиції – роз’яснення, правові позиції – висновки) та залежно від сфери впливу (десигнативні (стосуються вирішення однотипних ситуацій правозастосування), денотативні (стосуються вирішення конкретної ситуації у конкретній справі));

– вчення про синергію правової науки і практики на прикладі кримінального провадження, в якому запропоновано розмежовувати (1) макрорівень (розробка та втілення стратегії розвитку інститутів кримінального процесуального права та його інституційної інфраструктури), (2) мезорівень (робота у межах спеціалізованих кластерів зацікавлених суб'єктів, які опрацьовують певну науково-прикладну проблему), (3) мікрорівень (вирішення конкретних завдань у конкретному кримінальному провадженні). Характерним для першого та другого рівнів є циклічний ланцюг дифузії інформації, яка транслюється через певні продукти та форми взаємодії;

за спеціальністю 12.00.09 – кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність:

вперше:

– розкрито природу балансу як засади функціонування кримінального провадження, як процесу знаходження рівноваги, узгодженості, пропорційності і як правового явища, якому властиві системотворчий потенціал, білатеральність, динамічність, і який має відповідати усталеним уявленням про справедливість;

– визначено елементи інституційного середовища кримінального провадження (інституційна інфраструктура, норми права, інституційні умови, інституційне управління, інституційні механізми, формальна практика, неформальна практика, громадські інституції, інституційні ризики дисбалансу, суспільний контекст) та охарактеризовано зміст кожного з них;

– розроблено індикативну систему недоліків, які впливають на функціонування інституційної інфраструктури кримінального провадження (недоліки правового регулювання; недоліки організаційного характеру; недоліки неформальної практики; недоліки стратегії інституційних реформ), що створює основу для оптимізації кримінальної процесуальної політики;

– запропоновано диференціювати три категорії ризиків дисбалансу в кримінальному провадженні у дихотомії «мета – засоби» ((1) ризики категорії «правильність засобів важливіша за мету»; (2) ризики категорії «мета важливіша,

ніж засоби»; (3) ризики категорії деформованої мети і деформованих засобів), що дає змогу ухвалювати рішення, спрямовані на попередження загроз;

– обґрунтовано, що забезпечення балансу приватних та публічних інтересів у кримінальному провадженні відбувається через застосування правових механізмів: (1) симетричного, (2) охоронного, (3) компенсаційного, (4) інтерпретаційного, (5) консенсусного та (6) пропорційного. Попри вразливість механізму пропорційності до критики щодо неможливості «порівнювати непорівнюване», констатовано ціннісний, стабілізуючий, дисциплінуючий, стимулюючий та адаптаційно-корегуючий позитивні ефекти його використання у кримінальному провадженні;

– запропоновано диференціювати (1) формально-темпоральний, (2) змістовний та (3) морально-етичний критерії визначення недобросовісного використання процесуальних прав і повноважень у кримінальному провадженні, що сприяє кращому розумінню фактичних підстав для застосування реактивних заходів реагування;

– обґрунтовано доцільність розмежовувати приватну і публічну правові позиції у кримінальному провадженні, визначено їх зміст, структуру, окремі характеристики та відмінності, які полягають у різному ступені вимогливості до (1) аргументації; (2) форми викладу; (3) умов формулювання; (4) сталості правової позиції, а також розроблено мультивекторну систему балансу правових позицій у кримінальному провадженні;

– доведено, що наука і практика кримінального провадження потребують адаптації до глобальних правових, соціальних та безпекових мегатрендів, охарактеризовано їх зміст, що дає змогу прогнозувати трансформацію кримінального провадження в темпоральній перспективі;

– визначено зміст медійної криміналістичної псевдонауки та запропоновано типологію впливу медійної криміналістичної псевдонауки на суспільство (CSI-ефект), в рамках якої обґрунтовано та верифіковано (1) позитивний ефект (іміджевий, освітній, мотиваційний) та (2) негативний ефект (імперативний, криміногенний, конфліктогенний), а також доведено на цій основі доцільність

впровадження реверсної моделі проактивної протидії потенційним ризикам деформації загальносуспільного уявлення про синергію науки і практики у кримінальному провадженні;

– запропоновано розрізнити три типи формалізму в кримінальному провадженні: (1) стандартний формалізм, який є атрибутом кримінального провадження в демократичному суспільстві, що забезпечує стандартизацію, єдність, передбачуваність, визначеність правозастосовної практики, прозорість процедур, підстав, порядків на засадах верховенства права; (2) абераційний формалізм, який полягає у відхиленнях або надмірного ускладнення процедур (гіперформалізм), або їх надмірного спрощення (гіпоформалізм); (3) гібридний формалізм, який поєднує формальні, коли закон чітко визначає, та неформальні практики, коли закон не містить чіткого правового регулювання;

– розроблено типологію механізмів зниження суб'єктивізму у кримінальному провадженні, до яких віднесено: (1) механізм звуження діапазону процедур, які потребують втручання суб'єкта; (2) механізм інституційної незалежності та чіткого визначення меж дискреції; (3) механізм упровадження системи «ваг і стримувань»; (4) механізм упровадження імперативу обґрунтованості та вмотивованості процесуальних рішень; (5) механізм верифікації отриманого результату; (6) механізм рефлексійної компетентності; (7) механізм підвищення правової культури та правосвідомості; (8) механізм юридичної відповідальності за вихід за межі дискреції;

удосконалено:

– наукове вчення про баланс приватних і публічних інтересів у кримінальному провадженні, що виявилось у виокремленні його значущих характеристик: (1) універсальність; (2) динамічність; (3) поліструктурність; (4) забезпеченість; (5) диференційованість; (6) контекстуальність; (7) прозорість;

– аргументацію доцільності припинення практики допитів у робочих кабінетах слідчих, детективів і забезпечення можливості проведення процесуальних дій у спеціалізованих кімнатах, створених у кожному органі досудового розслідування, оскільки в такий спосіб оптимізується, по-перше, стан

забезпечення таємниці досудового розслідування та безпеки учасників; по-друге, якість процесуальних дій з огляду на усунення фактору одночасного проведення кількома суб'єктами процесуальних дій в одному робочому кабінеті; по-третє, ергономічні та технічні умови проведення допитів;

– теорію інноваційного забезпечення криміналістичної діяльності, що виявилось в пропозиції з урахуванням потреби адаптації до мегатренду цифровізації, а також суттєвих переваг (універсальність, портативність, точність, легкість, швидкість, безпечність, поліфункціональність, економічність) документування значущої інформації з використанням технологій 3D-сканування, та враховуючи перспективи розширення практики використання безпілотних літальних апаратів, створення спеціалізованого відділу інноваційного забезпечення при Головному управлінні Національної поліції (далі – ГУ НП) у кожній області, відповідального за впровадження таких технологій у практичну діяльність та виконання тактичних завдань у «польових» умовах;

набули подальшого розвитку:

– наукові положення щодо визначення матеріальної та процесуальної справедливості метою кримінального провадження, що виявилось у посиленні аргументації доцільності формулювання такої мети як окремої норми у кримінальному процесуальному законодавстві з огляду на її характерні риси: (1) універсальність, (2) аксіологічна цінність, (3) системотворчість, (4) інтегративність;

– концептуальні підходи до визначення завдань кримінального провадження, що відрізняється від існуючих поглядів запропонованою диференціацією (загальні, функціональні, процедурні, спеціалізовані, правозастосовні) та уточнення нормативно-правового визначення завдань загального рівня;

– наукові положення щодо ресурсного забезпечення кримінального провадження, які порівняно з відомими фрагментарними позиціями, формують цілісне уявлення про систему, компонентами якої є нормативно-правове, науково-теоретичне, інформаційно-аналітичне, організаційне, матеріально-технічне, фінансове, інтелектуальне та спеціальне забезпечення;

– теоретичні засади криміналістичного забезпечення протидії воєнним злочинам, що вбачається у підтвердженні доцільності формування окремої галузі воєнної криміналістики, до предметної сфери якої запропоновано віднести розробку теоретичних положень та практичних рекомендацій збирання, дослідження, оцінки та використання доказів воєнних злочинів, вивчення особливостей проведення слідчих (розшукових) дій та впровадження окремих криміналістичних методик розслідування кримінальних правопорушень в умовах складних геополітичних, правових, безпекових, тактичних, логістичних, інформаційно-комунікаційних викликів, детермінованих агресивною війною;

– наукове обґрунтування доцільності зміни підходів до освітнього процесу, реформування інституту наставництва та підвищення кваліфікації, а також запропоновано оптимізацію інституту помічника слідчого, що дає змогу реалізувати бінарну мету, з одного боку, зменшення навантаження на слідчого та підвищення якості досудового розслідування, з іншого – забезпечення поступової вторинної професіоналізації фахівця органу досудового розслідування.

Практичне значення отриманих результатів. Сформульовані у дисертації окремі висновки та пропозиції можуть використовуватися:

– у практичній діяльності для формування стратегічних орієнтирів розвитку інституцій з урахуванням сучасних викликів та глобальних мегатрендів, оптимізації досудового розслідування, підвищення кваліфікації персоналу (довідка про впровадження у практичну діяльність першого слідчого відділу (з дислокацією у м. Хмельницькому) Територіального управління Державного бюро розслідувань у м. Хмельницькому від 02.10.2023 р. № 27285/14-01-01/23; акт впровадження у практичну діяльність Національного антикорупційного бюро України від 10.10.2023 р. № 04/24169-04; довідка про провадження у практичну діяльність слідчих Головного слідчого управління Служби безпеки України від 13.10.2023 р. № 6/13327; лист Офісу Генерального прокурора від 18.10.2023 р. № 18/3/2-432ВИХ-23; довідка про впровадження у практичну діяльність Шевченківського районного суду м. Львова від 23.10.2023 р. № 01-

09/25/2023; акт впровадження у практичну діяльність Вищого антикорупційного суду від 26.10.2023 р.);

– у правотворчій діяльності для оптимізації кримінального процесуального законодавства, удосконалення правового регулювання діяльності органів досудового розслідування;

– у науковій та освітній діяльності для подальшої розробки концептуальних засад забезпечення балансу в кримінальному провадженні на інституційному, правозастосовному та особистісному рівнях, підготовці навчально-методичної літератури, викладання навчальних дисциплін «Теорія держави і права», «Застосування стандартів Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод», «Міжнародний захист прав людини», «Кримінальна юстиція: правові доктрини та принципи правотворчості», «Правові інструменти альтернативного вирішення спорів», «Правова глобалістика», «Кримінальний процес», «Криміналістика», «Новітні технології в криміналістиці», розробки спеціалізованих тренінгів «Вплив глобальних мегатрендів на науку і практику кримінального провадження», «CSI-ефект: український контекст», «Моральні основи кримінальної процесуальної діяльності» (акт впровадження в освітній процес Волинського національного університету ім. Лесі Українки від 06.10.2023 р. № 03-24/03/2539; акт провадження в освітній процес Львівського державного університету внутрішніх справ від 11.10.2023 р. № 87; акт впровадження у наукову діяльність Львівського державного університету внутрішніх справ від 16.10.2023 р. № 2).

Особистий внесок здобувачки. Наукові положення та пропозиції, що виносяться на захист, одержані авторкою самостійно. З наукових праць, опублікованих у співавторстві, використано лише ті ідеї, які є результатом особистого наукового пошуку та творчого осмислення предмета дослідження, що зазначено у переліку наукових праць. Матеріали та висновки кандидатської дисертації в цій дисертаційній роботі не використовувалися.

Апробація результатів дослідження. Основні положення та результати дослідження були оприлюднені на науково-практичних заходах: Міжнародній

науково-практичній конференції «Проблеми застосування інформаційних технологій правоохоронними структурами України та вищими навчальними закладами зі специфічними умовами навчання» (Львів, 22 грудня 2017 р.); Всеукраїнській конференції «Вдосконалення правового механізму захисту прав та свобод людини і громадянина в умовах євроінтеграції» (Львів, 29 березня 2019 р.); Міжнародній конференції «Проблеми кримінально-правового, кримінального процесуального та криміналістичного забезпечення прав особи в Україні» (Львів, 7 червня 2019 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «Теорія та практика адаптації законодавства України до законодавства ЄС» (Київ, 8 червня 2018 р.); Науково-практичному семінарі «Проблеми вдосконалення діяльності правоохоронних органів щодо виявлення, припинення та превенції корупційних проявів» (Львів, 24 травня 2019 р.); Науково-практичному семінарі «Процесуальне та криміналістичне забезпечення досудового розслідування» (Львів, 25 жовтня 2019 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах» (Львів, 8 листопада 2019 р.); засіданні V-го Всеукраїнського круглого столу «Державотворення та правотворення в контексті євроінтеграції» (Львів, 9 грудня 2019 р.); Всеукраїнській науково-практичній конференції «Інформаційні технології в освіті та практиці» (Львів, 20 грудня 2019 р.); Науково-практичній конференції, присвяченій пам'яті віце-президента Кримінологічної асоціації України, професора О. М. Литвака «Нові виклики в епоху постмодерну» (Харків, 23 квітня 2020 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «Інноваційний потенціал та правове забезпечення соціально-економічного розвитку України: виклик глобального світу» (Полтава, 19–20 травня 2020 р.); Науково-практичному семінарі «Кримінальне та кримінальне процесуальне законодавство у контексті реформи кримінальної юстиції» (Львів, 22 травня 2020 р.); II Міжнародній науково-практичній конференції «Актуальні питання судової експертології, криміналістики та кримінального процесу» (Київ, 19 листопада 2020 р.); XIII Міжнародній науково-практичній інтернет-конференції «Роль та місце правоохоронних органів у розбудові демократичної правової держави» (Одеса, 31 березня 2021 р.);

Міжнародній науково-практичній конференції «Незалежність України: права людини та національна безпека» (Львів, 21 травня 2021 р.); засіданні круглого столу «Кримінальна юстиція в Україні: реалії та перспективи» (Львів, 11 червня 2021 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах» (Львів, 5 листопада 2021 р.); Науково-практичному семінарі «Процесуальне та криміналістичне забезпечення досудового розслідування» (Львів, 26 листопада 2021 р.); Всеукраїнській науково-практичній конференції «Теоретико-прикладні проблеми правового регулювання в Україні» (Львів, 11 грудня 2021 р.); Науково-практичній конференції «Проблеми кваліфікації та розслідування кримінальних правопорушень в умовах воєнного стану» (Київ, 26 травня 2022 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «Теоретико-прикладні проблеми юридичної науки на сучасному етапі реформування кримінальної юстиції (пам'яті В. П. Колгана)» (Хмельницький, 27 травня 2022 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «Державна політика щодо протидії торгівлі людьми і незаконній міграції в умовах воєнного або надзвичайного стану» (Львів, 3 червня 2022 р.); VIII (XXI) Львівському форумі кримінальної юстиції «Українська кримінальна юстиція в умовах війни» (Львів, 9–11 червня 2022 р.); засіданні круглого столу «Кримінальна юстиція в Україні: реалії та перспективи» (Львів, 23 вересня 2022 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах» (Львів, 21 жовтня 2022 р.); Міжнародній науково-практичній конференції ТНУ до 160-річчя від дня народження В. І. Вернадського (Київ, 16–17 березня 2023 р.); VI Міжнародній науково-практичній конференції, присвяченій 85-річчю від дня народження доктора юридичних наук, професора, академіка-засновника НАПрН України, першого Голови Конституційного Суду України Л. П. Юзькова «Правові засади організації та здійснення публічної влади» (Хмельницький, 31 березня 2023 р.); V Міжнародній науково-практичній конференції, присвяченій 94-річчю з дня народження члена-кореспондента НАПрН України, академіка Міжнародної кадрової академії, Заслуженого діяча науки України, доктора юридичних наук, професора О. І. Процевського «Актуальні проблеми приватного

та публічного права» (Харків, 31 березня 2023 р.); Міжнародній науково-практичній онлайн-конференції «Актуальні проблеми права, психології та педагогіки в умовах війни» (Біла Церква, 13 квітня 2023 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «Теоретико-прикладні проблеми юридичної науки на сучасному етапі реформування кримінальної юстиції» (Хмельницький, 26 травня 2023 р.).

Публікації. Положення та висновки, сформульовані в дисертації, викладено у 68 наукових публікаціях, серед яких 62 публікації, в яких викладено основні наукові результати дисертації (1 одноосібна монографія; 4 статті у наукових періодичних виданнях, які індексуються у наукометричних базах даних Web of Science Core Collection та/або Scopus; 27 статей у виданнях, які включено до переліку наукових фахових видань України з юридичного напрямку, 30 наукових праць, що засвідчують апробацію матеріалів дисертації) та 6 наукових публікацій, які додатково відображають результати дисертації.

Структура та обсяг дисертації. Дисертація складається з анотації, вступу, чотирьох розділів, 14 підрозділів, висновків, списку використаних джерел (915 найменувань на 94 сторінках), 8 додатків. Наукова робота містить 10 таблиць та 21 рисунок. Загальний обсяг дисертації становить 568 сторінок, із них – основний текст – 384 сторінки.

РОЗДІЛ 1.

БАЛАНС У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ: ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ

1.1. Концепт «баланс» у науковій доктрині та методологія дослідження

Природа права має іманентною метою досягнення справедливості, правильного співвідношення, пропорційності, гармонії. Відтак балансування має ключове значення і розглядається як «центральне поняття» і в правотворчості, і в процесі застосування права [626, с. 12–13]. Втім щоби баланс став досяжним у праксеологічній площині, він має отримати підґрунтя на доктринальному рівні. Як зауважує О. Костенко, людський фактор у праві не ефективний без доктрини. Люди не можуть творити належне законодавство і належно його використовувати у правовій практиці, оскільки лише за допомогою доктрини можна пізнати ті закони природи, на яких має засновуватися право. Законодавця чи юриста без правової доктрини вчений метафорично порівнює з «вершником без голови» [312, с. 33].

У багатоманітності дефініцій, які примножила сучасна правова наука (Д. Забзалюк [232, с. 29], Н. Клещенко [289, с. 33], О. Северінова [550, с. 36], І. Семеніхін [552, с. 34], Є. Полянський [480, с. 311], О. Ющик [716, с. 18] та ін.), найбільш переконливою видається позиція М. Панова, який пропонує правовою доктриною вважати складну та цілісну систему «сталих і визнаних знань у вигляді ідей, теорій, концепцій або вчень щодо фундаментальних (засадничих та установчих) положень права як його основи: сутності, змісту і форми, завдань, функцій, закономірностей і підстав формування та розвитку, а також оптимальних правил і прийомів правотворення та правозастосування» [441, с. 16]. Слушним також є висновок професора про те, що не кожне положення правової науки можна віднести до класу доктринальних, але кожне положення правової доктрини слід вважати науковим за його походженням, природою і суттю. Воно є «квінтесенцією» досягнень науки і практики

правотворення та правозастосування [441, с. 13]. Такий підхід мотивує до наукових пошуків не просто для творення правової науки, дослідження та нарощення наукового знання, а й формування таких концептуальних положень, які б отримали визнання в академічній спільноті і в середовищі експертів-практиків, набули доктринального характеру і водночас мали би вплив на вирішення практичних проблем.

Окреслена амбітна ціль, видається, має обмежені ресурси для реалізації в межах однієї галузі права. Натомість бінарний, міжгалузевий підхід дасть змогу здолати невидимі бар'єри, розширити дослідницький простір, сягнути за кордони суто теоретичного або суто практичного способу міркування і зробити науку більш пластичною, «живою».

Загальним об'єктом юридичної науки вважається «цілісний нормативно-інституціонально-регулятивний комплекс, що сформувався у процесі функціональної взаємодії права та держави, включений в єдину систему досягнення соціальної стабільності суспільства в онтичній площині співвіднесення суспільного і правового порядків» [243, с. 78]. Отже, більшою чи меншою мірою кожний дослідник права спирається на теорію права. Водночас, як слушно зауважує А. Бугайчук, кримінальна процесуальна наука на сучасному етапі переважно поповнюється здобутками прикладного характеру. Ця тенденція вважається цілком логічним наслідком, детермінованим специфічним значенням кримінального процесу та його правовим регулюванням, однак юридичні науки мають широкий спектр дослідно-функціональних можливостей і в багатьох випадках комплексний характер окремих явищ і процесів потребує використання теоретико-методологічного підходу [67, с. 49–50].

Додаткова аргументація міждисциплінарної розробки проблематики правового балансу простежується в еволюції парадигми кримінального процесу. Польський дослідник Є. Скорупка, апелюючи до концепції Т. Куна, описує її своєрідний «життєвий цикл». Нинішня парадигма діє, допоки кількість невирішених проблем так збільшується, що, незважаючи на напружені

зусилля багатьох учених, їх дедалі складніше вирішити. Невдачі з часом створюють кризу довіри до парадигми і тоді розпочинається період нетипових досліджень, під час яких з'являються паростки нових парадигм. Нарешті визначається переможець, революція закінчується і настає новий період, що змушує вчених по-новому дивитися на світ. Це не означає, що парадигми є цілком ефективними, коли йдеться про вирішення однієї або кількох проблем. Успіх парадигми спочатку є лише «обіцянкою успіху», на який вона сподівається лише на вибраних прикладах. Згодом наука «виконує цю обіцянку», розширюючи знання про факти, які ця парадигма демонструє як особливо важливі, розширюючи сферу згоди між цими фактами та прогнозами, сформульованими на основі парадигми, та вдосконалюючи саму парадигму [890, с. 130].

З цієї точки зору запропоноване дослідження має, крім визначених завдань, іманентні наукові завдання: деталізувати окремі явища та процеси балансування, які впливають на кримінальне провадження; відкрити новий простір для подальших наукових і прикладних досліджень правового балансу та формування нової парадигми; запропонувати поглиблене вивчення окремих аспектів балансу та зниження ризиків порушення рівноваги, узгодженості, пропорційності; розширити сферу застосування парадигми балансування у сфері кримінального провадження. Всі ці завдання узгоджуються з визначеними професорами В. Нором та О. Капліною актуальними запитамі розроблення теоретико-методологічних основ формування сучасної кримінальної процесуальної політики України, розроблення теоретичних засад підвищення ефективності реалізації судової влади та створення належного законодавчого підґрунтя для забезпечення доступу до правосуддя [422, с. 127].

Продовжуючи розвиток теми кримінально-процесуальної політики, слід зазначити, що в науці її ідеологічним підґрунтям вважається сукупність правових цінностей, що домінують у суспільстві на його конкретному історичному етапі розвитку. Вона є своєрідним «адаптом соціальних потреб та очікувань суспільства від процедури вирішення кримінально-правового

конфлікту» [309, с. 120]. Має рацію П. Фріс, майже двадцять років тому зазначаючи, що будівництво в Україні демократичної правової держави вимагає багатобічних зусиль усього суспільства. Значну роль у цьому процесі виконує судова влада, прогресивний кримінальний процес, здатний на демократичних основах забезпечити реалізацію кримінально-правової політики [651, с. 219]. Особливої гостроти це питання набуває тоді, коли, по-перше, фахівці передбачають, що з часом майже кожен упродовж свого життя зіткнеться з проблемою, яка потребуватиме судового розгляду; по-друге, юридичні проблеми мають «здатність множитися», тобто одна проблема тягне за собою іншу типову проблему [798, с. 963]. Запропонована концепція балансу торує шлях до трансформації гуманістичних і демократичних положень правової ідеології, що є основою кримінально-процесуальної політики: від концентрації на одному чи кількох компонентах балансування до розширення фокусу на систему загалом. Можливо, саме в цьому полягатиме ключ до виходу зі замкнутого кола перманентних з часу проголошення незалежності судових реформ і реформ діяльності органів правопорядку в Україні.

Етимологія балансу походить від фр. *balance*, що означає «терези», або від лат. *bilanx*, що означає «який має дві чаші». Цей концепт асоціюється з рівновагою, процесом урівноважування або системою показників, що характеризують співвідношення елементів у будь-якому явищі, що постійно змінюється [574, с. 70]. Балансувати – означає доводити до правильного співвідношення взаємно зв'язані частини, сторони чого-небудь [80, с. 58]. Промовисте твердження Б. Кістяківського про те, що у вченні про державу і право «великий інтерес становить не лише той результат, до якого прийшли сучасні теоретики, але й той шлях або ті стадії розвитку, які воно проходило» [13, с. 894] реалізувалося у пізнанні еволюції ідеї балансу в правовій думці.

У давньогрецькому трактуванні держави фундаментальною думкою була гармонія життя, яке спільно ведуть її громадяни. Закон вважався таким, що створює цю гармонію або рівновагу між багатими і бідними, щоби всі по справедливості отримали їм належне. Цю ідею гармонії та пропорційності

розуміли і як фізичний, і як етичний, і як політико-правовий принцип, що відображав властивість природи загалом і властивість людської природи зокрема [549, с. 838]. Аристотель вважав найкращим державним устроєм той, організація якого дає людині можливість чинити якнайкраще і жити щасливо. Владу, котра вирішує, що корисно і що справедливо у взаєминах громадян, мислитель називав необхідною умовою, щоби держава була державою, а не «збіговиськом людей». Держава, яка хоче «стати щасливою» і мати «правильну систему правління», має дбати про узгодження правильної мети діяльності і правильних засобів, що ведуть до цієї мети [13, с. 112, 116, 119].

Християнська доктрина впровадила новий вектор балансу в дихотомії «церква – держава», зміст якого лаконічно трансліює максима: «... віддайте кесарю – кесареви, а Богові – Боже!». Накладена на ідею світського права, ідея християнського обов'язку ставила громадянина у становище двоїстого підпорядкування: з одного боку, держава і закон, а з іншого – Царство Небесне і духовний закон. Людський послух і вірнопідданство розщеплювалося на два ідеали, на дві лінії підпорядкування. Відтак ці дві сили стали причиною тривалих і гострих дискусій у Західній Європі, боротьби за автономію церкви в державі та свободу совісті, що мало далекосяжні наслідки [549, с. 194].

Про необхідність рівноваги суперечливих інтересів під контролем владного суверена писав Н. Макіавеллі. Віддаючи державцю абсолютну владу, позиціонуючи його поза законом і поза мораллю, наділяючи його рисами «вершителя долі нації», «бездоганного втілення гострого розуму» тощо, Н. Макіавеллі став автором «макіавелізму» у його неоднозначній смисловій конотації подвійності стандартів для правителя і для звичайної людини [549, с. 315–317]. Такий підхід передбачав, що про інституційне балансування не могло йтися, а балансування інтересів було можливе тільки там, де не було інтересу в правителя. Безсумнівно, там, де виникав такий інтерес, його перевага була передбачувана та безапеляційна.

У Гоббсівській концепції суспільного договору цінність державного правління полягає у самому його існуванні, адже альтернативою залишається

анархія, яка не може гарантувати «відчутні на дотик» мир, комфорт, безпеку особи і захист її власності. Раціональна засада самозбереження керує людьми. І хоча Т. Гоббс скептично ставився до ідеї розподільчої справедливості та моральних ідеалів як основи договору, все ж він підкреслював важливість утвердження законів природи, що здатне відновити в суспільстві рівновагу, а також цінність відплатної справедливості, коли ефективне врядування карає за невиконання угод: «Слова надто слабкі, аби приборкати людські амбіції, жадібність, лютощі й інші пристрасті, не спираючись на страх перед силою примусу» [549, с. 411, 416–417]. Отже, стан рівноваги у суспільстві є екзистенційною умовою буття людини.

Хоча питання балансу прямо не виникало у трактатах Т. Гоббса, проте домірність діяння, його правової оцінки і правових наслідків чітко простежується у міркуваннях про справедливе правосуддя. Т. Гоббс наводить приклад чоловіка, якого мали б судити корумповані судді, тому через страх смертної кари він утікає. Згодом його таки затримали і передали у руки «законного суду», який, визнавши невинуватість утікача в інкримінованому злочині, все ж ухвалив рішення про конфіскацію майна. Т. Гоббс відверто обурюється такому несправедливому покаранню невинного, що суперечить законам природи [13, с. 305–306].

Трансформуючи ідеї Т. Гоббса, кількома століттями пізніше Дж. Бентам у своїй утилітаристській манері переконував, що принцип найбільшого блага найбільшій кількості людей має бути «мірою правди й кривди». Юридична система зводилась до правильного розподілу покарань для досягнення бажаних наслідків, а бентамівський критерій пропорційності полягав у тому, що «одна людина варта того ж самого, що й інша», а в підрахунку найбільшого блага «кожна особа рахується за одну й ніхто – більш, ніж за одну особу» [549, с. 591–598].

Розкриття змісту балансу не обмежується тільки сферою правозастосування, орієнтованого на пропорційність відповіді за діяння. Сфера організації державної влади також має вагоме значення. Кінцевим бенефіціаром

балансу в державному апараті є окрема особа, яка може повною мірою реалізовувати свої права та свободи, отримуючи всі блага гармонійного суспільного співжиття та ефективного врядування. Це переконання стало спонукою шукати механізми обмеження влади. На противагу теорії політичного абсолютизму Т. Гоббса, що ґрунтувалася на «владі сили і насильства», Дж. Локк, розвиваючи доктрину природного права та політичного лібералізму, що ґрунтувалася на «владі на основі закону природи і розуму», запроваджує поділ влади на законодавчу та виконавчу (судова влада позиціонувалася в рамках і першої, і другої гілки), що за суттю було маніфестом обмеження влади [116, с. 280–283]. Згодом цей підхід трансформувалася в концепцію стримувань і противаг Ш. Л. Монтеск'є, в якій знайшлося автономне місце для судової влади. Диференціація різних функцій, поєднана з можливостями взаємного контролю, мала слугувати гарантією захисту від зловживань владою і досягнення балансу, з якого випливала політична свобода інституційного характеру і без якої неможлива свобода особиста [116, с. 410]. Після кількох століть поспіль ця ідея не просто не втрачає своєї актуальності, а сприймається «очевидною істиною» для правового і демократичного світу і набуває ще більшої ваги в сучасних умовах значного зростання кількості державних інституцій, ускладнення їх внутрішньої та зовнішньої комунікації, комплікації процесів державотворення, правотворення та правозастосування.

Американський конституціоналіст А. Гемілтон у своїй статті «Федераліст № 78» також відводив важливу роль інституційному балансу, зміщуючи фокус уваги до необхідності розподілу судових повноважень між різними судами та врегулювання комунікації між ними. Він також акцентував на тенденції нагромадження численних судових прецедентів і проблемності їх ретельного вивчення для формування єдиної практики та недопущення свавільних рішень. Ніхто не може бути впевнений, що завтра він не стане «жертвою духу несправедливості», а цей дух підриває основи громадської та особистої довіри, поширюючи недовіру і скруту [13, с. 465, 471–472]. В такий спосіб правник

демонстрував як дисбаланс, який породжує неоднозначна судова практика, поширював свій руйнівний вплив на суспільство загалом.

Можна продовжити пошуки в історико-правовому континуумі ідей, дотичних до теми правового балансування, проте наведених інтерпретацій достатньо, щоби підтвердити попередні висновки про своєрідне кодування інтересу до цього феномена в розмаїтті підходів і політико-правових доктрин. Тільки в ХХ ст. цей напрям набув більш конкретизованого змісту. Баланс у праві став розглядатися переважно у контексті дискусій про цінності та інтереси сторін, які постали перед обличчям суду. Отож, превалював спрощений підхід ототожнення роботи бакалійника та судді, що полягає у тому, щоби поставити конкуруючі права та інтереси на ваги та зважити їх один проти одного. Проте цей процес значно складніший, ніж здається. Зважуються не тільки права та інтереси, але й цілі та засоби, а в деяких випадках застосовується «асиметричне балансування, коли суддя кладе великий палець на одну чашу ваги» [746, с. 397].

Концепція балансування була трендом дебатів американської юриспруденції у 1950-х та 1960-х роках. Посилання Федерального суду та судів штатів на «тест балансування» впродовж 1955–1987 рр. коливається від нуля на початку 60-их, до сотні вже на початку 70-их та п'ятсот наприкінці 80-их років.

Відомий правник А. Алейнікоф називає балансування метафорою, яка відповідає нашим звичним уявленням про справедливість і використовується для опису надзвичайно важливої концептуальної операції. Майже в усіх конфліктах, особливо тих, що проникають у сферу права, є щось, що можна сказати на користь двох або більше результатів. Який би результат не був обраний, комусь це буде вигідно, а хтось буде відчувати себе знедоленим. Незаперечним є те, що такий процес має бути частиною будь-якої правової системи. Зрештою, більшість того, що робить суд, насправді є балансуванням. Водночас, підкреслює вчений, це не повинно засліпити нас перед надзвичайною небезпекою легковажного використання балансування в системі правосуддя, нерозуміння серйозних проблем в його механізмі [731, с. 943–945].

Подібний спосіб міркування демонструє ще один представник американської юриспруденції П. Макфаден. У своїй праці «Тест балансування» (1988 р.), погоджуючись зі складністю зважування цінностей та інтересів, правник указує на особливість цього процесу порівняно з консервативним позитивістським підходом: «... судді пропонується вийти за межі клітки формального обґрунтування, заснованого на правилах, і прямо зіткнутися з реальними проблемами сторін судового процесу» [857, с. 586]. Із цього логічно формуються переваги балансування, адже йдеться про більшу відвертість у процесі суддівства та вищу чутливість до труднощів індивідуального випадку [857, с. 588].

П. Макфаден диференціює баланс у правозастосовній діяльності на три типи. До першого типу належать *балансування фактів*, тобто зважування представлених доказів для визначення наявності юридично значущих станів речей [857, с. 597]. Другий тип балансування передбачає *балансування правил*. Він більш проблематичний, оскільки йдеться про визначення норми права, яка має бути застосована, а вона перебуває у тісному зв'язку з інтересами, які потрібно балансувати. Традиційно, коли суд не знаходив релевантну норму права, він звертався до подібних правил, сформованих у подібних випадках, і застосовував їх за аналогією або намагався визначити нове правило шляхом логічного умовиводу з попередніх правил. Іншими словами, головними інструментами вирішення справи були дедуктивна або індуктивна логіка. Однак у балансуванні правил на засадах парадигми верховенства права основними ресурсами є не попередні закони та логіка, а інтереси сторін у судовому процесі або інтереси груп, які вони представляють. Саме цей баланс зумовив появу правил, які забороняють окремі форми діяльності органів поліції [857, с. 598–599].

Третій тип балансування – *балансування результатів*. Він відрізняється від інших і метою, і кінцевим продуктом, оскільки тут вирішальну роль виконують не констатація фактів, не норма права, а наслідки вирішення справи, правовий результат. За словами П. Макфадена, цей результат може бути випадковим, що

спонукало окремих правників назвати цю версію тесту «*ad hoc* балансуванням». Для кращого розуміння його змісту потрібно нагадати, що концепція верховенства права, підкріплена демократичною політико-правовою теорією, вимагає, щоб усі закони застосовувалися на засадах загальності та рівності. Отже, було сформовано методологічні підвалини опору проведенню юридичних відмінностей між особами поза межами тих винятків, існування яких абсолютно необхідне. Однак існує і протилежна мотивація. Суд хоче вчинити правильно в особливому випадку і може припустити, що саме в цій ситуації доречним є виняток із правил. Це давня дискусія про змагання загального й особливого, і вирішення її коливається то в один, то в інший бік, як вітер [857, с. 602].

Ці концептуальні положення сприяють кращому розумінню складності не тільки самого механізму балансування, але й аргументації критиків. Парадокс полягає в тому, що, з одного боку, баланс може слугувати вагомим інструментом забезпечення справедливості, оскільки дає змогу врахувати більшу кількість чинників, індивідуалізувати рішення. Проте, з іншого боку, викликає занепокоєння ця гнучкість, адже вона може призвести до різних результатів у схожих справах, а це суперечить принципу правової визначеності та справедливості у сенсі рівності всіх перед законом.

На європейському континенті витоки ідеї пропорційності фахівці вбачають у німецькій доктрині поліцейської діяльності, зміст якої полягав в обмеженні дискреції правоохоронних органів та імперативному обов'язку застосовувати тільки такі заходи, засоби, які необхідні для забезпечення громадського порядку та безпеки, а шкода, зумовлена обмеженнями приватних інтересів, має бути більш суттєвою, ніж шкода, якої зазнають суспільство чи окрема особа через таке обмеження [475, с. 6–7]. У 1949 р. КС Баварії розглядав справу, що стосувалася п. 2 ст. 98 Конституції і передбачала, що обмеження прав за законом допустимі лише в разі крайньої необхідності в інтересах забезпечення безпеки, моралі, здоров'я та добробуту населення. У 1956 р. той же суд пояснив, що принцип пропорційності впливає із гарантованих конституційних

прав та принципів правової держави (Rechtsstaat) [850, с. 106–107]. У 1953 р. Р. Краус уперше ввів поняття «пропорційність у вузькому сенсі» і трактував його як конституційний принцип, в якому пріоритет надавався правам людини. Розвиток концепції Р. Крауса продовжив П. Лерче, який у своїй праці у 1961 р. додав до конституційного принципу пропорційності у вузькому сенсі ідею вибору найменш обтяжливого заходу з усіх можливих для досягнення цілей [850, с. 104–105].

На відміну від німецького підходу, зміст якого концентрувався навколо ідеї обмеження сваволі органів влади, в американській правовій доктрині робився дещо інший акцент – ідея легітимації дій держави щодо правових підстав обмеження публічних інтересів за абсолютизації прав людини, приватних інтересів. Щоправда, як зазначає Т. Цувіна, незважаючи на різну конотацію вказаних концепцій, віднедавна спостерігається тенденція зближення двох підходів унаслідок загальної тенденції конвергенції правових систем [669, с. 52].

У кабінетах української юридичної школи також відчутною є тенденція обмежувати дискурс про баланс у праві як баланс публічних і приватних інтересів або тест пропорційності. У цьому контексті важливим є дослідження О. Чепис, в якому авторка, апелюючи до низки джерел, систематизувала різні підходи до розуміння балансу в праві і розглядає його: по-перше, як правову ідею, що полягає у збалансованості правового регулювання; по-друге, як принцип, який є практичним орієнтиром, зокрема для законодавця; по-третє, як цінність, яка виявляється у зіставленні належного балансу (який необхідно обґрунтувати на доктринальному рівні) та дійсного стану узгодженості правового регулювання [673, с. 224]. Вчена переконана, що правовий дисбаланс («дисгармонію», «неврівноваженість», «невідповідність величин» тощо) слід розглядати радше як неминуче, а не випадкове явище, щодо якого має бути вироблена система гнучких інструментів реагування, що дають змогу своєчасно гармонізувати як систему законодавства, так і систему права загалом [673, с. 225].

М. Козюбра вважає проблему механізмів збалансування публічних і приватних інтересів у контексті вимог верховенства права такою, що перебуває на порядку денному сучасного правознавства і потребує доктринального осмислення [298, с. 6]. Про балансування інтересів у загальнотеоретичному вимірі говорить О. Рогач. Учений звертає увагу на те, що встановлення обмежень прав і свобод людини на певному етапі розвитку держави є необхідністю, яка запроваджується з метою балансування інтересів, досягнення компромісу між державними інтересами (основи конституційного ладу, суверенітет, незалежність, територіальна цілісність, національна, державна безпека, громадський порядок), суспільними інтересами (свобода слова, свобода віросповідань, забезпечення здоров'я і моральності населення; охорона навколишнього природного середовища, економічна та інформаційна безпека тощо) та правами і свободами людини [532, с. 139]. Такий підхід реплікує ідею легітимності порядку П. Рікера, за допомогою якого, як підкреслював правник: «... держава намагається стати на перешкоді насильству, нехай навіть ціною іншого насильства, від якого, власне, є похідною і сама політична влада й ознаки якого вона не може позбутися» [525, с. 9].

Більшість дослідників визнають вагому роль балансу інтересів для системи кримінального провадження, щоправда, акцентуючи увагу на різних аспектах. Так, Л. Лобойко у своїй докторській дисертації розглядав забезпечення розумного балансу (оптимального співвідношення) публічно-правового і приватно-правового начал під час провадження у кримінальних справах як одну із *основних функцій диспозитивного методу правового регулювання у кримінальному процесі* [357, с. 18]. І. Тітко присвятив окремий підрозділ дисертації, в якому обґрунтував, що превалювання приватного або публічного інтересу безпосередньо впливає на встановлення кримінальної процесуальної форми, а баланс зазначених інтересів є одним із *чинників її диференціації*. Вчений також висловив конструктивні пропозиції для оптимізації балансу приватних і публічних інтересів під час здійснення проваджень у формі приватного обвинувачення [606, с. 14–15, 27]. С. Погребняк у ґрунтовній праці

«Тест на пропорційність» (2013 р.), ретельно дослідивши історичну еволюцію цього правового феномена, акцентує на *домірності застосування розсуду* органів державної влади під час виконання своїх функцій, на критеріях визначення легітимності втручання у приватне життя заради досягнення публічної мети [475, с. 6–7].

О. Загурський, посилаючись на доповідь Н. Глинської, наводить твердження, згідно з яким прямим *обов'язком держави у сфері кримінального судочинства* є забезпечення гармонійного балансу приватних і суспільних інтересів, що деталізується: по-перше, у балансі між необхідністю забезпечити права та інтереси приватних осіб, з одного боку, та гарантіях ефективного здійснення органами держави кримінального переслідування та відправлення правосуддя, – з іншого; по-друге, у балансі прав та законних інтересів сторони обвинувачення та захисту; по-третє, у балансі правових можливостей державного обвинувача та потерпілого у справах публічного та приватно-публічного обвинувачення. Водночас проблематика збалансованості передусім розглядається як результат правотворчої діяльності, і саме там криється основа досконалого кримінального провадження [237, с. 163]. Суголосно Ю. Мирошниченко вбачає *запоруку ефективного судочинства і справедливого правосуддя* у розумному балансі приватних і публічних інтересів, диспозитивних і офіційних засад, змагальних і розшукових начал у кримінальному процесі. Доведення будь-яких цивілізаційних цінностей до рівня «крайньої гіпертрофованості» загрожує руйнуванням системи, яка їх сповідує [391, с. 112].

Н. Нетеса, розглядаючи баланс інтересів крізь призму кримінального права, наголошує, що йдеться не про абсолютну рівнозначність суспільних та приватних інтересів, а про оптимальне їх поєднання, що допускає можливість установлення пріоритету тих чи інших інтересів, зважаючи на ступінь їх важливості [421, с. 132]. Схоже розуміння юридичної формули «справедливого балансу» використовується у судовій практиці ЄСПЛ і полягає у тому, щоби «кожній стороні надавалася розумна можливість представити справу в таких

умовах, які не ставлять цю сторону у суттєво не вигідне становище відносно другої сторони» [652, с. 25].

Можна продовжити виклад численних прикладів апелювання до концепту «баланс інтересів» в академічних колах, однак зупинимось на цьому з огляду на перспективу більш докладного та системного висвітлення наукових підходів у наступних підрозділах, та зауважимо, що балансування у контексті кримінального провадження аж ніяк не вичерпується тільки врівноважуванням інтересів. Баланс у кримінальному провадженні співвідноситься з балансуванням інтересів як «ціле» до «частини». Є й інші дихотомії, вектори, які у наративах правників фігурують здебільшого фрагментарно та сепаровано від єдиної системи, яка в цьому дослідженні стає «на повний зріст». Як справедливо зазначає А. Андрушко, баланс слід розглядати як узагальнену комплексну категорію, яка не може бути обмеженою відображенням лише одного аспекту (наприклад, інтересу, права чи обов'язку). Його архітектоніка асоціюється зі стійкістю, упорядкованістю та рівновагою у праві в цілому, рівновагою взаємодіючих понять, процесів, правовідносин, що забезпечують стійкість правової системи загалом [7, с. 115].

Баланс є неписаною засадою права, оскільки, як підкреслюють О. Грищук, О. Уварова, на відміну від норм позитивного права, принципи права, щоб мати регулятивне значення, не обов'язково мають бути формально визначеними. Принципами права можуть бути не лише положення, які закріплені в позитивних джерелах права, але й основоположні ідеї правосвідомості, які отримали загальне визнання в діяльності органів правосуддя, незважаючи на відсутність їхнього формального закріплення в об'єктивному праві [138, с. 20; 627, с. 33].

Балансу як правовому явищу, проєктованому у площину кримінального провадження, властиві специфічні характеристики. По-перше, цей *баланс володіє системостворчим потенціалом*. Він формує каркас системи кримінального провадження, навколо якого розвиваються різні інститути, інституції, стандарти, процедури та правила.

По-друге, цей баланс є білатеральним, оскільки передбачає як мінімум дві сторони, два компоненти, які конкурують між собою. Дійти до конкретного правового висновку можна різними способами: віддати перемогу кращому аргументу, скористатися методом проб і помилок, аналогії, моделювання нового прецеденту або винятку із загального правила.

По-третє, баланс є хитким і динамічним, адже одна невелика зміна в Кримінальному процесуальному кодексі (далі – КПК) може призвести до величезних зрушень в усій системі кримінального провадження, а один суттєвий доведений факт може вплинути на внутрішнє переконання судді. Серед факторів, які впливають на баланс, можна назвати:

фактори макрорівня (наукова доктрина, правові норми, політична воля, доступні ресурси, аналітичні та статистичні звіти, узагальнення практик, оцінювання ефективності роботи, легітимність реформ, суспільна думка);

фактори мезорівня (обставини, що підлягають з'ясуванню, докази та їх джерела, стандарти їх оцінки, аргументи сторін, правові позиції, досягнення науки, які застосовуються у процесі доказування);

фактори мікрорівня (професійна підготовка працівників органів досудового розслідування, прокурорів та суддів, їхня правова свідомість і культура, світогляд, імператив доброчесності, здатність до рефлексії, мораль).

По-четверте, у демократичній, правовій державі баланс має бути справедливий. Зміст урівноважування не завжди означає досягнення механічної симетрії. Для кожного рівня балансування формується свій унікальний набір критеріїв визначення бажаної рівноваги, узгодження, пропорційності у системі, щоправда, доволі часто легше констатувати дисбаланс, що тісно корелюється з несправедливістю і нераціональністю, аніж запропонувати дієвий спосіб його подолання.

Балансування є індикатором демократичного режиму. В тоталітарних державах балансування взагалі не потрібне. Там кримінальне провадження є засобом захисту інтересів правлячої верхівки, сатисфакції автократії, тому балансування інтересів, доказів, правил, змісту, форми тощо або відсутнє

взагалі, або має декоративний сенс, або присутнє епізодично. Баланс у кримінальному провадженні є індикатором розвитку саме демократичних інституцій, правової держави. Він підважує категоричну доктрину абсолютизму публічного інтересу, ставиться до права як до «живої», пластичної матерії. З цього зрозумілий важливий висновок: *про якісний баланс на рівні інституційному дбає держава, а критерієм цієї якості є те, що на рівні правозастосовному ця держава стає у таку ж «чергу за справедливістю», в якій очікує на справедливе рішення звичайна людина.*

Унікальність обраного предмета дослідження неодмінно зумовлює унікальність кластеру методологічних інструментів, засад і вихідних концептів наукового пізнання. На власному досвіді вдалося переконатися у правдивості висновку М. Кельмана про значення сучасної науки: «Нова місія науки полягає не тільки (а, можливо, і не стільки) в тому, щоб пояснити сутність досліджуваного явища і зафіксувати його як данність істинного знання (так постає питання у варіанті класичного природознавства), а й у тому, щоб з'ясувати сутність предмета дослідження, що дається вже не як відчужена реальність – як такий, що проблематизується і виокремлюється з погляду особи дослідника, його ціннісних установок» [282, с. 432–433]. Це твердження співзвучне із раніше висловленою тезою П. Рабіновича: «... ніколи не існувало, не існує й не існуватиме методології соціального пізнання, абсолютно нейтральної у соціально змістовному аспекті, тобто методології, так би мовити, соціально дистильованої, «очищеної» від залежності, від впливу з його загального світогляду, переконань і установок дослідника» [515, с. 25]. Тож з-поміж численних наукових розвідок, спрямованих на пізнання кримінальної процесуальної діяльності та мистецтва правосуддя, без сумніву, ця вирізняється оригінальністю, бо пропонує концептуальний погляд на предмет дослідження крізь «методологічну оптику» авторки.

Аксіоматичними у цьому розумінні світоглядними переконаннями, які сформували основу для дискурсу, є визнання природнього походження основоположних прав та свобод людини; усвідомлення потреби захисту

людини, її гідності, її прав і свобод від свавілля; розуміння, що нормативно-правове закріплення прав та свобод є наслідком їх існування, а не джерелом. Правовими маркерами, до яких часто вербально або «між рядками» доводиться апелювати і які слугують ціннісними орієнтирами всього дослідження та опорами правового балансу в усіх його проєкціях, є справедливість і верховенство права.

Баланс і справедливість мають генетично споріднені зв'язки у правничій матерії. Підтвердження цієї тези вдало демонструє О. Стовба, обґрунтовано доводячи, що справедливість є фундаментальним поняттям через нерозривний зв'язок з правовим осмисленням ситуації. Це осмислення виникає з потреби виразити зв'язок між діянням і правовим порядком, а кінцевим продуктом цього інтелектуального заняття є встановлення «справедливої міри». Діяння може двояко впливати на правопорядок. Якщо йдеться про позитивний вплив, то наслідком є застосування справедливої міри, що означає правове заохочення (премія, нагорода). Якщо вплив негативний, тобто правопорядок порушується, то для його відновлення необхідно застосувати санкцію, яка домірна правопорушенню, інакше у правовій ситуації «царює несправедливість, яка найчастіше являє собою явну невідповідність діяння і його правових наслідків» [593, с. 29–30]. Отже, справедливе *a priori* є збалансованим (урівноваженим, узгодженим, пропорційним), а те, що має ознаки дисбалансу, є несправедливим. Проблематика справедливості ще не раз поставатиме під час дослідження із викладом палітри інтерпретацій, зумовлених контекстом дискурсу, натомість концепт «верховенства права» потребує з'ясування тут і тепер.

Доводиться констатувати помітну тенденцію, характерну для української правничої науки, законодавства та судової практики, яка полягає в інтенсивній артикуляції концептом «верховенства права». Щоправда, ця конструкція зазнавала критики через «невизначеність», «неоднозначність», а один із представників Європейського парламенту взагалі характеризував верховенство права як «розпливчастий термін, який використовується як політична зброя» [11, с. 85].

Міжнародна спільнота, за словами ініціатора появи формули «верховенство права» у Конституції України С. Головатого, дійсно відмовилася від справи винайдення правової формули змісту цього поняття, дійшовши до висновку, що достатньо обмежитися розумінням цього концепту як символу «передавання в узагальненому вигляді поєднання ідеалів і практичного юридичного досвіду» стосовно «принципів, інститутів і процедур», які є «істотно важливими для захисту особи від свавільної влади держави» та які «надають можливість особі володіти людською гідністю» [118, с. 46–47]. Натомість українські юристи виявили більшу рішучість і наполегливість, запропонували більш конкретне унормування цієї правової ідеології, трактуючи її як визнання людини, її прав та свобод найвищими цінностями, що визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Таку дефініцію знаходимо у ч. 1 ст. 8 КПК України, у науковій періодиці, судових рішеннях.

Утім доволі переконливою є аргументація С. Головатого, який констатує неузгодженість (доктринальну, нормативну і семантичну) цього українського відповідника англійської ідіоми «*the rule of law*». Правник пропонує замінити його більш релевантним терміном «правовладдя» як альтернативу «еґоїстичного людиновладдя» і як символ не ієрархічного вивищення (пріоритету, переваги, панування) права над чимось, а як символ захисту людини від свавілля держави та «управління особи на людську гідність». Саме такий підхід убачається найбільш наближеним до інтенцій творця цієї концепції професора А. Дайсі, рішень Страсбурзького суду та документів Європейської Комісії «За демократію через право» (Венеційської Комісії) [118, с. 80–81]. Орієнтація на документи останньої дає змогу визначити розгорнуте тлумачення «інгредієнтів» правовладдя:

- (1) законність, включаючи прозору, з'ясовну (поясненну) та демократичну процедуру надання юридичної сили актам права;
- (2) юридична визначеність;
- (3) заборона свавільності;

(4) доступ до правосуддя в особі незалежних та безсторонніх суддів, включно з тими, що здійснюють судовий нагляд за адміністративною діяльністю;

(5) дотримання людських прав;

(6) недискримінація та рівність перед приписами права [150, с. 28].

Це знання змушує замислитися над можливістю «поєднати непоєдане» і, віддаючи шану чинній нормі, що визначає зміст верховенства права, зрештою інтерпретувати її у більш широкому контексті.

Показово, що у виданні «Мірило верховенства права (правовладдя) національного рівня: практика України (Rule of law Checklist at national level: case of Ukraine)» (2021 р.) відведено окремий розділ проблематиці домірності (пропорційності), де цей принцип постулюється як один із визначальних складників правовладдя, хоча у тексті документа Венеційської Комісії «Rule of law Checklist» його як «окремий інгредієнт» не визначено. Зміст цього принципу пояснюється як установлення «розумного балансу між потрібними в демократичному суспільстві випадками обмеження прав людини та легітимною метою такого обмеження», а також «співвідношення між поставленою метою та засобами й способами її досягнення» [405, с. 98–99]. Головний лейтмотив такого підходу полягає в тому, щоби публічна мета не стала виправданням для спокуси обмежити права та свободи особи державою, а якщо таке втручання є абсолютно необхідним, то воно має бути якісно законодавчо унормоване, застосоване з дотриманням вимог придатності та потрібності, а також з урахуванням заборони перебільшення та формалізму [405, с. 98–114].

На тлі промовистого тренду домінування звуженого погляду українських правників до проблематики балансу як урівноваження приватних і публічних інтересів контрастує позиція авторів коментаря, які справедливо зауважують: «... дія принципу домірності поширюється майже на всі юридичні питання – від регламентації повноважень різних органів державної влади, місцевого самоврядування та їх збалансування, запобігання зловживанню дискреційними повноваженнями та встановлення меж свободи розсуду до вирішення питань

про співвідношення конституційних прав і обов'язків, відповідність покарання вчиненому злочину, праці й винагороди за неї, прав і обов'язків кредитора та боржника, а також про збалансованість прав сторін у судовому процесі тощо» [405, с. 100]. Ця важлива позиція додає впевненості у доцільності сформулювати концептуальну модель балансу, яка би транслювала максимуми правовладдя та справедливості у кримінальному провадженні.

Методологічний простір, на тлі якого розгортається авторська думка, формували засади плюралізму, об'єктивності, комплементарності, конструктивності, актуалізації контексту.

Засада методологічного плюралізму засвідчує рішучий відхід від світоглядно-філософського монізму та врахування множинності інструментарію пізнання, багатоманітності смислів і вимірів права як такого та балансу у праві зокрема. Це дало змогу жити дослідницькі пошуки енергією з різних джерел, дбаючи водночас про недопущення «методологічного анархізму», «методологічної нерозбірливості», сваволі та «всеїстивності», про що застерігав П. Рабінович [515, с. 24].

Засада об'єктивності вбачається у всебічному огляді суперечливих питань, обговоренні різних точок зору, аргументації *pro et contra*, наближенні до сутності балансу у кримінальному провадженні з урахуванням різнобічних емпіричних, нормативних і наукових даних, викладу не тільки позитивних аспектів та переваг певних рішень і підходів, але й контраверсійних суджень та критики.

Засада комплементарності полягає у взаємному доповненні та міжгалузевому збагаченні теорії права та держави і науки кримінального процесу. Теорія припиняє бути «атомізованою», зосередженою на самопізнанні. Вона створює рамкову основу, а прикладні питання кримінального провадження дають змогу надати практичного змісту абстрактним концепціям.

Засада конструктивності полягає у конструюванні загальної системи балансу в кримінальному провадженні як основи для розробки подальших стратегічних кроків реформування кримінальної процесуальної політики.

Засада актуалізації контексту вбачається у врахуванні специфічних мінливих тенденцій та умов сучасного розвитку інституційного середовища кримінального провадження, викликів, які постають у правоохоронній діяльності та перед системою правосуддя. Дослідження балансу у кримінальному провадженні відбувається в умовах завершення першого десятиліття «тектонічної» трансформації кримінального провадження, що знаменувало зміщення акценту від державоцентричного до антропоцентричного орієнту у взаєминах «держава – людина»; в умовах стрімкого розвитку цифрових технологій, поширення тероризму, оголошення пандемії та початку повномасштабної агресивної війни проти України. Ці та інші виклики формують запит на переосмислення онтології балансу мети та засобів у кримінальному провадженні, змісту та форми, публічних та приватних інтересів тощо.

Залишаючи дискусію про диференціацію методів і методологічних підходів поза межами цього дослідження, адже чимало теоретиків права присвятили свої праці цьому питанню (В. Кельман [281], І. Сердюк [555], Є. Білозьоров [46] та ін.), вважаємо доцільним говорити далі про методологічні підходи як про комплексні компоненти когнітивної діяльності, яким властива умовна самостійна роль у пізнавальному процесі і структуру яких формують концептуальні положення та методи, серед яких є домінуючі, що, власне, й визначають назву підходу.

Історико-правовий підхід забезпечив вивчення динаміки розвитку правових явищ та процесів, пов'язаних із балансуванням, в історичній ретроспективі. Особливої ваги цей підхід набув під час з'ясування передумов формування сучасної системи кримінального провадження на основі радянського спадку державотворення, правотворення та правозастосування. Кореляції між минулим і сучасним творять соціокультурний контекст нашого дискурсу і частково дають відповіді на гострі питання щодо тривалості та хибності окремих реформ та практик. Змістовний діалог історії і права здатний не просто дозволити глянути одним оком за лаштунки сучасного буття, але й

нагадати про досвід, який необхідний для критичного осмислення майбутніх ідейних новацій.

Порівняльно-правовий підхід забезпечив пошуки спільного та відмінного в інтерпретації балансу в різних контекстах, у різних дихотоміях, у різних системах права тощо. Так, у дослідженні порівнювалися моделі кримінального процесу, вимоги до формулювання правових позицій та обсяг процесуальних можливостей різних сторін, зарубіжний та український досвід упровадження інноваційних технологій в криміналістичній діяльності і т. д.

Системний підхід забезпечив погляд на баланс у кримінальному провадженні як на цілісну, динамічну і складну систему, в якій урівноважуються численні компоненти, кожен з яких має автентичний аксіологічний зміст і важливу діяльнісну складову, яка актуалізується у правозастосовній практиці.

Функціональний підхід надав можливість розглядати проблематику балансу у тісному зв'язку з ключовими процесуальними функціями обвинувачення, захисту та здійснення правосуддя, а також вивчати рівновагу, узгодженість та пропорційність як умови функціонування кримінального провадження.

Синергетичний підхід забезпечив погляд на змодельовану систему балансу в контексті постійного руху від неупорядкованого стану до впорядкованості, в контексті зв'язку системи балансу у кримінальному провадженні із зовнішніми та внутрішніми викликами і мегатрендами, розгляду множинних сценаріїв подальшого розвитку.

Феноменологічний підхід став основою для пізнання процесів балансування, які відбуваються у свідомості суб'єкта кримінально-процесуальної діяльності і стосуються формування внутрішнього переконання, розвитку рефлексійної компетентності, абстрагування від власного суб'єктивізму, вирішення морально-правових дилем, які виникають у кримінально-процесуальній діяльності.

Поміркований прагматичний підхід у його позитивній конотації, яку О. Балинська та В. Яценко, спираючись на вчення Дж. Дьюї, Р. Паунди,

К. Левелліна, О. Холмса та інших учених, інтерпретують як орієнтацію не лише на вивчення правової норми чи юридичної практики як таких (ізолювано), а на їх соціальну значущість, здатність слугувати злободенним потребам людини, вирішувати проблемні ситуації, пропонувати шляхи удосконалення правового регулювання [29, с. 23]. Акцент на поміркованості має послабити ймовірну критику через притаманну методології прагматизму схильність до абсолютизації практики у пізнанні та вузького практицизму.

Ризик-орієнтований підхід забезпечив фокусування дослідницької уваги не тільки на питаннях ефективного балансу в системі кримінального провадження, але й питаннях дисбалансу. Проактивна стратегія передбачає визначення загроз, уразливих «слабких» місць у системі та розробку на цій основі заходів управління ризиками, попередження і припинення шкідливих практик, які можуть мати драматичні наслідки як на рівні конкретної справи у вигляді несправедливого, нелегітимного рішення, так і на рівні всього суспільства та держави у вигляді недовіри та зниження авторитету інституцій.

У методології дослідження поряд з логічними, соціологічними, математичними та іншими методами наукового пізнання чільне місце відведено методу моделювання. Концепт «модель» має етимологічний зв'язок із лат. *modulus*, що буквально означає міру, аналог, взірць. Концептуальна модель презентує погляд на онтологію балансу в кримінальному провадженні як на аналог багатовимірної, реально діючої та/або еталонної, бажаної системи з усіма її численними причинно-наслідковими зв'язками між ключовими компонентами, їх властивостями та закономірностями функціонування. Як зауважує М. Панов, сутністю правової концепції є певний спосіб розуміння та пояснення існування та розвитку правових явищ, керівна (основоположна) ідея, визначальний принцип і «механізм» вирішення проблем, визначення напрямів та етапів (стадій) розвитку і реалізація отриманих знань у сфері права [441, с. 11–12]. Отже, концептуальний рівень осмислення правових явищ та процесів є проміжним етапом переходу від окремої ідеї до теорії, яка передбачає вищий

ступінь розробленості, досконалості, узагальнення та визнання у середовищі правничої спільноти науковців та практиків.

Запропонований вище перелік методологічних інструментів, які супроводжували реалізацію дослідницьких інтенцій, безперечно, невичерпний.

Універсальність учення про баланс дозволяє висловити припущення про перспективу його застосування як особливого способу мислення у пізнавальній діяльності, пов'язаного з особливим ракурсом предмета дослідження та інтерпретацією результатів. *Балансування як методологічний підхід у правознавстві можна визначити як спосіб дослідження правових об'єктів, явищ і процесів з позиції їх урівноваженості, узгодженості, пропорційності з іншими суміжними компонентами правотворення та правозастосування; виявлення точок біфуркації та механізму забезпечення компромісу (згоди сторін на основі взаємних поступок) або консенсусу (пошук рішення, яке би влаштувало усі сторони) компонентів системи з метою забезпечення справедливого правосуддя.*

Підсумовуючи, доречно пригадати репліку Дж. С. Мілля, цитовану відомим правником Р. Познером, про те, що «жодна позиція не може бути впевнено підтверджена, доки вона не буде випробувана у вогні ворожої критики» [877, с. 1796]. Поділяючи також мотиви американського правника А. Алейнікофа щодо участі у складному дискурсі про правове балансування [731, с. 945], зауважимо, що іманентна мета цього дослідження теж полягатиме не в тому, щоб запропонувати вичерпну концепцію балансування, адже слухними є припущення, що існуватимуть альтернативи до висловлених далі поглядів, а в тому, щоби порушити достатньо питань щодо рівнів, закономірностей, характеристик балансу, що стало б приводом для відкриття більш широкої академічної дискусії.

1.2. Радянський та пострадянський кримінальний процес: балансування між минулим і сучасним

Проблематиці радянського кримінального процесу присвячено численні праці українських дослідників. Так, В. Гринюк у своїй публікації «Суд радянської доби» (2012 р.) дослідив основні етапи становлення кримінальної юстиції в означених темпоральних межах [133]. Методологію історіографічного дослідження застосували С. Сорока та Р. Римарчук у статті «Кримінальний процес в Україні: історія і сучасність» (2016 р.) [580], автори колективної монографії «Судова влада в Україні: історичні витоки, закономірності, особливості розвитку» (2014 р.) [601]. Б. Стецюк [591; 592], П. Кубрак [328; 329], В. Боковня [57; 58; 59] та інші дослідники присвятили цілі серії публікацій, які стали важливими джерелами пізнання інститутів радянського кримінального процесу. Не залишилися поза увагою дослідників філософські аспекти (М. Костицька «Критика застосування філософії у радянському кримінальному процесі (стосовно доказів і доказування)» (2011 р.) [313], В. Вовк «Теологія радянського права» (2020 р.) [95]).

Та попри численність наукових розвідок, слід зауважити, що більша їх частина стосується або окремих процесуальних інститутів і механізмів. Такий підхід не завжди дає уявлення про те, яким був «живий» кримінальний процес, а не той, про який вели дискусії у високих академічних колах чи той, який був передбачений інструкціями, декретами та іншими нормативними актами. У межах одного дослідження не часто можна побачити зіставлення минулого і сучасного. Пострадянський кримінальний процес в Україні пережив не одну віху законодавчої, кадрової, ідеологічної турбулентності, що мотивує до пошуків відповіді на питання: де ми є і куди прямуємо далі, балансуючи між минулим і сучасним? З огляду на сказане, постає дослідницька мета експлікації траєкторії руху від радянського кримінального процесу до пострадянської його моделі, балансування між минулим і сучасним на шляху до творення нової якості досудового розслідування і судового провадження.

На початку ХХ ст. дореволюційна наукова доктрина, «адсорбуючи» віяння західноєвропейської парадигми, вирізнялася достатньою прогресивністю. Порушувалося питання про необхідність забезпечення неупередженості кримінального правосуддя, мета кримінального процесу вбачалася у пізнанні об'єктивної істини, були сформульовані вимоги до доказів і процесу доказування, інституту обвинувачення тощо. Асиметрія процесуальної форми, з одного боку, та потреб, очікувань суспільства – з іншого, стала очевидною в часи приходу до влади у 1917 р. більшовиків, а з утворенням кількома роками пізніше нового геополітичного суб'єкта СРСР розпочалася нова епоха правової та соціокультурної реальності, в якій напрацювання дореволюційних правників критикувалися, як і кримінальний процес країн «буржуазного капіталізму».

Української окремішності не було, відтак формування кримінального процесу відбувалося у контексті загальносоюзної ідеологічної парадигми, сконцентрованої на прагненні подолати будь-які найменші ризики контрреволюційного опору, а також утіленні ідеї знищення класової нерівності, побудови соціалістичного ладу, утвердженні домінантності колективізму над індивідуалізмом і т. д. Звісно, така ідеологія не могла залишити поза межами свого впливу сферу кримінально-процесуальних відносин. Проте нормативно-правова тканина кримінального процесу не стала відкритим ретранслятором нетерпимості до усього «іншого», а радше сферою декларації інколи достатньо демократичних приписів, які не працювали у правозастосовній площині. Такий стан речей був характерний для тодішнього тоталітарного режиму аж до часів Хрущовської «відлиги», хоча і в цьому темпоральному періоді десталінізація та лібералізація часто гальмувалася через страх перед «антирадянським, ворожим елементом», а тому безпідставне кримінальне переслідування зберігало свою актуальність.

КПК УСРР 1922 р. (6 розділів, 32 глав, 481 статті) став першим в історії нашої держави кодифікованим нормативно-правовим актом, в якому були відображені правові приписи щодо завдань та окремих демократичних засад кримінального провадження (законність, публічність, безпосередність, усність і

гласність, мова судочинства, недоторканність особи, право обвинуваченого на захист тощо). Була передбачена докладна регламентація досудових стадій (дизнання та попереднього слідства) та судового провадження, правила відводів, процесуальних строків, подання апеляційних скарг та касаційних протестів, перегляду рішень за нововиявленими обставинами. Попри те, законодавство передбачало появу захисника тільки в судових стадіях, мало обмежену сферу дії щодо кримінально-процесуальних відносин, а тому, безперечно, воно не могло вважатися досконалим із точки зору сучасної парадигми верховенства права. КПК 1927 р. було доповнено низкою положень, які демонстрували посилення тиску держави на суспільство в цілому та на інституційну інфраструктуру кримінального правосуддя зокрема. Не допускалася відмова в притягненні до кримінальної відповідальності тільки на тій підставі, що в законі відсутній склад правопорушення, допускалося звернення до суду без обов'язкової стадії попереднього слідства, розширювалися повноваження окремих процесуальних органів, звужувалося право на захист.

Реформа, проведена у 1960 р., знаменувала прийняття КПК (6 розділів, 34 глав, 424 статей), в якому проголошувалися демократичні принципи кримінального процесу, зокрема обов'язковість у випадку виявлення ознак злочину порушити кримінальну справу та розкрити злочин; недопустимість притягнення як обвинуваченого інакше, як у порядку, встановленому законом; незалежність суддів; усебічне, повне і об'єктивне дослідження обставин справи, гласність судового розгляду, обов'язок виявляти причини, які сприяли вчиненню злочину, активна участь громадськості у кримінальному процесі тощо [57, с. 285]. Мотивуючи потребами посилення боротьби зі злочинністю, впродовж наступних кількох років було внесено зміни, які сприяли концентрації оперативно-розшукової та слідчої діяльності в органах КДБ та МВС, розширювалися повноваження органів охорони громадського порядку [328, с. 156].

Наративи радянських процесуалістів рясніли мовними кліше критики «буржуазного процесу», необхідності подолання «пережитків капіталізму в

свідомості людей», укріплення соціалістичного порядку. Прірва між теорією та практикою тільки поглиблювалася. Було очевидним, відзначає Дж. Флетчер, що культивування в академічних дискусіях розмов про презумпцію невинуватості шляхом удавання факту її існування відбувалося в той час, коли досвід говорив про цілком протилежне [800, с. 1222]. Міфологічність радянського процесуального права вдало ілюструє Д. Вовк: «У розпал сталінських репресій 1938 р., коли щодня суди і квазісудові трибунали («трійки») відправляли невинних людей на смерть, автор найвідомішого радянського підручника кримінального процесу (*М. Строгович – О. М.*) докладно розмірковує про незалежність радянських суддів і їх підпорядкування лише закону. Того ж року Андрій Вишинський писав про необхідність встановлення індивідуальної вини у кожному конкретному злочині на тлі практики покарання членів сім'ї ворогів народу» [95, с. 66].

Постать А. Вишинського не оминув увагою С. Головатий, який у третій книзі своєї трилогії про верховенство права говорить про два образи цього непересічного діяча. Як теоретик (академік) А. Вишинський був автором та послідовником соціалістичної теорії права, «забезпечуючи псевдонаукове юридичне прикриття масових репресій», а як практик (генеральний прокурор) – виступав «головним інквізитором» періоду терору [117, с. 1309].

Радянська Феміда продовжувала діяти в такій ілюзорній системі аксіологічних координат впродовж тривалого часу. Резолюція XIX Всесоюзної партійної конференції у 1988 р. оголошувала наміри побудови правової держави та проведення очікуваної в суспільстві широкої правової реформи, зокрема реформування кримінального процесу та посилення змагальності на стадії попереднього слідства. У листопаді вже наступного року Верховна Рада СРСР схвалила «Основи законодавства СРСР і союзних республік про судоустрій», у яких знову (як і в Конституціях 1936 р. та 1977 р.) були відображені демократичні засади кримінального процесу (рівність; незалежність суддів; відкритий розгляд справ; забезпечення підозрюваному, обвинуваченому і підсудному права на захист, презумпція невинуватості тощо),

але за суттю радянське кримінальне процесуальне законодавство залишилося розшуковим [328, с. 157–158]. У радянському темпоральному періоді більшість нормативних приписів частіше були «мертвими» постулатами, аніж методологічними засадами процесуальної діяльності та прийняття рішень.

Типовим для органів слідства, прокуратури та суду було обслуговування інтересів тоталітарного режиму за будь-яку ціну. У дихотомії «об'єктивність – доцільність» друга впевнено переважала. Сутність такої доцільності «живилася» політичними та ідеологічними мотивами. Досліджуючи становлення національної державності в Закарпатті у 1918–1939 роках, Б. Ринажевський описує реалії тодішнього кримінального процесу: застосування смертної кари проти політичних опонентів; намагання надати вигляду демократичності судової системи шляхом створення революційних трибуналів, членами яких найчастіше ставали робітники і колишні військові; відсутність юридичної освіти у таких «суддів з народу»; обґрунтування вироків й ухвал революційною доцільністю, тому про об'єктивність такого суду не могло бути й мови. Загалом, резюмує Б. Ринажевський, радянська влада на Закарпатті проіснувала лише 36 днів, проте її політику не сприйняло навіть найбільш бідніше селянство і малочисельний робітничий клас, для яких нова влада у всьому оголошувала пріоритет [524, с. 10].

Революційним трибуналам і народним судам надавалася можливість ухвалювати рішення навіть за відсутності закону, який передбачав кримінальну відповідальність, дотримуючись засад революційної правосвідомості, що детермінувало прийняття часто неадекватних рішень, коли за незначні правопорушення карали людей суворіше, аніж за тяжкі кримінальні злочини [133, с. 6]. Аналогія була однією із ключових засад радянського закону і полягала в тому, що якщо виявлялося будь-яке суспільно небезпечне діяння, не передбачене законом, то підстави та межі відповідальності за нього визначалися шляхом застосування статті, яка передбачала найбільш схожий за своєю природою злочин. Це дозволяло фактично будь-яку людину визнати соціально небезпечною, ув'язнити або розстріляти відповідно до закону.

Народний комісаріат юстиції у 1920 р. в одному із циркулярів з великою гордістю констатував: «без особливих правил, без кодексів озброєний народ справлявся і справляється з усіма пригноблювачами» [591, с. 38].

Доволі часто практикувалися показові, виїзні судові процеси, які мали метою не тільки винесення рішення, але й агітаційно-виховний вплив. З цією ж метою різні стадії провадження часто висвітлювалися у засобах масової інформації. Наприклад, харківська газета «Пролетарий» в одному з номерів за жовтень 1923 р. описувала кримінальний суд над Самойловою, яка гнала самогон і за це була засуджена до 3 років ув'язнення з конфіскацією майна, а її малолітніх дітей передали до дитячого будинку [592, с. 165–166].

Від моменту прийняття Конституції СРСР 1936 р., у ст. 112 якої було проголошено принцип незалежності суддів і підкорення їх тільки закону, ця засада кримінального процесу так і не стала діяти, адже Народний комісаріат юстиції систематично перевіряв діяльність судів та правильність застосування ними радянських законів під час розгляду кримінальних справ [133, с. 8]. Після набрання чинності постановою Політбюро ЦК ВКП (б) «Про антирадянські елементи» 1937 року розпочався Великий сталінський терор. Уся ця система розвернула свою міць і силу проти українства, намагаючись знищити ментальні кордони, розмити національну самоідентифікацію, створити *homo soveticus*.

Вагомою джерельною базою, яка експлікує трагізм того часу, ілюзію законності та справедливості кримінального провадження, є архівно-слідчі справи, частина з яких стала доступною для дослідників тільки після здобуття Україною незалежності. Сенс зберігання таких документів убачався в обґрунтуванні масових репресій і поясненні, чому знищення конкретної людини було «правильне» [47, с. 65]. Натомість із позиції історичної ретроспективи ці архівно-слідчі справи мають зовсім іншу автентичну цінність – дають змогу усвідомити «справжні причини та масштаби масового терору, простежити інтенсивність політичних репресій у конкретні історичні періоди й особливості їхньої спрямованості стосовно різних соціальних, етнічних, політичних і конфесійних верств населення» [15, с. 34].

Архівно-слідчі справи стали документальними джерелами доказів кричущих порушень прав людини, засад законності, всебічності, повноти та об'єктивності кримінального процесу. Влада чинила злочини проти людства, порушуючи прийняті її ж закони [241, с. 11]. Відсутність окремих документів або їхнє оформлення з грубими порушеннями встановлених законодавством норм було типовим для процесуальних документів, а в часи різкого збільшення масштабів репресій спостерігається значне занедбання їх оформлення, про що пише Е. Петровський: «Спрощена процедура провадження слідства і законодавчо закріплена мінімалізація необхідного складу документів призвели до масштабної фальсифікації документів у процесі фабрикації численних контрреволюційних організацій. В багатьох випадках у справу вкладали бодай-якісь документи на підслідного, оскільки її формування здійснювалось вже після прийняття репресивного рішення справ» [456, с. 10].

Для ведення таких справ існувало дві групи слідчих: «забійники», тобто ті, які вибивали підписи під протоколами та «літератори», тобто ті, хто складали тексти протоколів, а фальсифікація процесуальних документів на жаргоні співробітників НКВС називалася «ліпачеством» [23, с. 196]. Поширеною була практика застосування психологічного та фізичного насильства до допитуваних осіб. Часто допити тривали кілька тижнів щодня, хоча *post factum* у протоколах відображалися «цивілізовані» години, допити проводилися у нічний час, вимагалось стояння на ногах, застосовувалися погрози, крики, образи, деморалізація, шантаж, що змушувало людей погоджуватися підписати все, що вимагається, писати показання під диктування, а інколи слідчими надавалися цілі плани-конспекти показань [47, с. 20, 76; 447, с. 56]. Прикладом тогочасної слідчої тактики може слугувати уривок зі спогадів заарештованого: «Мене повели до кімнати, де на дверях був наклеєний папірець «стороннім особам вхід суворо заборонений»... З цього приводу Толкачов (слідчий – О.М.) іронізував: «бачиш, а тебе пускаємо». Щойно я зайшов, закрили завісу, першим розпочав Толкачов. За ним Зелений, затиснув голову мою між своїми ногами та розпочав, як він при цьому промовляв, відбивати нирку... Як я не

налаштував себе до цього биття, обіцяного слідчим, я, на свій сором, не витримав і став на злочинний шлях обмовлення себе та людей... Протокол мій писався таким чином. Спочатку слідчий говорив зі мною, питаннями, що наводять, показував, що йому потрібно. Потім він фіксував, окремі місця пропускав, пропонуючи мені виправити їх своєю рукою для того, щоб придати протоколу більше правдоподібності. Що це, ніби то, пише не сам слідчий, а точно зі слів арештованого, останній навіть виправляє...» [23, с. 203].

Дослідження протоколів допиту показує ідентичність показань свідків не тільки на рівні фактажу, але й порядку його викладення, фразеології, що дає підстави для висновку про їх тиражування за кількістю свідків зі змінами тільки вихідних даних, а відтак про їх вигаданість і фальсифікацію [83, с. 9]. Такі вигадані факти ставали очевидними, коли малограмотні сільські люди чітко давали показання з усією палітрою класичної термінології звинувачень про конспіративні заходи, контрреволюційну діяльність і т. д. [15, с. 35]. Добрим слідчим вважався не той, хто встановить правду, а той, хто надасть матеріал, достатній для забезпечення обвинувачення і покарання відповідно до заздалегідь наданої вказівки [47, с. 76]. Втім інколи зусиль для фабрикування доказів виявлялося надто багато, а тому каральна система засуджувала людей «без свідків, без захисту, без ознайомлення зі слідчою справою і навіть без самого звинуваченого» [456, с. 11].

Умовним було право на захист, про що йдеться у виданні В. Кіпіані «Справа Василя Стуса» [582], умовною була відкритість судових проваджень, про що свідчать спогади учасників радянського кримінального процесу: «...процедура заповнювання невеликої зали засідань була пародійною: в дверях стояла варта, попри яку вільно пройшли слідчі, інші кагебісти, партійні чиновники, парторг інституту, інші «свої» люди, а родичів і близьких не пропустили». У судовій залі були присутні також група «політично надійних» викладачів та студентів...» [447, с. 57].

До 1940-х років помітною була недостатня якість досудового процесу, що виявлялося в ухваленні судами кожного третього виправдувального вироку в

кримінальних справах, які не були частиною політичних чисток. Тоді було впроваджено перші показники формалізованої статистики, за результатами яких приймалися управлінські рішення. Відразу відчутними стали зміни, що виявлялися у суттєвому зниженні кількості виправдувальних вироків у залах судових засідань через бажання суддів допомогти слідчим, прокурорам уникнути невдалого вирішення справи, за який вони несли відповідальність. Ба більше, Є. Крапивін указує, що саме з мотивів політико-ідеологічних, а не процесуальних, було впроваджено інститут дослідчої перевірки, який забезпечував можливість перевірки доказів і порушення справи тільки в тому випадку, коли уповноважена особа була впевнена у судовій перспективі справи [323, с. 15–16].

Аналіз архівних джерел, проведений О. Бажаном, засвідчує, що у 1953–1955 роках проводилися комплексні перевірки правоохоронних органів, які офіційно підтвердили факти порушення законності, арешти невинних радянських громадян, фальсифікацію процесуальних матеріалів, застосування катування до заарештованих, доведення їх «до стану упаду фізичних сил, моральної депресії, а деяких з них приводили до втрати людської подоби...» [24, с. 470]. Засуджуючи таке ігнорування засад законності, об'єктивності, кричущих порушень прав громадян, вище керівництво держави здійснило трансформацію, з одного боку, на рівні інституційному (реорганізації правоохоронних органів, посиленню нагляду та контролю за роботою Міністерства внутрішніх справ (далі – МВС) та Комітету державної безпеки (далі – КДБ), заборону застосування фізичного насильства до затриманих, а також притягнення до відповідальності осіб, винних у катуваннях), з іншого – на рівні процесуальному (реабілітації жертв незаконних репресій, зменшенню слідчих та судових справ, відміну вироків з припиненням справ, відміну вироків із наступним поверненням справ на додаткове слідство, припинення розпочатих справ, перекваліфікацію правопорушень, зниження міри покарання до фактично відбутого розміру і т. д.) [24, с. 470]. Однак ці процеси виявилися тимчасовими і епізодичними. У більш пізньому радянському періоді масового

характеру набуло завуальоване політичне переслідування, яке формально полягало у засудженні особи за кримінальне правопорушення, однак імпліцитно було спрямовано на усунення стигматизованих «зрадників» та «ворогів» комуністичного режиму. У цій хвилі репресій типовими були фабрикації справ українських дисидентів за начебто напади на міліціонерів, зберігання наркотиків, валюти тощо, хоча насправді йшлося про зберігання українських книг, тиражування самвидаву і критику влади у приватних бесідах. Засудження українських діячів за кримінальними обвинуваченнями мало не допустити псування іміджу країни Рад у світі [322, с. 79].

Вагомим каральним інструментом були психіатричні заклади, куди відправляли невинуватих здорових людей. Особлива жорстокість у таких випадках, як стверджує Ю. Зайцев, полягала не тільки у примусовому перебуванні цілком здорової людини в середовищі людей з абсолютно непередбачуваною поведінкою, убивць, садистів, цинічних лікарів і кримінальників-наглядачів, але й у ніким не визначених строках такого «лікування» [239, с. 64].

Далі подібно то того, як «економічна перебудова» не могла розставити їжу на полиці магазинів, «правова перебудова» ще не означала правильне застосування закону, зокрема кримінального процесуального [823]. Попри існування у законодавстві демократичних засад, таких як презумпції невинуватості та права мати адвоката з моменту пред'явлення кримінального обвинувачення або протягом 24 годин після арешту чи затримання, у практиці кінця 80-их – початку 90-их років обвинувачені часто не були інформовані про своє право мати захисника, їм відмовляли у доступі до захисника, а захиснику часто відмовляли у доступі до своїх клієнтів і до слідчих справ. Залишалася актуальною проблема політв'язнів, кримінальних переслідувань за критику влади, мирну політичну діяльність опозиції, спроби емігрувати, антирадянську агітацію [824]. У 1991 році офіційно історія радянської України у міжнародно-правовому контексті завершилася.

Дерадянiзацiя України мала хвилеподiбний та суперечливий характер: з одного боку, поступово формувався нацiональний iсторичний наратив, а з iншого – зберiгалася та адаптовувалася до нових умов радянська традицiя iсторичної пам'ятi [291]. У 1996 р. прийнято Конституцiю України, що стало iсторичним кроком на шляху до утворення стратегiї розвитку держави як правової, демократичної i соцiальної. Щоправда, проголошення України такою, як слушно зауважує В. Бринцев, явно випереджало впровадження конкретних механiзмiв, оскiльки розпочатi активнi перетворення без чiткої визначеностi щодо їх черговостi, комплексного i синхронного реформування призвели до розбалансування законодавчого забезпечення дiючих владних структур [65, с. 9]. Очiкувати швидких i якiсних результатiв могли тiльки вiдчайдушнi оптимiсти, адже вiдомо, що в краiнах, де одночасно з демократизацiєю вiдбувається формування самої держави, процес буде набагато складнiшим, особливо тодi, коли в суспiльствi спостерiгається етнокультурна неоднорiднiсть, вiдсутнiсть консенсусної елiти, субкультурнi конфлiкти, недостатнiй досвiд будiвництва власної державностi [453, с. 1024]. Тож не дивно, що розвиток нашої держави спочатку вiдбувався на хвилi нацiонально-демократичної ейфорiї, а згодом у рамках загального для пострадянських держав тренду «авторитарної модернiзацiї» [690, с. 7].

Сили «проти» системних реформ виявилися значно потужнiшi, нiж сили «за». Вiдсутнiсть у значної частини суспiльства зацiкавлення у побудовi правової держави, нерозумiння її цiнностей, байдужiсть до внутрiшнiх та зовнiшнiх полiтико-правових процесiв, використання системи для власного збагачення, адже доступ до ресурсiв є тимчасовий i завтра його може не бути – стали суттєвими перешкодами динамiчного розвитку краiни. Саме тому Г. Перепелиця вважає, що наші трансформацiйнi процеси можна порiвняти, радше, не з Центральною Європою, а з краiнами «третього свiту», яким властивий постколонiальний перехiд, при якому неоколонiальна система «вкладає колосальнi сили й засоби в геополiтичну та геоекономiчну iнфраструктуру, але при цьому дiє як тимчасовий власник пiдприємства, тобто

прагне витягти з нього максимальний прибуток тепер і не замислюється про майбутнє» [453, с. 1027–1028].

Доволі сильним гальмівним чинником для реальних реформ став «патроналізм» (прерогатива зв'язків, кумівство). Мало хто з лідерів на різних щаблях влади намагався його перемогти, оскільки «це означало б відрізати гілку, на якій вони сидять» [816, с. 29]. Країну, за метафорою Б. Будена, довелося розбудовувати «дітям комунізму», які позавчора залежали від вказівок свого «опікуна», боялися «потойбічного чудовиська», з яким комуністична система асоціювала капіталізм і вільний демократичний світ, учора продемонстрували урок мужності, виявилися здатними на відчайдушний крок політичної автономії, витримали жорстокі репресії і несли боротьбу за демократію на своїх плечах до остаточної перемоги, а сьогодні опинилися перед потребою навчитися користуватися власною свободою, виявити зрілість і відповідальність. Відтак у транзитному періоді пострадянські країни часто страждають на «дитячі хвороби» (кримінальну приватизацію, в якій багатство цілих націй майже за одну ніч стало надбанням небагатьох; зубожіння мас з усіма його соціальними та індивідуальними наслідками; культурну регресію і т. д.), але вони повинні пройти ці випробування, щоби взагалі стати здатними до життя [756].

Головний урок історії засвідчує, що у правовій державі влада має бути обмежена законом, а до того ще й максимально обмежена в можливості довільно змінювати закон задля своєї вигоди [691, с. 47]. Однак інтерес політиків до правової реформи у пострадянський період відійшов на другий план, адже для щойно проголошеної незалежної держави ключовими були проблеми суверенітету та виживання, а не модернізація та лібералізація правової системи. Цей політичний розрахунок деякий час стримував реформу кримінального судочинства в будь-якому напрямі [801, с. 66]. І все ж першими кроками модернізації кримінального провадження були активізація роботи з розсекречування архівно-слідчих справ, реабілітація політичних в'язнів, унесення змін до законодавства. Україна пішла шляхом «косметичного

ремонту» окремих норм КПК 1960 р. [328, с. 159]. Ключовою методологічною засадою правозастосовної практики було проголошено верховенство права та повага до людської гідності, її прав і свобод. Близько 200 новелізацій КПК були спрямовані на наближення до міжнародних стандартів у цій сфері.

Вагомим чинником, який позитивно вплинув на реформи в сфері кримінального провадження, стали перспективи інтеграції України в єдиний геополітичний та правовий простір Європи. У 1992 р. було схвалено Концепцію судово-правової реформи в Україні, яка суттєво посилювала незалежність суддів. У 1995 р. відбулося приєднання до Статуту РС, а вже у 1997 р. ратифіковано ЄСПЛ і впроваджено у сферу кримінального провадження судову практику ЄСПЛ, що створило передумови для взяття позитивних (забезпечення умов та гарантій для реалізації прав людини) та негативних (утримання від діянь, визначених ЄСПЛ) зобов'язань держави.

Викладене на папері часто дисонувало з практикою. У реальному житті інертність системи призводила до того, що практика досудового розслідування ще хибувала істотними порушеннями права на захист, «вибиваннями» зізнань, укритті злочинів, нехтуваннями нормами чинного закону. Та, попри обґрунтованість критики і осуду таких дій, слід ураховувати, що дерадянізацію у нормативно-правовій площині, у тексті юридичних актів було простіше реалізувати, аніж дерадянізацію в головах людей, зміну правосвідомості, правової культури, фундаментальних підходів до пізнавальної діяльності та прийняття процесуальних рішень. Інколи «ламання старого» викликало опір з боку «досвідчених кадрів», адже йшлося про нові стандарти доказування, звуження повноважень і посилення контролю за діяльністю оперативних служб та слідчих підрозділів правоохоронних органів.

Україна отримала у спадок від радянської системи авторитарну державоцентричну мілітаризовану модель органів внутрішніх справ, яка була орієнтована не на служіння суспільству, а на застосування репресивних форм соціального контролю, отримання корупційних прибутків, обслуговування бізнес-інтересів [310, с. 3]. У 90-х система цих органів зазнала проблем від

слабкості держави та хронічної кризи у фінансуванні, що призвело до масових як добровільних, так і примусових звільнень персоналу, гальмування підготовки професійних поліцейських, зростання корупції [801, с. 69]. Практика залякування та жорстокого поводження із затриманими з метою отримання зізнань далі використовувалася як метод розкриття злочинів. Причини цього явища, цитуючи Б. Розовського, розкриває К. Легких: «Кадрові цунамі, вкрай низьке грошове утримання, слабе ресурсне забезпечення лишили осторонь значну частку співробітників, які мали потенціал для успішної роботи в рамках закону, обезкровили штат негласних співробітників. Їм на заміну прийшло молоде покоління, частина якого недостатність інтелекту і досвіду компенсує фізичною силою» [347, с. 127].

Часто такі методи застосовувалися для підтримки відповідних статистичних даних на рівні не нижчому, ніж за аналогічний період минулого року. Негативні показники роботи створювали підстави для прийняття управлінських рішень і досі такий підхід не втратив актуальності. Як констатує Є. Крапивін, автоматичне перетворення кількісного показника у конкретне управлінське рішення є вкрай шкідливим пострадянським наслідком оцінки роботи поліції в Україні, незважаючи на те, що офіційно «паличкова система» була відмінена. Наслідком такої неформальної «відданості» радянським традиціям є порушення прав людини у системі кримінальної юстиції та викривлення знання про злочинність у цілому [323, с. 6–7].

Суттєве значення для «оздоровлення» системи мала реформа Національної поліції, проведена у 2015 р. Її завданням було не просто замінити міліцейський мундир на поліцейський, а впровадити нову філософію *community policing*, здійснити трансформацію від карального органу до сервісної служби, налагодити партнерські зв'язки з громадськістю. Безперечно, не слід недооцінювати очевидні позитивні зміни у методології діяльності поліцейських, підвищенні престижу професії, оцінці ефективності, організації служби, комунікації з суспільством. Однак, складно уявити досконалу діяльність поліції, як «острів законності та професійності», у недосконалій

державі з недостатньо сформованими інститутами громадянського суспільства, з ностальгуючими за радянським минулим учасниками політико-правових процесів. Із часом посилювалося усвідомлення важливості не просто «полагодити» функціонуючий кримінальний процес, а трансформувати його концепцію, наповнити його новим гуманістичним духом, повністю реалізувати демократичні засади судочинства [331, с. 150]. Такі очікування поклалися на новий КПК України 2012 р., проте законодавство викликало суперечливі погляди щодо впроваджених правових новел, адже цей документ фактично не був винесений для широкого громадського обговорення і водночас у багатьох аспектах упроваджував кардинальні зміни. Одні з таких змін виявилися позитивними, інші – не до кінця продуманими, про що не раз сигналізувала наукова спільнота [3; 104; 694].

Такий підхід до формування нової моделі кримінального провадження шляхом поєднання радянських «інституційних реліктів» і сучасних трендів континентального та англосаксонського процесів, безумовно, не оминув критики. Як резюмує М. Шумило: «Зрозуміло, що подібна мішанка «французької із нижньгородською» не могла не спричинити виникнення в кодифікованому законі конкуренційних, а й інколи суперечливих положень, що неабияк ускладнює його осмислення і практичне застосування, спричиняючи зрештою соціальне напруження» [704, с. 21]. Професор підтверджує, що така ситуація характерна для періоду посттоталітарних трансформацій, коли власну національну модель кримінального процесу ще не сформовано, а життя вимагає термінових змін, а тому й доводиться будувати таку модель на радянському каркасі [704, с. 21].

У перші ж роки дії нового КПК у діяльності органів поліції, прокуратури та суду зберігалися неформальні практики, які суперечили нормам закону і полягали, зокрема, у наступному: невнесенні відомостей про кримінальні правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань (далі – ЄРДР); «дозвільному» порядку допуску захисника до участі у кримінальному провадженні; неповідомленні особам про їхні процесуальні права; перешкодах

у доступі до правової допомоги; неповідомленні центрів безоплатної вторинної правової допомоги про затримання осіб; використанні адміністративного затримання для цілей кримінального провадження; «автоматичності» продовження строків тримання під вартою; «формальності» процесуального керівництва прокурора; укладенні та затвердженні угод усупереч закону та ін. [414, с. 4–6]. З часом частина таких практик була усунена, але завжди виникають нові, пов'язані із адаптацією до нових умов діяльності.

Відчутний ефект гуманізації сфери кримінальної юстиції дало зменшення кількості осіб у слідчих ізоляторах та місцях позбавлення волі, збільшення кількості застосованих альтернативних запобіжних заходів, зменшення кількості затримань та обшуків, застосування механізмів відновного правосуддя (угод про примирення та угод про визнання винуватості). Важливою стала поява ЄРДР, реформа прокуратури, посилення судового контролю за дотриманням прав і свобод людини на стадії досудового розслідування, зміцнення засад «розумності строків», змагальності сторін тощо. Процесуальною гарантією недопущення істотних порушень прав і свобод людини, передбачених Конституцією України, стала норма, яка передбачає визнання доказів недопустимими, якщо вони отримані внаслідок катування, жорстокого, нелюдського або такого, що принижує гідність особи, поводження або погрози застосування такого поводження (ст. 87 КПК України). Постійно виникають виклики та загрози, які вимагають гнучкості реагування та оптимізації процесу і на рівні правових приписів, і на рівні діяльності інституцій. Обмеження свавілля держави, ефективний доступ до справедливого правосуддя у незалежних судах, ефективна реалізація права на захист у кримінальному провадженні є концептуальними орієнтирами майбутніх реформ.

Актуальною проблемою залишається значна плінність кадрів, обумовлена відсутністю стимулів для продовження служби в органах досудового розслідування та оперативних підрозділах Національної поліції (далі – НП). Особливо ця тема загострилася з початком формування нових

структур, таких як Державного бюро розслідувань (далі – ДБР), Національного антикорупційного бюро України (далі – НАБ України). Фахівці з досвідом роботи в поліції заповнюють ряди новостворених органів. Відтак «вимивається» інтелектуальне ядро органів поліції, які першими і в масових масштабах реагують на повідомлення про кримінальні правопорушення, здійснюють дізнання, досудове розслідування та їх оперативний супровід.

Справжнє прощання з радянською правовою традицією, наголошує Д. Вовк, відбудеться лише тоді, коли право набуде незалежної від політики цінності, коли право не буде пов'язане з політикою відносинами підпорядкування [95, с. 82]. Втім у пострадянській Україні залишається актуальною проблема політично вмотивованого кримінального переслідування, використання правоохоронної та судової системи для обслуговування інтересів владної верхівки. Ще у 2012 р. в одному із рішень ЄСПЛ чітко висловив занепокоєння зростанням вибіркового переслідування діячів української політичної опозиції, а також непропорційністю застосовуваних заходів, і констатував, що якщо метою розслідувань є досягнення політичних цілей, не передбачених законом, шляхом кримінального переслідування когось за дії, щодо яких інші особи не переслідуються, це означає нерівне ставлення до всіх за законом, а тому правосуддя є вибіркоким і несправедливим [526].

Розчарування системою кримінального провадження посилюють невинуваті очікування розслідування резонансних справ, виявлені факти корупції. Сьогодні наше суспільство переживає чергову «кризу справедливості». Недовіра до української Феміди знову загострила потребу перезавантаження судової реформи, яка й так перманентно стоїть на порядку денному впродовж останніх двох десятиліть років. Адже суд є певною мірою «лакмусовим папірцем», який презентує рівень дотримання принципів верховенства права. Головною метою правосуддя є заміна ідеї насильства ідеєю права, установлення правової перешкоди між урядом і силою, що ним використовується [302, с. 7].

Як слушно зазначає О. Грищук, у конфліктогенній дихотомії «суспільство – влада» окремі учасники свідомо чи несвідомо ламають перспективи повноцінного конструктивного діалогу, з одного боку, залишаючись «глухими» до запитів суспільства, а з іншого – поширюючи «пост-правду», в якій «об’єктивні факти мають менший вплив на формування громадської думки, аніж звернення до емоцій чи суб’єктивних переконань». Останнє призводить до низки негативних наслідків: своерідна інтерпретація фактів соціальними медіа, вибіркоче і неповне їх тлумачення; дезінформація та розпалювання ненависті; тиск на суддів; негативний вплив на рівень правосвідомості суспільства та рівень довіри до судової влади [139, с. 22]. Інформаційний простір насичений пейоративами, що завдає нищівного удару не тільки і не стільки по самих чиновниках, скільки шкодить авторитету державних інституцій, нівелює їхнє значення і провокує до ще більшого розпалу нігілістичних настроїв. У зв’язку з цим З. Ромовська справедливо закликає негайно припинити політику огульного охаювання судів, оскільки це дискредитує суд як державну інституцію, а разом з тим дискредитує й державу загалом [540, с. 24].

Знизити суспільну напругу могла б транспарентність, яка забезпечує двосторонній політичний зв’язок між правовою державою та громадянським суспільством. «На вході» маємо соціальне замовлення, «на виході» – зворотній зв’язок і контроль [728, с. 87]. У сфері кримінального провадження таке соціальне замовлення викладено у ст. 2 КПК України. Утім створення системи, яка б давала змогу ефективно виконувати ці завдання, шануючи засади верховенства права, поваги до людської гідності, рівності, змагальності вимагає зусиль науковців та практиків на десятиліття.

Український досвід побудови системи кримінального провадження відрізняється від досвіду західних демократій через історичні передумови державотворення та правотворення, різний соціокультурний контекст. Балансуючи між минулим і сучасним у контексті верифікації, модернізації та впровадження правових інститутів, засад, стандартів, обираючи, що є вартим дослідницької уваги та корисним для правової практики, слід зберігати методологічний орієнтир верховенства права.

1.3. Структура концептуальної моделі балансу в кримінальному провадженні

З часу реформи кримінального процесуального законодавства у 2012 р. надзвичайно гостро постає потреба об'єднання зусиль науковців і практиків для ревізії функціонуючих інститутів та обґрунтування шляхів підвищення їх ефективності з урахуванням десятирічного досвіду функціонування системи кримінального провадження, глобальних світових тенденцій розвитку права та сучасних викликів. Мають рацію В. Нор та О. Капліна, стверджуючи, що кримінальне процесуальне право є одним із визначальних елементів правової системи держави, оскільки воно відображає державну правову політику, ідеологію публічної влади й суспільства в протидії кримінальним правопорушенням, ідеологію діяльності органів правопорядку та суду, що в підсумку засвідчує стан захищеності кожного від необґрунтованих підозр та обвинувачень [422, с. 106].

Висловлена позиція транслює міждисциплінарний зв'язок на доктринальному рівні теорії права та держави і кримінального процесу, що посилює гіпотезу про те, що відповіді у дискурсі про верховенство права, справедливість і відповідальність слід шукати на перетині правових наук.

Концептуальна модель балансу у кримінальному провадженні охоплює три рівні: (1) інституційний; (2) правозастосовний; (3) особистісний. Кожен з цих рівнів має свої субрівні балансу і презентує важливий сегмент положень, закономірностей, рішень, дій, норм, чинників, взаємозв'язків, які в сукупності суттєво впливають, обумовлюють, продукують той результат, який ми отримуємо в залі судових засідань, що впливає на долю окремої людини, соціальної групи, суспільства та держави в цілому (Додаток А, рисунок А.1). Обрані критерії для біфуркації слід розглядати не як штивну систему, а радше як пропозицію для дискурсу з можливістю подальшого розширення її змісту, відгалуження додаткових дихотомій балансу.

I. Інституційний рівень передбачає рівновагу в інституційній інфраструктурі, яка формується державою для реалізації завдань кримінального провадження. Сприятливе інституційне середовище передбачає, що державні інституції мають діяти, у межах повноважень, чітко визначених законом з урахуванням принципів аполітичності, доцільності і т. д.; державні інституції не делегують безпідставно свої повноваження іншим інституціям; державні інституції не втручаються у зону впливу інших інституцій, розширюючи в такий спосіб свої повноваження, не конкурують між собою за зони впливу.

Гострота порушеної теми посилюється з огляду на реформування впродовж останнього десятиліття органів досудового розслідування, прокуратури, суду, органів поліції та органів безпеки. Що більше створюється інституцій, нових департаментів і підрозділів у структурі різних відомств, які повинні взаємодіяти в рамках кримінального провадження, то більшими є витрати платників податків і вагомішими очікування суспільства щодо якісного забезпечення реалізації завдань, але, як уже зазначалося, зростає й потенційна небезпека виникнення конфліктів та непорозумінь, дублювання функцій, надмірного спрощення або навпаки – надмірного ускладнення певних процедур, суттєвого «відтоку» інтелектуального ресурсу від одних органів та служб до інших у зв'язку з суттєвою різницею у матеріальному забезпеченні. Додатково у межах інституційного рівня можна виокремити кілька субрівнів балансу.

Баланс у дихотомії «завдання – ресурси». Ефективна діяльність згаданих інституцій залежить від якісного, комплексного, безперебійного ресурсного забезпечення. Йдеться не тільки про матеріальні ресурси, але й про нормативно-правове, наукове, інформаційно-аналітичне, організаційне та інше забезпечення. Поставивши перед органом досудового розслідування, прокуратурою чи судом завдання захисту прав та свобод людини, вимагаючи реалізації засад кримінального провадження та очікуючи справедливості, необхідно подбати про домірне навантаження, про достатні ергономічні і

технічні умови праці, про належне методичне забезпечення, ефективні умови відбору компетентного персоналу та запобіжники його відтоку.

Баланс у дихотомії «мета – засоби». Цей баланс залежить від моделі кримінального процесу і полягає у вирішенні дилеми: що вважається допустимим заради мети кримінального провадження? Якщо у державі метою функціонування системи кримінального правосуддя є контроль злочинності, то вважатимуться допустимими більш жорсткі та репресивні засоби. У державі, яка орієнтується на модель належної процедури, прискіплива увага приділятиметься засобам досягнення мети, і якою б доброю вона не була, порушення визначеної законом процедури вважатиметься перешкодою для застосування заходів кримінального процесуального примусу. У цій дихотомії існують ризики дисбалансу, які будуть докладно висвітлені в одному із наступних підрозділів.

Баланс в дихотомії «національне – наднаціональне». У сучасному світі глобалізаційні тенденції відчутні не тільки в геополітичній, міграційній, економічній сферах, але й у правовій. Для багатьох країн потужним ідеологічно об'єднувальним ядром стали фундаментальні права та свободи людини. Відтак сформувалися наднаціональні норми та інституції, які покликані зробити захист цих цінностей дієвим і максимально ефективним, зокрема у контексті кримінально-процесуальних відносин. Ця дихотомія презентує компоненти, які мають бути узгоджені (норми «домашнього» законодавства повинні узгоджуватися з міжнародними стандартами) та разом працювати на один результат – утвердження верховенства права. Проте інколи наявні механізми сигналізують про проблеми на національному рівні, а міжнародні інституції змушені шукати способи оптимізації своєї роботи з урахуванням викликів і загроз, які виникли у XXI столітті.

II. Правозастосовний рівень передбачає той баланс, з яким найчастіше асоціюється правосуддя. Йдеться про символізм протистояння сторони захисту та сторони обвинувачення, який традиційно транслюють терези в руках сліпої

Феміди. У цьому напрямі можна також диференціювати додаткові субрівні балансу.

Баланс цінностей та інтересів. Одна з найбільш гострих проблем кримінального процесуального права, яка стосується вирішення вічної дилеми конкуренції публічних і приватних цінностей та інтересів у кримінальному провадженні. Міра втручання та форма впливу держави у приватне життя особи має бути домірною ступеню небезпеки, необхідності у демократичному суспільстві. Еволюційний розвиток системи кримінального провадження детермінував появу різних правових механізмів забезпечення балансу у цій площині. Втім і тут лунає критика щодо їх дієвості та справедливості.

Баланс процесуальних можливостей та правових позицій. У цій частині наукового дискурсу у фокусі уваги опинилися права та повноваження, якими сторони кримінального провадження наділені для захисту приватних і публічних інтересів у змагальному кримінальному провадженні. Без ефективних правових інструментів положення, які гарантують захист прав та свобод, безпеку і правовий порядок, залишаються «мертвими», декларативними нормами, позбавленими практичного сенсу. І хоча сьогодні в академічних колах чимало критики висловлюється з приводу обмежень та недостатнього нормативного забезпечення паритету сторін, слід підкреслити, що цей баланс передбачає домірність різних можливостей активно діяти, але не повну симетрію. Додатково перед суддею постає питання узгодження різних правових позицій у горизонтальному та вертикальному векторах і синтез на цій основі власної правової позиції у справі, що есплікується згодом у рішенні.

Баланс науки та практики у кримінальному провадженні. Від наукового забезпечення великою мірою залежить успіх розслідування кримінальних правопорушень, якісного документування злочинної діяльності та збирання доказів і, як закономірний наслідок, реалізації справедливого кримінального правосуддя. Цей баланс передбачає синергетичну дію науки і практики у реалізації завдань кримінального провадження на макро-, мезо- та мікрорівнях. Як слушно наголошують правники, успіх реформаційних

процесів, які сьогодні відбуваються у суспільстві, великою мірою залежить від «випереджального впливу правової доктрини» на правосвідомість наукового середовища, суспільства, суб'єктів правозастосування та правотворення в цілому. Правова доктрина має «інтелектуально жити реформаційні процеси, вибудовуючи концепції, вчення, теорії, які повинні стати трендсеттерами, належним підґрунтям та дороговказом для наступних правових реновацій» [422, с. 121]. Баланс науки і практики є динамічним і залежним від багатьох факторів, зокрема глобальних мегатрендів, які змушують систему кримінального провадження трансформуватися, модернізуватися та адаптуватися до нових умов, викликів та загроз нинішньої епохи. Без такої гнучкості, без тісної співпраці науковців та практиків, без новітніх технологій неможливо у ближчому майбутньому уявити ефективне кримінальне правосуддя.

Баланс змісту та форми. Кримінальна процесуальна форма є «об'єктиватором» і ретранслятором гуманістичного змісту сучасного кримінального провадження у демократичній, правовій державі. І форма, і зміст є частинами одного цілого, а тому вагомі розбіжності та диспропорції мають руйнівний вплив на функціонування усієї системи. У цьому контексті важливим є дискурс про формалізм, який забезпечує єдність, передбачуваність, стандартизацію правозастосовної практики, легалізацію отриманих результатів, правову взаємодію системи кримінального провадження та окремої особи. Водночас абераційний формалізм може даремно виснажувати ресурси, суттєво впливати на процесуальні строки, створювати перешкоди для реалізації процесуальних прав та повноважень, виконання завдань і загалом деформувати зміст кримінального провадження.

III. Особистісний рівень передбачає балансування у тій площині, яка мало зазнає зовнішнього впливу і більшою мірою ґрунтується на внутрішніх інтелектуально-вольових, когнітивних, рефлексійних та інших процесах суб'єкта кримінально-процесуальної діяльності.

Баланс у дихотомії «об’єктивне – суб’єктивне». У науковій доктрині давно тривають академічні дебати з приводу питання: чи можливо досягнути об’єктивності у кримінальному процесі та чи можна пізнати об’єктивну істину? Не вдаючись у докладний опис численних позицій та підходів, можна стверджувати, що науковці розділилися на дві групи. Одні переконані, що об’єктивність є обов’язковою засадою справедливого правосуддя, навіть попри те, що з КПК України зникла після реформи 2012 р. імперативна норма, яка прямо вказувала на необхідність її застосування. Інші ж опонують, аргументуючи позицію ефемерністю, абстрактністю конструкту об’єктивності та відсутністю можливості, а інколи й доцільності, досягнення об’єктивної істини. Окрім того, в межах кримінального провадження ці два полярні елементи об’єктивності та суб’єктивності конвергують під час формування внутрішнього переконання, застосування оцінних понять, пошуку аргументації ухвалених рішень, рефлексійної діяльності, коли суб’єкт здійснює самоаналіз, критично ставиться до власних міркувань з метою уникнення упередженості, однобічності власних суджень, намагається «приборкати суб’єктивність», абстрагуватися від власних стереотипів та інстинктів, глянути на ситуацію з позиції «стороннього спостерігача». В ідеальній когнітивній ситуації сумлінний суб’єкт намагається в максимально можливий спосіб наблизитися до об’єктивної реальності, адже саме це є передумовою правильного застосування закону та забезпечення матеріальної та процесуальної справедливості.

Баланс у дихотомії «освіта – практика». Без професійного та компетентного персоналу не можна уявити якісне та ефективне кримінальне провадження. У цьому контексті баланс досягається узгодженням запитів стейкхолдерів (зацікавлених сторін) та освітнім процесом підготовки майбутнього кадрового ресурсу органів досудового розслідування, прокуратури та суду; наявністю у суб’єкта таких компетентностей, які вимагаються для успішної реалізації завдань та функцій, передбачених законодавством. Сучасний норвезький дослідник Г.Ґравер наголошує: «Ми не можемо очікувати, що судді захистять нас від зловживань з боку авторитарних

правителів, якщо у нас немає суддів сміливих і здатних протистояти владі. Бажання захищати верховенство права, навіть якщо ці дії можуть вплинути на власний добробут і безпеку, має стати частиною духу корпусу правників. Це вимагає, щоб ми прищепили любов до цінностей верховенства права майбутнім юристам і щоб вони були готові, що колись можуть стати лицарями, які беруть участь у битві за верховенство права» [144, с. 49]. Г. Гравер змістив фокус уваги на суддю, втім розширене тлумачення викладеної позиції дозволяє імплікувати до усіх інших суб'єкти кримінальної процесуальної діяльності. Потрібно виховати нову генерацію правників, об'єднаних єдиною гуманістичною ідеологією добродесного служіння ідеалам правовладдя.

Баланс моралі та права. Моральний бік процесуальної діяльності є одним із найбільш складних питань для наукового дослідження, а тим паче для практичної реалізації. Моральні дилеми постійно супроводжують процес досудового розслідування та судового провадження, адже йдеться не просто про порушення закону, а дискурс про добро і зло у демократичному суспільстві. Як слушно зазначається в науці: «Зло є дуже відчутним для людини. Саме воно зачіпає, бо добро сприймається, як належне. І завдання судді – відновити баланс і повернути людину в стан добра» [148, с. 14]. Але ж не тільки перед суддями постає таке завдання. Колишній прокурор, а згодом директор Федерального бюро розслідувань (далі – ФБР) Дж. Комі у своїх спогадах зізнається, що обрав роботу в правоохоронних органах, «бо вірив, що це найкращий спосіб допомагати людям, особливо тим, які страждають від рук впливових злочинців, кримінальних босів і хуліганів», допомагати «слабким, нужденним, наляканим і пригнобленим», і хоча наш світ неідеальний, ми маємо шукати справедливості [304]. Очевидно, що ця моральна конотація мотиву обрання професії засвідчує глибоку повагу до людської гідності, шанування верховенства права, готовність добродесно виконувати свої обов'язки. Морально-етичні внутрішні максими слугують тими бар'єрами, «вогняними стінами» для недобродесних дій і водночас слугують основою для вирішення

морально-правових дилем, комунікації з учасниками процесу, для обґрунтування рішень.

Жодна країна світу не може висловити претензію на таку якість рівноваги, узгодженості, пропорційності, яка за усіма вказаними векторами влаштувала б усіх і працювала би однаково ефективно за будь-яких умов. Свого часу відома професорка, докторка права, в минулому уповноважена з прав людини та суддя Конституційного Суду Польщі, Е. Лентовська, маючи непересічні знання та величезний практичний досвід, у відповідь на питання, як реформувати польську систему правосуддя, щоби право на суд стало «правом на добрий суд», відповіла: «Не відчуваю сил, аби відповісти на таке запитання. Не знаю... Гадаю, що резерви криються у розумному, спокійному, впевненому та послідовному, не «під публіку», формуванні авторитету судочинства самими судами та їх керівниками... Найбільша проблема симфонічного оркестру у тому, щоб він захотів диригентові добре заграти» [848, с. 149].

Основна мета кримінального процесу полягає у забезпеченні справедливого вирішення справи, однак оскільки час, ресурси та можливості обмежені, то процесуальна система неминуче становить низку компромісів [808, с. 1149]. Попри те, це зовсім не означає марність зусиль, спрямованих на вивчення закономірностей, аналіз причинно-наслідкових зв'язків, пошук шляхів максимального наближення до найкращої моделі балансу. Тож теоретичне та прикладне значення запропонованої концептуальної моделі балансу у кримінальному провадженні полягає в тому, що вона дозволяє сформулювати засадничі підвалини для: (1) стратегічного планування розвитку профільних структур; (2) діагностики ризиків порушення рівноваги та кризових ситуацій, усунення чинників, які мають потенційний руйнівний вплив на систему кримінального провадження, дискредитацію органів правопорядку та суду, втрату довіри суспільства до державних інституцій; (3) адаптації системи кримінальної юстиції, органів прокуратури та досудового розслідування до нових викликів та умов функціонування; (4) прогнозування подальшого

розвитку інституцій та правових інститутів; (5) генерування та впровадження інноваційних проєктів у досудове розслідування та судове провадження.

Критерієм для оцінювання ефективності балансу є ступінь імплементації верховенства права та справедливості у кожному конкретному кримінальному провадженні, рівень довіри суспільства до правоохоронної та судової системи в цілому. Верховенство права і справедливість одночасно виконують роль і парадигмальної опори для балансу, і мети балансу, і цінності балансу, якій служителям Феміди та інші суб'єкти кримінально-процесуальної діяльності мають бути вірними.

Висновки до розділу 1

Проведене дослідження дає змогу зробити проміжні висновки.

1. Міждисциплінарне пізнання проблематики балансу на перетині двох сфер правової науки відповідає сучасним актуальним запитам, дає змогу поєднати досягнення загальноправової та галузевої наукових доктрин, дозволяє змістити фокус уваги від вузького прагматизму до концептуальних основ кримінального провадження та кримінальної процесуальної політики держави.

2. Дослідження підтвердило гіпотезу, що уявлення про балансування у праві були фрагментарними, метафорично «розчиненими» у поглядах на закономірності суспільного співжиття, справедливості, рівність, ефективне врядування, захист від свавілля тощо. Формувалися ці судження у руслі панівної парадигми кожної історичної епохи, а певною точкою відліку формалізації концепції балансу можна вважати середину ХХ ст., коли одночасно і в американській, і в європейській судовій практиці та правовій доктрині набули поширення ідеї «тесту балансування», «тесту пропорційності». Сенс полеміки про баланс зводився до зважування публічних та приватних інтересів сторін перед обличчям суду. Таке розуміння превалює в українській юриспруденції сьогодні.

3. Балансу як правовому явищу, проєктованому у площину кримінального провадження, властиві специфічні характеристики: (1) системотворчий потенціал;

(2) білатеральність; (3) динамічність; (4) відповідність уявленням про справедливість у демократичній, правовій державі. Баланс у кримінальному провадженні є індикатором розвитку саме демократичних інституцій, оскільки підважує категоричну доктрину абсолютизму публічного інтересу, ставиться до права як до «живої», пластичної матерії для забезпечення справедливості та верховенства права.

4. Методологічну основу дослідження формували світоглядні переконання про природне походження основоположних прав та свобод людини; усвідомлення потреби захисту людини, її гідності, її прав і свобод від свавілля; розуміння, що нормативно-правове закріплення прав та свобод є наслідком їх існування, а не джерелом; верховенство права не піддається чіткому визначенню і не обмежується тільки визнанням людини, її прав та свобод найвищими цінностями, що визначають зміст і спрямованість діяльності держави, а й охоплює захист людини від свавілля держави, доступ до правосуддя та інші компоненти правовладдя. Обраний предмет дослідження детермінував застосування специфічного кластеру методологічних засад, підходів та методів.

5. Для кращого розуміння сучасного стану та перспектив побудови збалансованої системи кримінального провадження важливо пізнати загальноісторичний і суспільно-політичний контекст його становлення. З урахуванням обмеженого обсягу дослідження довелося сконцентрувати увагу на останньому як найбільш впливовому темпоральному періоді існування радянської України. Тогочасний кримінальний процес конструювався з двох, на перший погляд, несумісних частин. З одного боку, сформована, хоча й з випадками про «буржуазний процес» і «пережитки капіталізму», наукова доктрина і процесуальне законодавство, яке втілювало фрагментарні демократичні засади, рівність, гласність процесу, орієнтацію на захист прав і свобод людини, законність, незалежність і неупередженість суддів, презумпцію невинуватості тощо. З іншого боку, існувала практика кримінального провадження, яка демонструвала штучність, примарність, ілюзорність «норм-у-законі» і функціонувала як інструмент карально-репресивної системи для виконання

поставлених тоталітарним режимом завдань. Якими були «норми-у-дії», доводять архівно-слідчі справи, історіографічні документальні джерела, спогади учасників радянського кримінального процесу.

Проголошення незалежності відкрило можливості для власного державного будівництва та впровадження реформ. Однак в Україні, як і в багатьох інших пострадянських державах, швидких суттєвих змін не відбулося. Кримінальний процес залишався невіддільною частиною загальносуспільного, політико-правового контексту, а тому дерадянізація відбувалася на тлі змагання між національно-демократичними силами, і силами ностальгуючими за радянським минулим; проведення часто непослідовних перетворень, імітаційних реформ; намагання підпорядкувати правоохоронну і судову систему інтересам нових діючих режимів. Успіхи звільнення від старої спадщини часто мали несистемний, епізодичний характер. І все ж низку важливих кроків було зроблено (прийняття Конституції України із закріпленням основних прав та свобод людини, проголошення стратегічного курсу на побудову правової держави; ратифікація Європейської конвенції з прав людини (далі – ЄКПЛ) і впровадження у сферу кримінального провадження судової практики ЄСПЛ; прийняття нового кримінального процесуального законодавства у 2012 р.; ініційовані реформи НП, прокуратури, судової системи, органів безпеки, розвиток антикорупційної інфраструктури).

6. Концептуальна модель балансу у кримінальному провадженні охоплює три рівні: (1) інституційний; (2) правозастосовний; (3) особистісний. Кожен з цих рівнів має свої субрівні балансу і презентує важливий сегмент положень, закономірностей, рішень, дій, норм, чинників, взаємозв'язків, які в сукупності обумовлюють, продукують результат в залі судових засідань, що впливає на долю окремої людини, соціальної групи, суспільства та держави в цілому.

Результати дослідження, викладені у першому розділі дисертації, опубліковано у 5 працях здобувачки [168; 188; 193; 204; 212].

РОЗДІЛ 2.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БАЛАНСУ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ НА ІНСТИТУЦІЙНОМУ РІВНІ

2.2. Інституційний баланс у кримінальному провадженні

Інституційна теорія, засновником якої вважається американський соціолог Т. Веблен, виникла на межі XIX–XX століть. У своїй праці «Теорія бездіяльного класу» (1899 р.) вчений, розглядаючи еволюцію суспільства як процес природного відбору соціальних інститутів, сформулював принципові теоретичні і методологічні основи інституціоналізму як цілісної наукової системи [360, с. 2; 586, с. 48]. Вагомий крок у концептуалізації вчення Т. Веблена здійснив лауреат Нобелівської премії Д. Норт, який у кінці XX ст. займався розробкою проблематики інститутів, інституцій та інституційних змін, та вивчав їх вплив на функціонування економіки. Вчений був переконаний, що інституційні зміни визначають те, як суспільства розвиваються у темпоральній проекції, і в такий спосіб вони стають ключем до розуміння історичних змін.

Концентруючи увагу навколо економічних дилем, Д. Норт дає дефініції понять «інститут», «інституція», дотримуючись їх загального соціального змісту. Так, «інститутами» він називає «правила гри» у суспільстві, певні формальні та неформальні обмеження, які існують для того, аби надати певну структуру людським відносинам; сукупність альтернатив, якими володіє кожна людина. Поряд з інститутами існують інституції. Це так звані «гравці» – організації різного гатунку (як державні, так і суспільні), групи людей, об'єднані спільними прагненням досягнути певних цілей. У фокусі уваги теорії інституціоналізму є аналіз, по-перше, таких правил гри, по-друге, стратегій гравців, по-третє, закономірностей інституційних змін [788, с. 3–10]. Теорія американського економіста Д. Нортона дала поштовх для подальших розробок, більшість яких цілком закономірно позиціонувалася у канві економічної науки.

Поодинокими є публікації, присвячені питанням інституційного забезпечення діяльності у сфері державного будівництва та управління [94; 266; 586], охорони здоров'я [642], соціальної та культурної політики [285; 360], освіти [560], правоохоронної діяльності [625]. Натомість важливо на доктринальному рівні сформулювати концепцію інституційного забезпечення кримінального провадження для кращого розуміння закономірностей, наслідків, перспектив, динаміки інституційних змін у цій сфері, розробки стратегії розвитку сприятливого інституційного середовища, в якому актуалізуються цінності гуманістичної парадигми кримінального процесу.

Інституціоналізація у кримінальному провадженні – це процес еволюції та розвитку інститутів та інституцій, необхідних для забезпечення виконання функцій органами досудового розслідування, прокуратури, суду та інших уповноважених суб'єктів під час кримінального провадження, ефективної організації та управлінської діяльності, взаємодії та контролю, результатом яких є виконання завдань, передбачених ст. 2 КПК України.

Ефективні інституційні реформи неможливі без досягнення інституційного балансу. Концепція балансу владних повноважень неодноразово була предметом політико-правового дискурсу та концентрувалася навколо питань розподілу влади на законодавчу, виконавчу, судову гілки та «вмикання» запобіжної системи «ваг і стримувань» між ними з метою недопущення надмірної концентрації влади в одних руках, що детермінує рано чи пізно авторитаризм.

Уперше про інституційний баланс в офіційних міжнародних документах, що є джерелом права, заговорили в Європейському Союзі (далі – ЄС) у контексті визначення обсягу повноважень між різними міжнародними інституціями (Європейським Парламентом, Радою ЄС і Європейською Комісією). Суд ЄС у 1958 р. у прецедентній справі Мероні (Meroni) вперше апелював до концепту «баланс повноважень» [765]. Принцип передбачає, що кожна з цих інституцій повинна діяти відповідно до повноважень, покладених на неї Договорами, і забороняє будь-яке втручання однією установою у сферу

повноважень іншої. Суд ЄС відповідає за забезпечення дотримання цього принципу [826]. Перед новими сучасними викликами (криза міграційна, економічна, пандемія, зміна політичного ландшафту Європи і т. д.) загострилося питання розподілу зон впливу наднаціональних і національних інституцій. Власне, цими чинниками була зумовлена мотивація та посилення уваги міжнародної спільноти до налагодження ефективної комунікації між інституціями, формування сприятливого інституційного середовища для успішного розвитку ЄС.

Досліджуючи інституційний баланс у практиці Суду ЄС, О. Москаленко доходить до висновку, що існують різні трактування цього політико-правового концепту: від достатньо спрощеного визначення «хто (яка інституція) та як (відповідно до якої процедури)» має діяти до більш розширеного – «система розподілу повноважень між інституціями в межах наднаціональної чи міжнародної організації та відносин між цими інституціями», або ж скептичне трактування інституційного балансу як евфемізму, що «маскує перманенті суперечності між наднаціональною та міжурядовою складовими» [412, с. 215].

Справді, поняття «інституційного балансу», яке інколи замінюється синонімічно «принципом інституційної рівноваги», не уникнуло критики в академічних колах і навіть ставилося під сумнів, чи взагалі можна вважати його правовим принципом. І все ж, незважаючи на його доволі абстрактну природу, він конструюється із цілком конкретних правил. Такі правила переважно асоціюють із забезпеченням стабільності, ефективності, визначеності повноважень інституцій, запобіганням «перетягування» функцій та повноважень від одного органу до іншого, невиправданого та необґрунтованого делегування функцій та повноважень, недопущенні дублювання функцій та повноважень кількома органами, зменшення обсягу повноважень. Тож, навіть якщо сьогодні існують дебати щодо змісту цього принципу, назва його вважається «викристалізованою» [774, с. 375]. Принцип інституційної рівноваги визнається центральним елементом архітектури ЄС [797, с. 4].

Екстраполяція напрацювань правників-міжнародників у сферу кримінального процесу видається не просто доцільною, а вкрай необхідною сьогодні в Україні з огляду на складний та тривалий процес судової реформи, розвиток антикорупційної інфраструктури, утворення нових органів розслідування. В цих умовах особливої гостроти набуває питання розмежування повноважень різних інституцій та налагодження їх ефективної взаємодії, адже часто під час чергового раунду трансформацій виявляються недоліки, суперечності та прогалини, які можуть звести нанівець намагання створити якісну та ефективну систему протидії злочинності.

Отже, *інституційний баланс у кримінальному провадженні* – це *нормативно врегульована узгодженість функцій та повноважень різних органів державної влади з метою налагодження ефективної взаємодії між ними під час виконання завдань кримінального провадження*. З урахуванням європейських підходів така узгодженість актуалізується через такі три правила:

1) кожна державна інституція має користуватися достатньою незалежністю під час здійснення своїх повноважень;

2) державні інституції не повинні безумовно передавати свої повноваження іншим інституціям;

3) державні інституції не можуть, здійснюючи власні повноваження, втручатися у зону повноважень і прерогатив інших державних інституцій [156, с. 36; 412, с. 217; 598, с. 444; 873, с. 3].

Основна мета інституційного балансу полягає в тому, що ухвалення рішень органами, наділеними владними повноваженнями, повинно слугувати суспільному благу, а не інтересам вузького кола осіб [781, с. 41–84]. У рамках кримінального провадження сутність такого суспільного блага конкретизовано у ст. 2 КПК України.

Варто звернути увагу, що інституційний баланс як європейський правовий принцип ґрунтується не стільки на класичному принципі розподілу влади у конституційно-правовому сенсі, скільки на принципі розподілу функцій, згідно з яким кожний орган має якісно виконувати функції, для яких був створений.

Різниця між цими двома підходами доволі суттєва і полягає в кінцевій меті. Якщо мета поділу влади полягає у забезпеченні рівноваги у політичній системі держави, то мета поділу функцій та повноважень зовсім інша і полягає у забезпеченні максимально ефективного досягнення цілей [774, с. 384].

Інституційне середовище кримінального провадження. Реалізація інституційного балансу потребує створення спеціального середовища, в якому норми права, які регламентують повноваження, визначають порядок дій, переходять із площини абстрактних приписів у площину практики. Поняття інституційного середовища у науці не отримало однозначного визначення. Ю. Коваленко звужує зміст цього поняття до комплексу норм, правил, обмежень та умов, що структурують діяльність і є передумовою інституційних перетворень [292, с. 100]. Л. Сергєєва дещо розширила цей підхід, розділяючи інституційне середовище на дві підсистеми: нормативну (норми, правила) та організаційно-технічну (установи, організації), а також розрізняючи їх формальну та неформальну складові [560, с. 114]. О. Войтик, спираючись на згадану теорію Д. Норта, говорить про те, що інституційне середовище створюють формальні та неформальні інститути, які серед іншого охоплюють органи державної влади [94, с. 93–94]. Ці ж складові компонують інституційне середовище, за словами Р. Пустовійта та І. Кочуми. Науковці вважають, що формальні та неформальні правила поведінки та взаємодії суб'єктів на макро- та мікрорівнях, спрямовані на максимальне задоволення потреб, розширення можливостей для отримання благ тощо [512, с. 71]. В. Клімчик вважає, що інституційне середовище складається з сукупності різних інститутів і наводить вісім різних дефініцій «інститутів», більшість із яких асоціюються із правилами та нормами [290, с. 80]. С. Феденько, солідаризуючи з позицією О. Вільянсона, вважає інституційне середовище «фоном для вибудовування відносин» [642, с. 81].

Очевидно, що інституційне середовище кримінального провадження охоплює складну систему компонентів (рис. 2.1), що в сукупності утворюють поле для балансування та реалізації завдань кримінального провадження.

Рис. 2.1. Інституційне середовище кримінального провадження*

* Розроблено авторкою

Залежно від того, як забезпечують засади кримінального провадження, гарантуються права та свободи людини, виконуються функції уповноваженими суб'єктами, можна говорити про якість такого середовища, його сприятливий або несприятливий характер з точки зору дієвості механізмів захисту загально визнаних цінностей, впровадження стандартів пізнавальної процесуальної діяльності та доказування, забезпечення верховенства права та справедливого правосуддя. Попри те, варто вказати, що система індикаторів/критеріїв і методології оцінки інституційного середовища сьогодні потребує додаткової наукової розробки.

Отже, *інституційне середовище кримінального провадження* – це складна система, яка охоплює такі компоненти:

1) *норми права*. Можна виокремити чотири блоки норм КПК України, через які реалізується інституційний баланс: (1) норми, які визначають повноваження органів досудового розслідування, прокуратури, суду та інших державних інституцій; (2) норми, які визначають підслідність і підсудність кримінальних проваджень; (3) норми, які визначають порядок прийняття

процесуальних рішень, проведення процесуальних дій, взаємодію між державними органами та міжнародними інституціями; (4) норми, які визначають підстави для визнання отриманих доказів недопустимими і т. д.;

2) *інституційна інфраструктура* – це мережа державних інституцій, об'єднаних спільною метою виконання завдань кримінального провадження, водночас *державні інституції* – це органи державної влади, уповноважені здійснювати кримінальне провадження або сприяти діяльності суб'єктів кримінальної процесуальної діяльності у межах, визначених законодавством;

3) *інституційні механізми* – це юридично визначені процесуальними нормами алгоритми дій, спрямовані на досягнення певних цілей, що входять до кола повноважень державних інституцій в кримінальному провадженні, забезпечують реалізацію процесуальних прав та обов'язків учасниками кримінально-процесуальних відносин;

4) *інституційні умови* – це сукупність спеціально створених організаційних, технічних, методичних та інших умов і ресурсів, призначених забезпечити функціонування державних інституцій, їх відомчу та міжвідомчу взаємодію з метою реалізації завдань кримінального провадження;

5) *інституційне управління* – це сукупність методів і засобів управлінського впливу, які дозволяють ефективно розвивати інституційну інфраструктуру, оптимізувати комунікацію державних та громадських інституцій, координувати роботу інституцій у сфері пізнавальної процесуальної діяльності, доказування, прийняття процесуальних рішень та реагувати на виклики, пов'язані із появою інституційних ризиків, які впливають на реалізацію завдань кримінального провадження;

6) *інституційні ризики* – це негативні чинники взаємодії інституцій, які можуть стати причиною порушень інституційного балансу, перешкодою для виконання завдань кримінального провадження (Додаток А, рисунок А.2);

7) *формальні практики*, які узгоджуються із законодавством, та *неформальні практики* у діяльності та взаємодії інституцій, які можуть мати як позитивний ефект (усні домовленості, врегулювання питань, які залишилися

поза межами впливу норм процесуального права, до прикладу, внутрішня спеціалізація працівників щодо певних видів діяльності), так і негативний ефект (упровадження практик, які суперечать нормам процесуального права, використання службовими особами недоліків законодавства для задоволення власних інтересів тощо);

8) *очікування суспільства, загальні стереотипи мислення, культура, менталітет, етика, мораль.*

Для того, щоб державна інституція могла ефективно виконувати свої функції у сфері кримінального провадження, вона повинна відповідати таким інституційним стандартам: (1) незалежність від політичного та іншого незаконного впливу (структурна та операційна автономія, порядок призначення та звільнення керівника тощо); (2) підзвітність органу (регулярне звітування, інформування громадськості тощо); (3) високий рівень професійної підготовки співробітників (конкурсний відбір працівників, їхнє навчання тощо); (4) наявність достатніх повноважень для ефективної роботи (спеціальні оперативно-розшукові та слідчі заходи, доступ до фінансової інформації тощо) [424, с. 104].

Крім того, вкрай важливою є узгодженість між повноваженнями, з одного боку, інституцій, які застосовують заходи кримінальної репресії, з іншого – інституцій, які здійснюють нагляд і контроль за цією діяльністю. Це *вертикальний вимір інституційного балансу*. У цій системі орган досудового розслідування не може, скажімо, на власний розсуд обмежувати гарантовані Конституцією права людини, а за такої необхідності, обумовленої потребою розслідування кримінального правопорушення, може тільки ініціювати окремі слідчі (розшукові) дії, заходи забезпечення, негласні слідчі (розшукові) дії, інші визначені законом процесуальні дії перед прокурором, слідчим суддею.

Порушення балансу у цій системі призводить до двох варіантів проблемних ситуацій. *Надмірний інституційний контроль* звужує незалежність слідчого, дізнавача, детектива, перешкоджає швидкому та оперативному реагуванню на інформацію про кримінальне правопорушення, ускладнює

реалізацію завдань кримінального провадження, а інколи взагалі унеможлиблює його проведення. Натомість надто *слабкий, формальний контроль* призводить до формального погодження клопотань, «конвеєрного» прийняття процесуальних рішень.

Недоліки такого порушення балансу у вертикальній проекції можна проілюструвати згаданими «поправками Лозового». Бажання посилити судовий контроль над процесом залучення експертів мало не призвів до колапсу у діяльності органів досудового розслідування, а внаслідок неформальної практики, покликаної «пом'якшити» негативні ефекти від прийняття такого недолугого правового регулювання, цей судовий контроль звівся нанівець, перетворившись на формальну данину, адже доволі часто слідчі судді без готових документів на цифрових носіях слідчого навіть не розглядали клопотання, а потім, копіюючи текст документа та змінюючи кілька реквізитів, просто засвідчували його своїм підписом. Так, ідея запобігти «свавіллю» слідчого, обмежити його самостійність у залученні експерта обернулася численними проблемами, про які не раз сигналізувала наукова спільнота.

Горизонтальний вимір інституційного балансу передбачає узгоджену діяльність і взаємодію між різними інституціями, які мають «плаваючий» предмет відання (наприклад, між різними органами досудового розслідування), між інституціями, не пов'язаними відносинами підпорядкування (наприклад, органами досудового розслідування та експертними установами тощо). Прикладами порушення балансу у цій системі є суперечності щодо визначення предметної чи персональної підслідності; затягування процесу передачі кримінальних проваджень, властивому суб'єкту; відсутність повноважень, необхідних для виконання покладених функцій і т. д.

Останніми роками в Україні спостерігається позитивна тенденція в активізації зусиль у питанні досягнення інституційного балансу. Водночас говорити про достатність проведених реформ ще надто рано. Часто ініційовані реформи мають хаотичний характер, а створення численних інституцій ще не означає отримання очікуваних якісних результатів.

Нагадаємо, що, конструюючи інституційний баланс в ЄС, різні автори законотворчих ініціатив також часто діяли, не замислюючись, який довгостроковий ефект можуть мати зміни, внесені до європейського права. Як влучно про це писав правник Ж.-П. Жак: «Громаді бракувало архітектора із загальним баченням будівлі, яка була побудована за допомогою послідовних прибудов» [829, с. 387].

Хиби інституційного балансу суттєво впливають на слідчу, судову та прокурорську практику, а водночас і на стан забезпечення в країні права на справедливе кримінальне правосуддя. Сучасна інституційна інфраструктура кримінального переслідування доволі складна, багаторівнева, поєднує елементи минулого, сучасного, національного та імплементованого з міжнародної практики. На етапі вироблення власної оптимальної інституційної моделі, змішуючи такі складники, неможливо уникнути невдач, помилок і прогалин.

Проблематику повноважень і діяльності органів досудового розслідування досліджували В. Андрусак, Р. Ботвінов, М. Городецька, І. Зіньковський, О. Лисецький, О. Литвинчук та ін. До проблематики новоутворених органів НАБ України, ДБР зверталися Р. Войтюк, Є. Довжич, В. Жидков, Н. Носевич, О. Скомаров та Н. Рибалка, А. Францевич та ін. Функціонування органів прокуратури вивчали Є. Вандін, Р. Гасанов, Л. Грицаєнко та Є. Невмержицький, А. Гнатюк, Д. Добровольський, І. Єна, В. Колодчин, Ю. Коробко, В. Кравчук, А. Лапкін, В. Миколенко, Г. Ніколайчук, І. Рогатюк, А. Степанов, М. Стефанчук, В. Сухонос, Г. Тюрін, О. Ференець, О. Хорсуненко, М. Чорноусько, О. Шпак, І. Шульган, В. Юрчишин та ін. Проблематику діяльності слідчих суддів та суддів у кримінальних провадженнях розглядали А. Бондюк, О. Бурлака, М. Макаров, С. Пшенічко, С. Шапутько та ін.

Не вдаючись у докладний аналіз процесу розбудови цих інституцій, що не раз було зроблено у науковій доктрині, зосередимо увагу на тих типових проблемах, які постають сьогодні у сфері забезпечення інституційного балансу. Так, із переліку чинників, які суттєво знижують ефективність процесуальної діяльності на стадії досудового розслідування, запропонованого А. Степановим,

більшість прямо стосуються питання інституційного балансу: недоліки правового регулювання діяльності суб'єктів, які здійснюють досудове розслідування; недоліки діяльності суб'єктів, які здійснюють контрольні та наглядові функції на етапі досудового розслідування; недоліки в системі обміну інформацією між суб'єктами сторони обвинувачення і т. д. [589]. М. Городецька слушно вказує, що установлення лише процесуальних прав та обов'язків учасників кримінального провадження недостатньо для забезпечення ефективного захисту їхніх інтересів. Їхні права та обов'язки мають бути змістовим наповненням предмета відання суб'єктів кримінального судочинства [127, с. 331].

Про проблеми прокуратури в інституційній площині зазначають і Л. Грицаєнко, Є. Невмержицький. На думку вчених, сьогодні актуальні ключові питання забезпечення реальної незалежності прокурорів, деполітизації прокуратури, визначення місця прокуратури у системі гілок влади, визначенні функцій та повноважень, децентралізації органів прокуратури. Фахівці пропонують змінити процес призначення та звільнення Генерального прокурора, відмовитися від інституту висловлення недовіри Генеральному прокуророві, забезпечити особливе місце прокуратури в межах судової гілки влади і створити умови незалежності від політичних та бізнесових впливів, відмовитися від абсолютної вертикальної підпорядкованості органів прокуратури, надати автономію регіональним інституціям тощо [134, с. 366]. А. Марченко, оцінюючи досвід функціонування системи антикорупційних органів в Україні, серед основних проблем називає низький рівень комунікації антикорупційних органів між собою, координації ними своїх дій, а також можливість втручання у діяльність антикорупційних органів [381, с. 74]. З огляду на наведені приклади, стає очевидною актуальність, доцільність і важливість розробки питань інституційного балансу та визначення основних індикаторів, які сигналізують про наявність проблем у цій сфері.

У 2012 р. реформа кримінального провадження спричинила перерозподіл функцій та повноважень спеціалізованих державних інституцій. Крайні роки

можна охарактеризувати значними змінами в інституційному середовищі, однак не всі реформаторські кроки виявилися позитивними. Можна виокремити чотири основні індикатори недоліків, які супроводжують процес творення інфраструктури кримінального процесу та знижують індекс його ефективності: недоліки правового регулювання, недоліки організаційного характеру, недоліки неформальної практики та недоліки стратегії інституційних реформ.

Індикатори нормативно-правового характеру. Кожна державна інституція наділена кримінально-процесуальною компетенцією, яка, за словами Л. Лобойка, охоплює тріаду елементів: функції, предмет відання та владні повноваження [356, с. 25–26]. Для того, аби виконувати функції та користуватися повноваженнями, державна інституція повинна володіти процесуальною правоздатністю та дієздатністю, іншими словами, мати законні підстави створення та законні підстави здійснення певної кримінальної процесуальної діяльності [125, с. 106]. Відсутність процесуальної правоздатності та дієздатності органу, який приймає рішення у кримінальному провадженні, однозначно є неприйнятним. Однак у нашій історії інституційного розвитку системи органів кримінального переслідування відомі випадки, коли окремі суб'єкти діяли фактично поза межами закону. Наведемо кілька прикладів.

Виведення у 2017 р. податковим законодавством підрозділів податкової міліції за межі правового поля мало б призвести до негайного припинення їхньої діяльності, однак на практиці цього не сталося. Відтак невизначеність статусу слідчих ДФС породжувала численні проблеми у судовій практиці. Схожа ситуація виникла раніше, коли у 2015 р. на зміну слідчим підрозділам органів внутрішніх справ з'явилися слідчі підрозділи НП, проте у КПК України вчасних відповідних змін внесено не було. І хоча йдеться про очевидні «технічні помилки», наслідки таких ситуацій були зовсім не «технічні», а цілком реальні організаційні та правові (затягування розслідування, визнання доказів недопустимими) [119, с. 105]. Як зазначено у листі Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від

13 вересня 2016 р., проведення досудового розслідування кримінального провадження, зокрема проведення окремих слідчих (розшукових) дій, застосування заходів забезпечення тощо, «органом, до компетенції якого згідно із процесуальним законодавством не віднесено його здійснення, порушує загальні засади законності здійснення кримінального провадження, закріплені у ст. 9 КПК України, й унеможлиблює виконання завдань кримінального провадження, визначених у ст. 2 КПК України» [351].

Можна згадати про існування колізій між положеннями ч. 4 ст. 216 КПК України, п. 1 ч. 1 ст. 5 Закону України «Про Державне бюро розслідувань» та Законом України «Про Державну службу» щодо неможливості поєднання різних систем градації категорій посад державної служби для визначення персональної підслідності ДБР [424, с. 107; 529, с. 266–268; 616, с. 271–272]; відсутність механізму витребування кримінальних проваджень за рішенням Директора НАБ України, погодженим із прокурором, які перебувають у провадженні інших органів досудового розслідування чи прокуратури [467, с. 77]; відсутність повноважень в органів досудового розслідування ініціювати проведення позапланових ревізій та перевірок [420, с. 17; 563, с. 136; 618, с. 148–151; 666; 667]. Очевидно, перелік невирішених проблем можна продовжити.

Ілюстративний приклад того, як «технічна проблема» прогалин у визначенні повноважень державних інституцій негативно впливає на інституційне середовище кримінального провадження, наведено в аналітичному дослідженні Є. Крапивіна. Результати оцінки першого етапу впровадження дізнання в Україні засвідчують, що під час цієї форми досудового розслідування доволі часто виникає потреба арешту майна, вилученого у затриманих осіб, проведення обшуків, проте відсутність прямої норми КПК України, яка б уповноважувала дізнавачів звертатися з клопотаннями про арешт майна або дозвіл на проведення обшуку призводить до ситуації, коли дізнавач не може взяти участь у розгляді такого клопотання слідчим суддею. Відтак виникає додаткове навантаження на прокурорів, які

зобов'язані такі клопотання особисто подавати. За словами керівництва дізнання та прокурорів, суди не приймають клопотання від дізнавачів через обставину неналежних, на їхню думку, суб'єктів звернення [324, с. 26–27]. Чим аргументується логіка законодавця під час встановлення таких відмінностей повноважень слідчого та дізнавача не зовсім зрозуміло, однак очевидним є порушення інституційного балансу, що має негативні наслідки не тільки у вигляді збільшення навантаження на прокурорів, але й зниження ефективності процесуального керівництва в інших кримінальних провадженнях, зменшення можливостей для оперативного реагування органами дізнання на отриману інформацію, зростання ймовірності втрати важливих доказів у кримінальному провадженні через бюрократичну тяганину.

Наведені приклади демонструють необхідність урахування засад інституційного балансу під час законодавчого регулювання реформ та швидкого реагування на сигнали практики про наявність невирішених прогалин та суперечностей нормативно-правового регулювання.

Індикатори організаційного характеру. Для реальної практичної реалізації правоздатності та дієздатності компетентних суб'єктів не достатньо тільки законних підстав, важливе забезпечення й інших матеріально-технічних, організаційних умов діяльності, достатня укомплектованість персоналу інституції, відомча та міжвідомча взаємодія.

Наприклад, знову ж таки згадаємо довгоочікувану реформу дізнання. У такий спосіб реалізовувалось прагнення спростити кримінальне провадження, скоротити процесуальні строки досудового розслідування кримінальних проступків, розвантажити слідчих і сприяти більшій концентрації їх уваги на розслідуванні злочинів. Однак значна частина персоналу, призначеного на посади дізнавачів, не була готова до цього. Часто фахівців просто ставили перед фактом про необхідність відповідного переводу до структурного підрозділу чи уповноваження відповідним наказом. У зв'язку зі значною кількістю кримінальних проваджень, розпочатих за фактами вчинення кримінальних проступків, у деяких районах значно ускладнилась робота, адже

на двох-трьох дізнавачів припадають сотні проваджень, в яких діють стислі процесуальні строки, є підозрювані особи, а тому такі справи вимагають вкрай швидких темпів процесуальної діяльності. Зрештою загалом, у ситуації, коли слідчі і дізнавачі мають кілька сотень проваджень щомісяця, говорити про якість роботи та розумний баланс важко.

Вагомою проблемою сьогодні є значне омолодження персоналу органів досудового розслідування у НП, відтік кваліфікованих фахівців до новостворених органів досудового розслідування із більш привабливим фінансовим забезпеченням (НАБ України, ДБР, Бюро економічної безпеки (далі – БЕБ)) або звільнення. Таке «вимивання» кадрового ресурсу з лав поліції може негативно вплинути на можливості передачі позитивного досвіду молодим поколінням фахівців, на якість дізнання, досудового слідства та оперативної роботи. Водночас саме територіальні органи поліції є тією ланкою в інституційній системі, яка найбільш наближена до громад і повинна щоразу демонструвати професійність реагування на повідомлення про кримінальні правопорушення. Відтак значна плінність кадрів у цій системі негативно впливає на інституційне середовище.

Від інституційного забезпечення залежить реалізація мети ефективної протидії корупційній злочинності [74]. Зі створенням НАБ України пов'язані численні очікування суспільства щодо дієвої протидії корупційним правопорушенням, однак сьогодні лунає критика щодо повільних темпів кримінальних проваджень та не співмірності витрат, пов'язаних із утриманням антикорупційної інфраструктури, та отриманими результатами у формі обвинувальних вироків судів. Завершеність формування інституційного трикутника «детектив – прокурор – суддя» позитивно відобразилася на результативності діяльності цієї інфраструктури.

Якщо керуватися методологією визначення ефективності кримінального провадження крізь призму економічної науки, яка передбачає «досягнення певної мети за найменших виробничих витрат» [245, с. 187], то, не враховуючи вкладених ресурсів на початковому етапі, ефективність НАБ України можна

спробувати оцінити, аналізуючи сальдо витрачених коштів на функціонування цієї інституції та повернутих коштів до бюджету у зв'язку з ухваленням обвинувальних вироків за календарний рік.

Застосування такої методології засвідчує, що станом на початок 2023 року НАБ України відзвітувало про відшкодування збитків і шкоди у кримінальних провадженнях загалом на суму 5,795 млрд грн, з яких 2 млрд – отриманий економічний ефект тільки в 2022 р. [244, с. 22]. Попри те, бюджет фінансування НАБ України у цьому ж 2022 р. становив 1,2260122 млрд грн, а реальні касові видатки – 1,1811388 млрд грн [244, с. 60]. Також варто підкреслити, що запит суспільства у сфері протидії кримінальним корупційним правопорушенням, що вчиняються вищими посадовими особами, залишається високим, а питання ефективності не обмежується тільки оцінюванням економічним ефектом розслідування, але й іншими показниками (безсторонністю, ретельністю та оперативністю, встановленням всіх фактів справи) [470, с. 40–41].

Відсутність методології оцінки, скільки кримінальних проваджень могли бути завершені, проте не надійшли до суду; скільки доказів втрачено/визнано недопустимими через неретельний підхід до розслідування; оцінки розумності/нерозумності строків досудового розслідування, прийняття конкретних процесуальних рішень тощо, не дає змоги підтвердити чи спростувати сумніви щодо ефективності роботи як НАБ України, так і інших державних інституцій. Суспільство цікавить кінцевий результат, який полягає не стільки в кількостях засуджених чи абстрактних цифрах відшкодувань шкоди, а в реальних системних змінах.

Значний вплив на ефективну діяльність має внутрішня структура та міжвідомча комунікація, а тут також виявляються проблеми інституційного характеру. Як свідчать результати досліджень, багаторівневість структури НАБ України створює зайві перешкоди для розслідування внаслідок необхідності погодження детективами своїх рішень у низки керівників. Один із прокурорів Спеціалізованої антикорупційної прокуратури (далі – САП) із цього приводу пояснює: «Детектив дає довідку, що у нього є в провадженні. Дається довідка

заступнику керівника відділу. Заступник керівника відділу бере того детектива до керівника відділу. Потім ідуть до заступника керівника підрозділу. І потім може до керівника ... І весь цей бюрократичний процес займає багато сил, багато часу, і він є неефективним» [541, с. 35]. Раніше цю проблему озвучили фахівці ЄС, США та України, які спільно у 2018 р. проводили експертний аналіз діяльності НАБ України. Детектив може мати до п'яти керівників над собою, викликає запитання з позиції ефективної організації роботи [223]. Недоліком інституційного балансу вважається й невідповідність структури НАБ України та структури САП, адже початковий задум передбачав таке «дзеркальне» відображення підрозділів, що мало б покращити міжвідомчу комунікацію детективів та їх процесуальних керівників [541, с. 26].

Утім не все залежить від умотивованості та професійності працівників НАБ України. Під час оцінки результатів діяльності НАБ України, САП і Вищого антикорупційного суду (далі – ВАКС) слід також враховувати, що інколи при значних витратах часу та ресурсів очікуване завершення резонансних справ неможливе не через мляву діяльність інституцій, а в зв'язку зі зміною правової реальності, в умовах якої функціонують ці органи. Наприклад, надання лише формального права на рівні закону НАБ України здійснювати самостійно заходи негласного прослуховування за відсутності відповідного матеріально-технічного забезпечення та нормативного врегулювання на рівні підзаконних актів було справедливо визнано неприйнятним [84], адже ставило в залежність інституцію від інших відомств, які такими інструментами володіли.

Інший приклад: ухвалене 26 лютого 2019 р. рішення Конституційного Суду України щодо відповідності Конституції (конституційності) ст. 368-2 Кримінального кодексу України призвело до необхідності закриття сотень кримінальних проваджень про незаконне збагачення, лєвова частина яких вже перебувала на стадії судового провадження [527, с. 122]. Законодавчі ініціативи з відновлення кримінальної відповідальності за цією статтею не дозволять відновити вже закриті провадження, а стосуватимуться тільки нових виявлених

фактів протиправної діяльності. При зміні в такий спосіб правового режиму суспільство втратило двічі: по-перше, не повернуло з кишень корупціонерів суттєві фінансові ресурси до бюджету, а, по-друге, оплатило вельми велику вже проведenu роботу, яка залишилася без очікуваних результатів.

Інституційні зміни часто супроводжуються періодами нестабільності, коли старі інститути вже не працюють, а нові ще не працюють [586, с. 49]. У цьому контексті варто також згадати про ситуацію припинення повноважень слідчих органів прокуратури розслідувати злочини після 20 листопада 2017 р. у зв'язку з початком функціонування ДБР, хоча фактично на той час ДБР, маючи процесуальну і правоздатність, і дієздатність не могло прийняти до свого провадження жодних матеріалів через відсутність персоналу та організаційно-технічних умов діяльності. На цю проблему звертали увагу М. Погорецький, М. Старенький [470], А. Лапкін [344], О. Торбас [616] та багато ін. Принагідно нагадаємо, якщо фонд розвитку НАБ України у перший рік своєї діяльності становив близько 17 млн грн, то для розвитку ДБР виділено 45,6 млн грн [260, с. 46].

Індикатори неформальної практики. Яким би якісним не було правове регулювання, у сфері кримінально-процесуальних відносин, яку неможливо абсолютно формалізувати, що зрештою є недоцільним та шкідливим, можна виявити труднощі в реалізації законодавчих приписів. Йдеться про ситуації, коли з формальної точки зору все гаразд, а насправді діють неформальні практики, не завжди спрямовані на якісну реалізацію завдань кримінального провадження.

Ілюстративним прикладом може слугувати опис фактичних відносин, які виникають під час розгляду конкретних справ між суддями різних ланок, поданий Н. Грень на основі оцінки ситуації судді ВС О. Прокопенка. Так, судді місцевих судів консультуються із суддями апеляційних інстанцій, зональними суддями щодо вирішення справи по суті (до прикладу, щодо питань кваліфікації, призначення покарання тощо). Часом даються неофіційні вказівки щодо розгляду кримінальної справи, редагуються проєкти вироків та інших

процесуальних рішень, адже від цього залежить рух судової справи та оцінка якості роботи суду, що входить до зони відповідальності такого зонального судді. Часто, вирішуючи справи, суддя місцевого суду орієнтується на позицію свого «керівника і контролера» із суду вищого рівня, який не зацікавлений у зміні чи скасуванні попередніх рішень, а тому характер відносин набуває ознак адміністративного підпорядкування. Такого типу неформальні практики взаємодії суддів є доволі поширеними і певною мірою відображають «дух» суддівської корпоративності [131, с. 249]. Попри те стає цілком очевидною небезпека впливу таких неформальних практик на безсторонність суддів.

Розглянемо інший приклад. М. Городецька слушно звертає увагу на потребу правильного визначення предмета відання суб'єктів правозастосовної діяльності, оскільки саме це є гарантією здійснення кримінального провадження «законним» суб'єктом, а це, своєю чергою, становить обов'язкову умову забезпечення права людини на справедливий суд. Відтак, на думку вченої, практично значущим є питанням розподілу відання між суб'єктами кримінально-процесуальної діяльності, особливо між суб'єктами рівнозначними між собою, де межі предмета відання є «плаваючими» [126, с. 184]. Звісно, що менше «плаваючого» предмета відання, то краще для інституційної інфраструктури кримінального провадження. Однією з причин виникнення суперечок між різними державними інституціями є законодавче закріплення складної системи ознак для визначення предметної та персональної підслідності, окремі з яких неможливо достовірно встановити детективу, слідчому чи прокурору на початковій стадії досудового розслідування [467, с. 74].

Другою причиною міжінституційних конфліктів є конкуренція, мотивована бажанням зберегти зону впливу, влаштувати «піар» навколо певних резонансних кейсів, гальмувати кримінальний процес до моменту спливу строків давності, що у підсумку призводить до вкрай негативних наслідків, підриває довіру до правоохоронної та судової систем. Наприклад, у перші роки функціонування НАБ України конкуренція підслідності між органами бюро та органами прокуратури

мала наслідком тривале затягування процесу передачі кримінальних проваджень за підслідністю, початку розслідування злочинів та збирання доказів невластивим суб'єктом на 80 % і тільки потім скерування проваджень за підслідністю до НАБ України, прецеденти визнання доказів, отриманих з порушенням підслідності, недопустимими у суді [124, с. 177–178; 467, с. 75]. Очевидно, що коли йдеться про такий значний відсоток проведеної роботи, малоймовірно, що досвідчені фахівці-правники не розуміли порушення норм установлення підслідності і тільки на завершальній стадії «згадували» про це.

Повернемося до прикладу колізії, зумовленої «запізненням» початку функціонування ДБР. Органи прокуратури після спливу кінцевого строку 20 листопада 2017 р. продовжували розслідувати кримінальні правопорушення, підслідні ДБР. Для урегулювання такої ситуації було впроваджено дві різні практики. По-перше, посилаючись на ст. 36 КПК України, виносилися постанови про доручення відповідним органам проводити досудове розслідування у зв'язку з неефективністю його проведення в підрозділах ДБР. По-друге, прокурори самостійно почали проводити слідчі (розшукові) дії у кримінальних провадженнях, підслідних ДБР, у такий спосіб забезпечуючи досудове розслідування. Незважаючи на апелювання до чинних норм КПК України, обидві практики зазнавали критики правників. Перший підхід критикувався, адже припинення повноважень одним органом не є свідченням неефективності роботи іншого, другий – через суперечність із засадами змагального кримінального провадження, в якому прокурор має здійснювати процесуальне керівництво, а не поєднувати функції і прокурора, і слідчого [470, с. 42–43]. Такій позиції опонував А. Лапкін, наголошуючи на тому, що здійснення прокуратурою досудового розслідування в цілому не суперечить міжнародно-правовим стандартам прокурорської діяльності й може розглядатися як один із напрямів участі прокуратури в кримінальному провадженні, оскільки функція досудового розслідування не суперечить обвинувальній моделі прокуратури, впровадженій в Україні. Відсутні й загрози обмеження конституційних прав і свобод людини та громадянина у

кримінальному процесі. Відтак аргументи про принципову неможливість такої моделі вчений вважає необґрунтованими [344, с. 81], з чим варто погодитися.

Індикатори стратегії формування інституційного балансу. У правовій і демократичній державі кінцевою метою кримінального провадження має бути справедливий суд, а тому гарантування кожній людині доступу до справедливого правосуддя є основним завданням. Відтак для кримінального провадження виняткове значення має незалежність судів та їх позиція у системі поділу влад [355, с. 33–34, 38]. Сьогодні, як результат десятилітніх репресій, в українському суспільстві продовжує превалювати сприйняття суду як «суду-поліцейського», «суду-ката», натомість у цивілізованому демократичному світі суд покликаний здійснювати контроль за законністю методів боротьби зі злочинністю, захищати права та свободи людини від сваволі та беззаконня, вирішувати соціальні конфлікти, встановлювати юридично значущі факти та стани тощо [557, с. 45]. Додатково інституційний авторитет судових органів періодично дискредитується через корупцію, політично вмотивовані рішення і т. д., що знову актуалізувало питання про «перезавантаження» судової реформи та реформи органів кримінального переслідування.

Однак не всі управлінські рішення під гаслами «реформа» відповідають сучасним вимогам. Деякі зміни радше призводять до інституційного дисбалансу, аніж пошуку оптимальної моделі інституційного середовища кримінального провадження. На висновки про існування таких ризиків наводять такі прорахунки:

– поверхневність реформ та «ефект колії», тобто руху на засадах попередніх практик (наприклад, перейменування органів прокуратури без суттєвих змін у роботі);

– секторальна фрагментарність реформ і вибірковість змін інституційного середовища (наприклад, концентрація значної уваги та ресурсів на розбудові антикорупційної інституційної інфраструктури, непропорційне збільшення матеріального забезпечення окремих органів досудового розслідування);

– деформація цілей та пріоритетів під впливом політичних коливань (наприклад, упровадження змін до кримінального процесуального законодавства, продиктованих нещирим прагненням удосконалити процес, а здолати певну конкретну практику, яка є не вигідною для окремих фігурантів; упровадження «підривних» інститутів, здатних зупинити ефективну діяльність правоохоронної та судової системи);

– відсутність сталої структури інституційних зв'язків, що виникає під впливом частих реформ державних інституцій (наприклад, ліквідація органів дізнання, а потім їх відновлення) та законодавчої інфляції і, як наслідок, детермінує невизначеність та невпевненість у позитивних змінах у майбутньому, посилює соціальну «втому» від несправедливості в кабінетах органів досудового розслідування, прокуратури, залах судових засідань.

Інституційний дисбаланс перебуває у причинно-наслідковому зв'язку з інституційною кризою, яка спричиняє зниження авторитету та руйнування легітимності державних інститутів, а латентний гнів суспільства переходить у відкриту агресію на вулицях. Протидія таким ризикам вимагає виважених підходів до трансформацій в системі кримінального провадження з урахуванням набутого досвіду, кращих міжнародних стандартів, ретельною оцінкою загроз та викликів, продиктованих новими умовами цивілізаційного буття.

Важливо під час реформ мінімізувати політичний вплив на державні інституції, які мають повноваження у сфері кримінального провадження, однак не завжди законодавцю це вдається. Про потребу деполітизації прокуратури загалом і Генерального прокурора зазначали Л. Грицаєнко, Є. Невмержицький [134, с. 366], про необхідність мінімізувати політичну складову конкурсного добору кадрів до САП писав Є. Вандін [74, с. 178].

Політичні сили впливають і на якість законодавства, і на відбір та призначення осіб на посади, і на організаційне забезпечення функціонування органів. До слова, створення ДБР було мотивоване подолати неформальні практики, через які розслідування кримінальних правопорушень, вчинених

співробітниками правоохоронних органів, які солідарні між собою та пов'язані спільною метою діяльності та професійними зв'язками, часто не було ефективним [470, с. 36]. Зламати цю систему зв'язків було важко, тому О. Ільченко, В. Проценко переконані, що функціонування ДБР затягувалося штучно, а не помітити прогалини у законодавстві було складно [260, с. 45]. Не менші проблеми опору дієвим реформам виникали під час розбудови антикорупційної інституційної інфраструктури. З цього приводу О. Ярмиш констатував: «Все, що по-справжньому пов'язано з протидією корупції, неодмінно набуває в Україні політичного забарвлення, а це свідчить про те, наскільки глибоко метастази корупції вросли в тіло влади, держави, суспільства, процес одужання буде нелегким і тривалим» [727, с. 153].

Пропозиції оптимізувати інституційний баланс потребують ретельної верифікації з боку фахівців через потенційні загрози порушення інституційної рівноваги. Візьмемо, як приклад, «поправки Лозового». Даючи фахову оцінку передумовам, дієвості та ефективності віднесення до повноважень слідчого судді питання призначення експертиз, О. Калужна слушно попереджала про те, що такий крок майже ніяк не впливатиме на захист конституційних прав учасників процесу, на запобігання затягуванню строків досудового розслідування, натомість невиправдано розширюватиме межі судового втручання в діяльність органів досудового розслідування та паралізуватиме її [268, с. 220], що зрештою й було підтверджено практикою численних звернень з клопотаннями, збільшенням навантаження на слідчих та слідчих суддів, подовженням строків досудового розслідування та формальністю підходів до здійснення судового контролю у цій сфері. І хоча за початковим задумом мав запрацювати механізм запобігання зловживанням та призначенню слідчими «зайвих» експертиз в окремих категоріях кримінальних проваджень, запропонований законодавцем вихід абсолютно не відповідав потребам практики.

Інший приклад. Шукаючи шляхи оптимізації діяльності на стадії досудового розслідування, А. Степанов пропонує усунути керівника органу

досудового розслідування від здійснення процесуально-контрольних повноважень, зокрема таких, що стосуються погодження проведення слідчих (розшукових) дій та продовження строків їх проведення, залишивши повноваження виключно організаційні. Крім того, з метою оптимізації діяльності інституцій вчений також вважає необхідним обговорення низки питань, а саме – «відсутність у прокурора повноважень щодо притягнення слідчого до дисциплінарної відповідальності у зв'язку з неефективним розслідуванням...» [589, с. 15]. Навіть припущення такого суттєвого розширення повноважень прокурора в інституційній системі викликають стурбованість, адже це призведе до остаточної втрати й так «обмеженої» сьогодні процесуальної незалежності слідчого, а позбавлення керівника органу досудового розслідування функцій внутрішнього контролю зі звуженням зони відповідальності виключно до рівня організаційної роботи навряд чи сприятиме підвищенню якості досудового розслідування. Навпаки, доречно надати більше слідчому незалежності і самостійності під час прийняття процесуальних рішень [567, с. 9].

А. Лапкін справедливо говорить про необхідність забезпечення зовнішньої та внутрішньовідомчої незалежності органів досудового розслідування і пропонує впровадити систему призначення керівників органів досудового розслідування за погодженням з прокурором відповідного рівня за результатами проходження відкритого конкурсу [344, с. 81]. Позиція правника стосовно відкритого конкурсу уявляється вдалою за умови дотримання засади об'єктивності його проведення та відсутності питань до конкурсних комісій. Однак потребує більш докладної аргументації доцільність погодження такого призначення прокурорами, адже дійсно такий підхід, з одного боку, може покращити комунікацію між прокуратурою і слідчими підрозділами, посилити незалежність слідчих підрозділів у відомчій системі, з іншого – посилити їх залежність від прокурора.

Прикладом позитивної тенденції у пошуку інституційного балансу є ініційована у 2019 р. реформа системи СБ України, у новій структурі якої не

буде підрозділів для боротьби з корупцією та економічними злочинами; відбудеться чітке розмежування компетенцій з іншими органами із зосередженням уваги на контррозвідальному захисті об'єктів критичної інфраструктури; посиляться демократичний цивільний контроль за діяльністю [520].

Заслуговує схвалення інституційна новела, за якою перелік та територіальна юрисдикція окружних прокуратур визначається наказом Генерального прокурора, а утворення, реорганізація та ліквідація цих прокуратур, визначення їхньої компетенції, структури і штатного розпису здійснюються Генеральним прокурором. Такий підхід дає змогу гнучко змінювати інституційну інфраструктуру органів прокуратури нижчої ланки, зокрема з метою забезпечення доступності до них населення [22, с. 402]. Створення БЕБ має посилити протидію економічній злочинності та припинити практику дублювання завдань і функцій різних правоохоронних органів у цій сфері.

Запропонована концепція інституційного балансу на доктринальному рівні покликана зосередити увагу спільноти науковців і практиків на необхідності додаткової розробки механізмів забезпечення стабільності інституційного середовища, бо тільки в таких умовах можлива реалізація інституційного балансу, виконання всіх інших завдань. Мають існувати інституційні запобіжники, які унеможливають ситуації суперництва, конфронтації, інституційного вакууму, за якого ніхто ні за що не відповідає, коли ще не створені державні інституції, а вони вже повинні функціонувати, коли державні інституції законом позбавлені повноважень, але продовжують свою діяльність. Для удосконалення інституційного балансу у кримінальному провадженні вбачається необхідним:

– внести зміни до кримінального процесуального законодавства, зокрема доповнити перелік засад кримінального провадження ст. 8-1 КПК України такого змісту:

«Кримінальне провадження здійснюється з урахуванням засади інституційного балансу, при якому кожна державна інституція повинна діяти в межах повноважень і в порядку, визначеному законодавством.

Кожна державна інституція має користуватися достатньою незалежністю при здійсненні своїх повноважень і не делегувати свої повноваження іншим державним інституціям, за винятком випадків, прямо передбачених законом»;

– у системі розподілу повноважень процесуальних органів не повинно бути «сірих зон» за недостатнього нормативно-правового регуляторного впливу, а якщо такі зони виявлено, слід запровадити ургентний механізм подолання таких прогалин і суперечностей у законодавстві та практиці;

– поетапне проведення інституційних реформ у рамках єдиної стратегії з метою уникнення ситуацій, за яких новоутворені органи кримінального переслідування ще не приступили до виконання обов'язків, а наявні інституції вже втратили повноваження певного напрямку;

– швидке реагування на сигнали міжвідомчої конфліктної комунікації, спричиненої прогалинами правового регулювання, розподілу повноважень між різними інституціями або порушеннями зон впливу певними інституціями всупереч нормам чинного законодавства;

– в умовах розбудови розгалуженої системи органів досудового розслідування зі значно вищим індексом фінансово-матеріального забезпечення необхідно подбати про припинення відтоку професійного персоналу і з органів досудового розслідування поліції шляхом упровадження додаткових стимулів соціального, матеріального характеру, покращення умов службової діяльності та перспектив кар'єрного росту;

– відновлення довіри суспільства до державних інституцій, уповноважених здійснювати кримінальне провадження.

2.2. Баланс у кримінальному провадженні у контексті дихотомії «завдання – ресурси»

Кримінальне провадження у правовій, демократичній державі має чітко визначені завдання, для реалізації яких держава надає певні ресурси. Якісний аналіз балансу в окресленій дихотомії важливо розмежувати поняття мети та завдань кримінального провадження, особливо з урахуванням того факту, що ця тематика визначення є однією із найбільш дискусійних. Її розробляли Н. Бобечко, С. Віротченко, О. Загурський, І. Котюк та О. Котюк, В. Маляренко, Т. Малярчук, С. Патюк, І. Присяжнюк, В. Романюк, Д. Сімонович, В. Шибіко та багато інших учених. І хоча А. Журба, спираючись на наукові праці російських правників, впевнено висновує, що у доктрині кримінального процесу вже усталено підходи до змісту завдань [229, с. 105], навіть побіжне ознайомлення з працями вказаних вчених доводить протилежне – в науковій доктрині досі не вдалося сформулювати єдину позицію ані щодо змісту завдань кримінального провадження, ані щодо співвідношення завдань з метою, ані щодо визначення їх «нормативно-правової формули» у чинному законодавстві. Попри те, точкою перетину міркувань більшості дослідників стало визнання необхідності нормативної регламентації завдань і мети кримінального провадження через системно-організаційний ефект, який:

- *надає* кримінальній процесуальній діяльності логічної спрямованості, цілісності, взаємопов'язаності, що сприяє усвідомленому та планомірному досягненню мети, адже в протилежному випадку кримінальне провадження стане дезорієнтованим, хаотичним і перетворить цю діяльність в імітацію [52, с. 128–129; 319, с. 160; 567, с. 27];
- *визначає* вектор діяльності учасників кримінального провадження, об'єднує в єдиному напрямі руху й творить уніфікований механізм і структуру [228, с. 66];
- *сприяє* процесу систематизації пропозицій щодо підвищення ефективності кримінально-процесуальної діяльності [373, с. 182];

- *сприяє* належному визначенню підстав здійснення процесуальних дій, запобіганню помилок під час їх організації та проведення [319, с. 167–168];
- *дає змогу* констатувати законність засобів результату та ефективність кримінального провадження загалом, можливість пред'явлення учасникам кримінального процесу вимоги щодо сприяння здійсненню цих завдань, погодження з ними своєї поведінки в кримінальному процесі [448, с. 95];
- *формує серед* органів і службових осіб, які здійснюють кримінальне провадження, чітке знання кримінально-процесуального закону, які завдання на них покладаються загалом у кримінальному процесі і на кожній окремій стадії процесу, де вони виконують відповідні слідчі та інші процесуальні дії і приймають відповідні процесуальні рішення. З цих завдань формуються їхні обов'язки (повноваження) і правові наслідки за їх невиконання [695, с. 19];
- *визначає* бажану поведінку слідчого, прокурора, слідчого судді, суду та всіх інших осіб, що беруть участь у кримінальному провадженні, та сприяє подальшому удосконаленню норм, увідповіднення змісту та сутності провадження з його функціональним призначенням [539, с. 117];
- *здійснює* позитивний вплив на свідомість правозастосовувачів, сприяння реалізації режиму законності у кримінальному процесі [448, с. 96].

Звернемося до першоджерела нашого аналізу, тобто ст. 2 КПК України, без якої не обходиться жодне дослідження у цій предметній сфері. Тут суттєвими є два положення: по-перше, законодавець відмовився від формулювання мети кримінального провадження та обмежився визначенням тільки завдань; по-друге, завдання утворює концептуальна тріада, де першим компонентом є захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, другим – охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, третім – забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне

правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не зазнала необґрунтованого процесуального примусу, до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура [326]. Такий підхід законодавця у науці неодноразово критикували через:

- необхідність розмежування завдань і мети кримінального провадження [319, с. 165; 567, с. 8];

- заперечення можливості віднесення до завдань кримінального провадження захист та охорону у розумінні ст. 2 КПК України [229, с. 105; 448, с. 98];

- переконання, що правильне застосування закону, не притягнення до відповідальності невинуватих не є ані метою, ані завданням кримінального провадження, а однією із умов реалізації завдань [373, с. 182; 448, с. 99];

- недоречність формулювання завдання щодо захисту особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, оскільки це є загальносоціальним завданням, сформульованим на конституційному рівні, що не потребує вказівки у кримінальному процесуальному законодавстві [448, с. 100];

- переконання, що замість охорони прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, слід говорити про їх забезпечення, що є більш точним формулюванням стосовно гарантії їх реалізації [448, с. 100];

- необхідність відмови від вказівки на швидкість як елемента забезпечення досудового розслідування та судового розгляду, а замість неї внести вимогу своєчасності [567, с. 7];

- нескінченність дискусій щодо застосування слів «захист» та «охорона» з етимологічної точки зору [446, с. 160; 496, с. 8] тощо;

- до завдань не віднесено профілактичну діяльність, виявлення причин та умов кримінальних правопорушень.

Натомість О. Загурський стверджує, що перелічені у законодавстві завдання повністю відображають реальне становище сучасної кримінальної процесуальної політики України, узгоджуються з її пріоритетними завданнями в контексті реформування кримінального процесуального

законодавства. Додатково вчений пропонує доповнити ст. 2 КПК України ч. 2, виклавши її в такій редакції: «Встановлений кримінальним процесуальним законодавством порядок кримінального провадження повинен сприяти зміцненню законності і правопорядку, запобіганню злочинам, виховання громадян в дусі поваги до Конституції та законів України, прав і свобод людини і громадянина» [237, с. 164].

Попередній КПК також містив завдання швидкого і повного розкриття злочинів і невідворотності кримінальної відповідальності. Цей підхід законодавця різко критикував В. Маляренко, вказуючи на ідеологічне забарвлення та «лицемірний характер» таких норм через ігнорування законів об'єктивної логіки, адже вимагається виконання завдань, які *a priori* неможливо виконати. Коротко резюмуючи позицію правника, зазначимо, що йдеться про випадки, коли сам потерпілий може бути незацікавленим у притягненні винуватих до відповідальності (наприклад, згвалтування, крадіжки майна, набутого злочинним шляхом); пряму заборону притягувати до відповідальності осіб у зв'язку зі спливом строків давності або коли немає заяви потерпілого у справах приватного обвинувачення; застосування засади *in dubio pro reo*; неможливість стовідсоткового викриття всіх злочинців, особливо у категорії латентних кримінальних правопорушень (наприклад, передачі/отримання неправомірної вигоди); застосування інституту звільнення від кримінальної відповідальності, інституту особливого порядку кримінальних проваджень щодо неповнолітніх чи неосудних осіб; суперечність між вимогою швидкості та вимогою якості кримінального провадження тощо [370, с. 32–35]. Вказані аргументи не втратили своєї ваги сьогодні. О. Попович [489], І. Присяжнюк [496] повністю поділяють цю позицію у контексті обговорення вже нової формули завдань кримінального провадження після реформи 2012 р.

В. Маляренко конструює власне бачення завдань кримінального провадження [370, с. 36]. Розлогу критику чинних приписів висловлює Д. Сімонович, констатуєчи таке: по-перше, не може бути завданням кримінального провадження захист від кримінальних правопорушень, оскільки

провадження починається після того, коли правопорушення вчинено і про це повідомлені відповідні органи; по-друге, не може кримінальне провадження здійснювати охорону прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, адже охорона здійснюється конкретними суб'єктами; по-третє, у вказаній статті не зазначається про необхідність установлення фактичних обставин справи, а саме на підставі встановлення фактичних обставин вирішуються усі інші процесуальні питання, і взагалі стає можливим постановлення справедливих судових рішень. Будь-який відступ від істини, наголошує Д. Сімонович, призводить до серйозних помилок, завдає шкоди інтересам правосуддя, послаблює дієвість боротьби зі злочинністю. Усі правила, що регламентують доказування, вся процесуальна діяльність, здійснювана суб'єктами доказування у кримінальному судочинстві, підпорядковані меті встановлення істини [568, с. 268]. Таку позицію поділяє Ю. Ланцедова, стверджуючи, що кожний вид судочинства та доказування, а тим більше кримінальне, повинен мати єдину мету – встановити істину в кримінальному провадженні і на цій основі правильно прийняти рішення щодо завершення цього провадження [342, с. 301].

На відміну від Д. Сімоновича, який метою кримінального провадження бачить установлення істини [568, с. 268], С. Віротченко, Т. Малярчук, В. Шибіко мету кримінального провадження вбачають у забезпеченні захисту прав і законних інтересів осіб [91, с. 205; 373, с. 181; 695, с. 16, 19]. Натомість А. Журба вважає, що мета, з огляду на її розуміння як кінцевого результату діяльності, не може охоплювати те, що належить до процесу як явища, яке характеризується тривалістю у часі, а тому те, що вказано у ст. 2 КПК України, зокрема захист особи, суспільства та держави, не може бути метою [230, с. 36]. Схожу аргументацію про те, що мета не має бути процесом, а результатом, висловлював Н. Бобечко. Дотримання такої логіки диктує визнання захисту особи завданням, а не метою [52, с. 127]. Однак А. Журба йде ще далі, роблячи спробу довести відсутність загальної мети кримінального процесу, і замість неї впровадити поняття «призначення кримінального судочинства» як зовнішнього

фактору, що обумовлює зміст і структуру відповідної діяльності та правової галузі [231, с. 250], що цілком суперечить викладеній аргументації прихильників ідеї чіткого визначення мети та завдань кримінального провадження.

Окрім окреслених позиції, у науковій доктрині також можна знайти інші підходи, згідно з якими метою кримінального провадження вважається: боротьба зі злочинністю, покарання злочинців, урегулювання спору, викриття винної особи і встановлення ступеня її вини та відповідальності [52, с. 127; 319, с. 163; 373, с. 181; 448, с. 96]. Поряд із поняттями мети та завдань кримінального провадження застосовуються також поняття цілі [568, с. 267], ролі [539, с. 117] та згаданого призначення [231, с. 250; 695, с. 18].

Щоб уникнути множення теоретичних дискусій, відразу зазначимо, що найбільш вдалим видається конструювання мети кримінального провадження, сформульоване С. Зеленським і Н. Бобечком: метою кримінального провадження є досягнення справедливості у двох аспектах – матеріальному (кримінально-правовому) та процесуальному (процедурному). Справедливість є тим соціальним феноменом, що визначає мету кримінального провадження [52, с. 129; 54, с. 14; 247, с. 98].

Ця ідея не є новою і вже давно обговорюється у зарубіжній науці кримінального процесуального права, про що свідчать дослідження А. Веслау [906, с. 558], Ю. Піх [463; 464], Є. Скорупки [890, с. 141], Л. Хойняка [773, с. 20, 22, 28] та багатьох інших правників.

Мета матеріальної та процесуальної справедливості *(1) універсальна* для всіх стадій кримінального процесу, для всіх державних інституцій, які здійснюють кримінальне провадження; *(2) аксіологічна*, оскільки визначає ціннісне прямування функціонування усієї інституційної інфраструктури кримінального провадження; *(3) системотворча*, адже зумовлює впровадження відповідних засад, процедур і правил, які забезпечують її досягнення; *(4) інтегруюча*, оскільки перебуває у тісному зв'язку і з істиною, і захистом

прав і свобод учасників, і з вимогою належної правової процедури, і з іншими численними презумпціями та правилами.

Справедливість не тільки в застосуванні матеріального права, а й в процедурному аспекті є тим мірилом, яке відрізняє систему кримінальної юстиції сьогодні від її прототипу у Середньовіччі, де застосування тортур тоді також обґрунтовувалося благою метою досягнення істини.

Мета кримінального провадження відображає стратегічне спрямування цього виду державної діяльності, а завдання – тактичні прийоми її досягнення [52, с. 128]. І хоча припущення про те, що суд може свідомо прагнути встановити помилковий фактичний стан, з аксіологічної точки зору несумісне з основною роллю та функцією судової влади [773, с. 26], така очевидність не може бути підставою для ігнорування законодавцем потреби чіткого окреслення мети та узгоджених з нею завдань кримінального провадження. Те, що сьогодні у чинних правових актах не визначено чітко мету кримінального провадження, а по суті ототожнено її із завданнями, свідчить про техніко-юридичну недосконалість законодавства, вважають І. Котюк та О. Котюк і додають: поява мети є наслідком усвідомлення конкретних потреб та відповідно осмисленої діяльності. Якщо ж розглядати мету як запланований результат діяльності, що складається з окремих дій, стає очевидним, що: «...кожна з цих дій як елемент системи відрізняється самостійністю й спрямована на розв’язання конкретних завдань, що в сукупності й забезпечує досягнення запланованого результату – мети. Тобто мета детермінує завдання, розв’язання яких і забезпечує досягнення мети» [319, с. 165].

Узагальнюючи різні підходи, вважаємо, доцільно внести зміни до КПК України та викласти ст. 2 в такій редакції:

«Стаття 2. Мета та завдання кримінального провадження

1. Метою кримінального провадження є матеріальна та процесуальна справедливість.

2. Завданнями кримінального провадження є:

- захист прав і свобод осіб, законних інтересів юридичних осіб, суспільства та держави, яким заподіяно шкоду кримінальним правопорушенням;
- забезпечення прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження;
- забезпечення повного та неупередженого досудового розслідування і судового розгляду з дотриманням розумних строків;
- викриття осіб, які вчинили кримінальне правопорушення, застосування щодо них заходів процесуального примусу та притягнення їх до кримінальної відповідальності в міру їх вини відповідно до належної правової процедури;
- виявлення причин та умов, які сприяють вчиненню кримінальних правопорушень, і вжиття заходів щодо попередження кримінальних правопорушень та зміцнення верховенства права».

У такій нормативній формулі визначення мети йдеться про встановлення істини у справі та релевантне застосування норм матеріального права з урахуванням установлених обставин (сутнісна, матеріальна справедливість), водночас має бути дотримано баланс між мірою вини і мірою процесуального примусу, мірою допустимого і обґрунтованого втручання держави у сферу особистих прав, свобод та інтересів, дотримання відповідної належної процедури (процесуальна справедливість). Щодо першого пункту запропонованого переліку завдань заперечення доцільності конституювання такого завдання лише на тій підставі, що це «загальносоціальне завдання» або ж «на стільки очевидне, що не потребує вказівки» відкидаємо, оскільки йдеться про сенс функціонування всієї інституційної інфраструктури кримінального провадження. Система кримінального провадження має бути «надійним притулком», «останньою фортецею» для всіх скривджених, які шукають справедливості та відновлення порушених прав. Відтак не викликає сумніву важливість окреслення такого завдання як рушійного фактору, що надає

цілеспрямованості та планомірності діяльності органів кримінальної юстиції і водночас сигналізує суспільству про їх стратегічний пріоритет.

Попри те, з урахуванням новітніх тенденцій, якщо ми передбачаємо інститут застосування заходів кримінально-правового впливу до юридичних осіб, визнаючи їх своєрідну «автономність» у кримінально-процесуальних відносинах, логічно було б передбачити захист не тільки прав і свобод осіб, інтересів суспільства та держави, але й законних інтересів юридичних осіб, яким може зашкодити кримінальне правопорушення.

Другий пункт переліку завдань передбачає забезпечення прав, свобод та інтересів учасників кримінального провадження і означає створення умов, забезпечення можливостей для реалізації цих прав (право на захист, право на безоплатну правову допомогу, право на справедливий суд, право на оскарження, право на укладення угоди тощо). Залежно від процесуального статусу учасника буде різним каталог процесуальних прав.

Погоджуючись із критикою, яка лунає в науковій літературі щодо несумісності методологічної вимоги швидкого та водночас очікуваного якісного кримінального провадження, наступний пункт завдань запропоновано оптимізувати шляхом використання юридичної терміноконструкції розумних строків. Вилучення займенників «кожен» і «жодний» є наслідком урахування критики В. Маляренка, підтриманої низкою інших дослідників, через очевидну суперечність, ідеологічну «забарвленість» та неможливість реального виконання, адже тут йдеться не про засади кримінального провадження чи парадигмальні цінності, а про конкретні дії. Правильне визначення та логічно-узгоджене формулювання завдань кримінального провадження, як слушно стверджує І. Присяжнюк, повинні бути не тільки системними і фундаментальними, а передбачати можливість їх реального й ефективного виконання [496, с. 5].

Останній пункт переліку завдань стосується превентивної діяльності, покликаної сприяти утвердженню верховенства права та законності в суспільстві. Така діяльність частково проводиться. Наприклад, у кримінальних

провадженнях щодо застосування примусових заходів виховного характеру обов'язково встановлюються умови життя та виховання неповнолітнього, наявність дорослих підбурювачів тощо (ч. 1 ст. 485, ст. 487 КПК України). У сучасних умовах системна робота щодо попередження кримінальних правопорушень дає більше результатів, аніж саме розслідування, яке може зайти в глухий кут через брак доказової інформації, недолугість законодавства, активну протидію, або судовий розгляд, який може тривати роками. Завчасна, себто проактивна, дія щодо недопущення рейдерства, кібершахрайств, торгівлі людьми та багатьох інших злочинів часто є більш дієвою, аніж реактивний кримінальний процес, розслідування постфактум. З огляду на сказане, видається доцільним розширити перелік основних завдань кримінального провадження відповідним положенням.

У науковій доктрині додатково розрізняють завдання загальні та конкретні [568, с. 266] або загальні та спеціальні [448, с. 100]. Спеціальні завдання групують залежно від конкретного суб'єкта процесуальної діяльності або ж залежно від певного виду кримінального провадження. Так, В. Романюк вважає, що зміст завдань кримінального провадження щодо неповнолітніх полягає у введенні охоронного режиму щодо неповнолітніх, що означає посилення юридичних гарантій охорони прав дитини, а мета такого кримінального провадження вбачається у приділенні першочергової уваги якнайкращому забезпеченню інтересів дитини [539, с. 117]. Дискусійним видається такий підхід до формулювання мети та завдань кримінального провадження, адже не може прагнення надати особливу увагу інтересам дитини замінити центральну мету досягнення матеріальної та процесуальної справедливості та реалізацію завдань, визначених законодавством. Тут радше йдеться про додаткове доповнення до цієї загальної мети та завдань кримінального провадження, акцент на посиленні специфічної спрямованості системи на формування дружнього до дитини кримінального провадження, що цілком відповідає сучасним тенденціям і міжнародним стандартам [283].

Уявляється, що завдання кримінального провадження вибудовують складну систему, в якій загальними є, безперечно, завдання, визначені ст. 2 КПК України, з перспективою їх корегування. Цим завданням підпорядковується уся процесуальна діяльність. Далі можна визначити чотири субрівні завдань, які між собою мають узгоджуватися та творити цілісну систему:

– *завдання функціонального рівня* – це завдання певних державних інституцій (органів досудового розслідування, оперативних підрозділів, прокуратури, суду тощо), наділених функціями та повноваженнями у кримінальному провадженні;

– *завдання процедурного рівня* – це завдання, які актуалізуються на кожній зі стадій кримінальних провадження та мають «розгалуження» у формі деталізації завдань окремих процесуальних дій (наприклад, обшуку, слідчого експерименту, відібрання зразків для експертизи), заходів забезпечення кримінального провадження (наприклад, тимчасового доступу до майна, речей та документів, взяття під варту) тощо;

– *завдання спеціалізованого рівня* – це завдання, які характеризуються певними особливостями, зумовленими особливим порядком чи режимом кримінального провадження;

– *завдання правозастосовного кейс-рівня* – це завдання пошуку релевантних норм та їх тлумачення, які вирішуються у конкретних кримінальних провадженнях у рутинній діяльності правоохоронними та судовими органами.

Очікувані високі результати виконання завдань кримінального провадження потребують значних ресурсів, адже тільки це дасть змогу втілити абстрактні норми в реальній практиці органів досудового розслідування, прокуратури, суду. Відтак потреба подальшого наукового дослідження змушує повернути фокус уваги до чинних положень ст. 2 КПК України та здійснити спробу опису їх ресурсного забезпечення.

Від належного та якісного ресурсного забезпечення великою мірою залежить очікуваний результат, успіх функціонування інституційної інфраструктури кримінального провадження, виконання визначених завдань. Тому варто погодитись з О. Пащенком, який стверджує, коли в держави немає ресурсів, вона не може ефективно протидіяти негативним явищам незалежно від ступеня їх суспільної небезпечності, здійснювати політику боротьби зі злочинністю в цілому [451, с. 137]. Кожна країна вибудовує власну модель ресурсного забезпечення цього напрямку гуманітарної політики.

У науковій літературі проблематика балансу «завдання – ресурси» опосередковано поставала у різних контекстах:

- обговорення ефективності кримінального провадження (з'ясування співвідношення витрат досягнутому результату викриття та покарання винного та відповідність витрат рівню забезпечення прав заінтересованих учасників кримінального процесу) [588, с. 360];
- розробки засади процесуальної економії ресурсів [271; 538; 577];
- критики навантаження на дізнавача, слідчого, детектива, прокурора, суддю [152, с. 128; 324, с. 30–31; 470, с. 43];
- дослідження окремих видів ресурсного забезпечення кримінального провадження: науково-методологічне [43; 44; 335], оперативно-розшукове [585], криміналістичне та експертне [227; 459; 610; 680; 681], інноваційне [596; 692] та ін.;
- розробки проблемних питань забезпечення виконання окремих завдань у рамках кримінального процесу [27; 81; 152; 255; 451; 489; 465; 548; 649; 660].

Цікаво, що до теми ресурсів великою мірою була прикута увага фахівців із кримінального права. Показовою у пізнавальному сенсі є праця згаданого дослідника О. Пащенка, в якій автор акцентує на матеріальних ресурсах забезпечення кримінального переслідування [451]. Дослідник презентує тісний корелятивний зв'язок між нормами кримінального права (кримінально-правової заборони) та можливостями кримінальної юстиції, тобто силами, засобами і

ресурсами держави для забезпечення ефективного застосування таких норм, гарантування здійсненості, невідворотності кримінальної відповідальності, наслідків криміналізації/декриміналізації діянь із позиції наявності реальних механізмів забезпечення таких новел.

У пропозиціях І. Канюки, підготовлених під час дослідження засади процесуальної економії ресурсів, передбачається доповнення глави 2 КПК України нормою такого змісту: «Кримінальне провадження здійснюється у спосіб, що забезпечує раціональне та економне використання зусиль, часу та витрат його учасників з метою своєчасного виконання завдань, визначених у ст. 2 цього Кодексу» [271, с. 5]. Звісно, можна дискутувати щодо формальної конструкції норми, однак за змістом йдеться саме про баланс «завдання – ресурси», спробу його окреслення для презентації автономної цінності у кримінальному провадженні, що загалом заслуговує схвалення, але й потребує подальшої розробки.

М. Янковий у своєму дослідженні «Гене́за наукових досліджень щодо процесуального та організаційного забезпечення кримінального провадження в умовах надзвичайних правових режимів» (2014 р.) констатує відсутність комплексного аналізу такого забезпечення, однак і сам не дає авторського розуміння ані поняття процесуального та організаційного забезпечення, ані їх складових компонентів [720, с. 240]. О. Пащенко, продовжуючи розвиток ідеї В. Грищука про існування матеріально-технічних та інтелектуальних можливостей кримінальної юстиції, розрізняє інтелектуальні, організаційні та матеріальні ресурси [451, с. 130, 135–136]. Б. Лук'янчиков та Є. Лук'янчиков у своїй публікації «Слідчі (розшукові) дії, як засоби інформаційного забезпечення кримінального провадження» (2016 р.) не розкривають зміст поняття інформаційного забезпечення, а ставлять метою з'ясування критеріїв віднесення дій до категорії слідчих та обґрунтування пропозицій їх унормування [361, с. 69]. В. Бакал ототожнює ресурсне забезпечення з одним із його компонентів – матеріально-технічним забезпеченням, підкреслюючи його важливість для ефективного функціонування системи, запобігання корупції в

правоохоронних органах, а також на безпеку під час виконання ними службових завдань. Однак сьогодні, констатує практик, організація та правове регулювання ресурсного забезпечення поліції має численні прогалини, неточності і суперечності, а відсутність наукових напрацювань не дозволяє їх швидко та ефективно усунути [27, с. 102].

Відаючи належне вченим, які досліджували проблематику забезпечення кримінального провадження, все ж доводиться констатувати певну розпорошеність уваги на різні вузькоспеціалізовані компоненти без презентації цілісної системи. З огляду на сказане, вбачається важливим заповнити цю прогалину на доктринальному рівні, а відтак – визначити типові проблеми, які сьогодні існують у дихотомії «завдання – ресурси» кримінального провадження.

Отже, *ресурсне забезпечення* – це комплекс заходів і засобів, які дозволяють інституційній інфраструктурі кримінального провадження ефективно виконувати поставлені завдання. Узагальнюючи численні підходи, вбачається доцільним розділити ресурсне забезпечення на два комплекси: загальне (типове для усіх державних інституцій) та спеціальне (обумовлене специфічною кримінально-процесуальною діяльністю).

Загальне ресурсне забезпечення кримінального провадження охоплює такі види:

– *нормативно-правове забезпечення* – це якісне нормативно-правове регулювання функціонування органів досудового розслідування, прокуратури, оперативних підрозділів, державних експертних установ, судових органів тощо; визначення режиму, підстав та порядку застосування процесуальних правових інститутів, виконання процесуальних дій, процесу доказування, прийняття процесуальних рішень; визначення процесуального статусу учасників кримінального процесу тощо;

– *науково-теоретичне забезпечення* – це система заходів і засобів, спрямованих на формування наукових та теоретичних положень, які визначають фундаментальні засади, методологію функціонування інституційної

інфраструктури кримінального провадження, систематизують накопичені впродовж століть знання, передові зарубіжні практики у сфері кримінально-процесуальної діяльності; пропонують науково обґрунтоване вирішення практичних проблем досудового розслідування та судового провадження;

– *інформаційно-аналітичне забезпечення* – це система заходів та інноваційних засобів, покликаних забезпечити якісну обробку (отримання, систематизацію, копіювання, зберігання, забезпечення доступу тощо) значущої інформації, внутрішню та міжвідомчу комунікацію, документообіг, ведення статистики, аналіз даних, підготовки звітної документації тощо;

– *організаційне забезпечення* – система заходів та засобів, спрямованих на визначення внутрішньої організаційно-управлінської структури апарату окремих державних інституцій, порядку прийняття управлінських рішень, забезпечення взаємодії з іншими компонентами інституційної інфраструктури кримінального провадження тощо;

– *матеріально-технічне забезпечення* – система заходів і засобів, які покликані створити оптимальне робоче місце для державного службовця, можливість мати у своєму розпорядженні необхідну техніку, канцелярські засоби, засоби зв'язку, за необхідності – спеціальний транспорт та його технічне обслуговування і т. д.;

– *фінансове забезпечення* – система заходів і засобів, спрямованих на фінансування утримання інституційної інфраструктури, до якого входить як утримання будівель та споруд, проведення поточних ремонтів чи будівництва нових приміщень, комплексів, так і нарахування заробітної плати, допомоги, премій і т. д.

– *кадрове (інтелектуальне) забезпечення* – система заходів і засобів, спрямованих на комплектацію державних інституцій фахівцями, здатними виконувати поставлені завдання, розробку програм підвищення кваліфікації, актуалізації професійно важливих знань і навичок тощо.

Спеціальне ресурсне забезпечення кримінального провадження обумовлене специфічними завданнями інституційної інфраструктури кримінального провадження та охоплює такі види:

– *спеціальне методичне забезпечення* – система заходів і засобів, які використовуються тільки у сфері кримінально-процесуальних відносин, спрямованих на розроблення загальних та спеціальних методик, алгоритмів дій у певних службових ситуаціях, які виникають під час пізнавальної процесуальної діяльності, доказування, прийняття процесуальних рішень у досудовому розслідуванні та судовому провадженні;

– *спеціальне криміналістичне забезпечення* – система заходів і засобів, спрямованих на тактичне та техніко-криміналістичне супроводження кримінального провадження (вивчення закономірностей механізму кримінального правопорушення, збирання та дослідження доказів, застосування спеціальних знань та розробка тактики дій під час проведення слідчих (розшукових) дій, залучення експертів, функціонування криміналістичної реєстрації і т. д.);

– *спеціальне оперативно-розшукове забезпечення* – система гласних і негласних заходів та засобів, які є в розпорядженні оперативних підрозділів та застосування яких спрямоване на виконання завдань кримінального провадження.

Варто зауважити, що забезпечення кримінального провадження є багаторівневим. Скажімо, у структурі криміналістичного забезпечення можна виокремити підвид – експертне забезпечення [183; 610]. Судово-експертна діяльність, яка є ядром такого забезпечення, матиме свою сукупність умов, засобів і заходів, що дають змогу якісно виконувати певну частину спеціалізованих завдань, які постають у кримінальному провадженні. Аналогічно С. Пеньков та В. Шендрик, посилаючись на доробок інших вчених, вказують на існування підсистем ресурсного забезпечення інформаційно-аналітичної діяльності НП, що також впливає на виконання завдань кримінального провадження [452, с. 70].

Розглянемо кілька типових практичних прикладів дисбалансу в системі «завдання – ресурси».

Навантаження, якість виконання завдань і розумні строки. Аналіз наукових джерел та особисте спілкування з працівниками територіальних органів поліції засвідчує, що домірність навантаження має вагоме значення для якості виконання поставлених завдань, а відтак і оцінки ефективності функціонування системи. У науковій літературі часто обговорюються проблеми перевантаження, передусім дізнавачів, слідчих, прокурорів і суддів, описуються негативні наслідки такої практики.

В умовах дії КПК України 2012 р. середньостатистичне навантаження на одного слідчого сягнуло кількох сотень проваджень одночасно. Півтора десятка у постійній роботі, а більшість таких матеріалів непорушно лежить у металевій шафі, але в будь-який момент вони, як «Дамоклів меч», можуть стати приводом для звинувачень щодо неякісної роботи конкретної службової особи. Крім того, новий КПК України ввів у дію, як зазначає О. Литвинчук, «всеосяжний судовий контроль», який перетворив процес розслідування на «неповоротку черепаху», а слідчого – на «кур'єра» [352, с. 84]. Для об'єктивності дослідження зауважимо, що не всі поділяють таку категоричну позицію. О. Кучинська вважає значне розширення судового контролю одним із найбільш демократичних аспектів нового КПК [338, с. 71].

Реформа дізнання допомогла частково усунути проблему, знизити навантаження на слідчого та заощадити ресурси для протидії злочинам. Загалом слідчих стало на 2 тис. менше, але з урахуванням того, що 50 % кримінальних правопорушень становлять злочини, то навантаження також зменшилося вдвічі і в середньому становить 160 кримінальних проваджень одночасно. Навантаження на одного дізнавача становить від 90 до 180 кримінальних проваджень [324, с. 30–31]. Додатково варто підтвердити висновки Є. Крапивіна, що якщо для дізнавача підрозділу дізнання така діяльність є основною роботою та займає весь його робочий час, то уповноважені спеціальними наказами на дізнання особи не звільняються від

виконання своїх прямих посадових обов'язків за місцем служби. Це однозначно зменшує їх ефективність порівняно із штатними дізнавачами. Ба більше, такі уповноважені особи не отримують жодної додаткової оплати (надбавок до грошового забезпечення) за виконання функцій дізнавача [324, с. 18]. В масштабах цілої інституційної інфраструктури кримінального провадження у довгостроковій перспективі таке становище негативно впливатиме на якість виконання завдань, визначених ст. 2 КПК України.

Незважаючи на певні кроки у правильному напрямі, середнє навантаження досі залишається понад 150 кримінальних проваджень, що навряд чи можна вважати оптимальним з точки зору якості досудового розслідування, адже таку кількість матеріалів просто «неможливо утримати в голові жодному слідчому» [324, с. 35]. В. Дрозд справедливо вказує, що значна завантаженість слідчих призводить до «автоматичності» проведення слідчої розшукової дії, неврахування усіх особливостей окремого злочину, шаблонності процесуальних дій [152, с. 122–132]. І це в тих умовах, коли діяльність захисників, як стверджує О. Литвинчук, переважно спрямована на виявлення недоліків у проведеному розслідуванні, на доведення перед судом недостатності доказів для визнання винуватості підзахисного, на заперечення кваліфікації діяння, на корегування показань підозрюваного й обвинуваченого всупереч установленій сукупності доказів тощо [352, с. 83–84].

Попри те, В. Дрозд не погоджується із пропозицією обмеження у ЄРДР певної фіксованої кількості кримінальних проваджень у розрахунку на одного слідчого, адже реалізація такого завдання, з одного боку, технічно складна, а з іншого – потребує додаткового залучення значних кадрових ресурсів [152, с. 128]. А, власне, тут можливі тільки два варіанти суттєвої зміни ситуації: або повертатися до старої практики та вносити зміни до кримінального процесуального закону, аби додатково унормувати порядок зупинення/закриття кримінальних проваджень, або розширювати штат персоналу уповноважених органів.

Цілком очевидно, що проблема значного навантаження в органах досудового розслідування має системний характер та впливає і на органи прокуратури, зоною відповідальності яких є процесуальне керівництво. М. Погорецький та М. Старенький висловлюють скептицизм щодо якості виконання завдань за таких умов, адже процесуальні керівники аналогічно «мають надмірну завантаженість (200–400 та більше кримінальних проваджень), що не дозволяє навіть висококваліфікованим, працелюбним і працездатним прокурорам добросовісно й чесно реалізовувати свої повноваження» [470, с. 43].

Тісними є корелятивні зв'язки між навантаженням та тривалістю виконання певних дій. Як зазначає І. Канюка, важливим є не просте математичне зменшення витрат, а їх раціоналізація з метою підвищення ефективності кримінального провадження та позитивного впливу на його швидкість, адже не буде ефективним те судочинство, яке хоча й забезпечує значний відсоток розкриття злочинів, але робить це з грубими порушеннями розумних процесуальних строків [271, с. 8].

Отже, чинник завантаженості не повинен ставати причиною порушення розумних строків, а прискорення процесуальних дій не повинно мати наслідком зниження якості досудового розслідування чи судового розгляду, оскільки в обох випадках нівелюється мета кримінального провадження, яку, нагадаємо, конструюють матеріальна та процесуальна справедливість. Наявність достатньої кількості працівників судових і правоохоронних органів для швидкого вирішення справ із дотриманням процесуальних строків О. Кучинська називає однією з основних соціально-економічних гарантій забезпечення прав учасників кримінального провадження, водночас даючи вкрай критичну оцінку стану такого забезпечення [339, с. 6]. Серед причин затягування судового провадження, що виявляється, наприклад, у нерегулярних призначеннях судових засідань або призначеннях засідань із значними інтервалами, затягуваннях передачі справ від одного суду до іншого, несвоєчасному проведенні судових експертиз і т. д., Л. Лобойко називає значне

навантаження на суди, недостатнє фінансування судових органів, відсутність достатньої кількості суддів та допоміжного персоналу. Водночас, на думку ЄСПЛ, ці причини не є підставою для визнання процесуальних строків розумними, оскільки держави-учасниці РЄ зобов'язані «організувати свою правову систему таким чином, щоб забезпечити додержання вимог п. 1 ст. 6 разом із вимогами судового розгляду впродовж розумного строку» («*Guincho v. Portugal*») [355, с. 80].

Схожу проблему затягування судових проваджень через надмірність навантаження на суддів озвучує І. Канюка. Додатковим факторами, пов'язаними з великим навантаженням і неукомплектованістю судів, вчена слушно називає тривалу непрацездатність, відрядження, відставку, переведення до іншого суду, закінчення строку повноважень суддів тощо [272, с. 243–244]. Передача матеріалів від одного судді до відання інших суддів позначається на тривалості всього процесу. Такий звичний стан дефіциту кадрів або проблем з їх повноцінним виконанням службових обов'язків сміливо можна екстраполювати на всю інституційну інфраструктуру кримінального провадження. Відтак на тлі загострення таких проблем завдання швидкого і одночасно якісного кримінального провадження радше схоже на утопію, ніж на рутинну практику.

Наслідки низької якості виконання завдань кримінального провадження передусім актуалізуються у конкретній справі, але мають також вплив, який сягає далеко за межі реакції держави на кримінальне правопорушення. Дисбаланс на цьому рівні може стати вироком для всієї судової системи, особливо коли йдеться про вищі державні інституції. Як слушно зазначає Н. Бобечко: «Ефективність процесуальної діяльності вищих органів у системі судів загальної юрисдикції позначається на авторитеті судової влади, довірі до неї як окремих учасників судового провадження, так і громадськості загалом» [53, с. 455].

Дефіцит ергономічних і технічних умов праці. Для очікуваного якісного результату кримінально-процесуальної діяльності важливе значення має

ергономіка. Йдеться про забезпечення оптимальних умов праці, які є водночас і ефективним, і безпечними, і комфортними. За таких сприятливих умов зберігається висока працездатність, зменшується психологічна втома, долається професійне вигорання, а головне – знижується зацікавлення у неформальних шкідливих практиках та підвищується продуктивність діяльності, на що не раз звертали увагу фахівці.

Зокрема, І. Цюприк наголошував, що недостатнє матеріальне, технічне, фінансове забезпечення для створення належних умов праці для фахівців стримує можливості впливу на злочинність [672, с. 179]. Л. Грицаєнко та Є. Невмержицький, обговорюючи помилкове сприйняття люстрації кадрів як чергової «панацеї від усіх бід», слушно підкреслювали, що виховання нового прокурора або слідчого слід починати саме зі створення оптимальних умов праці, у яких була б «максимально обмежена спокуса зловживання повноваженнями» [134, с. 366]. І. Канюка слушно стверджує, що покращення матеріальної та технічної бази сприяє дотриманню розумності строків кримінального провадження, що у підсумку створить умови для процесуальної економії [272, с. 244]. Безперечно, діяльність органів досудового розслідування, оперативних чи інших служб важко зробити комфортною через специфічне соціальне замовлення, яке вони виконують. Та все ж брак інколи елементарних умов та засобів негативно впливає і на загальний психологічний клімат у колективі, і на сам процес розслідування.

В. Дрозд, цитуючи О. Гризу, звертає увагу на ще один важливий аспект проблеми – забезпечення таємниці досудового розслідування. Облаштування робочого місця слідчого чи прокурора безпосередньо впливає на можливість її збереження, адже розміщення двох, трьох, а часом і чотирьох слідчих в одному службовому кабінеті може сприяти ситуації, коли слідчий буде допитувати осіб в одному приміщенні, а інші матимуть можливість слухати інформацію, дані про інші кримінальні провадження [152, с. 128]. Плануючи проведення складних слідчих (розшукових) дій з великою кількістю учасників (пред'явлення для впізнання особи, одночасні допити, допити неповнолітніх),

необхідно узгоджувати час з іншими колегами, які також можуть планувати проведення процесуальних дій.

Гадаємо, доречно внести на розгляд фахових дискусій *питання припинення практики допитів у робочих кабінетах слідчих і забезпечення можливості проведення процесуальних дій в спеціалізованих кімнатах*, створених у кожному органі досудового розслідування. Аби не бути голослівними, обґрунтуємо позицію щонайменше трьома аргументами:

по-перше, в такий спосіб, як прогнозується, буде більшою мірою забезпечено збереження таємниці досудового розслідування у зв'язку з відсутністю сторонніх осіб, які мимоволі отримують інформацію про кримінальні правопорушення та хід досудового розслідування;

по-друге, потреба узгоджувати можливість проведення слідчої (розшукової) дії залишиться актуальною для суміщення поточних планів колег, адже спеціалізовані кімнати мають бути доступні для використання будь-ким з персоналу органу досудового розслідування та у будь-який час, проте зникнуть перешкоди, які могли поставати за одночасного планування кількох суб'єктами процесуальних дій безпосередньо в робочому кабінеті, а разом підвищиться якість процесуальної діяльності, адже ніхто нікому не заважатиме;

по-третє, спеціалізовані кімнати мають бути укомплектовані мінімальним набором визначених засобів і розраховані на елементарні умови розміщення до десяти осіб або й більше (з розрахунку на необхідність, скажімо, провести одночасний допит двох неповнолітніх учасників із залученням захисників, законних представників і фахівців, передбачених вимогами КПК України). Такі приміщення слід обладнати комп'ютерною технікою, принтером для друку протоколів і додатків, апаратурою для проведення запису звуку чи зображення. Додатково в окремих кімнатах можна встановити скло для позавізуального спостереження, передбачити можливості для проведення відеоконференції або доповнити інтер'єр елементами, дружніми до дитини. Попри ймовірні витрати на проведення такої реформи, варто погодитись, що якісно обладнати кілька кімнат виглядає більш реалістичним завданням, аніж обладнати так кожен

кабінет слідчого, який сьогодні не відповідає практичним потребам. Як наслідок, учасники слідчих (розшукових) дій часто розміщуються хто де і мають фізичний доступ на відстані протягнутої руки до численних документів, доказів, канцелярського приладдя, що інколи може виявитися потенційно небезпечним.

Цілком слушно С. Фомін відносить до засобів забезпечення розумних строків кримінального провадження проведення процесуальних дій у режимі відеоконференції (ст. 232, 336 КПК України) [649, с. 740]. А. Столітній з тією ж метою економії часових ресурсів пропонує перейти до електронного процесуального діалогу в системі «слідчий – прокурор – суд – адвокат» та вказує на можливість повної відмови від паперово-електронного формату комунікації між спеціалізованими суб'єктами сторони обвинувачення в єдиному спеціалізованому правореалізаційному середовищі [596, с. 30]. На думку вченого, слід модернізувати ЄРДР та створити Корпоративну інформаційно-аналітичну автоматизовану систему кримінальної юстиції (КІАС КримінЮст) та доєднати всі системи електронного врядування державних органів, загальнодержавних реєстрів та баз даних за принципом «електронних мостів», що можуть функціонувати у режимі online. Це допоможе спростити кримінальне провадження, автоматизувати низку процедур, зекономити матеріальні витрати, пов'язані із друком та пересиланням паперових документів, оптимізувати комунікацію і виконання контрольних, аналітичних функцій і навіть усунути корупційні ризики шляхом вилучення людини з процесу прийняття процесуальних рішень [594, с. 89–94; 595, с. 188–191]. Очевидно, що освоєння інноваційних технологій вимагає додаткових ресурсів для модернізації існуючої системи обліку інформації, комунікації та аналітичної діяльності, посилення захисту даних таких електронних процесуальних діалогів і т. д. В умовах агресивної війни вимоги до ресурсного забезпечення тільки зростають. Потрібні генератори, термінали «Старлінк», резервні системи зберігання даних, засоби дистанційного кримінального провадження, додаткова криміналістична техніка (БПЛА, 3D-сканери, засоби

якісної фото- та відеотехніки тощо) та навіть елементарний матеріал для якісного упакування численних речових доказів і виготовлення додатків до протоколів процесуальних дій – все це потребує значних ресурсів.

Зали судових засідань мають бути належно облаштовані, аби забезпечити і відповідні умови перебування учасників, і відкритість судового провадження, і належну його фіксацію, і можливість проведення процесуальних дій у дистанційному режимі за потреби. На необхідності належного рівня організаційно-матеріального забезпечення судів наголошували Л. Лобойко і О. Банчук [355, с. 54–55]; І. Канюка [272, с. 244] та інші правники.

Перелік численних практичних прикладів важливості ергономічних умов і технічних засобів діяльності, спрямованої на виконання завдань кримінального провадження, можна продовжувати, але у контексті порушеної теми варто змістити фокус уваги на кілька значущих позицій.

По-перше, ніхто не може точно визначити достатній обсяг необхідних економічних ресурсів. У кожній країні він різний і залежить від багатьох чинників (рівень економічного зростання, рівень правової культури та розвитку демократичних інститутів, криміногенна ситуація, менталітет населення і т. д.). До міграційної кризи у Європі лунала критика від західних фахівців та політиків щодо значної кількості поліцейських в Україні. Та після того, як хвиля мігрантів з Африки та Близького Сходу «поглинула» Європу, багато країн зіткнулися з проблемами, яких раніше не відчували. Ці проблеми були пов'язані не тільки з необхідністю фізично розмістити велику кількість мігрантів, а й з іншим світоглядом, ментальністю, рівнем культури та правової свідомості, носіями яких були ці мігранти. Якщо у пересічного європейця ще зі шкільної парти виховувалася повага до поліцейського, до шанування прав інших осіб, дотримання установлених норм суспільного співжиття, то прибульці часто не виявляли таких почуттів, керувалися власними принципами замість того, аби асимілюватися у новому середовищі. Отож, багато країн прийняли рішення щодо збільшення кількості співробітників спеціальних служб безпеки, правопорядку та органів правосуддя для забезпечення

виконання завдань в умовах нових викликів. Звісно, це призвело до стрибкоподібного збільшення і економічних ресурсів, скерованих на реконструкцію правоохоронної та судової системи.

По-друге, не існує чіткої методології оцінки досягнутих результатів (досягнення справедливості, встановлення істини, покарання винуватого, дотримання належної процедури, захист прав та інтересів учасників кримінального провадження і т. д.), як і відсутній механізм їх конвертування в економічний показник. У системі оцінки ефективності діяльності правоохоронної системи в Україні досі превалює паличкова система «аналогічний період + 1» [323]. Довіра до державних інституцій тільки останніми роками почала визнаватись пріоритетною. Практика за інерцією продовжує хибувати порівняннями статистичних показників і прийняттям на цій основі управлінських рішень.

По-третє, слід пам'ятати, що кримінальна процесуальна діяльність не є прибутковою, а тому тут не працюють математичні зведення рахунків. Саме тому важко знайти правильну відповідь на гіпотетичне питання, поставлене А. Романюком та І. Канюкою: «...якщо внаслідок збільшення фінансування органів досудового розслідування, кількості слідчих, оперативних працівників вдвоє відсоток розкриття злочинів збільшиться лише на 10% – чи будуть ефективними такі заходи держави?» [538, с. 334].

З одного боку, так, бо держава оптимізувала діяльність у цьому напрямі, посилила довіру до правоохоронної системи. З іншого – ні, бо не збігається відсоток фінансування завдання та відсоток успішного виконання цього завдання.

По-четверте, не можна утриматись від застереження, що, скажімо, завтра прийняте парламентом рішення про скерування дійсно значних обсягів фінансових ресурсів із Державного бюджету України на інституційну інфраструктуру кримінального провадження у країні з слабкою економікою та низьким соціальним рівнем життя з великою ймовірністю викличе обурення

суспільства та критику через потенційну загрозу побудови «поліцейської держави», посилення контролю за населенням тощо.

Зважаючи на зазначене, доводиться балансувати між мінімальним, реально доступним обсягом ресурсів та обґрунтованим, максимальним рівнем ресурсного забезпечення виконання завдань кримінального провадження.

Прогалини у методичному забезпеченні. Крім загального нормативно-правового регулювання виконання завдань кримінального провадження, необхідний чіткий алгоритм дій на кожному етапі діяльності: від моменту реагування на повідомлення про кримінальне правопорушення і аж до прийняття остаточного процесуального рішення у справі в суді.

Для того, аби система діяла чітко і злагоджено, потрібне якісне методичне забезпечення. В. Бондар справедливо наголошує, що науково апробовані методи дають змогу слідчому, дізнавачеві адаптувати наявні типові програми та криміналістичні алгоритми до індивідуальних умов досудового розслідування, комбінувати їх у різних поєднаннях та отримувати від застосування позитивний ефект, перетворювати наявні та створювати нові системи дій стосовно конкретної обстановки досудового розслідування [61, с. 260]. Такі методичні рекомендації повинні охоплювати низку ознак: відповідати нормам права, містити наукову обґрунтованість, новизну, реальність реалізації, оптимальність, ефективність [373, с. 182]. Однак у практичній діяльності органів досудового розслідування, прокуратури, експертних підрозділів та інших інституцій часто виникають ситуації, коли старі методики роботи не дієві або недопустимі, а нові ще не сформовані. Відтак знижується якість виконання поставлених завдань кримінального провадження.

Означене стосується протидії новим викликам і загрозам, які сьогодні постають перед правоохоронними органами, – тероризму, організованих злочинності, кіберзлочинності, торгівлі людьми, морському чи повітряному піратству, агресивній війні тощо. З'являються нові способи вчинення кримінальних правопорушень, нові методи маскуванню злочинної діяльності,

що значно ускладнює діяльність оперативних підрозділів та органів досудового слідства щодо документування та доказування.

Висловлені думки підтверджують висновки В. Тіщенка щодо необхідності розвитку криміналістичної методики розслідування злочинів. Аргументація вченого цілком обґрунтована: по-перше, дійсно теоретичні основи криміналістичної методики впродовж тривалого часу комплексно і різнобічно не розроблялись; по-друге, виникають нові види злочинів, набули поширення організовані злочинні формування, професійна та рецидивна злочинність, що зумовлює необхідність наукової розробки нових і суттєвого оновлення вже наявних окремих методик розслідування; по-третє, такі окремі методики мають різну, часом недостатньо продуману структуру, що позначалося і на їх змісті, сприйнятті, теоретичному осмисленні, і на ефективності їх практичного застосування [608, с. 171–172]. Попри те, що з часу оприлюднення цих міркувань донині чимало було зроблено у теоретико-прикладній розбудові криміналістичної методики, наведені аргументи не втрачають актуальності сьогодні.

Відтік персоналу і відбір персоналу. Виконання завдань кримінального провадження неможливе без фахового персоналу, але у цьому напрямі забезпечення також часом спостерігаються ознаки дисбалансу. Перший доказ того, що не все гаразд із інтелектуальним забезпеченням, – це значна плінність кадрів. Діяльність слідчого ніколи не була легкою, але останніми роками посилилась тенденція до значного омолодження персоналу. Продовжується поступове «розмивання» професійного ядра, адже кожний п'ятий слідчий має стаж роботи до трьох років, а майже кожний третій – менше року [672, с. 179; 616, с. 270].

Про не менш сувору дійсність органів прокуратури зазначав В. Маляренко, констатує, що функції мінімізовано, над прокурорами кепкують, їх шельмують і дискредитують, а соціальні пільги зведені майже до нуля. Як наслідок, досвідчені фахівці за наявності вибору між роботою в бізнесі чи

роботою в прокуратурі обирають бізнес. Керівництво постійно змінюється. Досвідчених фахівців дедалі менше [115].

Формування нових органів досудового розслідування, які володіють потужнішими фінансовими та матеріально-технічними ресурсами, безперечно, призвело до того, що значна кількість досвідчених фахівців із територіальних відділів поліції пройшли за конкурсами та призначені на посади в НАБ України, ДБР, БЕБ. Попри те, не оминув критики і процес формування окремих конкурсних комісій, і критеріїв відбору персоналу, і встановлення квот.

Наприклад, упровадження відсоткових квот призначення фахівців під час початкового формування підрозділів ДБР (п. 3 Розділу VI Прикінцевих та перехідних положень Закону України «Про Державне бюро розслідувань») спричинило стурбованість у науковій спільноті. О. Ільченко та В. Проценко вважають, що такий підхід законодавця негативно вплине на рівень довіри до новоствореного органу, оскільки існує ризик, «що ті ж самі слідчі прокуратури виконуватимуть свою роботу в іншому органі» [260, с. 45].

Вказані перестороги, однак, не поділяємо. По-перше, не зовсім обґрунтованим видається упереджене ставлення до слідчого, який справді працював в органах прокуратури, має бездоганну репутацію, пройшов конкурсний відбір і продовжує свою професійну діяльність вже у ДБР. Факт попередньої роботи в органах НП, прокуратури чи інших відомств ще не означає, що особа вже себе «дискредитувала». Керуючись такою логікою міркувань, можна було б такі ж сумніви висловити щодо довіри до САП, адже там працюють колишні прокурори, чи ВАКС, бо туди призначені колишні судді. Ба більше, в Антикорупційній програмі Генеральної прокуратури України на 2018 рік прямо вказувалося, що 30-відсоткова квота на добір штату ДБР за рахунок слідчих і прокурорів органів прокуратури «свідчить про відсутність гарантій з боку держави щодо подальшого працевлаштування за фахом вивільнених працівників, які мають високий професійний рівень та морально-ділові якості для роботи в органах досудового розслідування. Це

створює сприятливі умови для корупційних проявів» [12]. З наявністю таких потенційних інституційних ризиків погоджується М. Моїсєєв [408, с. 235].

Додатково слід зауважити, що подібні рішення можуть призвести до ситуації, коли протидіяти злочинності державних службовців повинні особи, які взагалі не мають досвіду досудового розслідування та оперативної роботи. І це при тому, як влучно зауважила Н. Носевич, ДБР здебільшого має справу не з поодинокими злочинами, а з систематичною професійною злочинною діяльністю, доволі часто поєднаною з ієрархічними корупційними зв'язками [424, с. 108]. У таких провадженнях перед особливою категорією підозрюваних та їх, за метафорою В. Маляренка [372], «адвокатами-зубрами», якими доволі часто є фахівці з багаторічним досвідом роботи, звільнені з лав органів досудового розслідування чи прокуратури через люстрації, атестації, реорганізації та інші реформаторські віяння, може опинитися детектив ДБР, який до свого призначення не розслідував навіть крадіжки велосипеда. Навряд чи зможе такий детектив без сторонньої допомоги більш досвідчених фахівців ефективно виконувати передбачені законодавством функції у змагальному процесі.

Є. Вандін пропонує додати аналогічне квотування для САП. Пропонується призначати 25 % осіб, які не мають прокурорського стажу, і надавати їм перевагу порівняно з особами, які мають досвід прокурорської практики. Встановлення таких квот мало б запобігти порушенню балансу безперебійної ефективної діяльності за наявності одночасно надто великої кількості недосвідчених працівників [74, с. 176, 177].

Врешті у судах ситуація не набагато краща, а часом узагалі несумісна зі засадою доступу до правосуддя. Кількість вакантних місць налічує тисячі, а відтік кадрів із судів апеляційної інстанції призводить, за словами фахівців, до катастрофічних наслідків, зокрема неможливості сформувати колегії для розгляду справ. Як закономірний наслідок, тут теж відчувається вся палітра негативу внаслідок «жахливого» та «нелюдського» навантаження [425, с. 162]. Під час аналітичного дослідження процедури призначення на посаду судді

апеляційного суду О. Ободовський дійшов до небезпідставних висновків: «... значну частину свого життя людина витратить на підготовку до участі в конкурсі на посаду судді (переможцем якого, до речі, вона може і не стати). Але підхід мав би бути іншим: людина повинна мати можливість працювати на посаді судді, вдосконалювати свої знання й уміння, набувати нового досвіду, а не лише чекати такої можливості впродовж багатьох років. Потрібно дати людям доступ до професії...» [426, с. 92]. Автор критично оцінює імператив одиничності подання заяви на конкурс апеляційного судді та неможливість переведення або ситуації, коли кандидат, який набрав меншу кількість балів, програє тоді, коли кандидат-переможець в іншому суді з таким балом перемагає; пропонує впровадити конкурс на посаду судді апеляційного суду за спеціалізацією, а не на посаду до конкретного суду, запровадити єдиний рейтинговий список суддівського резерву, передбачити можливість одноособового розгляду окремих категорій справ в апеляційній інстанції тощо [426, с. 92–99]. Цілком очевидно, що на тлі загальної кадрової кризи викладені міркування заслуговують на увагу спільноти правників та управлінців, наділених відповідними повноваженнями, адже мовити про якість і розумність строків судового провадження, а відтак і про баланс, справедливість правосуддя та верховенство права, за наявних умов доволі складно.

2.3. Баланс у кримінальному провадженні у контексті дихотомії «мета – засоби»

Питання балансу «мета – засоби» в українській науковій доктрині перебуває у тіні інших досліджень, переважно спрямованих на вирішення практичних проблем застосування конкретних правових інститутів у сфері кримінальних процесуальних відносин. За винятком кількох поодиноких праць (І. Строков «Загальні цілі боротьби зі злочинністю та сучасні криміналістичні засоби їх досягнення» (2001 р.) [599]; О. Погрібний «Проблема співвідношення цілей і засобів у правоохоронній діяльності: соціолого-правовий аналіз» [476]

(2006 р.); О. Яновська «Співвідношення мети та засобів як етична проблема адвокатської діяльності» (2017 р.) [724]) проблематика окресленої дихотомії концептуально не розроблена.

Апелювання до поняття «засоби» потребує короткого окреслення його змісту. Один із академічних тлумачних словників української мови пропонує таку дефініцію цього поняття: «прийом, якась спеціальна дія, що дає можливість здійснити що-небудь, досягти чогось» [575, с. 307]. Не вдаючись до надмірного теоретизування та не претендуючи на досконалість, видається доцільним у контексті нашого дослідження поняттям «засоби» позначити *сукупність різного характеру дій, правових інститутів, криміналістичної техніки, які застосовуються в кримінальному провадженні та впливають на його хід для досягнення певної мети.*

Вибір засобів досягнення мети у правоохоронній діяльності О. Погрібний та В. Погрібна вважатимуть оптимальним, якщо дотримані такі дві умови: по-перше, визначено вірогідні наслідки від досягнення мети діяльності і від використання кожного із засобів, які застосовують правоохоронні органи у своїй діяльності; по-друге, вивчено можливості настання цих наслідків, співвіднесення передбачуваних наслідків використання обраного засобу з наслідками використання правоохоронцями інших засобів або відмови від досягнення мети [476, с. 12; 477, с. 309]. Щоб ця система балансування працювала, потрібно визначитися із системою цінностей, які будуть критеріями «добра і зла», тобто визначатимуть ефективність процесуальної діяльності, впливатимуть на ранжування ймовірних та очікуваних наслідків застосування конкретних засобів для реалізації мети. Отже, закономірності балансу «мета – засоби» ґрунтуються на моделі кримінального провадження, яку обирає держава.

У 1964 р. професор Г. Пакер (H. Packer) вперше запропонував бінарну систему, відповідно до якої існують дві основні моделі кримінального процесу, кожна з яких має свою телеологію та цінності. Вказані моделі не є добрі чи погані, а просто віддзеркалюють різні системи цінностей. Г. Пакер радить

уникати їх поляризації, адже цінності є занадто складними, щоб відповідати простому «так» або «ні» в правозастосовній практиці. Втім окреслені моделі дають уявлення про спрямованість, пояснюють поточні та передбачувані тенденції кримінального процесу [869, с. 6].

Перша модель – *модель контролю злочинності* (*Crime Control Model*). Для неї основним показником ефективності є припинення злочинної поведінки, застосування процесуальних репресій до злочинця, оскільки нездатність правоохоронних органів дати жорстку відповідь всім проявам кримінального характеру призводить до руйнування суспільного порядку і становить загрозу для прав та свобод людини, її безпеки та майна. Отже має існувати потужна система, здатна затримати, розслідувати та засудити правопорушника в усіх випадках правопорушень, про які стало відомо [869, с. 9–10].

К. Дейлі узагальнила такі ключові ознаки цієї моделі кримінального провадження: оперативність діяльності, яка означає, що при значних навантаженнях та обмежених ресурсах перевага надається швидкому прийняттю рішень та визнається їх остаточний характер; акцент на кількісних показниках «фактично винних» осіб, затриманих, засуджених; основна увага приділяється раннім стадіям кримінального процесу, неформальному збору фактів; опорою процесу є здібності слідчих і прокурорів [785, с. 6].

Такий кримінальний процес асоціюється з конвеєрною стрічкою, якою рухається нескінченний потік справ до працівників, котрі перебувають на фіксованих станціях і виконують певні операції, наближаючи результат виготовлення кінцевого продукту – засудження осіб. Певною мірою Г. Пакер вбачає у цій схемі латентну презумпцію вини не в сенсі нормативного припису, а в сенсі загальної ілюстрації ставлення загалом до затриманих [869, с. 11–12].

Модель контролю злочинності допускає розширення спектру процесуальних засобів, які уможливають досягнення мети правоохоронними органами. Такий підхід реалізується двома шляхами: прямим і непрямим. Перший шлях передбачає пряме визначення у законодавстві широкого кола повноважень поліції, наприклад, щодо зупинки, затримання, арештів осіб для

проведення опитувань, допитів, перевірок на причетність до кримінальних правопорушень незалежно від наявності підозри стосовно причетності даної особи до події правопорушення. Другий непрямий метод полягає у нечіткому визначенні понять «злочинна поведінка», «підозріла поведінка», що дозволяє поліцейським проводити затримання та арешти осіб за наявності таких «вірогідних причин» [869, с. 26].

Найкращим джерелом інформації про подію вважається сам підозрюваний, а тому за цієї моделі кримінального провадження зростає ризик відмови правоохоронців від стандартів професійної етики та застосування примусових технік для отримання зізнання підозрюваного. Тут криється небезпека обвинувачення невинуватої особи, але, попри це, така модель не виключає потреби оцінювати суддею всі докази у сукупності, а також санкції за необґрунтоване застосування сили працівниками поліції [869, с. 31–32].

Досудова свобода підозрюваного оцінюється критично, адже через його неявку на судовій стадії процесу доведеться залучати й так обмежені ресурси та засоби для його відстеження та примусового доставляння. Таку ситуацію можна толерувати, якщо вона має епізодичний характер. Утім, якщо вона набуде масових масштабів, проблема може вийти з-під контролю, оскільки неявка значної кількості осіб ще більше стимулюватиме інших осіб у тому ж процесуальному статусі не з'являтися до правоохоронних та судових органів. Додатковим ризиком досудової свободи підозрюваних вважається перспектива вчинення ними правопорушень, а тому, за логікою цієї моделі, досудова свобода не повинна бути доступною, за винятком тих, хто вчинив злочин уперше, або неповнолітніх [869, с. 39].

Екстраполяція ціннісної системи моделі контролю злочинності на інститут апеляцій також вирізняється особливою логікою та специфічними засобами. Нагадаємо, що метою кримінального процесу вважається якомога швидше виконання судового вироку, натомість апеляційні оскарження суттєво подовжують цей процес. Відтак пропонується застосування засобів, які допомагають уникнути таких затримок: відхилення апеляцій на початковій

стадії, оскільки навіть прийняття заяви до розгляду може свідчити про ймовірність певних помилок у процесуальних рішеннях, що могли вплинути на визначення винуватості особи; накладення на скаржника значних фінансових витрат (судові збори, друк матеріалів, залучення захисника і т. д.), що може стати важким тягарем; надання права розгляду апеляцій тому ж суду, який ухвалив оскаржуване рішення на тій підставі, що він краще обізнаний з деталями справи тощо. Основою цього підходу є таке міркування: чим більше абсолютне число поданих апеляцій, тим більша частка «розворотів» у кримінальному провадженні, а тому потрібне якомога складніше нормативне регулювання, а точніше – «гальмування» доступу до апеляційного процесу [869, с. 55–56].

Друга модель суттєво відрізняється від першої. Це *модель належної (справедливої) правової процедури (Due Process Model)*. У цьому кримінальному провадженні головне – не допустити необґрунтованого обвинувачення, дотриматись установленої процедури, яка ґрунтується на верховенстві права. Г. Пакер тут вдало застосовує метафору: якщо модель боротьби зі злочинністю нагадує конвеєрну лінію засуджень, то модель належного процесу схожа на смугу перешкод для засудження [869, с. 13]. Як лаконічно узагальнив М. Сорочинський, модель належного процесу містить дві важливі складові: орієнтацію на змагальність процедур та орієнтацію на обмеження державної влади [895, с. 166]. Головна ідея – не допустити засудження невинуватих – є настільки ж важливою, як і засудити винуватих. Водночас слід бути готовим до того, що додатковий нагляд і контроль, ускладнення процедур обов'язково призводять до зменшення потоку справ, які отримують справедливу правову оцінку.

Ключовими ознаками цієї моделі кримінального провадження є: розуміння помилковості людської діяльності, що диктує необхідність у додаткових гарантіях ухвалення точних і надійних процесуальних рішень, можливостях оскаржити такі рішення, а також зумовлені цим процесом подовжені строки; акцент на якісних показниках процедур та ухвалених процесуальних рішень;

основні зусилля спрямовуються на пізні стадії кримінального процесу, офіційний збір фактів, дотримання змагальності; опорою процесу є здібності суддів та адвокатів [785, с. 6]. Додатково знаковою рисою цієї моделі є пакерівський скептицизм щодо моральності застосування та корисності кримінальних санкцій [895, с. 167].

Недоліком цієї моделі можна вважати те, що впроваджена «смуга перешкод» і вимога застосування надійних процесуальних технік установлення фактів часом призводить до звільнення фактично винуватих осіб від кримінальної відповідальності, навіть тоді, коли існує обґрунтована переконаність у винуватості особи, проте відсутні легітимні способи її довести у залі суду. На відміну від моделі контролю злочинності, яка визнає абсолютний авторитет органів державної влади, модель належного процесу навпаки – бачить межі офіційної влади, які не можна переходити, а тому впроваджує ефективні механізми оскарження процесуальних рішень і дій [896, с. 22]. Стверджується, що фактично винна людина, тим не менше, може бути «юридично невинною» [895, с. 166].

Ще однією значущою відмінністю моделі контролю злочинності та моделі належної процедури є те, що остання не вважає допустимим застосування без поважних причин обмежень та процесуальної репресії, зокрема й фізичне затримання та арешт, а тому такі процесуальні рішення мають пройти судовий контроль, оскільки будь-яке послаблення цього стандарту відкриває можливість для ймовірних зловживань, що продемонстрували численні дослідження поліцейської практики. Ця модель також передбачає доставляння в найкоротші терміни затриманого до суду (*habeas corpus*), ретельну перевірку підстав процесуальних дій, можливість застосування менш репресивних заходів, аніж тримання під вартою, залучення захисника, свободу від самовикриття тощо. Навіть якщо отримано зізнання підозрюваного, докладно вивчаються обставини його отримання, передування цьому акту роз'яснення поліцією процесуальних прав, зокрема права на допомогу адвоката, аналіз строків затримання та інших даних [869, с. 26, 34].

Звісно, кожна країна, обираючи таку модель кримінального провадження, має власний «процесуальний стиль» її функціонування. Деякі країни завжди вимагають вагомих ознак того, що затриманий міг вчинити злочин, інші вимагають обґрунтованої підозри для арешту та тримання під вартою та більш серйозних підстав для утримання під вартою [759, с. 31]. В обох випадках діє певна правова процедура, що має претензію на характеристику належності, але варіюється шлях її реалізації.

Досудова свобода за цієї моделі вітається, оскільки перебування під вартою значною мірою ускладнює процес підготовки підозрюваного спільно з адвокатом до захисту. До уваги береться й те, що підозрюваний утримує родину, може втратити роботу, а його сім'я – постраждати від економічних труднощів, зумовлених досудовим ув'язненням годувальника. Очікуваний судовий розгляд справи вважається гарантією сумлінної поведінки особи, як і внесення застави є дієвим засобом фінансового стимулювання явки підозрюваного на усі, передбачені законом, етапи кримінального провадження. Виняток становлять особи, визнані «небезпечними», які можуть погрожувати свідкам чи знищувати докази або в інший спосіб перешкоджати справедливому вирішенню справи. Досудова свобода для таких осіб обмежується з дотримання процедури верифікації реальності загроз [869, с. 41–44].

Попри те, що бінарна концепція Г. Пакера неодноразово зазнавала критики в наукових колах, вона мала й чимало прихильників і послідовників, які посилювали аргументацію автора, розширювали її зміст шляхом упровадження нових моделей [785; 880; 895]. Незважаючи на критику та плюралізм підходів до подальшої еволюції пакерівської концепції, все ж видається, що її первинне фундаментальне значення незаперечне. Звісно, у чистому вигляді ці моделі трапляються не так часто. Радше йдеться про прагнення цивілізованих країн знайти спосіб об'єднати цінності обох систем, що достатньо складно. Посилання у багатьох міжнародних документах на поняття «належної процедури» підтверджує факт, що однойменна модель не є «вежею зі слонової

кістки», абстрактною утопією, а реально діючою системою цінностей, що сьогодні визначає допустимість засобів у системі кримінального провадження.

В українських реаліях також спостерігається конвергенція різних моделей. Як наслідок, з одного боку, за інерцією у практиці оперативних підрозділів, органів досудового розслідування, судових органів, часто виникають потуги застосувати засоби моделі контролю за злочинністю, а з іншого – вживаються кроки для розбудови моделі належної процедури та оперування її засобами, що виявляється у тенденціях новелізації та гуманізації кримінального процесуального законодавства.

Свого часу В. Маляренко звертав увагу на те, що справедливі судові рішення можливі тільки за наявності такої процедури, яка забезпечує кожній людині захист її прав і законних інтересів, тому саме вимога побудувати справедливий суд є однією із головних вимог РЄ до України [370, с. 30–31]. Виголошена понад 15 років тому правником теза не втратила свої актуальності й сьогодні. Отже, стратегічним орієнтиром кримінальної процесуальної політики має бути належна правова процедура, кінцевим продуктом якої є справедливе кримінальне правосуддя. Попри те, варто пам'ятати, що ідеальних засобів для досягнення мети кримінального провадження не існує. З цього приводу влучно писав польський правник П. Врубель: формулюючи мету кримінального процесу через категорії «істина», «справедливість», «належна процедура», слід пам'ятати про «вічні недосконалості» процесуальної справедливості, оскільки неможливо розробити такі правила та процедури, щоб вони абсолютно завжди призводили до правильного результату [912, с. 42] .

Відповідність мети та засобів означає, що у своїй єдності вони формують позитивну моральну та соціальну оцінку певної поведінки. Окремо мета або окремий засіб як самостійні явища можуть певною мірою оцінюватися негативно. Для підтвердження сказаного О. Погрібний наводить вдалий приклад: «... боротьба зі злочинністю однозначно є морально і соціально схвалюваним завданням, тоді як примус стосовно людини навряд чи у змозі

отримати таку ж оцінку. Однак, якщо ми розглядаємо боротьбу зі злочинністю і примус, відповідно, як мету і засіб, ця однозначність зникає» [476, с. 10].

Бінарність мети кримінального провадження (матеріальна та процесуальна справедливість) зумовлює інколи конкуренцію між її складовими компонентами, що впливає на пріоритетність засобів. З огляду на це, можна виокремити три категорії ризиків.

Ризики категорії «правильність засобів важливіша за мету».
Прикладом превалювання належної процедури над метою матеріальної справедливості є масова практика укладення угод про визнання винуватості між підозрюваним/обвинуваченим та прокурором у США. Такі угоди набули усталеної практики в багатьох правових системах, але американська модель виявилась настільки гіпертрофованою, що видається найкращою ілюстрацією тих викликів, які виникають через відсутність балансу у цій сфері. Як стверджує Дж. Тернер, у США приблизно щодві секунди протягом типового робочого часу якась людина визнає свою провину, а в деяких юрисдикціях окремі прокурори можуть працювати місяцями, не беручи жодного разу участь у звичному судовому розгляді справ [900, с. 73].

Справедливе правосуддя, з притаманним йому традиційним відкритим та неупередженим судовим розглядом, трансформувалося до рівня адміністративного процесу правової оцінки злочину та визначення покарання, що стає результатом взаємного компромісу прокурора та обвинуваченого, в якому «кожен гравець має свій власний внутрішній мотив уникнути суду» [758, с. 19]. Для позначення такої практики навіть запропоновано поняття «тіньового процесу», оскільки він відбувається у «тіні» повноцінного відкритого та неупередженого судового провадження [780, с. 77], «безперебійно працюючою системою визнання вини» [868, с. 1435] або «торгівлею правосуддям» [787; 900].

Ідея переговорів обвинуваченого та прокурора загалом добра, адже щирісердечне зізнання та каяття слугують тим чинником, що має пом'якшити суворість наслідків діяння. За заощадження ресурсів розслідування, взяття на

себе певних обов'язків із відшкодування шкоди, викриття протиправної поведінки інших осіб і т. д. обвинувачений отримує бонуси у вигляді «знижок» під час визначення покарання, передбачуваності вироку, за можливості уникнути тривалого публічного процесу під пильним оком громадськості. Процесуальна справедливість досягається, буква процесуального закону дотримана, але може не бути встановлена істина, що повинна становити основу справедливого застосування норм матеріального права.

Аргументи прокурора мають переконливу силу. З'явилася системна практика, коли затриманому спочатку пред'являється обвинувачення та повідомляється про максимальне покарання, а далі роз'яснюється можливість визнати свою провину за меншим звинуваченням або умови призначення суттєво меншого покарання, якщо процес завершиться визнанням винуватості. І хоча, очевидно, що оголошення виправдувального вироку є найкращим способом для обвинувачених уникнути тюремного ув'язнення та інших покарань, проте судовий процес сприймається як ризикований, оскільки неможливо передбачити, яке рішення приймуть присяжні [787, с. 1]. Відтак кримінальні процеси у звичайному порядку стають рідкістю, а торги між прокурорами та адвокатами неформальними та нерегульованими [786, с. 1].

Так було не завжди. Ще до XIX ст. американці ставилися з обережністю до переговорів про визнання вини. У ті часи суд присяжних був, як правило, швидким і не надто ускладненим різними процедурними вимогами. Часто жоден адвокат не брав участі у провадженні. Типовим було ведення фермерського господарства, що знаходилися на значних відстанях, правоохоронні органи були малочисельними, кількість злочинів порівняно невелика, а осіб із юридичною підготовкою зовсім мало, причому здобути такий фах не було складно. Лише в 1870 р. правове середовище почало поступово професіоналізуватися, а викладання права стало шанованою академічною галуззю у коледжах. Після XIX ст. відбулася промислова революція, що призвела до зростання в геометричній прогресії населення в містах, розвитку торгівлі та ремесла, що детермінувало зростання злочинності і,

відповідно, зросло навантаження на прокуратуру та суди. Продовжився активний розвиток юридичної освіти, ускладнилася процедура доказування. Отже, розгляд справ вимагав дедалі більших витрат часу та ресурсів, що суттєво обтяжувало державну систему. Відтак вже до початку ХХ ст. переговори стали *de facto* найкращою процедурою розгляду кримінальних проваджень [903, с. 111–113].

Сьогодні думка зарубіжної наукової еліти щодо інституту *plea bargaining* не є монолітною. Прихильники вірять у доцільність легітимізації угод про визнання винуватості, висловлюючи такі аргументи «за»: по-перше, в такий спосіб забезпечується економія процесуальних ресурсів правоохоронної та судової системи; по-друге, збільшується гнучкість процесу, що дає змогу враховувати певні фактори у кожному провадженні та застосовувати індивідуалізацію покарань; по-третє, надається можливість обвинуваченому уникнути важких емоційних переживань і стресу, пов'язаних із судовим розглядом справи, сприяння швидшій реабілітації правопорушника та визначеності щодо змісту вироку; по-четверте, у цьому процесі діють спеціальні процесуальні гарантії, стандарти та судовий контроль; по-п'яте, прокурори та поліція можуть встигати готувати обвинувачення для значно більшої кількості правопорушників, а також зосередитися на доказуванні та більш якісно працювати у тих справах, в яких обвинувачені все ж вирішили випробувати свою долю в суді; по-шосте, прокурори та поліція можуть ефективніше протидіяти злочинності завдяки налагодженню комунікації з потенційними викривачами.

Зважаючи на сказане, за жодних обставин не може існувати жорстка заборона переговорів про визнання вини, бо навіть якщо переговори про винуватість мають хиби та недоліки, то йдеться про «необхідне зло» задля доброї мети. Усвідомлюючи відсутність кращих варіантів, як зазначає В. Ортман, американська правнича спільнота за останні сорок років «навчилася любити» цей інститут [868, с. 1435].

Опоненти констатують, що торг з прокурором часто не є пропорційним (можна виторгувати або надто поблажливі, або надто суворі умови), неефективним і марнотратним [861, с. 10–11]. Переговори відбуваються «у тіні очікуваних результатів», а почуття ризику та передбачувані вигоди виконують ключову роль в успішному укладенні угоди [758, с. 14]. Е. Віано, узагальнюючи аргументи «проти», вказує, що цей інститут критикують і «консервативний табір» прихильників правопорядку, і «ліберальний табір» захисників прав людини. Перші гостро критикують потенційну можливість злочинцям легко уникнути суворого покарання, коли, наприклад, у прокурора слабкі докази, а тому домовленості про визнання винуватості в очах потерпілих є «пародією справедливості», символом втрати шансу побачити справжнє правосуддя. Крім того, ця процедура заохочує злочинців продовжувати протиправну діяльність, адже вони впевнені, що завжди зможуть домовитись. Це стає причиною відчутного дисбалансу між правами обвинуваченого та інтересами суспільства. Натомість другі звертають увагу на факти засудження невинуватих осіб, які часто не в змозі оплатити коштовну кваліфіковану юридичну допомогу, щоб захищати свої інтереси в дебатах із прокурорами, добре обізнаними із тонкощами процедурних маневрів. Отож, не залишається іншої альтернативи, крім як погодитися на пропозиції сторони обвинувачення з надією на якомога менше покарання. Національність, статус іммігранта, попередні арешти та засудження, а інколи навіть стать можуть стати додатковими чинниками вразливості особи в таких переговорах. Додатково зазначається, що прокурори та поліція втрачають мотивацію для ретельного збирання доказів, а інколи навіть застосовують примус, маніпуляції, залякування. Діяльність судді має пасивний характер. Передбачена перевірка доказів винуватості проводиться поверхнево, «ритуально», а вимога стандарту доказування «поза розумним сумнівом» ігнорується, що, власне, й відрізняє традиційний судовий процес від ухвалення вироку на підставі угоди [903, с. 119–129].

І все ж, на думку окремих процесуалістів, корінь проблеми переговорів з прокурором – домінуюча стратегія обвинувачення, що ґрунтується на

упередженні про те, що обвинувачений є фактично винним, а тому, очікується, що він заявить про це. У підсумку отримуємо «надуманий, синтетичний і нехитрий замітник справжньої справедливості» [780, с. 80].

Цікаве емпіричне дослідження, яке свідчить про те, що невинна людина може свідомо прийняти рішення визнати свою провину через страх перед наслідками, презентує С. Алкон. У цьому дослідженні студентів коледжів розподіляли у різні групи і звинувачували в обмані. Під час контрольованого експерименту деякі дійсно обманювали, а інші були невинуватими. І все ж невинуваті студенти погодилися на еквівалент «угоди про визнання винуватості», щоб уникнути більш серйозних дисциплінарних проваджень, які могли мати тривалі наслідки для їхнього майбутнього у коледжі. Очевидно, що в екстремальних умовах, коли інкримінується вчинення кримінального правопорушення і очікуються більш серйозні потенційні покарання, визнання вини стає ще більш привабливим [733, с. 602–603].

Накладати санкції не невинну особу не тільки неправильно з моральної точки зору, але й неефективно з позиції реалізації завдань кримінального судочинства [744, с. 18–19]. Більша увага до процедури, аніж до кінцевої мети, породжує дисбаланс через руйнівний вплив на довіру громадськості до усієї системи кримінального правосуддя. Причиною визнання за рамками судової зали винуватості особою, яка не вчиняла кримінального правопорушення, як правило, є страх перед більш суворим вирокком суду, винесеним у залі судових засідань. Логіка така: якщо прокурор не вірить невинуватій особі, то чи повірить суд? Тиск на особу у цей момент вагань може схилити її побачити більше переваг у визнанні вини, аніж обстоюванні правди, в яку ніхто не вірить. Інколи через нерозуміння тонкощів правозастосування самі обвинувачені не знають і не розуміють, що вони невинні [780, с. 75].

Особливо гостру дискусію з цього приводу свого часу викликала книга «Переговорне правосуддя: тиск на обвинувачених, щоб визнати свою провину» (*Negotiated Justice: Pressures on defendants to Plead Guilty*) (1974 р.), в якій британські автори М. Макконвіл (M. McConville) та Дж. Белдвін (J. Baldwin)

описали ситуації «закулісних» процесів угод з прокурорами. Видання настільки викликало суспільний резонанс, що тодішні Голова Адвокатури та Президент Асоціації правників писали листи до національних газет, стверджуючи, що автори книги не проводили відповідні дослідження для пошуку своїх аргументів і не дотримались вимог академічної доброчесності, а тому британські високі посадовці агітували і публічно, і приватно припинити публікацію книги [870, с. 66].

Портрет американського прокурора є, м'яко кажучи, невтішний. Значна частина зарубіжних науковців зображує таких прокурорів як суворо мотивованих власними інтересами, прагненням підтримувати високі показники своєї роботи. Прокурори застосовують різні важелі впливу в умовах часто змодельованої терміновості прийняття рішень (якщо пропозиція не буде прийнята до певного моменту, то вона втратить силу). Це створює вагомі підстави для припущення, що повноваження, якими користуються такі прокурори, дозволяють їм маніпулювати процесом переговорів про визнання винуватості [730, с. 186–187], а це вже межує з появою у дихотомії «мета – засоби» ризиків «неправильна мета і неправильні засоби». В. Ортман проводить знамениту аналогію Дж. Лангбейна, яка ілюструє схожість примусу укладення угоди про визнання вини та середньовічними процедурами отримання «добровільних зізнань» під страхом тортур і катувань: «Звичайно, є різниця... між тим, щоб вам здавили кінцівки, якщо ви відмовляєтеся зізнатися (у *вчиненні злочину* – *О. М.*), або стражданнями, пов'язаними із додатковими роками ув'язнення, якщо ви відмовляєтеся зізнатися, але різниця полягає тільки у ступені впливу, а не в добрі» [868, с. 1467].

Тож сьогодні у США реальність така, що кримінальне правосуддя є здебільшого системною роботою зі справами про визнання винуватості, а не системою судових процесів. Іншими словами, замість доповнення до системи кримінального правосуддя цей інститут перетворився на саме кримінальне правосуддя [740, с. 35]. Як зазначає Е. Віано: «У країні, яка пишається тим, що є маяком демократії, верховенства права, захисту прав людини та прогресивної

політики правосуддя, експоненціальне зростання переговорів про визнання вини є натомість чітким сигналом того, що американська система правосуддя працює не так добре» [903, с. 109].

Модель належної процедури стала дворівневою, в якій гарантовано значний рівень захисту для тих небагатих, хто перебуває в судовому процесі, але мінімальний рівень захисту для переважної більшості тих, хто визнає свою провину на досудових стадіях [859, с. 479]. На тлі цієї проблеми виникла криза масових ув'язнень, оскільки прокурори в односторонньому порядку часто наполягають на більш суворих санкціях [740, с. 46]. Збільшення кількості засуджених водночас означає зростання частки осіб у суспільстві, які мають досвід негативного контакту з системою кримінального правосуддя. Як зазначає С. Алкон, аналітичні дослідження підтверджують, що 30 % американців були заарештовані у віці до двадцяти трьох років за кримінальне правопорушення, не пов'язане із вчиненням ДТП. Крім того, у США найбільша кількість людей, які перебувають у в'язницях, і найвищий рівень засудження до позбавлення волі у світі [733, с. 564].

Та, попри очевидні недоліки процесу переговорів між прокурором та обвинуваченим, американська Феміда не готова відмовитися від цього інституту. За даними численних досліджень, понад 95 % усіх кримінальних проваджень вирішуються саме в такий спосіб [740, с. 46; 744, с. 19; 903, с. 110]. Додаткове збільшення витрат через проведення судових процесів для кожного обвинуваченого «стало б непідйомним тягарем для системи, яка й так ледве стоїть» [905, с. 39]. Тому «переговори про визнання винуватості необхідні, щоб система кримінального судочинства не зазнала краху під власною вагою» [868, с. 1488]. Про схожу ситуацію сигналізують у Канаді [886, с. 76], Грузії [874]. Система кримінального правосуддя просто фізично не має можливості проводити повноцінні судові процеси, а тому вирішити проблеми у цій сфері можна тільки шляхом реформування нинішньої системи.

Орієнтуючись на значний каталог практичних проблем, критики інституту угод про визнання винуватості взагалі дійшли до висновку про необхідність

його скасування. Менш радикальним способом реформування є встановлення мінімального порогу зібраних доказів [780, с. 83–85]. Це означатиме, що суддя має переконатися, що визнання вини підтверджено фактичними даними, а у випадку наявності суперечливих доказів відхилити таке клопотання. Іншим способом оптимізації переговорів про визнання винуватості є дозвіл суддям персонально брати участь у таких процедурах, що уможливило б мінімізацію ризиків примусу зі сторони прокурора. І хоча такий підхід у середовищі правників критикується через перспективи втрати таким суддею нейтральності або спроб пришвидшити вирішення справи, опитування довели, що громадськість убачає участь судді у таких переговорах позитивним сигналом [900, с. 92].

Альтернативою «процесуальної епідемії» переговорів щодо визнання винуватості є розгляд справ судом без участі присяжних. Для американської системи права це було б новим «вікном можливостей», адже, з одного боку, обвинувачений зберігає конституційні права та свободи (свободу від самовикриття, право на конфронтацію зі свідками сторони обвинувачення і т. д.), а з іншого – значно зменшуються витрати на судовий процес [905, с. 35]. Окремої уваги заслуговує посилення прозорості переговорів, що вбачається у впровадженні письмових угод про визнання винуватості, адже досі такі перемовини між прокурором та обвинуваченим велися усно і тільки окремі штати вимагали подання до суду письмового документа [900, с. 95].

Роль захисника є однією із ключових у переговорних процесах для забезпечення мінімальних гарантій справедливого рішення та захисту від ймовірного тиску, маніпуляцій, залякувань чи інших подібних тактик сторони обвинувачення. Вимога обов'язкової участі адвокатів у таких випадках, а також покладення на них низки обов'язків, сприяє збереженню балансу сил сторони обвинувачення та сторони захисту. Під час представництва інтересів клієнта у таких перемовинах адвокат повинен: мати базову компетентність у сфері застосування інституту визнання винуватості; постійно інформувати клієнта та здійснювати належне консультування (надавати повну та точну інформацію про

справу, про відомі факти, які стосуються інтересів клієнта, роз'яснювати пропозиції та їх наслідки); не погоджуватися на угоду про визнання винуватості без згоди клієнта; не вводити в оману органи кримінального провадження (утриматися від активного спотворення закону або фактів конкретної справи) [886, с. 72–75].

Серед інших шляхів оптимізації пропонується скасувати відмову обвинуваченим від критично важливих конституційних прав (право на оскарження, право на доступ до всіх матеріалів справи, право на ефективну правову допомогу тощо), зменшити вплив прокурорів на результат угоди; створити умови, які б не допускали значного збільшення процесуальних строків судового провадження, необхідних для завершення справи у звичайному процесуальному порядку; обмежити можливу знижку до покарання до 30 %, посилення судового контролю за процедурою тощо. За відсутності реформ система покарань й надалі спотворюватиметься через принципову невідповідність переговорних позицій обвинувачених і прокурорів, у такий спосіб продовжуючи серйозно підривати цілісність американського кримінального судочинства [733, с. 576–582; 740, с. 46; 900, с. 96–99].

В Україні ситуація суттєво інша. Наукова доктрина містить вагомий комплекс дисертаційних робіт, які забезпечують процес концептуалізації *особливих порядків кримінального провадження* (Ю. Микитин, Р. Новак, Є. Повзик, Г. Саєнко, О. Сачко, О. Стратій, Г. Тюрін та ін.); *інституту угод про примирення та медіації* (Р. Аракелян, Н. Грень, Н. Нестор, І. Ясиновський та ін.); *інституту угод про визнання винуватості* (І. Кісліцина, О. Леляк, А. Трекке, П. Пушкар, П. Холодило та ін.). Крім того, маємо у цій предметній сфері багато інших фахових напрацювань, зокрема І. Басистої, А. Біцай, Г. Власової, О. Добровольської, Ю. Дьоміна, О. Євдокімової, М. Квятковського, Н. Мазаракі, Ю. Меркулової, О. Миколенко, І. Озерського, І. Роянної, Н. Турман, А. Лапкіна, М. Лотоцького та ін.

Попри значні потуги наукової спільноти та практиків у сфері розробки правового, методологічного, організаційно-методичного та інших аспектів

забезпечення, угоди про примирення та угоди про визнання винуватості у кримінальному провадженні так і не набули масового поширення. На відміну від американської системи, де понад 170 років відбувається інституціоналізація цього інституту, в Україні говоримо тільки про перше десятиліття і зрештою маємо підстави з обережністю відзначити певні успіхи, адже те, про що американські колеги дискутують і що ще доведеться їм упроваджувати, вже частково враховано в українському процесуальному законодавстві.

Триває процес акумулювання досвіду та апробації механізмів, але надається перевага звичайному порядку кримінального провадження, що інколи може бути тривалим, але не обтяженим частим залученням присяжних. Угоди про визнання винуватості подаються тільки в письмовій формі. Змістовна частина повинна охоплювати перелік обов'язкових умов (ст. 471 КПК України). Участь захисника є обов'язковою з моменту ініціювання угоди (п. 9 ч. 2 ст. 52 КПК України). Судовий контроль ретельно регламентовано (ст. 474 КПК України), хоча, звісно, цей механізм є дієвим тільки в тому випадку, коли судді сумлінно виконують вимоги, а не пасивно затверджують угоди, що подаються наче з конвеєрної стрічки. Кількість ухвалених вироків на підставі угод не дотягує й до половини усіх завершених кримінальних проваджень. Відтак американський досвід може для нас слугувати зразком ризиків практик «торгу правосуддям» у віддаленій перспективі. Слід бути вкрай уважними до потенційних загроз та викликів, які пов'язані з цим інститутом, аби не допустити реплікації наслідків, що матимуть руйнівний вплив на цінності, засади, завдання та мету кримінального провадження. Варто уникати суперечливих траєкторій процесуального регулювання і під час впровадження нових методів оптимізації функціональних аспектів системи кримінального правосуддя сягати за межі простого аргументу навантаження та корисності, оцінюючи загальну перспективу [758, с. 12].

Цілком очевидно, що такі консенсуальні процедури мають пріоритетом не стільки встановлення істини у кримінальному провадженні, скільки досягнення згоди між двома сторонами конфлікту, що залежить радше від сили чи

слабкості позицій та аргументів сторін, аніж прагнення ретельно з'ясувати, що насправді сталося. Часто сторони не зацікавлені у процесуальній тяганині та невизначеності кінцевого результату, а тому йдуть на поступки, не заперечуючи, умовно кажучи, факту «ігнорування істини».

Щодо угод про примирення, то вирішення конфліктів у системі відносин «потерпілий–підозрюваний» за допомогою такого інструменту стало надбанням цивілізаційного розвитку, адже тепер сторони отримали значне поле для дискреції, стали «власниками конфлікту», а не пасивними спостерігачами того, як працює механізм державного осуду. Такий підхід дозволяє і потерпілому, і правопорушникові вийти з ситуації, породженої наслідками вчиненого кримінального правопорушення, переможцями (*win-win situation*) [891, с. 131]. Водночас цілком справедливо у цьому контексті висловити сумніви щодо повноти і всебічності дослідження обставин, а відтак і ефективності реалізації завдань кримінального провадження у конкретному кейсі. Також, варто нагадати, що передача державою «власності конфлікту», що є центральною ідеєю інституту примирення, передбачає у певному сенсі передачу й зони відповідальності «на плечі» потерпілого та підозрюваного. Згода на спрощення процесу – це їхній свідомий, добровільний вибір. Якщо хоча б одна сторона вважатиме несправедливими запропоновані умови угоди, вона до певного часу, встановленого законом, може повернути кримінальне провадження в рамки загального порядку.

В ідеалі будь-яка система, яка сприяє визнанню вини, повинна отримати такі ж результати, які мали б дати суди, розглядаючи справу у звичайному порядку [758, с. 13]. Однак до сумнівів щодо встановлення справедливості матеріальної додаються проблеми процедурного характеру. А це пряма дорога до спотворення справедливості процесуальної.

До типових практичних проблем реалізації угод про визнання винуватості можна віднести: укладення угод за відсутності процесуальних підстав; помилки в угодах (неправильна правова кваліфікація діяння або узгоджені вид та розмір покарання); відсутність визначеного мінімального обсягу досудового

розслідування через отримання зізнання від особи; конкуренція між інститутом звільнення від кримінальної відповідальності у зв'язку з дійовим каяттям та інститутом угоди про визнання винуватості; покладення на обвинувачених обов'язків, виконання яких неможливе; формалізм у суді; корупційні ризики і т. д.

До типових практичних проблем реалізації угод про примирення можна віднести: ініціювання угод невластивими суб'єктами; укладення угод за відсутності процесуальних підстав; помилки в угодах (неправильна правова кваліфікація діяння або узгоджені вид і розмір покарання); нерозуміння умов угод і наслідків її укладення; конкуренція між інститутом звільнення від кримінальної відповідальності у зв'язку з примиренням винного з потерпілим та інститутом угоди про примирення; проблеми суб'єктів посередництва, відсутність інституційної медіаційної інфраструктури; відсутність офіційної статистики для аналізу динаміки застосування процедур примирення; наявність інформаційного вакууму (недостатній рівень обізнаності населення щодо переваг відновного правосуддя).

Підсумовуючи, слід наголосити, що, незважаючи на вагому перевагу звичайного порядку кримінального провадження в Україні, особливий порядок кримінального провадження на підставі угод потребує пильної уваги та періодичної оптимізації з урахуванням тих викликів, про які сигналізує практика. В протилежному випадку такі засоби та правовий механізм їх застосування тільки віддалятимуть нас від мети кримінального провадження.

Ризики категорії «правильна мета важливіша за засоби». До цієї групи ризиків можна віднести застосування специфічних засобів впливу на осіб, зокрема провокації, залякування, фізичного насильства, для досягнення високої мети – встановлення матеріальної істини, забезпечення безпеки осіб в умовах посилення терористичних загроз, гібридних війн, протидії транснаціональній та організованій злочинності, ургентної потреби врятування життя людей тощо. Тут належна процедура відходить на другий план. Саме тому такі специфічні засоби не раз ставали предметом дискусій, однак гострота проблематики насильства вирізняється серед інших засобів через свій потенціал вищої міри

деструктивного впливу на осіб та порушення їх фундаментальних прав та свобод, а тому потребує більш ретельного вивчення, особливо з огляду на ті тривожні тенденції, які сьогодні спостерігаються у світі.

До провідних зарубіжних фахівців, які розробляли проблематику катувань і тортур, можна віднести С. Гріра (S. Greer), О. Гроса (O. Gross), Л. Хаджар (L. Hajjar), А. Каллена (A. Cullen), Н. Мавроніколу (N. Mavronicola), Р. Моргана (R. Morgan) та М. Еванса (M. Evans), Дж. Петера (J. Peter) та багато ін. В українській науці кримінально-правові аспекти катувань вивчали О. Денисова, О. Ігнатов, К. Катеринчук, Ю. Марадіна та ін.; проблематику розслідування катувань досліджували О. Жупін, М. Коваль, В. Озар та ін. Значна частина фахових публікацій презентує теоретичний погляд на проблему, термінологію понять, історичну генезу формалізації та деформалізації тортур і катувань, правові джерела категоричної заборони катувань та тортур, імплементацію міжнародних стандартів та практики ЄСПЛ в Україні, формування національних механізмів запобігання тортурам і катуванням (Н. Ахтирська, Т. Грибова та К. Кармазіна, І. Дерев'янка та А. Дерев'янка, В. Долежан, А. Замула, К. Левченко, К. Легких, О. Орлова, П. Пушкар, В. Ткаченк, Ю. Толстенко, І. Шуміло та ін.).

Часто обговорюється свавілля та відповідальність правоохоронців, але відсутній аналіз аргументації різних сторін у публічних дебатах, що сьогодні відбуваються у світі, залишаються поза увагою моральні та прагматичні дилеми, практичні наслідки, пов'язані із поширенням ідеї виправдання жорстоких засобів заради «глобального добра». Розуміння «кореневих» проблем дало б змогу не точково протидіяти фактам катуванням силою категоричних заборон та реагування на скарги *post factum*, а усувати причини, тобто змінювати мотивацію діяльності правоохоронних органів, філософію кримінальної процесуальної політики.

Серед вітчизняних досліджень оригінальністю змісту та джерельної бази вирізняється стаття Д. Ягунова «Malleus Maleficarum» сучасного суспільства: передумови і поширеність тортур у XXI столітті та політика протидії тортурам»

(2020 р.), в якій автор, вивчаючи трансформацію модальностей соціального контролю, презентує картину того, як сьогодні демократичні держави «загортають» катування та тортури спеціальних служб в «обгортку» «боротьби з тероризмом», «захисту від майбутніх терористичних атак», «боротьби з організованою злочинністю» або «підтримкою правового порядку» та до яких наслідків це призводить [718].

Офіційно катування та тортури у стінах правоохоронних органів багатьох демократичних країн сьогодні категорично засуджуються. Міжнародна спільнота напрацювала низку документів (Міжнародний пакт про громадянські та політичні права (1966 р.) [400], Конвенція проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання (1984 р.) [305], Керівні принципи ООН, що стосуються ролі осіб, які здійснюють судове переслідування (1990 р.) [284]; Стамбульський протокол (1999 р.) [583] і т. д.), спрямованих на припинення використання таких засобів отримання інформації. Встановлено позитивний обов'язок для демократичних держав із забезпечення поваги до людської гідності та шанування фундаментальних прав і свобод та негативний обов'язок недопущення порушень у цій сфері, зокрема перевищення мінімального рівня жорстокості, який визначено у ст. 3 ЄКПЛ.

Отже, існує абсолютна заборона катувань, жорстокого та нелюдського поводження чи покарання незалежно від обставин, поведінки особи, мотивації органів влади. Відповідно, практика ЄСПЛ містить правові позиції, згідно з якими не допускаються жодні винятки та виправдання з огляду на поведінку особи, характер вчиненого діяння, мету боротьби з тероризмом і організованою злочинністю, врахування обставин, коли життя людини знаходиться в небезпеці або ж надзвичайного стану, що загрожує національній безпеці («*Labita v. Italy*» [768], «*Chahal v. United Kingdom*» [763], «*Selmouni v. France*» [769], «*Aydin v. Turkey*» [761], «*Aksoy v. Turkey*» [760]). Попри значні зусилля, спрямовані на обмеження сваволі, існує надзвичайно небезпечний стереотип, що у XXI столітті завдяки «гуманізації соціальних відносин» тортур стало менше [718,

с. 64]. За словами О. Погрібного, проблема насильства та агресії у діяльності правоохоронців не просто є, але й має універсальний характер, незалежно від їх національної приналежності та ступеня економічного розвитку країни. Це поширений міжнародний феномен [476, с. 9]. За даними колишнього спеціального доповідача ООН щодо катувань, «катування практикується у понад 90 % усіх країн і є широко розповсюдженою практикою у більш, ніж 50 % усіх країн» [811, с. 8]. Замість відмови від насильства існує «легенда скасування» тортур і катувань, які маскуються різними тактиками допиту, про що докладніше йтиметься далі.

Юридична заборона як імперативна норма (*jus cogens*) була достатньо сильною, щоб змусити режими, які застосовують катування, офіційно заперечувати свої правопорушення, які вчинялися за загальноприйнятою схемою: (1) буквальне заперечення (ми не катуємо); (2) інтерпретаційне заперечення (те, що ми робимо, не є тортурями, катуванням); (3) непряме заперечення (катування було справою негідників та/або наші вороги заслуговують того, що з ними зроблено) [818, с. 312].

Це означає, що міжнародна система прав людини досі діє більшою мірою «в риторичі, ніж у практиці». І хоча уряди держав здебільшого визнають, що питання прав людини є важливим, проте вони можуть також стверджувати, що інші фактори мають більш важливе значення. ООН не має реального методу, як змусити уряди держав змінювати свою політику, а тільки може вказувати на недоліки держав, здійснюючи міжнародний тиск на уряди та примушуючи їх відповідати. Однак, якщо держава послідовно відмовляється діяти відповідно до принципів прав людини, мало що можна зробити. Відтак основна складність із застосуванням ЄКПЛ проти катувань полягає в тому, що «вона не має офіційних зубів» [860, с. 827].

Водночас у сучасному європейському дискурсі про протидію злочинності мовиться про те, що «маятник занадто сильно розмахнувся у напрямку захисту міжнародних гарантій прав і свобод на шкоду суспільній безпеці», і сприймається як загроза посилення організованої злочинності та тероризму, що

в сукупності з іншими чинниками створює перешкоди на шляху виконання договірних зобов'язань. У демократичних державах на нашому континенті, де ЄСПЛ функціонує через механізми переконання, спостерігається те, що фахівці називають «втомою з приводу постійної необхідності застосування зусиль для забезпечення повного виконання його вимог». Як результат, фундаментальні права, здається, дедалі частіше функціонують як мінімальні умови, яких потрібно дотримуватися, куди рідше – як керівні принципи, якісне виконання яких є основою законодавства, політики і практики [759, с. 49].

Зокрема, сьогодні актуальним є питання про потенційну можливість, як вимушений захід, заподіяння «дозованих» страждань (негативні засоби) певним категоріям осіб у стінах спеціальних служб задля з'ясування інформації, що впливає на хід кримінального провадження, забезпечення безпеки, відновлення справедливості, рятування людей і т. д. (позитивна мета). Йдеться про так звані «рятівні катування» (нім. *Rettungsfolter*; англ. *Lifesaving torture*) [840, с. 11]; «профілактичні тортури» [813, с. 5], «спеціальні техніки допиту» [718, с. 66] і навіть упровадження інституційних механізмів «ліцензування катувань в умовах екзистенційних загроз» [872, с. 19, 53–82].

Про активізацію дискусій у цьому напрямі та глобалізацію проблеми свідчать численні зарубіжні дослідження. Зокрема, тривають дебати щодо того, чи може службовець уникнути покарання через застосування насильства до підозрюваного заради альтруїстичної мети врятування життя заручника [831]; відсутності належного судового та прокурорського контролю та недопустимості «незаконних» методів розслідування кримінальних справ [809]; допустимості службової непокори, коли, незважаючи на абсолютну заборону катувань, можуть виявитися такі «катастрофічні справи», в рамках яких агент спеціальних служб готовий піти на цей крок і зазнати юридичних наслідків [813; 814]; питання імплементації Стамбульського протоколу [802]; питання кореляції політичної нестабільності, макроекономічної структури країни та державного терору проти реальних або прогнозованих загроз [778] і т. д.

Аргументацію існуючих сьогодні в академічних колах двох полярних позицій коротко узагальнив О. Грос. Абсолютисти вважають, що катування за суттю є неправильним. Це зло, яке жодним чином не можна виправдати. По-перше, воно порушує фізичну та психічну цілісність особи, заперечує її автономію та посягає на людську гідність, зводить особу до рівня простого об'єкта (тіла), з якого слід витягувати інформацію у той спосіб, що може суперечити її переконанням, цінностям та інтересам. По-друге, катування є неправильним через його «розбещувальний» вплив на самих катів. Щодо балансування в кожному конкретному випадку (наприклад, у сценарії «цокаючої» бомби, коли катування терориста, який заклав вибухівку сповільненої дії, може врятувати життя багатьох осіб), то правильно відкалібрований аналіз соціальних втрат і вигод повинен завжди призводити до одного і того ж висновку: катування не можна допускати незалежно від конкретного контексту. Навіть спроба вести раціональну бесіду про тортури може вважатися неправильною, оскільки це може підірвати прихильність до загальної абсолютної заборони [813, с. 1–2, 8].

Опоненти абсолютистів, консеквенціоналісти, вважають описану позицію утопічною, наївною чи навіть відверто лицемірною. Вони наполягають на застосуванні підходу «умовної заборони» шляхом зіставлення соціальних втрат та вигод у кожному конкретному випадку, аргументуючи, що найбільш важливе значення має саме результат. Вони доводять, що принаймні у деяких випадках соціальні блага від тортур перевищують соціальні витрати, пов'язані з такою практикою. Необхідно тільки визначити масштаб загроз для суспільства (наприклад, сценарій ядерної загрози у мегаполісі або інших «катастрофічних справ»), за яких констатується винятковість обставин для допустимості спричинення страждань підозрюваному; розробити бар'єри, що убезпечують проти зловживань. Моральний аргумент абсолютистів розбивається через еквівалентну силу моральної дилеми, що полягає у необхідності захисту конкурентних фундаментальних цінностей в екстремальних умовах. Так, наприклад, коли вибір здійснюється між фізичною цілісністю та гідністю

підозрюваного терориста, з одного боку, та життям великої кількості невинних осіб, з іншого боку, абсолютна заборона катувань не може бути морально захищеною. Така заборона в рамках надзвичайних справ ставить нас перед трагічним вибором [813, с. 3–5, 32].

Сам О. Грос є апологетом третього підходу, згідно з яким абсолютна заборона катувань має сенс, але й допустимими він вважає «превентивні тортурні допити» (*preventive interrogational torture*), які релевантні тільки в тих випадках, коли такі дії можуть запобігти виникненню небезпеки (наприклад, відвернути терористичну загрозу), але в жодному разі не є допустимими для з'ясування інформації про минулу подію злочину або покарання особи *post factum* [813, с. 5–6].

Отже, говорити про тортури – це не просто говорити про біль, а вступати в складний дискурс моралі, законності та політики [818, с. 312]. У наукових дебатах лунає критика зусиль міжнародної спільноти. А. Каллен вважає, що норма заборони катувань, тортур та нелюдського поводження у міжнародному праві має суттєві вади, зокрема її формулювання є не досить зрозумілим, надто обмеженим за змістом та не охоплює більш «тонкі» методи таких дій, зокрема сучасні фармакологічні та психологічні засоби. А. Каллен наполягає на застосуванні більш гнучкого підходу до визначення поняття катувань, тортур та нелюдського поводження і розширення його змісту [784, с. 45]. Серед аргументів вченого є необхідність врахування, що неможливо чітко визначити рівень інтенсивності страждань без апелювання до досвіду конкретної особи, адже в кожного є свій поріг болю. Тож використання об'єктивних критеріїв під час оцінки такого жорстокого поводження не враховує, що біль і страждання є суб'єктивними [784, с. 33].

Аналогічно до позиції А. Каллена висловлюється М. Зекія, суддя ЄСПЛ, який додав окрему думку у справі «Ірландія проти Сполученого Королівства» («*Ireland v. United Kingdom*»). Суд визначив, що застосування п'яти технік «поглибленого допиту» (тримання затриманих у «стресовій позі», одягання на голову темних мішків, тривалий вплив шуму, деривація сну та харчова дієта),

хоч і є нелюдським та принизливим, однак не є катуванням та тортурами, оскільки засоби впливу на затриманих осіб не були достатньо важкими та інтенсивними [764]. Натомість М. Зекія не поділяє позицію, що надзвичайна інтенсивність фізичних або психічних страждань є необхідною умовою, щоб випадки жорстокого поводження становили катування у сенсі ст. 3 ЄКПЛ. Вказана тактика допиту спричинила, якщо не фактичне тілесне ушкодження, то щонайменше сильні фізичні та психічні страждання особам, а також призвела до гострих психічних розладів під час допиту. Крім того, все це тривало безперервно протягом декількох днів. Відтак слід враховувати всі обставини, наявні докази та матеріали, щоби стверджувати, чи досягло в конкретному випадку нелюдське жорстоке поводження ступеня тортур [888].

Іншим ілюстративним прикладом є унікальна справа «*Gäfgen v. Germany*». М. Гефген, студент юридичного факультету, вирішив із корисливих мотивів викрасти одинадцятилітнього Якоба фон Метцлера, сина одного з відомих банкірів Франкфурту-на-Майні, та отримати викуп. Реалізуючи свій умисел, він заманив хлопчика до своєї квартири, де вбив його. Далі М. Гефген у багажнику свого транспортного засобу вивіз тіло та приховав біля озера, однак продовжив вимагати у батьків гроші, після передачі яких був затриманий. На перших допитах затриманий давав суперечливі показання, часто змінював історію подій, заперечував участь у викраденні, стверджуючи, що був тільки кур'єром.

Припускаючи, що Якоб живий, може бути у небезпеці і є лише кілька годин, аби його врятувати, старший поліцейський В. Дашнер наказав підлеглому офіцеру під час допиту, що проходив в атмосфері підвищеної напруги та емоцій, погрожувати М. Гефгену тортурами, насильством і, якщо потрібно, їх застосувати, якщо він не розкриє місце перебування Якоба. Через десять хвилин, капітулюючи перед погрозами, М. Гефген повідомив поліції, де знаходиться тіло Якоба, показав місце, де були виявлені сліди шин, що відповідають шинам його автомобіля, і відбитки взуття, що також відповідали його взуттю. На зворотному шляху до поліцейського відділку М. Гефген зізнався, що вбив Якоба, а потім показав місця, де було вилучено частину одягу

Якоба та інші речові докази. Згодом свою провину він визнав у відкритому засіданні в суді [892].

М. Гефгена було засуджено за викрадення та вбивство дитини до довічного ув'язнення, яке він відбуває досі. І все ж, М. Гефген поскаржився до ЄСПЛ через порушення ст. 3 та ст. 6 ЄКПЛ, в результаті чого було констатовано порушення прав через погрози катуванням та тортурами, але відхилено звинувачення у порушенні права на справедливий суд. Хоча докази, отримані в результаті застосування погроз, були визнані недопустимими, достатньою виявилась сукупність інших доказів, які лягли в основу обвинувального вироку. В окремому провадженні працівники поліції, відповідальні за погрози тортурами та катуваннями, також були засуджені, але отримали мінімальне покарання замість максимального п'ятирічного ув'язнення.

Рішення ЄСПЛ викликало гостру дискусію у наукових колах. Прихильники поміркованого підходу звинувачують абсолютистів у тому, що останні більше дбають про «святість» прав терориста, аніж про цінність прав невинних жертв злочину [818, с. 313]. Між цією історією знову ж таки проводять паралель з умовним сценарієм закладеної вибухівки, коли катування одного дозволить врятувати тисячі інших життів. Дж. Петер відверто критикує такі спроби вивчення ситуації на прикладі гіпотетичних, абстрактних, рідкісних та малоймовірних випадків морального вибору. Висловлюючи скептицизм до аргументів прихильників умовної заборони катувань, він звертає увагу на те, що здатність катування забезпечити пізнавальну впевненість у достовірності, надійності фактів є сумнівною. Проблема потенційних катів полягає в тому, що їхні дії ґрунтуються на гносеологічних припущеннях, а отримання очікуваної інформації є тільки питанням удачі, а не щось таке, що можна надійно передбачити [872, с. 16, 18, 21]. Справа М. Гефгена демонструє, що ані погрози тортурами, ані їх застосування ніяк не могли б допомогти поліції врятувати життя Якоба, який був уже мертвий в момент проведення процесуальних дій.

Попри те, тортури настільки глибоко порушують сутність автономії та людської гідності, що ніколи не можуть бути виправдані [892].

Парадокс Гефгена полягає в тому, що якщо погрози тортурами становлять нелюдське поводження, то й ляпас неповнолітньому затриманому роздратованим поліцейським («*Bouyid v. Belgium*») тим більше має визнаватися порушенням ст. 3 ЄКПЛ. З одного боку, у справі Буїд значно більше підстав так вважати, ніж у справі Гефгена, але чи йдеться тут про перевищення «мінімального рівня жорстокості»? Розбіжності міркувань існують не тільки в академічних колах, але й у складі Великої Палати ЄСПЛ [852]. Ті, хто не погодилися з таким рішенням, висловлюють занепокоєння, що такий підхід «може нав'язати нереальний стандарт, зробивши безглуздою вимогу щодо мінімального рівня суворості щодо актів насильства з боку правоохоронних органів», та аргументують, що надмірно високий стандарт не демонструє належної оцінки труднощів, з якими має справу поліція в реальних життєвих ситуаціях [853, с. 17].

Тут доречно згадати схожі підстави для критики урядами окремих європейських держав абсолютизації стандартів прав затриманого (інформування зацікавлених осіб, доступ до захисника і т. д.) як запобіжних механізмів протидії катуванням і тортурам. За словами експертів Р. Моргана та М. Еванса, такі вимоги розглядаються як серйозне втручання в автономію поліції та підрив її здатності продовжувати свою роботу, особливо стосовно серйозних злочинів, а тому країни вдаються до розширення повноважень поліції та передбачають періоди, протягом яких ці права можуть бути тимчасово обмежені, відкладено їх реалізацію через необхідність протидії актуальним загрозам [863, с. 18].

У публічних дискусіях щодо перегляду параметру абсолютної заборони катувань С. Грір звертає увагу, що у справі «*Gäfgen v. Germany*» йдеться про конкуренцію прав потерпілого і прав підозрюваного. Більшість Великої палати ЄСПЛ вважали, що за такі порушення поліцейських завжди слід суворо карати, навіть якщо їх мотивує невідкладний імператив порятунку викраденої дитини.

Однак судді знехтували центральною основоположною дилемою: як вирішувати конфлікт між двома конкуруючими цінностями того самого «абсолютного» права людини? С. Грір наголошує, що в таких ситуаціях суди мають робити моральний, а не юридичний вибір. Іншої альтернативи не існує [812, с. 67].

У супереч позиції ЄСПЛ та багатьом коментаторам указанного рішення вчений наводить такі аргументи: по-перше, страждання, завдані жертві внаслідок викрадення, найімовірніше, будуть значно серйознішими, ніж ті, що заподіяні підозрюваному викрадачеві через загрозу тортур (у цій справі таке поводження триває лише 10 хвилин і, очевидно, що не має стійких наслідків); по-друге, підозрюваний не наводив жодних розумних сумнівів та жодних доказів для виправдання себе, що робить його «творцем», а не просто учасником цієї кризової ситуації, з якої виникає моральна дилема; по-третє, якщо злочинець захоплює заручника, не вбиваючи його, то, згідно з міжнародним законодавством про права людини, цілком узгоджується операція знешкодження (вбивство) поліцією злочинця, якщо це єдиний спосіб порятунку [811, с. 5].

Отже, якщо насамперед зважати на право потерпілого на захист від нелюдського поводження чи катування, спричинене кривдником, якщо врахувати, що поліції було відомо поза розумним сумнівом про причетність підозрюваного до викрадення, не було підстав вважати, що дитина була вже мертвою на момент допиту підозрюваного, а також існували переконливі докази, що підозрюваному відоме місце перебування потерпілого, стає очевидним інший бік справи: всі життєздатні способи порятунку були випробувані та зазнали невдачі, тому залишався тільки останній спосіб – тиску. Виникає ситуація «морального вибору». Таким чином, теорія абсолютної заборони катування як засіб захисту прав людини (підозрюваного) є «провальною» саме через необхідність захисту прав людини (потерпілого) [811, с. 5–6].

Така аргументація підживлює суперечливі тенденції визнання допустимості застосування тортур у рамках кримінального процесу як

виняткового засобу отримання зізнань чи іншої інформації про кримінальне правопорушення, що дає *carte blanche* правоохоронним органам. Можна уявити рідкісні тортури, але не можна уявити інституціоналізацію рідкісних тортур [872, с. 67]. І хоча більшість європейських демократичних країн досі керуються стандартами ЄКПЛ та враховують практику ЄСПЛ, у США та меншою мірою у Великій Британії вдаються до специфічних засобів боротьби з організованою злочинністю та тероризмом поза кримінальним процесом, щоби зберегти його, так би мовити, «у чистоті», визнаючи терористів і небезпечних злочинців як щось інше/більше, ніж злочинне [759, с. 53].

Частково «табу катувань» негласно було нівельовано і в рамках кримінального провадження. Допустимими стали вважатися «помірні тортури» у глобальній боротьбі з терором, особливо після подій 11 вересня 2001 р. Дискусія про тортури набула нової сили у 2002 р., після резонансної публікації Пентагоном фотографій із утриманими під вартою людьми, які стояли на колінах на землі, одягнені у спеціальні засоби для сенсорної депривації. Адміністрація була здивована, що їхні засоби протидії злочинності не викликали одностайних оплесків. Описана у періодичному виданні «Вашингтон Пост» тактика «стресу та примусу» при допиті осіб викликала резонанс, а подальші журналістські викриття тільки додавали підстави для занепокоєння через ризики розширення сфери дії такої політики [818, с. 313].

Дійсно, у посібниках Центрального розвідувального управління (далі – ЦРУ) щодо допитів (*KUBARK Counter Intelligence Interrogation, 1963 p.; Human Resources Exploitation Training Manual, 1983 p.; Standard Interrogation Techniques 2003 p.; Guidelines on Confinement Conditions for CIA Detainees, 2003 p.*) чітко розписані правила та норми так званих «спеціальних технік допиту» чи «посилених методів» інтерв'ювання, опитування, допитів (*enhanced interrogation techniques*), які, на думку Д. Ягунова, є просто евфемізмом насильницьких дій спеціальних служб. Зокрема, допустимим вважається: оголення особи, позбавлення зручного одягу; депривація сну та дієтичні маніпуляції; поміщення до тісного закритого простору (приміщення, коробки),

зокрема із нешкідливими комахами; тримання затриманих у певних незручних позах; вплив яскравого світла, постійного шуму; контрольована подача високої або низької температури повітря; неочікуване застосування сили (смикання, лицьовий ляпас, штовхання у гнучку стіну і т. д.); заливання води через тканину до отворів носа та рота, що призводить до обмеження потоку повітря та викликає відчуття утоплення чи задухи тощо [718, с. 66–68].

Попри те, є два важливі наслідки, які ґрунтуються на суб'єктивній природі болю та потенціалі збільшення можливостей людини його перетерпіти. Одним із наслідків є те, що якщо інформація потрібна швидко, вважається доцільним негайно завдати сильного болю, щоб змусити затриманого підкоритися. Проте швидкий та агресивний вплив на больовий поріг ув'язненого ще не є гарантією того, що очікувана інформація буде надана, і вона буде корисною та надійною, а тому, можливо, доведеться завдати дедалі більшого болю. Звідси очевидний другий наслідок: катування часто і неминуче перевищує вказівки щодо його практики (мінімального рівня страждань, більш гуманних методів і т. д.). Навіть фахівці таких технік допитів не завжди можуть достовірно передбачити «точку зламу» людини. Вони можуть швидко заручитися співпрацею ув'язненого або цей процес може вимагати значних витрат часу і терпіння. Тому якщо й є передбачені певні допустимі переліки дій, регулярно відбувається вихід за межі дозволеного [872, с. 43].

Упродовж другої половини ХХ ст. були розроблені інновації у сфері засобів впливу на особу, призначені «зламати розум, залишаючи тіло неушкодженим» (тактика тортур «без дотику»), до яких належали «промивання мозку» (гіпноз, електрошокові та галюциногенні наркотики), психологічні тортури, сенсорні деривації тощо [818, с. 325].

Тортири та катування відбуваються і шляхом скерування підозрюваних у тероризмі осіб у ті держави, де толеруються тортури та катування державними спецслужбами. Йдеться про так звані екстраординарні «тортурні перельоти» («*torture flights*») [794]. В такий спосіб держави, які є «користувачами таких послуг», піклуються про свій міжнародний імідж. І хоча прямого визнання

урядами країн про такі операції немає, дослідження Ш. Ескі та Я. Ескі засвідчує, що це не означає, що інформації немає. Звіти держав про передачу сотень осіб під арешт, журналістські розслідування, інсайдерська інформація від колишніх спеціальних агентів, аналіз даних позапланових авіап перевезень і навіть офіційні розслідування – все це дає підстави для обґрунтованих припущень, що така схема функціонує. Ті держави, що дають мовчазну згоду на такі перевезення зі своїх летовищ, дозволяють перетин свого повітряного простору, на думку вчених, дають підстави вважати їх такими, що сприяють практиці катувань та тортур, ба навіть звинуватити у співучасті, що підтвердила й Венеційська комісія [794]. З цього приводу закордонні фахівці висновують: хоча розвинені держави ліберально-демократичної політичної ідеології застосовували державні тортури в минулому, випадки катувань, як правило, передбачають їх застосування до громадян інших країн, «приватизацію тортурних організацій» або «наймання країн» як сурогатних катівень [778].

Щоправда, існують прецеденти, коли європейська Феміда реагувала на такі факти. Як свідчать результати досліджень Л. Хаджар, у 2005 р. італійський суд висунув обвинувальні висновки 22 агентам ЦРУ, які викрали підозрюваного у Мілані в лютому 2003 р. та перевезли його до Єгипту для катувань. У 2007 р. німецький суд видав ордери на арешт 13 агентів ЦРУ, причетних до викрадення громадянина Німеччини з Македонії. Його перевезли до Афганістану, де місяцями катували та тримали без зв'язку. Коли ЦРУ стало зрозуміло, що затриманий не той, ким його вважали, його звільнили, але, намагаючись уникнути публічного розголосу, кинули у віддаленому районі Албанії, звідки він врешті повернувся до Німеччини. Канадський уряд вступив у змову зі США у надзвичайній видачі особи до Сирії, де затриманого катували протягом 18 місяців, поки цього невинного чоловіка не звільнили і не повернули додому. Зрештою канадський уряд вибачився і виплатив потерпілому від катування та тортур компенсацію в розмірі 10 мільйонів доларів [818, с. 334]. Британський уряд вважається причетним до тортур мешканця, який був заарештований в Пакистані в 2002 році і надзвичайним рейсом доставлений в Афганістан, а

потім у Марокко, де його тримали 18 місяців, неодноразово били до неприємності, погрожували звалтуванням та стратою, статевий орган різали бритвою, а на рани виливали гарячу рідину. Далі було ще кілька переміщень, зокрема до Афганістану. Згодом адвокати за допомогою журналів польотів ЦРУ підтверджують правдивість заяв затриманого, що спричинило бурхливі політичні суперечки у Великій Британії та призвело до першого кримінального провадження проти агентів британської розвідки за змову із ЦРУ щодо катувань. Однак британський ВС припинив справу в інтересах національної безпеки, оскільки під загрозою опинилося двостороннє співробітництво у боротьбі з тероризмом через розкриття документів, що детально описували дії ЦРУ [818, с. 335].

О. Грос називає механізм позаправових дій демонстрацією офіційної непокори, вихід за межі правового порядку для нейтралізації загроз. Такий підхід обґрунтовується двома чинниками: по-перше, надзвичайно складно нормативно визначити виняткові справи, межі та підстави допустимої легальної жорстокості; по-друге, робити це небезпечно з точки зору можливості маніпуляцій та зловживань. Відтак залишається можливим варіант, коли існує офіційно заборона катувань та тортур, а суб'єкт владних повноважень сам приймає рішення і несе відповідальність [813, с. 15, 18].

В Україні до реформи кримінального провадження у 2012 році насильницькі засоби досягнення мети розслідування часто були обумовлені не прагненням установити істину чи відновити справедливість, а бажанням покращити статистику. Як підкреслює К. Легких, явка з повинною тривалий час була метою дізнання та досудового слідства, оскільки після її одержання злочин фактично знімався з обліку як нерозкритий і створювалася видимість високої ефективності розкриття. Це тільки посилювало дію принципу «переможців не судять», «мета виправдовує засоби» [347, с. 129] та загальну атмосферу «безкарності винних» [17, с. 10]. Сьогодні отримання зізнань уже не вважається «коронним доказом», але вимога високого розкриття досі актуальна.

Підсумуємо сказане. Як влучно говорить О. Грос, відсутність дебатів про катування, як і повторення мантри про абсолютну заборону катувань, не сприяє зникненню катувань у практиці [813, с. 1]. Водночас слухним є застереження О. Погрібного, правоохоронці не можуть взяти на озброєння ані концепцію макіавеллізму, ані абстрактного гуманізму, оскільки обидві абсолютизують крайнощі у вирішенні питання про співвідношення мети і засобів її досягнення [476, с. 10]. Отже, існує міф гуманізації, який приховує справжні політичні та економічні передумови тортур як політичного та економічного явища [718, с. 64; 778, с. 103–131]. У той час, коли катування та тортури зазнали офіційного осуду міжнародною спільнотою, окремі країни все ж вважають допустимим заподіяння певних дозованих страждань затриманим, адже такі заходи застосовуються у виняткових випадках, до прикладу, для врятування життя людей. Конкуренція цінностей стала особливо актуальною в останні роки зростання загроз терористичних атак. Дехто вбачає можливим видачу спеціальних дозволів (ордери) на катування і тортури [872, с. 11], інші звертають увагу на «слизькі схили» такої практики, що є метафоричною назвою зловживань, маніпуляцій та лазівок, які правоохоронні органи зможуть використовувати, прикриваючи маскою протидії тероризму чи подолання інших криз [813, с. 11]. Щороку впродовж останнього десятиліття частка заарештованих у країнах ЄС осіб за підозрою у тероризмі невинно зростає [718, с. 74]. Можна припустити, що ця тенденція означає одне з трьох: або ефективність діяльності спеціальних служб також щороку зростає, або суттєво посилюються терористичні загрози, або серед затриманих причетними до тероризму є лише частина таких осіб, а інша частина визнається такою тільки в офіційних документах і не має нічого спільного з тероризмом, адже факт затримання за таких підстав відкриває доступ до специфічного набору засобів, передбачених для протидії небезпечним викликам сучасності такого ґтибу. У зв'язку з браком належного методологічного інструментарію провести дослідження і довести чи спростувати цю гіпотезу вкрай складно.

Ризики категорії «неправильна мета і неправильні засоби». Для вивчення цієї категорії ризиків дисбалансу слід спочатку з'ясувати, що може вважатися неправильною метою кримінального провадження. Замість матеріальної та процесуальної справедливості така деструктивна мета може полягати у такому: (1) штучне покращення показників роботи органів досудового розслідування, прокуратури чи суду; (2) використання системи кримінального провадження для усунення конкурента у політичній боротьбі; (3) використання системи кримінального провадження для усунення конкурента в бізнесі, задоволенні інших приватних інтересів (наприклад, помста за проведене журналістське розслідування, приховування протиправної поведінки певних осіб або членів їхніх сімей тощо).

Деформована мета досягається деформованими засобами. До цієї групи засобів можна віднести маніпулювання статистичними даними для формування кращого формального показника ефективності функціонування системи кримінального провадження, спотворення доказів з метою приховування правди, неправдиве представлення фактів стороною обвинувачення у суді, сугестивний тактичний вплив на суддів або присяжних, провокація протиправної поведінки, введення в оману обвинуваченого і т. д. Часто дії уповноважених службових осіб мають протиправний характер і є підставою для правової кваліфікації та притягнення до кримінальної відповідальності.

Оцінюючи засоби у конкретній справі, не слід поспішати з висновками та критикувати правоохоронні та судові органи. А. Голдштейн наголошує, що обмежені процесуальні засоби потребують компромісів задля досягнення справедливості, якої вимагає суспільство, іноді потрібно, щоби певна справа не просто була вирішена судом, а слугувала задоволенню більшого суспільного інтересу. Йдеться про соціальний утилітаризм, за якого, якщо злочинець вийде на волю, щоб служити вищому суспільному інтересу (сприяти викриттю організованої групи, затриманню замовників, виконанню спеціальних завдань викривача і т. д.), тоді досягається соціальна справедливість, хоча індивідуальної справедливості тут може не бути [808, с. 1149]. Доцільність

таких компромісів є виправданою тільки тоді, коли вичерпано всі інші правові та тактичні засоби досягнення мети.

І. Строков понад двадцять років тому констатував, що співвідношення цілей людської діяльності з засобами їх досягнення є «вічною» загальнолюдською проблемою [599, с. 3]. Обмежений обсяг цього дослідження, звісно, не може охопити усі закономірності та ризики балансування в дихотомії «мета – засоби». А тому наведені приклади із практики кримінальних проваджень, аргументи в дебатах, концепції та висновки без претензії на вичерпність слід розглядати як стимул для подальших наукових розвідок.

2.4. Баланс «національного» та «наднаціонального» у кримінальному провадженні на прикладі застосування практики ЄСПЛ

Поява ЄСПЛ, безумовно, була еволюційним кроком уперед на шляху до утвердження нової антропологічної парадигми прав і свобод людини на європейському континенті. Після Другої світової війни виникла необхідність заповнити правовий вакуум, утворений усвідомленням усієї повноти жорстокості і наруги над гідністю та правами людини у воєнний період. Перед міжнародною спільнотою постало завдання не тільки визначити непорушні мінімальні стандарти прав людини, але й сформувати дієвий інституційний механізм гарантування їх охорони та захисту як на наднаціональному, так і на національному рівнях.

Історія функціонування ЄСПЛ демонструє позитивний ефект судової практики, однак, з огляду на останні тенденції та кризові явища, постають нові виклики, простежується обережна критика інституту, а імплементація правових позицій на рівні внутрішнього права держав-учасниць і виконання рішень ЄСПЛ ускладнюється через низку «домашніх» чинників.

Впродовж крайніх років в Україні проводились численні дослідження проблем гармонізації національного законодавства та судової практики ЄСПЛ, питання тлумачення права, адміністративно-правового забезпечення виконання

рішень ЄСПЛ тощо. Тема розроблялася у різних галузях правової науки. Було підготовлено низку дисертаційних робіт та монографій, авторами та співавторами яких були О. Андрієнко, О. Бутенко, І. Дір, Т. Дудаш, С. Зміївська, І. Іванець, О. Кайдаш, В. Капустинський, К. Клименко, В. Кононенко, У. Коруц, С. Полешник, Л. Пастухов, І. Присяжнюк, О. Сорока, С. Степанова, Д. Супрун, С. Федик, Ю. Хім'як, Г. Юдківська та ін.

Л. Брич, І. Басиста, М. Буроменський, І. Гловюк, М. Гузела, О. Дроздов, В. Заборовський, В. Завидняк, І. Каланча, О. Капліна, С. Ковальчук, Г. Крет, О. Кучинська, Д. Макбрайд, В. Маляренко, Т. Мирошниченко, В. Острогляд, М. Погорецький, Д. Сімонович, В. Тertiшник, В. Уваров, Т. Фулей, І. Шаповалова, О. Яновська та багато інших фахівців доклали значних зусиль для інтеграції у поле нашої наукової доктрини та практичної діяльності органів досудового розслідування, прокуратури та судів тих максимум, які розроблені міжнародною спільнотою і ретрансльовані ЄСПЛ у своїх рішеннях.

Та, попри розуміння важливості окресленої теми, в українській правовій науці спостерігається тенденція зростання кількості публікацій, присвячених дослідженню прикладних вузькоспеціалізованих проблем застосування судової практики ЄСПЛ (питань розумних строків, проведення окремих слідчих дій, реалізації окремих засад досудового розслідування та судового провадження, дотримання окремих прав учасників кримінального провадження, стандартів оцінювання доказів, застосування тесту пропорційності і т. д.). У науковій доктрині небезпідставно визначено головну роль ЄСПЛ, яка вбачається у застосуванні під час розгляду конкретної справи сформованих прецедентною практикою способів тлумачення ЄКПЛ та встановленні, чи були такі засоби належними, пропорційними та достатніми і чи виконала держава покладений на неї обов'язок [109, с. 164], проте далі пропонується більш розлогий погляд на цю інституцію та презентація інших її ролей. Додатковим аргументом новаторського підходу є те, що в українській періодиці обмаль праць, які б презентували загрози та виклики, перед якими сьогодні опиняється ЄСПЛ, а разом з ним і людина, яка шукає захисту від свавілля. З огляду на сказане, в

контексті пошуку балансу між національним та наднаціональним, «своїм» та «іншим», «домашнім» та «міжнародним» закономірно постає проміжне дослідницьке завдання – з'ясувати керунки впливу ЄСПЛ та його участь у формуванні універсальної (наднаціональної) та внутрішньої (національної) парадигми прав людини в Україні, а також огляд сучасних викликів, що є перешкодою на шляху до реального, а не номінального, утвердження сучасних мінімальних антропологічних стандартів, які застосовуються серед іншого у сфері кримінального провадження.

Наднаціональний вектор впливу ЄСПЛ. Прийняття у 1950 р. ЄКПЛ стало доленосним історичним фактом, який засвідчив бажання європейської спільноти створити єдиний темпорально-територіальний континуум, у межах якого ідея прав і свобод людини стала основою для формування наднаціональної парадигми. Революційність такого кроку була детермінована чинниками: по-перше, окрема людина ніколи раніше не була суб'єктом міжнародного права; по-друге, не було розуміння можливості реалізації прав за межами території своєї країни [867, с. 15]. Сьогодні ЄСПЛ є гарантом непорушності прийнятих універсальних норм, а діяльність цієї інституції має різні рівні впливу (рис. 2.2).

1. Вплив інтеграційний (геополітичний). Судова практика ЄСПЛ по суті зміцнює на фундаментальному методологічному рівні домовленості держав-учасниць навколо вказаних універсальних правових норм, і в такий спосіб виконує суттєву роль у процесі інтеграції європейських країн навколо спільної спадщини політико-правових традицій, ідеалів, прав, свобод і верховенства права. Твердження про необхідність саме колективного міжнародно-правового забезпечення здійснення прав та свобод присутнє в преамбулі ЄКПЛ та додаткових Протоколах і свідчить про чітке усвідомлення того факту, що за відсутності універсальних орієнтирів тільки національними правовими інститутами та механізмами гарантувати єдині для всіх мінімальні стандарти прав людини неможливо. Але це ще не все. Л. А. Сіціліанос, у минулому очільник ЄСПЛ, звертає увагу на те, що роль Страсбурзького суду полягає не

тільки у судовій практиці *stricto sensu*. Він є складною частиною комплексу, який творить РЄ, будуючи справжній дім демократії на європейському континенті. ЄСПЛ задіяний у консолідації складових елементів верховенства права, що є універсальними в усьому світі. У цьому ЄСПЛ не повинен бути «вежею зі слонової кістки», а постійно стежити за активністю РЄ для живлення та збагачення своєї судової практики [736, с. 10]. По суті це продовження думки ще одного колишнього керівника інституції, Л. Вільхабера, про те, що ЄСПЛ покликана зміцнити країни у сфері протидії спробам підірвати демократичний спосіб життя, а це своєю чергою дасть змогу забезпечити у Західній Європі загальну політичну стабільність [908, с. 523].

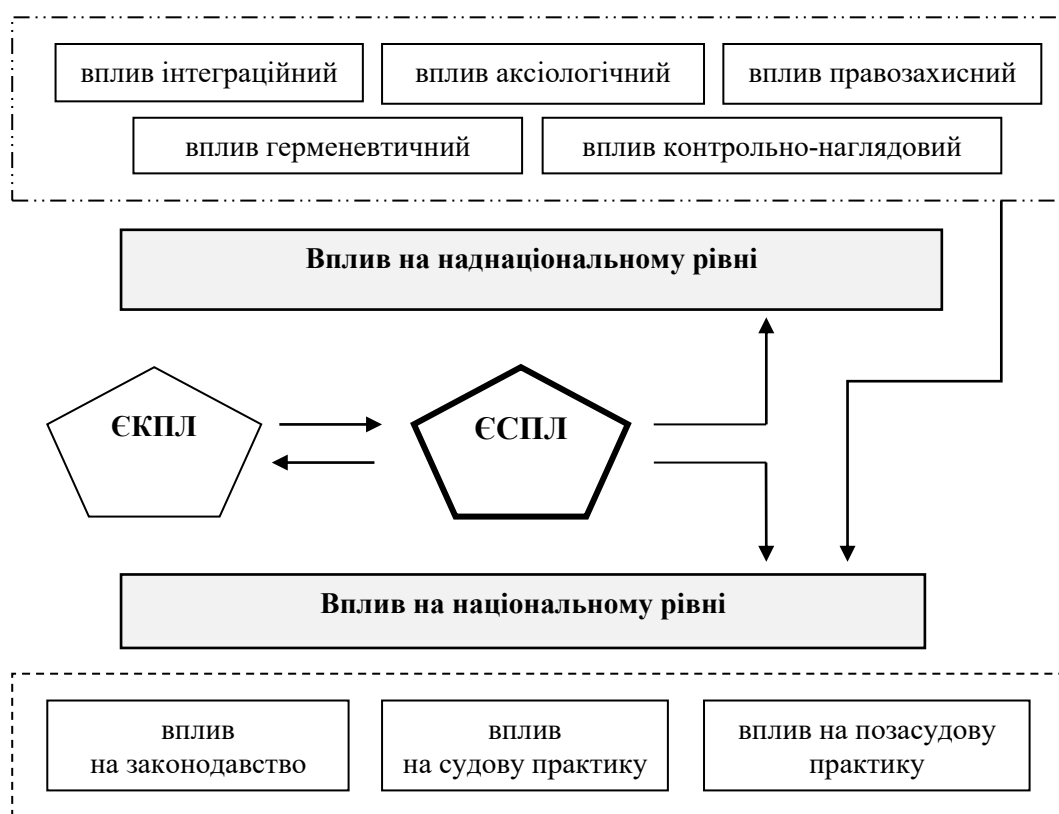

Рис. 2.2. Вплив ЄСПЛ на наднаціональному та національному рівнях*

* Розроблено авторкою

2. Вплив аксіологічний (доктринальний) виявляється в участі ЄСПЛ у формуванні міжнародною спільнотою універсальної системи цінностей, які становлять ядро гуманістичної парадигми прав людини і визнані європейським співтовариством «найвищим благом». Усі Договірні сторони, тобто держави,

які ратифікували ЄКПЛ (далі – Договірні сторони), повинні взяти на себе зобов'язання (*erga omnes*) щодо гарантування непорушності цих благ – право на життя, право на справедливий судовий розгляд, право на повагу до приватного та сімейного життя, право на вираження поглядів, свободу думки, совісті та релігії, захист права власності тощо. Водночас існує пряме визначення того, що є благом, і навіть того, що не є таким (заборони конкретного юридичного змісту) [517, с. 41]. До прикладу, ЄКПЛ забороняє тортури або нелюдське чи таке, що принижує гідність, поводження або покарання, дискримінацію у використанні прав і свобод, свавільне й незаконне позбавлення волі, примусову працю та ін. Порухення діями держави-учасниці конкретних статей ЄКПЛ є обов'язковою умовою прийнятності скарги.

Крім того, ЄСПЛ не є пасивним виконавцем, а радше активним творцем системи цінностей, оскільки у своїй судовій практиці демонструє й інші аксіологічні константи, про які в ЄКПЛ прямо не йдеться, проте реалізація її положень стане неможливою без їх урахування. Це, зокрема, цінності процесуального характеру (презумпції, правові позиції щодо «достатності підстав», «обґрунтованості рішень», «переконливості», «ефективності» тощо); цінність пропорційності (наприклад, баланс інтересів держави та інтересів громадянина, домірність заходів забезпечення і потенційної суспільної небезпеки тощо); цінність якісного закону; цінність контексту тлумачення і т. д. Інколи ЄСПЛ має справу з надзвичайно чутливими для суспільства питаннями, а тому окремі висновки ЄСПЛ можуть бути використані для «перереформатування» гуманітарної політики у сфері прав людини.

3. Вплив правозахисний. Концептуальність правових цінностей втрачає сенс без забезпечення їх реальності, тобто фактичної здійснюваності [407, с. 121]. Правозахисний вплив відбувається не тільки на індивідуальному рівні скажника, який шукає захисту від свавілля, прагне справедливості та обґрунтованої сатисфакції, на рівні функціонування правових інститутів держави-учасниці, що зобов'язані реагувати на прийняте ЄСПЛ рішення, але й на рівні міжнародному, що виявляється у пошуку відповідей на нові системні

виклики, які постають перед усією європейською спільнотою. Судова практика сигналізує державам-учасникам про порушення конкретними діями конкретних прав людини, передбаченими конкретними статтями ЄКПЛ, і zarazом демонструє методологію системи захисту антропологічних цінностей як зразок для національних систем. Тож ЄСПЛ функціонує на основі прагматичного реалізму, який дозволяє перемістити «права людини в книжці» не тільки у площину «права людини в суді», але й «права людини в дії» [908, с. 526].

Водночас правозахисна діяльність ЄСПЛ є об'єктивно обмеженою. Відправною точкою запуску правозахисного механізму ЄСПЛ є скарга, яка відповідає встановленим критеріям прийнятності, тому не всі випадки свавілля держави можуть зазнати міжнародного осуду та правової оцінки. «Ахіллесовою п'ятою» такого захисту можна вважати й те, що виконання рішень ЄСПЛ не підтримується суворою системою примусу, а ґрунтується на добровільній згоді Договірних Сторін їх виконувати, що не завжди відбувається. Та, попри це, з усіх міжнародних правових інституцій такого ж штибу (йдеться про Американський суд з прав людини, Африканський суд з прав людини) ЄСПЛ вважається єдиною судовою інституцією з прав людини у світі, що має дієві повноваження у правозастосовній сфері [846, с. 7].

4. Вплив герменевтичний. ЄКПЛ розглядається не як статична концептуалізація прав людини, а як «живий інструмент» для правової оцінки фактів та формулювання правових позицій. Рішення та висновки ЄСПЛ завжди мотивовані та роз'яснюють зміст порушення, механізм застосування. Таке тлумачення є обов'язковою частиною діяльності ЄСПЛ. Як слушно зазначає Д. Макбрайд, для забезпечення застосування КПК України відповідно до вимог ЄКПЛ важливо, щоб судді, адвокати, прокурори та інші учасники, які здійснюють правозастосування, знали і розуміли підхід, який використовує ЄСПЛ, адже часом ще до появи в офіційному тексті деякі заборони (наприклад, самообвинувачення або провокації) розглядалися частиною гарантій права на справедливий суд [367, с. 48].

На відміну від формалістського підходу герменевтика ЄСПЛ має чіткий методологічний орієнтир – права людини [846, с. 7]. Однак саме ця частина є однією із найбільш складних, адже для суддів кожна скарга – це сума певних соціокультурних умов, норм права, тенденцій і викликів. Судді, відтак, повинні покладатися, принаймні частково, на домінуючі на час ухвалення рішення тенденції чи соціальні умови, використовувати правові норми як «живу енергію» [42, с. 76]. Іншими словами, ЄСПЛ змушений враховувати контекст порушення, а тому інколи застосовувати різні підходи до вирішення, на перший погляд, однотипних справ. Саме тому в одному випадку заборона займатися певною діяльністю є покаранням, бо «...суворість такого заходу надає йому карального та стримуючого характеру, властивого кримінальним санкціям», в іншому ж випадку – вважається заходом, покликаним «захистити суспільство», а не покарати особу [658, с. 114]. Зрештою сам ЄСПЛ вважає свої повноваження перевіряти дотримання національного законодавства обмеженими, та саме національні органи повинні тлумачити і застосовувати національний закон [772]. Інтерпретація ЄСПЛ враховує насамперед динаміку сучасного контексту, а не історичний підхід, адже це дає змогу, по-перше, враховувати ті надбання і стандарти, які не були відомі розробникам ЄКПЛ на той час; по-друге, враховувати актуальні зміни, що відбуваються у державі, яка є відповідачем у справі [789, с. 88].

5. Вплив контрольно-наглядовий. ЄСПЛ вважається Страсбурзькою системою нагляду [820, с. 133]. Окрім того, сьогодні механізм контролю вважається найбільш ефективною міжнародною системою захисту прав людини [793, с. 155]. Такий контроль і нагляд стосується виключно питання дотримання положень ЄКПЛ державами й актуалізується під час вирішення конкретного спору, але ефект від цієї діяльності сягає далеко за межі окремої справи. У судовій практиці ЄСПЛ віднедавна простежується тенденція зростання уваги до якості національного закону та демократичних процесів прийняття рішень. Яскравим прикладом практичної реалізації такого впливу є застосування порівняно нового інструменту «пілотних рішень», про що докладніше

йтиметься далі. В такий спосіб реалізується не тільки мета трансформації відповідно до нових викликів парадигми прав людини на європейському континенті, але й впровадження універсальних підходів для побудови «домашнього» законодавства держав-учасниць. Взаємодія міжнародного права із внутрішнім передбачає побудову взаємовідносин двох правових систем, який конститує процес їх взаємного впливу, в результаті якого забезпечується правове регулювання спільної для міжнародного і національного права сфери суспільних відносин [516, с. 61]. ЄСПЛ убачає свою місію не тільки у провадженні «індивідуального правосуддя», тобто вирішенні конкретного спору про порушене право і визначенні розміру компенсації, але й у провадженні «конституційного правосуддя», що втілюється у роз'ясненнях, захисті та розробці правил, передбачених ЄКПЛ, і в такий спосіб вона сприяє дотриманню взятих державами зобов'язань [793, с. 157–158].

Апелювання до універсальних норм дає підстави виступити перед європейською спільнотою з державним осудом дій інших суб'єктів міжнародного права. Так, за офіційними даними, станом на 24 березня 2023 р. у провадженні ЄСПЛ перебувало 4 міждержавні справи України. Усі – проти країни-агресора [713, с. 2]. Додатково, у зв'язку з агресивною війною проти України, 01 березня 2022 р. ЄСПЛ, розглянувши клопотання Уряду України у порядку Правила 39 Регламенту ЄСПЛ, надав країні-агресору «тимчасові вказівки утриматись від військових атак на цивільне населення та цивільні об'єкти, включно з житловими приміщеннями, каретами швидкої допомоги та іншими об'єктами, як-от школи та лікарні, а також гарантувати безпеку медичних установ, персоналу та карет швидкої допомоги на території, яка знаходиться під ударом або яка захоплена російськими військовими» [713, с. 6]. Заходи та рекомендації ЄСПЛ ігноруються російськими політичними елітами, проте важливим є факт згоди міжнародної спільноти щодо справедливості апелю України як у контексті міжнародного гуманітарного права, так і в контексті міжнародного права прав людини, і усвідомлення потреби

забезпечення верховенства права та посилення колективного гарантування прав і свобод людини у Європі.

Національний вектор впливу ЄСПЛ. Система ключових цінностей ЄСПЛ у нашому законодавстві має концептуальне «дзеркальне відображення» як на рівні Конституції, так і на рівні галузевого законодавства. Однак питання практичної реалізації цих прав і свобод, процедурні норми і правила не завжди відповідають філософії ЄСПЛ. Саме це дає підстави для скарг і, відповідно, рішень на користь скажників. І все ж розглянемо докладніше, які зміни відбуваються на національному рівні під впливом судової практики ЄСПЛ.

Зміни у законодавстві. Вплив міжнародного права на національне право може мати наслідком ухвалення нових норм, зміну існуючих, або скасування окремих правових приписів [516, с. 40]. Зоною відповідальності кожної з держав-учасниць ЄСПЛ є імплементація у національне законодавство міжнародних стандартів прав людини, механізм їх реалізації та своєчасні і ефективні засоби захисту. По суті має відбутися не механічна комплікація, а «правова дифузія» норм ЄСПЛ, норм конституційного, іншого галузевого домашнього права та судової практики ЄСПЛ. Вади цього процесу стають причиною «вироку» державі-відповідачу у конкретному кейсі.

Показовим прикладом дієвості впливу ЄСПЛ на національне кримінальне процесуальне законодавство є впровадження інституту спеціального кримінального провадження *in absentia*, який, за словами В. Нора та О. Капліної, інтегрував правові положення міжнародного права та судової практики ЄСПЛ, що в підсумку дало змогу констатувати дотримання (на рівні нормативного регулювання) критеріїв правосудності під час здійснення вказаної процедури [422, с. 112–114]. Аналогічно зміст багатьох засад кримінального провадження є результатом реплікації філософії правозастосування ЄСПЛ.

Натомість прикладами типових системних проблем, яких стосувалися скарги і які пов'язані зі сферою кримінального процесуального законодавства, є: відсутність передбаченого законодавством ефективного засобу юридичного

захисту у зв'язку зі скаргами на неналежні умови тримання під вартою та надмірну тривалість проваджень; недоліки законодавства та адміністративної практики державних органів, які призводять до тривалого, незаконного та/або необґрунтованого тримання особи під вартою без належної законної підстави; недоліки законодавства та судової практики, що унеможливають реалізацію заявниками свого права на відшкодування шкоди за незаконне застосування до них запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою; недоліки законодавства та судової практики, які призводять до незаконного втручання у право на мирне володіння майном [713, с. 13].

Ще одним дієвим сигналізатором є вже згадані «пілотні рішення» ЄСПЛ у справах, де були виявлені недоліки національного законодавства системного характеру і спричиняли численні однотипні скарги. Наявність такого індикативного важеля впливу змушує державу-відповідача у справі провести певні реформи, внести зміни у нормативно-правове регулювання певних процедур і правил, аби виправити виявлену системну помилку і припинити стверджуване порушення прав і свобод людини.

Наведемо практичний приклад для ілюстрації. У справі *«Бурмич проти України»*, яка стосувалася тривалого невиконання остаточних рішень національних судів, унаслідок збільшення кількості аналогічних заяв ЄСПЛ вирішив застосувати процедуру «пілотного рішення» та обрав справу *«Юрій Миколайович Іванов проти України»* як зразок цієї проблеми. З 1999 р. ЄСПЛ отримав 29 000 аналогічних до скарги Іванова скарг, майже половина з яких була розглянута, проте Україна досі не забезпечила на національному рівні і досі не вжила заходів, які б усували системну проблему, що була повністю під контролем держави. З огляду на це, ЄСПЛ дійшов висновку, що «немає сенсу повторювати свої висновки у довгій низці аналогічних справ, що призведе до значного навантаження на ресурси Суду через велику кількість справ і правосуддя не здійснюватиметься належним чином» [762]. Далі було вилучено з реєстру справи *«Бурмич проти України»* і ще понад 12 тис. таких справ, призупинення процедури їх розгляду та передачі КМ РС, щоб разом із Урядом

України знайти вирішення цієї системної проблеми. Всі нові скарги до ЄСПЛ з цього питання одразу передавалися до КМ РЄ, тому тисячі українців вчасно не отримали рішення ЄСПЛ [88; 484]. Обидві справи – і *«Юрій Миколайович Іванов проти України»*, і *«Бурмич проти України»* – на початку 2023 р. ще перебували на контролі КМ РЄ. Тож, попри існування Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини», механізм реалізації його положень недосконалий.

Окрім того, не можна оминати увагою ті дієві реформи, які враховували конструктивну критику ЄСПЛ. За результатами розгляду інформації, наданої Урядом України за 2022 рік, резолюціями КМ РЄ припинено нагляд за виконанням 67 рішень ЄСПЛ проти України, з яких 16 були «керівними» справами. Для прикладу, візьмемо одну з таких справ (*«Жердєв проти України»*), яка стосувалася неналежного поводження із неповнолітніми особами в ІТТ. За даними Щорічного звіту про результати діяльності Уповноваженого у справах ЄСПЛ у 2022 році, ця проблема була вирішена через ухвалення змін до відповідних відомчих нормативно-правових документів і впровадження інформаційної підсистеми «Custody records» в усіх ІТТ областей та столиці з метою запобігання незаконному затриманню та вдосконаленню системи захисту осіб від тортур і жорстокого поводження [713, с. 24].

Вплив ЄСПЛ реалізується також на рівні експертної оцінки національного законодавства. Приміром, у 2022 р. було здійснено юридичну експертизу на відповідність положенням ЄКПЛ та практиці ЄСПЛ 4654 проєктів законів України та інших нормативно-правових актів, що підлягають державній реєстрації. Як результат, у понад 113 випадках було констатовано невідповідності таких документів положенням ЄКПЛ, щодо 59 документів було висловлено застереження, а 7 документів було доопрацьовано розробниками в робочому порядку [713, с. 27].

Додатково слід зазначити, що, крім прямого впливу на законодавство, діяльність ЄСПЛ має ще один канал опосередкованого впливу на приписи права. Йдеться про механізм, який описує Д. Завидняк, і полягає він у тому, що

на рішення ЄСПЛ першочергово реагує судова влада шляхом коригування тлумачення і застосування процесуальних правил, а вже після практичного доопрацювання судових процедур законодавець вносить відповідні зміни до КПК України [234, с. 183].

Підсумуємо: існують такі інструменти впливу ЄСПЛ у сфері національного законотворення:

1) стимулювання зміни, скасування чи прийняття законодавства відповідно до правових позицій ЄКПЛ, норм ЄКПЛ та додаткових протоколів (доктринальний рівень);

2) сигналізування про недоліки наявного законодавства у конкретних рішеннях (індивідуальний рівень);

2) винесення «пілотних рішень», пов'язаних із проблемою якості законодавства (системний рівень);

3) використання правових позицій ЄСПЛ та положень ЄКПЛ для експертизи національного законодавства (експертний рівень).

Зміни у судовій практиці. Ще донедавна існували два підходи до визначення інституційного статусу ЄСПЛ в канві української системи правосуддя. Згідно з першим підходом, ЄСПЛ визнається «вищим» щодо національних судів, а тому може змінювати або скасовувати рішення національних судів. Другий підхід передбачає дефініцію статусу ЄСПЛ як «субсидіарного» інституту щодо національних судів, тож його рішення повинні мати лише рекомендаційний, себто не обов'язковий, характер [399, с. 186]. Вагання між «своїм» і «чужим» призвело до загальної картини, коли в перші роки ратифікації ЄКПЛ виникали численні питання щодо способу та порядку врахування судової практики ЄСПЛ, потреби забезпечення доступу до бази даних і публікації рішень, потреби змін у свідомості та подолання «правового консерватизму» [234, с. 183]. Проте потужні тенденції впродовж останніх 20 років посилення євроінтеграційних процесів та нагромадження значного досвіду застосування правових позицій ЄСПЛ у контексті кримінального провадження переконливо доводять тяжіння сучасної правової доктрини до

першого підходу, тобто безумовного визнання авторитету інституції та легітимності правових позицій ЄСПЛ. Відтак судова практика ЄСПЛ стала ваговою частиною національного права. Дотримуючись позиції згаданого раніше прагматичного реалізму, доцільно визнати значення правових позицій, сформульованих не тільки у кейсах проти України, але й проти інших держав, хоча з цього приводу тривають дискусії [445, с. 141–142].

Питання застосування стандартів і правових позицій ЄСПЛ набувають особливої гостроти тоді, коли йдеться про необхідність застосувати обмеження прав, гарантованих ЄКПЛ, зокрема ст. ст. 5, 6, 8, 13 та ст. 1 Протоколу 1, під час (1) застосування процесуальних засобів примусу, пов'язаних з ізоляцією особи; (2) проведення слідчих (розшукових) дій у примусовому порядку або без добровільної згоди особи; (3) розгляду скарг на бездіяльність слідчого та прокурора щодо обмеження права на доступ до суду; (4) застосування процесуальних заходів, під час яких передбачена можливість втручання в майнові права особи; (5) забезпечення реалізації прав підозрюваного [684, с. 186–187].

Пропорційність втручання держави у приватну сферу перебуває на вістрі дискурсу про реалізацію принципу верховенства права (В. Уваров [628]), про дотримання права власності під час кримінального провадження (С. Ковальчук [293]), про вирішення питання щодо ознайомлення з матеріалами досудового розслідування (І. Гловюк [112]) та ін. Врешті вся система позитивних зобов'язань держави у сфері кримінального провадження живиться з ідеологеми балансу приватних та публічних інтересів [109, с. 187; 293, с. 75]. Утім, І. Шаповалова, погоджуючись, що кримінальне процесуальне законодавство загалом відповідає стандартам ЄСПЛ, формулює перелік проблемних питань, першим із яких указує відсутність критеріїв оцінки доцільності та пропорційності обмежень [684, с. 187]. Справді, доволі часто ЄСПЛ уникає чіткого визначення критеріїв, підстав, вимог, умов, застосовуючи оцінні поняття та залишаючи широке поле для тлумачення норм та пошуку балансу у сенсі застосування засади пропорційності з урахуванням конкретних

обставин. Сказане підтверджують, до прикладу, М. Погорецький та О. Саленко, обговорюючи гарантії на національному рівні права на ефективну практичну правову допомогу [469, с. 132], або І. Гловюк, О. Дроздов, В. Завтур, О. Дроздова, зауважуючи, що ЄКПЛ надає державі свободу розсуду у виборі конкретних засобів, за допомогою яких вона буде втілювати у життя покладені на неї обов'язки, а ЄСПЛ своєю чергою не розвиває загальну теорію позитивних зобов'язань держави у сфері прав людини у кримінальному провадженні та не надає їм жодної дефініції [109, с. 163–164].

Сумнівними є перспективи чіткого визначення критеріїв балансування. Видається, що той рівень регламентації, який сьогодні пропонує ЄСПЛ, не встановлюючи жорстких індикативних рамок, є виправданим з огляду на неможливість урахування багатоманітності життєвих ситуацій та шкідливість таких кроків через загрозу надмірної формалізації та звуження простору для дискреції, врахування індивідуальних обставин справи та прийняття рішення на засадах верховенства права. Реформи в цій площині потребують ретельного осмислення.

Водночас, попри усвідомлення важливості правових позицій ЄСПЛ, доволі часто посилення українських суддів на судову практику має виключно формальний характер, а інколи такі згадки щодо конкретних рішень узагалі не мають сенсу. Таку проблему фахівці називають нерелевантним застосуванням судової практики ЄСПЛ і найбільш типовими його проявами є множинні, шаблонні, недоречні, маніпулятивні цитування, цитування неіснуючих кейсів тощо [19; 103, с. 231–238; 684, с. 39–40; 726, с. 285–286]. Прикладами неправильного застосування правових позицій ЄСПЛ судьями в українських судах є посилення на загальні принципи та тлумачення з ігноруванням передбачених ЄСПЛ умов їхнього застосування; вибірковість застосування практики ЄСПЛ; порушення юрисдикційного критерію *ratione personae*; проблема розрізнення *ratio decidendi* та *obiter dictum* рішення; вихід за межі правової позиції ЄСПЛ; відсутність первинного джерела правової позиції ЄСПЛ (*leading case*); порушення сфери застосування окремих статей ЄКПЛ;

обґрунтування фіктивних преюдицій на підставі рішень ЄСПЛ; посилення на практику ЄСПЛ за наявності чітких та несуперечливих положень національного закону; підміна мотивувальної частини судового рішення цитуванням практики ЄСПЛ; неповнота та вибірковість викладення правової позиції ЄСПЛ; фрагментарність знань з міжнародного та європейського права; суперечності між наведеною правовою позицією ЄСПЛ та рішенням суду тощо [70; 205].

Труднощі виникають також через необхідність імплементації прецедентної судової практики, яка не є звичним компонентом нашої континентальної правової системи, а тому з цього приводу виникають численні дискусії. З іншого боку, варто відзначити, що з року в рік відбувається поступовий відхід від такої практики некоректних посилань на судову практику ЄСПЛ завдяки проведенню спеціалізованих тренінгів для правників, роз'яснювальній роботі, поширенню методичних матеріалів, оптимізації доступу до рішень, реалізації інших освітньо-наукових проєктів, що дає підстави для обережного оптимізму.

Зміни у позасудовій загальній практиці. Універсальні цінності демократичного суспільства та прав людини дають підстави для конвергенції наднаціональної та національної правових систем на рівні правових текстів, правової практики, правового регулювання, правозастосування і т. д. Та все ж домашній захист конституційних прав часто програє. І не тому, що держава щось не зробила, а тому, що сама держава є «за своєю суттю порушником прав» [846, с. 2].

Щороку у звітах констатується потреба у вирішенні проблем, які помітно впливають на задоволення скарг ЄСПЛ проти України і стосуються сфери позасудової загальної практики, себто такої, яка безпосередньо не пов'язана зі судовим розглядом, застосуванням стандартів доказування, тлумаченням норм ЄКПЛ тощо, але загалом стосується прав і свобод людини, яка опинилася у сфері дії кримінально-процесуальних відносин. Йдеться, зокрема, про жорстоке поводження з особами, які перебувають під контролем держави; неефективність розслідування скарг на таке поводження з боку представників

органів державної влади; неналежні матеріально-побутові умови тримання осіб, які перебувають під контролем держави тощо [711, с. 6–7; 712, с. 6–7; 713, с. 26].

З одного боку, Україна підтримує європейські цінності у сфері прав і свобод людини, бере на себе зобов'язання, виконує їх. Зокрема, розробляються стратегії діяльності правозахисних інституцій та проводиться масштабна просвітницька робота, щоб підвищити правову інформованість населення України про права і свободи людини та надати змогу запобігти проявам різних форм дискримінації в суспільстві [709, с. 16]. З іншого – не проводить або проводить не завжди успішні і не завжди продумані реформи, що могли б змінити якість життя, зробити дієвими задекларовані гарантії прав і свобод, досягнути гармонізації не тільки норм цінностей, але й норм практики з міжнародними стандартами. Одним із наслідків цих деструктивних процесів є незмінна позиція України на третій сходинці серед країн-лідерів за кількістю скарг до ЄСПЛ, які очікують на вирішення (Туреччина – 20 100 (26,9 %); Росія – 16 750 (22,4 %); Україна – 10 400 (13,9 %) [735, с. 7]. Якщо ж глянути на внутрішній рівень скарг на порушення прав, то за офіційними даними тільки у 2022 р. до українського Омбудсмена надійшло 42 485 звернень, з них 562 колективні звернення від 7 779 осіб та 41 923 індивідуальні звернення [710, с. 10]. І хоча, безперечно, вагома частина цих показників формувалася під впливом вже нової реальності війни, але й до початку повномасштабної військової агресії було очевидним домінування аксіологічного впливу ЄСПЛ (ціннісно-орієнтаційного) над праксеологією, ідеї прав людини над практикою їх реалізації.

Виклики, в умовах яких функціонує ЄСПЛ. Впродовж останніх 70 років правова і соціальна реальність змінювалась і буде змінюватися й далі, а це змушує періодично переосмислювати підходи до змісту та механізму захисту прав людини з урахуванням сучасних викликів.

Виклик перший – пошук меж інтерпретації та універсалізації. Забезпечити єдність позиції під час універсалізації норм є вкрай важливим і

водночас важким завданням. Сучасним викликом постає необхідність визначення меж повноважень ЄСПЛ в інтерпретаційній сфері. Видається, щоби сьогодні Страсбурзький суд не ухвалив, воно може зазнати критики на цій основі. Якщо ЄСПЛ не змінюватиме своїх підходів і не застосовуватиме еволюційний підхід до інтерпретації – ЄКПЛ перестане бути «живим інструментом». Якщо ж продовжуватиме розвивати еволюційне тлумачення, то рано чи пізно вийде за межі змісту норм, які були передбачені початковим задумом творців ЄКПЛ і самого суду. Сьогодні лунає критика ЄСПЛ щодо проникнення у ті сфери, де немає і ніколи не було згоди Договірних Сторін. Окрім того, на думку деяких учених, віднедавна спостерігається небезпечна тенденція до творення цілком нових правових понять та посилення уваги до позитивних зобов'язань держави. Відтак з'являються «методологічні звинувачення» у тому, що ЄСПЛ відійшов від звичних принципів тлумачення міжнародних договорів, а його надмірна активність в юриспруденції стала системною проблемою [789, с. 91–92]. порушується питання про сутність ЄСПЛ: чи є він насамперед міжнародним судом, що розбирає індивідуальні скарги, чи квазіконституційним органом, що дає відповідь на системні проблеми [605; 908, с. 528].

Виклик другий – обмеженість герменевтичного впливу. Інша проблема, пов'язана з інколи недостатньою чіткістю обґрунтувань рішень, непослідовністю презентації правових позицій у схожих кейсах. Це породжує колізії і неоднозначність розуміння того, що повинна зробити держава-відповідач, щоби скарг, а головне – рішень, проти неї не було в майбутньому. У своїй практиці ЄСПЛ сам визнає: «... як би чітко не було положення сформульоване, у будь-якій галузі права... існуватиме неминучий елемент судового тлумачення. Завжди існуватиме потреба у роз'ясненні нечітких норм або тих, що потребують пристосування до обставин, що змінюються» [772]. Відтак ЄСПЛ, з одного боку, залишає деяку гнучкість у застосуванні ЄКПЛ, але з іншого – відкриває можливості для довільного та непрозорого прийняття рішень [791, с. 90].

Суттєвим є й те, що з кожним роком база судової практики ЄСПЛ зростає в середньому на тисячу нових рішень (наприклад, у 2017 р. – 1068; у 2018 р. – 1014; у 2019 р. – 884; у 2020 р. – 871, у 2021 р. – 1105, у 2022 р. – 1163) [735, с. 9]. Сьогодні працює «Платформа поширення знань» (*Knowledge Sharing Platform*), функціонує Мережа національних Верховних судів (*Superior Courts Network*) з метою покращення діалогу між ЄСПЛ та цими інституціями, обміну аналітичними матеріалами, прецедентною практикою, інноваціями, корисними знаннями у сфері правосуддя. Завдяки зусиллям офіційних державних установ, неурядових організацій, окремих науковців щороку видаються посібники, дайджести, рішення перекладаються і публікуються за певними рубриками, забезпечуючи в такий спосіб доступ до знання і розуміння правових позицій та висновків ЄСПЛ. Важливим кроком уперед стало відкриття у 2020 р. україномовної версії офіційної бази даних HUDOC, яка надає доступ до судових рішень, консультативних висновків, стислих викладів правових позицій, звітів і резолюцій. Водночас постає новий виклик опрацювання та використання цього постійно зростаючого масиву інформації, адже якщо колись проблемою було знайти певний документ, то тепер – «не загубитися» у потоці численних документів. Відтак імплементувати швидко та ефективно такий обсяг правової інформації у судову практику національних судів, а тим більше у законотворчу діяльність, залишається складним завданням.

Виклик третій – невиконання рішень ЄСПЛ. Безперечно, це є суттєвою перешкодою на шляху до утвердження передусім національної парадигми прав людини, адже йдеться про необхідність конкретної держави вчинити активні дії щодо відновлення порушених прав, компенсації завданої шкоди у конкретному випадку, а також урахування обставин і їх правової оцінки ЄСПЛ під час формування подальшої внутрішньої гуманітарної політики. В Україні щороку тисячі рішень ЄСПЛ переходять до залишку невиконаних, а впродовж чергового звітного періоду до них додаються нові. Причинами такого явища є чинники *правові* (необхідність унесення змін до законів і підзаконних актів, оптимізація чинних та впровадження нових правових механізмів і процедур),

фінансово-економічні (відсутність достатніх ресурсів у Державному бюджеті), *політичні* (відсутність політичної волі чи недостатність політичних ресурсів провести реформи). Застосування пілотних рішень ЄСПЛ також не дає суттєвих результатів, адже потенційні скаржники втрачають можливості ефективно реалізувати захист своїх прав за допомогою цього міжнародного інструменту.

Жорсткого примусу виконання рішень ЄСПЛ не існує [793, с. 159]. Відтак РЄ повинна розробити систему «позитивних стимулів» (додаткове фінансування неурядових організацій, підтримка демократичних ініціатив тощо) та санкцій, що мало б заохотити держави виконувати рішення ЄСПЛ. Попри те, санкції повинні бути класифіковані відповідно до характеру порушення та причини, через яку держава-відповідач не виконує норми ЄКПЛ та рішення ЄСПЛ. З цією метою лунають пропозиції проводити спеціальні розслідування [820, с. 156]. Втім, існує ще одна значно глибша проблема невиконання рішень. Часом національні суди висловлюють виразну позицію про те, що ЄСПЛ не правильно зрозумів якийсь елемент місцевої ситуації або його судження є недостатньо зрозумілі для наслідування [738, с. 830]. Такі причини національного опору можливо усунути тільки через діалог зі Страсбургом.

Виклик четвертий – *проблема операційна*, яка також стає перешкодою для швидкого та дієвого механізму захисту прав людини в ЄСПЛ і пов'язана із необхідністю обробки великого напливу скарг, необхідністю скорочення термінів розгляду кейсів, пошуку інноваційних способів забезпечення доступу до ЄСПЛ, внесення змін до регламенту роботи. ЄСПЛ став заручником власного успіху [122, с. 246; 793, с. 155; 820, с. 126]. Таку хвилю звернень можна пояснити і вірою в дієвість механізму захисту прав людини, і більшою обізнаністю громадськості з діяльністю цього інституту, і впровадженням електронного діловодства, що сприяє процедурі прийняття та обробки заяв. Сьогодні ЄСПЛ потребує переформатування своєї діяльності так, щоби разом із збереженням мандату довіри реагувати на зміни у правовому і політичному ландшафті Європи.

Зазначене невиконання рішень ЄСПЛ також є одним із чинників, який провокує проблеми. Згадаємо знову пілотні рішення. ЄСПЛ справді постав сьогодні перед серйозною проблемою завантаженості справами, що обумовлено структурними та/або системними негараздами у різних Договірних Сторонах і, як вихід з положення, «заморожує» процедуру повноцінного розгляду справ, аналогічних до пілотної, та передає їх КМ РЄ на певний термін. Гіпотетично цей термін має бути достатнім для того, аби держава провела реформи і впровадила новий юридичний механізм захисту та відновлення порушених прав людини. Попри те, статистика ЄСПЛ оновлюється і демонструє більшу ефективність діяльності. Опоненти такого підходу наводять не менш переконливі аргументи: «...хоча зменшення кількості справ, що розглядаються в Суді, може призвести до того, що адміністративний стан установи виглядатиме краще, це не означає, що ситуація з правами людини в Європі є кращою. Навпаки! Суд був створений спеціально для того, щоб відповісти на ці порушення як незалежний судовий орган, а не концентруватися на статистиці... самоусунення від розгляду справ про фундаментальні права не може бути виправдана економікою Суду, його ефективністю чи концепцією Брайтонської декларації. Це просто короткострокова перевага для Суду» [832].

Окрім «пілотних рішень», актуальні реформи ЄСПЛ стосуються вдосконалення системи фільтрування заяв, оптимізації порядку застосування судової практики, надання консультаційних висновків, посилення «домашніх» механізмів захисту, впровадження альтернативних методів вирішення спорів, зокрема медіації і т. д. [793].

І останнє. Вагомими *викликом сучасності* є *хиткий фундамент ліберальної демократії*, який тривалий час становив основу формування політики Західної Європи і який поступово сьогодні трансформується. ЄСПЛ часто апелює до поняття демократичних цінностей та/або цінностей демократичного суспільства, адже саме в демократичному середовищі може існувати дієва система гарантій та захисту права людини. ЄСПЛ оцінює, чи було виявлене втручання виправдане, чи «необхідне в демократичному

суспільстві». Водночас демократія є одним із фундаментальних методологічних орієнтирів ЄСПЛ не в сенсі його формального аспекту волевиявлення, а в значенні необхідності охоплення та врахування інтересів усіх суб'єктів, що перебувають під владою держави [915, с. 686]. Сьогодні європейський політико-правовий ландшафт змінюється. Зростає напруга, пов'язана зі скептичною оцінкою ліберально-демократичної політики як такої, що не здатна протидіяти сучасним викликам і загрозам. Посилюються націоналістичні тенденції, прикладами яких є суттєве зростання прихильників націоналістичних партій у Польщі, Угорщині, Франції, Італії, Данії, Німеччині та ін. Я. Мунк зауважує, що чверть століття тому більшість громадян ліберальних демократій загалом були задоволені своїми урядами, пишалися, що живуть в ліберальній демократії і рішуче відхиляли авторитарні альтернативи їх системи управління, а сьогодні вони розчаровані в інститутах демократії більше, ніж коли-небудь. Саме тому кандидати, які порушують фундаментальні норми ліберальної демократії, набули великої влади і впливу [865, с. 5].

Такі автократичні тенденції ставлять під загрозу права людини та демократичні цінності. І, що вкрай небезпечно, нові автократії мають виняткову здатність маскувати свою справжню натуру у контекст конституційної демократії [894, с. 4]. Постають нові загрози, пов'язані із «демократичним дефіцитом», наявністю збройних конфліктів, репресій та проблем легітимності в окремих європейських країнах [867, с. 21]. Такі тенденції розхитують інституційну міцність і *erga omnes* ефект ЄСПЛ. Зрештою може постати питання про значно вужчий ліміт повноважень, адже своїми рішеннями проти держав-відповідачів так чи інакше ЄСПЛ дає критичну оцінку діяльності державних органів судової, виконавчої, законодавчої гілок влади, відтак може викликати національний опір.

Натомість в Україні, окрім політичної нестабільності, проблем національної самоідентифікації значної частини населення, безпекових викликів, затяжного транзиту від посткомуністичної держави до тієї демократії, яку європейці вже встигли побудувати, переосмислити і тепер критикувати,

вбачається ще одна додаткова фундаментальна проблема, суть якої полягає у «відриві праводержавотворчого процесу від власних традицій і досвіду» та в «надмірному захопленні запозиченнями зарубіжних теоретичних схем і практичних зразків, із еkleктичної суміші яких твориться нежиттєздатний гібрид» [123, с. 53]. Європейська та національна системи захисту основних прав мають співіснувати симбіотично, поважаючи специфіку один одного, будучи пильними та корисними з метою збереження основоположних принципів [894, с. 3]. Очевидно, що пошук оптимальної моделі такого симбіозу триватиме завжди в умовах мінливих політичних, економічних, соціальних, правових та інших трендів, що супроводжуватимуть історичний розвиток людства.

Висновки до розділу 2

Узагальнення результатів проведеного дослідження дає підстави для таких проміжних висновків.

1. Інституційний баланс є одним із невід'ємних компонентів механізму, який забезпечує реалізацію завдань кримінального провадження. У сприятливому інституційному середовищі державні інституції діють у межах визначених повноважень, не делегують безпідставно свої повноваження іншим інституціям і не втручаються у зону впливу інших інституцій, розширюючи в такий спосіб свої повноваження, не конкурують між собою за зони впливу.

Інституційний дисбаланс є наслідком хиб у чинному законодавстві, затягування та надмірної політизації процесу створення та діяльності інституцій; надмірного ускладнення структури органів, що сприяє бюрократизації кримінального провадження та знижує ефективність прийняття рішень, породжує проблеми міжвідомчої комунікації; негативних неформальних практик; недоліків стратегії розвитку інституційного середовища кримінального провадження, проведення точкових реформ або ж їх імітація.

2. Апелюючи до концепту «мета кримінального провадження», слід розуміти матеріальну та процесуальну справедливість. Відсутність визначеної у кримінальному процесуальному законодавстві мети варто розглядати як суттєвий недолік правового регулювання, зважаючи на її універсальний, аксіологічний, системотворчий та інтегруючий потенціал. Завдання кримінального провадження забезпечують досягнення мети і позиціонуються на функціональному, процедурному, спеціальному та правозастосовному рівнях. Для якісного виконання цих завдань інституційній інфраструктурі кримінального провадження потрібні ресурси, обсяг яких варіюється залежно від багатьох історичних, політико-правових, соціально-економічних та інших чинників. Дисбаланс у дихотомії «завдання – ресурси» може бути зумовлений надмірним навантаженням, дефіцитом ергономічних та технічних умов праці, прогалинами у методичному забезпеченні, тенденціями відтоку персоналу та вадами процесу обрання/призначення на посади персоналу органів досудового розслідування, прокуратури та суду.

3. Мета кримінального провадження може бути досягнута різними засобами. Залежно від співвідношення цих компонентів дихотомії доречно розрізняти три категорії ризиків, які детермінують дисбаланс. Перша категорія таких ризиків пов'язана з нівелюванням мети встановлення істини та застосування матеріального права (матеріальна справедливість) у кримінальному провадженні, але формально дотримується належна процедура (процесуальна справедливість). Для другої категорії ризиків характерне превалювання мети встановлення істини та правильного застосування матеріального права (матеріальна справедливість) понад усе, але нівелюється належна процедура (процесуальна справедливість). Третя категорія ризиків стосується тих випадків, коли можна констатувати деформацію і мети кримінального провадження, і засобів її досягнення.

4. На прикладі функціонування ЄСПЛ презентується баланс національного і наднаціонального компонентів правотворення і правозастосовної практики. За такими векторами диференційовано вплив ЄСПЛ, що охоплює інтеграційний,

аксіологічний, правозахисний, герменевтичний, контроль-но-наглядний аспекти, а також продукує своєрідну «правову дифузію» міжнародних і «домашніх» норм, правових позицій, підходів, практик на законодавчому рівні та в практичній площині. Однак положення ЄКПЛ, а значить і людина, яка має правові підстави на звернення до Страсбурзького суду, можуть опинитися в ситуації незахищеності через існування реальних та потенційних викликів, про які сьогодні сигналізують вчені та практики. Зокрема, йдеться про нечіткість меж дискреції в інтерпретації та універсалізації стандартів, обмеженість герменевтичного впливу, невиконання рішень на національному рівні, операційний виклик, пов'язаний із необхідністю обробки значного масиву справ. До переліку таких загроз слід віднести й тенденції політичної трансформації у Західній Європі. Поступове розчарування в інститутах ліберальної демократії дало підґрунтя для посилення суспільних настроїв підтримки націоналізму та автократії. Відповідно формується своєрідний політико-правовий фон, на тлі якого може похитнутися авторитет інституції та *erga omnes* правових позицій ЄСПЛ. Ця проблематика може стати предметом окремого ґрунтовного дослідження.

Результати дослідження, викладені у другому розділі дисертації, опубліковано у 13 працях здобувачки [162; 163; 165; 179; 185; 186; 192; 208; 210; 213; 750; 751; 790].

РОЗДІЛ 3.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БАЛАНСУ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ НА РІВНІ ПРАВОЗАСТОСОВНОМУ

3.1. Баланс цінностей та інтересів у кримінальному провадженні

На початковому етапі цивілізаційного розвитку суспільна влада не була достатньо організованою, а злочин часто ототожнювався з особистою образою, тому більшість конфліктів вирішувалися силою. Як зазначає О. Толочко, тогочасна ідея правосуддя виражалася у неусвідомленому прагненні помсти, однак з розвитком суспільного життя, зі зростанням авторитету суспільної влади принцип сили поступається місцем ідеї посередництва третіх осіб, з'являється прагнення позбутися самосуду [613, с. 125]. Дослідження С. Погребняка підтверджує, що витoki ідеї пропорційності у правовій практиці сягають Стародавніх часів. З часом формули «справедливе все, що пропорційне» (Аристотель), «кожен має отримати по заслугі» (Дигести, 1.1.10); «сила має бути необхідна, але не надмірна» (Т. Аквінський) еволюціонували до більш складних юридичних конструкцій: «кожна дія влади, яку одна особа здійснює щодо іншої особи і яка не є абсолютно необхідною, є тиранічною» (Ш. Монтеск'є); «не можна встановлювати надмірних застав, накладати надмірних штрафів або вдаватися до жорстоких і надзвичайних покарань» (8-ма поправка до Конституції США); «державна має право обмежувати права людини тільки тоді, коли це дійсно необхідно, і тільки в такому обсязі, в якому її заходи будуть розмірними переслідуваній меті» (ознака правової держави) [475, с. 5–6].

Останніми десятиліттями у демократичному світі сформувалося чітке розуміння, що збалансування різнорідних публічних і приватних інтересів є необхідною умовою гармонійного розвитку як суспільства, так і окремої особи, а також основою ефективності функціонування держави [673, с. 223]. Соціальна цінність кримінального процесу сьогодні вбачається у справедливому

вирішенні конфлікту інтересів, який виникає через вчинення кримінального правопорушення, а також захисту інтересів тих суб'єктів, які залучаються до кримінального провадження [606, с. 4]. Ця правова аксіома як точка об'єднання для сучасного покоління юристів є одночасно точкою їх подальшого розходження. Одні обирають опорою балансування парадигму моделі контролю за вчиненням злочинів, надаючи пріоритет цінностям ефективної боротьби, «придушення» злочинності. Натомість інші обирають опорою для балансування парадигму гуманістичних цінностей, захисту особи у її протистоянні з державою під час кримінального переслідування.

Еволюція дихотомії «приватне-публічне» в українській правовій доктрині за останні 100 років також пройшла кілька етапів – від повного заперечення існування приватного інтересу відповідно до ідеології комуністичної партії та соціалізму до обережного визнання приватного інтересу «у тіні» публічно-правових відносин, до визнання паритету приватного та публічного, а у світлі парадигми верховенства права та правової держави особисті права та приватні інтереси сьогодні отримали пріоритет. Саме така зміна підходів зумовлює актуальність і важливість концептуалізації поняття «баланс інтересів» у канві сучасної кримінальної процесуальної науки.

У теорії та філософії права окремі аспекти узгодження приватних і публічних цінностей та інтересів досліджували Т. Безверхнюк та Т. Сивак, М. Братасюк, О. Грищук, Ю. Євтошук, Л. Золотухіна, О. Панкевич, П. Рабінович та І. Панкевич, М. Цимбалюк, О. Чепис та ін.

На доктринальному рівні осмисленню проблематики балансу цінностей та інтересів у кримінальному провадженні присвятили свої праці Ю. Аленін та Т. Лукашкіна, Н. Блажівська, І. Гловюк, А. Козленко, М. Костін, Т. Лоскутов, Л. Наливайко та О. Мала, Н. Нетеса, С. Погребняк, М. Почтовий, І. Тітко, Г. Юдківська та ін.

Серед закордонних учених особливу увагу питанню балансування та пропорційності в правозастосовній діяльності приділяли А. Барак (A. Barak), С. Броніт (S. Bronitt), Г. Вебер (G. Webber), М. Коген-Елія (M. Cohen-Eliya) та

I. Порат (I. Porat), Д. Меєрсон (D. Meyerson), Дж. Метьюс (J. Mathews) та С. Світ (S. Sweet), Ч.-М. Паначіо (C.-M. Panaccio) та ін.

Незважаючи на численні праці, в науці досі вважаються маловивченими критерії встановлення балансу публічних і приватних інтересів, як і явище їх дисбалансу [296, с. 209]. Ознайомлення з науковими джерелами дало поштовх для поглибленого дослідження, мета якого вбачається у з'ясуванні закономірностей балансування, концептуалізації механізмів забезпечення та характеристик балансу приватних та публічних інтересів у кримінальному провадженні. Особливої уваги заслуговують конкуруючі цінності.

У теорії права щодо сутності цінностей сформувалися щонайменше п'ять основних підходів: цінності – це породження розуму і волі людини (суб'єктивний ідеалізм); цінності – це ідеальна сутність (об'єктивний ідеалізм); цінності – природні характеристики оцінки одних предметів і явищ повсякденного життя порівняно з іншими предметами (метафізичний підхід); цінності – це таке соціальне явище, яке є об'єктивним і суб'єктивним одночасно (діалектико-матеріалістичний підхід); цінності – об'єктивне явище, породжене реальними відносинами суб'єкта й об'єкта [449, с. 9]. О. Грищук підкреслює, що система соціально-правових цінностей є серцевиною правової ідеології. Вона складає бажаний правовий ідеал і репрезентує правові ідеї, образ та мету пропонованого типу права, істотно та якісно впливає на правотворення, тлумачення права, правореалізацію та правозастосування [140, с. 17].

Цінності в кримінальному провадженні утворюють систему аксіологічних координат, в яких функціонують органи досудового розслідування, прокуратури та суду і які стають парадигмальною основою для визначення завдань кримінального провадження, засад процесуальної діяльності, порядку застосування окремих правових інститутів [157, с. 160–163].

Цінності тісно корелюються з інтересами, що пояснює О. Грищук: «Будь-яка частина реальності може зацікавити людину, викликати її інтерес, а, отже, стати для неї цінністю... Ціннісні орієнтації є ланкою, що поєднує людину з

предметами її потреб та інтересів. Як суб'єктивні переваги, вони спрямовують мотиваційну структуру індивідуальної свідомості» [140, с. 20].

Цінності та інтереси мають значно ширшу, ніж право, зону «проникнення», зону впливу на життєдіяльність особи, суспільства та держави. Право не може закріпити на нормативному рівні всю багатоманітність відносин, варіативність зв'язків та об'єктів, урахувати їх швидку мінливість, а тому дає тільки певні, порівняно статичні, аксіологічні орієнтири, визначає суб'єктивні права, впроваджує правові інститути, актуальні для певного історичного періоду та політичного режиму. Натомість інтереси мають потенцію для реалізації навіть там, де право не регламентує відносини, але лише встановлює певні межі законності. З огляду на сказане, у цій частині дослідження увагу сфокусовано саме на балансі цінностей та інтересів як першоджерелах, з яких беруть витоки права та свободи, засади кримінального провадження, підстави для застосування владних повноважень, правозастосовної практики, ідея справедливості і т. д. Саме це дає підстави вважати інтереси «постійними ознаками конституційного ландшафту» [810, с. 866].

Інтерес (від лат. *interest* – мати значення) розглядається як причина дій індивідів або соціальних груп, що визначає їх соціальну поведінку [21, с. 16]. У науковій доктрині існують різні підходи до трактування інтересу: як виключно суб'єктивне явище і шукати його поза свідомістю людини без сенсу; як об'єктивне явище, що належить до сфери суспільного буття; як автономно існуючі об'єктивні та суб'єктивні компоненти; як єдність об'єктивного та суб'єктивного [675, с. 57–62]. Традиційно розрізняють законні та незаконні (протиправні) інтереси, а залежно від суб'єкта-носія – інтереси фізичних, юридичних осіб, інтереси держави, інтереси суспільства.

Правові механізми забезпечення балансу приватних і публічних інтересів. Питання вибору пріоритету публічним чи приватним інтересам є одним із ключових у правовій науці. Думки вчених із цього приводу розділилися.

Одні вчені, говорячи про баланс, не надають переваг жодній із конкуруючих сторін, а часто апелюють до конструкції «розумний баланс». Так, Ю. Мирошниченко вважає розумний баланс приватних і публічних інтересів, диспозитивних і офіційних засад, змагальних і розшукових начал у кримінальному процесі запорукою ефективного судочинства і справедливого правосуддя [391, с. 112]. Н. Бобечко зазначає про розумний баланс між (1) невідворотністю кримінального переслідування та притягнення до кримінальної відповідальності за вчинення кримінального правопорушення, що супроводжується обмеженням прав та свобод особи, та (2) необхідністю дотримання цих прав і свобод, обмеження дискреційних повноважень державних органів та службових осіб, які ведуть кримінальне провадження [52, с. 133]. А. Андрушко вказує, що баланс інтересів – це такий охоронюваний правовий зв'язок, коли інтересу однієї сторони кореспондує (відповідає або протистоїть) інтерес другої сторони, а урівноважують їх передбачені у законі особливі погоджувально-примирні способи захисту [7, с. 116]. Ю. Алєнін та Т. Лукашкіна вважають, що потрібно забезпечити розумне балансування публічних та приватних інтересів у кримінальному провадженні, а коли це виявляється неможливим – обґрунтовано надати перевагу або одним, або іншим [4, с. 70]. Схожу позицію про варіативність пріоритету різних інтересів залежно від ситуації правозастосування висловлюють М. Погорецький [466, с. 10], Н. Нетеса [421, с. 132], О. Чепис [673, с. 224].

Другі наполягають, що у практиці правозастосування має надаватися перевага приватним інтересам. Як зазначає В. Тертишник, забезпечення верховенства права у сфері кримінального судочинства пов'язано з розробкою такої процесуальної форми, за якої пріоритет надається правам і свободам людини, максимально усуваються їх обмеження або такі обмеження допускаються як крайня необхідність, коли іншими засобами досягти мети правосуддя неможливо, а завдана обмеженням прав і свобод людини шкода буде меншою, ніж відвернута [603, с. 31]. В. Михайленко продовжує розвиток цієї позиції, констатує, що принцип пропорційності та застосування

належної правової процедури є перешкодою для свавілля і зловживання учасниками [395, с. 9]. Ю. Євтошук доводить єдність принципу пропорційності з верховенством права, що дозволяє повною мірою виконувати найважливішу історичну функцію захисту прав та свобод людини [226, с. 65, 67]. М. Карпенко, О. Зоря та О. Малова підкреслюють, що спосіб визначення законодавцем балансу інтересів держави та інтересів особи через урегулювання мети, підстав, порядку та суб'єктів застосування заходів процесуального примусу, є індикатором ступеня свободи у державі, турботи про права людини в ній [278, с. 122]. К. Токаренко підкреслює, що для правової держави є однаково важливими і боротьба зі злочинністю, і охорона прав, свобод та законних інтересів кожної людини, але у випадку конкуренції приватних і публічних інтересів справедливий баланс має враховувати пріоритет охорони прав, свобод та законних інтересів учасників, у зв'язку з тим, що вони зазнають найбільших обмежень через систему заходів державно-правового примусу [611, с. 148].

На тлі такої солідарної позиції дисонує погляд, який висловлює Д. Кавун, констатує тяжіння правової доктрини до однобокого підходу визначення процесуального положення підозрюваного, обвинуваченого, підсудного, засудженого з постійним розширенням його прав і можливостей уникнути справедливого покарання і «неповноцінного» статусу потерпілого. Відтак суди, керуючись гуманністю, застосовують до підсудних часом символічне покарання, залишаючи поза увагою занедбане становище потерпілого і не переймаючись надійним захистом їх прав та законних інтересів. Погоджуючись із раніше висловленою пропозицією (В. Півненко, Є. Мірошніченко), Д. Кавун вважає необхідним запровадити презумпцію «правоти і пріоритетності прав потерпілого» як окрему засаду кримінального провадження [264, с. 248–249; 265, с. 172].

Треті вважають, що життєво необхідним є пріоритет публічних інтересів над приватними. Так, М. Костін, апелюючи до ідей теоретика права С. Алексєєва, говорить про «сильний кримінальний процес» як систему, яка ґрунтується на природній перевазі публічного начала в його організації і в

умовах публічно-змагального процесу реально забезпечує належну охорону та захист прав і законних інтересів усіх його учасників на рівні наявної у конкретному історичному періоді потреби. Такий підхід, на думку вченого, цілком узгоджується з положеннями ЄКПЛ, зокрема щодо встановлення позитивного обов'язку держави забезпечити ефективний засіб юридичного захисту, ефективне розслідування уповноваженими органами [315, с. 55; 316, с. 255–256].

М. Почтовий вказує, що переважаючий вид інтересу (приватного чи публічного) обумовлює наявність у кожній галузі права певного доміантного начала. З цієї позиції кримінальне процесуальне право характеризується перевагою саме публічних інтересів, що обумовлено державними завданнями у сфері боротьби зі злочинністю. Водночас законодавець певною мірою враховує і волевиявлення осіб – учасників кримінального провадження [492, с. 217].

Врешті В. Шибіко застерігає від впадання у крайнощі від превалювання державних інтересів у кримінально-процесуальній діяльності до визнання призначення кримінального процесу лише в дотриманні приватних інтересів, адже кримінальний процес як був, так і досі залишається офіційним. Не слід вирізняти одне призначення за рахунок іншого, а знайти розумний баланс, який зробить процес по-справжньому публічним [695, с. 17].

Серед численних академічних голосів виділяється маніфест Д. Михайленка, який закликає підтримати тезу, згідно з якою «науці прийшов час визнати, що користування основними правами та свободами може породжувати зло, завдаючи шкоди соціальним ідеалам і деформуючи культурні цінності», а разом з тим погодитися, що «необхідність постійного забезпечення та охорони прав особи не повинна перешкоджати державі виконувати свої функції, у тому числі примусового характеру...» [398, с. 376].

Учені згадують про потребу балансу приватних і публічних інтересів у різних контекстах, пов'язаних із реалізацією засад і застосуванням окремих інститутів у кримінальному провадженні:

- засада верховенства права [394, с. 130; 475, с. 9; 603, с. 31; 850, с. 139];

- належна правова процедура як перешкода свавіллю та зловживанням [395, с. 9–10; 603, с. 31];
- засади диспозитивності, публічності, змагальності [376, с. 16; 391, с. 112; 392, с. 111; 721, с. 344];
- презумпція невинуватості [398, с. 356–400];
- строки досудового розслідування [251, с. 94];
- інститут заходів забезпечення кримінального провадження, які містять значний елемент примусу попереджувального (випереджувального) характеру і спрямовані на забезпечення дієвості кримінального провадження [34, с. 119–123; 110, с. 299; 135, с. 85; 278, с. 122];
- інститут негласних слідчих (розшукових) дій як органічна частина сучасної моделі «логічного доказування» та організації кримінального процесу [316, с. 255–256];
- інститут приватного обвинувачення [295, с. 195; 296, с. 210];
- диференціація кримінальної процесуальної форми [606, с. 8; 607, с. 86].

Як зауважує А. Шульга, «жодна система правосуддя ніколи не зможе гарантувати того, що жодна особа обвинуваченого не буде несправедливо обвинувачена й покарана», однак це не має стати перешкодою у докладанні всіх зусиль, аби знизити такий ризик до мінімуму і щоб кінцева мета забезпечення правосуддя не використовувалась для виправдання застосування неправомірних засобів її досягнення. Отож, зрозуміло, що для недопущення несправедливого правосуддя в кримінальному провадженні необхідні суттєві важелі встановлення рівноваги між сторонами, щоб завдання кримінального провадження, задекларовані в ст. 2 КПК України, були реалізовані в повному обсязі [700, с. 126].

Узагальнення наукових положень та аналіз змісту правових норм кримінального процесуального законодавства дає змогу говорити на доктринальному рівні про те, що *забезпечення балансу інтересів у кримінальному провадженні може реалізовуватися за допомогою таких правових механізмів:*

– **симетричний механізм**, який полягає у впровадженні тотожних, «дзеркальних» прав для захисту інтересів певних учасників кримінального провадження для забезпечення рівності там, де це необхідно, доцільно та можливо. Іншими словами, йдеться про «технічну рівновагу» у можливостях захисту інтересів (наприклад, право подавати докази і для потерпілого, і для підозрюваного (п. 8 ч. 3 ст. 42 та п. 3 ч. 1 ст. 56 КПК України) або право заявляти відводи (п. 13 ч. 3 ст. 42 та п. 4 ч. 1 ст. 56 КПК України));

– **пропорційний механізм**, який полягає у застосуванні тесту на пропорційність для встановлення справедливості застосування заходів примусу. Оскільки йдеться про неоднотипні порівнювані компоненти, необхідно знайти оптимальний (домірний) еквівалент у системах «вина – покарання», «ступінь загрози – ступінь втручання/обмеження інтересів», «версія – спосіб перевірки», «ступінь втручання/обмеження інтересів – мета втручання/обмеження інтересів» тощо;

– **компенсаційний механізм**, який полягає у компенсації державою її переваг, що *a priori* існують у частині ресурсного забезпечення, у монополії застосування певних процедур, проведенні певних процесуальних дій. Прикладом може слугувати презумпція невинуватості, засада *in dubio pro reo*, свобода від самовикриття, імунітети, покладення тягаря доказування на сторону обвинувачення, інститут оскарження тощо;

– **консенсуальний механізм**, який полягає у тому, що законодавство забезпечує можливості для узгодження сторонами своїх інтересів у кримінальному провадженні, формування на цій основі формули спільного інтересу, матеріалізованого у формі угоди, яка презентується у суді; щоправда, останній додатково верифікує ризики порушення закону та суперечностей зі загальносуспільними, публічними інтересами;

– **охоронний механізм**, який полягає у посиленні гарантій захисту приватних інтересів від свавілля органів державної влади і може передбачати: *норми-засади* (наприклад, розумності строку); *норми-заборони* (наприклад, заборона застосовувати катування, тортури, поведження, що принижує гідність

людини; заборона застосовувати привід до неповнолітнього свідка); *норми-зобов'язання* (наприклад, вимога вмотивованості рішень; вимога отримання дозволу на проведення обшуку); *норми-дозволи*, які дають змогу реалізувати певні дії (наприклад, примусове відбирання біологічних зразків, затримання без ухвали слідчого судді);

– *інтерпретаційний механізм*, який полягає у визначенні правил тлумачення норм процесуального законодавства уповноваженими суб'єктами у випадках виявлення колізій, суперечностей та прогалин, встановленні меж допустимої аналогії, правил переваги норм загального характеру (див. рис. 3.1).

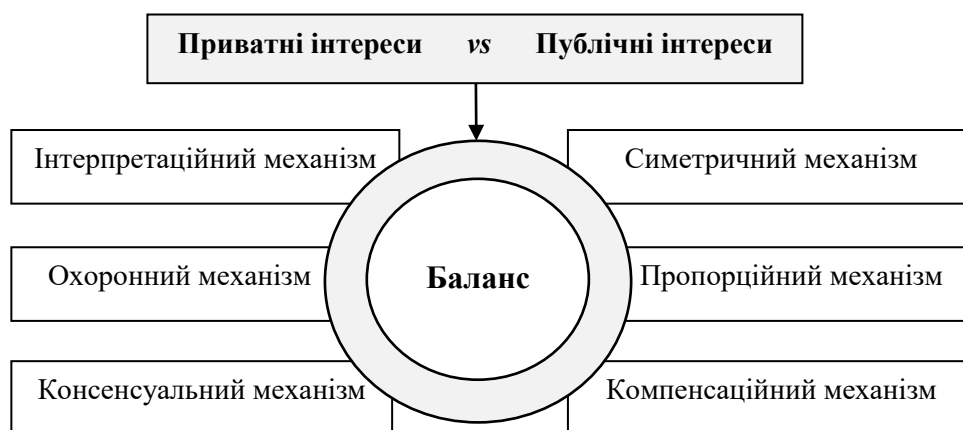

Рис. 3.1. Основні механізми забезпечення балансу приватних і публічних інтересів у кримінальному провадженні*

* Розроблено авторкою

Незважаючи на плюралізм правових механізмів забезпечення балансу приватних та публічних інтересів у сфері кримінального правосуддя, треба зауважити, що в академічних колах він доволі часто асоціюється *sensu stricto* з пропорційністю, яка, нагадаємо, полягає в обмеженні дискреції правоохоронних органів та імперативному обов'язку застосовувати тільки такі заходи і засоби, які вкрай необхідні у демократичному суспільстві. Такий концептуальний підхід сформував основу для визнання балансу інтересів базовим принципом ЄСПЛ, що реалізується через апелювання до концептів «розумна пропорційність», «необхідна рівновага», «пропорційність тягаря»,

«непропорційне втручання», «справедливий баланс», що засвідчує аналіз судової практики та наукові коментарі Н. Блажівської [51, с. 55–56], О. Яновської [722, с. 86], Л. Лобойка та О. Банчука [355, с. 191–192], О. Грищук [140, с. 169], Ю. Євтошук [226, с. 52–54] та інших фахівців. Прикладами можуть слугувати такі формулювання правової позиції у рішеннях ЄСПЛ:

– питання невідкриття матеріалів кримінального провадження повинно вирішуватися судом на підставі балансу інтересів: публічного інтересу та інтересів захисту, і лише коли це вкрай необхідно (*«Роу та Дейвіс проти Сполученого Королівства»*);

– баланс інтересів правосуддя вимагає надання правової допомоги (*«Кваранта проти Швейцарії»*, *«Каратас і Сарі проти Франції»*);

– існує потреба справедливої рівноваги між загальним інтересом суспільства та захистом основних прав конкретної особи, але необхідну рівновагу не буде забезпечено, якщо особа несе особистий і надмірний тягар (*«Брумареску проти Румунії»*, *«Спорронг та Льоннрот проти Швеції»*, *«Хеттон та інші проти Сполученого Королівства»*);

– справедливий баланс між різними інтересами, що розглядаються, може бути порушено не тільки тоді, коли відсутні положення для захисту гарантованих прав, але й тоді, коли їх не дотримуються належним чином (*«Морено Гомес проти Іспанії»*);

– процедурні гарантії, доступні заявнику, можуть бути визнані недієвими, а держава – відповідальною за ЄКПЛ, якщо процедура прийняття рішень є необґрунтовано тривалою або якщо прийняте рішення в результаті протягом значного періоду залишається невиконаним (*«Дубецька та інші проти України»* і т. д.) [652, с. 34–35, 77–78, 134, 152–153].

Для уніфікації підходів до верифікації справедливості балансування інтересів у конкретній справі було впроваджено добре відомий тест пропорційності, зміст якого komponується критеріями:

(1) *належності або доречності* (відповідності, придатності обраних засобів меті уряду);

(2) *необхідності* (вибір з усіх придатних засобів такої форми втручання/обмежень приватних інтересів, коли інші, менш обтяжливі форми втручання, будуть неефективними для досягнення цілей, «необхідних у демократичному суспільстві»);

(3) *розумності або пропорційності у вузькому значенні* (ретельного зважування конфліктних інтересів, балансування між суспільним та приватним інтересами в такий спосіб, щоби використані засоби були пропорційними очікуваним результатам, шкода приватній особі пропорційна вигоді уряду щодо досягнення поставленої мети) [113, с. 31–32; 382, с. 116; 398, с. 379; 475, с. 7; 669, с. 53; 715, с. 118; 828, с. 3099; 850, с. 114–115].

Попри консолідацію багатьох науковців навколо такого підходу, привертає увагу альтернативна структура тесту пропорційності, який застосовує ЄСПЛ:

- (1) законність (чи є втручання законним);
- (2) важливість для суспільства (чи охоплює воно суспільний інтерес);
- (3) пропорційність у вузькому сенсі (чи є такий захід пропорційним до визначених цілей) [34, с. 121; 66, с. 33–34; 674, с. 242].

Таке тлумачення принципу пропорційності у контексті обговорення права особи на мирне володіння майном часто простежується у мотиваційній частині рішень українських судів [635; 638]. Аналіз судової практики української Феміди дає змогу висновувати, що типовим є звернення до концепту пропорційності та балансування слідчими суддями та суддями в таких випадках:

– під час розгляду клопотань про дозвіл на проведення обшуку, коли з'ясовувався факт обґрунтованості втручання в особисте та сімейне життя, а також чи не допускаються з боку правоохоронних органів дії, пов'язані з неналежним втручанням [633; 637];

– під час розгляду питання про арешт майна [635; 638];

– під час розгляду скарг на рішення, дії чи бездіяльність слідчих, коли з'ясовувався факт обмеження права доступу до суду [636];

– під час розгляду касаційних скарг на судові рішення, коли з'ясовувався факт обмеження права доступу до суду, його легітимна мета, непорушність сутності цього права [632; 634];

– під час розгляду питання про конфіскацію майна, коли з'ясовувався факт справедливої рівноваги між інтересами держави (суспільства), пов'язаними з втручанням, та інтересами особи, яка так чи інакше страждає від втручання [89];

– при вирішенні питання про покарання, яке має бути законним (несвавільним), пропорційним (не становити надмірного тягаря для особи) [85; 86; 87], але й не бути надто м'яким [640].

Треба зауважити, що у західній правничій риторичі принцип пропорційності не оминув критики, яка ґрунтується на кількох типових аргументах, які ми вже частково згадували у першому розділі. По-перше, за балансування конкретних приватних та публічних інтересів балансуються неспівмірні (різнорідні) об'єкти, які у найбільш спрощеному вигляді можна вкласти у структуру «безпека vs свобода». Так, наприклад, А. Алейнікоф говорив про існування складних аналітичних та операційних проблем, які породжують питання: в який спосіб інтереси ідентифікуються, оцінюються та порівнюються, адже доводиться «виміряти невимірне» і «порівнювати непорівнянне», як, наприклад, апельсин та яблуко [731, с. 972]. Отже, виникає необхідність знайти спільну відкалібровану шкалу, критерії та переведення різнорідних цінностей та інтересів у певний якісний чи кількісний еквівалент, який можна було б порівнювати, однак досі такого механізму немає.

У цьому контексті цікавими є міркування Д. Михайленка, який також ставить під сумнів застосовність балансу цінностей до такого порядку, в якому поряд зі «звичайними цінностями» формально констатується цінність вища. Не можна побудувати рівновагу там, де *a priori* (та й ще на конституційному рівні) закладено конфлікт, результат вирішення якого конституційно-логічно визначений наперед. Тому всі «красиві і справедливі теорії розбиваються об імператив про вищість такої цінності, як людина, її

права та свободи» [398, с. 376]. Водночас учений знаходить вихід із цієї патової ситуації, пропонуючи порівнювати не саму цінність, а глибину потенційного порушення кожної з них у випадку застосування і у випадку незастосування обмежень права [398, с. 387].

Системне балансування настільки невизначене, що не може бути чітко продемонстроване суспільству, що робить його непридатним для використання. С. Готліб резюмує: парадокс балансування полягає в тому, що скептики мають рацію, адже ми не можемо його використовувати, проте скептики помиляються, позаяк ми використовуємо баланс постійно [810, с. 837, 849].

Прихильники застосування тесту пропорційності вважають, що, попри наявні недоліки та прогалини, йдеться про творення універсальної бази порівняння, правила балансування є засадничими, а вирішальний голос має суд [742, с. 1–16]. Професорка Гарвардської правничої школи В. Джексон указує на ключову перевагу визнання пропорційності як принципу чи доктрини, оскільки вона сприяє досягненню справедливості у більшій гармонії з конституційними правами [828, с. 3147]. Схожими є переконання Р. Алексі, який доводить, що існує раціональна структура балансування, яка може бути чітко визначена правилами, які не становлять небезпеки для конституційних прав та цінностей, а навпаки, є необхідним засобом надання їм захисту, що створює центр опори [732, с. 131–140].

Узагальнення різних підходів дозволяє зробити проміжний висновок. У системі правових механізмів забезпечення балансу публічних та приватних інтересів доцільно визнати, попри існуючу критику, особливу роль пропорційності та визначити такі ефекти (напрями) позитивного впливу для системи кримінального правосуддя:

– *ціннісний ефект*, що полягає, по-перше, в утвердженні почуття справедливості у суспільстві через практику прийняття зважених процесуальних рішень, які узгоджуються з конституційними цінностями; по-друге, у визначенні пріоритету тих чи інших цінностей та інтересів у кожній конкретній справі;

– *стабілізуючий ефект*, що реалізується через створення стабільної основи для прийняття та обґрунтування рішень суб'єктами процесуальної діяльності, наведення переконливої аргументації, особливо в тих випадках, коли проведення інтервенцій потребує судового дозволу;

– *дисциплінуючий ефект* для органів правозастосування, стримування сваволі та захисту від застосування надмірного втручання, процесуального примусу;

– *стимулюючий ефект* для правотворчої діяльності законодавця, оскільки дилеми зважування різних груп інтересів у конкретній справі дають початок для більш широкої дискусії про права людини та впровадження реформ і формування нових, удосконалених стандартів;

– *адаптаційно-корегуючий ефект*, який полягає в тому, що механізм пропорційності послаблює типову категоричність доктрини кримінального процесу, дозволяє гнучко оцінювати різні чинники та обставини у конкретній справі, у межах визначеної дискреції обирати певний спосіб реагування, визначати значущість та гостроту потреб, навіть тоді, коли закон не дає достатньо зрозумілої, визначеної та чіткої правової основи і таким чином корегувати наявність виявлених прогалин.

Характеристики балансу приватних і публічних інтересів у кримінальному провадженні. Баланс – це не факт, а процес. Досліджуючи природу цього процесу, можна виокремити низку суттєвих характеристик, які роблять балансування приватних і публічних інтересів унікальним компонентом діяльності (рис. 3.2).

Універсальність полягає в тому, що баланс інтересів стосується всіх інститутів кримінального процесуального права, які певною мірою здатні обмежувати зону приватності особи, втручатися в реалізацію її прав і свобод. Як зазначає Ю. Євтошук, зміст і фундаментальний характер принципу пропорційності дає змогу говорити про його поширеність на всіх суб'єктів владного впливу, різні сфери правового регулювання, галузі права, правові інститути; він є принципом і правотворчості, і правозастосування; як

публічного, так і приватного права; як матеріального, так і процесуального права [226, с. 66]. Схожу позицію висловлює Л. Брич, констатує, що триєдиний стандарт пропорційності поширюється на всі без винятку обмеження прав сторони захисту у кримінальному провадженні [66, с. 36]. Універсальність означає придатність застосування до різних ситуацій досудового розслідування та судового провадження, в яких конкурують приватні та публічні інтереси. Крім того, нагромаджений роками досвід застосування балансуєчих механізмів дозволяє розробити певні уніфіковані стандарти практики оцінювання конкретних фактів і обставин справи з урахуванням фундаментальних ідей, ідеалів, чільних засад.

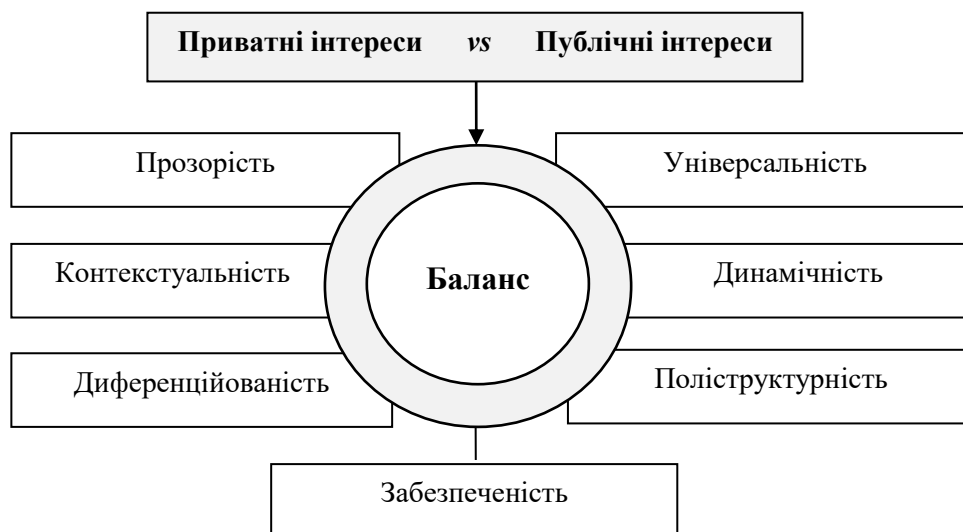

Рис. 3.2. Основні характеристики балансу приватних і публічних інтересів у кримінальному провадженні*

* Розроблено авторкою

Динамічність вбачається у тому, що система кримінального провадження еволюціонує під впливом певних зовнішніх і внутрішніх системних чинників. Зміна соціокультурних, геополітичних, економічних обставин може спричинити зміну в системі балансу інтересів.

На рівні закону балансування інтересів презентується складною, розгалуженою системою правових інститутів та механізмів, що в сукупності утворюють оптимум Парето. Досягнення цього оптимуму означає, що далі

будь-яке покращення становища одного елемента призведе до погіршення становища іншого. Теорія названа ім'ям автора, італійського економіста та соціолога В. Парето (V. Pareto), який вважав, що будь-яка зміна, яка нікому не завдає збитків і яка приносить людям користь (за їх власною оцінкою), є поліпшенням. Отже, визнається право на всі зміни, які не приносять нікому додаткової шкоди. Ефективність вважається досягнутою, коли всі вигоди від змін вичерпано [197, с. 103–105]. Це вчення доволі широко презентоване в академічних дискусіях економічної та соціологічної наук, але згодом почало розглядатися у контексті обговорення політичних процесів і права [25; 757; 876; 879; 911], зокрема для обґрунтування раціональності балансу інтересів у правозастосовній практиці [732, с. 135–136].

Якщо в контексті традиційного підходу у структурі оптимуму Парето акцентується на добробуті, матеріальному багатстві членів суспільства, а зміни в системі відбуваються через застосування економічних реформ, то відповідно у структурі оптимуму Парето у кримінальному процесі ядро становить баланс приватного і публічного у кримінальному провадженні, а кожна наступна новелізація або розширює межі втручання у приватну сферу, або звужує дискрецію процесуальних органів [197, с. 103–106].

Наприклад, *потреба ефективної протидії тероризму* внесла суттєві корективи у баланс приватних і публічних інтересів у кримінальному провадженні багатьох демократичних країн. Після терористичних актів у США у вересні 2001 р. напруга посилилась. Зважуючи «більше/менше зло», уряд впровадив зміни в законодавстві, які розширюють спеціальні повноваження органів досудового розслідування і в певний спосіб обмежують свободу, право конфіденційності та захисту від втручання в приватне спілкування та життя. Ця менша конфіденційність у вигляді розширення підстав та спрощення порядку затримання, арешту, аудіо та відеоконтролю, перехоплення розмов та повідомлень, фіксації білінгових даних, геолокації пристроїв і т. д. стала основою для забезпечення більшої безпеки, правового порядку, тобто публічних інтересів у довгостроковій перспективі.

Зростання ваги публічних інтересів, пов'язаних із безпекою, детермінували зменшення конфіденційності, що не могло не викликати занепокоєння, адже менша конфіденційність не завжди гарантує більшу безпеку в довгостроковій перспективі. Як зазначає Б. Купс, тепер урядам і парламентарям необхідно приділяти більше уваги обґрунтуванню необхідності розширення повноважень органів розслідування, якщо вони хочуть «зберегти подобу істини», коли говорять про баланс між кримінальним розслідуванням та приватним життям [837, с. 379].

Деякі утилітаристи взагалі наполягали на тому, що втручання у приватну сферу, аж до застосування тортур і катування заради запобігання терористичним атакам, є допустимим. У цій новій ері загроз тероризму відбувається переосмислення змісту фундаментальних прав людини, в яких саме «людська безпека» (*human security*) постулюється найважливішим правом. Такий орієнтований на безпеку дискурс стає загрозливим, адже «спокуслива метафора балансу» може переформатувати положення ЄКПЛ та інші зобов'язання, «якщо достатньо голосно волатимуть» зацікавлені особи [755, с. 67, 69–71].

Ілюстративним прикладом динамічності балансування є *адаптація потреб кримінального провадження до умов пандемії*. Криза COVID-19 викликала шок для судових адміністрацій в усьому світі [817, с. 881]. Якщо скляні бар'єри в кабінетах і залах судових слухань, вимоги маскового режиму, соціальної дистанції та антисептичної обробки, перевірка стану здоров'я при вході до інституцій та багато інших правил нової реальності й були інколи обтяжливими, але не становили суттєвої загрози для балансу приватних і публічних інтересів, то були й такі новели у діяльності правоохоронних та судових органів, які викликали ризики дисбалансу. Ось кілька прикладів:

– широке впровадження технологій дистанційного судового провадження (так званий «віртуальний процес» або «безконтактний метод відправлення правосуддя») викликало занепокоєння через порушення засади конфіденційності спілкування, якості та надійності технологій, загроз

несанкціонованого втручання, проблем ідентифікації осіб, нерівності у технічних компетенціях та навичках [276, с. 164; 878, с. 375; 817, с. 870];

– відкладення значної частини судових засідань містило ризики збільшення кількості нерозглянутих справ і збільшення адміністративного навантаження на діяльність після усунення вимог фізичного дистанціювання [817, с. 869];

– зменшення практики арешту за адміністративні правопорушення органами поліції та тюремні ув'язнення судами для того, щоби запобігти інфікуванню правопорушників та працівників системи кримінального правосуддя [862, с. 520; 821, с. 5–6; 830, с. 694], несли ризики формування почуття безкарності, вседозволеності;

– зростання кількості укладених угод про визнання винуватості, що приховувало ризики мотивації уникнення потрапляння до в'язниці та бажанням убезпечити себе від проблем зі здоров'ям на тлі пандемії COVID-19, а тому підозрювані виявляли готовність визнати вину навіть у тих випадках, коли доказова база слабка, проте це гарантовано давало можливість отримати м'якше покарання [741, с. 752];

– призупинення відвідування осіб, які перебували під вартою (підозрюваних, засуджених) адвокатами, близькими родичами для запобігання спалахам і поширенню інфекції [862, с. 521] несло ризики порушення права на правову допомогу, конфіденційне спілкування, невтручання у сферу приватного та сімейного життя;

– призупинені соціальні проекти щодо взаємодії поліції з громадами містило ризики розриву налагоджених зв'язків з населенням і детермінований цим негативний вплив, адже поліція асоціюється в демократичному суспільстві з «голосом авторитету, спокою та керівництва» (*the voice of authority, calm, and guidance*) [830, с. 694–695].

Іншим прикладом динамічності балансу приватних і публічних інтересів є пошук нового Парето-оптимуму кримінального провадження в умовах агресивної війни. Як слушно стверджує В. Михайленко, в умовах воєнного

стану сфера національної кримінальної юстиції опинилася перед викликом поєднання безперервного здійснення правосуддя з одночасним забезпеченням безпеки осіб, задіяних у кримінальному провадженні [393].

Інституційна інфраструктура органів досудового розслідування, прокуратури та суду у багатьох регіонах була або повністю зруйнована, або зазнала значних пошкоджень, що унеможливлювали їх функціонування, або опинилася на непідконтрольній території. Було втрачено доступ до численних матеріалів кримінальних проваджень, печаток, серверів. І хоча окремі представники Феміди продовжували, ризикуючи життям, під час обстрілів ухвалювати нагальні рішення у кримінальних провадженнях, значна частина інституцій змінили територіальну юрисдикцію або взагалі припинили працювати [494, с. 35–36, 43]. Після деокупації окремих територій стало зрозуміло, що відновлення системи кримінального правосуддя потребуватиме багато часу та ресурсів.

Тільки впродовж перших кількох місяців було понад десять потуг оптимізувати кримінальне процесуальне законодавство. *Зміни стосувалися:* засад кримінального провадження (наприклад, загальні засади (ч. 3 ст. 7 КПК України); безпосередності дослідження показань (ч. 4 ст. 95; ч. 11 ст. 615 КПК України)); територіальної підслідності (наприклад, ч. 4, ч. 9 ст. 615 КПК України); процесуальних строків (наприклад, п. 3 ч. 1 ст. 615; ч. 2, ч. 8 ст. 615 КПК України); перерозподілу окремих повноважень (наприклад, ч. 5 ст. 36; ч. 4 ст. 39; п. 2, 4, 6 ч. 1 ст. 615 КПК України); прийняття процесуальних рішень (наприклад, унесення даних до ЄРДР (ч. 1, 2 ст. 219; п. 1 ч. 1 ст. 615 КПК України); застосування заходів забезпечення кримінального провадження (п. 2, 6 ч. 1 ст. 615, ст. 616 КПК України); підстав для зупинення кримінального провадження (п. 4 ч. 1 ст. 280; ч. 1 ст. 282 КПК України) розгляду скарг (п. 4 ч. 1 ст. 615 КПК України)); проведення окремих слідчих (розшукових) дій (наприклад, ч. 4, ч. 7 ст. 223; ч. 12 ст. 615 КПК України); цифровізації кримінального провадження (ч. 14 ст. 615 КПК України) тощо.

Аналіз «воєнних новел» кримінального провадження дав підстави говорити про зміщення балансу в бік посилення публічних цінностей та інтересів, появу тенденції обмеження основних процесуальних гарантій та суттєвий дисбаланс з ухилом на забезпечення саме публічного інтересу (невідворотності покарання) та його явне превалювання у цій нормативній регламентації [643].

Міжнародна спільнота врахувала потенційну можливість існування виняткових підстав для обмеження прав людини, впровадивши ст. 15 ЄКПЛ. Цим правовим інструментом скористався український уряд, що, за словами Т. Фоміної та В. Рогальської, дає змогу зробити висновок про легітимність обмеження окремих прав та свобод в умовах воєнного стану в українському законодавстві [647]. Справді, дерогація є винятковою процедурою, що передбачає не тільки визнання неможливості через об'єктивні надзвичайні причини виконання певних зобов'язань (*пасивний аспект*), але й внесення змін до законодавства та вжиття заходів, які, на думку уряду, є вимушеними та необхідними в умовах кризи (*активний аспект*). Ці зміни істотно впливають на баланс приватних та публічних інтересів, переважно збільшуючи вагу останніх. Попри те, дерогація ще не означає безмежність розсуду держави. ЄСПЛ за наявності скарг визначатиме, чи були дотримані легітимність, пропорційність і необхідність у співвідношенні «гострота становища – вжиті заходи» [169; 176].

Поліструктурність передбачає існування складного структурованого, гетерогенного (неоднорідного) аксіологічного поля для балансування в рамках процесуальної діяльності. У межах кожного окремого кейсу розслідування та судового провадження активуються кілька аксіологічних підсистем: по-перше, *публічні цінності та інтереси* (боротьба зі злочинністю, забезпечення національної безпеки, громадської безпеки, економічної безпеки, правового порядку, захист моралі, захист прав інших осіб, зокрема шляхом проведення ефективного офіційного розслідування т. д.); по-друге, *приватні цінності та інтереси* (реалізація прав та свобод, законних потреб та прагнень потерпілого, підозрюваного, обвинуваченого, третіх осіб (наприклад, володілець

арештованого майна, який не має статусу підозрюваного, обвинуваченого; малолітня дитина підозрюваного, щодо якого вирішується питання про обрання запобіжного заходу тощо). Це об'єкти процесу балансування. Суб'єктами балансування є особи, уповноважені здійснювати процесуальну діяльність і приймати процесуальні рішення (слідчий, дізнавач, детектив, прокурор, слідчий суддя, суддя).

Конкуренція ціннісних систем опонентів розгортається у формі змагального процесу доведення/спростування певних фактів, обґрунтування правомірності своїх діянь чи апології вимог. Тож в аксіологічному розумінні, прийняття рішення судом є демаркацією тих ціннісних систем і захисту інтересів того суб'єкта, аксіосфера якого найбільше відповідає нормативно-ціннісному еталону, актуальному в юридичній практиці у певних темпоральних межах [157, с. 160–163].

У цій багатоманітності не уникнути конфліктів і протиріч. Н. Карпов підкреслює, що забезпечення безпеки суспільства і його громадян потребує «певних правових жертв», оскільки не існує і не може існувати правових норм та рішень у боротьбі зі злочинністю, одночасно сприятливих (захисних) і для суспільства та добросовісних громадян, і для тих, хто зазіхає на їхні права. Процедура кримінального судочинства є конкуренцією прав та інтересів потерпілих та злочинців, інтересів особи та суспільства, а кожне положення (правило, захід) процедури розслідування або захищає інтереси потерпілого через обмеження прав особи, яка притягується до відповідальності, або посилює захист винного і в такий спосіб знижує рівень захисту прав та інтересів потерпілого від злочину, інтересів суспільства [279, с. 254–255]. Цю позицію підтримує та розвиває О. Яновська [721, с. 344].

Однак важливо підкреслити, що в кримінальному процесі не завжди спостерігається полярність інтересів. Учені підкреслюють бінарність кримінального правосуддя, яке здійснюється одночасно і в інтересах усього суспільства, і в інтересах окремої особи [119, с. 137–141]. Цю бінарність вдало ілюструє метафора про «ідеологічний нерв кримінального процесу», який є

сплетінням двох протилежних волокон: публічного (покарати винного) та приватного (гарантувати право на захист) [348, с. 110–111]. Кримінальне правопорушення, навіть тоді, коли спрямоване проти приватної особи, є своєрідним викликом не лише цій особі, але й державі, її правоохоронним органам і суспільству, оскільки породжує стан неспокою та потенційну загрозу для всіх інших членів суспільства [421, с. 129].

Закликає не протиставляти публічні (загальні) та приватні (особисті) інтереси М. Погорецький, стверджуючи, що співвідношення приватних і публічних інтересів може бути вирішене не з позиції протиставлення чи визнання пріоритету, а через установлення реального співвідношення, що не охоплюється спрощеними перевагами, а діалектичним поєднанням, паритетом, гармонізацією, узгодженням. Відтак в одному випадку йтиметься про пріоритет публічних (суспільних) інтересів, в іншому – про пріоритет приватних або їх поєднання. Водночас необхідно встановити мінімальні обмеження та вимоги для ефективного розвитку суспільства і захисту держави, досягнення паритету інтересів суспільства і держави, а поза цими межами перевага надається особистим інтересам, правам і свободам людини. Вчений додає, що спільний інтерес – це насправді не що інше, як та або інша сукупність приватних (особистих) інтересів, «сума інтересів» членів суспільства [466, с. 10–11]. Цій позиції опонує Н. Нетеса, констатує, що суспільний інтерес дійсно є похідним від приватних інтересів, але не зводиться до простої їх сукупності, а є певним інтегративним утворенням, яке набуває нової якості, порівняно з приватними інтересами, а отже, уможлиблює їх суперечність [421, с. 126–127].

Про «штучність» протиставлення публічної влади до інтересів особистості пише Т. Мірошниченко, вбачаючи витоки такого підходу в історичних фактах, коли визнавався абсолютний пріоритет держави, а все приватне таврувалося як щось негативне або ж відкидалося взагалі. Насправді «достатньо чіткої межі між визначенням публічного і приватного права бути не може хоча б тому, що публічність – це сукупність приватного, а приватне об'єктивно не може існувати без публічного» [392, с. 110].

Схожою є позиція Н. Оніщенко, яка вказує, що оголошення магістральною проблемою сьогодення прав людини, визнання пріоритету інтересів особи порівняно з інтересами суспільства і держави є класичним постулатом доктрини громадянського суспільства. Попри те, на думку вченої, це не означає і не може означати послаблення ролі держави у захисті й охороні особистості, адже особистість не в змозі самостійно розв'язувати проблему власної безпеки та поновлення прав, порушених вчиненням кримінальним правопорушенням [434, с. 50].

Оригінальними є міркування О. Чепис, яка застерігає, що баланс не означає повної гармонії, стабільності, відсутності протиріч. Йдеться радше про стан тимчасової стабілізації, а обмеження тих чи інших інтересів має бути компенсовано [673, с. 224]. Можна провести аналогію з концептуальним підходом І. Тітка, який вбачає одним із завдань законодавця «якщо й не встановити цілковитий збіг приватних і публічних інтересів (така мета є недосяжною), то принаймні нормативно згладити «гострі кути», забезпечити взаємоприйнятний консенсус» [607, с. 96].

Забезпеченість. Зміст цієї характеристики полягає в тому, що *мають існувати як нормативно-правові підстави, так і фактична можливість реалізувати, обстоювати, захищати законні інтереси.* Забезпеченість передусім спирається на якісний закон, однак закон, як слушно згадує О. Чепис слова З. Ромовської, це тільки мінімум справедливості, а решта має бути заповнена за допомогою дії принципу верховенства права на практиці. Необхідно створити таку конфігурацію обов'язків і повноважень органів досудового розслідування, прокуратури та суду, яка кореспондує приватним правам та свободам людини і водночас уможлиблює ефективне виконання завдань протидії злочинності, невідворотності покарання, відновлення справедливості і т. д. Зрештою необхідно визнати, що якщо у законодавстві є певні правила та норми, це ще не означає, що у практичній діяльності все злагоджено працює.

Має рацію І. Тітко, ствержуючи, що навіть ідеальна, з точки зору юридичної техніки, конструкція закону, який захищає приватні інтереси, не є безумовною запорукою їх належної реалізації та забезпечення у правозастосовній практиці. Причинами дисбалансу може бути неправильне розуміння позиції законодавця, її свідоме викривлення на догоду відомчим інтересам, стереотипність мислення суб'єктів процесуальної діяльності тощо [606, с. 4].

Забезпеченість балансу приватних та публічних інтересів у кримінальному провадженні можна вважати ефективною тільки за умови, коли правові інститути гарантовано не тільки на нормативно-правовому, але й на інституційному рівні (розвинена інституційна інфраструктура органів, установ, організацій), організаційному рівні (матеріально-технічне, фінансове, кадрове та інше забезпечення) та особистісному рівні (висока правова свідомість та правова культура правозастосовувача).

Відтак слід розрізняти два рівні балансу – *номінативний (нормативний) і реальний (правореалізаційний)*. Перший пов'язаний із нормативно-правовою регламентацією, яка є відносно стабільною та такою, що визначає певні мінімальні стандарти, засади, межі диспозитивності та дискреції, засоби, обов'язки, імперативні вимоги тощо. Другий пов'язаний із процесом правозастосування. На цьому рівні абстрактні норми права перестають бути декларативними і наповнюються реальним змістом. У цій сфері величезне значення відводиться діяльності суду, адже в судовій практиці вирішення питання про справедливість рішення зрештою залишається на розсуд судді й визначається за його внутрішнім переконанням [674, с. 243–244]. Іншими словами, на рівні правозастосування необхідно не лише зберегти встановлений на законодавчому рівні баланс публічних і приватних інтересів, а й відновити його у випадку, коли з певних причин не вдалося його забезпечити на рівні нормативно-правової регуляції [421, с. 132].

Диференційованість. Однією із засад кримінального провадження є рівність усіх перед законом. Водночас концепція рівності не зводиться

виключно до формальної рівності, а має екстраполювати, як вдало говорить С. Погребняк, ідею створення реальних можливостей для членів суспільства конкурувати з іншими його членами і мати достатні шанси на успіх. Має бути гарантовано справедливий розподіл ресурсів між конкуруючими сторонами в такий спосіб, аби «вирівняти ігрове поле» [474, с. 24]. У теорії права поряд з відплатною справедливістю (поширюється на сферу покарань за правопорушення) та зрівняльною справедливістю (передбачає досягнення максимальної рівності прав та можливостей соціальних суб'єктів) розрізняють також розподільчу справедливість, яка орієнтує на подолання диспропорцій у розподілі благ з урахуванням різних чинників [668, с. 214].

Класичним прикладом диференційованого підходу є кримінальне провадження щодо неповнолітніх. Обов'язок з'ясувати умови життя та виховання дитини, її соціальних контактів, відносини в закладі освіти та інші відомості, передбачені ст. 485 КПК України, є важливим компонентом ювенальної юстиції, що дозволяє забезпечити індивідуалізацію покарання, врахування інтересів дитини в ухваленні кінцевого процесуального рішення у справі. Вимога обов'язково залучити захисника є додатковою гарантією права на захист неповнолітньої особи. Диференційований підхід демонструє особливий порядок кримінального провадження на підставі угод тощо.

Контекстуальність як характеристика балансу полягає в реалізації індивідуального підходу до кожної справи, враховуючи соціальний контекст, характеризуючі дані про осіб, рівень вразливості особи через застосування тих чи інших засобів примусу, врахування активності конкретних учасників, мотивовірних чинників, які вплинули на поведінку правопорушника, посткримінальна поведінка особи (щире каяття, сприяння досудовому розслідуванню, протидія розслідуванню, зловживання можливостями) тощо.

Як стверджують зарубіжні правники, ключ до успіху тесту пропорційності полягає в тому, що він як «метаконституційний принцип» забезпечує сукупність порівняно стабільних, готових рішень відповідно до тих дилем, перед якими опиняється суддя [850, с. 77]. Перехід до балансування дає

зрозуміти: (а) кожна сторона посилається на конституційно-легітимну норму чи цінність; (б) суд вважає кожен із конкуруючих інтересів таким, що заслуговує високої поваги; (в) визначення того, яке значення має переважати в будь-якій конкретній справі, не є механічною справою, а складним завданням для суду, пов'язаним зі складними міркуваннями; і (г) в майбутніх аналогічних випадках протиставлення одних і тих самих інтересів цілком можливо різне вирішення справи залежно від фактів [850, с. 88]. Дж. Скачіа також підкреслює, що тест на пропорційність може варіювати як за своєю інтенсивністю, так і за результатами, залежно від (1) справи в руках, (2) аналізованого заходу та (3) поточний предмет обговорення [884, с. 8].

Мистецтво балансування, власне, й полягає в тому, аби більш м'які засоби були визнані оптимальними та такими, що краще відповідають інтересам громадян і рівною мірою відповідають інтересам держави. Юридичний еквівалент згаданого принципу оптимальності Парето в цьому контексті можна метафорично виразити правилом: немає потреби «розколювати горіх кувалдою». Іншими словами, розмір (обсяг) публічно-правового обмеження потрібно обирати з урахуванням конкретних обставин [475, с. 8; 674, с. 242–243].

Прозорість. В основі балансування лежать певні критерії для вибору між граничною вигодою для суспільного блага та граничною межею прав та інтересів людини, яку можна перетнути. Водночас акт балансування на правозастосовному рівні має забезпечувати прозорість, передбачуваність, об'єктивність і неупередженість. Як наголошує В. Михайленко, вимога належної правової процедури «зводиться не лише до самої можливості використання таких балансоутворюючих механізмів, а й закріплення умов їх застосування таким чином, щоб відповідні суб'єкти мали змогу передбачити свою поведінку і поведінку своїх «опонентів» та наслідки такої поведінки» [395, с. 10]. Така визначеність і передбачуваність має причинно-наслідковий зв'язок зі зміцненням соціального порядку, що, за словами М. Маркуш, викликає у людини переконаність у його стабільності, непорушності, породжує

відчуття комфорту та захищеності [377, с. 385]. З цією метою встановлюються певні межі дискреції, додаткові гарантії у формі судового контролю, інституту оскарження рішень, дій чи бездіяльності, транспарентні правила та процедури.

3.2. Баланс процесуальних можливостей та правових позицій у кримінальному провадженні

Ідея розумного та справедливого балансу інтересів залишиться декларативною, якщо сторони кримінального провадження не володіють процесуальними правами та повноваженнями, здатними забезпечити реалізацію цих інтересів. Отже, баланс цих процесуальних можливостей залежить від ступеня забезпечення змагальності кримінальному процесі, адже саме ця засада передбачає існування паритету сторін у презентації суду доказів та обстоюванні правових позицій.

Змагальність у кримінальному процесі є однією із найбільш артикульованих тем у науковій доктрині, що засвідчує достатньо вагома кількість дисертацій (С. Ковальчук, Д. Крикливець, К. Лисенкова, С. Лунін, М. Маркуш, О. Мохонько, М. Ноздріна, В. Рогальська, Б. Яворський, О. Яновська) та ще більше фахових публікацій правників (М. Бугрим, В. Власюк, В. Волошина, В. Городовенко, В. Гринюк, В. Дяков, З. Ейбатов, О. Зінченко, Л. Ісмаїлова, Н. Карпов, Ю. Кицан, О. Кучер, Ю. Мирошниченко, Т. Мирошниченко, Р. Міліціанов, І. Мокрицька, М. Овакімян, А. Падалка, К. Парасочкіна, В. Пашковський, Л. Півненко, В. Пилипенко, І. Подолінська, А. Притула, Г. Рибікова, В. Сердюк, Г. Середа, А. Сизоненко, Г. Сисоєнко, Д. Слінько, Г. Соловей, О. Стрілецька, О. Толочко, М. Цуцкірідзе, І. Шибба та ін.). Така багатоманітність точок зору цілком закономірно детермінувала плюралізм у визначенні сутності концепту «змагальність», який став асоціюватися і з особливим процесуальним режимом, і засадничим принципом, і способом досягнення істини, і гарантією права на справедливий суд, і формою процесу, і ознакою демократичного суспільства тощо (Додаток Б, таблиця Б.1).

Усіх учених об'єднує тверда переконаність у тому, що українське кримінальне провадження має відповідати стандартам побудови правової держави, в якій верховенство права та справедливе правосуддя тісно корелюються зі змагальністю та балансом можливостей сторін у реалізації приватних та публічних інтересів. З цього приводу Ю. Мирошніченко зазначає: «...побудова вітчизняного кримінального процесу на засадах змагальності – це не просто рецепція західної правової доктрини, не данина європейській процесуальній традиції, не нав'язане ззовні чи сліпо запозичене, а іманентно властиве в силу історичної зумовленості правове явище, поглиблення змагальних засад судочинства – вимога часу й перспектива розвитку процесуального законодавства» [389, с. 105].

Однак сьогодні лунає й чимало нарікань щодо існуючої моделі змагальності в Україні. Мовиться про такі проблемні питання, які дають підстави говорити про дисбаланс у системі:

- відсутність реальної рівності можливостей сторонами збирати та подавати докази; декларативний характер змагальності, відсутність потенційних можливостей для реалізації цього принципу повною мірою і навіть «цинічну асиметрію процесуальних повноважень» сторін у кримінальному провадженні [92, с. 111; 128, с. 208, 212; 427, с. 267; 320, с. 176; 327, с. 89, 94; 343, с. 83; 458, с. 184];
- неможливість захисника брати активну участь у досудовому розслідуванні до повідомлення особі підозри, натомість сторона обвинувачення може збирати щодо такої особи, яка ще не є підозрюваним, докази її вини і приєднувати їх до матеріалів кримінального провадження, здійснювати стосовно особи слідчі (розшукові) дії, зокрема негласні слідчі (розшукові) дії, що обмежують конституційні права та свободи особи [35, с. 10];
- окремі джерела доказування для сторони захисту є «недосяжними» через недостатнє законодавче забезпечення процедури їх отримання, недосконалий реалізаційний механізм, недостатній рівень гарантій

діяльності самого захисника, що впливає на його процесуальні можливості [48, с. 15];

- невизнання джерелом доказів пояснень, отриманих стороною захисту згідно з ч. 8 ст. 95 КПК України [68, с. 60; 92, с. 107–108; 221, с. 172; 222, с. 129; 286, с. 120];
- неможливість заявлення стороною захисту відводу понятим, яких залучає сторона обвинувачення згідно з ч. 7 ст. 223 КПК України [68, с. 60];
- неоднозначність процесуального статусу адвоката свідка [92, с. 108], особливо у тих випадках, коли його статус може змінитися на статус підозрюваного [221, с. 172];
- відсутність механізму забезпечення надання речей, копій документів, відомостей органами державної влади, підприємствами, установами, організаціями під час витребування стороною захисту [221, с. 172];
- неможливість ознайомлення з окремими матеріалами негласних (розшукових) дій, робити копії [337, с. 65].

Приклади порушення рівноваги сторін кримінального провадження вбачаються у застосуванні однією стороною щодо іншої фізичного або психологічного примусу, введення в оману, позбавлення обвинуваченого повною мірою захищатися, порушення правил переваги захисту (*favor defensionis*), наданні необґрунтованих пільг чи переваг, незаконній зміні суб'єктів процесуальної діяльності, надмірній тривалості процесу тощо [530, с. 67].

Очевидно, що цей перелік підстав для критики не є вичерпний. Не можна однак погодитись, що треба радикально змінювати процесуальне законодавство з метою посилення симетрії прав та повноважень сторони обвинувачення та сторони захисту. Окремі пропозиції щодо зміцнення змагальності несуть потенційну загрозу ще більше ускладнити діяльність органів досудового розслідування, що матиме негативний вплив на реалізацію засади розумності строків розслідування та збільшення навантаження на систему надання вторинної безоплатної правничої допомоги. Так, дбаючи про інтереси свідка, статус якого може змінитися на статус підозрюваного, продовжуючи розвиток

пропозиції М. Маркуш про право свідка запросити захисника під час допиту, В. Дяков йде далі, пропонуючи зобов'язати органи досудового розслідування допитувати всіх свідків у присутності захисника [221, с. 172]. Ці погляди співзвучні з раніше висловленою Л. Ісмаїловою ідеєю в усіх без винятку кримінальних провадженнях залучати захисника, оскільки за його відсутності про справедливість правосуддя не може йтися [261, с. 72].

У контексті обговорення змагальності у науковій доктрині часто виникають дебати навколо питання щодо подання захисником до суду своєї правової позиції у письмовому вигляді як своєрідного аналога до правової позиції сторони обвинувачення, викладеної в обвинувальному акті, та оголошуватися після оголошення прокурором обвинувального акта [100, с. 169; 320, с. 178; 461, с. 164]. Це, на думку вчених, має забезпечити об'єктивність і неупередженість суду, оскільки йому пропонується ознайомитися не з одним, а двома документами, які можуть містити виклад обставин, оцінки доказів із різних точок зору, що врівноважуватиме вплив сторони захисту та сторони обвинувачення на формування внутрішнього переконання. З цього приводу М. Бугрим зазначає, що відсутність можливості подання такого процесуального документу у сторони захисту зумовлює ситуацію, коли суд ще до розгляду справи по суті вже формує свою позицію, яка має обвинувальний характер, адже це впливає із мети обвинувального акта – доведення вини особи [68, с. 60]. Водночас Г. Сисоєнко констатує, що інколи захисники таки готують і подають до суду такі своєрідні «захисні висновки» на обвинувальні акти, і деякі судді, мотивуючи своє рішення потребою забезпечити змагальність, приймають такі документи-заперечення і долучають їх до матеріалів справи [564, с. 108]. Отже, така практика вже існує.

Проте слід зауважити, якщо сторона обвинувачення формує свою правову позицію на ґрунті доказів і тих, які підтверджують обвинувачення, і тих, які виправдовують особу; вказує на обставини і ті, що обтяжують, і ті, що пом'якшують відповідальність, тобто подає до суду результат усебічного, повного та неупередженого збирання, дослідження та оцінки доказів, то

сторона захисту, викладаючи свою правову позицію, буде транслювати виключно однобічну оцінку фактів, подій та явищ. Зацікавленість захисника не підлягає сумніву. І це є причиною, чому законодавець не відносить адвокатів до переліку суб'єктів, уповноважених оцінювати докази за своїм внутрішнім переконанням [478, с. 108]. З огляду на сказане, передчасно говорити про перспективи впровадження такого підсумкового «захисного» висновку. Ця ідея ще потребує додаткового обговорення.

Окремі пропозиції взагалі викликають здивування. Так, сумнівною видається ідея про встановлення прямої заборони на проведення негласних слідчих (розшукових) дій стосовно адвокатів [48, с. 16]. Жодна особа, жодна професійна група не має сьогодні такого привілейованого статусу. Не можна не враховувати те, що і серед захисників можуть бути особи, втягнуті у злочинну діяльність, які є посередниками протиправних діянь чи навіть їх організаторами. Відтак своєрідна «недоторканість» такого рівня може мати наслідком неможливість для правоохоронної системи документувати таку злочинну діяльність, отримувати у такий спосіб докази, а отже повну безпорадність системи кримінального правосуддя. Недостатньо обґрунтованими видаються також пропозиції прийняття окремого законодавчого акта «Про змагальність у судовому процесі» [433, с. 32] або дозволу на проведення паралельного розслідування стороною захисту [330, с. 315; 444, с. 161; 523, с. 179; 561, с. 106], що зрештою не отримали загального схвалення ані в академічних колах, ані серед практиків.

Неодноразово фахівці звертали увагу на те, що сьогодні статус потерпілого у змагальному процесі вкрай обмежений, навіть «дискримінаційний». Потерпілий страждає двічі: вперше, коли вчинено кримінальне правопорушення, і вдруге, коли система кримінального правосуддя залишає його на узбіччі дебатів між прокурором і підозрюваним/обвинуваченим. У зв'язку з цим одну з найбільш радикальних пропозицій обстоює О. Щиголь: звільнитися від «анахронізму кримінального процесу», яким є змагальність тільки двох сторін, і впровадити методологію віктимцентризму [708, с. 178,

181, 183]. Менш категоричну, але схожу позицію щодо необхідності посилення захисту прав потерпілого та умов ефективного представництва його у суді презентують В. Волошина [100, с. 169–170], О. Зінченко [250, с. 208], О. Костюченко і Ю. Дмитрієва [320, с. 178], О. Старенький [584, с. 193], В. Рогальська [530, с. 55–64]. На необхідності надання потерпілому рівних прав з обвинуваченим свого часу акцентували В. Тертишник [602, с. 144], Н. Карпов [279, с. 259] та інші вчені.

У відповідь на окремі пропозиції ще більше розширити повноваження сторін варто нагадати, що такий підхід потребує ретельного осмислення, адже коливання обсягу потенційних можливостей відстоювати правові позиції і захищати приватні або публічні інтереси має приховані ризики. Зростання сили з однієї сторони часом призводить до критичного зменшення можливостей в іншій. Зрештою варто згадати і про критику надмірного захоплення та тенденції «містифікації» самої змагальності як інструменту, яким автоматично вирішується проблема встановлення істини, що не відповідає дійсності, а також висловлений у науці скептицизм щодо можливості досягнення ідеальної моделі змагальності. Так, незважаючи на домінуючу тенденцію у науці розширити змагальність на стадії досудового розслідування, В. Тертишник вважав недоцільними такі кроки та називав проблемою надмірне захоплення ідеєю змагальності та її впровадження «заради самої змагальності» [602, с. 51]. Ю. Мирошниченко справедливо зауважував, що жодне позитивне право не знає абсолютно «чистих» процесів [389, с. 101; 391, с. 109–111]. Про умовність розмежування процесу на змагальний і слідчий зазначав В. Сердюк, додаючи: «Оптимальне змагальне судочинство є продуктом історичних, соціальних, економічних, морально-етичних чинників. Тому змагальний процес, що існує у країнах загального права, не може слугувати еталоном для конструювання вітчизняної моделі змагальності судочинства» [558, с. 18].

Г. Соловей констатував, що змагальний та обвинувальний кримінальні процеси мають тенденцію до зближення, а досвід Франції, Німеччини, частково

використаний в українській реформі 2012 р., доводить, що і там не існує абсолютної рівноправності сторін [579, с. 166–169].

Отже, підсумовуючи, можна зробити такі висновки. По-перше, баланс процесуальних можливостей сторін у кримінальному провадженні є фундаментальною умовою і водночас індикатором ступеня забезпечення балансу приватних та публічних інтересів.

По-друге, ми ризикуємо тотально «обеззброїти» нашу правоохоронну систему, якщо надмірно будемо захоплюватися ідеєю ідентичності процесуальних можливостей. Асиметрія прав і повноважень закономірно ґрунтується на природі різних завдань, які стимулюють різні сторони діяти. Якщо сторона обвинувачення має обов'язок усебічно, повно та неупереджено дослідити обставини справи, то ідеологія адвокатури передбачає докладання максимум зусиль, аби захистити інтереси свого клієнта і досягти для нього найкращих результатів.

Для забезпечення балансу та уникнення патологій у діяльності оперативних підрозділів, органів досудового розслідування, прокуратури існують стримуючі механізми, адже асиметрія стосується не тільки процесуальних можливостей, але й реалізації контролю та обов'язків. Зокрема, сторона обвинувачення хоч і володіє монопольним становищем щодо доступу до матеріалів, виконання певних процесуальних дій та прийняття рішень, однак на відміну від сторони захисту має проходити багаторівневу верифікацію своїх ініціатив, погоджувати свої кроки, отримувати дозволи на застосування окремих процесуальних інститутів. Критерії оцінки допустимості доказів, які надаються стороною обвинувачення, значно вимогливіші, ніж доказів, зібраних стороною захисту. Такий суворий контроль інколи створює бар'єри, що роблять процес виконання завдань кримінального провадження складним, а інколи взагалі неможливим, і призводить до нехай «точкової» (на рівні окремої справи чи категорії справ), але поразки системи кримінальної юстиції.

Дискурс про зловживання процесуальними правами. Кримінальне процесуальне законодавство визначає певний обсяг прав, повноважень, правила

поведінки та свободу розсуду учасників кримінального провадження. Очікується сумлінне використання цих норм. Проте в кожній конкретній справі активується суб'єктивний чинник, який охоплює компетентності, знання, вміння та навички, досвід, цінності, цілі та інтереси, правову культуру та свідомість, мотивацію щодо вибору способу дій учасників правовідносин. Часом вони вдаються до недобросовісного та маніпулятивного використання наданого їм права для штучної пролонгації процесу, відволікання уваги суб'єктів процесуальної діяльності, створення перешкод для ухвалення справедливого процесуального рішення.

О. Рогач вважає, що зловживання правом є однією з найважливіших проблем сучасної юридичної науки, констатує, що поширеність випадків зловживання правом набуває агресивного, глобального характеру та гальмує процеси демократизації та розбудови нашої держави [532, с. 5]. Аналогічно Т. Полянський, стверджуючи, що навіть у країнах із розвинутою «зразковою» демократією спостерігається значне поширення зловживання правом, поділяв песимістичні прогнози про те, що в умовах складних соціальних деформацій, породжених глобальним зростанням практик зловживання правом, вони будуть зараховуватися до розряду найбільш загрозливих викликів XXI століття [481, с. 32]. Т. Котормус наголошує, що відсутність рішучих кроків щодо назрілих змін законодавства призведе до того, що кримінальні провадження не будуть розглядатися ефективно, а діяльність суду буде перевантажена надмірною кількістю дій, які не мають нічого спільного з відправленням правосуддя [318].

Зауважимо, що концепція зловживання правами має тривалу історію еволюційного розвитку, що підтверджують численні ґрунтовні дослідження і широкий контекст обговорення на рівні теорії права та галузевого законодавства. Феномен зловживання правом ставав неодноразово предметом досліджень у теорії права (Д. Бакаєв, Н. Буроменська, О. Вдовичен, О. Левада, О. Маловацький, О. Мілетич, Т. Пашук, Т. Полянський, В. Резнікова, О. Рогач, Г. Чувакова, Л. Шипілов, Т. Ямненко та ін.).

Розробкою доктрини зловживання правом займалися зарубіжні вчені у Франції, Італії, Німеччині, Швейцарії, Португалії, Аргентині, Бразилії, Колумбії, Мексиці і в багатьох інших країнах (В. Болгар (V. Bolgár), М. Баєрс (M. Byers), С. Каманабро (S. Kamanabrou), Дж. Куєто-Руа (J. Cueto-Rua), Р. Де ла Феріа (R. De La Feria), Дж. Перілло (J. Perillo), Д. Поджар (D. Rojar) та ін.).

У кримінально-процесуальній доктрині зловживання правом досліджували О. Андрушко, Г. Борейко, С. Васильєва, Ф. Веніславський, І. Іванюк, О. Капліна, С. Прилуцький та І. Савчук, О. Хабло та ін. Та, попри незаперечну вагому розробку проблематики, досі тривають палкі дискусії щодо факту існування феномена «зловживання правом», а також ознак, критеріїв класифікації та механізмів протидії цьому складному соціальному феномену.

Стисло узагальнюючи різні підходи, описані у багатьох ґрунтовних дослідженнях [8, с. 4; 9, с. 170–171; 132, с. 310; 233, с. 67–68; 369, с. 337–338; 500, с. 52; 521, с. 24–28; 536, с. 248; 532, с. 92–107; 629, с. 22–66; 682, с. 441–442; 697, с. 6–7], можна виокремити два основні концептуальні напрями.

Одні фахівці наполягають, що це поняття безглузде, абсурдне і суперечливе, оксюморон, аргументуючи свою позицію тим, що здійснення права не може бути протиправним. Ризики вбачаються в тому, що наголос робиться на соціальному, а не індивідуальному вимірі, а така орієнтація може поступово заблокувати або позбавити індивіда його суб'єктивних прав [752, с. 1017].

Інші ж, апелюючи до духу, а не букви правової норми, стверджують, що зловживання правами таки є і воно полягає у використанні суб'єктом наданого права всупереч його змісту, призначенню, що детермінує настання соціально шкідливих наслідків. Зловживання правом називають «процесуальною диверсією» [536, с. 248], «правовою аномалією» [682, с. 440–445], «проявом правового нігілізму» [532, с. 326].

До слова, термін англійською «*abuse of right*» традиційно перекладається як «зловживання правом», хоча «*abuse*» може трактуватися також як кривдження («*abuser*» – кривдник). Альтернативний переклад можливий як «кривдження права», що може означати наругу над ідеєю, призначенням і

сутністю права. Для кривдника головними спонуками діяти є злоба, жорстокість, жадібність, гордість, зверхність, помста, знуцання. Джерелом аргументації для прихильників концепту «зловживання правом» була теорія відносності прав, за якою відносність прав ототожнювалася з їх соціально справедливим здійсненням [752, с. 1017]. Зрештою, критику з позиції семантики поділяють і зарубіжні вчені, які також не абсолютизують права людини і не заперечують факту існування цього шкідливого явища, мовляв, ось «треба тільки не користуватися хибною термінологічною формулою». Пропонувалося назвати феномен «конфліктом прав», але ця позиція не отримала широкого схвалення в середовищі правників [783, с. 974–976]. З цього зрозуміло, що дискусії насправді тривають у площині назви доктрини, але не онтології самого явища. Додаток Б, таблиця Б.2 презентує узагальнення дефініцій «зловживання правом» у науковій доктрині.

Розбіжності у підходах до розуміння породжує зіткнення двох типів праворозуміння. Прихильники природно-правової концепції не бачать суперечностей, адже право має не тільки букву, але й дух, а, власне, тут йдеться про номінальне формальне використання писаного суб'єктивного права, хоча всупереч його духу, істинній меті, призначенню. Натомість позитивісти категоричні у тому, що якщо немає норми, яка встановлює заборони чи обмеження, якщо суб'єкт не виходить за рамки писаного права, то не можна погодитись з правовою оцінкою будь-яких дій як «зловживання правом», якими б мотивами не керувався суб'єкт.

Іншими словами, у відомій справі Доєрра (1855 р.), яка асоціюється із витоками концепції зловживання правом у цивілістиці, яку розглядав французький суд про оспорювання будівництва на даху будинку фальшивого димаря власником оселі, який, ґрунтуючись на абсолютному праві приватної власності, вважав, що може робити все, зокрема будувати непотрібну конструкцію, яка насправді зводилась виключно з метою закрити сонце від сусіда – перші визнали б такі дії зловживанням права і змусили знести димар, інші визнали б такі дії реалізацією права, мовляв, що поробиш, такий закон.

Судді виявилися прихильниками юснатуралізму і змусили знести димар, адже це був класичний приклад використання свого суб'єктивного права не для задоволення власних справедливих інтересів, що не давало жодної вигоди, а з безглуздою, злісною метою «на зло» іншій людині [783, с. 965]. І хоча у КПК України відсутня пряма норма-засада заборони зловживання процесуальними правами, українська Феміда фактично екстраполює дію такого загальноправового принципу у сферу кримінального правосуддя [105].

У німецькій доктрині набули поширення дві теорії зловживання правом: «зовнішня» і «внутрішня». «Зовнішня теорія» наголошує, що не може бути зловживання правами, а лише зловживання користуванням ними, якщо це суперечить моралі. Ця теорія визначає вплив на право ззовні. Натомість «внутрішня теорія» наполягає на тому, що іманентна природа права сама ж і контролює його реалізацію, встановлює межі. Саме ця теорія була сприйнята доктриною і вплинула на впровадження судами різних ознак зловживання правом [752, с. 1026].

Цікаво, що прихильники другого напрямку, які визнають існування такого явища та допустимість застосування такого поняття «зловживання правом», також полемізують між собою щодо низки інших питань: чи йдеться про особливу форму правопорушення, чи особливу форму правомірної поведінки; чи йдеться про умисні дії, чи дії та бездіяльність тощо. Додаток Б, таблиця Б.3 презентує виявлені тенденції щодо визначення типових ознак зловживання правом в колі українських вчених. У цьому контексті варто звернути увагу на те, що окремі дослідники визначають ознаки зловживання правом як сукупність значущих характеристик, притаманних цьому явищу, інші розглядають ознаки зловживання правом крізь призму ознак правопорушення. Точками об'єднання різних підходів стали такі ознаки, як спричинення шкоди або загрози шкоди, використання права всупереч його меті, формальна правомірність.

Явище зловживання правом є прикладом правового парадоксу, який існує, як би ми не критикували недосконалу термінологію і як би його не називали. Більшість правників схиляються до позиції або твердо переконані, що це

соціально шкідливе явище існує і потрібні механізми його мінімізації. Як зазначає О. Рогач, факт існування зловживання правом не потребує доведення, адже ми щодня опиняємось у ситуаціях, які можна характеризувати як зловживання правом, тож «суперечливість поглядів щодо цього питання свідчить не про неможливість чи недоречність існування даного правового феномена, а про надзвичайно тонку його правову матерію» [532, с. 106]. Схожої позиції дотримується Я. Греца, констатує, що складний і проблемний характер явища зловживання правом не є підставою для заперечення його існування [126, с. 310]. А. Туманянц і Д. Криворучко вважають юридичним нонсенсом факт відсутності у кримінальному процесуальному законі поняття зловживання правом, зважаючи на поширеність цього правового феномена у правозастосуванні та неоднозначне ставлення до його визначення [624, с. 365].

Продовжуючи тезу Т. Полянського про те, що недобросовісність є функціональним еквівалентом зловживання правом [482, с. 14], можна стверджувати, що претензія щодо вжитку дефініції може бути усунена заміною поняття «зловживання», яке асоціюється з «перебільшенням» користуванням правом, користуванням правом на шкоду комусь, що й породжує алогічність (бо оскільки я маю право, то можу ним користуватися, як хочу, скільки хочу і з будь-якою очевидною чи імпліцитною метою), на «недобросовісне» використання права (бо користування будь-яким правом має певні розумні, справедливі межі, навіть коли вони не чітко визначені законом).

Звісно, такий підхід не позбавлений ризиків, пов'язаних із застосуванням морально-етичного концепту «доброї совісті», яку складно формально визначити, тому й існує побоювання щодо перспективи визначення на рівні нормативної тканини недобросовісного використання права, оскільки це може призвести до суддівського свавілля [532, с. 226–227]. Виникає дилема: існує дисфункціональність норм права, але категорія «нормальності» надто абстрактна і суб'єктивна, щоби вона стала придатним інструментом для диференціації поведінки. Дж. Куето-Руа підкреслював, що питання про добросовісність і моральність суперечливої дії не може бути вирішено ані

науковими доктринами, ані поглядами мислителів. Насправді вирішальним критерієм визнання відповідним добрим звичаям та чесній практиці, диференціювання моральної та аморальної поведінки може бути тільки загальна критика, тобто коли таку ж оцінку несхвалення дій дала б більшість суспільства, якби опинилась у такій ситуації [783, с. 996, 998].

У пошуках критеріїв для визначення добросовісності поведінки суб'єкта Т. Пашук дійшов висновку, що необхідно розуміти його психічне ставлення та мету діяння, яка є іншою, ніж та, заради якої це процесуальне право передбачене (наприклад, затягти провадження, дочекатись спливу строків давності кримінальної відповідальності, настання умов амністії, вивести інших учасників процесу з рівноваги тощо) [450, с. 170]. Про мету як визначальний компонент для диференціації діяння говорив Т. Полянський [483, с. 152]. Насправді, констатує В. Михайленко, патологічна мета простежується майже завжди, а якщо слідчий суддя не реагує на недобросовісну поведінку, то це не тому, що не розуміє реального становища, а через відсутність нормативних процесуальних механізмів протидії процесуальним зловживанням [397].

Простий приклад наводить Т. Котормус: у кожному суді є громадяни, які звертаються із необґрунтованими заявами про вчинення злочину, а згодом оскаржують у суді дії щодо невнесення відомостей за такою заявою до ЄРДР, і кількість таких скарг від однієї особи інколи сягає десятків, а то й сотень [318]. Утім механізму відсіювати численні звернення від таких осіб не існує.

Під час формулювання критеріїв розмежування добросовісного та недобросовісного використання права варто звернутися до досвіду ЄСПЛ, який вважає неприйнятними заяви, які мають ознаки зловживання, тобто не мають достатнього обґрунтування; є сутяжними, тобто повторюють зміст тих скарг, щодо яких судом раніше було прийнято рішення про їх неприйнятність; використовують оманливу інформацію або образливу мову тощо. У виняткових випадках до представника може бути застосовано заборону здійснювати представництво на підставі Правила 36 § 4 (б) Регламенту ЄСПЛ [450, с. 170]. Узагальнення даних, які озвучують практики, а також контент-аналіз бази

ЄДРСР дають підстави систематизувати типові сфери та типові способи недобросовісного використання процесуального права (Додаток Б, таблиця Б.4).

У західних правничих дискусіях паралельно із доктриною «зловживання правом» фігурує доктрина «зловживання процесом», яка стосується дій сторони обвинувачення, що зводяться до очевидно несправедливого кримінального провадження, котре може стати навіть приводом для припинення кримінального переслідування судом на цій підставі з метою забезпечення справедливості. Зловживання процесом було визначено як «щось настільки несправедливе і неправильне, що суд не повинен дозволити прокурору продовжити те, що в іншому розумінні є звичайним провадженням» [909]. До таких дій сторони обвинувачення, які кричуще та серйозно компрометують кримінальне провадження та справедливість правосуддя, відносять: знищення доказів, фальсифікацію доказів, отримання доказів сумнівним шляхом, кількаразові переслідування за одним фактом, переслідування всупереч укладеній угоді, заміну спрощеного порядку розгляду справи на інший, надмірні затримки процесуальних строків, відкликання раніше прийнятих процесуальних рішень, обіцянки не притягувати до кримінальної відповідальності, підбурювання до вчинення кримінального правопорушення агентами спеціальних служб (пастки) та багато ін. [776; 844; 871].

Загалом проблематика доктрини зловживання процесом та її кореляційних зав'язків з доктриною зловживання правом є досить цікавою, втім фактично не отримала комплексного дослідження в українській науці. Однак В. Михайленко слушно підкреслює: щодо випадків умисної недобросовісної поведінки слідчого, детектива, прокурора все ж таки існує механізм оскарження їхніх дій до слідчого судді. Натомість у випадку процесуальних зловживань сторони захисту або потерпілого необхідний алгоритм протидії відсутній. Отож, «суддя законодавчо безсилий» у питанні впливу на таких учасників, адже законодавство не дає можливості залишити звернення без розгляду (за винятком повторно заявленого відводу, який має ознаки зловживання), а

відмова в задоволенні клопотань часто стає підставою для клопотання про відвід у зв'язку із «упередженістю слідчого судді», «порушенням права на захист» [397]. Про таке безсилля слідчих суддів і суддів у можливостях реагування на зловживання процесуальними правами через невдалі правові конструкції норм говорить Д. Луспеник [363, с. 151], Т. Котормус [318] та інші правники.

Для об'єктивності треба, однак, зазначити, що наявний механізм мінімізації недобросовісної поведінки сторони обвинувачення також має вади. Так, Г. Борейко, висвітлюючи питання зловживання правом сторони обвинувачення, хоча йдеться радше про зловживання повноваженнями, акцентує на проблемі відмови прокурора у підготовчому судовому провадженні від підтримання обвинувачення, яке ставить суд у безальтернативне становище і змушує закрити провадження на підставі п. 2 ч. 2 ст. 284 КПК України [62, с. 123–129]. Так, щонайменше дивним виглядає те, коли прокурор спочатку погоджує обвинувальний акт, переконавшись, що існують достатні докази для обвинувачення особи, а через кілька днів з такою ж твердою переконаністю приймає діаметрально протилежне рішення. С. Прилуцький та І. Савчук називають зловживанням правом прокурором створення ним ситуації, коли слідчий, суд чи сторона захисту зобов'язані виконати кореспондуючі їм обов'язки, які завідомо для прокурора є недоцільними та безперспективними [500, с. 54]. Однак підтвердити чи спростувати факт обізнаності прокурора у безперспективності таких дій практично неможливо, адже він завжди апелюватиме до вимоги всебічності, повноти та неупередженості розслідування, створюватиме ілюзію турботи про приватні чи публічні інтереси.

Отже, беззаперечно, сьогодні назріла потреба змін, релевантних до потреб практики. У науці обговорюються два вектори реформи законодавства та практики: (1) шлях загального визначення засади; (2) шлях збільшеної формалізації права.

Перший шлях передбачає застосування доктрини зловживання правом на рівні загальноправового принципу. Саме таке обґрунтування лежить в основі багатьох судових рішень сьогодні і дає змогу за наявності вакууму галузевих норм екстраполювати дію метапринципу і констатувати факт зловживання правом, з огляду на загальну парадигму. Вчені також слушно наполягають на необхідності імплементації засади *bona fides* у КПК України (О. Капліна [275, с. 290–291], С. Прилуцький та І. Савчук [500, с. 55], Г. Борейко [63, с. 201] та ін.). Ідею прямої заборони зловживання правами у вигляді окремої статті або як засади в органічному зв'язку з диспозитивністю, змагальністю, розумністю строків підтримує О. Андрушко, додаючи, що інший шлях деталізації призведе до збільшення статей та наявності прогалін [9, с. 173]. Щоправда, в іншій публікації О. Андрушко сягає за межі фундаментальних засад, конкретизуючи, що зловживання процесуальними правами містить увесь комплекс ознак правопорушення і є підставою для застосування юридичної відповідальності, оскільки в іншому сенсі про зловживання правом мовити взагалі недоцільно, адже це не передбачатиме дієвих засобів виявлення, документування та протидії [8, с. 13].

Другий спосіб передбачає оптимізацію правового регулювання через деталізацію дозволів, обмежень та зобов'язань, додаткове встановлення меж здійснення розсуду, що означає юридичну свободу суб'єкта правовідносин і полягає в інтелектуально-вольовій діяльності, що спрямована на реалізацію наданих прав і повноважень у межах та у спосіб, визначені нормою права [533, с. 763–764]. Проте серед учених і практиків немає єдності щодо ступеня та змісту такої деталізації.

Д. Луспеник вважає, що «в процесуальному законі слід передбачити не наслідки зловживання процесуальними правами, а чіткі правила реагування суду на виникнення відповідних стандартних процесуальних ситуацій, а також положення, які сприяли б усуненню порушення регламенту, процедури» [363, с. 170]. Натомість Г. Чувакова [682, с. 444], Т. Котормус [318], В. Заборовський, В. Соханич [233, с. 69] переконані, що варто

концентрувати увагу саме на юридичних наслідках і задіювати різні механізми: дозволити «позбавлення права користуватися правом» (наприклад, відмова в праві на оскарження судового рішення у випадку, якщо йдеться про зловживання правом оскарження); визначення підстав кваліфікувати поведінку учасників кримінального провадження як недобросовісну та таку, що є зловживання процесуальним правом; надати право залишати без розгляду заяву, клопотання, скаргу, якщо вони визнані судом як такі, що подані з метою зловживання процесуальними правами; надати можливість застосовувати до учасників кримінального провадження, які допустили зловживання процесуальним правом, заходи процесуального примусу у виді штрафу; можливість постановляти окремі ухвали щодо порушення перед компетентними органами питання про притягнення до дисциплінарної відповідальності адвоката чи прокурора у випадку встановлення факту зловживання процесуальним правом.

Р. Ляшенко та К. Бальковська наводять, як приклад, законодавство Франції та Бельгії, де передбачено за скаргу, подану з метою затягування процесу, покарання у вигляді штрафу [365, с. 18]. Зрештою сам факт ймовірності застосування грошового стягнення мав би стримувальний ефект і стимулював би особу двічі подумати перед тим, як закидати певну інституцію повторними, безпідставними клопотаннями, скаргами та заявами, а тим більше зверненнями із неприйнятною лексикою, образливими висловами тощо. Т. Пашук радить також посилити увагу до розвитку практики за ст. 185-3 КупАП щодо адміністративної відповідальності за неповагу до суду, оскільки нормативні приписи в цій частині створюють широкий потенціал для правотлумачної діяльності [450, с. 173].

Спроби впровадити зміни вже були, але вони виявилися безуспішними. Йдеться про проєкт Закону України від 06.09.2018 р. № 9055 «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», в якому передбачалося доповнення ст. 7 КПК України п. 15¹ «неприпустимість зловживання процесуальними правами»; доповнення КПК України ст. 22¹, у якій передбачалася деталізація

цієї засади; доповнення КПК України ст. 372¹, яка регламентувала порядок та підстави винесення окремої ухвали суду [502]. Цей проєкт викликав шквал критики адвокатської спільноти через «ризик втрати прав гарантій адвокатської діяльності», загрозу розбалансування змагальності кримінального провадження (Л. Ізовітова [240], І. Гловюк [111], О. Фазекош [641] та ін.). Отож, дискусійність новел стала приводом для відкликання проєкту. Утім, видається, цей процес не можна вважати завершеним. Кількість повідомлень суддів про втручання в їхню професійну діяльність з боку адвокатів значно збільшилась, як і кількість скарг адвокатів на суддів, які розглядаються Вищою радою правосуддя, і, за словами Л. Зуєвої, ця тенденція набирає обертів [254, с. 50].

З урахуванням висловлених справедливих зауважень та аргументів з обох сторін (прихильників реформи та їх опонентів), має з'явитися новий компромісний документ, в якому були б згладжені «гострі кути», аби норми права, з одного боку, забезпечили можливості реалізації права на засадах добросовісності, розумності та справедливості, а з іншого – не дозволяли суддівського свавілля та надмірно широкої інтерпретації. Потрібний розумний баланс, щоб наполеглива, сумлінна професійна діяльність захисника, прокурора чи судді не була несправедливо кваліфікована як зловживання і не спричинила пов'язані з цим ризики.

Узагальнюючи різні підходи, висловлені в науці [275, с. 290–291; 318; 532, с. 329], можна сформулювати концептуальну модель системного механізму протидії недобросовісному використанню права, яка має охоплювати як проактивні (попереджувальні заходи, роз'яснювальну роботу, підвищення рівня правової свідомості та культури тощо), так і реактивні заходи (з урахуванням засад правової визначеності та передбачуваності встановлення алгоритму дій уповноваженого суб'єкта у відповідь на такі дії та застосування відповідної санкції) (Додаток А, рисунок А.3). Запропоновано виокремити наступні критерії визначення недобросовісного використання процесуальних прав і повноважень у кримінальному провадженні:

– критерій формально-темпоральний, який охоплює оцінку факту з позиції часу, тривалості, множинності ідентичних актів (докучливість), обсягу матеріалів, які супроводжують звернення тощо);

– критерій змістовний, який передбачає однотипність, повторюваність підстав та обґрунтування звернення, алогічність аргументів);

– критерій морально-етичний, який дає змогу диференціювати поведінку як недобросовісну, таку, що не відповідає засадам «чесної практики» (*bona fides*) та «хорошим манерам» (*bonos mores*) (висловлювання образ, нецензурної лексики, порушення загальних принципів добросовісності, розумності та справедливості; суперечливість діяння, наприклад, коли особа, з одного боку, виявляє ініціативу, а з іншого – умисно уникає вчинення імперативних дій, які з цього витікають і без яких неможливий подальший рух справи).

Почати реформу варто з унесення змін до КПК України такого змісту:

– ч. 1 ст. 7 доповнити пунктом 23:

«добросовісність використання процесуальних прав і повноважень (*bona fides*)»;

– зміст глави 2 доповнити ст. 29¹:

«Стаття 29¹ Добросовісність використання процесуальних прав і повноважень (*bona fides*)

1. Процесуальні права та повноваження мають застосовуватися на засадах добросовісності (*bona fides*).

2. Ознаками недобросовісного використання прав і повноважень є:

1) використання прав і повноважень, що не відповідає чесній практиці;

2) систематичне звернення (клопотання, скарга, заява) з однаковим обґрунтуванням, щодо якого уже було прийнято рішення;

3) необґрунтоване об'єктивними причинами тривале виконання певних дій (ознайомлення з матеріалами кримінального провадження, виголошення промови);

4) використання ненормативної лексики, образливих висловлювань в обґрунтуванні звернень (клопотань, скарг, заяв).

2. Слідчий суддя, суд у випадку виявлення недобросовісного використання процесуальних прав і повноважень при зверненні осіб має право залишити без розгляду таке звернення (клопотання, скаргу, заяву).

3. Слідчий суддя, суд у випадку виявлення недобросовісного використання процесуальних прав і повноважень у судовому провадженні має право після усного попередження відмовити у використанні такого права чи повноважень».

– у ч. 4 ст. 81 та в ч. 1 ст. 349 КПК України замінити поняття «ознаки зловживання правом» поняттям «ознаки недобросовісного використання права».

Підсумуємо. Не допустити зловживання своїм правом, як зазначає О. Капліна, означає «знайти цей розумний баланс між наданими правозастосовникові правами і правами та свободами особи, яка залучається до сфери кримінального судочинства» [275, с. 290–291].

Будь-який механізм – чи то впровадження засади добросовісного використання права, чи то встановлення відповідальності та конкретних переліків зловживання правом – не позбавлений ризиків виникнення патологій у правозастосовній діяльності.

Водночас помилково вважати, що впровадження змін обов'язково означатиме безпідставне розширення суддівського розсуду та ймовірність свавілля, мовляв, де існує дискреція, там буде зловживання.

Баланс правових позицій у кримінальному провадженні. Попри багатоманітність, достатньо широке поле функціонування, часткову імплементацію в законодавстві та практичне визнання, на доктринальному рівні питання балансу правових позицій у кримінальному провадженні не отримало належної уваги. Здійснене узагальнення дало змогу виявити, що в теорії права та конституційному праві достатньо репрезентативною є кількість наукових праць, присвячених розробці проблематики *правових позицій КС України* (А. Єзеров та Д. Терлецький, Ю. Задорожний, С. Калинюк, В. Кампо, О. Капліна та О. Євсєєв, О. Кравчук, Г. Мойсей, П. Рабінович і В. Гончаров,

Р. Рева, О. Рогач, Т. Слінько, О. Шостенко, В. Данко, І. Шевчук, М. Тесленко, А. Селіванов, Р. Мартинюк, П. Ткачук; *правових позицій ЄСПЛ* (А. Бойко, В. Завгородній, О. Хотинська-Нор); *правових позицій ВС* (Я. Берназюк) чи *аналізу окремих загальнотеоретичних аспектів правових позицій* (О. Мінченко, С. Мельничук).

Тенденція концентрації уваги переважно на правових позиціях вищих органів юстиції стала панівною і в науці кримінального процесуального права. Фахівці не стільки розвивають міркування навколо онтології, змісту, природи безпосередньо самого правового феномена, скільки обирають конкретні правові позиції та вивчають їх вплив на правозастосовну практику. Зокрема, М. Демура, Д. Скрипник аналізували правові позиції ВС у контексті кримінально-процесуальних відносин; С. Бутенко, О. Капліна та О. Євсєєв, А. Романюк вивчали кореляцію правових позицій КС та практики кримінального провадження; Г. Крет, С. Ковальчук, К. Подлегаєв, Г. Соловей, В. Тертишник, А. Туманянц та І. Крицька, В. Уваров досліджували зміст та значення правових позицій ЄСПЛ щодо застосування окремих засад, стандартів, інститутів кримінального провадження.

Були спроби сформувані цілісну концепцію правової позиції у дисертації О. Кулікова «Активна правова позиція особистості в кримінальному процесі: механізм забезпечення» [332], у дисертації А. Бірюкової «Забезпечення адвокатурою конституційного права обвинуваченого на захист у кримінальному процесі України» (у підрозділі 2.3 розглядалися питання фактичної та правової позиції захисту) [49], у дослідженні В. Вапнярчука «Поняття та характеристика категорії «правова позиція суб'єкта кримінального процесуального доказування» [77]. Віддаючи належне оригінальності підходів вказаних учених, маємо, проте, визнати перебування на стадії фрагментарного осмислення такого важливого компонента правової реальності, як правова позиція у кримінальному провадженні.

У КПК України законодавець послуговується концептом «правова позиція» лише раз, коли в ч. 1 ст. 22 визначає зміст змагальності процесу, що

передбачає самостійне обстоювання стороною обвинувачення і стороною захисту своїх *правових позицій*, прав і свобод, а також законних інтересів. Далі у п'яти контекстах згадується лише «позиція» без означення як правової:

– при визначенні обсягу доказів, що підлягають дослідженню, та порядку їх дослідження суд з'ясовує, чи правильно розуміють зазначені особи зміст цих обставин, чи немає сумнівів у добровільності їхньої *позиції* (ч. 3 ст. 349 КПК України);

– у мотивувальній частині ухвали суду апеляційної інстанції подається узагальнений виклад *позицій* учасників судового провадження (ч. 1 ст. 419 КПК України);

– у мотивувальній частині постанови суду касаційної інстанції подається узагальнений виклад *позицій* учасників судового провадження (ч. 1 ст. 442 КПК України);

– клопотання про застосування примусових заходів медичного характеру має містити *позицію* щодо можливості забезпечення участі особи під час судового провадження за станом здоров'я (ч. 2 ст. 292 КПК України);

– якщо в судовому розгляді брали участь декілька прокурорів, то у судових дебатах має право виступити один прокурор або кожен із них обґрунтовує у промові свою *позицію* у певній частині обвинувачення (ч. 2 ст. 364 КПК України).

У науковій доктрині також не існує визначеності змісту концепту «правова позиція», адже запропоновані процесуалістами дефініції, як правило, презентують надто вузький підхід. Зокрема, О. Куліков через призму поняття «позиція» формулює поняття кримінально-процесуальної активності особистості як: «... такий спосіб ставлення суб'єкта до відстоювання власних прав та інтересів, за якого особа керується й використовує закріплені в законі засоби, безпосередньо або опосередковано створюючи позитивні процесуально значимі наслідки, не порушуючи при цьому права й законні інтереси інших учасників судочинства, інтереси правосуддя» [332, с. 10]. Очевидно, що такий підхід не може бути застосований до правової позиції суду.

В. Вапнярчук говорить про правову позицію суб'єкта доказування у кримінальному провадженні і пропонує її розглядати як: «... усвідомлену переконаність в істинності свого розуміння проблем доказування як загалом, так і конкретних проявів (елементів) в конкретному кримінальному провадженні зокрема з чітко вираженим прагненням переконати в цьому інших осіб, яка обумовлена певним мотивом поставленою перед собою метою та сформована на певній доказовій основі і яка публічно виражена (продемонстрована) у формі як власної правової оцінки, так і оцінки іншими суб'єктами доказування» [77, с. 188]. Загалом позитивно оцінюючи прагнення вченого заповнити прогалину в доктринальному визначенні поняття «правова позиція», доводиться констатувати, що запропонована дефініція презентує деякі дискусійні положення. По-перше, сторона переконує інших не в істинності свого розуміння «проблем доказування» чи його «конкретних проявів», а за допомогою певних процесуальних засобів доводить переконливість своїх оцінок правових фактів, явищ та процесів, що може детермінувати настання конкретних правових наслідків. По-друге, сторона не завжди чітко демонструє прагнення переконати інших осіб в істинності свого розуміння. Пасивна слабка правова позиція характеризується відсутністю ініціативності і зводиться до констатації судження, яке може супроводжувати алогічна аргументація.

Абстрагуючись від наведених позицій, пропонуємо розрізняти у кримінальному провадженні приватну та публічну правову позицію.

Приватна правова позиція у кримінальному провадженні – це формулювання суб'єктом ідеї, судження, переконання про правові факти, явища та процеси, що детермінує певну лінію поведінки у кримінальному провадженні, обрання правових засобів для її обґрунтування та обстоювання, передбачає настання юридичних наслідків та відповідає приватним інтересам суб'єкта. Форма викладу приватної правової позиції може бути усна (висловлювання під час проведення процесуальних дій, судового розгляду) або

письмова (викладена шляхом доповнення до протоколів процесуальних дій або у клопотаннях, скаргах, заявах). Вона може бути індивідуальна або колегіальна.

Публічна правова позиція у кримінальному провадженні – це формулювання дізнавачем, детективом, слідчим, прокурором, слідчим суддею, судом ідеї, судження, переконання про правові факти, явища та процеси, що має імперативний характер, детермінує вплив на кримінальну процесуальну діяльність, передбачає настання юридичних наслідків та відповідає балансу приватних і публічних інтересів, а також домінуючій парадигмі в конкретному історичному етапі розвитку суспільства та держави. Форма викладу публічної правової позиції може бути усна (висловлювання під час проведення судового розгляду) або письмова (у повідомленні про підозру, клопотаннях, скаргах, у постановках, ухвалах, вироків). Вона може бути індивідуальна або колегіальна, за винятком правових позицій вищих судових органів, які тільки колективно формулюють правові позиції.

Правова позиція може стосуватися самого факту чи обсягу підозри (обвинувачення), підстав і порядку застосування заходів забезпечення, дотримання певних засад кримінального провадження, застосування стандартів доказування, оцінки дій чи бездіяльності суб'єктів процесуальної діяльності і т. д.

У структурі правової позиції слід розрізняти такі три компоненти.

Перша частина – інтенціонал (ядро) поняття – це головна ідея (концепт), втілена у формі ствердження, тлумачення, роз'яснення, конкретизації, дефініції, заперечення, оцінки тощо.

Друга частина – екстенціонал (периферія) поняття – це аргументація, яка є основою для формулювання головної ідеї.

Третя частина – контекст поняття – це сукупність домінантних доктринальних підходів у праві, в тісному взаємозв'язку з історичними, політичними, економічними процесами тощо. Правова позиція, публічна чи приватна, занурена у тканину загального соціокультурного контексту, парадигмальної оболонки, яка віддзеркалює ключові цінності суспільства та держави на певному етапі еволюційного розвитку.

Незважаючи на існування певних фундаментальних засад, онтологія правових позицій різних суб'єктів-носіїв має суттєві відмінності, які доцільно розглянути більш докладно (Додаток Б, таблиця Б.5).

Правова позиція сторони обвинувачення екстраполює ставлення дізнавача, детектива, слідчого, прокурора до обсягу підозри/обвинувачення, правову кваліфікацію діяння, переконання щодо доведеності певних обставин, що підлягають з'ясуванню, необхідності застосування заходів забезпечення, проведення процесуальних дій та прийняття процесуальних рішень. Правова позиція сторони обвинувачення має достатньо вагомий ступінь вимогливості:

по-перше, до мотивації (обґрунтування), зокрема аргументації потреби та способу застосування певних процесуальних засобів, спрямованих на її обстоювання у суді, аргументації потреби зміни, доповнення попередньо сформульованої правової позиції тощо;

по-друге, до форми викладу правової позиції (як правило, правова позиція викладається у письмовому документі (постанова, клопотання, повідомлення про підозру, обвинувальний акт), який повинен суворо відповідати вимогами КПК України);

по-третє, до умов формулювання (правова позиція вибудовується на основі повного, всебічного та неупередженого розслідування; правова позиція в окремих випадках потребує погодження тощо);

по-четверте, до сталості (правова позиція може змінюватися, однак такі зміни повинні мати вагоме пояснення та суттєві причини, наприклад, установлення нових обставин кримінального правопорушення, зміни в законодавстві на кшталт декриміналізації діяння тощо).

Правова позиція сторони захисту екстраполює ставлення, переконання підозрюваного, обвинуваченого, захисника, законного представника до факту інкримінованого діяння, правову кваліфікацію діяння, переконання щодо доведеності певних обставин, що підлягають з'ясуванню, допустимості доказів, якими оперує сторона обвинувачення, обрання процесуальних засобів для захисту приватних інтересів.

На відміну від правової позиції сторони обвинувачення, ступінь вимогливості до неї фактично зводиться тільки до правил раціонального мислення та здорового глузду взагалі, дотримання в окремих випадках вимог щодо форми (клопотання, скарги, заяви). Сторона захисту не має імперативу формулювати свою позицію на об'єктивно встановлених фактах, повному, всебічному розслідуванні (правова позиція може цілком суперечити реальним фактам у справі, проте обстоюватися в інтересах підозрюваного, обвинуваченого); не має також необхідності зберігати сталість (у будь-який момент сторона захисту може кардинально змінити свою правову позицію без попереджень, узгоджень, суттєвих підстав чи причин).

Різним може бути ступінь аргументації приватної правової позиції. З Ухвали Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України від 23.11.2022 р. (справа № 3-37/2022(75/22)) вбачається, що скражниця на підтвердження своєї правової позиції, яка полягала в ствердженні, що порушено її право на доступ до суду, оскільки вона «була позбавлена процесуальної можливості отримати від слідчого судді оцінку правомірності дій прокурора... у кримінальному провадженні, в якому визнана потерпілою», посилається на приписи Конституції України, КПК України, на інші рішення КС України, конституційних судів іноземних держав, ВС, ЄСПЛ, а також на судові рішення у її справі [639]. В іншій справі обвинувачений виявив свою правову позицію шляхом заперечення вчинення ним злочину, надав показання, в яких критично висловився з приводу доказів, представлених стороною обвинувачення. І все [90].

Правова позиція слідчого судді, суду. Слідчий суддя, суд моделює власну правову позицію і саме на плечі Феміди лягає тягар балансування правових позицій у мультивекторній системі.

Перший вектор – *горизонтальний*. Приватна правова позиція сторони захисту у змагальному кримінальному процесі конкурує з публічною правовою позицією сторони обвинувачення. У цьому векторі суд є незацікавленим арбітром, перед очима якого змагаються рівні суб'єкти-носії різних правових

позицій. Завдання суду в цій площині – визначити, чия правова позиція субстантивно (за змістом) є більш переконливою, сильнішою, має вагомішу, достовірну, логічну аргументацію. Далі, формуючи своє внутрішнє переконання, суд схиляється до правової позиції певної сторони у конкретній справі. Якщо сторони дійшли згоди, суд має переконатися, що збіг правових позицій відповідає нормам закону і втілює у своєму рішенні свою правову позицію з урахуванням такої синергії.

У горизонтальному векторі класична рівновага правових позицій потенційно можлива, але разом із нею постає складна дилема для прийняття процесуальних рішень. Якщо дві сторони достатньо сильні та активні, справа може зайти в глухий кут, а суд не може утриматися від ухвалення рішення. Вертикальний вектор балансування полягає в узгодженні судом власної правової позиції з правовими позиціями вищих органів судової влади та правовими позиціями ЄСПЛ. Цей процес ускладнений низкою чинників:

по-перше, потребою узгоджувати значну кількість правових позицій, адже з часом їх кількість тільки зростає з огляду на розширення напрацьованої судової практики;

по-друге, наявністю контраверсійних правових позицій, які суперечать або змісту новелізованих правових норм, або іншим правовим позиціям, які були оприлюднені в аналогічних випадках, суперечать домінантним у правовій науці доктринальним підходам, які виникли в результаті закономірної еволюції правозастосовної практики під впливом різних чинників та сучасних викликів;

по-третє, різними підходами розуміння певних правових позицій різними суб'єктами-адресатами (див. рис. 3.3).

Правова позиція ВС, ЄСПЛ. Згідно з ч. 5 та 6 ст. 13 Закону України «Про судоустрій і статус судді» від 02.06.2016 р., висновки щодо застосування норм права, викладені у постановках ВС, є обов'язковими для всіх суб'єктів владних повноважень, які застосовують у своїй діяльності нормативно-правовий акт, що містить відповідну норму права, та враховуються іншими судами при

застосуванні таких норм права. Суд має право відступити від правової позиції, викладеної ВС, тільки з одночасним наведенням відповідних мотивів.

Таке нормативне положення вказує на кілька ознак, які вирізняють правові позиції ВС серед інших публічних правових позицій у кримінальному провадженні:

(1) вони завжди мають письмову форму викладу і є частиною постанов ВС, презентують правову формулу (еталон, шаблон, орієнтир) щодо застосування норм права;

(2) вони мають дію, а відтак і юридично значущі наслідки, які виходять за межі однієї справи, одного рішення;

(3) вони мають широке коло суб'єктів-адресатів, які мають імперативний обов'язок урахувувати ці правові позиції у правозастосуванні;

(4) вони не є абсолютизованими, оскільки допускається право мотивованого відступу від правових позицій ВС.

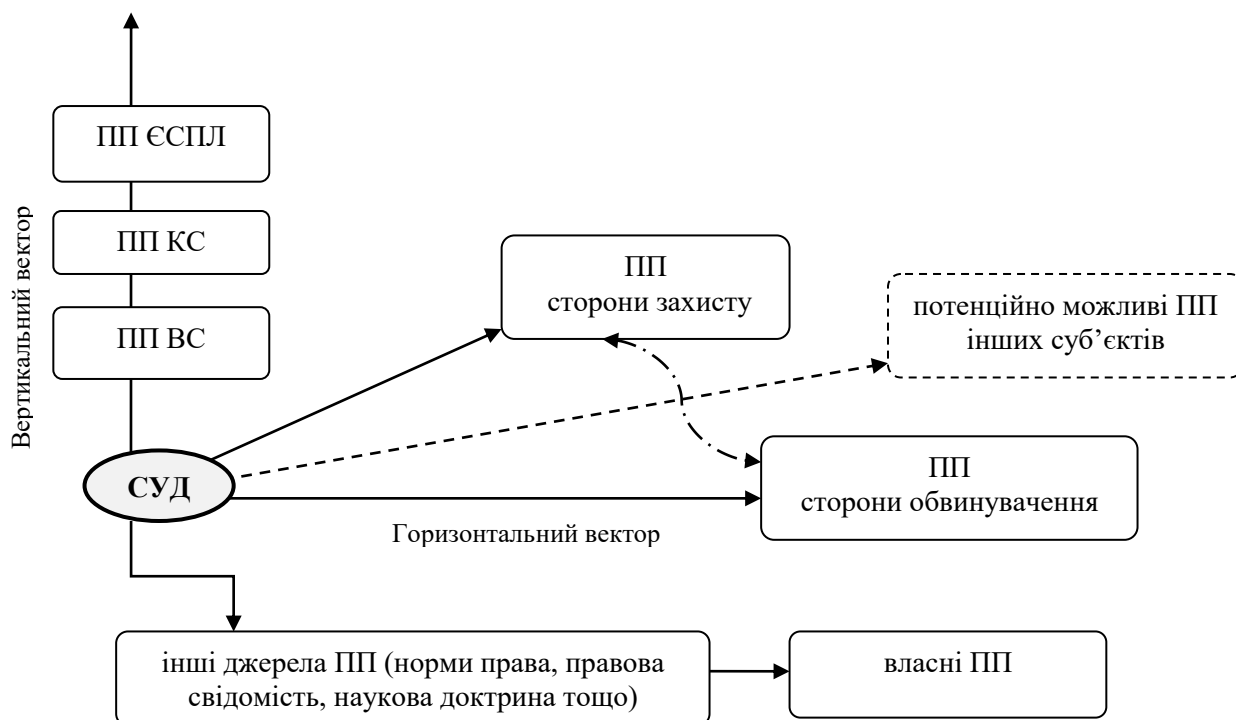

Рис. 3.3. Мультивекторна система балансу правових позицій (ПП) у кримінальному провадженні*

* Розроблено авторкою

Правові позиції ВС можна класифікувати *залежно від сфери впливу* на десигнативні та денотативні:

– *десигнативні правові позиції* стосуються усіх однотипних ситуацій правозастосування. Наприклад, правова позиція щодо розмежування юрисдикції вирішення спору у випадках подання скарги на дії чи бездіяльність органу досудового розслідування, коли дискутується питання, які функції виконує уповноважений суб'єкт процесуальної діяльності під час проведення процесуальних дій: владні управлінські чи владні процесуальні функції;

– *денотативні правові позиції* стосуються конкретної ситуації у конкретній справі. Скажімо, правова позиція «залишити конкретне рішення апеляційного суду без змін»; «касаційну скаргу прокурора залишити без задоволення»; «висновок місцевого суду не узгоджується з правовим висновком ВС, викладеним у постанові...» тощо.

Підґрунтям для виокремлення таких категорій правових позицій є існуюче в семіотиці права розмежування: десигнат – це рід об'єкта, клас об'єктів, тобто узагальнений контекст аналізу права, натомість денотат – це член цього роду, класу, тобто конкретний правовипадок [28, с. 89–90]. В одному рішенні містяться, як правило, комбінації десигнативних та денотативних правових позицій.

Типові правові позиції ВС можна класифікувати *залежно від змісту*: правові позиції – рекомендації, правові позиції – дефініції, правові позиції – роз'яснення, правові позиції – висновки.

Правові позиції – рекомендації – передають прямі інструкції, якими слід керуватися судам (формулами таких рекомендацій можуть бути такі лексичні конструкції: «суду належить виходити з того, що....», «суд має врахувати...», «якщо..., то....» і т. д.). Наприклад, у разі призначення експертизи слідчим, який не входить до складу визначеної в кримінальному провадженні слідчої групи, суд, вирішуючи питання про допустимість даних висновку експерта як доказів, повинен у межах доводів сторін перевірити, чи призвів спосіб призначення експертизи до порушення тих чи інших прав і свобод людини,

передбачених ЄКПЛ та/або Конституцією України. У разі визнання доказів недопустимими суд має вмотивувати свої висновки про істотне порушення вимог кримінального процесуального закону, зазначивши, які саме конвенційні чи конституційні права і свободи підозрюваного, обвинуваченого або інших осіб були знівельовані, звужені чи обмежені та в чому це виразилося [145, с. 4].

Правові позиції – дефініції – передають коротко і лаконічно визначення певних правових понять (наприклад, що таке «щире каяття» [487] або «злочин, пов'язаний з домашнім насильством» [485]).

Правові позиції – роз'яснення – передають тлумачення правових норм, уточнюють їх зміст, усувають багатозначність їх розуміння порядку та підстав застосування процесуальних інститутів, прийняття процесуальних рішень. Приміром, роз'яснення стандарту доведення «поза розумним сумнівом» і вирішення питань, пов'язаних з його дотриманням [90].

Правові позиції – висновки *sensu stricto* – йдеться про висновки у вузькому сенсі, тобто логічні завершені твердження, що дають підсумкову правову оцінку фактам, явищам, процесам і транслюють кінцевий результат розгляду питання. Унікальність такої оцінки полягає в тому, що вона одночасно має і позитивну (підтвердження), і негативну (заперечення) конотацію, тобто дуалістичний результат, який буде позитивним для когось одного, і водночас буде негативним для іншого. Наприклад, такий дуалізм демонструє правова позиція: ВП ВС «не погоджується з висновками судів попередніх інстанцій, які... помилково вирішили позовні вимоги щодо визнання незаконними дій органів досудового розслідування в порядку цивільного судочинства» [486]. Така правова позиція є позитивною для ініціатора перегляду рішення і негативною для його опонента.

У питанні співвідношення правових позицій ВС та ЄСПЛ треба зазначити, що їх характеристики у багатьох точках збігаються, однак унікальною особливістю є те, що правові позиції ЄСПЛ є методологічним орієнтиром для ВС, слугують основою для аргументації його власних суджень, є підставою для ревізії попередніх правових позицій. Натомість ЄСПЛ формує свої правові

позиції автономно з огляду на власну парадигму праворозуміння та ціннісну систему конвенційних положень.

Для балансу на рівні правозастосування важливими є такі вимоги: (1) *узгодженість* правових позицій (відсутність суперечливих правових позицій), їх (2) *якість* (відсутність неоднозначного трактування та застосування), (3) *доступність* (систематизація та забезпечення доступу до правових позицій для їх подальшого опрацювання та використання зацікавленими суб'єктами); (4) *стабільність* (відсутність частих змін у підходах, частих відступів від попередніх правових позицій), але водночас і (4) *гнучкість* (можливість відступу від правових позицій у зв'язку з об'єктивними чинниками).

Правова позиція КС України. Правові позиції КС України заслуговують особливої уваги, адже вони «мають вибудовувати міцні «фортифікаційні споруди» довкола Конституції, засновані на сукупності правових знань та інтелектуальної, творчої діяльності суддів задля утвердження конституціоналізму [146, с. 66]. У системі суб'єктів публічної правової позиції особливе місце посідає КС України, адже якщо ВР України є єдиним автором тексту Конституції, то КС України є співавтором його смислу [514, с. 153]. Як слушно зазначають О. Капліна та О. Євсєєв, «завдяки органу конституційного судочинства судова влада вперше отримала можливість сказати законодавцю «ні» та змогла реально стати його протиположністю» [273, с. 34]. Через здатність зупинити дію правових норм КС України отримав статус «негативного законодавця» [537, с. 300], тож вагомий вплив його правових позицій на кримінальне правосуддя незаперечний.

Про потребу доповнення законодавства визначення поняття «правова позиція» КС України, визначення її юридичної сили, опису процедури її формулювання та перегляду писали І. Домбровський та В. Гергелійник [149, с. 145–146], Ю. Задорожний [238, с. 20] та інші фахівці. І треба віддати належне, як уже зазначалося, наукова спільнота приділяє значну увагу питанню правових позицій КС України. Втім, це не тільки засвідчує цікавість та

важливість концептуальної розробки окреслених проблем, але й суперечливість і дискусійність підходів.

Одним із напрямів таких академічних дебатів є питання про зміст концепту «правові позиції КС України» (узагальнення окремих точок зору презентує Додаток Б, таблиця Б.6) або питання співвідношення правових позицій КС України та джерел права. Так, А. Селіванов заперечує віднесення постулатів із нормативними судженнями до системи права [551, с. 54]. Ю. Задорожний зазначає про неможливість визнання правових позицій КС окремим джерелом права, оскільки це суперечить позиції теорії права, яка визнає джерелом права правовий акт, а не окрему його частину [238, с. 20]. Натомість С. Мельничук вважає, що між правовими позиціями КС України та нормами права стираються межі, оскільки необхідність забезпечення відповідності «духу» Конституції відкриває шлях до визнання нормативної природи актів КС, а відтак і правових позицій [386, с. 46]. Інший підхід презентує О. Кравчук, яка визнає, що хоч акти КС України мають ознаки нормативності, вони залишаються актами застосування права, а не нормативно-правовими. Вчена погоджується, що правові позиції КС України хоча й набувають окремих ознак різних джерел права, набувають характеру правових норм, правових принципів, преюдицій, правоположення чи судових прецедентів, але жодним із них ані за формою, ані за змістом, ані за юридичною силою чи юридичними наслідками не стають. Водночас О. Кравчук пропонує вважати правові позиції КС України самостійним джерелом права [321, с. 120–121].

Справді, будь-які спроби «підтягнути» правові позиції КС України до певного шаблону джерела права заздалегідь приречені на поразку. Насправді йдеться про унікальний правовий феномен, який, інтегруючи різні ознаки різних джерел права, творить нову якість, нову форму. Відтак більш переконливим видається висновок, що правові позиції вищих судових органів є специфічним самостійним джерелом права.

На відміну від рішень, які є остаточними, правові позиції можуть бути змінені. З цього приводу О. Рогач зазначає, що при зміні подій, об'єктивних чинників, що передували вже прийнятим правовим позиціям, норми можуть розумітися по-новому [534, с. 80]. П. Рабінович та В. Гончаров також констатують, що трансформація правових позицій через ревізійне тлумачення притаманна багатьом демократичним державам (США, Канаді, Великій Британії, Німеччині). Основними причинами появи аброгативної (оновленої) правової позиції вчені вважають, по-перше, соціальну неефективність попередніх правових позицій (або виявлені практикою їх негативні наслідки); по-друге, зміну соціального контексту, виникнення нових політичних реалій [514, с. 148].

Цю позицію поділяє В. Овчаренко [428, с. 69] і, продовжуючи розвиток концепції О. Шостенко [699, с. 802], також вважає підставою перегляду правових позицій зміну домінуючого правового уявлення національної юридичної еліти щодо раніше розглянутого питання. Кінцевою метою таких процесів є зміна групового правового світогляду органу конституційної юрисдикції щодо одних і тих самих питань за однакових правових обставин [428, с. 67]. ЄСПЛ задля забезпечення «живучості» ЄКПЛ також допускає проведення ревізії власних інтерпретацій Конвенції в нових умовах шляхом еволюційного, динамічного тлумачення [514, с. 147]. У рішенні «*Scoppola v. Italy*» ЄСПЛ зазначає, що хоча формально він не зобов'язаний слідувати своїм попереднім рішенням, однак в інтересах правової визначеності, передбачуваності та рівності перед законом він не повинен без переконливих причин відмовлятися від прецедентів, викладених у його попередніх рішеннях. Оскільки ЄКПЛ є насамперед системою захисту прав людини, ЄСПЛ повинен зважати на змінювані умови у державі-відповідачі та державах-учасницях в цілому й відповідно реагувати, наприклад, на будь-який нововиниклий консенсус щодо стандартів, яких потрібно досягати. Надзвичайно важливим є й те, щоби ЄКПЛ тлумачилась і застосовувалась у спосіб, який робить передбачені нею права не теоретичними й ілюзорними, а практичними та ефективними. Неспроможність Суду підтримувати динамічний та еволюційний

підходи у тлумаченні матиме наслідком ризик виникнення перешкод для реформ і покращення [770]. Схожі тези були викладені у рішеннях «*Mamatkulov and Askarov v. Turkey*» [767], «*Vilho Eskelinen and Others v. Finland*» [771] і т. д..

Правова позиція КС України формується на основі знань конституційних принципів, правових доктрин, наукової та професійної свідомості суддів [308, с. 110]; доктринального світогляду суддів [535, с. 75]; волі суддів, аргументів представників сторін та інших учасників судочинства, матеріалів справи про фактичні обставини справи, правосвідомості [410, с. 75]. Авторську позицію щодо джерел правових позицій КС України демонструє рис. 3.4. Ілюстративним прикладом джерел формування правової позиції КС України є рішення КС України від 30.06.2022 р. у справі № 1-22/2020(391/20 щодо спеціальної конфіскації, в якому вказано, що Велика палата досліджувала матеріали справи, а також позиції Президента України, Голови ВС, членів Науково-консультативної ради КС України, а також 20 науковців із різних освітніх і наукових установ. Крім того, аргументацію правових позицій КС України у цій справі формували звернення до понад трьох десятків нормативно-правових актів і міжнародних документів, а також власних попередньо висловлених правових позицій [528].

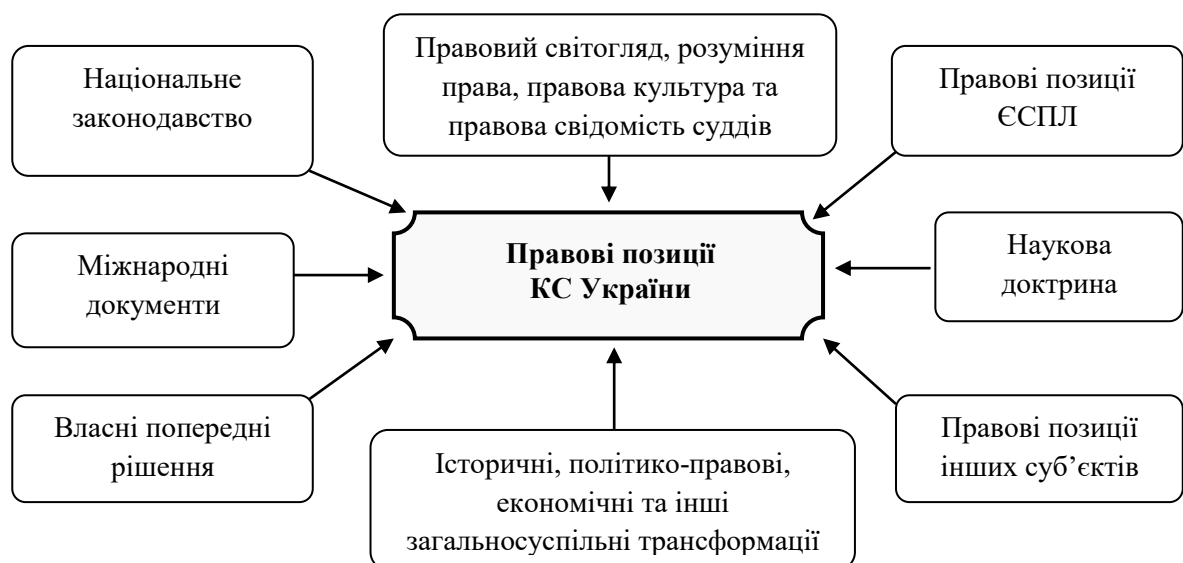

Рис. 3.4. Джерела правових позицій КС України*

* Розроблено авторкою

Водночас варто наголосити, що апелювання до науки, доктрин, світогляду не позбавлене ризику появи розбіжностей в трактуванні певних понять, адже багато питань не мають усталеного, єдиного розуміння в середовищі правників, що може породжувати множинність смислів однієї правової позиції.

3.3. Баланс науки та практики у кримінальному провадженні

Синергія науки і практики в реалізації завдань кримінального провадження. Науковці та практики взаємодіють у різних напрямках на різних рівнях: то ефективно співпрацюючи і видаючи якісний результат, то взаємно ігноруючи проблеми, то вступаючи в пряму конфронтацію. Не можна не помітити скептицизму та критики практиків щодо надмірного теоретизування вчених, звинувачень у відставанні науки від потреб практики, недостатньої розробленості певних інструментів, зацикленості на вузьких темах і коментаторстві, «самомилуванні» науки, появі «фантомів» науки, зниження соціальної корисності та ролі [10, с. 131; 82, с. 86; 147, с. 99; 262, с. 192; 443, с. 183]. Натомість науковці «звинувачують» практиків у недостатньому розумінні загального контексту вирішення правових питань, застосуванні застарілих підходів та механізмів протидії злочинності. Втім, ще П. Й. А. фон Фейєрбах підкреслював: «Якщо припустити, що дух певної самодостатньої позитивної правової системи, що таїться у її глибинах, є зовсім штучним, то така система є цінною лише з огляду на її практичне застосування... А коли системи загнані у свої вузькі рамки, що не дають можливості заглянути за ближчі і дальші горизонти та порівняти їх, вони страждають на односторонність, а відтак – їм не вистачає внутрішньої досконалості» [646, с. 330].

Цю думку знаного німецького криміналіста, висловлену кілька століть тому, підтверджують сучасні дослідження. Як констатує В. Січевлюк: «...у сфері

практичної юриспруденції, скерованій на безпосередній прикладний результат, найбільший прагматичний ефект дають знання, здобуті у вузьких сегментах галузевого права через поглиблену фахову спеціалізацію правників-практиків. Майже неминучим наслідком такого пізнавального алгоритму є розмивання у правознавців-практиків цілісного юридичного світогляду, ослаблення їх здатності до гармонійного та глибинного бачення юридичної картини дійсності загалом» [569, с. 95]. З огляду на сказане, закономірно постає питання щодо з'ясування закономірностей балансу у дихотомії «наука – практика» в кримінальному провадженні.

Треба віддати належне вченим, які доклали значних зусиль для осмислення сутності, функцій, зв'язків та кореляцій, предметних сфер *науки кримінального права* (М. Галабала, С. Хилюк, М. Панов, В. Навроцький), кримінології (О. Гумін); *науки кримінального процесу* (Л. Лобойко, М. Костицький); *криміналістичної науки* (П. Біленчук, А. Ярмолюк та М. Курко, М. Даньшин та А. Волобуєв, В. Тищенко, М. Шепітько та В. Шепітько, В. Корж, Д. Іщенко). Про зв'язок правової науки і практики писали О. Дудоров та Є. Письменський, М. Козюбра, М. Кельман та Р. Кельман, Є. Вечерова та ін.

Незважаючи на усвідомлення цінності наукової обґрунтованості побудови сучасного кримінального процесу, як зауважує Л. Лобойко, у численних публікаціях сьогодні переважно йдеться про певні аспекти реформування окремих правових інститутів, застосування норм, а питання наукової обґрунтованості не порушуються [358, с. 40–41]. Схожими є міркування В. Костицького. Наука кримінального процесу – одна з галузевих юридичних наук, яка виявляється як пізнання кримінальної процесуальної процедури та виробляє теоретичну і методологічну основу кримінально-процесуальної діяльності, правового регулювання. Однак тривалий час наука кримінального процесу чітко не виділялась, а радше зосереджувалася на коментуванні норм законодавства. На думку професора, цього занадто мало, тому з метою якісної трансформації потрібний системний розвиток її складових частин: 1) філософія

галузевої науки; 2) теорія; 3) методологія; 4) історія; 5) компаративістика [314, с. 32–33]. У цьому напрямі були спроби заповнити прогалину [157; 159; 190].

Погоджуючись із такими висновками, треба, однак, звернути увагу на те, що скільки б ми не розмежовували різні вчення та теорії, в практиці відбувається їхня дифузія, тому в питанні балансу, апелюючи до узагальнених концептів «наука», «практика», йдеться фактично про *гібридну наукову парадигму, яка утворена в результаті схрещення передових досягнень різних юридичних, природничих та інших наук, об'єднаних одним соціальним замовленням – забезпечити справедливе кримінальне правосуддя*. Взаємодію науки й практики кримінального провадження найкраще продемонструвати через функціональну синергію. Враховуючи різні уявлення про функції науки [262, с. 198; 416, с. 10; 442, с. 2–3] та фактично відсутність у науковій доктрині визначення функцій практики, видається доцільним сформулювати авторську комплексну модель та коротко охарактеризувати її елементи (Додаток А, рисунок А.4).

Наука в кримінальному провадженні є своєрідним депо інтелектуального ресурсу і виконує такі функції:

1. *Методологічну* – полягає у формуванні світоглядних, фундаментальних засад функціонування системи кримінального провадження, розробці методологічного інструментарію процесуальної діяльності.

2. *Аксіологічну* або *ціннісно-орієнтаційну* – полягає у визначенні пріоритету тих чи інших цінностей, правил балансування конкуруючих цінностей (наприклад приватних та публічних інтересів) у кримінально-процесуальних відносинах, визначення засад оцінювання доказів тощо.

3. *Креаційну* – полягає у формуванні понятійно-категоріального апарату, удосконаленні термінології з метою формування максимально можливого однозначного розуміння правових норм та інститутів, творенні наукового обґрунтування певних рішень, моделей тощо.

4. *Когнітивну* – полягає у розробці інструментів пізнання та дослідження об'єктів, явищ і процесів, збирання, дослідження, оцінки та використання

доказів, обґрунтування процесуальних рішень для реалізації завдань кримінального провадження.

5. *Інтеграційну* – полягає у синтезі досягнень широкого спектру різних юридичних, природничих та інших наук для потреб реалізації завдань кримінального провадження.

6. *Кластеризаційну* – полягає у формуванні специфічних, вузькоспеціалізованих кластерів наукового знання, що ґрунтується на поглиблених зв'язках через існування певного об'єднуючого компонента (наприклад, кластер наукового забезпечення протидії кіберзлочинам, торгівлі людьми, тероризму; кластер наукового забезпечення генетичної експертизи; кластер наукового забезпечення розслідування воєнних злочинів; кластер наукового обґрунтування процесуального інтерв'ю; формування наукових шкіл тощо).

7. *Аналітичну* – полягає у збиранні, обробці, аналізі, узагальненні даних статистичних звітів, судової практики, вивчення закономірностей, оцінка ризиків, трендів, домінант, динаміки змін, ефективності реформ, впровадження новітніх інститутів тощо.

8. *Трансферну* – полягає у вивченні та оцінюванні корисності, потенційної можливості запозичення передового зарубіжного досвіду, знань, понять, концепцій щодо функціонування системи кримінального правосуддя, криміналістичної діяльності; створення різних платформ для обміну думками, технологіями між науковцями та практикаками.

9. *Інтерпретаційну* – полягає у підготовці публікацій, коментарів, роз'яснень суперечливих питань, доктринального тлумачення норм, пошуку шляхів подолання правових колізій, застосування аналогії права в рамках правозастосовної діяльності суб'єктів процесуальної діяльності.

10. *Консультаційну* – полягає у наданні відповідей на запити практики, підготовці наукових висновків, методичних рекомендацій, алгоритмів дій щодо застосування певних правових норм, інститутів кримінального процесуального

права, тактики та методика розслідування кримінальних правопорушень, оперативно-розшукової діяльності, використання спеціальних знань тощо.

11. Критичну – полягає у визначенні потенційних ризиків негативного впливу на правозастосовну практику вже імплементованих або таких, які можуть бути впроваджені в національне законодавство, правових інститутів, засад, окремих норм, які регулюють кримінально-процесуальні відносини, криміналістичну діяльність.

12. Інноваційну – передбачає генерацію нових ідей, концептів, розвиток інститутів, технологій, моделей, науково-технічних засобів, корисних інструментів для збирання, дослідження, оцінки доказів, зменшення суб'єктивізму, спрощення певних процедур, автоматизації процесів.

13. Проектно-прогностичну – полягає в інтелектуальних зусиллях щодо оцінювання минулого досвіду, сучасного стану та проектуванні нових викликів та змін, зокрема глобальних мегатрендів, які можуть суттєво вплинути на функціонування системи кримінального провадження у близькій та віддаленій перспективі; формулювання пропозицій для внесення змін у поточне правове регулювання кримінальної процесуальної, криміналістичної, оперативно-розшукової, експертної діяльності.

14. Освітню – полягає у забезпеченні безперервності передачі знань від покоління до покоління в рамках освітнього процесу, трансляції досвіду, підготовці компетентного персоналу для органів досудового розслідування, прокуратури, суду, експертних підрозділів тощо, веденні дидактично-методичної та видавничої діяльності, забезпечення збереження даних, теорій, концепцій в загальноісторичному контексті як невіддільного компонента загальної культури.

Практика в кримінальному провадженні виконує такі функції:

1. Аплікаційну – передбачає застосування правових норм, інститутів, науково-технічних засобів, технологій під час кримінальної процесуальної, криміналістичної, оперативно-розшукової, експертної діяльності.

2. *Верифікаційно-корегувальну* – передбачає перевірку сформованих наукою гіпотез, теорій, ініційованих пілотних проектів, інноваційних продуктів з метою виявлення недоліків, переваг, перспектив використання, а у випадку можливості корегування запропонованих наукою положень, зважаючи на реалії конкретного кримінального провадження.

3. *Стимуляційну* – полягає у формуванні запитів, які відображають потреби наукового обґрунтування, розробки, доктринального тлумачення, впровадження норм права, інститутів, технологій, методик; сигналізація про проблеми, недоліки в правовому регулюванні, ризиках змін тощо. Практика дозволяє науковцям «не відриватись від реалій правозастосування» і стимулює не займатись «голим теоретизуванням» [10, с. 131].

4. *Креаційну* – передбачає творення власної системи алгоритмів дій, зокрема неформальних практик; розробці пропозицій змін до законодавства з метою оптимізації практичної діяльності.

5. *Когнітивну* – полягає у пізнанні конкретних обставин конкретного кримінального провадження.

6. *Інтеграційну* – полягає в акумулюванні та застосуванні синтезу різних методів, форм, засобів, рекомендацій в межах одного кримінального провадження.

7. *Аналітичну* – полягає в самоаналізі, узагальненні власного досвіду, підготовці аналітичних звітів, довідок, забезпеченні аналітичного супроводження досудового розслідування та судового провадження, оперативно-розшукової, експертної діяльності.

8. *Інтерпретаційну* – полягає в офіційному тлумаченні норм, процедур застосування процесуальних інститутів.

9. *Консультаційну* – полягає у відповіді на запити науковців, законотворців, інших фахівців підготовці висновків, участі в обговореннях питань щодо застосування певних правових норм, інститутів кримінального процесуального права, тактики та методики розслідування кримінальних

правопорушень, оперативно-розшукової діяльності, використання спеціальних знань тощо.

10. Критичну – полягає у сигналізації науковому товариству, законодавчому органу, вищому керівництву, суспільству про недоліки, колізії, які виникають у процесі правозастосування

11. Інноваційну – передбачає генерацію нових ідей, технологій, моделей, науково-технічних засобів, корисних інструментів для збирання, дослідження, оцінки доказів, зменшення суб'єктивізму, спрощення певних процедур, автоматизації процесів.

12. Проектно-прогностичну – полягає у формулюванні передбачень щодо важливих питань функціонування системи кримінального правосуддя в умовах глобальних викликів і змін, розробці пропозицій для реалізації пілотних проектів тощо.

13. Освітню – полягає у забезпеченні безперервності передачі знань від покоління до покоління в рамках практичної діяльності, трансляції досвіду через інститут наставництва, ефективну відомчу та міжвідомчу комунікацію, творення основного складу та резерву персоналу для органів досудового розслідування, прокуратури, суду.

Наука і практика в кримінальному провадженні взаємодіють на трьох рівнях:

(1) *макрорівні* (формування та реалізація фундаментальних засад кримінального провадження; функціонування інституційної інфраструктури кримінального провадження; спільна робота над оптимізацією законодавства);

(2) *мезорівні* (комунікація науковців і практиків, участь у дебатах, взаємний обмін інформацією в межах певних кластерів і зацікавлених суб'єктів);

(3) *мікрорівень* (застосування конкретних наукових розробок, рекомендацій, засобів і методів для вирішення конкретних завдань у конкретному кримінальному провадженні). Питання про право вирішується в реальному житті з людьми «із плоті і крові» в результаті вирішення спору

процедурним, дискурсивним, аргументативним, діалектичним шляхом в судовому рішенні [300, с. 9].

В рамках синергії науки і практики відбувається **циклічний ланцюг дифузії інформації**, яка транслюється через певні продукти і форми взаємодії (Додаток А, рисунок А.5).

Серед наведених форм взаємодії науковців та практиків окремої уваги заслуговують **наукові висновки та наукові експертизи**. Треба зазначити, що дискусія про те, чи є допустимою експертиза з питань права в Україні, не нова. Про наукові експертизи та висновки у сфері правосуддя писали П. Андрушко, В. Мамутов, В. Семчик та О. Поліводський, В. Кампо, О. Кармаза та ін. Коментуючи реформу 2012 р., свого часу керівник відділу науково-методичного забезпечення Управління експертного забезпечення правосуддя Н. Ткаченко констатував, що заборона проведення експертиз з питань права (ч. 1 ст. 242 КПК України) стала наслідком узяття до уваги превалюючого доктринального підходу, згідно з яким під час вирішення правових питань суду не потрібне залучення фахівців, бо це є виключною його компетенцією [609].

Логіка законодавця цілком зрозуміла: по-перше, суб'єкти процесуальної діяльності, дотримуючись засади *iura novit curia*, самодостатні у питаннях тлумачення права, володіють усіма необхідними спеціальними правовими знаннями; по-друге, у випадку формування такого висновку фахівцем, а потім безапеляційне прийняття його судом викликає ризик зміщення ключового важеля відповідальності у вирішенні справи із залу судових засідань до кабінету такого експерта, мовляв, зрештою судді можуть в усіх справах звертатися до фахівців, перекладаючи на них свою роботу.

Попри це, такий підхід не враховує сучасних реалій. Зокрема, ігнорується те, що сьогодні правова система настільки ускладнилась, що жодний висококваліфікований правник не може просто фізично бути добрим знавцем норм усіх галузей права. Особливої гостроти це питання набуває у випадках необхідності тлумачення норм права щодо економічної, господарської,

міжнародної торгівельної діяльності, нарахування податків, механізму ціноутворення, реалізації корпоративних прав, банківської діяльності тощо, застосування норм міжнародного права тощо [180, с. 196–198]. Як слушно зауважує В. Мамутов, ігнорувати спеціальні наукові юридичні знання, сподіваючись, що суддя-юрист може знати всі нюанси правового регулювання, немає підстав [374, с. 94].

Утім, як зауважує П. Андрушко, хоча кримінальне процесуальне законодавство й забороняє проведення експертизи для з'ясування питань права, але не забороняє використання правозастосовувачем, передусім судом, наукових висновків фахівців «для з'ясування питань права». На підставі розмежування понять «висновок експерта» та «наукових висновків фахівця в галузі права» вчений резюмує, що такі документи можуть на законних підставах долучатися до матеріалів і досудового розслідування, і судового провадження [10, с. 126]. Сказане підтверджує В. Навроцький, який, враховуючи власний досвід надання таких висновків, визнає, що суд часом потребує фахового висновку авторитетних правників і в резонансних справах хоче знати їхню думку [415]. Можна навести приклади питань у сфері кримінальної процесуальної діяльності, щодо яких виникає потреба наукового висновку:

питання про можливість керівника САП призначати себе особисто процесуальним керівником у кримінальному провадженні [471, с. 197];

питання про визнання недопустимими доказів, зібраних у кримінальному провадженні з ознаками підслідності НАБ України, іншими, крім НАБ України, органами, які діяли в межах, передбачених КПК України [471, с. 197–198];

доктринальне тлумачення положень ст. 36 та ст. 284 КПК України в частині розмежування повноважень слідчого і прокурора на прийняття рішення про закриття кримінального провадження [472, с. 200–202];

питання про суб'єкта, на якого покладається обов'язок доказування події злочину, передбаченого ст. 368² КК України [36, с. 176–196] тощо.

Фахівці відзначають тенденцію зростання ролі науково-правових експертиз на основі показника збільшення кількості звернень щодо проведення таких експертиз, зокрема до Ради науково-правових експертиз при Інституті держави і права ім. В. М. Корецького НАН України [10, с. 133].

При вищих судових органах (КС, ВС) функціонують науково-консультативні дорадчі органи, аби забезпечити доктринальну основу виважених справедливих процесуальних рішень та якісного застосування норм матеріального права. Щоправда, дослідження засвідчують, що на рівні місцевих судів досі наявна різна практика як урахування, так і неврахування науково-правових висновків [277, с. 90].

Для глибшого розуміння балансу науки і практики необхідне також розуміння *низки закономірностей, які лежать в основі їх коеволюції*:

- (1) нелінійність розвитку (див. рис. 3.5);
- (2) плюралізм;
- (3) потреба періодичної актуалізації через фактор «старіння»;
- (3) інертність, хоч вона по-різному виявляється для науки і для практики;
- (4) потреба функціонування в умовах ресурсного дефіциту;
- (5) потреба адаптації до глобальних мегатрендів.

Вплив глобальних мегатрендів на науку і практику кримінального провадження. Мегатренди – це довготривалі тенденції, які впливають на великі групи людей, регіони або увесь світ, провокують глобальні наслідки й суттєвий вплив на формування нових траєкторій еволюції значного кола суспільних відносин [645, с. 13]. Цей концепт був запропонований Дж. Нейсбітом для формування загального уявлення про майбутнє на основі аналізу масиву доступної інформації з метою знаходження того, що могло б визначити життя цілої країни у певній темпоральній перспективі; вивчення симптомів, вибудовування образу (паттерну) можливих змін; складання мозаїки загальної картини світу [493, с. 50].

Існування глобальних змін у кримінальному середовищі підтверджують фахівці [349, с. 208–214; 693, с. 5].

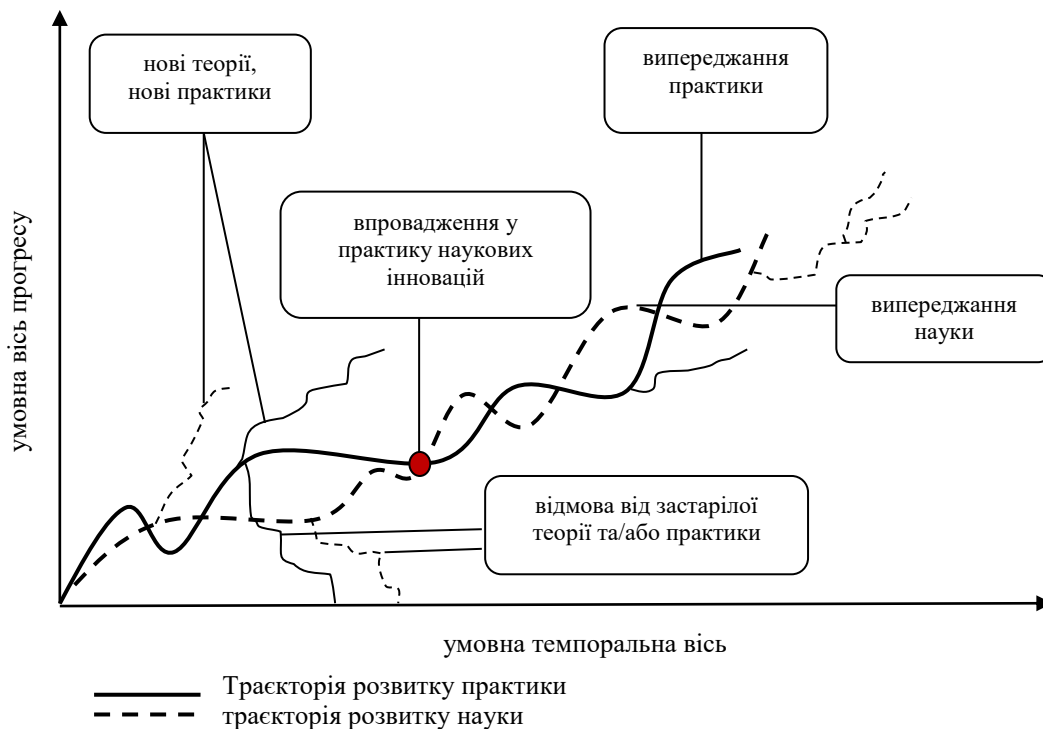

Рис. 3.5. Схема нелінійного розвитку науки і практики кримінального провадження*

* Розроблено авторкою

Глобалізація у гібридній науці кримінального провадження сьогодні дає змогу говорити про один об'єкт та предмет правового дослідження з різних проєкцій різних правових систем; розробити уніфіковані методологічні підходи до кримінальної процесуальної діяльності, моделі управління в системі кримінального правосуддя; стандартизувати практику проведення початкових дій на місцях виявлення кримінальних правопорушень, виконання судових експертиз, проведення процесуальних дій; вивчити передовий досвід застосування певних процесуальних інститутів, виявити з цим пов'язані ризики; спільно шукати шляхи подолання глобальних викликів, які впливають на сферу правосуддя.

На підставі аналізу даних авторитетних організацій щодо глобальних трендів до 2030, 2040, 2045 років [803; 806; 807], а також з урахуванням тенденцій розвитку правової науки у демократичному суспільстві нижче (Додаток Б, таблиця Б.7) запропоновано узагальненні дані щодо сфер найбільш впливових глобальних мегатрендів, потенційних з ними пов'язаних ризиків,

результатів і завдань, які актуалізуються саме в рамках кримінального провадження.

Мегатренд гуманізації. Одним із найбільш потужних мегатрендів, сила якого не згасає кілька десятиліть на європейському континенті, є гуманізація кримінального провадження. Йдеться про мегатренд, який можна проілюструвати висловом М. Козюбри в одній із публікацій про «олюднення» правової науки, посилення її зв'язків з цінностями [301, с. 3]. Гуманістична парадигма зміщує акценти від державоцентризму до антропоцентризму, до верховенства права. М. Козюбра наголошує, що така людиноцентристська переорієнтація «має не тільки суттєве світоглядно-методологічне значення для вивчення загальної теорії права, а й відкриває набагато ширші можливості для пошуку права в процесі практичної юридичної діяльності». Вчений наголошує, що складність, значна кількість, суперечливість і хаотичність нормативно-правового матеріалу призводить до того, що без орієнтації на людину як найвищу конституційну цінність «юрист-практик, навіть досвідчений, не кажучи вже про початківця, ризикує або заплутатися в нормативному лабіринті остаточно, або приймати рішення, що ґрунтуються на букві суперечливого чи й зовсім застарілого закону, тобто ставати на формально-догматичну позицію» [300, с. 4].

В українській правозастосвній практиці гуманістична парадигма транслюється через гуманістичний зміст завдань, засад, форми кримінального провадження, через застосування оцінних понять [159, с. 229–233]. Питання гуманізації кримінального провадження активно розробляли В. Трофименко [620, с. 136, 138], С. Погребняк [473, с. 146], Д. Пеший [457, с. 107–116] та багато інших науковців.

Мегатренд відновного правосуддя. Відновне правосуддя як соціальна практика розпочало свій еволюційний рух у 70-х роках минулого століття у відповідь на панівну тенденцію визнання системи кримінального правосуддя надмірно жорстокою, яка до того ж не була ефективною ані в питанні протидії злочинності, ані в питанні реабілітації правопорушників. Креаціоністи цієї

концепції передбачали, що за умови створення сприятливого середовища потерпілі та їх кривдники можуть зустрітися і досягнути згоди, взаєморозуміння [854, с. 3]. І хоча відновне правосуддя не є панацеєю від усіх бід і також зазнає критики, вирішення конфліктів у рамках кримінального провадження за допомогою медіації стало надбанням демократичного суспільства [201]. Апелюючи до різних підходів, вироблених науковою доктриною, можна окреслити такі найбільш суттєві переваги активного впровадження консенсуального вирішення конфлікту у кримінальному провадженні:

для потерпілого – можливість впливати на вирішення конфлікту; отримати значно швидше (порівняно зі звичайним порядком кримінального провадження) відшкодування шкоди, відновлення порушених прав, захист інтересів, моральну сатисфакцію; досягнути порозуміння з підозрюваним (обвинуваченим), що може нівелювати посттравматичні наслідки кримінального правопорушення, знизити ймовірність рецидиву;

для підозрюваного (обвинуваченого) – можливість впливати на вирішення конфлікту; отримати значно швидше рішення суду на підставі угоди про примирення та визначеність щодо виду і розміру кримінального покарання; вчинити заходи для соціальної реабілітації, відновлення позиції;

для системи кримінального правосуддя – впровадження цінностей нової гуманістичної парадигми відновного правосуддя; імплементація міжнародних стандартів у сфері укладення угод про примирення; зменшення навантаження на правоохоронні та судові органи у зв'язку з особливим порядком кримінального провадження та відсутності необхідності у повному обсязі проводити досудове розслідування та судові провадження;

для громади, суспільства – зниження напруги та конфліктогенності, посилення відчуття захищеності та досягнення справедливості під час виникнення ситуацій, що потрапляють у сферу правового регулювання кримінального процесуального законодавства [263, с. 128; 366, с. 227; 388, с. 194; 545, с. 197–198; 554, с. 110; 698, с. 323].

Сьогодні можна дискутувати про дієвість цього інституту, аналізувати напрацьований досвід, судову практику, оцінювати готовність медіаційної інфраструктури, але сам факт імплементації практики примирення, переговорів та угод в українському кримінально-процесуальному законодавстві заслуговує схвальної оцінки і відповідає глобальним тенденціям у правовому полі.

Мегатренд правової інклюзії. Майже два десятиліття тому в Копенгагені на Всесвітньому саміті соціального розвитку було підтверджено, що соціальна інтеграція є однією з ключових цілей соціального розвитку. Метою посилення соціальної інтеграції є створення «суспільства для всіх». У Програмі дій Всесвітнього саміту соціального розвитку (1995 р.) було зазначено, що невдача соціальної інтеграції призведе до соціальної фрагментації та поляризації; розширення диспропорцій і нерівності; навантаження на окремих осіб, сім'ї, громади та інституції внаслідок швидкого темпу соціальних змін, економічної трансформації, міграції тощо. Створення «суспільства для всіх» стало моральним обов'язком, який має відображати зобов'язання підтримувати фундаментальні права людини та принципи рівності та справедливості. На думку зарубіжних фахівців, глибокі диспропорції залучення людей різних груп зменшують соціальну мобільність і, зрештою, негативно впливають на розвиток, продуктивність та благополуччя суспільства в цілому. Завдяки соціальній інклюзії можливе творення суспільства, яке є безпечнішим, стабільнішим і справедливішим [739, с. iii]. Відтоді цей мегатренд стрімко поширив свій вплив і сьогодні про інклюзію мовиться в освітній, соціальній, фінансовій та багатьох інших сферах.

У вузькому значенні традиційно інклюзія асоціюється з підтримкою осіб, які мають особливі потреби. За даними статистики станом на початок 2021 р. в Україні налічувалося майже 3 млн людей з інвалідністю серед яких 162,9 тис. дітей [650]. Очевидно, що всі ці люди потенційно можуть потрапити в різні життєві ситуації і стати учасниками кримінального провадження, а реалізовувати свої процесуальні права багатьом з них самотужки вкрай складно, якщо взагалі можливо. У відповідь на такий виклик демократична

держава, яка орієнтована на парадигму верховенства права, бере на себе обов'язок надати таким особам комплекс додаткових гарантій, які сприятимуть реалізації прав та законних інтересів. Утім, помилково вважати, що інклюзія у сфері права обмежується тільки допомогою в інтеграції осіб з особливими потребами. Йдеться про значно ширший масштаб впливу, про що докладніше йтиметься далі. Протилежною до інклюзії є ексклюзія, тобто соціальне відторгнення, неприйняття.

Пошуки в українській правовій доктрині поняття «правової інклюзії» дають змогу зробити висновок про те, що такий концепт ані в контексті теорії права, ані в контексті кримінального процесуального права не розглядається. Водночас слід визнати, що більшість важливих елементів правової інклюзії активно розробляються і набули закріплення на теоретичному, законодавчому і практичному рівнях. Тож доречно у відповідь на існуючий мегатренд, а разом й існуючу прогалину у вітчизняній науковій доктрині, у загальнотеоретичному аспекті запропонувати визначення поняття: *правова інклюзія – це засада функціонування держави і напрям гуманітарної політики держави, в основі якої є ідея «суспільства для всіх» і яка передбачає вжиття заходів для забезпечення соціальної інтеграції в реалізації прав, свобод, законних інтересів, посиленні гарантій доступу до правничих продуктів і послуг, доступу до професії в сфері права, а також для подолання соціальної ексклюзії осіб, які у конфлікті із законом.*

Правова інклюзія у кримінальному провадженні, відповідно, є різновидом загальноправової інклюзії, і виявляється в таких аспектах.

1. Посилення соціальної інтеграції в рамках кримінального провадження. До комплексу таких заходів можна віднести: (1) гарантування рівності усіх членів суспільства в доступі до справедливого правосуддя, заборона дискримінації за будь-якою ознакою, а також посилення захисту окремих категорій осіб (йдеться, наприклад, про впровадження правосуддя, дружнього до дитини, посилення захисту неосудних осіб тощо); (2) забезпечення вразливих категорій осіб безоплатною вторинною правовою допомогою;

(3) забезпечення осіб з особливими потребами послугами сурдоперекладу; (4) забезпечення можливості проведення процесуальних дій у режимі відеоконференції; (5) забезпечення інклюзивності будівель та споруд інституційної інфраструктури кримінального провадження (територіальних органів дізнання та досудового розслідування, прокуратури, суду) в рамках створення безперешкодного середовища, безбар'єрного простору для маломобільних груп населення.

2. Посилення доступності до юридичної професії, пов'язаної із виконанням кримінально-процесуальних функцій. У цьому контексті йдеться про доступ до службових портфелів суб'єктів кримінальної процесуальної діяльності, тобто доступність до юридичної професії [843]. Конкурси з відбору на посади детективів, прокурорів, суддів мають бути відкритими, прозорими і давати змогу обрати кращих з кращих. У Великій Британії завдання досягнення більшої різноманітності серед претендентів на суддівські посади визнано одним із пріоритетних у рамках стратегії реформ до 2025 р. Британські правники переконані, що інклюзивність у поєднанні з рівністю та плюралізмом є основою верховенства права, яке транслюють судді, тому громадська довіра до судової влади та її легітимність підтримується судовою системою, яка відображає широкий склад суспільства, якому вона служить. Це також питання справедливості, оскільки усі ті, хто має необхідні навички та здібності, повинні мати справедливу можливість подати заяву та отримати призначення на посаду судді [833, с. 10, 17].

Крім того, у світі мегатрендом є пропагування інклюзії в сфері надання юридичних консультацій, правової допомоги. За даними низки зарубіжних досліджень, спостерігається позитивна динаміка зростання інклюзивності у бізнес-моделях функціонування юридичних фірм, яка полягає у відборі персоналу з різних етнічних груп, різного походження, а також більшому представництві жінок у юридичних професіях [825; 843]. Спеціальних досліджень щодо ситуації в Україні не проводилось, що може стати додатковим мотиватором для наукового пошуку у цьому напрямі.

3. *Подолання соціальної ексклюзії (відчуження, виключення) у сфері кримінального провадження.* У цьому контексті слід виокремити два напрями: по-перше, запобігання соціальній ексклюзії особи, яка ще не засуджена, наприклад, через презумпцію невинуватості, по-друге, запобігання соціальній ексклюзії правопорушників, приміром, через застосування інструментів відновного правосуддя як ідеології примирення потерпілого з підозрюваним, обвинуваченим, економії примусу під час призначення кримінального покарання.

Мегатренд конвергенції правових систем, уніфікації стандартів і практик. Питання конвергенції правових системи неодноразово потрапляли у фокус уваги українських учених (Н. Оніщенко та С. Сунегін, О. Онуфрієнко, І. Горіславська, О. Погребняк, О. Волошенюк, В. Данішевська та ін.). Як слушно зазначає О. Волошенюк, ця тенденція є всеосяжною, охоплює різні сфери правового регулювання, впливає на правову ідеологію та юридичну практику і на рівні окремих держав, і на рівні міждержавних товариств, визначає конфігурацію сучасного міжнародного правопорядку в цілому, а сутність її полягає в тому, що «окремі правові ідеї, норми та інститути поступово проникають в інші правові системи та ніби влітаються в тканину національного права, стаючи невід'ємною часткою» [98, с. 3–4].

Фахівці виділяють чотири напрями правової конвергенції: (1) створення змішаних (гібридних) правових систем у країнах, які історично перебували під впливом різних традицій права; (2) розвиток регіональних (міждержавних) правових систем, що є характерним для всього світу, особливо для європейського континенту на тлі процесів євроінтеграції; (3) уніфікація міжнародного права, яка не обмежується лише регіональним рівнем, а набуває планетарного масштабу; (4) поступове зближення права країн, які традиційно входять до окремого типу правових систем, з іншим типом правових систем [99, с. 124–125].

Цілком очевидно, що кримінальне провадження не може бути виключено із глобального контексту трансформацій, і переживає конвергенцію одразу в

кількох напрямках: і в рамках європейських інтеграційних ініціатив, і, сягаючи далеко за межі континенту, в рамках приєднання до визнаних демократичним цивілізованим світом таких цінностей, як верховенство права, рівність, справедливість. Прецедентна практика є одним із індикаторів зближення континентальної системи та системи права *common law*. Йдеться передусім про визнання судової практики ЄСПЛ джерелом кримінального процесуального права, визнання правових позицій ВС обов'язковими.

Схожі процеси зближення спостерігаються на рівні науково-технічного забезпечення криміналістичної, експертної діяльності у рамках кримінального провадження. Йдеться про уніфікацію стандартів роботи на місці вчинення кримінальних правопорушень, тактики процесуальних дій, акредитації криміналістичних лабораторій за єдиними критеріями і вимогами; творення простору «Євро-Експерт», що передбачає прямування до мети визнання компетентності та кваліфікації експертів на території всього європейського регіону, визнання висновків експерта в провадженнях далеко за межами його рідної країни; спільна діяльність щодо планування стратегічного розвитку та підвищення якості судово-експертної науки та практики в Європі, визначення пріоритетних напрямів наукових досліджень; поширення добрих практик судових експертиз, забезпечення комунікації між експертними установами з метою уніфікації процедур експертних досліджень [180, с. 230–231; 214; 796].

Мегатренд збільшення обсягу правових знань, даних, прецедентів, норм, інститутів. Правова інформація у сфері кримінального процесу постійно примножується. Щороку з'являються численні зміни, доповнення, нові норми закону; видаються накази, інструкції, роз'яснення, узагальнення, листи; розробляються нові методики дослідження доказів; розширюється оперативна, слідча, прокурорська, експертна, судова практика ЄСПЛ, ВС, місцевих судів, виклад правових позицій, коментарів, публікацій; збільшується кількість аналітичних звітів і статистичних даних. Ускладнюються самі кримінально-процесуальні відносини, а прагнення чіткої визначеності та передбачуваності зумовлює появу більш деталізованого законодавства. Крім того, в часовому

континуумі постійно відбувається нагромадження правових знань, теорій, концепцій, норм, публікацій тощо.

Каталізатором стрімкого зростання інформації став розвиток цифрових технологій. З кожним десятиліттям обсяги цифрової інформації зростають і аналітики прогнозують тільки посилення цієї тенденції до 2045 року. Сьогодні значна частина правової інформації завантажена на електронні платформи, що забезпечує швидкий доступ та інструменти обробки всім зацікавленим та/або уповноваженим суб'єктам. Водночас збільшується кількість інформації про злочинність (наприклад, білінгові дані, геоінформаційні дані, дані моніторингу банківських рахунків, дані з відкритих джерел тощо), що вимагає від органів досудового розслідування, оперативних підрозділів, експертних служб опанування нових компетентностей аналітичної роботи. Означене змушує замислитися над стратегією адаптації науки і практики кримінального провадження до умов нової реальності. Це передусім оптимізація роботи аналітичних підрозділів, уніфікація практики, посилення спеціалізації суб'єктів процесуальної діяльності, удосконалення інформаційної компетентності персоналу, розробка та впровадження нових аналітичних інформаційних систем.

Мегатренди урбанізації та міграції. Населення мігрує під впливом різних чинників: економічних, кліматичних, екологічних, соціальних; безпекових. Розвиток транспортних технологій, інтеграційні процеси сприяють мобільності робочої сили, туризму. За деякими оцінками за збереження існуючої динаміки до 2050 р. міжнародна міграція сягне 405 млн осіб [630, с. 56]. Урбанізація передбачає приріст міського населення через внутрішні регіональні міграційні процеси.

Масовий характер переміщення людей суттєво впливає на всі сфери суспільного життя в точці релокації. Змінюються соціально-демографічна структура, криміногенна ситуація, навантаження на територіальні органи досудового розслідування, прокуратури та судів. Економічні дослідження доводять, що мігранти можуть дати імпульс для розвитку економіки в країнах-

реципієнтах, але й зростають витрати, пов'язані з організацією видачі дозволів, так і витрати стосовно затримання, утримання та депортації правопорушників до країн-донорів за порушення встановлених правових норм [235, с. 6]. Міграція може посилити соціальну конфліктність. Причинами можуть стати суперечності між іммігрантами та місцевим населенням через дискримінацію, через невдоволення корінного населення заняттям іноземцями робочих місць [235, с. 7]. Крім того, мігранти є носіями специфічного культурного коду, не завжди схильні до швидкої асиміляції, не завжди мають сформовану традицію шанування встановленого правового порядку на новому місці. Прикладом можуть слугувати події, коли Західна Європа переживала міграційну кризу і в ніч на 1 січня 2016 р. відбулися масові напади на жінок у Кельні, Гамбурзі, Штутгарті. Марокканці, лівійці, сирійці, інші шукачі притулку та особи, які нелегально перебували у Німеччині, вчинили сексуальні злочини проти понад 500 потерпілих, аргументуючи це тим, що їхня віра їм дозволяє такі дії. Органи поліції та кримінального правосуддя виявилися не готовими до такого виклику.

Російська збройна агресія проти України стала причиною найбільшої з часів Другої світової війни хвилі біженців, кількість яких сягнула кількох мільйонів, а за даними Міністерства соціальної політики, станом на 15.05.2023 р. приблизно 4,9 млн людей стали офіційно зареєстрованими внутрішньо переміщеними особами [93]. Значна частина нових мешканців узагалі не була облікована у відповідних реєстрах. Мільйони людей транзитом прибувають до західних регіонів для продовження подорожі в європейські країни. Очевидно, що в таких умовах перед територіальними органами поліції та системою кримінального правосуддя постають нові завдання – виявити гнучкість в адаптації до «міграційного тиску» на інституційну інфраструктуру, розробити систему реагування, підсилення спроможностей органів досудового розслідування, прокуратури, оперативних та експертних підрозділів, судів ефективно виконувати свої функції, посилення міжнародної співпраці у цьому напрямі.

Мегатренд соціальної комунікації. Глобальна тенденція розвитку соціальної комунікації також впливає на науку і практику кримінального провадження [171; 181]. За деякими даними, сьогодні користувачі Facebook публікують приблизно 510 млн коментарів кожні 60 секунд. Понад 2 мільярди людей щодня використовують Facebook, Messenger, Instagram або WhatsApp. Користувачі Twitter публікують приблизно 500 мільйонів твітів на день, тобто 200 мільярдів твітів на рік, а користувачі Instagram створюють ще 95 мільйонів публікацій в день. За даними дослідницької групи Pew, майже 75 % людей мають свої профілі на кількох платформах (Facebook, Instagram, Twitter, YouTube, LinkedIn та ін.) [827]. Сьогодні кількість користувачів соціальних медіа перетнуло межу 3 млрд. Зрозуміло, що у цьому шаленому потоці повідомлень існує велика частка таких публікацій, які прямо чи опосередковано пов'язані з кримінальними подіями та можуть мати значення для кримінального провадження. Відтак нове покоління поліцейських повинно бути готовим до викликів, які зумовлені такими сучасними тенденціями, знати і вміти ефективно використовувати ресурси OSINT-аналітики для реалізації завдань кримінального судочинства.

До прикладу, Facebook часто стає місцем віртуальної самореалізації і самопрезентації особи. Злочинці хизуються у соціальних медіа своїми відеоматеріалами та фотографіями зі зброєю, викраденими речами, демонстрацією насильства, кримінальними зв'язками тощо. Така інформація може виявитись цінною для органів поліції. Підтвердженими є іноземний досвід ефективного використання такої інформації у розслідуванні грабежів, викрадення дітей, сексуального насильства, домашнього насильства, тероризму, викриття діяльності організованих злочинних груп та злочинних організацій [729, с. 8].

За даними опитування, проведеного в 2015 р. Міжнародною асоціацією керівників поліції, встановлено, що 96,4 % співробітників правоохоронних служб використовували ресурси соціальних мереж, причому 88,7 % опитаних використовували таку інформацію для реалізації кримінальних розслідувань

[827]. Основними цілями обробки даних соціальних мереж є: ідентифікація потерпілої особи, ідентифікація підозрюваного, визначення інших імен підозрюваного, відстеження зв'язків підозрюваного, моніторинг інтересів особи, відстеження автотранспорту, використаного при вчиненні злочину, моніторинг зв'язків свідків з подією злочину або з людьми на місці злочину, локалізація викрадених речей, встановлення останньої активності потерпілого, розшук осіб, отримання даних для того, щоб переконати злочинця зізнатися, пошук інших «зачіпок» та виконання інших завдань [729, с. 10; 799, с. 19]. За кордоном уже напрацьована судово-практика використання цифрових доказів зі сторінок Facebook у судовому провадженні [902].

Слід зазначити, що й сама компанія Facebook активно співпрацює з правоохоронними органами у сфері протидії злочинності. Зокрема, у США впроваджено автоматичні алгоритми сканування чатів та іншої особистої інформації користувачів за певними ключовими словами (фразами) з метою виявлення та попередження злочинів (як правило, йдеться про факти сексуального насильства щодо дітей, обігу наркотиків, зброї, вибухових пристроїв тощо). Як свідчать дані досліджень В. Гавловського, така система самостійно сканує листування та публікації користувачів Facebook і, якщо виявляє підозрілу активність, позначає профіль і повідомляє про нього спеціальному співробітнику Facebook. Цей співробітник оцінює ступінь потенційної небезпеки і за її наявності повідомляє про злочинця до правоохоронних органів США [102, с. 278]. Отже, сьогодні зростає важливість навиків аналізувати, фіксувати інформацію з різних соціальних платформ.

Соціальні мережі можуть бути використані поліцейськими для реалізації пошукових цілей. Сюди можна віднести аналітичну роботу з інформацією, відпрацювання контактів, використання фейкових профілів для входження в контакт з особами, спільнотами, використання функцій розпізнавання обличчя, поширення інформації про розшук дітей, осіб, що ухиляються від органів поліції та суду тощо. Так, після вибухів під час Бостонського марафону поліція оголосила через соціальні мережі заклик до громадян надати фото- та

відеоматеріали з місця події. Аналогічно після розміщення на сторінці відділу поліції у Ванкувері у Facebook даних про осіб, які брали участь у заворушеннях, громадянам було запропоновано повідомити про всіх, кого вони можуть упізнати. Відтак «цифрова спільнота» стала більш уважнішою до усіх навколо і в такий спосіб розширила кордони спостереження, ніж це можна було забезпечити зусиллями поліції [904, с. 3].

Соціальні мережі можуть бути використані для інформаційно-роз'яснювальних цілей. В такий спосіб можуть бути поширені розпорядження, інструкції, оголошення про способи убезпечення від певних видів шахрайства, методи профілактики та протидії загрозам, алгоритми дій за певних обставин тощо. Для таких цілей можуть створюватися спеціальні чат-боти. Додатково соціальні мережі використовуються для формування позитивного іміджу правоохоронних органів.

Мегатренд цифровізації. Цифровізація поступово завойовує свою вагому позицію у сфері кримінального провадження. Останніми роками спостерігається неймовірний сплеск уваги до проблематики імплементації цифрових технологій в процесуальній, криміналістичній діяльності. Узагальнення напрацювань дозволяють з упевненістю констатувати, що у ближчій перспективі, незважаючи на наявні ризики, неминуче відбудуватиметься модернізація досудового розслідування і судового провадження, криміналістичної та експертної діяльності під впливом мегатренду цифровізації. Це дасть змогу алгоритмізувати процеси управління, мігрувати комунікації на цифрові платформи; оптимізувати доступ до інформації та віртуальний діалог для суб'єктів процесуальної діяльності та інших учасників кримінального провадження; адаптувати систему доказів і загалом процесу доказування до нових реалій цифрової ери цивілізаційного розвитку суспільства.

Цифровізація і розвиток соціальної комунікації є компонентами багатовекторної системи інноваційного забезпечення кримінального провадження, одним із основних постачальників якого традиційно вважається

криміналістика. Для прикладу, впровадження технологій 3D-сканування дають низку переваг у документуванні значущої для кримінального провадження інформації:

1) *універсальність* (3D-сканер можна використовувати у будь-якому приміщенні, на будь-якій ділянці відкритого простору, при будь-якому освітленні та під час здійснення огляду місця вчинення будь-якого кримінального правопорушення, зокрема у розслідуванні дорожньо-транспортних пригод та злочинів, пов'язаних із використанням вогнепальної зброї, вбивств, вибухів підпалів, терористичних актів [839, с. 47; 899]);

2) *портативність* (усі сучасні комплекти для проведення сканування складаються з невеликої спеціальної валізи, яка вміщує необхідні комплектуючі елементи обладнання, а також ноутбук зі спеціальним програмним забезпеченням);

3) *точність* (сутність 3D-технології полягає у формуванні хмари мільйонів точок певного реального середовища, тому результатом є не анімація чи симуляція, а реалістична картина, масштабне моделювання, здатне забезпечити перебування слідчих на місці події та побачити обстановку такою, якою бачив її злочинець [743; 910]);

4) *легкість* у використанні (3D-технології не є надто складними для користувача і після проходження спеціальних тренінгів зацікавлений суб'єкт може їх опанувати та ефективно застосовувати [885, с. 50–58]);

5) *швидкість* (для детального опису стандартного житлового приміщення звичним способом потрібно 1,5 – 3 год., тоді як 3D-сканер створить фотореалістичну модель за кілька хвилин [822; 839, с. 49]);

6) *безпечність* (по-перше, усі 3D-сканери є безпечними для використання працівниками поліції та експертами; по-друге, ці технології сприяють забезпеченню безпеки осіб через відсутність потреби тривалого перебування на небезпечних ділянках огляду [822; 782]);

7) *поліфункціональність* (3D-технології не обмежуються тільки візуалізацією місця події на 360°, а дозволяють вирішити низку інших питань

таких як проведення необхідних вимірювань, дослідження маловидимих трасологічних слідів, виготовлення 2D-схем та планів місця події, цифрових фотографій місця події, інших необхідних додатків до протоколів, реконструкції механізму злочину тощо);

8) *економічність* (дозволяють отримати необхідний результат у спосіб кращий, ніж традиційні засоби криміналістичної техніки та тактики, при значно менших витратах ресурсів [184; 187; 191; 749]).

Не менш цікавими з точки зору ефективності документування важливої інформації є перспективи розширення практики використання тактичних БПЛА [195; 211]. Суттєвими аргументами «за» використання дронів, наприклад, при огляді, є можливість відносно швидко обстежити території, виготовити якісні 2D-схеми та інші картографічні додатки до протоколів, аерофотоілюстрації та відеозйомку, що дає можливість комплексно оцінити слідову картину події, здійснити аналіз механізму кримінального правопорушення, досліджувати його окремі елементи. Зазвичай йдеться про огляд місць вибухів, пожеж, ДТП, авіатрощ, незаконного використання природних ресурсів (видобуток бурштину, піску, каменю, незаконна порубка лісу і т. д.), незаконних посівів нарковмісних рослинних культур, екологічних злочинів, військових злочинів. Такі інноваційні засоби підтвердили свою ефективність при здійсненні фотографування важко доступних прибережних ліній та русла рік, місць після пожеж, ДТП, інших подій на територіях, які складно сфотографувати, зважаючи на різну специфіку [882, с. 37]. БПЛА можна використовувати для тактичних операцій розслідування кримінальних правопорушень «за гарячими слідами», оскільки вони можуть бути оснащені додатковими спеціальними інфрачервоними та руховими сенсорами для виявлення осіб, особливо в темну пору доби, індикаторами GPS, камерами для розпізнавання обличь, що дозволяє ідентифікувати осіб у парковій зоні, поблизу шкіл, при політичних зборах та мітингах [819, с. 2–3]. Зокрема, дрони застосовуються для моніторингу безпеки осіб під час проведення масових заходів у Великій Британії, США, Китаї та багатьох інших країнах [387, с. 43].

Ураховуючи специфіку застосування новітніх технологій, необхідний час для опанування спеціальними навиками, а також з огляду на те, що на місці події криміналіст має обмежені фізичні можливості якісно різними засобами здійснювати фіксацію криміналістично значущої інформації, що збільшує тривалість дій, гадаємо, назріла потреба створити окремий *спеціальний відділ інноваційного забезпечення* (далі – СВІЗ) при ГУ НП. Фахівці цього підрозділу мають залучатися для здійснення аерозйомки з допомогою БПЛА, для створення віртуальної 3D-моделі місця події за допомогою лазерного сканера, подальшої обробки інформації з використанням спеціального забезпечення, виготовлення та надання суб'єктам процесуальної діяльності додатків до протоколів процесуальних дій у цифровій формі. Діяльність такого підрозділу має регламентуватися окремими відомчими документами за прикладом регулювання діяльності криміналістичних лабораторій, функціонування вибухотехнічної чи кінологічної служби (Додаток В). Фахівці цього підрозділу, які спеціалізуються на застосуванні дронів, могли б залучатися не тільки до проведення оглядів, але для технічного супроводження тактичних операцій переслідування злочинців, розшуку осіб, забезпечення громадської безпеки, проведення окремих оперативно-розшукових заходів. Особливе значення діяльність такої служби має в умовах воєнного стану, коли зростає потреба в якісному документуванні воєнних злочинів. Функціонал підрозділу спеціального криміналістичного забезпечення ГУ НП з часом може бути розширений (доповнений) з огляду на новітні напрями технічного прогресу. Такий підхід дасть змогу швидко та ефективно впроваджувати інновації у криміналістичну діяльність, адже сьогодні надскладним завданням є навчання всіх криміналістів у територіальних органах поліції якісно та ефективно застосовувати дрони та 3D-сканери у «польових» умовах, а забезпечення технічним засобами цих усіх підрозділів і поготів. Натомість вузька спеціалізація персоналу та оснащення регіонального підрозділу не викликатиме значних труднощів.

Чимало уваги в науці та практиці приділяється проблематиці біометричних технологій [50; 242], системам оптичної візуалізації мало видимих слідів [553, с. 121–123; 725, с. 343], іншим численним інноваціям у криміналістиці. На жаль, обмежений обсяг дослідження не дозволяє ґрунтовно описати їх значущість і перспективи впровадження, тому залишимо цю проблематику для наступних наукових розвідок.

Мегавиклики у сфері безпеки (тероризм та організована транснаціональна злочинність, кіберзагрози, пандемія, війна) ми частково розглядали у попередніх підрозділах, обговорюючи характеристику динамічності балансу публічного та приватного інтересу в кримінальному провадженні. Нагадаємо, що спільним у реагуванні на всі ці виклики є потреба впровадження більш жорстких, обмежувальних заходів, переваги публічних інтересів. Прикладом ефективного реагування науки і практики на безпекові виклики можуть слугувати спільні напрацювання після лютого 2022 р. нової гілки криміналістичної техніки, тактики і методики – *воєнної криміналістики як розділу, який вивчає теоретичні положення та практичні рекомендації збирання, дослідження, оцінки та використання доказів воєнних злочинів, вивчення особливостей проведення слідчих (розшукових) дій та впровадження окремих криміналістичних методик розслідування кримінальних правопорушень в умовах складних геополітичних, правових, безпекових, тактичних, логістичних, інформаційно-комунікаційних викликів, детермінованих агресивною війною.*

Зміст згаданих викликів проявляється в таких аспектах:

1) *геополітичні* – пов'язані із небажанням держави-агресора виконувати вимоги міжнародного права; посиленням політики мілітаризації держави-агресора для ведення агресивної війни; протидією державою-агресором розслідуванню воєнних злочинів шляхом висловлення публічних заяв-заперечень, заяв стосовно цілей військової агресії чи окремих військових операцій, поширення неправдивої інформації, інсценування, провокації; знищення документації (наприклад, протоколів засідань, стенограм, наказів,

планів, описів замовлень на постачання, інших документів, що підтверджують факти перебування комбатантів на певній території, отримання наказів вищого керівництва, ведення цілеспрямованої, системної, агресивної політики); знищення слідів злочинів, ліквідація свідків, підозрюваних (приміром, спалення трупів у мобільних крематоріях); примусове переміщення свідків та потерпілих з окупованих територій на територію держави-агресора і т. д.;

2) *правові* – пов’язані із потребою швидко реагувати на виклики правозастосовної практики і вносити зміни до законодавства, яке пристосоване не в повному обсязі до цілей та потреб кримінального провадження в умовах військової агресії; відсутністю ратифікації українським парламентом Римського статуту Міжнародного кримінального суду; наявністю прогалин і колізій у кримінальному законодавстві, що ускладнює процес правової кваліфікації діянь, доказування та прийняття процесуальних рішень; відсутністю достатньо напрацьованої слідчої, прокурорської та судової правозастосовної практики притягнення до відповідальності за вчинення злочинних порушень МГП; значною кількістю змін у законодавстві, а це потребує часу для формування усталених практик застосування;

3) *безпекові* – пов’язані з необхідністю перебування на певній території через загрозу поновлення активних бойових дій (наприклад, авіаударів, артилерійських або мінометних обстрілів), мінування території, ризику обвалів будівель та споруд, пошкодження електромереж, газотранспортних та інших комунікацій; необхідністю виконання завдань кримінального провадження в потенційно небезпечних для життя та здоров’я умовах, що спричинено дією засобів ураження, що мають додаткові хімічні, бактеріологічні, радіоактивні компоненти, або пошкодженнями інфраструктурних об’єктів, внаслідок чого відбулося забруднення довкілля небезпечними речовинами;

4) *тактичні* (пов’язані з наявністю значної кількості епізодів злочинів, значної кількості свідків та потерпілих, відсутністю можливості допиту значної частини свідків і потерпілих на місці події через їх травмування, транспортування до закладів охорони здоров’я, евакуацію, міграцію за кордон,

викрадення або примусове переміщення комбатантами країни-агресора; високою ймовірністю повторної ретравматизації свідків і потерпілих під час допитів, особливо дітей, які стали очевидцями фактів насильства, мають тривожні або депресивні розлади через болісний досвід; необхідністю розшуку значної кількості підозрюваних, складністю встановлення індивідуальної участі комбатантів у воєнних злочинах; наявністю значного масиву слідів злочинів, необхідністю вилучення значної кількості речових доказів, розосереджених на великій території, вилучення зразків для судових експертиз, необхідністю ідентифікації пошкоджених, фрагментованих трупів або таких, що поховані в дезорганізованих масових могилах; наявністю значного інтервалу між часом вчинення злочину та початком роботи слідчих груп, що ускладнює розслідування «за гарячими слідами», ідентифікацію трупів; втручання в первинну обстановку сторонніх осіб до початку роботи слідчих груп (наприклад, поховання закатованих людей, прибирання території від уламків тощо); необхідністю ексгумації трупів з місць масових поховань; необхідністю дослідження значних масивів даних цифрової інформації; відсутністю окремих спеціалізованих методик розслідування тощо);

5) *логістичні* (пов'язані з необхідністю залучення значних фінансових та матеріальних ресурсів (1) для забезпечення роботи персоналу (відрядження, розміщення, харчування, діяльності мобільних слідчих груп, спеціалізованих груп криміналістів, вибухотехніків, судових медиків, токсикологів, допоміжного персоналу та інших фахівців, у тому числі іноземних, скерованих для роботи на місцях вчинення воєнних злочинів; (2) для забезпечення процесу розслідування криміналістичною технікою (фото-, відеофіксації місць події, БПЛА, засобів збирання доказів та їх дослідження у «польових умовах»; допоміжних засобів (спеціального одягу, респіраторів, взуття, наметів для захисту речових доказів від негоди, захисних стрічок, пакетів), пересувних криміналістичних лабораторій тощо); (3) для забезпечення розслідування іншими засобами та матеріальними ресурсами (залучення спеціального

транспорту, землерийної техніки, мобільних рефрижераторів для транспортування трупів і т. д.);

б) інформаційно-комунікаційні (пов'язані з необхідністю забезпечення ефективної відомчої та міжвідомчої комунікації в системі правоохоронних органів, аварійних служб, закладів охорони здоров'я, експертних установ, органів прокуратури та судів, органів місцевого самоврядування, міграційних служб, міжнародних організацій; необхідністю забезпечення постійної комунікації з населенням з використанням засобів масової інформації, соціальних мереж; необхідністю обробки великих обсягів даних про ідентифікованих померлих, загублених дітей, розшукуваних осіб, невстановлених трупів, загублених, втрачених речей, майна, документів і т. д.) [172; 206; 207].

У таких умовах для науки і практики кримінального провадження гостро постає потреба стандартизації розслідування воєнних злочинів та розроблення спеціалізованих підвидових методик документування окремих видів воєнних злочинів. Після деокупації територій перед органами досудового розслідування відкрився величезний «фронт» численних місць події. Будемо відверті, для підготовки багатьох слідчих, прокурорів виділяється у кращому випадку кілька академічних годин для засвоєння питань правової кваліфікації діянь проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку, питань криміналістичного забезпечення їх розслідування. Спеціальних методик розслідування воєнних злочинів фактично не було. Відтак значна частина фахівців змушена була навчатися діяти у нових «польових умовах», пристосовуватися до нових завдань. У близькій темпоральній перспективі слід очікувати значне пожвавлення інтересу та закономірну тенденцію поглибленої розробки окреслених питань.

Підсумовуючи, треба підкреслити, що у зв'язку з обмеженим обсягом дослідження, безумовно, не всі мегатренди були висвітлені, а надану характеристику тих, які обговорювалися, не можна вважати вичерпною.

Вплив медійної криміналістичної псевдонауки на кримінальне провадження. Телевізійна культура транслює певні значення, формує цілу парадигму значень, конструює ситуації, в яких поєднуються міфи і реальність, вигадка і справжня наука. Згідно з різними соціологічними опитуваннями, понад 70 % або 32 мільйонів українців дивляться телевізійні серіали [511, с. 108]. Окрім того, 58 % молоді прагнуть копіювати поведінку телегероїв [600, с. 123]. Глядачі можуть потрапити в пастку маніпулювання, але вони часто не хочуть визнавати такий вплив медіапродуктів на їхню свідомість [897, с. 121]. Утім, цей вплив таки існує. Через споживання інформаційно-розважального контенту відбувається седиментація, «випадання в осад соціального досвіду» (Е. Гуссерль), тобто мислення відкладає у свідомості певну частину соціального досвіду, і ця частина «осідає» в пам'яті у вигляді стереотипів як завчених і легко впізнаних цілісних висновків [340, с. 169]. Ці дані є важливими у контексті обговорення запропонованої проблематики впливу медійної криміналістичної псевдонауки на кримінальне провадження.

У жовтні 2000 р. уперше на телеекранах з'явилась пілотна серія культового серіалу «CSI: місце злочину Лас-Вегас», яка за рівнем презентації можливостей криміналістичної науки значно перевершила усі до того часу емітовані на телебаченні детективи. Згодом множилися нові сезони і з'явилися додаткові кінопроекти: «CSI: місце злочину Маямі» та «CSI: місце злочину Нью-Йорк», «CSI: кіберпростір», «CSI: безсмертя». Ці медіапродукти впродовж багатьох років очолювали світові рейтинги. За деякими даними, аудиторія систематичних оглядачів американських «CSI-шоу» або «CSI-драми» сягає понад 100 млн [889, с. 1]. Великою мірою успіх серіалів зумовлений тим, що це спосіб відійти від дійсності. За словами фахівців, серіал «впливає на глядача так само, як і комп'ютерна гра. Під час перегляду телесеріалу глядач переміщується у іншу реальність, де він/вона відчуває себе в безпеці, знаходячись десь в іншому світі, однак увесь час залишаючись лише спостерігачем» [511, с. 112].

Абревіатура «CSI» походить від англ. «*Crime Scene Investigation*», що дослівно означає «розслідування місця злочину» або «розслідування на місці злочину». Основне завдання медіапродуктів такого спрямування – відобразити не процес вчинення злочину, а ретельний аналіз його слідової картини, взаємодію між органами поліції, детективами, експертами, криміналістичними лабораторіями, прокуратурою та судом у процесі збирання, дослідження, оцінки та використання доказів за допомогою криміналістичних засобів та методів, досягнень судової експертології. Для таких фільмів типовою є демонстрація тактики дій на місці події; криміналістичного обладнання для фотографування, освітлення, вимірювання, пошуку предметів, проведення експрес-тестувань; використання інформаційно-пошукових та біометричних систем досліджень ДНК, дактилоскопії, експертиз матеріалів і речовин, трасологічні, балістичні, токсикологічні, судово-медичні, почеркознавчі, фоноскопичні, пожежно-технічні та інші експертизи, тактики допитів, пред'явлення для впізнання тощо. Епізоди розпочинаються як кейси тяжких злочинів, а далі фахівці-криміналісти, детективи, аналітики завдяки високому професіоналізму та інноваційним технологіям збирають докази та з майже стовідсотковою точністю й ефективністю викривають злочинців.

До цієї категорії медійного контенту належать не тільки класичні фільми групи CSI, але й інші серіали – «Закон і порядок», «Кістки», «Елементарно», «Касл», «Мислити як злочинець», «Декстер», «NCIS: полювання на вбивць» і т. д.). Сумарно йдеться про сотні серій тривалістю біля 45 хв., тисячі годин споживання медіа продукту, в якому демонструються наука і практика кримінального провадження, переважно у спотвореному, фантастичному вигляді. Відтак уже через кілька перших років популяризації таких шоу американські журналісти, науковці та правники заговорили про складний соціальний феномен CSI як чинник, який має специфічний вплив на суспільство.

На початку 2000 років з'явилася низка перших публікацій у періодичному виданні «Time», в яких надавалися підтвердження зі звітів правоохоронних

органів, що стосувалися впливу CSI-ефекту на правозастосовну практику [775]. Найбільша проблема вбачалася у тому, що в американській системі права, де справи про вчинення тяжких злочинів розглядаються судом присяжних, останні внаслідок формування під впливом криміналістичних сералів внутрішнього переконання про значні можливості спеціальних служб у сфері збирання доказів мають значно вищі очікування та вимоги до тих доказів, які в судовій залі надає прокурор, а також вищі вимоги до категоричності та точності висновків експертів. Чимало осіб сприймають такі фільми як документальні, а методи роботи криміналістів, судових експертів, слідчих та прокурорів правдивими [897, с. 118]. Отож, такі присяжні більш схильні виносити виправдувальні вироки через брак наукової доведеності вини, що загалом негативно впливає на систему правосуддя, адже у фільмах та серіалах часто реальність не відповідає практиці, а така лояльність до злочинців через об'єктивну неможливість надати більш точну та науково обґрунтовану доказову інформацію не виправдана. Немає розуміння реалій правозастосовної практики, повноважень і взаємодії органів досудового розслідування, оперативних підрозділів, прокуратури та суду. Саме з цим пов'язані скарги правників та суддів [889, с. 2; 907, с. 384; 838, с. 9; 734, с. 115; 856, с. 3–4].

Медійна криміналістична псевдонаука – це презентовані у телевізійному медіаконтенті криміналістичні та судово-експертні знання, уміння, навички, технічні засоби, обладнання, методи вивчення механізму кримінального правопорушення, збирання та дослідження доказів, що в сукупності є результатом вигадки кінематографа і не відповідають стандартам криміналістичного забезпечення кримінального провадження в реальних умовах.

У запропонованій дефініції вжито поняття «науковий доказ», появу якого в західній науковій доктрині пов'язують із 1923 р., коли з'явилися стандарти оцінювання висновків експерта. У зв'язку зі складністю розуміння наукової мови, методики досліджень, інтерпретації результатів лабораторних, порівняльних, експериментальних та інших досліджень, урахування похибок,

ступеня достовірності отриманих висновків, намаганнями псевдоекспертів подавати свої псевдовисновки на основі псевдонауки, на допомогу суддям було впроваджено так званий Фрай-стандарт (*Frye*). Він означав, що суддя може вважати достовірним тільки такий висновок, під час підготовки якого були застосовані наукові методи та прилади, що отримали «загальне визнання» (*general acceptance*) інших спеціалістів у цій галузі. Цей стандарт існував до 1993 р., поки не було прийнято новий Дауберт-стандарт (*Daubert*), який передбачив оцінку наукових доказів за чітко визначеними критеріями:

- можливість перевірити докази з допомогою науки;
- наявність рецензій та публікацій щодо методики;
- діагностична цінність (інформація про ймовірність помилок);
- стандартизація операцій дослідження;
- загальне прийняття в науці [748, с. 526; 855, с. 322].

Початком теорії «наукових доказів» можна вважати роз'яснення до цього стандарту, які містять таке твердження: не кожен висновок експерта може відповідати усім пунктам Дауберта, але той, який відповідає, справді можна вважати «науковим доказом» [805, с. 120].

Впродовж останніх 25 років поняття «науковий доказ» розширило змістовне ядро і сьогодні пропонується вважати такими доказами *будь-які фактичні дані, які отримані в результаті застосування науково обґрунтованих методик та засобів їх збирання уповноваженими суб'єктами і дослідження експертом та його роз'яснення, надані у висновку або в показаннях на основі спеціальних знань, умінь, досвіду, компетенції та кваліфікації для вирішення завдань кримінального провадження. У широкому сенсі йдеться про всі сліди, матеріали, речовини, речі, документи тощо, які потребують техніко-криміналістичних засобів і методів роботи, щоб згодом потрапити на дослідницький стіл чи під мікроскоп експерта [199; 215]. Науковий доказ – це доказ, який спирається на науку криміналістики в широкому сенсі і має певну діагностичну цінність [897, с. 27].*

Про «ненаукові докази» (*non scientific evidence*) йдеться тоді, коли суд, оцінюючи висновок експерта, виявляє «пародію науки, що одягає лабораторний фартух» [864, с. 32]. Прикладом може слугувати ситуація, коли якийсь вчений використовує при почеркознавчому дослідженні нікому невідому методику математичного моделювання, яка в середовищі фахівців у цій сфері не пройшла апробацію та перевірку на предмет достовірності отриманих результатів, або інший псевдофахівець без спеціальної освіти береться за дослідження у чужій для себе галузі, застосовуючи вигадані засоби та методи. Такі випадки були зафіксовані у практиці [815, с. 75].

Факт існування медійної криміналістичної псевдонауки підтверджується низкою характеристик, які транслюються з телеекранів.

По-перше, криміналістична наука у цих шоу здається безпомилковою, що може спровокувати віру суспільства у криміналістику як «супернауку» (*super-science*), що забезпечує систему правосуддя інструментарієм для справедливого рішення, адже кожний злочин швидко та повно розслідується впродовж години з використанням сучасної техніки [838, с. 20, 22]. Це дало змогу говорити навіть про явище «CSI-інфекції» [856, с. 21] через завищені очікування (так би мовити, «інфікування» вимогливістю) не тільки до доказів, але й всієї системи правосуддя. Вкрай рідко демонструються помилки і, крім того ж, вони часто впливають до настання негативних наслідків для головних героїв.

По-друге, медіапродукти створили «сміттєву науку» (*junk science*) [838, с. 25], яка є результатом «голівудизації» кримінального процесу [856, с. 4]. Для ефектності розважального контенту режисери вигадують такі фіктивні, фальшиві, фантастичні засоби і методи, які в реальній правозастосовній практиці взагалі відсутні, або мають обмежений ресурс. В одному з досліджень було встановлено, що герої-криміналісти шукали ДНК-докази у 86 % всіх серій, знайшли їх у 84 %, проаналізували у 77 % і використали для вирішення справи у 39 % [754, с. 98]. Видається, що генетичні дослідження є рутинною буденністю, але це не так.

По-третє, вчений-криміналіст оперує величезним діапазоном знань із різних галузей, що також є фікцією. Як слушно говорить М. Маккей, у «CSI: місце злочину Лас-Вегас» лідер команди криміналістів Г. Гріссом виконує багато ролей: від слідчого на місці злочину до психолога, адвоката, «робокопа» і навіть філософа [856, с. 4]. Нічого спільного з практикою тут також немає. І загалом, створюється враження «гіпернауки», тобто забагато науки в кримінальному провадженні.

Треба зауважити, що західна наукова доктрина критично ставилася до факту існування впливу медійної криміналістичної псевдонауки, а заголовки з попередженнями про CSI-ефект зі шпальт газет та інших ЗМІ називали «міськими легендами, які поширюють поліцейські та прокурори» [875, с. 92], феноменом «медійної паніки» [838, с. 25]. Однак ця проблема, на думку Дж. Алдріджа, є важливою, незалежно від фактичного існування, оскільки навіть уявний «ефект CSI» негативно впливає на систему кримінального правосуддя [734, с. 116]. Тож попри скептицизм чимало фахівців таки провели серію емпіричних, аналітичних та інших досліджень, аби підтвердити чи спростувати докази існування CSI-ефекту в суспільстві, і з'ясувати його вплив [779; 792; 856; 875; 907]. Результати виявилися неоднозначними.

Одні вчені встановили, що хоча й теоретична правдоподібність того, що перегляд судових кримінальних драм може вплинути на прийняття присяжними рішень, зокрема зміну розуміння стандарту «розумного сумніву», але сьогодні немає переконливих емпіричних доказів існування ефекту CSI [838, с. 37; 901, с. 1083]. Погоджуючись з існуванням тенденції зростання очікувань щодо наукових доказів, вони їх пов'язують із глобальним технічним прогресом, а тому йдеться радше про «технічний» чи «технологічний» ефект, але не CSI-ефект, а тому він не вимагає негайного втручання та реформування кримінального правосуддя [875, с. 125; 745, с. 100].

Інші вчені стверджували, що стандарт оцінювання доказів «поза розумним сумнівом» більше не є актуальним. Натомість з'явився стандарт «чи відповідають докази стандартам CSI» [907, с. 391]. С. Коул і Р. Діозо-Вілла

говорять про сім версій CSI-ефекту (ефект сильного прокурора, ефект слабого прокурора, ефект керівника поліції, ефект відповідача, ефект наставника, технічний ефект, віктимологічний ефект) [779, с. 388].

Незважаючи на скептицизм, показовим є досвід працівників системи кримінальної юстиції щодо прямого впливу обізнаності населення про наукові чи псевдонаукові криміналістичні засоби та методи протидії злочинності. Наприклад, у повідомленні одного з практиків під час інтерв'ю йдеться про те, що розмова про науку в залі суду раніше була схожа на бесіду про геометрію, що присяжних «вимикало», а тепер, коли з'явилась ця «майже одержимість» телевізійними шоу, ви можете поговорити з присяжними про наукові докази і просто бачити на їхніх обличчях, що вони вважають це надихаючим [907, с. 388]. Інший практик каже про те, що було б краще, якби присяжні не дивилися ці фільми, тоді б не виникало так званих «CSI-запитань», на кшталт: «Чому криміналісти не вилучили ДНК з предмета, до якого торкалося ще 50 людей, і чому експерти не можуть сказати, хто торкався цього предмета останнім?» [907, с. 391]. Попри заперечення вчених про існування такого ефекту практики продовжують наводити приклади, коли в їхній діяльності цей ефект був очевидним, і навіть розробляти контрзаходи протидії такому впливу. Зокрема, прокурори почали впроваджувати тактику з'ясування звичок під час процедури підбору присяжних (процесу *voir dire*), вживати превентивних кроків, аби запобігти завищеним очікуванням через проведення інструктажів, роз'яснення дій поліції тощо [838, с. 34].

Третя група дослідників обрала нейтральну позицію, вважаючи, що цей ефект наче є, але він не є суттєвий. Хоча й було встановлено зв'язок між регулярним споживанням медійної криміналістичної псевдонауки та збільшення вимогливості до наукових доказів, дослідження не виявили прямого зв'язку між «CSI-дією» та ухваленням рішень у суді (виправдання чи засудження) на основі медійної криміналістичної псевдонауки [887, с. 363] CSI-ефект існує, адже, крім свого життєвого досвіду і здорового глузду, до нарадчої кімнати присяжні приносять і розуміння правової системи,

криміналістичної науки та доказів, представлені в серіях CSI, але немає доказів, що цей вплив вирішальний [893, с. 5]. На ухвалення рішень можуть впливати численні інші чинники, наприклад, симпатія до підсудних, зміна поглядів на якісь докази, зростання рівня недовіри до влади та закону [901, с. 1076]. Медіапродукти якщо й мають, то тільки фоновий вплив.

Попри те, науковці говорять про суттєвий вплив таких серіалів на вибір професії, бажання стати судовим експертом, детективом, хоча згодом студенти, які обирають такий напрям навчання виключно через «картинку з екрану», розчаровані реальністю, покидають навчання. Знову ж таки завищені очікування стають причиною фрустрації.

Четвертий підхід передбачав існування бінарного впливу CSI на систему кримінального правосуддя, оскільки, з одного боку, він може бути «про-захисним», тобто вимагати від сторони обвинувачення більшої кількості і якості наукових доказів, а з іншого – «про-обвинувальним», тобто вірити в непомильність висновків експертиз, безпомилковість дій поліції, детективів [734, с. 124; 907, с. 389–392].

Звісно, все зазначене стосується системи загального права, а тому справедливо буде прогнозувати відмінності впливу медійної псевдонауки на кримінальне провадження у країнах континентальної правової сім'ї. Тут, щоправда, таких досліджень майже не проводилось, а ті які є, засвідчують схожі тенденції, але зі зміщенням центру уваги від присяжних до працівників поліції та потерпілих. Одне з польських досліджень Й. Стоєр-Полянської показало, що саме працівники поліції найбільше відчують негативний вплив серіалів, оскільки спостерігають завищені очікування суспільства щодо саме їхньої праці, адже потерпілі передусім знайомляться з роботою криміналіста, детектива поліції і тільки потім контактують з іншими учасниками кримінального провадження. Знання присяжних про наукові докази збігаються з тим, що демонструють медіа, звідси й високі очікування [897, с. 259].

Опитані польські поліцейські скаржаться на те, що «люди чекають дива у вигляді перевірки ДНК по телефону», «потерпілі інколи кажуть: а я думав, що

буде як у кіно», «люди кажуть, що дивилися щось у фільмі і очікують те саме від нас», «людям навіюють фільми, які не мають нічого спільного з реальністю», «люди думають, що справа розкриється за годину», «люди чекають негайних експертних висновків», хоча насправді все відбувається не так і на екрані телевізора ніхто не бачить обов'язку заповнювати сотні бланків і форм, а для успішного розслідування потрібно більше, ніж один поліцейський [841, с. 75]. Як і в англо-американському середовищі, тут також суттєво виявився ефект зацікавлення абітурієнтів професією судового експерта і вибір відповідних напрямів навчання [841, с. 74].

Отже, узагальнюючи різні підходи, можна скласти типологію впливу медійної криміналістичної псевдонауки (Додаток А, рисунок А.6).

Позитивний CSI-ефект. Для справедливості слід зауважити, що CSI-драми є не тільки розважальним контентом, але й таким медіапродуктом, який має позитивний вплив на суспільство, що виражається у наступних трьох основних напрямках:

ефект іміджевий, адже продукція продукує загалом позитивний образ діяльності правоохоронних органів, показує високу ефективність роботи, інноваційні можливості, що формує у глядача почуття безпеки і розуміння того, що існує дієва система захисту прав людини, а винні завжди будуть покарані;

ефект освітній, оскільки такі серіали сприяють підвищенню рівня правових знань та розуміння окремих процесів, пов'язаних зі збиранням доказів. Деякі вчені навіть говорять про підвищення правової свідомості громадян. І дійсно, вагома частина кіно-матеріалу продукується з урахуванням вимог кримінального, кримінального процесуального законодавства. З цією метою навіть запрошуються спеціальні фахівці-консультанти, які є або були практикуючими юристами;

ефект мотиваційний, коли під впливом культивування позитивної харизми, лідерських якостей та високого професіоналізму фахівців-криміналістів зростає зацікавлення, особливо молоді, до здобуття такої

професії, мотивація служби в спеціальних службах, бажання бути причетним до справи протидії злочинності.

Негативний CSI-ефект виявляється у таких напрямках:

– *ефект імперативний*, який полягає в стрімкому зростанні вимогливості та очікування громадськості, зокрема щодо:

оперативності розслідування (у серіалі розслідування триває в середньому 40 хв, що ґрунтується на цілком очевидних закономірностях підготовки медіапродукту такого ґатунку, а в житті такі темпи збирання доказів, виконання експертиз, прийняття процесуальних рішень просто нереальні. У багатьох випадках у фільмі спрощується процедура отримання дозволів, не враховується час доби (приміром, прокурор і суддя на постійному зв'язку в режимі 24/7), інші питання міжвідомчої взаємодії і, будемо відверті, банальної бюрократії);

мультифункціональності спеціалістів (у серіалі поширеною є модель, коли криміналіст уміє і може зробити все фактично сам, тоді як у реальній практиці розслідування для цього потрібна співпраця з різними фахівцями);

інноваційності забезпечення (часто у серіалі презентуються досконалі системи криміналістичної реєстрації, бази даних, технічні засоби для виявлення маловидимих слідів, аналітичні системи, які в реальному житті або взагалі не існують, або існують, але з більш обмеженими можливостями. Навіть пакувальний матеріал (спеціальні пакети, контейнери, набори) є лімітованим ресурсом для спеціальних служб, а в фільмі вони завжди доступні у необмеженій кількості);

точності і категоричності висновків експертів (у серіалах затримання, обвинувачення, засудження особи часто ґрунтується на висновках експертів, які формуються на основі аналізу фрагментарних слідів, мікрокількостей об'єктів, що в реальному житті малоімовірно, наприклад, через брак кількості збігів ідентифікаційних ознак. Ймовірні висновки виникають в експертній практиці доволі часто. За даними окремих американських досліджень, значна частина присяжних схильна виправдати особу, якщо сторона обвинувачення не надасть

наукових доказів, які будуть поза сумнівом. В основному ці вимоги стосуються дактилоскопії та слідів ДНК);

ефективності розслідування та високої «мотиваційної увімкненості» поліцейських і криміналістів до кожної справи (у серіалі, як уже зазначалось, кількість випадків успішного розслідування наближається до 100 %, а в житті забезпечити такий відсоток розкриття об'єктивно неможливо, як і зберегти високу мотивацію до роботи щодо кожного злочину, адже у фільмі вся команда працює тільки над одним чи двома справами, тоді як у реальному житті навантаження, яке лягає на плечі слідчих, інспекторів, експертів, значно більше);

– *ефект криміногенний* через презентацію способу не тільки вчинення злочину, але й щодо того, як майстерно приховати, замаскувати, знищити сліди злочину (наприклад, використовувати рукавички, знищувати біологічні сліди хлорним відбілювачем, продумувати алібі тощо). Безумовно, це ускладнює практичну роботу з викриття винних. І хоча одні вчені звертають увагу на те, що немає достатніх підстав вважати, що певні злочини були вчинені саме під впливом CSI-фільмів, інші наголошують на тому, що реально ми й не знаємо кількість латентних злочинів, які досі не виявлені, а *modus operandi* (спосіб дії) було взято з телебачення;

– *ефект конфліктогенний* через зростання нетерпимості громадськості до помилок і прорахунків у роботі правоохоронних органів. Суспільство вважає себе «добрим знавцем справи», висловлює претензії щодо невжитих заходів, непроведених судових експертиз, недосліджених доказів, вимагає публічного звітування про вжиті заходи, проведені дії в рамках розслідувань реальних кримінальних правопорушень, хоча це може зашкодити ефективній роботі служб і відомств [220].

В Україні тема впливу криміналістичних серіалів на суспільство ґрунтовно не вивчалась, що мотивувало провести власне соціологічне опитування впродовж 2019–2023 р. (Додаток Д). Вибірка охопила 321 опитаного респондента, з яких 169 – практики (106 слідчих та 63 працівники

інших підрозділів територіальних органів ГУ НП у Львівській, Волинській, Рівненській, Чернівецькій, Закарпатській, Хмельницькій, Івано-Франківській областях) та 152 здобувачі вищої освіти Львівського державного університету внутрішніх справ (далі – здобувачі). Проведені власні емпіричні дослідження доводять таке.

Явище CSI-ефекту маловідоме у середовищі здобувачів та серед працівників поліції. Тільки 25 % практиків підтвердили, що їм відомо про такий феномен, натомість 52 % респондентів про нього вперше дізналися під час опитування. Подібними виявилися результати анкетування здобувачів (рис. 3.6).

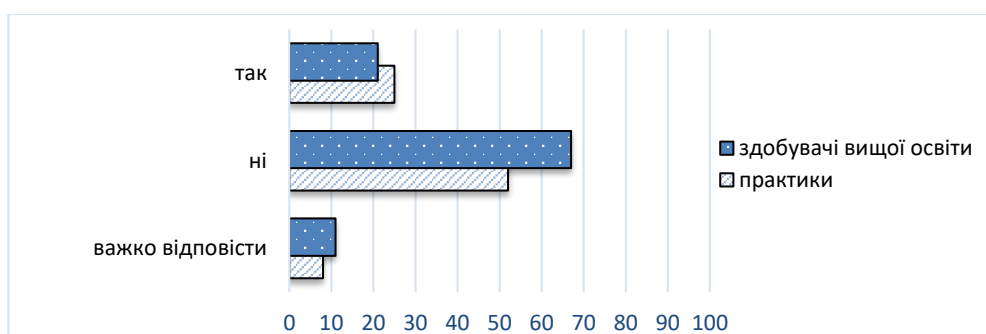

Рис. 3.6. Відповіді респондентів на питання «Чи знаєте Ви, що таке «CSI-ефект»?»*

* *Опрацьовано авторкою*

Попри те, дослідження продемонструвало, що більшість респондентів (понад 80 %) є постійними оглядачами серіалів криміналістичного жанру (рис. 3.7).

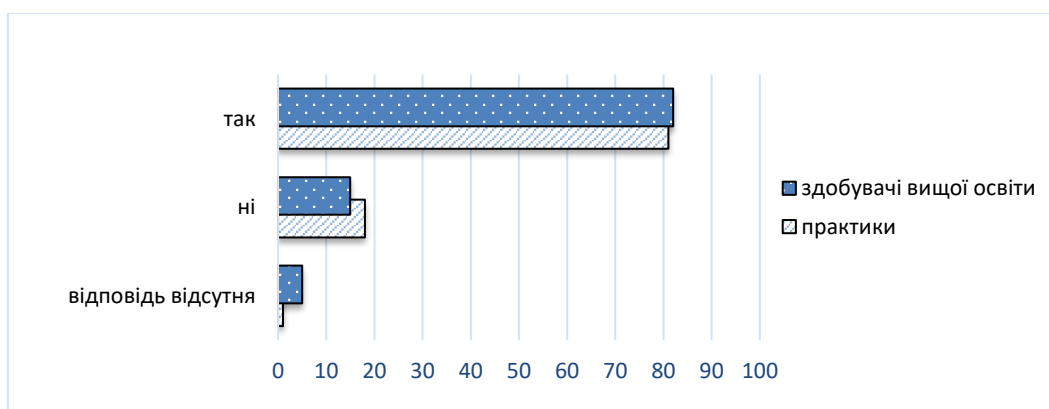

Рис. 3.7. Відповіді респондентів на питання «Чи переглядаєте Ви фільми та серіали криміналістичного жанру?»*

* *Опрацьовано авторкою*

Найбільш популярні криміналістичні драми «CSI: місце злочину» (переглядають 41 % практиків/35 % здобувачів); «Мислити як злочинець» (переглядають 23 % практиків/28 % здобувачів); «Закон і порядок» (переглядають 21 % практиків/24 % здобувачів), «Декстер» (переглядають 17 % практиків/24 % здобувачів) (рис. 3.8). Серед інших фільмів і серіалів респонденти вказували: «Справжній детектив», «Як уникнути покарання за вбивство», «Слід», «Шерлок» та ін.

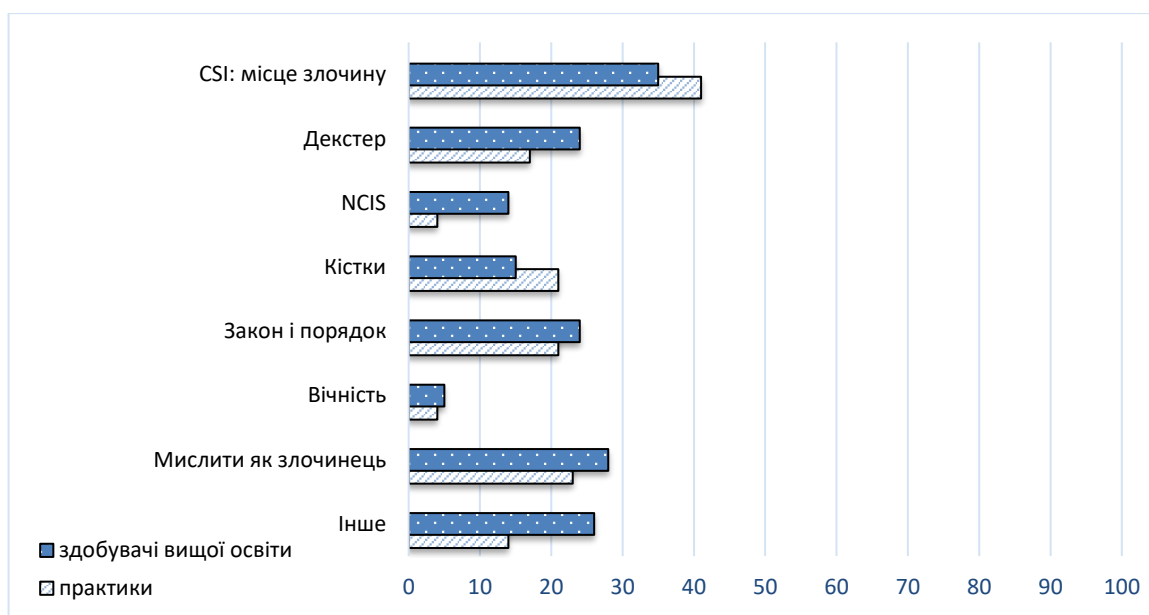

Рис. 3.8. Відповіді респондентів на питання «Який із серіалів криміналістичного жанру ви переглядали?»*

* *Опрацьовано авторкою*

Переважна кількість респондентів (62 % практиків/74 % здобувачів) погодились, що такі медіапродукти розкривають криміналістичні методи та засоби і більше третини опитаних вважають цей факт позитивним. Значна частина респондентів-практиків (44 %) зізналася у труднощах при відповіді на питання щодо оцінки ймовірності такого негативного впливу на свідомість глядачів. Натомість здобувачі виявилися дещо рішучішими: 36 % взагалі заперечили його існування, а 26 % відповіли ствердно. Між тим, респондентів об'єднало питання щодо потенційного ризику зростання під впливом серіалів

криміналістичного жанру вимогливості суспільства до роботи правоохоронних органів (рис. 3.9). Більшість переконані, що така кореляція існує.

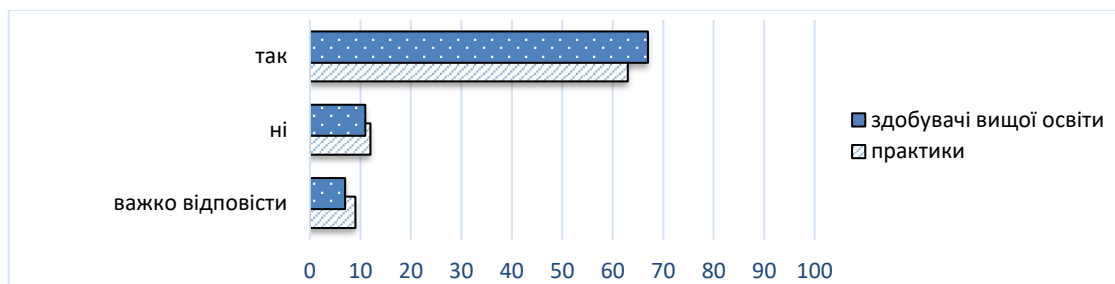

Рис. 3.9. Відповіді респондентів на питання «Чи вважаєте Ви, що серіали криміналістичного жанру підвищують вимогливість суспільства до роботи правоохоронних органів?»*

* *Опрацьовано авторкою*

Цікаво, що, розуміючи потенційні ризики, і практики (53 %), і здобувачі (55 %) все ж заперечили потребу обмежувати демонстрацію таких серіалів у медіапросторі.

Підсумовуючи, необхідно підкреслити важливість розробки *реверсної моделі проактивної протидії потенційним ризикам деформації загальносуспільного уявлення про синергію науки і практики у кримінальному провадженні*. Така модель може охоплювати конкретні заходи:

– використання коротких повідомлень інформаційно-попереджувального та/або роз’яснювального характеру перед кожним епізодом трансляції медіапродуктів групи CSI;

– проведення спеціальних інструктажів для присяжних з метою ознайомлення з феноменом CSI, роз’яснення учасникам кримінального провадження фіктивності медійної криміналістики;

– проведення навчань працівників поліції щодо оптимізації комунікації з населенням та інформування про відмінності між тим, що презентує телебачення, та реаліями правозастосовної практики.

3.4. Баланс змісту та форми у кримінальному провадженні

Баланс у дихотомії «зміст – форма» є ще одним важливим «гвинтом» загальної моделі балансу у кримінальному провадженні. Він стосується правозастосовного рівня. Вирішення конфлікту, що став юридичним фактом, з яким пов'язане виникнення кримінально-процесуальних суспільних відносин, перебуває у тісному корелятивному зв'язку як зі змістовним наповненням кримінального провадження, так і з його формою. Цей зв'язок стисло ілюструє римський постулат *«forma dat esse rei»*, що означає «форма надає речі буття», тобто між формою і змістом існує така діалектична взаємна залежність, за якої вони як парні філософські категорії слугують для характеристики «відносин між способом організації речі і власне матеріалом, з якого ця річ складається» [510, с. 4]. Іншими словами, розгорнути панораму змісту можна тільки через певну форму.

Потрібно віддати належне вченим і практикам, які доклали значних зусиль для концептуалізації змісту і форми кримінального провадження. Проведене узагальнення наукових публікацій засвідчило тяжіння до розробки питань: *загальних положень процесуальної форми* (В. Бондар, С. Мельник, С. Слінько, В. Тертишник, В. Трофименко, А. Яковинець та ін.); *диференціації процесуальної форми* (В. Дрозд, І. Сливич, Г. Тетерятник, В. Трофименко, В. Хомінець, О. Шило та ін.); *порушення процесуальної форми і пов'язаної з цим проблематики недопустимості доказів* (Н. Басай, В. Вапнярчук, М. Гриценко, М. Гузела, В. Луцик, А. Лучко, В. Мармаш, В. Михайленко, О. Осетрова, А. Панова, Н. Рогатинська, В. Рожнова, В. Тютюнник, М. Шевчук та ін.); *зв'язку процесуальної форми та належної правової процедури* (В. Городовенко, В. Михайленко та ін.).

Поодинокими є публікації, в яких розглядається синергія змісту і форми кримінального провадження на загальнотеоретичному рівні. Прикладом може слугувати праця М. Погорецького «Зміст та форма кримінально-процесуальних відносин» (1999 р.) [468], дисертація Н. Щегель «Кримінальне переслідування:

зміст і форма» (2007 р.) [707]. Ці напрацювання наукової спільноти потребують актуалізації.

Сутність змісту і форми у кримінальному провадженні. Зміст кримінального провадження у широкому значенні віддзеркалює його внутрішню якість, визначає сенс існування, телеологічну та аксіологічну складові, а форма презентує зовнішню якість, є своєрідною документально-процедурною «оболонкою», об'єктивацією, конкретизацією і трансляцією абстрактного змісту. У сучасній правозастосовній практиці загальний зміст конструюється з численних складових (завдання, засади, норми, стандарти, процедури та інститути), їх окремих змістовних значень, як у фізичному світі молекулу формують окремі атоми, а парадигма верховенства права є своєрідною зв'язувальною конструкцією, силою, яка з усіх цих компонентів творить міцну цілісність і водночас визначає якість системи.

Ілюзію існування ідилії постійного балансу змісту і форми руйнує У. Хамар, нагадуючи, що у філософському вимірі ці дві категорії співіснують на основі закону єдності та боротьби протилежностей. Під час розвитку активним, початково змінюваним чинником є зміст, а форма гальмує зміни змісту. Коли зміна змісту стане істотною, вона призведе до значного загострення між новим змістом і старою формою. Отож, виникає нова форма, яка відповідає новому змісту. Таким чином, суперечність між формою і змістом долається «увідповідненням» форми до змісту [655, с. 171]. А далі – новий виток еволюції і нова точка біфуркації, що в сфері кримінального провадження означає імплементацію нових норм у «тіло» нормативної матерії, що має наслідком зміну, доповнення, диференціацію процесуальної форми.

У науці мовиться також про те, що кримінальна процесуальна форма еволюціонує під впливом історичного генезису, що передбачає трансформацію та перехід від однієї процесуальної форми до іншої [571, с. 181]; реалізації кримінальної процесуальної політики держави [620, с. 131–138]; обраної моделі кримінального процесу [129, с. 16]; євроінтеграційних ініціатив, які вимагають гармонізації законодавства, що регулює кримінально-процесуальну діяльність

[371; 354, с. 175]; розвитку цифрових технологій та впровадження на цій основі електронної процесуальної форми [6, с. 7–10] і т. д.

Аналіз законодавства дає підстави для таких вихідних тез, які стосуються нормативного визначення змісту і форми у рамках кримінального провадження:

– законодавець констатує, що зміст і форма кримінального провадження повинні відповідати загальним засадам кримінального провадження (ч. 1 ст. 7 КПК України), що підтверджує логічність судження А. Полянського, який називає зміст і форму «дзеркалом засад кримінального провадження», а тому для глибшого пізнання «істини розуміння змісту і форми кримінального провадження» вчений радить досліджувати саме загальні засади [479, с. 112];

– законодавець несистемно вживає термінологію, оскільки в одних випадках апелює до поняття «зміст», установлюючи в такий спосіб вимоги до конкретних процесуальних документів (зміст протоколу (ч. 3 ст. 104 КПК України), висновку експерта (ст. 102 КПК України), повідомлення (ст. 112, ст. 277 КПК України), присяги (ч. 2 ст. 352, ч. 1 ст. 356, ч. 2 ст. 388 КПК України), ухвали (ст. 372, ст. 419 КПК України), вироку (ст. 374 КПК України), угоди (ст. 471, ст. 472 КПК України), заяви (ч. 5 ст. 128, ст. 527 КПК України), повістки про виклик (ст. 137 КПК України)), а в інших випадках просто перелічує такі вимоги (наприклад, ст. 145, ч. 2 ст. 150, ст. 475 КПК України і т. д.), хоча зрозуміло, що стаття розкриває зміст процесуального документу, як зрештою багато інших статей пояснюють зміст дій, стандартів, інститутів. Ще складніша практика спостерігається з вживанням поняття «форма», оскільки йдеться про абсолютно різні контексти:

– *позначення цілого кластеру процесуальних інструментів* (форма досудового розслідування (п. 4 ч. 1 ст. 3, п. 6 ч. 1 ст. 3, ст. 215 КПК України); форма приватного обвинувачення (ч. 4 ст. 26, глава 36 КПК України), форма процесуального керівництва досудового розслідування (ч. 2 ст. 36 КПК України));

– *позначення форми окремих процесуальних рішень* (ст. 110, ч. 2 ст. 140, ч. 5 ст. 295, ст. 369, ст. 418, ст. 441, п. 2 ч. 1 ст. 615 КПК України);

– позначення імперативу письмової форми окремих процесуальних документів (письмова форма доручення (ч. 3 ст. 39, ч. 4 ст. 40, ч. 3 ст. 40-1, ч. 2 ст. 538 КПК України), звільнення від обов'язку зберігати професійну таємницю особою, що довірила їм ці відомості (ч. 3 ст. 65 КПК України), висновку експерта (ч. 7 ст. 101 КПК України), повідомлення про початок досудового розслідування (ч. 6, ч. 9 ст. 214 КПК України), скарги (ч. 1 ст. 312, ст. 396, ст. 427 КПК України), заперечення (ч. 1 ст. 402, ч. 1 ст. 431 КПК України), присяги німого свідка (ч. 2 ст. 352 КПК України), наказу або письмового розпорядження (ч. 4 ст. 517 КПК України), запиту (ч. 1, ч. 6 ст. 552, ч. 2 ст. 626 КПК України), клопотання (ст. 575 КПК України), згоди (ч. 3 ст. 606 КПК України));

– позначення допустимості та/або імперативу електронної форми окремих процесуальних документів (матеріали досудового розслідування (ч. 3 ст. 106-1, ч. 14 ст. 615 КПК України), постанова з використанням кваліфікованого електронного підпису службової особи (ч. 6 ст. 110 КПК України), судові рішення (ч. 6 ст. 371, ч. 2 ст. 535 КПК України));

– позначення варіативності у виборі форми (форма, придатна для сприйняття змісту (ч. 2 ст. 237 КПК України));

– позначення форми через відсилання до іншого нормативно-правового джерела (форма досудової доповіді (ч. 3 ст. 314-1 КПК України), запиту про міжнародну правову допомогу (ч. 1 ст. 552 КПК України), клопотання про передання кримінального провадження іншій державі (ч. 1 ст. 600 КПК України)).

Очевидно, що доктринальне розуміння змісту і форми має значно ширший діапазон інтерпретацій, ніж нормативно-правове. Обидва концепти можна розглядати у широкому (загальносоціальному) і вузькому (конкретному, прагматичному) значеннях. Крім того, в умовах множинності сенсів важливою є «контекстуальна оптика», крізь яку ми вивчаємо предмет дослідження.

Зміст конкретної процесуальної дії (наприклад, привід (ч. 1 ст. 140 КПК України)), джерела доказів (наприклад, висновку експерта (ч. 1 ст. 101 КПК

України)) або стандарту (наприклад, оцінки доказів (ч. 1 ст. 91 КПК України)) розкриває значущі ознаки, використання яких має потенційну цінність для виконання процесуальних функцій обвинувачення, захисту і правосуддя. Зміст кримінального провадження як специфічної сфери суспільних відносин становлять права, повноваження, обов'язки, інтереси учасників публічно-змагального процесу. Як зазначає О. Перунова, зміст – це «життя» матеріального закону, тобто його реалізація, здійснена у поведінці учасників правових відносин [455, с. 24]. Зміст кримінального провадження як соціальної цінності полягає в реалізації завдань кримінального провадження, притягненні до кримінальної відповідальності осіб на засадах верховенства права з дотримання належної правової процедури з метою забезпечення матеріальної та процесуальної справедливості.

Тема загальної форми кримінального провадження в академічних дебатах порівняно з темою змісту артикулюється частіше. Не маючи наміру описати всі доктринальні підходи до визначення кримінальної процесуальної форми, розглянемо деякі з них, щоби сформулювати уявлення про її значущість для балансу в кримінальному провадженні. Так, В. Боднар визначає кримінально-процесуальну форму як передбачену та визначену кримінально-процесуальним законом процедуру провадження у справі в цілому та здійснення учасниками процесу окремих процесуальних дій, спрямовану на розв'язання завдань кримінального судочинства. Значення процесуальної форми полягає в тому, що «вона створює стабільний, стійкий, юридично визначений режим провадження у справі, містить гарантії прав і законних інтересів громадян, створює умови, що забезпечують повноту, всебічність і об'єктивність дослідження обставин справи, має важливе значення для здійснення виховного та загально-запобіжного впливу кримінального судочинства» [55, с. 60–61].

Резюмуючи проведені дослідження, В. Боднар визначає загальні та спеціальні ознаки, притаманні формі кримінального провадження. До першої групи належать: доцільність, раціональність, простота, ефективність, обов'язковість, науковість, логічність, моральність, змінність та ін. До другої –

наявність самостійної галузі права, чітке розмежування компетенції суб'єктів процесуальної діяльності, існування основоположних засад (незалежність суддів, законність, гласність тощо); єдність кримінально-процесуальної форми у поєднанні з диференціацією, обґрунтованість і вмотивованість процесуальних рішень, точність і неухильність дотримання форми як необхідної умови вирішення завдань кримінального судочинства [55, с. 61].

М. Скригонюк говорить про кримінальну процесуальну форму як про «...встановлений законодавцем порядок діяльності компетентних суб'єктів сфери кримінального провадження, що регламентований нормами КПК України і є умовою реалізації кримінального як особливого виду матеріального права і не тільки, та спрямований на виконання відповідних завдань» [570, с. 316].

Власний погляд у своєму дослідженні презентує С. Мельник, конструюючи процесуальну форму тріадою елементів: 1) визначену послідовність стадій кримінального процесу; 2) систему кримінально-процесуальних інститутів та правил; 3) сукупність процесуальних вимог до учасників судочинства, з урахуванням найбільш доцільної процедури здійснення їх повноважень, способів і строків проведення процесуальних дій, правового режиму діяльності та забезпечення реалізації прав усіх учасників процесу [385, с. 6–7].

Про прямий зв'язок процесуальної форми із гарантіями реалізації завдань кримінального провадження, забезпечення неухильного дотримання прав, свобод та законних інтересів, а також притягнення особи, яка вчинила кримінальне правопорушення, до відповідальності, відповідно до її вини, говорять В. Дрозд та С. Абламський [151, с. 162]. Вчені пропонують трактувати процесуальну форму кримінального провадження у двох аспектах: у широкому розумінні – як установлені кримінальним процесуальним законодавством порядок і умови здійснення досудового розслідування та судового розгляду взагалі; у вузькому розумінні – як порядок проведення окремих слідчих

(розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій та інших процесуальних дій, а також ухвалення процесуальних рішень [151, с. 153].

В. Трофименко описує кримінальну процесуальну форму як «сукупність закріплених законом юридичних процедур, умов і гарантій, що забезпечують вирішення завдань кримінального судочинства». Водночас учений справедливо зауважує про потребу виділення не тільки *правової цінності* (визначення найбільш доцільних умов і порядку провадження, визначення правового режиму), але й *соціальної цінності* процесуальної форми (визначення спрямованості кримінальної процесуальної форми на вирішення завдань кримінального судочинства, впровадження гарантій від незаконного втручання, фізичного чи іншого тиску, приниження честі та гідності, забезпечення рівності всіх перед законом і судом через єдність правозастосовної практики) [622, с. 205–206].

Цей підхід перекликається з раніше висловленою позицією В. Тертишника, який вважає процесуальну форму, передусім, засобом унеможливлення чи мінімізації судових помилок, засобом обмеження свавілля і непорядності чиновників, засобом протидії фальсифікаціям, гарантією істини та справедливості правосуддя. Якщо таких процедурних вимог замало, підкреслює вчений, виникає небезпека поверхового розгляду справи, недобросовісного користування «вільностями», відтак виникають судові помилки та зловживання. Натомість, якщо їх забагато, то виникає небезпека формалізму, судової тяганини, плутанини, «крючкотворств і махінацій» [602, с. 306]. Схожу позицію презентує Д. Пеший, трактуючи процесуальну форму крізь призму законності та вказуючи, що дотримання її (форми) створює максимальні гарантії прав особи у кримінальному провадженні, є необхідною умовою законності та обґрунтованості усіх процесуальних дій та рішень [457, с. 169]. У цих визначеннях вирізняється відсутність переліку конкретних компонентів, які утворюють процесуальну форму, натомість акцентовано на її загальносоціальній цінності.

Також у науці стверджується, що кримінальна процесуальна форма охоплює «весь кримінальний процес у єдності змісту (кримінально-процесуальної діяльності) і форми» [383, с. 348]; забезпечує збирання, перевірку та оцінку доказів, застосування заходів процесуального примусу, вчинення інших процесуальних дій і прийняття процесуальних рішень можна було оцінити з позиції справедливості [52, с. 129]; детально регламентує порядок здійснення дій особами, які беруть участь у провадженні, і покликана створити найкращі умови для досягнення істини у справі та гарантування захисту від можливих помилок [30] і т. д. Про важливість кримінального процесуального документа як атрибута процесуальної форми писали В. Тертишник [602, с. 52], І. Басиста [32, с. 383] та інші вчені.

Безперечно, кримінальна процесуальна форма як елемент правового порядку має бути єдиною, уніфікованою, але це не виключає існування диференційованих форм, які з'являються під впливом прагматичних, утилітарних потреб забезпечити оптимальну реалізацію завдань кримінального провадження за наявності специфічних умов. Як зазначає Г. Тетерятник, уніфікація процесуальної форми забезпечує її стабільність та єдині засади у провадженнях на основі синергетичної єдиноспрямованості дій усіх елементів системи. Натомість диференціацію процесуальної форми слід розглядати як властивість цієї системи, що забезпечує стабільність кримінального процесу шляхом упровадження спеціальних норм і процедур у кримінальних процесуальних правовідносинах, що об'єктивно внаслідок своєї специфіки потребують відходу від уніфікованої процесуальної форми та створення інших процесуальних гарантій, процедур, з метою вирішення завдань кримінального провадження [604, с. 137, 140]. Схоже трактування формулює В. Дрозд [154, с. 75–76].

Зауважимо, у межах певного кластеру суспільних відносин (кримінальні провадження на підставі угод, кримінальні провадження щодо застосування заходів примусового виховного характеру, целерантні судові провадження і т. д.) диференційовані форми також уніфікують практику вирішення

однотипних питань процесуального характеру і в такий спосіб забезпечують принцип правової визначеності, стабільність, ефективність та оптимальне використання ресурсів системи кримінального правосуддя. Соціальна цінність, диференціації кримінально-процесуальної форми неодноразово підкреслювалася в науці (В. Хомінець [662, с. 47]; В. Трофименко [619, с. 141]; І. Сливич [571, с. 100]; В. Дрозд [153, с. 240] та ін.). Свого часу О. Шило слушно прогнозувала тенденції розвитку кримінального процесуального законодавства України не в бік уніфікації, а навпаки – диференціації кримінальної процесуальної форми, розширення застосування процедур, які мають специфічні риси і суттєво відрізняються від загального порядку здійснення кримінального провадження [696, с. 181]. Ця позиція здобула й інших прихильників [154, с. 77].

Дискурс про формалізм у кримінальному провадженні. Досліджуючи кримінально-процесуальну форму, не можна оминати увагою концепт «формалізму», який також обговорюється в академічних колах. Фахівці говорять як про позитивну, так і про негативну конотацію його вживання.

У розділі VII частини четвертої відомої праці «Про демократію в Америці» А. де Токвіль з приводу упередженого ставлення суспільства до формальностей та значущості останніх для демократії пояснював: «Люди, які живуть у демократичному суспільстві, ледве розуміють користь формальностей; вони відчують до них інстинктивну зневагу... часто ненависть... Між тим незручності, з якими люди в демократичних країнах пов'язують формальності, найвищою мірою корисні для свободи. Їхня головна достоїнність у тому, що вони правлять за перетинку між сильним і слабким, керуючим і керованим... Отже, демократичні народи за своєю природою більшою мірою, ніж усі інші, мають потребу у формалізмі (курсив наш – О.М.), але, що також природно, вони найменше його шанують» [612, с. 570].

Продовжуючи розвиток цієї концепції, відомий представник американської політичної філософії Х. Менсфілд (H. Mansfield) наголошує на тому, що навіть демократичне суспільство не є «товариством друзів», відтак форми чи

формальності вирівнюють людські стосунки та є запобіжниками застосування простої, нестримної сили. Надмірна неформальність є джерелом тиранії [849, с. 121, 122–123]. Професор Гарвардського університету Д. Кенеді (D. Kennedy) підтверджує, що юридичний формалізм є характеристикою будь-якої правової системи. Він раціоналізує процес прийняття рішень, відображає компроміс між суперечливими (конфліктуючими) інтересами, а легітимність цього компромісу забезпечує законодавчий орган [835, с. 358–359].

Справді, з одного боку, процесуальний формалізм полягає у закономірній вимозі для всіх дотримуватися формальних вимог, передбачених законом. На цій підставі наявне навіть ототожнення поняття «формальний» і «законний», оскільки формалізація діяльності оперативних підрозділів, органів досудового розслідування, прокурора, слідчого судді, суду означає не що інше як упорядкованість, урегульованість і наявність імперативних вимог, які встановлюються щодо такої діяльності, визначають режим кримінального провадження [153, с. 239]; формують чітке уявлення про процедуру, можливі рішення, межі дискреції під час застосування права, забезпечують прозорість правозастосовної діяльності [621, с. 159, 162; 622, с. 206].

Сформовані тези підтверджує дослідження З. Кунєвої [333; 334]. В одній із публікацій, узагальнюючи різні підходи, вчена переконливо доводить, що поняття «формальності» доцільно визначити як правову модель фактових передумов, тобто сукупності нормативно передбачених майбутніх фактів, обставин і подій, «необхідних і достатніх для процедурної реалізації формалізованих зобов'язань сторонами публічної взаємодії, результат виконання яких може стати доказом, необхідним для прийняття «остаточного рішення» щодо реалізації права, законного інтересу у певній сфері суспільної діяльності», а це дає підстави стверджувати, що в загальному значенні «способи виконання і дотримання формальностей між владою та громадянином можна і потрібно вважати основними способами реалізації правової взаємодії» [334, с. 373]. В іншій праці З. Кунєва говорить про ціннісну, інформаційну, інструментальну складові публічного формалізму, наголошує на його

символічному соціальному призначенні та резюмує, що він є обов'язковим засобом у побудові алгоритму процесу легалізації права, законного інтересу, вирішення аналогічних справ, тобто втілює елемент стандартизації, який передбачає причинно-наслідковий зв'язок між вчиненням визначених нормами права формальностей і законним результатом перебігу справи [333, с. 76].

Такий підхід можна сміливо екстраполювати у площину кримінально-процесуальних відносин. Додатково слушність висновків підтверджує те, що брак формальностей неминуче призводить до кризи правозастосування. Наприклад, відсутність формальних вимог до ювенального правосуддя робить «мертвою» саму ідею такого [896, с. 237–256].

На тлі таких переконань контрастним є другий підхід трактування «формалізму». Д. Пеший категорично заперечує зв'язок процесуальної форми як детально врегульованого, юридичного визначеного та суворо обов'язкового режиму кримінального провадження із формалізмом, що, за словами дослідника, означає тільки дотримання певної зовнішньої форми [457, с. 82–83]. Про більш помірковану позицію говорить В. Бондар: формалізм сприймається як «беззастережне дотримання правил, букви закону, надання переваги їхній зовнішній формі, нерідко за рахунок внутрішнього змісту, відрив форми від змісту» [55, с. 61]. Схожі висновки висловлює С. Касапоглу, підтверджуючи, що частіше формалізм вживається у негативному значенні і асоціюється із дотриманням суб'єктами процесуальної діяльності зовнішньої форми кримінального процесу на шкоду суті кримінального провадження взагалі і правам та законним інтересам суб'єктів процесу зокрема. Іншими словами, резюмує автор, формалізм є продуктом діяльності недбайливих слідчих, прокурорів і суддів [280, с. 210].

Утім, тут доречними є зауваги Л. Лобойка, який спростовує тезу про те, що формалізм є продуктом виключно «діяльності нерадивих слідчих, детективів, прокурорів та суддів», аргументуючи свою позицію, по-перше, бінарним тлумаченням концепту «формалізм» в українській мові (в позитивному сенсі як дія/умова, необхідна для виконання певної справи

відповідно до прийнятого порядку, законності; в негативному сенсі – як виконання традиційного звичаю, сформованого правила, що не має істотного значення), по-друге, констатацією на цій основі, що формальності, передбачені кримінальним процесуальним законом, утворюють зміст одночасно і процесуальної форми, і процесуального формалізму, а тому ті й інші стають обов'язковим елементом кримінальної процесуальної діяльності. Отже, висновує Л. Лобойко, законодавець закладає у норми права формалізм у діяльності суб'єктів процесуальної діяльності [309, с. 34].

Погоджуючись із критикою патологій формалізму, справді не варто вважати недбалість єдиною детермінантою, адже таке явище може бути наслідком навпаки надзвичайної прискіпливості уповноваженого суб'єкта, помилок та зловживань, недоліків законодавчого врегулювання, що допускає «ходіння по колу», марну і беззмістовну процесуальну тяганину. Як слушно аргументує В. Трофименко, наявність зайвих формальностей та процедур ускладнюють кримінальне провадження, не будучи об'єктивно необхідними, перешкоджають здійсненню кримінального процесу, реалізації права на справедливе правосуддя [621, с. 162–163].

Окремі ситуації взагалі стають абсурдними. Показовим прикладом є Ухвала Дніпровського апеляційного суду від 20.07.2020 р. у судовому провадженні № 11-п/803/974/20 (кримінальна справа № 175/1196/20). До Дніпровського апеляційного суду надійшло подання Дніпропетровського районного суду Дніпропетровської області про направлення заяви ОСОБА_1 про відвід та заяв суддів про самовідвід до іншого суду. Суд першої інстанції зазначив, що ОСОБА_1 заявила відвід слідчому судді Л. Новік, заява у визначеному законом порядку розподілена на суддю В. Бровченка. Суддею В. Бровченком заявлено собі самовідвід при розгляді заяви ОСОБА_1 про відвід судді Л. Новік. Заява про самовідвід судді В. Бровченка розподілена на суддю С. Реброва, яким також заявлено самовідвід. Заява про самовідвід судді С. Реброва розподілена на суддю Ж. Озерянську. Ухвалою судді Ж. Озерянської у задоволенні заяви судді С. Реброва про самовідвід

відмовлено. Далі С. Ребровим повторно заявлено собі самовідвід під час розгляду заяви про самовідвід судді В. Бровченка. Повторна заява судді С. Реброва про самовідвід розподілена на суддю О. Бойка. Ухвалою судді О. Бойка від 18 травня 2020 р. у задоволенні повторної заяви судді С. Реброва про самовідвід при розгляді заяви про самовідвід судді В. Бровченка знову відмовлено. Далі суддею С. Ребровим утретє заявлено собі самовідвід при розгляді заяви про самовідвід судді В. Бровченка. Заява про самовідвід розподілена на суддю Л. Новік. Суддею Л. Новік також було заявлено собі самовідвід при розгляді третьої заяви про самовідвід судді С. Реброва. Заява судді Л. Новік розподілена на суддю С. Реброва. 15 червня 2020 р. суддею С. Ребровим заявлено самовідвід при розгляді заяви судді Л. Новік про самовідвід при розгляді третьої заяви про самовідвід судді С. Реброва. Того ж дня, 15 червня 2020 р., суддею Л. Новік заявлено самовідвід при розгляді заяви про самовідвід судді С. Реброва. Вказана заява розподілена на суддю С. Реброва. Суддею С. Ребровим також заявлено самовідвід при розгляді заяви судді Л. Новік про самовідвід [631].

Уся ця марна бюрократична тяганина, як вбачається з ухвали, тривала впродовж трьох місяців, а рішення про скерування заяви ОСОБА_1 про відвід та заяв суддів про самовідвід до іншого місцевого суду, цілком очевидно, ще подовжило строки кримінального провадження. Такий формалізм створює перешкоди для доступу до правосуддя, адже *justice delayed is justice denied*, що означає «запізнення правосуддя є відмовою в ньому» [429, с. 21]:

Отже, доцільно з більшою увагою поставитись до правового феномена формалізму (Додаток А, рисунок А.7). Існує стандартний формалізм, який є звичним атрибутом кримінального провадження в демократичному суспільстві, що забезпечує стандартизацію, єдність, передбачуваність, визначеність правозастосовної практики, прозорість процедур, підстав, порядків на засадах верховенства права. Еталонна юридична форма ідентифікує в міру можливості кожен аспект типової ситуації і передбачає застосування відповідного правила чи сукупності правил.

Існує *абераційний формалізм* (від лат. *aberratio* – відхилення, спотворення), у межах якого можна розрізняти:

(1) *гіперформалізм* (надмірно ускладнений, зайвий, дріб'язковий, неістотний), який є соціально шкідливим явищем, може суттєво виснажувати ресурси, подовжувати процесуальні строки, перешкоджати реалізації процесуальних прав і повноважень, виконанню завдань і загалом деформувати зміст кримінального провадження;

(2) *гіпоформалізм* (надмірно спрощений, недостатній, несумлінний), який характеризує байдужість у пізнанні обставин справи, поверхнєве, «конвеєрне» прийняття процесуальних рішень, виконання дій, здійснення процесуального керівництва чи судового контролю, дослідження доказів, брак формальних чітко визначених процедур, що в цілому може не мати критичних наслідків у вигляді виснаження ресурсів чи затягування процесу, проте аналогічно може стати викликом для реалізації загальносоціальної мети справедливого правосуддя.

Приклад гіперформальності, коли прокурор дає письмову вказівку (нагадаємо, обов'язкову для виконання!) провести повторний огляд у справі річної давнини за фактом крадіжки металевого кабелю, при цьому місце події – ділянка відкритої місцевості, де вже давно укладено нове асфальтове покриття. У такій вказівці явно простежується ілюзія ефективного розслідування, адже йдеться не про дію, яка потенційно може дати результат, а про формальність, яка демонструє, що «ми щось робимо!» або ще гірше – свідчить про копіювання однотипних вказівок у різні справи. Прикладом гіпоформальності може слугувати використання слідчим у клопотаннях до слідчого судді однотипного обґрунтування та посилання на наявність ризиків без жодної індивідуалізації та вказівки, чому цей процесуальний захід чи дія потрібні в конкретному кримінальному провадженні; підготовка оперативним працівником відповіді про начебто «виконання» (не виходячи зі службового кабінету!) доручення в порядку ст. 40 із мовними кліше: «проведеними заходами встановити... не виявилось можливим».

Існує гібридний формалізм, який виникає через існування «сірих зон» правового регулювання. Гібридні формальності (від лат. *hybrida* – перемішування) поєднують формальні, коли закон чітко визначає, та неформальні практики, коли закон «мовчить». Прикладами гібридного формалізму є вимога, адресована слідчому, обов’язково надавати цифровий носій з клопотанням в електронному форматі; механізм залучення так званих «штатних» понятих; організація відомчої та міжвідомчої інституційної взаємодії суб’єктів процесуальної діяльності і т. д.

Попри те, що абераційний формалізм є патологічним явищем, він завжди реалізується у межах правового поля, відповідає букві закону. Натомість порушення процесуальної форми сягають за рамки законних вимог і деформують канал трансляції змісту кримінального провадження, тому в межах нашого дослідження особливої гостроти набуває питання юридично значущих наслідків таких девіацій у процесуальній діяльності.

У питанні визнання недопустимими доказів, отриманих із порушеннями процесуальної форми, у науковій доктрині обговорюються два основні підходи: (1) *категоричний*, тобто визнання недопустимими доказів у виявленні будь-яких порушень процесуальної форми (концепції «чаю та чорнил», нещадного виключення доказів) та (2) *диференційований*, тобто визнання недопустимими доказів під час виявлення тільки певних видів порушень процесуальної форми з урахуванням обставин конкретної справи (концепції «істотності порушень», «плодів отруєного дерева», «неминучого виявлення» і т. д.) [75, с. 9, 12; 76, с. 201; 141, с. 424; 432, с. 230].

Другий підхід підтримує більшість правників та ВС, який неодноразово зазначав, що не будь-яке формальне недотримання вимог кримінального процесуального законодавства під час отримання доказу автоматично спричиняє визнання його недопустимим, а тому суд зобов’язаний дати оцінку доказу з точки зору його допустимості з урахуванням того, чи було допущене порушення КПК України істотним та як воно перешкоджало забезпеченню та реалізації прав і свобод особи [488].

Закон указує на ті випадки, коли істотне порушення процесуальної форми є безумовною підставою визнання отриманих доказів у кримінальному провадженні недопустимими. Проте вирішення питання про неістотність порушень процесуальної форми цілковито віднесено на розсуд суду, що закономірно ґрунтується на неможливості прагматично описати усі варіанти життєвих ситуацій, коли такі порушення відбуваються. Водночас у науці були спроби укласти орієнтовний перелік таких порушень, які, попри суперечність вимогам закону, могли б вважатися неістотними, і відтак – не призводити до визнання доказів недопустимими [75, с. 12–13; 689, с. 211]. В. Вапнярчук навіть пропонує впровадити інститут крайньої необхідності як основи для отримання доказів із допущенням неістотного порушення прав і свобод [75, с. 14; 76, с. 207].

О. Осетрова наводить цікаві дані власних емпіричних досліджень, згідно з якими 95 % слідчих та 81 % прокурорів допускають порушення вимог закону щодо порядку проведення процесуальних дій, а 78 % слідчих та 85 % прокурорів допускають порушення вимог закону щодо порядку фіксації їх ходу та результатів [436, с. 56]. Такі приголомшливі результати означають, що якби в судовій, прокурорській та слідчій практиці домінував категоричний, суворий підхід, то визнання доказів недопустимими було би буденністю, а в більш широкому контексті це означало б поразку системи кримінального правосуддя. Цей дискурс набуває особливої гостроти сьогодні, коли в науковій доктрині небезпідставно шириться думка, що домінуючою стратегією захисту в сучасному кримінальному провадженні стала «процедурна деконструкція» доказів, яка полягає у діяльності, передусім спрямованій на формування у судді сумнівів щодо допустимості доказів із такого джерела – протоколи слідчих дій – через наявність допущених органами досудового розслідування порушень [439, с. 13].

Отже, проведені дослідження засвідчує, по-перше, значну увагу наукової спільноти до цієї проблематики; по-друге, вагоме значення кримінальної процесуальної форми як об'єктивуючого чинника та ретранслятора

гуманістичного змісту сучасного кримінального провадження у демократичній, правовій державі.

Висновки до розділу 3

Отже, підсумовуючи дослідження балансу в кримінальному провадженні на правозастосовному рівні, можна сформулювати такі висновки.

1. Баланс і справедливість є соціальними ідеалами, до яких тяжіє система кримінального правосуддя у правовій демократичній державі, але в кожному конкретному випадку є тільки певна міра, ступінь наближення до них. Це пояснюється не тільки мінливістю та багатоманітністю правових відносин, індивідуальністю кожної справи, але й різним трактуванням цінностей, інтересів, різними очікуваннями сторін від системи кримінального правосуддя. З метою забезпечення справедливого, розумного балансу приватних і публічних інтересів застосовуються (1) симетричний, (2) пропорційний, (3) компенсаційний, (4) консенсуальний, (5) охоронний та (6) інтерпретаційний механізми. У цьому переліку особливим є пропорційний механізм, зважаючи на ціннісний, стабілізуючий, дисциплінуючий, стимулюючий та адаптаційно-корегуючий ефекти для кримінального провадження.

До характеристик балансу публічних та приватних інтересів відносимо: (1) універсальність; (2) динамічність; (3) поліструктурність; (4) забезпеченість; (5) диференційованість; (6) контекстуальність; (7) прозорість.

2. У залі судових засідань змагають та полемізують, узгоджуються та об'єднуються, балансуються не самі цінності та інтереси, а правові позиції, які є рефлексією певних цінностей та інтересів. Для того, щоб забезпечити якість, передбачуваність та уніфіковану практику застосування правових норм, вищі органи юстиції формують окремі правові позиції як стандартизовані правові формули, в які потім зацікавлені суб'єкти «підставляють» свої змінні фактичні дані та використовують для доведення обґрунтованості своїх ініціатив, потреби проведення процесуальних дій чи прийняття процесуальних рішень. Відтак в

одному кримінальному провадженні актуалізується множина правових позицій щодо різних правових питань, а також множина альтернатив щодо одного й того ж правового питання.

3. Баланс у дихотомії «наука – практика» є динамічним процесом. Він постійно модифікується як результат синергії науки і практики. Наука в кримінальному провадженні є своєрідним депо інтелектуального ресурсу. У ближчій перспективі роль балансу науки і практики тільки зростатиме, оскільки щороку збільшується кількість правових норм, правових інститутів, наукових новацій, зростає залежність практики від цифрових технологій, автоматизації процесів, глобальних мегатрендів, до яких віднесено правові глобальні тренди (гуманізація, відновне правосуддя, правова інклюзія, конвергенція правових систем, збільшення даних у сфері права), соціальні глобальні тренди (урбанізація, міграція, цифровізація, соціальна комунікація) та безпекові виклики (тероризм та організована злочинність, пандемія, війна).

Постійний моніторинг глобальних мегатрендів має залишатися пріоритетним завданням, як і активна розробка нових систем та моделей управління, реагування на виклики, формування нових запитів з метою актуалізації науки і практики кримінального провадження, корегування траєкторії розвитку криміналістичної, оперативно-розшукової, експертної, процесуальної діяльності.

4. Телевізійний контент сьогодні є невіддільною частиною суспільного життя і джерелом інформації, яка і свідомо, і підсвідомо засвоюється споживачами. З огляду на це, обґрунтованим і цілком закономірним є посилення уваги зарубіжних учених і практиків до питання існування феномена CSI та його впливу на кримінальне правосуддя. Медійне наукове забезпечення кримінального провадження є еkleктичною сумішшю правди і фантастики, реальності і міфів, які переконують глядача в тому, що злочини розслідуються швидко і просто, криміналісти з повною віддачею працюють над кожною справою і мають все необхідне інноваційне обладнання, можливості судових експертиз майже безмежні, а процесуальні дії проводяться без бюрократичної

тяганини. Це дає змогу говорити про псевдонауковість як іманентну характеристику криміналістичного забезпечення досудового розслідування та судового провадження, яке транслюють продукти групи CSI.

На підставі узагальнення даних численних досліджень видається доцільним здійснити таку типологію впливу медійної криміналістичної псевдонауки: (1) *позитивний ефект* (іміджевий, освітній, мотиваційний); (2) *негативний ефект* (імперативний, криміногенний, конфліктогенний). Проведені власні емпіричні дослідження підтвердили гіпотезу, що наслідки систематичного споживання CSI-медіаконтенту є відносно новим, маловивченим феноменом. Опитування практиків переконливо доводить, що вони відчують суттєве зростання вимогливості населення до їхньої рутинної роботи.

5. Зміст кримінального провадження має узгоджуватися з формою, форма – транслювати зміст, а разом вони формують цілісну систему, яка трансформує засади кримінального провадження зі стану абстрактних конструкцій до реального результату у правозастосовній площині.

Гуманістичний зміст сучасного кримінального провадження, застосованого на моделі належної правової процедури, має бути зрозумілим і підтримуватися усіма суб'єктами процесуальної діяльності, формувати методологічну основу для їх діяльності, а процесуальна форма у практичній площині демонструвати це розуміння.

У трактуванні процесуального формалізму доцільно розрізняти *стандартний формалізм* як корисний атрибут кримінального провадження, який забезпечує єдність, передбачуваність, стандартизацію правозастосовної практики, легалізацію отриманих результатів, правову взаємодію системи кримінального провадження та особи; *абераційний формалізм* як шкідливе явище, яке може виснажувати ресурси та суттєво впливати на процесуальні строки, механізм реалізації процесуальних прав та повноважень, виконання завдань і загалом деформувати зміст кримінального провадження; *гібридний формалізм* як об'єктивно існуюче явище у правозастосовній практиці, яке

полягає у змішуванні різних формальних (коли закон чітко визначає) та неформальних (коли закон не визначає) практик, про корисність/шкідливість яких можна говорити ситуативно в контексті конкретного випадку.

Ризики дисбалансу в дихотомії «зміст – форма» у кримінальному провадженні виникають за абераційного формалізму і потенційно посилюються при формалізмі гібридному.

Результати дослідження, викладені у третьому розділі дисертації, опубліковано у 41 праці здобувачки [157; 159; 161; 167; 168; 169; 170; 171; 172; 173; 174; 175; 176; 177; 178; 180; 181; 182; 183; 184; 187; 190; 191; 195; 197; 199; 201; 202; 203; 205; 206; 207; 209; 211; 214; 215; 216; 217; 219; 220; 749].

РОЗДІЛ 4.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БАЛАНСУ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ НА ОСОБИСТІСНОМУ РІВНІ

4.1. Баланс об'єктивності та суб'єктивності у кримінальному провадженні

Полярність і конвергенція об'єктивності та суб'єктивності у кримінальному провадженні. Кримінальне провадження відбувається не тільки в ритуально-формальному вимірі у кабінеті органу досудового розслідування, прокурора чи в залі судових засідань. Воно також триває в інтелектуальному вимірі на рівні окремої особи. Версія, оцінка доказів, підозра, інтенція обвинувачення чи виправдання виникає на особистісному рівні дізнавачів, слідчих, детективів, прокурорів, присяжних, суддів як результат боротьби ідей, припущень, фактів, переконань, правових норм, правових позицій, досвіду, знань тощо. І попри те, що чимало процесуалістів підтверджують важливість об'єктивності у кримінальному провадженні, мають рацію й ті, хто констатує, що досягнути абсолютної об'єктивності неможливо. Це усвідомлення стало причиною зникнення з КПК України ригористичної вимоги проведення об'єктивного розслідування та судового розгляду поряд з такими характеристиками, як повнота, швидкість, всебічність та неупередженість.

Проблематика балансу об'єктивності та суб'єктивності у кримінальному провадженні не ставала предметом окремого дослідження, а радше впліталася у роздуми вчених щодо дотичних до обох компонентів дихотомії питань. Йдеться передусім *про встановлення істини у кримінальному провадженні* (І. Басиста, В. Нор, Н. Рогатинська та ін.); *про формування внутрішнього переконання* (Н. Ахтирська та Т. Юденко, Л. Бордюгов, В. Вапнярчук, Н. Дроздович, О. Кіпер, І. Літвінова, В. Марчак, В. Сердюк, С. Смоков, С. Хопта, О. Черновський та І. Скуляк, С. Шульгін, К. Щур та ін.); *про*

реалізацію дискреційних повноважень, застосування розсуду у кримінальному провадженні (А. Мірошніченко, О. Торбас, А. Шевченко та ін.).

Відомо, що на процес прийняття процесуальних рішень у кримінальному провадженні впливають як об'єктивні, так і суб'єктивні детермінанти. Як слушно зауважує О. Торбас, методологічні труднощі встановлення міри впливу особистісних характеристик та досвіду правозастосовувача на кінцеві процесуальні рішення не повинні стати перешкодою для поглиблених досліджень, адже поки кримінальне провадження ведуть люди, такі детермінанти будуть впливати на їх розсуд і в позитивному, і в негативному аспектах [617, с. 123].

У науці об'єктивне вважається таким знанням про реальність, яке не залежить від людського сприйняття і залишиться таким незалежно від того, чи має якість уявлення людина про об'єкт, чи ні. Суб'єктивність є властивістю не всієї природи, а тільки мислячої людини і полягає у суб'єктивному віддзеркаленні об'єктивного, що породжує у свідомості певні образи реальності [417, с. 55].

І. Чурікова вважає об'єктивність імперативною вимогою процесуальної діяльності слідчого. На думку дослідниці, «об'єктивність процесуальної діяльності слідчого» полягає у неупередженому дослідженні всіх обставин справи, що провадиться не зацікавленою в її результатах, процесуально самостійною та незалежною особою (слідчим) [683, с. 12]. В. Гмирко розглядає об'єктивізм як технологічну засаду доказування у кримінальному провадженні. Вчений в оригінальному стилі описує кореляцію суб'єктивізму та об'єктивізму, констатує, що «інколи важко сказати, скільки в конкретному процесуальному персонажі зосталося людського, а скільки функціонального» та резюмуючи: «...діяльність доказування має бути організована таким чином, щоби реалізація засади об'єктивізму на людському матеріалі забезпечувалася створенням системи процесуальних гарантій, які б до певної міри «стримували» іманентну обвинувальну спрямованість функціонерів кримінального судочинства» [114, с. 105].

Об'єктивність покликана забезпечити відповідність здобутого знання фактичним обставинам справи, тобто досягнення об'єктивної істини [499, с. 193; 723, с. 88]. Однак на противагу тим ученим, які безапеляційно визнають її ексклюзивну цінність (В. Нор [423], І. Басиста [31], Н. Рогатинська [531], С. Шульгін [703, с. 83] та ін.), в останні десятиліття дедалі частіше ширяться альтернативні погляди.

Ю. Мирошніченко, досліджуючи критерії істини у кримінальному судочинстві, наводить біля десятка наявних філософських концепцій істини (апріоризм, фідейзм, конвенціоналізм, раціоналізм, сенсуалізм, прагматизм, матеріалізм, інструменталізм і т. д.). І хоча вчений визнає, що основою пізнання у кримінальному процесі сьогодні залишається вчення про об'єктивну істину, а інші мірила істинності знання не такі надійні через певну частку притаманного їм суб'єктивізму, вони, на думку вченого, все ж залишаються важливими засобами перевірки достовірності суджень [390, с. 207, 209].

Схожі міркування висловлює М. Козюбра, застерігаючи, що до «об'єктивної істини» треба ставитися обережно, пам'ятаючи про важливе значення «суб'єктивації» об'єкта дослідження, що є визначальною особливістю наукового, зокрема й судового пізнання, в якому роль людського чинника є вирішальною. На цій підставі правники західної доктрини дотримуються думки, що судовий процес не є послідовним і логічним, підпорядкованим певним актам. У ньому радше переважають закони мистецтва, аніж науки [299, с. 6].

Ю. Стеценко демонструє більш радикальний концептуальний підхід, критикуючи практику вживання концепту «об'єктивність», не кажучи про сприйняття його як засади процесуальної діяльності через надто абстрактний зміст. На цьому висновку формується скептичний погляд і щодо теоретичного обґрунтування принципу об'єктивної істини [590, с. 119–120]. У цьому контексті доречно згадати й міркування А. Мірошніченка, який стверджує, що у деяких типах процедур суддя просто повинен установити, чиї докази виглядають більш переконливими, тож висновок про факти часом більше

залежить від того, як поведуться сторони у процесі, а не від того, що трапилося насправді. Вчений додає: «Під кутом зору оцінки доказів, баланс дуже нечасто виглядає як «100 до 0»; він може бути «51 до 49» або навіть «50,01 до 49,99». Але навіть у складних та сумнівних ситуаціях суддя повинен зробити вибір» [406, с. 6].

Більш розлогу аргументацію проти об'єктивної істини подає А. Павлишин. По-перше, імперативна вимога повного, всебічного і об'єктивного дослідження обставин ще не означає факту пізнання істини. По-друге, законодавець в окремих випадках сам установлює перепони для її досягнення (наприклад, надаючи «свідоцький імунітет»), або свідомо визнає, що інколи у провадженнях істина не встановлюється (наприклад, передбачаючи можливість перегляду судових рішень за нововиявленими обставинами) або взагалі не вимагає встановлення об'єктивної істини, дотримуючись міркувань доцільності (наприклад, при закритті кримінального провадження у зв'язку з закінченням строків давності (п. 5 ч. 1 ст. 7-1 КПК України) або при розгляді кримінальної справи судом за спрощеною процедурою судового розгляду (ч. 3 ст. 299 КПК України)). Останнім аргументом проти об'єктивної істини у кримінальному процесі А. Павлишин називає неможливість її встановлення взагалі [438, с. 7–10].

Недосяжність об'єктивної істини була констатована закордонними юристам: «в силу обмеженості засобів людського пізнання ніхто не може отримати абсолютно достовірне знання про існування злочину; той, хто збагнув межі людського пізнання, ніколи не припускатиме, що він може бути без сумніву переконаний в абсолютній відсутності будь-якої помилки»; «об'єктивна істина є лише «мислимою»... суддя «закритий для відкриття абсолютної істини»»; «на момент завершення кримінального провадження неможливо досягнути ідентичну копію реальної дійсності..., а лише її «тінь» (репродукцію)» [464, с. 167, 169].

Наведені змістовні положення не дають вичерпні уявлення про глибину дискусії, але підтверджують складність зв'язку об'єктивності та суб'єктивності.

Наша позиція полягає в тому, що абстрактність чи обмеженість у нашому доступі не можуть бути підставою для касування факту існування явища. Такий хибний підхід схожий на заперечення існування гравітаційного поля тільки тому, що ми його не бачимо. Проте воно існує об'єктивно, незалежно від факту сприйняття чи несприйняття суб'єктом, існувало задовго до його відкриття в науці. Ми можемо фрагментарно аналізувати певні закономірності, з ним пов'язані. Аналогічно об'єктивна істина існує, але не існує методологічного інструментарію для її пізнання у повному, абсолютному обсязі і з нульовим рівнем впливу суб'єктивізму. Проте факт обмежених можливостей встановлення істини не має бути завадою для впровадження механізмів, які в максимально можливий спосіб знижують суб'єктивізм і наближають нас до об'єктивного результату. На прикладі суддівського пізнання Н. Гураленко влучно пояснює: «...результат суддівського пізнання постає не таким, що «знає» істину, а таким, що шукає її, що наближається до неї... Лише за умови пошуку істини, прагнучи до її встановлення, судовий процес набуває своєї природної суті і відрізняється від формального вирішення справи, тоді як судова пізнавальна спрямованість поза істиною призводить до зневіри, нігілізму та рівнозначна відмові від правосуддя» [142, с. 19].

Онтологічна полярність об'єктивності та суб'єктивності очевидна, але водночас ці два компоненти конвергують у таких напрямках процесуальної діяльності: *когнітивна діяльність* (під час пізнання обставин події, ретроспективної реконструкції кримінального правопорушення, збирання та дослідження доказів з очікуваною відсутністю фільтрів, упереджень, стереотипів і т. д.); *інтерпретаційна діяльність* (під час тлумачення норм матеріального і процесуального права у конкретному правовипадку); *оцінно-мотиваційна діяльність* (під час оцінки доказів, застосування оцінних понять, формування внутрішнього переконання, що є рушійною силою для побудови аргументаційної бази процесуальних рішень); *комунікативна діяльність* (під час вербального та невербального спілкування з учасниками кримінального провадження, що може транслювати як об'єктивність, так і суб'єктивну

упередженість; комунікація зі ЗМІ, поширення інформації в соціальних мережах щодо окремих питань досудового розслідування чи судового провадження); *рефлексійна діяльність* (під час реалізації компетентності, яка полягає у здатності суб'єкта процесуальної діяльності здійснювати самоаналіз, самоперевірку мислення, самокритику власних суджень, гіпотез, оцінок та аргументів).

Проблематика суб'єктивності у кримінальному провадженні тісно пов'язана передусім із питанням внутрішнього переконання. Проведене дослідження дозволяє зробити висновок про існування різних підходів до визначення цього концепту (Додаток Б, таблиця Б.8). У науці обговорюються різні формули, які відображають процес формування внутрішнього переконання: «пізнано – усвідомлено – пережито – прийнято за істину» [380, с. 84; 677, с. 187]; «пізнання – знання» [288, с. 110]; «пізнано – визначено цінність – прийнято за істину – прийнято рішення» [60, с. 292]; «пізнано – проаналізовано на придатність – визначено істинність – сформовано суб'єктивне відношення – продемонстровано готовність діяти» [79, с. 109] тощо. Також численними є інтерпретації гносеологічних, логічних, психологічних, морально-етичних, юридичних та інших компонентів внутрішнього переконання [1, с. 21; 60, с. 293; 78, с. 80–81; 79, с. 105; 155, с. 255; 225, с. 3; 353, с. 205; 380, с. 84; 409, с. 107–109; 663, с. 399; 676, с. 119; 703, с. 77–79; 706, с. 297].

У цій широкій дискусії зосередимо фокус уваги на бінарній (суб'єктивно-об'єктивній) сутності внутрішнього переконання, що постулюється у науковій доктрині, щоправда, з різними акцентами.

Так, В. Марчак стверджує, що внутрішнє переконання судді не піддається контролю, є суб'єктивною частиною діяльності, але виражається в об'єктивно ухвалених рішеннях [380, с. 87]. Ю. Меліхова трактує внутрішнє переконання судді як результат взаємозв'язку суб'єктивних та об'єктивних елементів, оскільки воно, власне, і є «суб'єктивним висновком про об'єктивно наявні факти» [384, с. 146]. О. Черновський, І. Скуляк, С. Хопта вбачають суб'єктивну

природу внутрішнього переконання в індивідуальності підсумку пізнавальної діяльності, рефлексії стану свідомості, творчо-інтелектуальній діяльності та ідеальному образі. Натомість об'єктивна природа, гадають науковці, зумовлена об'єктивним змістом переконання та незалежності результату пізнання від волі та бажання судді [676, с. 120; 663, с. 399–400].

Л. Герасименко, обговорюючи внутрішнє переконання слідчого, називає його об'єктивним, оскільки воно формується у процесі і на підставі повного, всебічного й об'єктивного розгляду всіх обставин справи в їх сукупності і взаємозв'язку [106, с. 76]. Схоже трактування пропонує В. Вапнярчук, який, з одного боку, наголошує на існуванні суб'єктивної природи рефлексії у внутрішньому переконанні «психічного складу суб'єкта доказування», а з іншого – розмежовуючи інтуїцію від внутрішнього переконання, констатує існування останнього як результату об'єктивного пізнання реальної дійсності, проведення всебічного дослідження і оцінки доказів та їх джерел. Учений погоджується, що прийняти рішення за своїм внутрішнім переконанням означає усвідомити єдину правильність того, що стверджується чи відкидається, мати обґрунтовану упевненість в істинності суджень та потрібний для цього об'єктивний матеріал [78, с. 80–81]. Визнаючи саме знання базисом об'єктивної сторони внутрішнього переконання, в іншій праці В. Вапнярчук наголошує, що, маючи таке знання, суб'єкт доказування повинен на нього зважати, не може ігнорувати його чи змінити за власним бажанням, а тому процес формування переконання і його зміст набувають об'єктивного характеру [79, с. 108].

Д. Щербанюк позиціонує внутрішнє переконання експерта у суб'єктивній площині, але вказує на його служіння меті досягнення об'єктивної істини в кримінальному судочинстві і, продовжуючи розвиток раніше сформованого доктринального підходу (О. Черновський, І. Скуляк, С. Хопта), підтримує ідею, що об'єктивність внутрішнього переконання ґрунтується на об'єктивності його змісту та незалежності результату пізнання від бажання та волі суб'єкта [706, с. 296].

На суб'єктивно-об'єктивний зміст внутрішнього переконання експерта вказує Л. Бордюгов, пояснюючи, що суб'єктивізм проявляється у вільній оцінці експертом у межах його компетенції результатів дослідження, а об'єктивна сторона внутрішнього переконання визначається тим, що в процесі дослідження експерт використовує теоретичні знання, методи й методики, апробовані й впроваджені в експертну практику. Апелюючи до позиції В. Шепітька, Л. Бордюгов використовує формулу: «експерт переломлює наявні об'єктивні дані через призму суб'єктивних уявлень та моральних засад» [64, с. 15–16]. Утім, О. Моїсєєв справедливо наголошує, що в судово-експертній діяльності жодний результат не слід вважати обґрунтованим повною мірою, об'єктивно абсолютна точність у дослідженнях є недосяжною, а тому спостерігається тенденція відмови від категоричних висновків в ідентифікаційних дослідженнях (почеркознавстві, документознавстві). Крім того, на позицію експерта може впливати інформація про обставини події [409, с. 110].

Такий висновок повністю узгоджується з результатами експерименту польських колег, які вирішили дослідити ступінь впливу контекстуальної інформації на висновок експерта. Умови експерименту були такі: *на першому етапі* було взято по вісім висновків дактилоскопічних експертиз експертів, 4 із яких установлювали тотожність, а 4 – виключали тотожність об'єктів; *на другому етапі* було змінено контекстуальну інформацію (хто, коли, за яких обставин і що вилучив) і надано кожному експерту його ж комплект (тобто той, за яким він уже раніше давав висновок) з восьми матеріалів для дактилоскопічного дослідження; *на третьому етапі* відбувся аналіз отриманих результатів. З'ясувалося, що тільки двоє із шести експертів, незалежно від контекстуальної інформації, дали висновки, аналогічні до попередніх. Усі інші хоча б раз змінили свої висновки, а один із експертів аж тричі (!) змінив своє рішення. До слова, всі експерти мали стаж понад 5 років експертної діяльності. Це означає, що існує достатньо висока потенційна загроза хибних висновків експертів із причин суб'єктивної природи експертної діяльності. Переважно

такий суб'єктивізм ані в ході досудового розслідування, ані під час судового розгляду не виявляється [180, с. 206–207; 209, с. 74–81; 842, с. 333–342].

Приводом для такого дослідження стала потреба розвіяти типове для процесуальних органів переконання, що висновок експерта є «коронним доказом», а також справа Б. Мейфілда (B. Mayfield), яка продемонструвала поразку системи правосуддя через фактор суб'єктивізму та недосконалість методики досліджень.

У березні 2004 р. Мадрид сколихнула серія вибухів на залізничному вокзалі. Під час огляду місця події було виявлено сумку, в якій ймовірно, на думку фахівців, містились детонатори. З цієї сумки вдалося вилучити більш-менш чіткий відбиток пальця руки з дуговим візерунком, який міг належати підозрюваному. Мадридська поліція тісно співпрацювала з Інтерполом та ФБР. Експерти американського відомства, застосовуючи комп'ютеризовану канадську методика ACE-V, встановили збіг 7 точок. Далі перший експерт розпочав перевірку з допомогою системи AFIS (*Automated Fingerprint Identification System*), в результаті якої було підтверджено збіг аж 15 ознак. Експерти, які мали б верифікувати (перевірити) висновок першого експерта, повірили авторитетній думці свого колеги з багатолітнім досвідом роботи і підтвердили висновок, що відбиток належить Б. Мейфілду, внаслідок чого останній був заарештований у зв'язку з підозрою в організації терористичних актів.

Однак іспанці продовжили дослідження і виявили розбіжності, про які повідомили фахівців із ФБР. Реакція була негативна. Обурені експерти («ми ж бо з ФБР!») навіть збільшили зображення сліду, щоб продемонструвати збіги ознак другого та третього рівнів і з впевненістю категорично констатували тотожність виявленого сліду та зразка відбитка пальців Б. Мейфілда. На сто відсотків вони були впевнені у результаті, і на сто відсотків – були далекі від істини. Завершилась справа тим, що мадрридські спеціальні служби довели, що відбиток залишений вихідцем із Алжиру О. Даудом (O. Daoud). Б. Мейфілда звільнили з-під арешту і він зміг відсудити 2 млн доларів США як відшкодування за неправомірний арешт [842, с. 336; 737].

Після цієї гучної справи було створено спеціальний комітет для з'ясування причин такої ситуації. Три експерти ФБР були усунені від виконання обов'язків, а їхні висновки, видані за останні два роки, підлягали перевірці. У підсумку було з'ясовано, що помилка мала суб'єктивний характер, а не методологічний чи будь-який інший. У 2006 р. оприлюднено звіт ФБР щодо справи Б. Мейфілда [737]. Суб'єктивізм полягав тому, що не були враховані відмінні ознаки, а тільки збіги (які дійсно трапилися). Крім того ж, версію спеціальних служб підтверджувала і контекстуальна інформація, оскільки Б. Мейфілд сповідував іслам, а ще захищав в одному із процесів підозрюваних у тероризмі осіб [209, с. 78].

Показовими у контексті обговорення проблематики суб'єктивізму суб'єктів процесуальної діяльності є також результати дослідження О. Черновського, під час якого суддям було запропоновано ухвалити рішення у ситуації, де було встановлено факт контрабанди культурних цінностей (ч. 1 ст. 201 КК України), а ключовий фігурант провадження, громадянин Короленко, у першому варіанті не мав попередньої судимості, а в другому – був судимий за злочини проти власності та контрабанду [678, с. 96]. Емпіричні дані підтвердили гіпотезу, що навіть у нетяжких злочинах ненасильницького спрямування судимість обвинуваченого впливає на судів, що виявляється у більшій схильності засудити особу, яка була раніше засуджена. З огляду на такі результати, О. Черновський пропонує революційну зміну: обмежити доступ судді та присяжних до інформації про судимість обвинуваченого до ухвалення рішення у нарадчій кімнаті щодо винуватості особи, а надавати таку інформацію і враховувати її тільки під час призначення покарання [678, с. 98].

В іншому подібному експерименті О. Черновський встановив аналогічний вплив на внутрішнє переконання судді так званого «якірного ефекту» [679]. Цього разу респондентам-суддям було запропоновано ситуацію із ДТП, внаслідок якої було заподіяно середньої тяжкості тілесні ушкодження громадянці Козаченко. В цій ситуації треба було прийняти рішення щодо задоволення відшкодування моральної шкоди, у першому варіанті – заявленої

на суму 30 тис. грн, у другому – 60 тис. грн. У результаті було встановлено прямий зв'язок: якщо є менша сума заявлених вимог, то менша сума відшкодування була визначена суддею, і навпаки – у ситуації з більшою сумою вимог ставка відшкодування підвищувалася. Виняток становили респонденти серед суддів апеляційної інстанції, які продемонстрували «зворотній ефект», «реверс якоря», що, на думку дослідника, є наслідком наявності більшого досвіду [679, с. 79]. Отже, друге дослідження підтвердило, що існують не тільки зовнішні, але й внутрішні механізми, які здатні забезпечити критичне мислення для ухвалення справедливого рішення незалежно від контекстуальної інформації. Щоправда, досягнення такої майстерності потребує досвіду та спеціальної компетентності, про яку докладніше йтиметься далі.

У полеміці про об'єктивно-суб'єктивну полярність і конвергенцію, висловлюються й такі думки, які видаються недостатньо переконливими і дискусійними. До прикладу, П. Прилуцький відносить до об'єктивної підстави внутрішнього переконання правову свідомість [497, с. 201]. Така позиція кардинально відрізняється від домінантного доктринального підходу, згідно з яким правосвідомість є компонентом, детермінантою, підставою суб'єктивності.

Викликає дисонанс твердження, що «об'єктивна оцінка» означає «тверезий погляд» на всі обставини справи й докази, тобто коли слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд розглядають, оцінюють докази відповідно до вимог закону, а не своїх інтуїції чи переконання [714, с. 478]. Із запропонованим підходом складно погодитися, адже формування переконання є закономірним продуктом когнітивної інтелектуальної процесуальної діяльності, а не стороннім, ірраціональним компонентом, якого слід уникати.

Контраверсійними є припущення В. Сердюка, який на підставі аналізу трьох десятків вироків зазначає говорить про ймовірну формальність використання судами першої інстанції термінологічних конструкцій: «За таких обставин суд приходять до переконання...». Незрозумілими є підстави для такого висновку (в який спосіб розрізнені випадки, коли апелювання до

внутрішнього переконання було правдиве, а коли шаблонне), як і ризики для виконання завдань кримінального провадження через факт констатації судом досягнення переконання в мотивувальній частині вироку [559, с. 134].

Залишаючи подальший теоретичний дискурс для наступних досліджень, вважаємо більш доречним і важливим із праксеологічної точки зору здійснити огляд діючих механізмів, які спрямовані на мінімізацію суб'єктивізму у правозастосовній діяльності (Додаток А, рисунок А.8). І хоча, безперечно, можна полемізувати щодо повноти переліку і ефективності виокремлених механізмів, такий синопсис має додати впевненості суспільству в тому, що простір для маневрів суб'єктивізму у кримінальному провадженні насправді доволі обмежений.

Механізми зниження суб'єктивізму у кримінальному провадженні. В основі балансу об'єктивного та суб'єктивного лежить розуміння, що абсолютна об'єктивність недосяжна, а суб'єктивність є іманентно «вшитою» у природу суб'єкта процесуальної діяльності, але ми можемо наближатися до істини, впроваджуючи механізми «приборкання» суб'єктивного «Я».

До прикладу, механізм звуження діапазону процедур, які потребують втручання суб'єкта передбачає впровадження інноваційних технологій, які гарантують транспарентність прийняття рішень, безсторонньо вирішують певні завдання, наприклад, забезпечують автоматизований розподіл справ у суді, проведення складних судових експертиз за допомогою обладнання, яке самостійно визначає ступінь збігу ідентифікаційних ознак і видає експерту готовий результат разом із визначеною статистичною похибкою.

Донедавна легітимізація цифрових механізмів прийняття рішень за допомогою штучного інтелекту здавалася фантастичною ідеєю, проте дедалі частіше закордонні фахівці обговорюють, а деякі країни вже апробують, такі інноваційні проєкти. Автоматизація прийняття рішень може варіюватися від часткової, коли йдеться про підтримку прийняття рішень (*decision support*), до автоматизації за типом «людини в петлі» (*human-in-the-loop*), коли людина

залишається оператором, активним учасником циклу прийняття рішень, і до варіанту, коли людина повністю усунена з цього процесу [747, с. 8–9; 914, с. 7].

Автоматизовані системи вже використовуються для прийняття рішення щодо: стягнення боргів (*Robo-debt*) в Австралії; соціального забезпечення студентів у Швеції (*The Swedish National Board of Student Finance*); кредитування у Китаї (*Shehui Xinyong Tixi*); профілювання правопорушників та оцінки ризиків для обрання санкцій з різних альтернатив (*Correctional Offender Management Profiling for Alternative Sanctions* (COMPAS)) у США [913, с. 92]. Відомо, що Велика Британія працювала над створенням повністю автоматизованого онлайн суду, який міг би розглядати окремі кримінальні правопорушення, дозволяти правопорушникам подавати заяви про визнання винуватості, призначати покарання. Все це мало б здійснюватися без участі магістрату і контролю з боку людини. Правопорушнику мало б бути надано можливість оскаржити обвинувачення, однак деякі правники-коментатори небезпідставно висловлювали стурбованість із приводу того, що обвинувачений може прийняти рішення про визнання винуватості тільки «з міркувань зручності». Втім, ця ініціатива була призупинена у зв'язку з виборами у 2017 р. й не була відновлена [747, с. 24–25].

Значний імпульс до застосування штучного інтелекту дало ухвалення вперше у 2018 р. Європейською комісією з питань ефективності правосуддя (СЕРЕJ) РЄ Етичної хартії про використання штучного інтелекту в судових системах та їх середовищі [795]. У цьому документі було визначено такі основні принципи, яких слід дотримуватися у поєднанні штучного інтелекту та правосуддя: (1) принцип поваги до основних прав (забезпечення сумісності розробки та впровадження інструментів і послуг штучного інтелекту з основними правами людини); (2) принцип недискримінації (вжиття заходів щодо запобігання розвитку чи посиленню будь-якої дискримінації осіб); (3) принцип якості та безпеки (обробка судових рішень і даних має здійснюватися з використанням сертифікованих джерел та інформації з моделями, розробленими на міждисциплінарній основі, у безпечному технологічному

середовищі); (4) принцип прозорості, неупередженості та справедливості (методи обробки даних мають бути доступними та зрозумілими, підлягати зовнішньому аудиту); (5) принцип «під контролем користувача» (виключення директивного підходу і гарантування, що користувачі є поінформованими учасниками та контролюють свій вибір) [795, с. 4].

Треба відзначити, що у 2020 р. схвалено Концепцію розвитку штучного інтелекту в Україні на 2021–2024 роки, в якій одним із завдань у сфері правосуддя визначено: «...винесення судових рішень у справах незначної складності (за взаємною згодою сторін) на основі результатів аналізу, здійсненого з використанням технологій штучного інтелекту, стану дотримання законодавства та судової практики» [508]. Отже, тенденція невпинного розширення сфери застосування штучного інтелекту очевидна.

Мотивація таких рішучих кроків здебільшого стосується пошуку шляхів скорочення тривалості процедур, зниження навантаження на уповноважені державні органи, зменшення фінансових видатків на сферу правосуддя, забезпечення доступу до правосуддя для всіх. Серед іншого, впровадження таких технологій здатне усунути суб'єктивізм, адже електронний суддя чи прокурор не має і не трансліює «нашарувань» досвіду, правосвідомості, світогляду і т. д. у своїх рішеннях, не демонструє співчуття, емпатію, а керується логічними правилами, нормами закону і навіть переліком суспільних цінностей, завантаженими/«вбудованими» у базу даних, і застосовує всю цю інформацію після введення та обробки даних у конкретній справі. Але в цьому й полягає парадокс. Такий «холодний розрахунок» і автоматизація процесу має перевагу у формі прозорості, передбачуваності та безпристрасності рішень та оцінок, проте він має вагомі ризики та недоліки через неможливість застосування ситуативної гнучкості, індивідуального підходу до кожної справи в межах визначеної дискреції, врахування усієї палітри переживань і емоцій учасників, наприклад, установлення щирого каяття, добровільної згоди, реагування на потреби учасників, розуміння мотивів, що спонукали правопорушника вчинити протиправне діяння тощо.

Проте зарубіжні вчені констатують, що алгоритмізація процесу прийняття рішень не дає стовідсоткової точності прогнозів. З одного боку, передбачуваність судових рішень, схоже, є достатньо високою. За даними одного з досліджень, автоматизована система дійсно передбачила у 240 000 випадках ухвалення судових рішень з точністю 71,9 % [747, с. 20; 913, с. 94; 914, с. 11]. Однак у третині випадків позиції реального суду та електронного судді не збігалися, що, звісно, не означає відсутність похибки через людську помилку, проте й не додає впевненості у справедливості штучного інтелекту.

Крім того, автоматизована система, як це не дивно звучить, також може виявляти упередженість. Так, щодо американської автоматизованої системи моделювання ризиків та соціальної небезпеки злочинців висловлювалися побоювання, що афроамериканці зазвичай частіше, ніж інші, отримують хибно позитивний результат за шкалою COMPAS, тобто зростання ймовірності віднесення особи до групи з високим ступенем ризику, або, наприклад, для прийняття рішення набуває великого значення стать злочинця, оскільки алгоритм ураховує кореляцію частоти рецидивів у чоловіків і жінок, а тому «ігнорування статі давало б менш точні результати» [913, с. 94; 914, с. 11]. Це означає, що аналітичний інтелект машини, інформаційна матриця даних у конкретній справі сприймає/розуміє гендерну ознаку як фактор ризику тільки тому, що в результаті кластеризації численних випадків встановлена загальна закономірність, що чоловіки повторно вчиняють злочини частіше.

Отже, безперечно, стрімкий розвиток цифрових технологій здатний оптимізувати людську діяльність, зокрема прийняття процесуальних рішень у кримінальному провадженні. Утім, оманливим є переконання, що алгоритмізована система з «нульовою» суб'єктивністю завжди є надійна, заслуговує на довіру і здатна повною мірою гарантувати верховенство права і справедливе правосуддя. Потрібна обачність, аби і поєднати значний потенціал штучного інтелекту, і зберегти непорушність фундаментальних суспільних цінностей.

Механізм інституційної незалежності та чіткого визначення меж дискреції передбачає забезпечення незалежності суб'єкта процесуальної діяльності від стороннього втручання у діяльність, впливу на процесуальні рішення, виключення свавілля через визначення допустимих альтернатив дій та визначення алгоритмів дій. Суть розсуду полягає в можливості обрати певний варіант рішення з множини альтернатив, проте така свобода не означає свавілля, оскільки існують установлені законом межі такої свободи [685, с. 114]. О. Єні підкреслює, що можливість здійснювати кримінально-процесуальну діяльність за власним внутрішнім переконанням є елементом процесуальної незалежності прокурора [225, с. 6]. Прийняття рішення на основі розсуду, на думку фахівців, вважається основою суддівської професії [148, с. 153]. Як стверджує О. Чепис, «в судовій практиці вирішення питання про справедливість рішення зрештою залишається на розсуд судді й визначається за його внутрішнім переконанням» [674, с. 243–244].

Щоправда, слід урахувати, що різні суб'єкти процесуальної діяльності володіють різним ступенем автономії. В академічних дискусіях існує справедливе застереження не ототожнювати внутрішнє переконання, яке досягається різними суб'єктами кримінального процесу на різних його стадіях та при проведенні різних процесуальних дій [225, с. 2]. Так, наприклад, якщо слідчий отримав письмову вказівку прокурора, він зобов'язаний її виконати, навіть якщо її зміст суперечить внутрішньому переконанню і навіть якщо в прядку ст. 311 КПК України він наважиться скористатися правом оскарження рішень чи дій прокурора. За даними одного з досліджень, кожен четвертий слідчий підтвердив факт виконання вказівок усупереч внутрішньому переконанню [288, с. 112–113].

Зрештою навіть судді визнають, що часом доводиться приймати складні рішення, які не відповідають внутрішнім інтенціям: «Особа, яка іде на посаду судді, повинна усвідомлювати, що вона буде зобов'язана приймати рішення. Приймати рішення щодо будь-яких справ, подобаються вони їй чи не

подобуються. Приймати рішення навіть тоді, коли внутрішньо є відчуття, що це, може, і несправедливо...» [148, с. 150].

Особливо гостро постає питання «добудови» і розвитку права, про що писали М. Козюбра [303, с. 8], А. Мірошніченко [406, с. 4], в ситуаціях, щодо яких ані наукою, ані практикою не розроблено алгоритмів прийняття рішень. Це підтверджують результати дослідження Н. Ахтирської та Т. Юденко [18, с. 3], в якому авторки звертають увагу на те, що суб'єктивність рішень простежується там, де судова практика пов'язана зі злочинами так званого «нового покоління». Брак досвіду, невідповідність «матриці правосвідомості», недостатня поінформованість дають такий негативний ефект.

Механізм упровадження системи «ваг і стримувань» передбачає систему передбачених законом фільтрів-запобіжників, які гіпотетично роблять недопустимим порушення прав і свобод людини через суб'єктивне переконання певної особи. Доцільність та обґрунтованість застосування найбільш репресивних процесуальних інститутів має знайти «одnodумців» серед суб'єктів різних інстанцій як підтвердження правильності оцінки фактів. За задумом законодавця, отримання дозволів на проведення процесуальних дій, погодження певних процесуальних рішень не має бути даниною бюрократії, а насправді пошуком підтвердження того, що інші суб'єкти в такій ситуації діяли б аналогічно, що є ключовою ознакою об'єктивності у світлі утилітаристської концепції стороннього спостерігача. Інша концепція – «ваг і стримувань» – діє завдяки існуванню процедури оскарження дій, рішень і бездіяльності, що, безперечно, є одним із важливих інструментів приборкання суб'єктивного свавілля у кримінальному процесі.

Механізм упровадження імперативу обґрунтованості та вмотивованості процесуальних рішень дає змогу простежити хід думок суб'єкта, упевнитися щодо об'єктивних підстав та справедливих, раціональних доводів зроблених висновків, правових оцінок. Не будемо докладно висвітлювати зміст вимог обґрунтованості, вмотивованості, аргументованості рішень, адже в науці є

доволі значні напрацювання у цьому напрямі (Н. Глинська [108], О. Марочкін [379], П. Рабіновича та Т. Дудаш [513] та ін.).

Важливо відзначити, що теоретична конструкція суддівського розсуду та внутрішнього переконання у практиці не завжди дає очікуваний результат у вигляді «єдиного» правильного рішення. У дискусії про те, скільки існує «правових рішень» (чи тільки одне «правове рішення», одна «справжня» правова реальність, яку суддя повинен віднайти і проголосити, чи їх може бути кілька), А. Мірошниченку вдається значною мірою примирити опонентів. Правник наголошує, що кожен добросовісний суддя може дійсно бачити лише одне єдине вирішення проблеми і, керуючись своїм праворозумінням, повинен обрати із множини альтернатив лише один варіант. Утім, оскільки кожен суддя може мати власне «єдино можливе» розуміння, виявляється, що таких «єдино можливих» (під суб'єктивним кутом зору) розумінь може бути багато [406, с. 5].

Якщо виникають сумніви в об'єктивності результату, отриманні додаткової інформації, яка може змінити внутрішнє переконання, доречним є застосування перевірки такого результату, вжиття заходів щодо підтвердження його достовірності. До таких верифікаційних інструментів можна віднести інститут перегляду рішень, проведення повторного допиту, повторної експертизи тощо.

Верифікація результатів у судово-експертній діяльності заслуговує окремої уваги. Після згаданої справи Б. Мейфілда було впроваджено додаткові вимоги до дактилоскопічних експертиз, які передбачали «сліпу верифікацію». Експертизу стали виконувати два експерти. Перший проводить дослідження, результат якого залишається невідомим для другого експерта-верифікатора, який також досліджує об'єкт і навіть не знає, хто є першим експертом у цій експертизі. Очевидно, що в усіх справах недоцільно впроваджувати таке дублювання досліджень, проте можна взяти до уваги інший досвід самостійної верифікації експертом власних навиків, досвіду, знань і компетентностей шляхом застосування тестів самоконтролю.

Механізм рефлексійної компетентності не визначений на рівні законодавства, проте має важливе значення. Йдеться про розвиток критичної самооцінки суб'єкта процесуальної діяльності, здатність до самоаналізу і вміння розрізняти та стримувати власний суб'єктивізм. Фахівці відзначають, що така компетентність передбачає здібність суб'єкта здійснювати рефлексію щодо різних видів і галузей власної активності, професійної діяльності і соціальної практики, забезпечення процесу розвитку та саморозвитку, творчого підходу до професійної діяльності, досягнення її максимальної ефективності та результативності [20, с. 56]; здатність особистості бути «спостерігачем» щодо власної діяльності, а також високу продуктивність інтелектуальної діяльності суб'єкта через активізацію необхідних ресурсів і вольових зусиль, спрямованих на розв'язання внутрішніх протиріч у процесі вирішення проблемно-конфліктних ситуацій [542, с. 98–99, 101]; здатність створювати ймовірнісні моделі проблемної ситуації, що забезпечує аналіз декількох варіантів розвитку подій, домінування «установки на правильність», що активує стратегії перевірки висунутих припущень, уточнення результату під впливом інформації, що надходить у процесі розв'язання задачі [543, с. 14–15].

Екстраполяція усіх цих атрибутів рефлексійної компетентності у площину процесуальної діяльності, безперечно, посилює ефект об'єктивації процесу оцінки доказів, тлумачення закону, прийняття та обґрунтування справедливих процесуальних рішень. Отже, ***рефлексійна компетентність суб'єкта процесуальної діяльності*** – це здатність до застосування інтелектуальних і вольових ресурсів для критичного мислення, самоаналізу власних дій та рішень, моделювання різних варіантів розвитку подій з метою всебічного та неупередженого вивчення обставин кримінального правопорушення, оцінки доказів, формування внутрішнього переконання та прийняття на цій основі справедливих процесуальних рішень.

Проте це не означає повного ігнорування суб'єкта (людини), адже тоді внутрішнє переконання буде «штучним породженням», «сформованим на винятково стереотипних умовних положеннях формально-раціоналізованої

реальності норм позитивного права». Йдеться про дистанціювання від своїх природних імпульсів та емоцій, що має наслідком необ'єктивність [384, с. 147].

У цьому контексті доречними є думки П. Рабіновича, цитовані С. Зеленським, про те, що хоча в судовому процесі зважуються такі компоненти, які існують об'єктивно, «позитивно», тобто існують як суще, факт, але сам процес зважування, балансування відбувається у свідомості відповідного суб'єкта, часто за критеріями, які не тільки не «позитивізуються», а взагалі залишаються ідеологічними конструктами, абстракціями, що мають до того ж оцінний характер [246, с. 273]. Навіть у тих випадках, коли принципи права чітко сформульовані, зазначає М. Козюбра, «виведення» із них правозастосовних рішень неминуче передбачає активну участь саме правової свідомості, з допомогою якої надається необхідна визначеність принципу, «заповнюється» його форма щодо певної ситуації [303, с. 7]. Отже, не менш важливим є механізм зниження суб'єктивізму шляхом підвищення правової культури та правосвідомості, а коли всі перелічені механізми не спрацювали, активується механізм юридичної відповідальності за вихід за межі дискреції.

4.2. Баланс освіти та практики у кримінальному провадженні

Компетентність суб'єкта процесуальної діяльності. Наукові джерела, які становлять основу дослідження балансу освіти та практики, що актуалізується у кримінальному провадженні, можна розділити на три групи. До першої групи входять наукові праці, присвячені загалом *проблематиці освітньої підготовки юристів* (П. Біленчук, А. Богданець, І. Зошій, І. Івашкевич, Р. Калюжний, В. Маньгора, А. Мудрик та О. Кихтюк, Л. Насіленко, П. Ситник, О. Федоренко та ін.).

До другої групи належать публікації, предмет яких становили *напрями спеціалізованої підготовки фахівців* органів досудового розслідування (О. Алексєєв, І. Басиста, О. Топчій, І. Шопіна), органів прокуратури (В. Загородній, І. Козьяков, В. Куц, О. Томєєв та ін.), суду (Є. Бурмака,

А. Костенко, Д. Малетов, А. Огородник та В. Гордєєв, М. Оніщук, О. Потильчак, Р. Саатов, І. Самсін, Т. Фулей, М. Цуркан та ін.).

Окрему групу джерел можна сформувати, взявши за критерій поглиблений розвиток окремих компетентностей, зокрема психологічної компетентності (В. Єгупенко), комунікативної компетентності (О. Калита, А. Коструба, М. Ценко, Г. Яворська), інформаційно-комунікативної компетентності (А. Бочевар); конфліктологічної компетентності (А. Жданюк); стратегічної компетентності (О. Писаревська); інформаційно-аналітичної компетентності (О. Бескровний, С. Тернов); криміналістичної компетентності (В. Бахін та П. Цимбал, В. Єгупенко та С. Щербаковський) та ін. Поділяючи інтенції вказаних авторів створити наукове, методологічне, аксіологічне, праксеологічне підґрунтя для якісної професійної підготовки персоналу органів досудового розслідування, прокуратури та суду, не можна, втім, підтвердити вичерпність розроблених положень, що стимулює продовження дискурсу у цьому напрямі.

Сторони, зацікавлені у досягненні балансу в дихотомії «освіта – практика», можна диференціювати на чотири категорії (рис. 4.1).

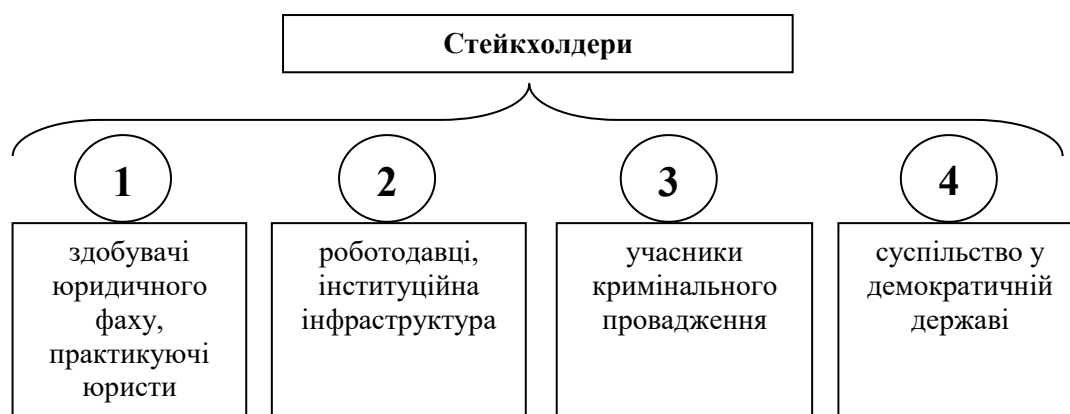

Рис. 4.1. Зацікавлені сторони (стейкхолдери) досягнення балансу освіти та практики у контексті кримінально-процесуальних відносин*

* Сформовано авторкою

Стейкхолдери першого рівня – це здобувачі юридичного фаху і практикуючі юристи. Сучасна юридична освіта, як підкреслює Р. Калюжний, має гарантувати випускнику конкурентоспроможність у сфері професійної діяльності в умовах перманентних змін, що відбуваються у світі: трансформується структура суспільства, система соціальних цінностей, підвищуються вимоги до рівня професіоналізму [269, с. 195]. Також варто підкреслити, що освітні центри, звісно, мають обов'язок створити сприятливе освітнє середовище і забезпечити якісний освітній процес, але й від здобувача значною мірою залежить реалізація завдання набути важливих компетентностей та професійних якостей. У науковій доктрині існує єдність розуміння важливості мотивації здобувачів юридичного фаху, майбутніх суб'єктів процесуальної діяльності [257, с. 10; 411, с. 22; 519, с. 9; 566, с. 195].

I. Зошій наводить висновки одного з досліджень, які доводять, що результати, яких досягає людина у житті, на 70 % залежать від мотивів, які спонукають її домагатися поставлених цілей [253, с. 5]. Отже, особливістю цієї категорії зацікавлених осіб є їх особистий значний внесок і вплив на досягнення позитивного результату.

Стейкхолдери другого рівня – це роботодавці, тобто органи досудового розслідування, прокуратури та суду, які зацікавлені у формуванні інтелектуального ядра відповідного органу державної влади, здатного якісно та ефективно виконувати завдання, визначені законодавством. До молодих фахівців-юристів роботодавці встановлюють вимоги, які стосуються як юридичної освіченості (загальної та спеціальної), так і соціокультурної компетентності (адаптованості, комунікативності і т. д.) [665, с. 43–44]. Особливістю цієї категорії зацікавлених осіб є доволі поширене химерне уявлення, що вчорашній випускник юридичного факультету відразу може якісно виконувати професійні обов'язки, хоча інколи це об'єктивно неможливо, про що докладніше йтиметься далі.

Стейкхолдери третього рівня – це учасники кримінального процесу, які безпосередньої контактують зі суб'єктами процесуальної діяльності в рамках

кримінального провадження і які зацікавлені у комунікації із компетентним персоналом (не беремо до уваги ті виняткові випадки, коли учасник зацікавлений у некомпетентності суб'єкта процесуальної діяльності, щоби використати цей факт для реалізації власного приватного інтересу).

Стейкхолдер четвертого рівня – це демократичне суспільство, яке зацікавлене у функціонуванні системи кримінального правосуддя як гаранта верховенства права та справедливості, що досягається через ефективне виконання завдань, визначених ст. 2 КПК України. У демократичній, правовій державі суспільство чутливе до несправедливості, до непрозорості та упередженої діяльності правоохоронних і судових органів. Невиправдані очікування часто призводять до фрустрації та критики не просто освітнього процесу підготовки правників, але й загалом інституційної інфраструктури кримінального провадження, оскільки наслідки некомпетентності одного працівника часто екстраполюються на цілий орган (службу, відділ).

Цивілізований світ не одне десятиліття намагається знайти оптимальну модель освітньої підготовки та призначення персоналу, яка б відповідала інтересам та очікуванням вказаних сторін. У різних країнах існують різні підходи до питання підготовки та добору фахівців на посади слідчих, детективів, прокурорів та суддів. Узагальнення низки наукових джерел [56, с. 206–209; 69, с. 406; 236, с. 112–113; 419, с. 168; 430, с. 13–14; 490, с. 174–178] дає змогу говорити про такі їхні особливості.

У моделі *прагматичній* (США) за якісний відбір персоналу відповідають органи правосуддя, які впроваджують жорсткий кваліфікаційний іспит для майбутніх фахівців. Випускники різних юридичних шкіл можуть претендувати на відповідні посади.

У моделі *академічній* (Нідерланди) акцентують на якості освітнього процесу в закладах вищої юридичної освіти. У такій моделі випускник вважається готовим до виконання своїх функцій відразу після церемонії випуску. Така модель може передбачати монополію певних закладів освіти, які уповноважені здійснювати спеціалізовану підготовку фахівців.

У моделі змішаній (Франція, Німеччина) поєднуються елементи і прагматизму, і високих стандартів підготовки фахівців. До прикладу, випусник після отримання базової юридичної освіти має пройти додаткову спеціальну підготовку у спеціалізованому закладі освіти та/або відбутися стажування, тільки потім претендувати на призначення на основі рейтингових списків чи пройти конкурсний відбір шляхом складання іспитів.

Змішана модель застосовується в Україні для призначення на посади прокурорів та суддів. Процедура призначення слідчих, дізнавачів та детективів може варіюватися залежно від органу досудового розслідування. Наприклад, слідчі територіальних органів Національної поліції призначаються відразу після отримання базової юридичної освіти, натомість детективи НАБ України, слідчі ДБР додатково проходять конкурсний відбір.

Усвідомлюючи принципові відмінності у функціональному навантаженні різних суб'єктів процесуальної діяльності, бо, як говорить М. Цуркан, навіть обсяг компетентності кандидата на посаду судді та діючого судді є об'єктивно різними [670, с. 64], не будемо, однак, йти шляхом сепарації питань освітньої підготовки окремих категорій осіб, оскільки такий підхід передбачає більш тривале, глибоке, спеціалізоване дослідження. Натомість спробуємо сформувати базову структуру компетентностей, яка є актуальною переважно для кожного суб'єкта процесуальної діяльності, тобто особи уповноваженої здійснювати пізнавальну процесуальну діяльність та приймати процесуальні рішення (слідчий, дізнавач, детектив, прокурор, слідчий суддя, суддя).

Компетентнісний підхід до освіти (*competence-based education*) обрано не випадково, адже його головна ідея полягає у акценті саме на результатах освітнього процесу, що, як вже було з'ясовано, є важливим для зацікавлених сторін усіх рівнів. Компетентнісний підхід у вузькому сенсі забезпечує формування конкретних знань, умінь, навичок, здібностей, готовності до професійної діяльності на основі визначених компетентностей [418, с. 76], а в широкому – забезпечує формування професійного компетентного кадрового складу відповідних органів, високого рівня професіоналізму та культури

суб'єктів процесуальної діяльності, здатних відповідально виконувати посадові обов'язки, впроваджувати у свою практику новітні технології та інновації, належним чином забезпечувати додержання прав і свобод людини, інтересів суспільства та держави, створювати позитивний імідж відповідних органів у суспільстві [297, с. 38].

А. Мудрик та В. Кихтюк пропонують концептом «компетентність» позначати: «...поінформованість, обізнаність, авторитетність; інтегровану (загальну) здатність особистості успішно (кваліфіковано) виконувати діяльність; поглиблене знання предмета; особистісну якість (сукупність якостей); володіння людиною відповідною компетенцією; інтегральну властивість особистості; поєднання знань, умінь і навичок, норм, емоційно-ціннісного ставлення та рефлексії; результативно-діяльнісну характеристику освіти; освітні результати тощо» [413, с. 88]. Таке визначення слугує ілюстративним прикладом складної природи феномена компетентності та плюралізму його інтерпретацій.

В інших джерелах знаходимо такі визначення «компетентності»:

– результат набуття компетенцій, результат навчання (професійної підготовки), зорієнтований на вимоги ринку праці, інтегративна характеристика ділових та особистісних якостей фахівців, що відображає рівень знань, умінь, досвіду для досягнення мети певного виду професійної діяльності, а також моральна позиція фахівця [717, с. 224];

– індивідуальна інтегративна характеристика особистості, яка засвідчує її готовність та спроможність здійснювати на належному рівні професійну діяльність, застосовуючи увесь спектр необхідних знань, умінь і навичок, ефективно мобілізуючи власні здібності та досвід, залежно від конкретної професійної ситуації, демонструючи гнучкість і творчість мислення [614, с. 7];

– інтеграційна категорія, що припускає єдність правових знань та мовленнєвих умінь конкретної особистості [317, с. 30];

– динамічне поєднання знань, умінь, навичок, способів мислення, поглядів, цінностей, інших особистісних якостей, що визначають здатність особи

успішно соціалізуватися, провадити професійну та/або подальшу навчальну діяльність [671, с. 25];

– сукупність навичок і знань, які роблять особу спроможною до професійного виконання специфічних фахових завдань, що можуть виникнути під час роботи на певній посаді [368, с. 5].

У Законі України «Про вищу освіту» компетентність трактується як «здатність особи успішно соціалізуватися, навчатися, провадити професійну діяльність, яка виникає на основі динамічної комбінації знань, умінь, навичок, способів мислення, поглядів, цінностей, інших особистих якостей» (п. п. 13. ч. 1 ст. 1) [503].

Беручи за основу узагальнені дані вказаних досліджень, можна сформулювати авторську дефініцію компетентності суб'єкта процесуальної діяльності. *Компетентність суб'єкта процесуальної діяльності – це складний багатокомпонентний феномен, що відображає індивідуалізований набір динамічних характеристик особи, які забезпечують якісне виконання завдань, передбачених кримінальним процесуальним законодавством, і відповідають очікуванням суспільства у демократичній державі.*

Застосування компетентнісного підходу передбачає чітке розуміння структури компетентності суб'єкта процесуальної діяльності. У протилежному випадку матимемо стихійне опанування знаннями та навичками, зокрема за допомогою методу власних «спроб і помилок», коли фахівець уже призначений на посаду. У науці висловлюються різні міркування щодо визначення структури професійної компетентності юриста (Додаток Б, таблиця Б.9). Цінуючи значні зусилля вчених, які активно розробляли проблематику компетентності юриста, доводиться констатувати, що жодна із вказаних пропозицій не відповідає нашому системному розумінню і водночас кожна із вказаних пропозицій має цінні ідеї, які, вочевидь, заслуговують схвалення. *Базова структура компетентностей суб'єкта процесуальної діяльності* (див. рис. 4.2), на наш погляд, інтегрує такі компоненти:

Рис. 4.2. Структура компетентності суб'єкта процесуальної діяльності*

* Розроблено авторкою

– *когнітивна компетентність* (сформованість знань, умінь і навичок, необхідних для пізнавальної діяльності, розуміння юридичних текстів, розуміння стандартів і засад кримінального провадження, обрання раціональної стратегії виконання завдань під час досудового розслідування та судового провадження, здійснення процесуального керівництва та судового контролю у кримінальному провадженні; здатність до самоосвіти, тобто бути відкритим до нових знань та вмінь, самостійно організовувати пізнавальну діяльність, спрямовану на вдосконалення вже здобутих компетентностей та опанування нових в умовах постійно виникаючих запитів та вимог слідчої, прокурорської, суддівської практики);

– *операційна компетентність* (сформованість знань, умінь і навичок, необхідних для застосування теорії, термінології та норм законодавства у правозастосовній діяльності, здатність виявляти гнучкість та пошук творчих рішень у різних нестандартних ситуаціях; майстерність обирати варіант рішення з наявних альтернатив; формувати аргументаційну базу для ухвалення важливих рішень; здатність застосовувати мультидисциплінарні підходи до вирішення завдань під час досудового розслідування та судового провадження тощо);

– *комунікативна компетентність* (сформованість знань, умінь і навичок, необхідних для комунікації, по-перше, у середині інституційної інфраструктури; по-друге, із різними учасниками кримінального провадження; по-третє, із представниками громадянського суспільства, громадськими організаціями, ЗМІ, блогерами і т. д.; уміння правильно інтерпретувати комунікаційні коди, викликати інтерес до спілкування під час проведення процесуальних дій чи ухвалення процесуальних рішень, поступово розв’язуючи поставлені завдання (з’ясування обставин події, перевірки версій, підтвердження або спростування певної інформації тощо), стримувати конфронтацію різних учасників кримінального провадження; спілкування у діалогічній та монологічній формах; здатність позитивно впливати на співрозмовника, переконувати вчинити правильно з точки зору закону та моралі; майстерність спілкування із представниками медіа (розуміння, яку інформацію про кримінальне провадження можна оприлюднювати, а яку ні, в якій формі відводити незручні питання), комунікація в соціальних мережах тощо);

– *криміналістична компетентність* (сформованість знань, умінь і навичок, необхідних для збирання, дослідження, оцінки та використання доказів, прийомів застосування техніко-криміналістичних засобів, застосування практичних рекомендацій криміналістичної тактики та методики розслідування кримінальних правопорушень; розуміння змісту та значення наукових доказів, потенційних можливостей судових експертиз, способів верифікації достовірності висновків експерта тощо);

– *психологічна компетентність* (сформованість знань, умінь і навичок, необхідних для встановлення психологічного контакту, створення комфортного середовища для спілкування з учасниками кримінального провадження; майстерність діагностики та подолання протидії розслідуванню, вирішення міжособистісних конфліктів та сприяння примиренню сторін-опонентів; застосування спеціальних психологічних знань у кримінальному провадженні шляхом залучення фахівців психологів та експертів і т. д.);

– *інформаційно-аналітична компетентність* (сформованість знань, вмінь та навичок у сфері інформаційного забезпечення кримінального провадження, необхідних для роботи з різними джерелами даних та різними видами інформації (інформація про кримінальні правопорушення, інформація про осіб, база законодавства, правові позиції вищих судових органів тощо), зокрема з використанням інноваційних технологій; майстерність аналізувати, здійснювати порівняння, узагальнювати та застосовувати слідчу, прокурорську та судову практику, дані статистики, виділяти головні та другорядні факти, ідеї тощо);

– *адаптаційна компетентність* (сформованість знань, умінь і навичок, необхідних для пристосування до професійної діяльності в умовах значного навантаження, в екстремальних умовах специфічних безпекових, тактичних та інших викликів, в умовах зміни законодавства, еволюційного тлумачення міжнародних та національних стандартів правозастосовної практики тощо);

– *прогностична компетентність* (сформованість знань, вмінь та навичок, необхідних для моделювання та проектування різних напрямів розвитку ситуації, прогнозування наслідків проведення дій та прийняття процесуальних рішень; майстерність виявлення тактичних ризиків під час досудового розслідування та судового провадження та вчасного реагування на них; використання узагальнених даних для формування пропозицій вдосконалення діяльності системи кримінальної юстиції і т. д.);

– *рефлексійна компетентність* (сформованість знань, умінь і навичок, необхідних для самоаналізу та критичного мислення, здатність оцінювати власну діяльність з позиції «стороннього спостерігача» з метою недопущення прийняття необ'єктивних, упереджених рішень, учинення дій, що суперечать етико-деонтологічним засадам тощо).

Окремої уваги заслуговує питання криміналістичної компетентності суб'єктів процесуальної діяльності. Для суб'єкта процесуальної діяльності важливість криміналістичної освіти безсумнівна. Прокурор здійснює процесуальне керівництво, слідчий суддя реалізує судовий контроль у

кримінальному провадженні, а суд здійснює оцінку доказів під час прийняття кінцевого процесуального рішення. Відтак ані прокурор, ані слідчий суддя, ані суддя *a priori* не можуть мати менший рівень знань, ніж слідчий органу поліції. У протилежному випадку унеможливиться якісна верифікація дій поліцейських, перевірка правильності застосування методів фіксації доказової інформації в протоколах і додатках, оцінка висновків експертів, розуміння методології проведених заходів, спрямованих на збирання доказів і т. д.

У багатьох зарубіжних країнах криміналістику відносять до категорії суто поліцейської науки, що істотно послаблює обґрунтування необхідності її вивчення у класичних університетах. Зокрема, за словами Є. Каспшака (J. Kasprzak), сучасні знання польських правників настільки широкі, що в дискусіях навколо навчальних програм криміналістиці справді часом відводиться роль предмету поліцейського, факультативного. Студенти не мають обов'язку вивчати такий предмет, а це призводить до того, що майбутній прокурор, суддя чи адвокат під час навчання на юридичному факультеті взагалі може «не мати контакту з криміналістикою» (!), а це своєю чергою зумовлює негативні наслідки у формі «збільшення прірви між сучасною криміналістичною наукою, що реагує на зміни у сучасній злочинності, та знаннями правника» [834, с. 20]. Американські фахівці в одній із рекомендацій щодо «зміцнення криміналістичної науки» наголошують на необхідності державної підтримки адміністрацій юридичних шкіл з метою оптимізації освітніх програм суддів і правників та покращення криміналістичної підготовки [898, с. 239].

Якщо ж говорити про вузькопрофільну поліцейську освіту, то криміналістика у деяких країнах викладається як окрема дисципліна (наприклад, в Університеті прикладних наук поліції федеральної землі Бранденбург, Поліцейській академії Чорногорії) або як кілька різних дисциплін «Розпізнавання і встановлення осіб», «Проведення розшукових дій», «Розслідування» (наприклад, Поліцейська академія Нідерландів, Поліцейська академія Хорватії) [565, с. 104, 112, 128, 133].

В Україні криміналістика є самостійною, переважно обов'язковою дисципліною. Крім того, існують спеціальні курси («Методика розслідування окремих видів злочинів», «Новітні технології в криміналістиці», «Судові експертизи» та ін.), що належать до варіативної частини освітніх програм підготовки фахівців за напрямом 08 Право.

Криміналістика як навчальна дисципліна сьогодні повинна вирізнитися якісними характеристиками, а саме: бути обов'язковою, практичною, інтерактивною, динамічною, інноваційною, транскордонною дисципліною. Однак, урахувавши тенденції стрімкого зростання обсягу знань, наявна кількість годин, відведених на підготовку фахівців, часом надто мала, аби якісно не тільки провести практичні заняття, але й обговорити результати, виявити прогалини теоретичної підготовки та помилки в їх практичному застосуванні. Але це вже тема для окремого дослідження [189].

Підсумовуючи, треба додати, що формула професіоналізму суб'єкта процесуальної діяльності передбачає тріаду компонентів: (1) *мотивація*; (2) *компетентність* (когнітивна, операційна, комунікативна, криміналістична, психологічна, інформаційно-аналітична, адаптаційна, прогностична, рефлексійна); (3) *професійно важливі якості* (сміливість, лідерство, допитливість, витривалість, стресостійкість, урівноваженість, толерантність, сумлінність, відповідальність, ініціативність, усвідомлення ціннісних установок, моралі, деонтологічних правил слідчої, прокурорської та суддівської діяльності і т. д.).

Оптимізація балансу в дихотомії «освіта – практика» як чинник підвищення якості кримінального провадження. В академічних колах часто звучить критика освітнього процесу. Підкреслюється, що він перевантажений нормативно-теоретичним навчанням, слабо орієнтований на потреби практики, а навчальні плани не завжди враховують неправову сферу діяльності юриста, зокрема комунікацію, тактику дій, конструктивний аналіз, моделювання ситуацій, тобто тих сфер, які, хоч і не є правовими, але становлять важливу прагматичну складову рутинної діяльності правника [375,

с. 301; 566, с. 196]; констатується «відсутня належна учбова база» та «досвідчений викладацький склад» [236, с. 110]; стверджується, що в освітніх програмах акцентується більшою мірою на теоретичній складовій фахової підготовки, недостатня увага відводиться соціальному компоненту підготовки, зокрема розвитку комунікативних якостей та професійної комунікативної компетентності [404, с. 62–63].

Додатково П. Біленчук зазначає, що сучасна слідча та судова практика покvapливого підходу до усунення «білих плям» у законодавчих актах, методичних рекомендаціях з розгляду окремих категорій матеріалів у суді не виправдала сподівання на покращення діяльності системи органів правосуддя, а розвиток низки сучасних теорій, які забезпечують певні сфери судочинства, не спромоглися надати системні, комплексні, консолідовані, методологічні та гносеологічні рекомендації наукового забезпечення особливостей здійснення судового пізнання та доказування [45, с. 6]. Ілюстративними є дані, які подає О. Сафонова, апелюючи до соціологічних досліджень Л. Москвич. Понад 84,2 % опитаних суддів відповіли ствердно на запитання «Чи відчуваєте Ви під час здійснення професійної діяльності брак якихось знань?» [547, с. 221].

Було б помилково вважати, що ці проблеми є характерними тільки для української юридичної освіти. Прикладом може слугувати двохсотлітня німецька система підготовки юристів, яка, як зауважує І. Бойко, також зазнає критики через предметну перевантаженість і надмірну теоретизацію університетської освіти, недостатню міждисциплінарність і координованість університетської та практичної підготовки, значну тривалість рефендаріату та вартість підготовки. Як і в Україні, німецька система підготовки правників більше уваги приділяє вивченню нормативного матеріалу, аніж розвитку аналітичних умінь і навиків. З огляду на це, мовиться про потребу освітньої реформи [56, с. 208].

Проведене дослідження дає змогу сформулювати такі рекомендації, які дозволили б суттєво посилити баланс між освітою і практикою, що актуалізується в рамках реалізації кримінального провадження.

Реформування підходів до розуміння освітнього процесу. По-перше, безперечно, баланс передбачає відповідність освіти запитам, сформованим практикою. Однак роботодавцям слід ураховувати, що в умовах значного зростання обсягу знань, розвитку технологій, ускладнення правозастосовної практики, множення нових прецедентів, динаміки зміни в структурі злочинності, зміни в законодавстві, що трансформують й практику, об'єктивно неможливо підготувати фахівця на всі випадки службової діяльності і на все професійне життя. Рано чи пізно працівнику доведеться самотужки докладати зусиль у самоосвіті та саморозвитку, аби досягти майстерності. Додатково, у кожному територіальному підрозділі у межах правового поля формується своєрідна традиція виконання тих чи інших завдань (наприклад, опису об'єктів, оформлення додатків до процесуальних документів, формулювання мотивувальних частин рішень, скерування запитів і т. д.). Така багатоманітність практики зумовлює неможливість вироблення єдиного підходу, який би влаштував усіх. Тому базова освіта формує тільки ядро компетентності суб'єкта процесуальної діяльності, але завжди залишатиметься значне поле для подальшого розвитку, що має активуватися під час практик, стажувань, перших років самостійної професійної діяльності.

У ХХІ столітті *головним завданням закладу вищої юридичної освіти є навчити вчитися.* Цілком поділяємо позицію Н. Артикуци про те, що необхідно «навчити студента-правника постійно здобувати та продукувати нові знання, застосовувати навички самостійного дослідницького пошуку, виявляти творчість у вирішенні складних професійних проблем і ситуацій» [16, с. 181]. Досягнення такого результату можливе за умови превалювання в освітньому процесі інтерактивних, інноваційних методів професійного навчання. Це один із головних сучасних трендів в освітній діяльності.

Так, наприклад, за даними моніторингу системи освіти та підготовки поліції в регіоні ОБСЄ, традиційні аудиторні лекції все ще використовуються в усіх закладах, однак також широко застосовуються сучасні підходи та методи практичної роботи. У всіх закладах, які брали участь у дослідженні,

використовуються практичні вправи, однак співвідношення практики та теорії різняться: від 80 % практики та 20 % теорії (Центр підготовки Академії ККП в Канаді) і 70 % практики та 30 % теорії (Вища школа поліції в Німеччині, Поліцейська академія в Хорватії) до 25 % практики та 75 % теорії в Поліцейській академії Х'юстона в США; середні показники – приблизно 50 % на 50 % – демонструють Коледж державної поліції Латвії та Естонська академія наук безпеки [565, с. 22].

По-друге, як слушно говорить О. Топчій, навчальний процес сьогодні необхідно орієнтувати не стільки на інформаційне насичення, скільки на формування продуктивного мислення, розвиток інтелектуального потенціалу особистості майбутнього фахівця, інтуїції, способів логічного аналізу та різнобічного опрацювання інформації, творче її використання [615, с. 227–228]. Про значущість творчого підходу до вирішення службових завдань зазначали П. Ситник [566, с. 196], І. Івашкевич [256, с. 69] та інші фахівці. Підтвердженням раціональності сказаного є те, що держави-члени ЄС намагаються досягти балансу між включенням правових і неправових тем до програм навчання у співвідношенні 50/50 [267, с. 142]. І хоча не всі держави дотримуються таких рівних пропорцій, все ж існує єдність розуміння важливості не тільки когнітивного, але й інших компонентів структури компетентності сучасного правника.

Прикладом може слугувати португальська система підготовки суддів та прокурорів, в рамках якої чільне місце відводиться знанням і навичкам неправничих сфер «для розуміння суддею або прокурором життєвих реалій»; для розуміння процесу ухвалення рішень і вмінь застосовувати практичну і правову інтуїцію, розвивати аналітичні здібності; для здатності вести дебати і їх підсумовувати, враховувати інтереси та практичні наслідки постановлених рішень; для оволодіння методикою управління і ведення справи, оволодіння комунікативними навичками, включно із застосуванням інформаційних комунікаційних технологій тощо. Цікаво, що оцінювання знань відбувається за накопичувальною системою, коли сумуються бали за виконання різних видів

робіт та завдань, даних і звітів викладачів, наставників та регіональних «інспекторів» [653, с. 103]. Така різнобічність оцінок дає змогу об'єктивувати та індивідуалізувати цей процес, що заслуговує схвалення.

Треба також погодитись, якою б досконалою не була освітньо-професійна програма, викладацький персонал та матеріально-технічна база, як слушно зауважує В. Маляренко: «... в реальному житті необхідні такі знання і вміння, які не знайдеш у книжках. Вони напрацьовуються роками власної практики, а також шляхом спілкування зі спеціалістами, які мають більше стажу, більше знань і вмінь. Це професійні відчуття, впевненість, або іншими словами, це «нюх», інтуїція...» [372]. Таке розуміння лежить в основі підходу, доволі поширеного за кордоном, коли доручити виконання обов'язків прокурора чи судді неможливо навіть після успішного завершення навчання та подолання конкурсного бар'єру. Йдеться про поступове «входження в посаду» за прикладом німецької підготовчої служби рефендаріату [56, с. 206] або суддів-стажерів [69, с. 406], польської асесури прокурорів і суддів [881] або португальської інтернатури суддів та прокурорів [653, с. 103].

У цьому напрямі спостерігаються позитивні зміни. Зокрема, поданий ще в лютому 2021 р. законопроект «Про внесення змін до деяких законів України щодо удосконалення добору та підготовки прокурорів» № 5158, яким скасовано вимогу дворічного стажу та передбачено посаду прокурора-стажиста окружної прокуратури і визначено порядок відбору, підготовки та повноважень, у березні 2023 р. повернувся до ВР України з Офісу Президента з підписом. У пояснювальній записці доопрацьованого варіанту документу підтверджено, що внаслідок відсутності можливості отримати необхідний дворічний стаж роботи в галузі права в органах прокуратури випускники закладів освіти працевлаштовуються на будь-які інші напрями, завдяки чому відбувається «негативний відбір кандидатів на посаду прокурора». Успішні випускники згодом не мають бажання змінювати місце роботи [504].

Актуалізується важливе питання щодо посилення ролі інституту помічника слідчого, який має стати надійним напарником для слідчого. У

Положенні про слідчі підрозділи Національної поліції України, затвердженому Наказом МВС України від 06.07.2017 р. № 570, помічникові слідчого відводиться тільки чотири пункти одинадцятого розділу [509]. Ця ситуація потребує перегляду. Помічник слідчого має бути передусім персональним помічником, який повинен виконувати роботу з підготовки документації, надавати допомогу під час проведення процесуальних дій, готувати проекти рішень, координувати комунікацію між слідчим та іншими учасниками. В такий спосіб нам вдасться реалізувати два завдання: з одного боку, розвантажити слідчого, що дозволить більш творчо та індивідуалізовано розслідувати кримінальні правопорушення, встигати стежити за змінами законодавства та правовими позиціями вищих судових органів, відкоригувати навантаження, запобігти професійному вигоранню та передчасному припиненню кар'єри, з іншого – це дасть змогу молодим фахівцям удосконалювати отримані в закладах вищої освіти базові компетентності та набувати досвіду, необхідного для власного кар'єрного зростання та призначення у майбутньому на посаду слідчого. Відтак це дозволило б сповільнити плинність персоналу в органах досудового розслідування. Такими, що потребують додаткового обговорення, є питання деталізації функціональних обов'язків помічника, процедура добору (було б добре, коли б при призначенні такого напарника враховувалась би думка слідчого), оплати праці, впровадження обов'язкового стажу перебування на посаді помічника слідчого перед призначенням на посаду слідчого тощо.

Зважаючи на необхідність зміни наявних підходів і трансформації інституту помічника слідчого, посилення його ролі як дієвого способу надання допомоги, розвантаження слідчого та підвищення ефективності його діяльності, видається доцільним за аналогією *mutatis mutandis* до Положення про помічника судді, затвердженого Рішенням Ради суддів України 18.05.2018 р. № 21 [506], запропонувати ухвалити Положення про помічника слідчого (Додаток Е). Припускаючи дискусійність багатьох положень, варто, однак, сприймати цю ініціативу як вихідний пункт для обговорення одного із

варіантів оптимізації діяльності слідчих підрозділів та підвищення якості досудового розслідування.

По-третє, безперечно, від науково-педагогічного персоналу великою мірою залежить якість освітнього процесу. Європейська практика доводить, що тренеру потрібно бути відкритим, щоб учасники на семінарі бажали вчитися, сприймали матеріал, а не просто були присутні, щоб їх розум був відкритий до сприйняття нових ідей [267, с. 143]. Попри те, відсутність презумпції «доброго викладача» детермінувала нагромадження значного масиву вимог до методичного забезпечення, наявність якого вважається запорукою якісного освітнього процесу. Однак це не завжди так. Наявність численних методичних матеріалів ще не означає, що здобувач ними користуватиметься. Натомість сумлінне ставлення до розробки методичних комплексів забирає чимало часу, який тренер, викладач, науково-педагогічний працівник міг би витратити більш продуктивно для проведення наукового дослідження, розробку ситуаційних квестів тощо. Видається доцільним перегляд вимог до методичного забезпечення освітнього процесу.

Реформування інституту наставництва. Часто виконання обов'язків слідчого, прокурора, судді порівнюється з мистецтвом, але поки молодий фахівець набуде майстерності, він потребує порад з боку досвідчених колег, а коли цього немає, то, як зауважує В. Маляренко, марно сподіватися на успіх: «... резонансні справи не доходять до суду або розвалюються в суді переважно не тому, що хтось так хоче, а тому, що слідчі й прокурори не можуть якісно розслідувати їх через відсутність знань і досвіду. Там командирського голосу недостатньо» [115].

В. Куц також критично ставиться до зарахування на посади безпосередньо після студентської лави у двадцятидвохрічному віці осіб, які не мають ані спеціальних навичок, ані життєвого досвіду, а потім «донавчаються» у процесі стажування за місцем роботи під наставництвом «вчорашніх випускників», а тому рівень професійності таких фахівців об'єктивно не може бути високим [336, с. 28]. Прибуття на практику чи

стажування здобувачів вищої освіти під час освітнього процесу часто сприймається як необхідність «бути «нянькою» для молодих спеціалістів» [719, с. 13]. При значному навантаженні у вигляді сотень кримінальних проваджень слідчих та прокурорів не дивно, що доволі часто домінує формальне ставлення до виконання обов'язків наставника, що, звісно, не може не позначитися на ефективності такої підготовки майбутнього персоналу.

З метою підвищення ефективності інституту наставництва вбачається доречним розробити систему стимулюючих заходів фінансового та організаційного характеру, які б давали змогу підвищити результативність процесу набуття компетентностей новим персоналом. Скажімо, такі заходи можуть охоплювати: додаткову винагороду для наставника за додаткові витрати часу та інших ресурсів під час практичного навчання; зменшення навантаження на період виконання обов'язків наставника; встановлення більш конкретних норм та правил щодо верифікації набутих молодим фахівцем компетентностей (кількість складених процесуальних документів, проведених процесуальних дій; перебування у суді під час розгляду клопотань тощо) і т. д. У деяких випадках доречно, щоб молодий слідчий, прокурор чи суддя не просто були присутні під час певних дій, які виконує наставник, як пасивні спостерігачі, але й за можливості дублювали їх виконання (наприклад, складали паралельно протокол, клопотання, промову для участі в судових дебатах тощо) або згодом без сторонніх очей демонстрували наставнику, в який спосіб вони б ті чи інші процесуальні дії провели.

Потребують зміни і підходи до критеріїв оцінювання результатів практичного навчання у структурних підрозділах інституційної інфраструктури кримінального провадження. До прикладу, вбачається доцільним вважати успішно завершеною підготовку фахівця-слідчого, який провів під керівництвом наставника не менше 10 оглядів місця події, 15 допитів та/або одночасних допитів, 5 слідчих експериментів, пред'явлень для впізнання, обшуків, підготував самостійно 5 кримінальних проваджень тощо. Безперечно, до різних суб'єктів процесуальної діяльності має бути

застосований диференційований підхід з урахуванням специфіки майбутніх професійних обов'язків.

Реформування інституту підвищення кваліфікації. Найкращою формою підвищення кваліфікації, на наш погляд, є тренінгове спеціалізоване навчання. До переваг тренінгу як активної форми навчання належать: наближеність до реальної практичної діяльності, інтерактивність учасників, активізація групової динаміки і набуття досвіду командної роботи, інтенсифікація процесу навчання під впливом особливого емоційного, інтелектуально-пізнавального настрою [430, с. 12]. Підвищення кваліфікації має відбуватися не тільки у стінах закладів освіти, але із залученням громадських організацій, експертів, досвідчених представників практичних підрозділів, які акцентують на актуальних проблемах, типових помилках процесуальної діяльності, діляться досвідом. Позитивною є практика проходження спеціалізованих тренінгів за кордоном.

Тренінгове навчання має мати певну тематичну спрямованість, а цільова аудиторія – можливість самостійного вибору напряму, що має бути продиктовано необхідністю набути, покращити компетентності у певній сфері службової діяльності. В протилежному випадку маємо загальний набір тем, з яких одна-дві будуть дійсно цінними для суб'єкта процесуальної діяльності, а решта – повторенням уже засвоєного або вивченням такого матеріалу, який не є актуальним безпосередньо для його діяльності.

Позитивним у цьому контексті є досвід Латвійського суддівського тренінгового центру, де в процесі підготовки та за подальшого навчання, підвищення кваліфікації фахівці з'ясовують, яких компетенцій уже слухачем досягнуто, щодо оволодіння якими ще потрібно організувати відповідний навчальний курс, щоби сприяти подальшому розвитку та підсиленню цих компетенцій [267, с. 140]. Латвійські колеги також наголошують на ще одному важливому аспекті балансу – між навчальними потребами системи та очікуваннями самих слухачів [267, с. 144]. Тематика тренінгів має відповідати актуальним запитам та викликам, наприклад, «Криміналістична фотографія у кримінальному провадженні», «Особливості допиту вразливих категорій осіб»,

«Інноваційні технології у кримінальному провадженні», «Розслідування воєнних злочинів», «Комунікація в кримінальному процесі» тощо. Корисними є тренінги для тренерів, коли спочатку здійснюється підготовка викладачів за певним вузьким спеціалізованим напрямом, а потім вони на постійній основі проводять тренінги для перемінного складу освітнього центру.

4.3. Баланс моралі та права у кримінальному провадженні

Морально-правовий континуум у науковому дискурсі. Моральні інтенції є унікальними регуляторами поведінки кожної людини, але в контексті кримінально-процесуальних відносин це питання набуває особливої гостроти.

Теоретики та філософи права століттями намагалися у своїх наративах відтворити картину зв'язків складних соціальних феноменів моралі і права. Втім, попри існування низки вагомих праць (Н. Грищенко, І. Євхутич, О. Львова, О. Сидоренко та ін.), Г. Перетятко у своїй дисертації «Вплив моралі на правове регулювання в Україні: загальнотеоретичні аспекти» (2018 р.) підкреслює, що в сучасній вітчизняній юридичній науці майже відсутні загальнотеоретичні монографічні дослідження впливу моралі на правове регулювання в Україні, маловивченим є питання співвідношення права та моралі на стадії правотворчості, вплив моралі на правозастосовну практику [454, с. 3]. Схожими спостереженнями ділиться А. Шульга в контексті досліджень моральності кримінальних процесуальних відносин [700, с. 126]. І все ж слід зазначити, що в середовищі процесуалістів ця тематика таки знайшла відголос. Л. Гуртієва, О. Мельник, О. Острогляд, В. Кіцелюк, В. Трофименко, А. Шульга та інші дослідники вивчали різні аспекти морально-правових кореляцій в контексті кримінального провадження.

Пошвавлення дискусії про мораль спостерігається в дослідженнях, предметом яких є внутрішнє переконання. Вчені розглядали морально-етичну сторону внутрішнього переконання суб'єкта доказування (В. Вапнярчук) [78, с. 81]; моральну відповідальність та моральні підстави внутрішнього

переконання експерта (принциповість, непідкупність, дотримання службової таємниці і т. д.) (О. Моїсєєв, Д. Щербанюк) [409, с. 107–109; 706, с. 298]; моральну обґрунтованість внутрішнього переконання слідчого і прокурора (С. Шульгін) [703, с. 90]; моральну відповідальність судді за справедливість власного рішення перед суспільством, учасниками судового процесу, перед власною суддівською совістю, усвідомлення морально-правових наслідків (Ю. Меліхова) [384, с. 147], бажання бути взірцем бездоганності і законслухняності (А. Шевченко) [686, с. 108].

Мораль втілює уявлення про добро і зло, про справедливість і несправедливість, про совість і сенс життя, про доброчесність та безчестя. У науці численними є визначення моралі, які зрештою зводяться до системи принципів, оцінок, ідей, суджень, норм людської поведінки, які виникають із потреби узгодження інтересів індивідів один із одним, із суспільством, що спрямоване на врегулювання поведінки людей, підтримується особистим переконанням, вихованням та силою громадської думки [562, с. 407]. Мораль є способом нормативної регуляції поведінки, формою суспільної свідомості, охоплює погляди та відчуття, життєві орієнтації та принципи, цілі й мотиви вчинків та відносин [435, с. 114].

Як слушно констатує А. Гетьман, сутність права неможливо досягнути без осмислення його зв'язку з мораллю, «адже тільки через цю взаємодію правові феномени включаються в широкі культурні контексти, окреслюючи численні та нерозривні зв'язки через спільні цінності та інтегруючи їх як смисли» [107, с. 3]. Окрім того, І. Євхутич підкреслює, що «сенс права не в тому, щоб «підсилювати» мораль насильницькими методами, а в тому, щоб забезпечувати спільне громадянське існування людей на засадах особистої свободи... Взаємодія моралі і права проявляється у тому, що правові закони втілюють у собі принципи гуманізму, справедливості, рівності людей» [224, с. 92]. О. Сидоренко суголосно стверджує, що мораль є базовою та необхідною передумовою становлення, удосконалення національного законодавства, за допомогою якого здійснюється ефективний правовий вплив на поведінку

суб'єкта [562, с. 406]. Схожі висловлювання знаходимо в інших працях [623, с. 147; 491, с. 162; 501, с. 183].

Такий концептуальний підхід відповідає юснатуралізму і контрастує з поглядом позитивістів, які, за словами Р. Зимовця, хоч і не ігнорують мораль як таку, але вважають, що її присутність у нормах права є радше випадковим збігом. Головним їхнім аргументом є те, що право може бути інструментом як ідеї справедливого суспільства, так і засобом підтримки аморального режиму, не припиняючи бути правом. Саме це стало причиною «незручної позиції теорії, що виправдовує визначення фашистської державної системи саме як правової» [249, с. 255].

І хоча позитивіст (Г. Харт) може підтвердити слабкість міркувань щодо міцного зв'язку моралі і права, спираючись на приклад, що чинні закони можуть виявитися аморальними та несправедливими, мораліст (Л. Фулер, Р. Дворкін) буде доводити, що моральна прийнятність є необхідною умовою вважати документ законом. Г. Харт називав «істерією» безумовне задоволення результатом, коли в суді тріумфувала доктрина природного права через визнання закону таким, що «суперечить чистій совісті та почуттю справедливості всіх порядних людей» [144, с. 256–257], але зрештою й він не заперечував зв'язок моралі та права в контексті забезпечення спільного виживання, розмірковуючи про «мінімальний зміст природного права» як специфічну правову мораль, моральні підвалини правової нормативності. У цьому сенсі кожна правова система, відповідно до свого існування, вже закріпила певний «мінімум справедливості», попередивши тим самим «смертоносні конфлікти» і забезпечивши мінімум тих прав, які пов'язані із виживанням [249, с. 258, 265]. І хоча мораль претендує на максимальне включення до закону, однак закон тільки вибірково задовольняє ці претензії. З іншого боку, незважаючи на існування часом протиріч між мораллю та правом [136, с. 140; 364, с. 140], моральна і правова культура розглядаються як основа демократії [73, с. 22; 312, с. 29]. Право формується у середовищі так званої «фонові моралі».

Для кращого розуміння балансу права і моралі доречно згадати ще одне ґрунтовне дослідження Р. Зимовця «Дві концепції суспільного договору і специфіка правової моралі» (2015 р.). В основі першої концепції лежить ідея взаємної вигоди (Т. Гоббс, Дж. Локк). Натомість друга концепція розглядає суспільний договір як результат взаємної поваги морально рівних осіб (І. Кант, Д. Ролз). Концепція взаємної вигоди розглядає суспільний договір лише як форму реалізації стратегічних цілей і стимулює його дотримання не через повагу до контрагента, а радше через страх, що порушення угоди з мого боку викличе симетричні дії з боку Іншого [248, с. 101]. Зовсім іншу основу передбачає кантівський проект суспільного договору. Він ґрунтується на фундаментальній моральній інтуїції, за якою кожна людина є автономною сутністю, «ціллю в собі» і саме через це заслуговує на повагу. Іншими словами, базовим стимулом дотримання договору є не жах можливої шкоди з боку Іншого, а повага до його автономії [248, с. 102]. Очевидно, це положення є іманентною основою правової держави та засади верховенства.

Морально-правове мислення має складну етіологію розвитку. З дитинства формується внутрішня матриця моральних норм, інтенцій та стандартів, яка великою мірою редукує її зовнішній загальносуспільний аналог. Ступінь еволюції такої внутрішньої моральної матриці та її стійкість залежить від багатьох чинників, зокрема середовища зростання (родинне, освітнє); середовища формування професійного досвіду, відносин з іншими членами суспільства; привитими культурними цінностями, світоглядом. Плюралізм умов еволюції детермінує різний ступінь якості накопичених моральних ресурсів у різних осіб, що зумовлює відмінності у розумінні, що є допустимим та недопустимим, справедливим та несправедливим, доречним та недоречним, добрим та злим тощо. Отож, «на практиці в суспільній свідомості породжується багато гострих морально-правових дисонансів, які зумовлені різновекторними світоглядними тенденціями» [107, с. 3].

На цьому тлі виникає плюралізм розуміння вимог моралі, що, за словами Г. Перетятко, у процесі правозастосування та правотлумачення проявляється в

такий спосіб: по-перше, суб'єкти одного рівня по-різному застосовують правову норму, що містить підстави морального оцінювання, з огляду на різне розуміння змісту вимог моралі; по-друге, суб'єкт вищого рівня у межах своєї компетенції скасовує правозастосувальний акт іншого суб'єкта правозастосування, керуючись іншим розумінням змісту вимог моралі [454, с. 6]. Логіка таких суджень фактично доводить цитоване нами раніше твердження А. Мірошниченка про факт кількох «єдино можливих» правильних процесуальних рішень [406, с. 5].

Ключовою точкою перетину моралі та права є справедливість. Відомий французький філософ права П. Рікер писав: «Наше перше входження у сферу права хіба ж не визначається вигуком «Це несправедливо!». Такий вигук є виразом обурення...» через нерівні розподіли, недотримані обіцянки, непропорційні винагороди [525, с. 12]. Право, ще за визначенням римських юристів, є «наукою про добре і справедливе» [136, с. 235]. На цій підставі доступне та ефективне правосуддя асоціюється з критерієм справедливості, тобто категорією морально-правової та соціально-політичної свідомості, поняття належного [120, с. 122; 121, с. 7].

Погодимось із твердженням Ю. Констанкевича, що сутнісне навантаження справедливості полягає в тому, що в суспільстві, яке домовилось про чесні і єдині правила для всіх, повинна бути гарантія їх дотримання і надання рівної можливості кожному реалізувати свої права [306, с. 101]. Моральний аспект такої позиції полягає у визнанні авторитету та поваги до закону завдяки інкорпорації в його тканину таких правових кодів, які знаходять підтримку в моральній свідомості. Тому законодавець мав би всіляко намагатися узгодити правову норму з моральними цінностями [136, с. 235–236], а підвищення авторитету правосуддя має відбуватися не через страх і відчуття покарання, а через внутрішнє ставлення судді до морально-етичних засад [686, с. 108]. Що більше право транслює мораль, то більшою є вірогідність схвалення та сумлінного дотримання таких норм у суспільстві.

Моральні основи балансу в контексті кримінально-процесуальної діяльності. У кримінальному провадженні чітко простежується вплив моральних норм. На підставі власного аналізу та узагальнення даних низки джерел [120, с. 123; 121, с. 7; 143, с. 582; 274, с. 17–21; 623, с. 146–149; 702, с. 134–135; 701, с. 175; 705, с. 239] можна зробити висновок, що уявлення про справедливість, про добре і зло, допустиме і недопустиме, довіру та повагу, авторитет у суспільстві і т. д. інкорпоровані у таких формах:

– у *засадах кримінального провадження* (повага до людської гідності, свобода від самовикриття, свідочькі імунітети, диспозитивність, змагальність, презумпція невинуватості, недоторканість житла чи іншого володіння особи, невтручання у приватне життя тощо);

– у *тактиці процесуальних дій* (недопустимість шантажу, погроз, приниження честі та гідності під час допиту, слідчого експерименту, освідування, недопустимість провокації під час контролю за вчиненням злочину і т. д.);

– у *застосуванні заходів забезпечення* (інститут особистої поруки, скасування запобіжного заходу для проходження військової служби за призовом під час мобілізації, на особливий період, особливий підхід до запобіжних заходів, які застосовуються до неповнолітніх тощо);

– у *стандартах оцінювання доказів і використання оцінних понять* (визнання недопустимими доказів, отриманих унаслідок істотного порушення прав, доктрина плодів «отруйного дерева», формування внутрішнього переконання);

– у *можливостях реабілітації, відновлення репутації* (отримання виправдувального вироку, реалізація права на реабілітацію померлого);

– у *заохоченні до бажаної з точки моралі поведінки* (інститут угоди про примирення, угоди про визнання винуватості, інститут особистої поруки);

– у *ексклюзивних нормах щодо участі у кримінальному провадженні вразливих категорій осіб* (особливі порядки кримінального провадження, гарантії доступу до правосуддя шляхом надання вторинної безоплатної

правової допомоги, встановлення обов'язку вжити заходів піклування про дітей та охорону майна ув'язненого під варту);

– у вимогах обґрунтованості та вмотивованості процесуальних рішень;

– у можливості застосування дискреції для індивідуалізації правозастосовних ситуацій, вибору процесуального рішення з урахуванням контекстуальних чинників;

– у ритуальності судового засідання, символіці (урочистість обстановки, приведення до присяги окремих учасників, форма звертання до суду тощо);

– у можливостях реагування на порушення норм моралі під час кримінального провадження (реагування на зловживання правом, відмова поручителем від узятих зобов'язань, відповідальність за неповагу до суду).

Це своєрідна *нормативна мораль* – мораль, втілена у нормах права. Попри те, поза межами регламентації кримінального процесуального законодавства залишається велика сфера відносин, де моральний вплив виконує домінуючу роль. Це *позанормативна мораль*. Як слушно констатує Н. Логінова, в сучасних умовах значного ускладнення суспільних відносин роль моральних оцінок і розсуду зростає і як ніколи виникає необхідність звернення суддів до моралі. Законодавство відстає від різноманіття в соціально-економічному розвитку країни, тому й виникає підвищена потреба у вирішенні конфліктів різного роду заповнення прогалин права моральними категоріями [359, с. 167].

Суголосно, у розрізі проблематики співвідношення верховенства права і засади законності, В. Михайленко наголошує, що для реального дотримання прав і свобод людини в ході кримінального провадження недостатнім є дотримання суб'єктами, що провадять таку діяльність, норм процесуального законодавства. Ідеалу можна досягнути тільки за умов поєднання і процесуального закону, і реального усвідомлення найвищої цінності людини та застосування критеріїв природного права, передусім моралі, соціальної справедливості, рівності, демократичних прогресивних стандартів, які вироблені міжнародною спільнотою в прецедентній практиці ЄСПЛ [396, с. 162].

Позанормативна мораль визначає моральний клімат в установі, обумовлює корпоративну солідарність, вимагає толерантності в комунікації з учасниками кримінального провадження, стриманості у стилі. Як зізнаються судді, зачіска, макіяж, аксесуари, одяг формують образ носія влади, тому мало б працювати моральне правило скромності та стриманості, яке, однак, не завжди працює.

Мораль і доброчесність. Суттєвий внесок у розвиток теорії доброчесності зробили В. Бігун, І. Бевзюк, Я. Волошина, Л. Зуєва, Є. Калюжна та А. Вовна, Ю. Констанкевич, К. Мешковський, Н. Сметаніна та Л. Петрівна та ін. Як результат, маємо в сучасній науковій доктрині палітру різних інтерпретацій доброчесності. Доброчесністю вважається стійке бажання діяти правильно [101, с. 17], моральна особистість [562, с. 407, 410], моральна цілісність судді, здатного ухвалювати справедливі і правильні рішення, незважаючи на зовнішній тиск [544, с. 14, 19].

Схожі міркування наводить Ю. Констанкевич [306, с. 135], а водночас у дисертаційному дослідженні вчений подає численні приклади трактування доброчесності у сфері публічного управління: послідовність принципів і цінностей; адекватне, ретельне та відповідальне виконання своїх завдань; непідкупність, чесність і підзвітність, мудрість, мужність, справедливість і помірність, дотримання конституційних цінностей, виявлення що є добре, а що погано; моральні вчинки, моральна мужність і навіть героїзм, відповідність зразковому дотриманню конкретних моральних стандартів [306, с. 135].

Обговорюючи проблематику доброчесності в контексті здійснення правосуддя, В. Бігун говорить про доброчесність у трьох вимірах: (1) як передумова здійснення правосуддя, (2) як потенційний принцип правосуддя, (3) як критерій добору суддів [40, с. 29], а також розглядає її як нормативно закріплену, інституційно об'єктивовану чесноту [38, с. 24]. І. Бевзюк вказує, що доброчесність прокурора можна розглядати як психологічно-правову установку особистості, спрямовану на недопущення поведінки, яка ганьбить звання прокурора або може завдати шкоди авторитету прокуратури, зокрема з питань

моралі, чесності, непідкупності, відповідності рівня життя прокурора його статусу, дотримання присяги і правил прокурорської етики [33, с. 311].

Демонстрацію різних підходів до трактування доброчесності можна було б продовжити, втім варто узагальнити, що більшість правників можна об'єднати навколо ідеї, що суб'єкт кримінально-процесуальної діяльності доброчесно діє не тому, що боїться покарання чи сорому перед людьми (колективом, сім'єю, сусідами, друзями, громадськістю), а тому що діє під впливом власного автономного відчуття совісті, прагнення відповідати власному моральному еталону, поваги до інших. Отже, доброчесність перебуває у прямому зв'язку з правовою свідомістю та особистими високими моральними якостями.

Важливими у цьому контексті є висновки В. Бігуна, який присвятив низку публікацій проблематиці доброчесності у сфері правосуддя. Хоча етичні норми та правила, деонтологія юристів поступово зміцнювали свій вплив у практичній площині ще з 90-х років, суттєве посилення уваги до доброчесності та її «юридизація» у сфері правосуддя, як зазначає вчений, стосувалися трансформаційних процесів у суспільстві, пов'язаних з Революцією Гідності. Ця історична подія активувала люстрацію та переатестацію судового корпусу. Відтак у світлі змін, внесених до ст. 127 Конституції України у 2016 р., щодо судді були встановлені вимоги не тільки бути компетентним, але й доброчесним [40, с. 31]. Закріпивши доброчесність як законодавчу вимогу до особистості, держава неминує «юридизує» суб'єктивну моральну чесноту, «інституціоналізує» її та зобов'язується забезпечити. «Юридизувавши» доброчесність як моральну категорію, держава формує її як юридичну [38, с. 24; 41, с. 27]. У такий спосіб відбувається «юридизація моралі», коли відповідні норми етики регламентуються законом, набуваючи правового статусу [39, с. 20].

Особливо гостро питання формування універсальних канонів того, що є правильним, доброчесним, справедливим, етичним, постає сьогодні, коли, за словами О. Гришук, у сучасної людини може бути сформована «альтернативна етика», яка дозволяє не відчувати душевних страждань, коли вона використовує

брехню, а для самовиправдання застосовує концепти «альтернативної правди», «своєї правди», говорить «я так бачу» і т. д. [137, с. 8].

Та, попри намагання максимально лапідарно «юридизувати» мораль у кримінальному процесуальному праві, у цій сфері завжди залишатиметься достатньо широке поле невизначеності. Так, С. Фоміна вважає доречною конкретизацію в законодавстві критеріїв високих моральних якостей, оскільки кандидати на посаду судді можуть свідомо обирати певний тип поведінки під час етапу відбору. Однак, апелюючи до положення, висловленого в окремій думці до рішення ЄСПЛ «*Maestri проти Італії*» (*Maestri v. Italy*) суддею Л. Локайдес (L. Loucaides) [766], дослідниця погоджується з неможливістю перелічити та визначити усі можливі варіанти поведінки, які несумісні з поняттям «високі моральні якості», тому оцінювання має відбуватися за принципом балансування і формально визначених, і формально невизначених критеріїв [648, с. 106]. Таку ж аргументацію раніше висловлював Ю. Констанкевич [307, с. 340].

Як приклад, С. Фоміна наводить випадок, коли через сумніви в добросовісності кандидата на посаду судді Генерального суду від Словаччини комітет відхилив кандидатуру через сумнівність операцій зі сплати податків, недовіру суспільства, сформовану через дії під час передвиборчої агітації, та політичну діяльність. Інший приклад – вимога статуту Міжамериканського суду з прав людини щодо «найвищого морального авторитету» судді, складовими якого є відсутність судимості, відсторонення від роботи, відсутність етичних проступків, наявність заохочень та відзнак, досягнення в громадському житті, а також відомості з преси, щоправда, після ретельної перевірки їх достовірності [648, с. 107].

Тематику моральних якостей розвивали О. Острогляд і В. Кіцелюк. Дослідники наводять приклад Молдови, де такі якості суддів отримали нормативне визначення. До них належать: конфіденційність, коректність, стриманість, розсудливість, офіційність, терплячість, уміння вислуховувати, карати тих, хто демонструє зневагу до суду, не обговорювати деталі справи із

сторонами поза судовими процедурами, поважати права людини, відсутність дискримінації. Схожі моральні вимоги гідності та коректності в особистому житті, відчуття громадського обов'язку здійснення суддівських обов'язків без особистої користі, уважність у відносинах з громадянами, професійна свідомість, неконфліктність, готовність до перевірки своєї безсторонності – визначені в стосунку до італійських суддів [437, с. 268]. Очевидно, цей досвід заслуговує на увагу і може бути поширений на весь сегмент інституційної інфраструктури кримінального провадження в Україні.

Цікавими у цьому контексті є міркування норвезького правника Г. Гравера. Професор заперечує потребу встановлювати вимогу добропорядності в усіх контекстах, у приватному житті. Ба більше, вчений наводить приклади, коли судді, які ставали героями в тому сенсі, що зуміли протистояти обставинам заради утвердження справедливості та верховенства права, були, м'яко кажучи, «не святими» у повсякденному житті. Попри те, Г. Гравер чітко визначає чотири класичні чесноти, які обов'язково мають бути властивими судді: мудрість, мужність, поміркованість і справедливість [144, с. 273–274]. Мужність означає здатність піти проти тиску влади чи громадської думки, піти проти колег заради ідеї справедливості та верховенства права. Поміркованість, яка хоч і контрастує з мужністю, але водночас засвідчує твердість позиції поєднану зі здатністю бачити контраргументи та виявляти певну смиренність щодо позицій та аргументів інших людей. Мудрість необхідна, щоб мати можливість самостійно оцінити ситуацію, побачити, які варіанти вибору є, а разом з тим й наслідки зробленого вибору. Це також інтелект і знання, вдумливість і здоровий глузд. Справедливість означає робити те, що відповідає духу закону, а коли закон злочинний – духу верховенства права. Це рівне ставлення до всіх, неупередженість [144, с. 274–281].

Дослідження Г. Гравера демонструють, що у норвезькій системі більшість дисциплінарних проваджень щодо суддів стосуються затягування провадження (44 %) та поведінки суддів (49 %). Неналежною поведінкою, яка може стати підставою для оголошення догани, можуть бути: (1) прояв упередження або

схильності щодо однієї зі сторін у справі; (2) невинуватна агресивна або поблажлива поведінка щодо людей у залі суду; (3) надання недоречних коментарів під час судового розгляду, у письмовому рішенні або в ЗМІ; (4) тиск на сторони з метою досягти мирової угоди; (5) недостатньо чуйне поводження з дитиною, яка бере участь у судовому процесі; (6) неналежні дії під час дисциплінарного провадження [144, с. 285–286].

Доволі часто доброчесність асоціюється з непідкупністю, що дає підстави фахівцям розглядати цей термін у контексті антикорупційного дискурсу (Н. Корчак та О. Пархоменко-Куцевіл [311, с. 81–83], І. Хомишин [661, с. 63–66] та ін.).

У Державній антикорупційній програмі на 2023–2025 роки мовиться про існування проблеми, яка полягає у тривалій традиції висловлення недовіри суспільства до органів у системі правосуддя, зокрема через окреслені у медіа сумніви у доброчесності їх членів та можливе прийняття ними рішень в умовах конфлікту інтересів. Безперечно, чимало важливих кроків уже зроблено, проте досі залишаються відкритими питання розробки чітких і передбачуваних критеріїв (індикаторів) доброчесності та професійної етики, оскільки вони недостатньо впроваджені на практиці, а оцінювання цих вимог не завжди є прозорим і передбачуваним; розробки дієвих механізмів підтримання доброчесності суддівського корпусу та реагування на встановлені факти впливу, тиску на суддів та втручання в їхню діяльність; оптимізації внутрішніх управлінських процесів в органах прокуратури, які не завжди є прозорими та ефективними; розробка ефективної моделі призначення на посади, оплати праці, просування по службі та розгляду дисциплінарних скарг у системі НП [507].

Максимально можливе зниження дії чинників корупціогенного характеру і якісний відбір персоналу дадуть змогу досягнути результату, коли у громадянському суспільстві кожен суб'єкт кримінально-процесуальної діяльності буде асоціюватися з етичним лідером, для якого, за висловом колишнього директора ФБР Дж. Комі, такі цінності, як правда, порядність та

повага до інших, слугує своєрідним дороговказом у прийнятті рішень, особливо в таких ситуаціях, де немає простої чи правильної відповіді. Етичні лідери «обирають не особисту вигоду, а вищу вірність основоположним цінностям» [304, с. 10].

Верифікація доброчесності умовно може бути диференційована на два рівні: до призначення і після призначення на посаду. На першому етапі перевіряються статки, джерела доходів та їх співрозмірність з видатками, проводиться співбесіда. На цьому етапі доречно докладно оцінювати та вивчати питання (1) поведінки у приватному житті; (2) поведінки у громадському житті; (3) поведінки у професійній сфері. Зокрема, з'ясуванню можуть підлягати факти участі у політичній боротьбі, корпоративні інтереси та конфлікти, служіння суспільним інтересам тощо. Необхідно сформувати певну картину морального фону навколо особи, адже перед обличчям комісії усі говорять про свою чесність.

Додаткові інструменти верифікації доброчесності необхідно застосовувати після призначення. Візьмемо для прикладу органи поліції. Ще в 70-тих роках у США для боротьби з корупцією в поліцейському відділі Нью-Йорка з'явилися перші офіційні «перевірки доброчесності» як дієвий метод прогнозувати деструктивні процеси всередині правоохоронної системи та попереджувати їх [851, с. 5]. Під «тестуваннями доброчесності» розуміється оперативний поліцейський метод прихованого збору інформації, що проводиться з метою запобігання та виявлення корупції чи інших протиправних дій працівників поліції шляхом імітації повсякденних службових ситуацій та перевірки порядку реагування на них [851, с. 5; 866]. Такі тести охоплюють цілі комплекси заходів щодо оцінки відповідності поведінки певного поліцейського чи групи працівників поліції вимогам закону та належної роботи поліції. Моделювання слугує для перевірки факту: чи буде поліцейський дотримуватись норми закону, чи ні. У підсумку вдається не тільки викрити несумлінних працівників, але й визначити, хто з поліцейських непідкупний та заслуговує на подальше просування по службі у зв'язку з високими професійними та морально-

етичними якостями. Сьогодні «...від поліцейського вже ніхто не вимагає, щоб він діяв у відповідності до якогось певного шаблону... Він повинен мати можливість самостійно оцінити конкретну ситуацію і запропонувати її учасникам оптимальне рішення» [495, с. 166]. Така відкритість і взаємодія з населенням значно підвищують рівень відповідальності працівника поліції, а також вимагають високих стандартів службової етики та моральності.

Є дві форми «тестування добросовісності»: перевірка цільова і перевірка випадкова [866]. *Цільова форма перевірки* – це тест, який проводиться на основі вже зібраних та проаналізованих розвідувальних даних про окремого співробітника поліції або групи співробітників поліції, підозрюваних у корупції. Метою є отримання нової інформації або підтвердження факту, що підозрювана особа схильна до корупції. Цей метод тестування може призвести до початку кримінального провадження та притягнення працівника до кримінальної відповідальності. Наприклад, щодо конкретного поліцейського надходять скарги про вчинення ним крадіжок. Поліцейський зазвичай заперечує, що він зробив щось протизаконне. Під час цільової перевірки для нього інсценується ситуація, яка є реалістичною і за якої існує можливість крадіжки. Наприклад, він повинен оглянути і описати автомобіль потерпілого, якого на місці події нема, його доставили до лікарні. Авто обладнано прихованою камерою, тож усі дії поліцейського фіксуються. Інший приклад: медична сестра передає речі (гроші, телефон, сумка, інші цінності) неприємного потерпілого поліцейському для забезпечення зберігання. Чи сумлінно він усе опише в протоколі, чи привласнить щось із вилученого майна – є метою цільової перевірки порядності. Третій приклад: інсценується крадіжка з проникненням, при цьому на місці події залишаються окремі цінні речі. Далі за цією адресою скеровується конкретний працівник поліції та фіксуються його дії. Аналогічно проводиться тестування щодо ймовірності отримання працівником неправомірної вигоди, наприклад, за вирішення питання «поза чергою», не складення протоколу про адміністративне правопорушення, невжиття заходів, передбачених інструкціями.

Особливістю *випадкового тестування* є те, що потенційно «піддослідною» особою може стати будь-хто з працівників органу поліції. Створення імітованого середовища не обумовлено інформацією чи підозрами щодо конкретних осіб, а передбачає оцінку корупційних ризиків у певній зоні обслуговування, вимагає певного реагування на ситуацію зі сторони поліцейського. До прикладу, водій порушує правила дорожнього руху, а під час зупинки прихованою камерою здійснюється запис дій поліцейського.

Випадкове тестування зазнає критики, оскільки забезпечує безліч можливостей для зловживань на практиці, а, крім того, потребує значних фінансових витрат. В Австралії, приміром, парламентський комітет, який здійснює контроль за діяльністю поліції, виявив суттєвий ріст витрат на тестування, негативний вплив тестування на моральний стан співробітників поліції, а також правову проблему підбурювання до злочину, що у підсумку зумовило сумніви у доцільності таких перевірок. Поліцейські втрачають свободу виконувати свої обов'язки, не боячись, що за будь-якими їхніми діями можуть таємно спостерігати [851, с. 11]. А це входить у конфлікт з останніми тенденціями зміни соціальної ролі та розширення автономії поліцейських.

Дані щодо кількості проведених перевірок головно входять до інформації з обмеженим доступом, проте результати соціологічних опитувань засвідчують, що саме очікування такої перевірки, розуміння можливості у кожній ситуації бути задокументованим органами «внутрішнього аудиту» виконує превентивну функцію. Наприклад, Колумбійський університет провів опитування співробітників поліції Нью-Йорка, запитавши, скільки тестів доброчесності, на їхню думку, проводили служби внутрішнього контролю щороку. Респонденти вважали, що щорічно проводилося близько 6000 тестів у той час, коли фактична кількість наближається до 1000 тестів щорічно [194; 198; 866]. Схожі тести перевірки доброчесності були впроваджені та підтвердили ефективність у Чехії, Румунії [5, с. 15–18; 522, с. 45–47].

З огляду на викладене можна зробити такі висновки: по-перше, ефективний внутрішній аудит доброчесності може стати вагомим компонентом

реформи не тільки Національної поліції, а загалом системи правосуддя в Україні; по-друге, для досягнення цієї мети необхідно нормативно визначити правила таких перевірок, визначити правові наслідки результатів перевірок, а також необхідно постійно здійснювати відповідний моніторинг та більш ретельно вивчати міжнародний досвід забезпечення доброчесності у правоохоронній системі та органах юстиції.

Моральні засади окремої думки судді. Проблематику окремої думки розглядали і українські дослідники О. Бісюк, О. Водянніков, В. Городовенко, О. Кібенко, І. Левандовська, Д. Лилак, М. Сподарик, Т. Степанова та В. Найфлейш, Б. Футей, Т. Хмарук, І. Шевчук, і зарубіжні правники Дж. Макінтайр (J. McIntyre), Р. Гінсбург (R. Ginsburg), Б. Керр (B. Kerr), Дж. Сандерс (J. Sanders), А. Лінч (A. Lynch) та ін.

За словами Л. Ледебур (L. E. Ledebur), основна проблема, яка виникає, коли справу вирішують більшістю голосів, полягає в тому, що формуються два різні тлумачення права, виникає конфлікт точок зору [845, с. 905]. Цей конфлікт може змістити фокус уваги суспільства з конкретної справи на інституцію і перерости в конфронтацію авторитету колегіального суду та авторитету окремого судді. За деякими канонами суддівської етики, суддя не повинен пишатися своєю окремою думкою, цінувати особисту репутацію більше, ніж репутацію суду, за винятком тих випадків, коли дійсно виникає розбіжність інтерпретації фундаментальних принципів [883, с. 678]. Утім, у науці висловлюється скептицизм, чи дійсно суддя, який застосував інститут окремої думки, керується «гострою необхідністю інформувати суспільство про неспіввісні ідеали і норми» [836, с. 8]. Ризики втрати довіри суспільства до системи правосуддя через такі розбіжності детермінував заборону публікації окремих думок у Бельгії, Франції, Італії, Люксембурзі, Нідерландах, Австрії [287].

Попри те, незважаючи на виняткові випадки патологій у застосуванні інституту окремої думки, коли вона стає інструментом маніпуляцій, прагнення «підіграти» суспільним настроям чи є ознакою банальної «сварливості» судді,

який протестує в усьому і зі всіма, треба погодитися із твердженням О. Капліної у передмові до книги П. Пінто де Альбукерке «Окрема думка. Шлях до справедливості» (2020 р.) про те, що окрема думка є «продуктом незалежного та глибокого мислення судді, вираженням його індивідуальної правосвідомості». Крім того, аргументація окремої думки може мати глибоко моральне значення, коли йдеться про особливо чутливі для суспільства питання [462, с. 13, 15]. Цю позицію підтримує В. Городовенко, додаючи, що такий інститут підкреслює демократизм та гарантії внутрішньої незалежності суддів [130, с. 13, 16]. Додаток Б, таблиця Б.10 презентує узагальнення аргументації «за» та «проти» правового інституту окремої думки.

Навіть побіжний огляд аргументації прихильників інституту окремої думки та їх опонентів дає підстави стверджувати, що існує суттєво більша вірогідність отримати позитивний ефект від його функціонування, аніж негативний. Проведене дослідження підтверджує припущення, що відповідь на питання про мету висловлювання окремої думки лежить у площині не права, а моралі. Попри те, що прямих юридичних наслідків окрема думка дійсно немає, М. Сподарик слушно говорить, що вона завжди адресована комусь, містить певний посил, глибинний онтологічний смисл, зв'язок із професійною чесністю, совістю, етикою, відповідальністю [581, с. 55–56]. Репутація чесної людини стає важливіша, ніж репутація непогрішності [858, с. 445]. Очевидно, що йдеться не про юридичний, а саме про моральний аспект впливу.

Окрема думка допомагає зберегти фаховий авторитет судді, підтверджує Т. Хмарук, оскільки дозволяє йому не ототожнювати ухвалене рішення з його власною позицією і в такий спосіб «реабілітуватись» в очах громадян і суспільства загалом за не надто виважене чи обґрунтоване рішення [659, с. 42]. Т. Степанова та В. Найфлейш, визначаючи основне призначення окремої думки у господарському судочинстві, підкреслюють, що суддя, який її виклав, «знімає з себе моральний тягар за підсумки розгляду справи» [587, с. 62]. Аналогічно І. Левандовська констатує, що право судді висловити окрему «думку містить у собі смисл суддівської незалежності, гарантій забезпечення власної професійної

гідності і слідування своєму моральному обов'язку, а також слугує певною гарантією, яка забезпечує суддю від зовнішнього тиску» [345, с. 168].

Отже, моральний сенс окремої думки судді реалізується у таких аспектах:

(1) *консеквентна складова* – зняття моральної відповідальності за наслідки ухваленого рішення;

(2) *деонтологічна складова* – виконання морального обов'язку висловити думку, яка нехай в меншості, але презентує альтернативну морально-правову позицію, інтерпретацію права на засадах справедливості з точки зору автора;

(3) *аксіологічна складова* – апелювання до моральної аргументації, цінностей у тексті окремої думки, що може вплинути на перспективу зміни підходів до вирішення правових питань у майбутньому.

Отже, до тих ознак окремої думки, про які мовиться у науковій літературі [546, с. 86; 587, с. 71–72] доречно окремим пунктом додати моральну тріаду як один із визначальних атрибутів цього правового інституту.

Отже, баланс моралі та права на особистісному рівні має вагоме значення для досягнення справедливості у кримінальному провадженні. Мораль зупиняє імпульси свавілля, виступає аудитором внутрішніх інтелектуально-вольових процесів, є етичним компасом прийняття рішень та вибору дій під час вирішення дилем.

Висновки до розділу 4

Вивчення балансу у кримінальному провадженні на особистісному рівні дає підстави для наступних висновків:

1. На особистісному рівні суб'єкта процесуальної діяльності (когнітивної, інтерпретаційної, оцінно-мотиваційної, комунікативної, рефлексійної) відбувається конвергенція, актуалізується синергія об'єктивного та суб'єктивного. Жодний з цих компонентів не може бути абсолютизований, відсепарований в правовій дійсності в окрему «субстанцію». У діяльності слідчого, дізнавача, детектива, експерта, спеціаліста, перекладача, прокурора, слідчого судді, судді,

присяжного – максимально можлива міра об'єктивності має бути доповнена мінімальною мірою суб'єктивного. У цій дихотомії диспропорція соціально корисна і бажана.

Посиленню об'єктивності та зниженню суб'єктивізму у кримінальному провадженні слугують такі механізми: (1) механізм звуження діапазону процедур, які потребують втручання суб'єкта; (2) механізм інституційної незалежності та чіткого визначення меж дискреції; (3) механізм упровадження системи «ваг і стримувань»; (4) механізм упровадження імперативу обґрунтованості та вмотивованості процесуальних рішень; (5) механізм верифікації отриманого результату; (6) механізм рефлексійної компетентності; (7) механізм підвищення правової культури та правосвідомості; (8) механізм юридичної відповідальності за вихід за межі дискреції.

2. Система кримінального правосуддя не буде ефективною без залучення значних інтелектуальних ресурсів і якісної освітньої підготовки персоналу, здобуття фахівцями компетентностей (когнітивної, операційної, комунікативної, криміналістичної, психологічної, інформаційно-аналітичної, адаптаційної, прогностичної, рефлексійної). Для досягнення якісного результату потрібна узгодженість між запитами зацікавлених сторін (стейкхолдерів) і можливостями закладів освіти їх реалізації; відповідність освітнього процесу підготовки суб'єктів процесуальної діяльності міжнародним стандартам і глобальним тенденціям в освітньому просторі (впровадження інтерактивних методів навчання, принципу безперервності навчання, посилення ролі самоосвіти тощо); узгодження дидактично-методичного забезпечення освітніх компонентів із актуальними потребами практики кримінального провадження, формування структури компетентностей суб'єктів процесуальної діяльності з урахуванням сучасних викликів та вимог правозастосовної діяльності.

Оптимізація балансу в дихотомії «освіта – практика», що актуалізується у рамках реалізації кримінального провадження, вбачається можливим завдяки реформуванню підходів до розуміння освітнього процесу, інституту наставництва, інституту підвищення кваліфікації персоналу, інституту помічника слідчого.

3. Дискурс про мораль і право формується на тлі протиставлення двох концептуальних позицій. Прихильники однієї вважають, що право має втілювати моральні норми і це є умовою визнання суспільством авторитету норм та збільшує мотивацію дотримання правового порядку. Прихильники другої позиції переконані, що потрапляння у сферу права моральних норм є радше випадковістю, несистемним явищем, тому не слід переоцінювати моральні основи права. Разом з тим, слід відмітити, що у кримінальному процесуальному законодавстві моральні максими отримали формальне визначення, а поряд з такою «юридизованою мораллю» існує позанормативна мораль.

4. Доброчесність суб'єкта процесуальної діяльності є одним із найбільш актуальних питань як на рівні загальнотеоретичного осмислення, так і на рівні галузевої науки. Аналіз положень, нагромаджених науковою доктриною, засвідчує багатоманітність підходів до визначення цього концепту, а також до встановлення механізмів верифікації такої якості особи. У цьому контексті важливим є зарубіжний досвід проведення цільових та випадкових перевірок доброчесності, застосування яких доцільно розглянути для покращення функціонування української інфраструктури кримінального провадження.

5. Моральні інтенції реалізуються при формулюванні окремої думки суддею. Огляд аргументації прихильників цього інституту та їх опонентів дає підстави стверджувати, що існує суттєво більша вірогідність отримати позитивний ефект від його функціонування, аніж негативний. Генеруючою силою для окремої думки судді є, як правило, моральний імпульс, який змушує діяти всупереч колегіальному розумінню і не зважаючи на те, що прямих правових наслідків окрема думка немає. Цей моральний імпульс конструється тріадою компонентів (консеквентна складова, деонтологічна складова, аксіологічна складова) і дає змогу переосмислити певні правові питання з альтернативної проєкції, яка в свідомості автора є виразом справедливості.

Результати дослідження, викладені у четвертому розділі дисертації, опубліковано у 12 працях здобувачки [158; 160; 164; 166; 168; 180; 189; 194; 196; 198; 200; 218].

ВИСНОВКИ

У дисертаційній роботі запропоновано нове розв'язання теоретико-прикладної проблеми, яка полягає у формуванні концептуальних основ балансу в кримінальному провадженні як однієї із ключових передумов втілення верховенства права та забезпечення справедливого правосуддя в умовах сучасних тенденцій та викликів. Проведене дослідження дає змогу зробити такі висновки:

1. Ідея балансу в правовій думці пройшла еволюційний розвиток від своєрідного кодування у максимах справедливості, рівноваги, рівності, гармонії суспільного життя та недопущення свавілля до окремого вчення про балансування приватних та публічних інтересів у суді, вчення про пропорційність застосування заходів обмежувального характеру в кримінальному провадженні. У середині ХХ ст. цей напрям став трендом американської та європейської юриспруденції і сьогодні активно розвивається на теренах зарубіжної та української наукової доктрини.

Баланс у кримінальному провадженні можна позиціонувати як засаду, яка, попри відсутність нормативного закріплення, є іманентною основою кримінального провадження; як процес знаходження рівноваги, узгодженості, пропорційності залежно від компонентів, які балансуються; як правове явище, якому властиві системотворчий потенціал, білатеральність, динамічність, і який має відповідати уявленням про справедливість в демократичному суспільстві.

2. Пізнання онтології балансу в сучасному кримінальному провадженні не матиме фундаментальної основи без розуміння політико-правового контексту, на тлі якого відбувалася його розбудова. Визначення темпоральних меж радянського та пострадянського періоду дає змогу простежити динаміку трансформації окремих правових інститутів та зрозуміти причини окремих конструктивних та деструктивних тенденцій у правовому регулюванні. Дослідження засвідчило асиметрію того, що було в нормах права, і того, що було в реальному житті, адже, попри наявність окремих демократичних засад

кримінального провадження (законність, публічність, безпосередність, усність і гласність, мова судочинства, недоторканність особи, право обвинуваченого на захист тощо), під час досудового розслідування та судового розгляду превалювали політична заангажованість та карально-репресивна сутність кримінальної процесуальної діяльності. Після 1991 р. тривалий час спостерігалася інерція у застосуванні окремих шкідливих практик, яку значною мірою вдалося подолати через зміну законодавства, ціннісної парадигми та методології діяльності органів досудового розслідування, оперативних служб, прокуратури та суду. Обмеження свавілля держави, забезпечення доступу до справедливого правосуддя у незалежних судах, забезпечення верховенства права та справедливого правосуддя сьогодні є орієнтирами теперішніх і майбутніх реформ.

3. Концептуальна модель забезпечення балансу в кримінальному провадженні передбачає розмежування (1) інституційного, (2) правозастосовного, (3) особистісного рівнів. Теоретико-прикладне значення запропонованого підходу полягає у формуванні концептуальної основи для стратегічного планування розвитку профільних структур; діагностики ризиків порушення рівноваги та кризових ситуацій, усунення чинників, які мають потенційний руйнівний вплив на систему кримінального провадження, втрату довіри суспільства до державних інституцій; адаптації органів досудового розслідування, прокуратури та суду до нових викликів та умов функціонування; генерування та впровадження інноваційних проєктів у досудове розслідування та судове провадження.

Баланс у кримінальному провадженні слід розглядати як індикативну ознаку розвитку демократичних інституцій та втілення ідеї верховенства права у державі. Про якісний баланс на рівні інституційному дбає держава, а критерієм цієї якості є те, що на рівні правозастосовному ця держава постає перед неупередженим і незалежним судом у таку ж «чергу за справедливістю», в якій очікує на справедливе рішення звичайна людина.

4. Кримінальне провадження було б неможливим без якісної інституціоналізації. Цим концептом пропонується позначати процес еволюції та розвитку інститутів та інституцій, необхідних для забезпечення виконання функцій органами досудового розслідування, прокуратури, суду та інших уповноважених суб'єктів під час кримінального провадження, ефективної організації та управлінської діяльності, взаємодії та контролю, результатом яких є виконання завдань, передбачених ст. 2 КПК України. Інституційний баланс передбачає нормативно врегульовану узгодженість функцій та повноважень різних органів державної влади з метою налагодження ефективної взаємодії між ними під час виконання завдань кримінального провадження.

Інституційний баланс реалізується у двох напрямках: (1) вертикальний вектор (узгодження функцій та повноважень між органами, які перебувають у ієрархічній структурі підпорядкування, контролю); (2) горизонтальний вектор (узгодження функцій та повноважень органів, які не мають відносин підпорядкування). До елементів інституційного середовища кримінального провадження необхідно віднести: інституційну інфраструктуру, норми права, інституційні умови, інституційне управління, інституційні механізми, формальні та неформальні практики, громадські інституції, інституційні ризики дисбалансу, суспільний контекст.

Концептуальною основою для оптимізації кримінальної процесуальної політики може слугувати запропонована індикативна система недоліків, які унеможливають або суттєво ускладнюють процесуальну діяльність: (1) недоліки правового регулювання (прогалини, колізії, невдалі зміни до законодавства); (2) недоліки організаційного характеру (відсутність умов та/або ресурсного забезпечення для функціонування інституцій та правових інститутів); (3) недоліки неформальної практики; (4) недоліки стратегії інституційних реформ (фрагментарність реформ, ефект «колії», деформація цілей та пріоритетів під впливом політичних віянь тощо).

5. Проведене дослідження підтвердило відсутність єдиного підходу до визначення мети кримінального провадження. Водночас цілком обґрунтованим

вбачається імператив формулювання відповідної норми-дефініції з огляду на її характерні риси: (1) універсальність, (2) аксіологічна цінність, (3) системотворчість, (4) інтегративність. Матеріальна (сутнісна) та процесуальна (процедурна) справедливості розглядаються як елементи бінарної мети кримінального провадження, яке втілює максими верховенства права.

Мета кримінального провадження обумовлює завдання, однак у середовищі науковців і практиків також не вдалося знайти консенсус щодо їх онтології та юридичної конструкції. Це мотивувало до формування власного підходу щодо диференціації завдань кримінального провадження (загальні, функціональні, процедурні, спеціалізовані, правозастосовні), а також уточнення змісту завдань загального рівня, які потребують нормативно-правової фіксації шляхом внесення змін до ст. 2 КПК України.

6. До інституційного рівня балансу в кримінальному провадженні також віднесено узгодженість завдань і ресурсів, що цілком закономірно передбачає, по-перше, визначення переліку таких завдань; по-друге, забезпечення реалізації цих завдань достатніми ресурсами, які можна групувати за напрямками забезпечення: нормативно-правове, науково-теоретичне, інформаційно-аналітичне, організаційне, матеріально-технічне, фінансове, інтелектуальне та спеціальне. Дисбаланс у дихотомії «завдання – ресурси» може бути зумовлений надмірним навантаженням, дефіцитом ергономічних та технічних умов праці, прогалинами у методичному забезпеченні, тенденціями відтоку персоналу та недоліками процесу обрання/призначення на посади персоналу органів досудового розслідування, прокуратури та суду. В цьому контексті звернуто увагу на важливість припинення практики допитів у робочих кабінетах слідчих, детективів, доцільність створення спеціалізованих кімнат у кожному органі досудового розслідування, оскільки в такий спосіб оптимізується, по-перше, стан забезпечення таємниці досудового розслідування та безпеки учасників; по-друге, якість процесуальних дій з огляду на усунення фактору одночасного проведення кількома суб'єктами процесуальних дій в одному робочому кабінеті; по-третє, ергономічні та технічні умови проведення допитів.

7. Обговорюючи баланс у кримінальному провадженні, не можна оминати увагою питання пропорційності мети та засобів її досягнення у демократичному суспільстві. Бінарність мети кримінального провадження зумовлює часом конкуренцію між її складовими компонентами, що потенційно може спричинити ризики дисбалансу. Прикладом ризиків першої категорії, яку можна визначити умовно формулою «правильність засобів важливіша за мету», є гіперболізована американська практика угод про визнання винуватості, що не завжди робить можливим досягнення матеріальної справедливості, але з формального боку вимоги дотримані.

Прикладом ризиків другої категорії «правильність мети важливіша за засоби» є дискурс у правовій доктрині про «раціоналізацію насильства», тобто допустимість застосування дозованих страждань особі для досягнення благородної мети врятування людей, відвернення терористичної небезпеки, розкриття злочину. В умовах сучасних загроз та викликів доводиться констатувати, що, незважаючи на абсолютну заборону катувань і тортур на рівні міжнародних норм, окремі держави застосовують різні механізми допущення насильницьких дій іноземними правоохоронними органами щодо правопорушників: (1) часткова легітимізація катувань і тортур, тобто впровадження інституційних механізмів погодження, видачі дозволів на їх застосування, визначення критеріїв надзвичайних справ, визначення переліку осіб, до яких можна такі засоби впливу застосувати, та переліку допустимих насильницьких дій; (2) визнання на офіційному рівні абсолютної заборони катувань і тортур, проте використання інструменту «офіційної непокори», тобто надання умовної дискреції уповноваженим службовим особам на прийняття рішень діяти поза правовим порядком в умовах виняткових кризових ситуацій, взяття відповідальності на себе, яка, як правило, матиме мінімальний характер; (3) визнання на офіційному рівні абсолютної заборони катувань та тортур, проте впровадження програм видачі ув'язнених третім сторонам, які застосовують насильство для досягнення мети (програми видачі осіб, програми викрадень осіб, «тортурні перельоти» тощо); (4) визнання на офіційному рівні

абсолютної заборони катувань та тортур, проте негласний дозвіл на застосування насильства, переведення практики тортур до сфери таємних операцій, ігнорування та заперечення таких фактів, застосування «чистих технік», що не залишають рубців та ушкоджень, адже навіть коли особа знайде сміливість і сили подати відповідну скаргу і справа набуде публічного розголосу, то службовці отримають «прикриття» від керівництва.

Прикладом ризиків, коли і мета, і засоби виявляються деформованими, слугує намагання штучно покращити статистику розслідування або використання інститутів кримінального процесуального права для політичної розправи тощо.

8. Україна обрала вектор розвитку, методологічно заснований на аксіологічній парадигмі антропоцентризму, і взяла зобов'язання гарантувати верховенство права, повагу до людської гідності, захист від свавілля, шанування фундаментальних прав людини, закріплених в ЄКПЛ. З огляду на це, суттєвим елементом інституційного балансу постає необхідність узгодження українського законодавства й практики кримінального провадження з міжнародними стандартами правосуддя. На прикладі тих цінностей та підходів, які транслює ЄСПЛ у своїй судовій практиці, можна визначити (1) інтеграційний, (2) аксіологічний, (3) правозахисний, (4) герменевтичний, (5) контрольний вплив цієї інституції на наднаціональному рівні. Водночас на національному рівні ЄСПЛ детермінує суттєві зміни в законодавстві, у судовій та позасудовій практиці.

Проведене дослідження також продемонструвало складність функціонування ЄСПЛ в умовах сучасних викликів, до яких належать: (1) нечіткість меж дискреції в інтерпретації та універсалізації стандартів; (2) обмеженість герменевтичного впливу, що зумовлено не завжди переконливою аргументацією рішень, а подекуди презентацією різних правових позицій у схожих кейсах, що породжує колізії та неоднозначності; (3) невиконання рішень ЄСПЛ на «домашньому рівні»; (4) необхідність обробки постійно зростаючого значного масиву справ; (5) тенденції політичної

трансформації Західної Європи з коливаннями від ліберальної демократії до націоналізму та автократії. Ігнорувати ці виклики не можна, адже вони здатні суттєво підважити авторитет та *erga omnes* характер правових позицій ЄСПЛ.

9. На відміну від інституційного рівня, дія якого екстраполюється глобально в межах країни і творить загальний політико-правовий, організаційно-структурний та ідеологічний каркас функціонування органів досудового розслідування, прокуратури та судів, правозастосовний рівень балансу стосується безпосередньо правового конфлікту, який вирішується в рамках кримінального провадження. Забезпечення балансу приватних та публічних інтересів у цій сфері має низку значущих характеристик ((1) універсальність; (2) динамічність; (3) поліструктурність; (4) забезпеченість; (5) диференційованість; (6) контекстуальність; (7) прозорість) та відбувається через застосування правових механізмів ((1) симетричного, (2) охоронного, (3) компенсаційного, (4) інтерпретаційного, (5) консенсусного, (6) пропорційного). Механізм пропорційності критикується, оскільки доводиться «порівнювати непорівнюване», але, незважаючи на це, він транслює ціннісний, стабілізуючий, дисциплінуючий, стимулюючий та адаптаційно-корегуючий позитивні ефекти, тому, безперечно, його використання у кримінальному провадженні є необхідним.

10. У контексті обговорення проблем балансу процесуальних можливостей набуває особливої гостроти питання недобросовісного використання права. Саме цей концепт видається більш релевантним до засади *bona fides*, може бути впроваджений у кримінальному процесуальному законодавстві і меншою мірою викликатиме полеміку, яка розгортається у науковій доктрині через поняття «зловживання правом». У результаті наукового пошуку запропоновано концептуальну модель системного механізму протидії недобросовісному використанню права, яка охоплює проактивні та реактивні заходи. Диференціювати поведінку як недобросовісне використання права дає змогу система критеріїв, до якої віднесено: (1) формально-темпоральний критерій (стосується кількості звернень, тривалості звернень тощо), (2) змістовний

критерій (стосується предмета звернень, аргументації звернень) та (3) морально-етичний критерій (стосується вживаної лексики, поведінки).

11. Дослідження балансу правових позицій засвідчило доцільність розмежовувати приватну і публічну правові позиції у кримінальному провадженні. Приватна правова позиція у кримінальному провадженні – це формулювання суб'єктом ідеї, судження, переконання про правові факти, явища та процеси, що детермінує певну лінію поведінки у кримінальному провадженні, обрання правових засобів для її обґрунтування та обстоювання, передбачає настання юридичних наслідків та відповідає приватним інтересам цього суб'єкта. Публічна правова позиція у кримінальному провадженні – це формулювання дізнавачем, детективом, слідчим, прокурором, слідчим суддею, судом ідеї, судження, переконання про правові факти, явища та процеси, що має імперативний характер, детермінує вплив на кримінальну процесуальну діяльність, передбачає настання юридичних наслідків та відповідає балансу приватних і публічних інтересів, а також домінуючій парадигмі в конкретному історичному етапі розвитку суспільства та держави.

Відмінності публічної та приватної правових позицій є суттєвими і полягають у різному ступені вимогливості до (1) аргументації; (2) форми викладу; (3) умов формулювання; (4) сталості правової позиції. Суд у кожному кримінальному провадженні формулює власні правові позиції, балансуючи їх у вертикальному та горизонтальному векторах, що становлять компоненти мультивекторної системи балансу правових позицій у кримінальному провадженні і презентує складність ухвалення процесуальних рішень судом.

Правові позиції ВС можна розрізняти за змістом (правові позиції – рекомендації, правові позиції – дефініції, правові позиції – роз'яснення, правові позиції – висновки) та залежно від сфери впливу (десигнативні (стосуються вирішення однотипних ситуацій правозастосування), денотативні (стосуються вирішення конкретної ситуації у конкретній справі)).

12. Важливим чинником, який впливає на ефективність досудового розслідування та судового провадження, є баланс науки і практики у

кримінальному провадженні, який відбувається на (1) макрорівні (розробка та втілення стратегії розвитку інститутів кримінального процесуального права та його інституційної інфраструктури), (2) мезорівні (робота у межах спеціалізованих кластерів зацікавлених суб'єктів, які опрацьовують певну науково-прикладну проблему) та (3) мікрорівні (вирішення конкретних завдань у конкретному кримінальному провадженні). Характерним для першого та другого рівнів є циклічний ланцюг дифузії інформації, яка транслюється через певні продукти та форми взаємодії. Додатково синергія науки і практики кримінального провадження потребує врахування низки закономірностей: (1) нелінійність розвитку, (2) плюралізм, (3) потреба періодичної актуалізації через фактор «старіння», (4) інертність, (5) потреба функціонування в умовах ресурсного дефіциту, (6) потреба адаптації до глобальних мегатрендів. До таких найбільш впливових мегатрендів віднесено (1) правові (гуманізація, відновне правосуддя, правова інклюзія, конвергенція правових систем, збільшення даних у сфері права), (2) соціальні (урбанізація, міграція, цифровізація, соціальна комунікація) та (3) безпекові виклики (тероризм та організована злочинність, пандемія, війна).

Враховуючи виявлену прогалину в осмисленні на доктринальному рівні поняття правової інклюзії, що є одним із глобальних мегатрендів, вбачається доречним формулювання відповідної дефініції в українській правовій науці. Правовою інклюзією пропонується позначати засаду функціонування держави і напрям гуманітарної політики, в основі якої є ідея «суспільства для всіх» і яка передбачає вжиття заходів для забезпечення соціальної інтеграції в реалізації прав, свобод, законних інтересів, посиленні гарантій доступу до правничих продуктів і послуг, доступу до професії в сфері права, а також для подолання соціальної ексклюзії осіб, які у конфлікті з законом.

Із урахуванням потреби адаптації до мегатренду цифровізації, а також враховуючи суттєві переваги (універсальність, портативність, точність, легкість, швидкість, безпечність, поліфункціональність, економічність) документування значущої інформації з використанням технологій 3D-

сканування, перспективи розширення практики використання безпілотних літальних апаратів, доцільно створити спеціалізований відділ інноваційного забезпечення при ГУ НП у кожній області, відповідальний за впровадження цих та інших новітніх технологій у практичну діяльність та виконання тактичних завдань у «польових» умовах.

В умовах безпекових викликів, детермінованих агресивною війною проти України, важливою є концептуальна розробка воєнної криміналістики, до предметної сфери якої необхідно віднести вивчення теоретичних положень та практичних рекомендацій збирання, дослідження, оцінки та використання доказів воєнних злочинів, вивчення особливостей проведення слідчих (розшукових) дій та впровадження окремих криміналістичних методик розслідування кримінальних правопорушень в умовах складних геополітичних, правових, безпекових, тактичних, логістичних, інформаційно-комунікаційних викликів, детермінованих агресивною війною.

13. Вивчення впливу медійної криміналістичної псевдонауки на суспільство дало підстави, по-перше, запропонувати до наукового обігу авторське поняття медійної криміналістичної псевдонауки (презентовані у телевізійному медіаконтенті криміналістичні та судово-експертні знання, вміння, навички, технічні засоби, обладнання, методи вивчення механізму кримінального правопорушення, збирання та дослідження доказів, що сукупно є результатом вигадки кінематографа і не відповідають стандартам криміналістичного забезпечення кримінального провадження в реальних умовах); по-друге, диференціювати вплив такого медіаконтенту: (1) позитивний ефект (іміджевий, освітній, мотиваційний); (2) негативний ефект (імперативний, криміногенний, конфліктогенний). Проведені власні емпіричні дослідження підтвердили гіпотезу, що CSI-ефект, спричинений систематичним переглядом фільмів і серіалів криміналістичного жанру, є порівняно новим, маловивченим феноменом в українській науці й практиці. Також дослідження переконливо доводить суттєве зростання вимогливості населення до рутинної роботи поліцейських через нав'язані медійні стереотипи про високоточну та

всеосяжну криміналістичну супернауку. Відтак доцільним вбачається впровадження реверсної моделі проактивної протидії потенційним ризикам деформації загальносуспільного уявлення про синергію науки і практики у кримінальному провадженні, яка має охоплювати заходи зворотного впливу (інформаційні повідомлення, роз'яснення, тренінги і т. д.). Такий підхід дозволить збалансувати джерела інформації, на основі яких формуються переконання учасників кримінального провадження та громадськості.

14. Дослідження доктринальних засад балансу змісту і форми кримінального провадження відкрило шлях до дискурсу про формалізм. Гуманістичний зміст сучасного кримінального провадження є фундаментом моделі належної правової процедури, яка продукує вимоги до форми, а відтак і правила формалізму. Цей формалізм запропоновано диференціювати: (1) стандартний формалізм, який є атрибутом кримінального провадження в демократичному суспільстві, що забезпечує стандартизацію, єдність, передбачуваність, визначеність правозастосовної практики, прозорість процедур, підстав, порядків на засадах верховенства права; (2) абераційний формалізм, який полягає у відхиленнях або надмірного ускладнення процедур (гіперформалізм), або їх надмірного спрощення (гіпоформалізм); (3) гібридний формалізм, який поєднує формальні, коли закон чітко визначає, та неформальні практики, коли закон не містить чіткого правового регулювання.

15. На особистісному рівні суб'єкта кримінальної процесуальної діяльності відбувається конвергенція об'єктивного та суб'єктивного. Жодний із цих компонентів не може бути абсолютизований, відсепарований в правовій дійсності в окрему «субстанцію». У цій дихотомії максимально можлива міра об'єктивності має бути доповнена мінімальною мірою суб'єктивного. Відтак потрібні механізми, які б слугували інструментом зниження суб'єктивізму в кримінальному провадженні. До таких механізмів віднесено: (1) механізм звуження діапазону процедур, які потребують втручання суб'єкта; (2) механізм інституційної незалежності та чіткого визначення меж дискреції; (3) механізм упровадження системи «ваг і стримувань»; (4) механізм упровадження

імперативу обґрунтованості та вмотивованості процесуальних рішень; (5) механізм верифікації отриманого результату; (6) механізм рефлексійної компетентності; (7) механізм підвищення правової культури та правосвідомості; (8) механізм юридичної відповідальності за вихід за межі дискреції.

16. Зміна підходів до освітнього процесу, реформування інститутів наставництва та підвищення кваліфікації, а також оптимізація інституту помічника слідчого можуть суттєво оптимізувати баланс у дихотомії «освіта – практика». Перегляд підходів до призначення на посаду, повноважень та обов'язків помічників слідчих дозволить реалізувати бінарну мету, з одного боку, зменшення навантаження на слідчого та підвищення якості досудового розслідування, з іншого – забезпечення поступової вторинної професіоналізації фахівця органу досудового розслідування. Запропонований дискурс доцільно розширити проблематикою впровадження інституту помічників детективів.

17. Баланс у кримінальному провадженні в дихотомії «мораль – право» презентується через кореляцію цих компонентів у призмі двох типів праворозуміння (природно-правового та позитивістського); виокремлення моральних основ кримінального провадження; осмислення процесу формування внутрішнього переконання та верифікації доброчесності суб'єкта процесуальної діяльності; дослідження морально-правових засад інституту окремої думки судді.

До аргументів критиків інституту окремої думки судді віднесено: (1) відсутність прямих правових наслідків; (2) деструктивний вплив на інституцію; (3) неправильні мотиви, неефективне використання часу; (4) множинність сенсів; (5) порушення таємниці нарадчої кімнати, засади незалежності судді. До аргументів прихильників інституту окремої думки віднесено: (1) правотворчий потенціал; (2) демократизм; (3) підвищення якості рішень, а відтак довіри до інституцій; (4) часткову сатисфакцію для сторони, яка програла. Проведене дослідження дає підстави стверджувати,

що існує суттєво більша вірогідність отримати позитивний ефект від функціонування, ніж негативний.

Генеруючою силою для окремої думки судді є, як правило, моральний імпульс, який конструюється тріадою компонентів, крізь які транслуються моральні інтенції судді-десидента: (1) консеквентний – зняття моральної відповідальності за наслідки ухваленого рішення; (2) деонтологічний – виконання морального обов'язку висловити думку, яка репрезентує альтернативну морально-правову позицію, інтерпретацію права на засадах справедливості з точки зору автора; (3) аксіологічний – апелювання до моральної аргументації, цінностей у тексті окремої думки, що може вплинути на перспективу зміни правового регулювання у майбутньому.

Можливі напрями продовження досліджень за тематикою дисертації вбачаються у розробці проблематики (1) модернізації кримінального провадження з урахуванням глобальних мегатрендів; (2) удосконалення правових механізмів забезпечення інституційного балансу та розвитку інституційної інфраструктури кримінального провадження; (3) методології визначення оптимального обсягу та оцінки ефективності використання ресурсів, призначених для виконання завдань кримінального провадження; (4) прикладних аспектів нейтралізації викликів, здатних негативно впливати на функціонування ЄСПЛ в сучасних умовах; (5) теоретико-методологічних основ реалізації правової інклюзії; (6) доктринального забезпечення законодавчого регулювання протидії недобросовісному використанню права; (7) діагностики абераційного формалізму в кримінальному провадженні та механізмів його усунення; (8) оптимізації інституту помічника слідчого, детектива; (9) імплементації інновацій в криміналістичній діяльності, розробки концептуальних основ воєнної криміналістики; (10) цифрової трансформації кримінального провадження, поглибленого вивчення переваг та ризиків використання штучного інтелекту у сфері правосуддя; (11) моральних основ кримінальної процесуальної діяльності та підвищення довіри суспільства до системи правосуддя.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Азаров Ю. І. Формування внутрішнього переконання слідчого судді під час розгляду клопотань слідчого, прокурора. *Юридична наука*. 2014. № 6. С. 20–26.
2. Алексєєва А. О. Змагальність та об'єктивна істина в контексті участі народу в судочинстві. *Вісник академії прокуратури України*. 2015. Т. 12. Ч. 2 (33). С. 257–263.
3. Аленін Ю. П. Початок досудового розслідування за КПК України 2012 року. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 1. С. 198–203.
4. Аленін Ю., Лукашкіна Т. Кримінальне судочинство як сфера захисту публічних та приватних інтересів. *Юридичний вісник*. 2011. № 4. С. 68–73.
5. Ангеленюк А.-М. Ю. Доброчесність у діяльності поліції зарубіжних країн: правова характеристика. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ ім. Е. О. Дідоренка*. 2021. Вип. 4. С. 13–22. DOI: 10.33766/2524-323.96.13-22
6. Ангеленюк А.-М. Ю. Електронний документообіг як напрямок вдосконалення кримінально-процесуальної форми під час досудового розслідування в Україні. *Форум права*. 2020. № 4. С. 6–14.
7. Андрушко А. В. «Баланс інтересів»: експлікація поняття в контексті трудового права. *Університетські наукові записки*. 2015. № 1. С. 109–119.
8. Андрушко О. Зловживання правом в кримінальному судочинстві як підстава юридичної відповідальності. *Вісник Національної академії Державної прикордонної служби України*. 2017. Вип. 1. С. 1–17.
9. Андрушко О. В. Правова категорія «зловживання правом» у кримінальному судочинстві. *Право і суспільство*. 2016. № 5 (2). С. 169–174.
10. Андрушко П. П. Науковий висновок фахівця у кримінальному провадженні: юридична природа і правове значення. *Бюлетень Міністерства юстиції України*. 2014. № 5. С. 125–134.

11. Анісімов О. Верховенство права в сучасній Україні та його вплив на правосуддя. *Порівняльно-аналітичне право*. 2020. № 1. С. 85–90.
12. Антикорупційна програма Генеральної прокуратури України на 2018 рік : Наказ ГПУ від 28.02.2018 р. № 36. URL: https://old.gp.gov.ua/ua/adminkor.html?_m=publications&_t=rec&id=239939.
13. Антологія лібералізму: політико-правничі вчення та верховенство права / упор. : С. Головатий, М. Козюбра, О. Сироїд ; відп. ред. С. Головатий ; наук. ред. С. Головатий, О. Сироїд, О. Волкова, А. Черевко. Київ : Книги для бізнесу, 2008. 992 с.
14. Антонюк Н. Ознаки зловживання процесуальними правами в кримінальному процесі: ключові позиції ККС ВС. *Право. UA*. 27.04.2021. URL: <https://pravo.ua/oznaky-zlovzhyvannia-protseualnymy-pravamy-v-kryminalnomu-protsesi-kliuchovi-pozytsii-kks-vs/>.
15. Акулов М., Гранкіна О., Омельчук Д. Архівно-слідчі справи репресованих (20-ті – 50-ті рр.) як історичне джерело: методика використання. *Студії з архівної справи та документознавства*. 1997. Т. 2. С. 33–39.
16. Артикуца Н. Високоєфективні методики фахової підготовки правників. Вища освіта України у контексті інтеграції до європейського освітнього простору. С. 180–188. URL: http://ekmair.ukma.edu.ua/bitstream/handle/123456789/2449/Artykytsa_Vysokoefektyvni.pdf?sequence=1&isAllowed=y.
17. Ахтирська Н. Абсолютна заборона катувань як умова справедливого судочинства. *Віче*. 2011. № 22. С. 8–11.
18. Ахтирська Н., Юденко Т. Формування внутрішнього переконання судді у справах, пов'язаних з торгівлею людьми. *Віче*. 2012. № 4. С. 2–4.
19. Бабанли Р., Пушкар П. До питання про (не) релевантне застосування практики Європейського суду з прав людини: практичні поради. *Судово-юридична газета*. 2019. Травень. URL: <https://sud.ua/ru/news/blog/140972-do-pitannya-pro-ne-relevantne-zastosuvannya-praktiki-yevropeyskogo-sudu-z-prav-lyudini-praktichni-poradi>.

20. Бабаян Ю. Рефлексивна компетентність особистості як теоретична проблема. *Науковий Вісник МНУ ім. В. О. Сухомлинського*. № 4 (55). 2016. С. 53–58.
21. Бабецька І. Я. Інтерес як кримінально-правова категорія. *Гуманізація кримінальної відповідальності та демократизація кримінального судочинства* : матеріали Міжнародного науково-практичного симпозиуму (м. Івано-Франківськ, 18–19 листопада 2016 р.). Івано-Франківськ : РВВ Івано-Франківського університету права ім. Короля Данила Галицького, 2016. С. 16–21.
22. Бабкова В. С. Деякі аспекти реформування системи прокуратури. *Порівняльно-аналітичне право*. 2019. № 4. С. 400–403.
23. Бажан О., Золотарьов В. «Забійник» та «літератор» або «Рутинна робота» слідчого НКВС Юрія Толкачова. *Краєзнавство*. 2018. № 3. С. 196–209.
24. Бажан О. Процес десталінізації в Україні (друга половина 50-х – початок 60-х років). *З архівів ВУЧК-ГПУ-НКВД-КГБ*. 1996. № 1. С. 469–480.
25. Байковський П. Інституційна та соціоструктурна складова проблеми дефіциту демократії в ЄС. *Вісник Львівського університету*. 2012. № 30. С. 103–112.
26. Бакаєв Д. С. Природа зловживання правом в правовій доктрині України. *Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України*. 2013. Вип. 182 (1). С. 34–42.
27. Бакал В. П. Планування ресурсного забезпечення національної поліції України як фактор соціального захисту прав поліцейських. *Загальна декларація прав людини: історія, принципи, стан реалізації* : збірник тез круглого столу, присвяченого 71-й річниці прийняття Загальної декларації прав людини (м. Київ, 10 грудня 2019 р.). Київ : ДНДІ МВС України, 2020. С. 102–104.
28. Балинська О. М. Семіотика права : монографія. Львів : ЛьвДУВС, 2013. 416 с.

29. Балинська О., Ященко В. Методологічні засади юридичного прагматизму. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. 2018. № 2. С. 20–30.
30. Бардаш А. До питання щодо диференціації процесуальної форми. *Юридичний вісник*. 2012. № 3. С. 131–136.
31. Басиста І. До питання встановлення об'єктивної істини у кримінальному провадженні. *Вісник Львівського університету*. 2015. Вип. 61. С. 417–422.
32. Басиста І. В. Кримінальний процесуальний документ як обов'язковий атрибут процесуальної форми: генеза та сутнісні ознаки. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2015. № 1. С. 379–384.
33. Бевзюк І. М. Психологічні та організаційно-правові аспекти перевірки доброчесності прокурор. *Наука і правоохорона*. 2016. № 3. С. 309–315.
34. Безпалько І. Л. Реалізація пропорційності при застосуванні заходів забезпечення кримінального провадження. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2020. № 2. С. 119–123.
35. Бережний О. І. Проблеми реалізації засади змагальності на досудовому розслідуванні під час оскарження дій чи бездіяльності слідчого або прокурора та розгляду скарги слідчим суддею. *Журнал східноєвропейського права*. 2016. № 34. С. 6–12.
36. Берзін П. С., Гринюк В. О. Науковий висновок фахівців у галузі кримінального та кримінального процесуального права на запит радника з питань кримінального права і процесу ЮК «Моріс Груп» Віталія Поповича від 31.10.2016 р. *Вісник кримінального судочинства*. 2019. № 1. С. 176–196.
37. Берназюк Я. О. Принцип змагальності судового процесу як складова права на справедливий судовий розгляд. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ ім. Е. О. Дідоренка*. 2019. Вип. 3. С. 14–25.

38. Бігун В. С. Доброчесність як нормативно закріплена інституційна об'єктивація чесноти у сфері правосуддя. *Часопис Київського університету права*. 2018. № 3. С. 21–25.
39. Бігун В. С. Доброчесність як правовий режим і правовідносини. *Часопис Київського університету права*. 2019. № 3. С. 20–24.
40. Бігун В. С. Доброчесність як принцип правосуддя: постановка проблеми та сучасний дискурс. *Часопис Київського університету права*. 2018. № 2. С. 29–33.
41. Бігун В. С. Доброчесність як юридичний термін і сенс. *Часопис Київського університету права*. 2019. № 1. С. 25–29.
42. Бігун В. Філософія правосуддя: ідея та здійснення : монографія. Київ : Бібліотека Міжнародного часопису «Проблеми філософії права», 2011. 303 с.
43. Біленчук П. Деякі питання сучасного наукового забезпечення кримінального провадження: теорія і практика. *Віче*. 2013. № 24. С. 17–19.
44. Біленчук П. Методологічні засади наукового забезпечення кримінального провадження. *Віче*. 2013. № 14. С. 13–15.
45. Біленчук П. Підготовка юристів нової генерації. Світовий досвід та реалії українського класичного університету. *Віче*. 2013. № 22. С. 6–8.
46. Білозьоров Є. В. Методологічний підхід як інструмент пізнання права. *Актуальні проблеми держави і права*. 2021. № 90. С. 32–37. DOI: <https://doi.org/10.32837/apdp.v0i90.3204>
47. Білокінь С. Масовий терор як засіб державного управління в СРСР. 1917–1941 рр.: джерелознавче дослідження. Вид. 2-е, випр., доп. Київ : Пенмен, 2017. 768 с.
48. Бірюкова А. М., Островська М. А. Модель змагальності за проектом Кримінального процесуального кодексу України (у порівнянні з іншими країнами світу). *Адвокат*. 2012. № 4. С. 12–16.
49. Бірюкова А. М. Забезпечення адвокатурою конституційного права обвинуваченого на захист у кримінальному процесі України : автореф. дис. ...

канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Одеська національна юридична академія. Одеса, 2006. 19 с.

50. Благута Р. І., Мовчан А. В. Новітні технології у розслідуванні злочинів: сучасний стан і проблеми використання : монографія. Львів : ЛьвДУВС, 2020. 256 с.

51. Блажівська Н. Є. Поняття «справедливий баланс» у практиці Європейського суду з прав людини. *Актуальні проблеми правознавства*. 2018. Вип. 1. С. 55–62.

52. Бобечко Н. Мета кримінального провадження. *Юридичний вісник*. 2017. № 2. С. 126–135.

53. Бобечко Н. Р. Реформування проваджень з формально-юридичної перевірки судових рішень у кримінальному процесі України. *Молодий вчений*. 2016. № 3. С. 455–460.

54. Бобечко Н. Р. Справедливість як цінність кримінального провадження. *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. 2017. № 1 (15). С. 1–19.

55. Боднар В. Загальнотеоретичні аспекти кримінально-процесуальної форми як засобу розв'язання завдань кримінального судочинства. *Вісник Київського національного університету ім. Тараса Шевченка*. 2012. Вип. 94. С. 59–62.

56. Бойко І. С. Підготовка юристів у сфері морського права у системі юридичної освіти. *Правове регулювання економіки*. 2013. Вип. 13. С. 205–212.

57. Боковня В. М. Органи попереднього слідства у 1953–1964 рр. *Право і суспільство*. 2014. № 1–2. С. 284–287.

58. Боковня В. М. Суд і юстиція УРСР у 1953–1964 рр. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2014. Вип. 7. С. 5–8.

59. Боковня В. М. Реформування суду та прокуратури СРСР і УРСР в 1956–1964 рр. *Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету ім. М. Коцюбинського*. 2011. Вип. 19. С. 256–261.

60. Бондар В. Інформаційні засади вирішення ситуаційних завдань під час досудового розслідування кримінальних правопорушень. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ ім. Е. О. Дідоренка*. 2021. № 2 (94). С. 278–299. DOI: <https://doi.org/10.33766/2524-0323.94.278-299>.

61. Бондар В. С. Ситуаційний аналіз як інструмент постановки та вирішення слідчим (дізнавачем) завдань досудового розслідування кримінальних правопорушень. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ ім. Е. О. Дідоренка*. 2020. Вип. 3. С. 250–266.

62. Борейко Г. Відмова від підтримання обвинувачення як форма зловживання прокурором своїм правом. *Вісник Львівського університету*. 2020. Вип. 71. С. 122–131.

63. Борейко Г. Неприпустимість зловживання правом як засада кримінального провадження. *Право і суспільство*. 2021. № 4. С. 196–204. DOI: 10.32842/2078-3736/2021.4.26

64. Бордюгов Л. Г. Внутрішнє переконання експерта (об'єктивні та суб'єктивні аспекти). *Форум права*. 2010. № 3. С. 13–18.

65. Бринцев В. Д. Стандарти правової держави: втілення у національну модель організаційного забезпечення судової влади : монографія. Харків : Право, 2010. 464 с.

66. Брич Л. П. Законність втручання у права та свободи людини та їхнього обмеження у кримінальному провадженні в інтерпретації ЄСПЛ. *Засади функціонування кримінальної юстиції* : збірник тез Всеукраїнської заочної науково-практичної конференції (м. Хмельницький, 15 травня 2020 р.). Хмельницький : Хмельницький університет управління та права ім. Леоніда Юзькова, 2020. С. 33–38.

67. Бугайчук А. Моніторинг наукової розробленості сучасної джерельної бази кримінального процесуального права України. *Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України*. 2018. № 6. С. 49–57.

68. Бугрим М. П. Проблеми реалізації принципу змагальності на стадії досудового розслідування. *Журнал східноєвропейського права*. 2017. № 35. С. 55–63.
69. Бурмака Є. А. Післядипломна підготовка суддів у контексті верховенства права. *Публічне право*. 2013. № 2. С. 405–409.
70. Буроменський М. В., Сердюк О. В. Аналітичний звіт за результатами моніторингу судових рішень щодо застосування в Україні положень Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та практики Європейського суду з прав людини. Київ : Координатор проектів ОБСЄ в Україні, Інститут прикладних гуманітарних досліджень, 2018. 60 с.
71. Буроменська Н. Конституційні засади принципу заборони зловживання правом: науково-теоретичний аспект. *Evropský politický aprávní diskurz*. 2019. Sv. 6. Vyd. 2. С. 60–67.
72. Буроменська Н. Л. Поняття і правова природа принципу заборони зловживання правом : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 ; ВНЗ «Університет економіки та права «КРОК». Київ, 2021. 247 с.
73. Бурсакова О. Моральне і правове виховання як чинники конструювання громадянського суспільства. *Право і безпека*. 2015. № 2. С. 19–23.
74. Вандін Є. В. Організаційно-правові засади діяльності спеціалізованої антикорупційної прокуратури України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.10 ; Національний університет «Одеська юридична академія». Одеса, 2017. 207 с.
75. Вапнярчук В. В. Істотність порушень кримінальної процесуальної форми як умова визначення доказів недопустимими. *Вісник кримінального судочинства*. 2019. № 4. С. 8–16.
76. Вапнярчук В. В. Правові наслідки порушення процесуальної форми збирання доказів у кримінальному провадженні. *Публічне право*. 2015. № 3. С. 201–210.

77. Вапнярчук В. В. Поняття та характеристика категорії «правова позиція суб'єкта кримінального процесуального доказування». *Право і суспільство*. 2015. № 3. С. 187–193.

78. Вапнярчук В. В. Сутність внутрішнього переконання в кримінальному процесуальному доказуванні. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2015. Вип. 31 (3). С. 78–81.

79. Вапнярчук В. В. Сутність, зміст та механізм формування внутрішнього переконання як результату оцінки доказування. *Юрист України*. 2014. № 4. С. 103–110.

80. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. Київ ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2009. 1736 с.

81. Веселов М. Ю. Адміністративно-правове забезпечення «ювенальної» спеціалізації учасників кримінального провадження. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ ім. Е. О. Дідоренка*. 2019. Вип. 4. С. 81–92.

82. Вечерова Є. М. «Науковий супровід» кримінальної законотворчості: сучасний стан і перспективи подальшого розвитку. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2015. Вип. 15 (2). С. 86–89.

83. Використання архівно-слідчих справ громадян, репресованих у 1920–1950-ті рр. : методичні рекомендації / упоряд. : О. В. Гранкіна, Д. В. Омельчук, Н. П. Московченко. Київ, 1997. 34 с.

84. Висновок РГК НАБУ на звіт Бюро за II півріччя 2020 року. URL: <https://rgk-nabu.org/uk/news/rhk/visnovok-rgk-nabu-na-zvit-byuro-za-ii-pivrichcha-2020-roku>.

85. Вирок Держинського районного суду м. Харкова від 05.05.2021 р. (справа № 638/8943/20). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/96724989>.

86. Вирок Кіровського районного суду м. Дніпропетровська від 29.05.2020 р. (справа № 203/808/20). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/89511426>;

87. Вирок Личаківського районного суду м. Львова від 21.12.2021 р. (справа № 463/7283/20). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/102085068>;
88. Вирок України: ЄСПЛ відмовився розглядати понад 12 тисяч справ від українців. URL: https://zmina.info/news/virok_ukrajini_jespl_vidmovivsja_rozgliadati_ponad_11_sprav_vid_ukrajinciv-2/;
89. Вирок Чернігівського районного суду Чернігівської області від 14.05.2020 р. (справа № 748/875/20). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/89243425>.
90. Вирок Шевченківського районного суду м. Києва від 14.09.2022 р. (справа № 761/43831/19). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/106554925>.
91. Віротченко С. С. Завдання кримінального провадження. *Право і суспільство*. 2015. № 5–2. С. 201–205.
92. Власюк В. В. Щодо змагальності за кримінальним процесуальним кодексом України. *Європейські перспективи*. 2013. № 6. С. 106–112.
93. Внутрішньо переміщені особи. URL: <https://www.msp.gov.ua/timeline/Vnutrishno-peremishcheni-osobi.html>.
94. Войтик О. Є. Інституційне забезпечення державного управління регіональним розвитком. *Теорія та практика державного управління*. 2016. Вип. 1. С. 92–99.
95. Вовк Д. Теологія радянського права. *Філософія права і загальна теорія права*. 2020. № 1. С. 53–86. DOI: <https://doi.org/10.21564/2227-7153.2020.1.219042>
96. Водянніков О. Ю. Роль окремої думки судді в розвитку конституційної юриспруденції. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2016. № 3. С. 15–22.
97. Волосенко С. О. Принципи змагальності та об'єктивної істини у цивільному процесі України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03 ; Науково-дослідний інститут приватного права і підприємництва НАПрН України. Київ, 2010. 18 с.

98. Волошенюк О. В. Гармонізація та уніфікація законодавства як форми зближення правових систем. *Право і суспільство*. 2015. № 4 (4). С. 3–7.
99. Волошенюк О. В. Процеси конвергенції в сучасних правових системах. *Форум права*. 2009. № 3. С. 123–128.
100. Волошина В. К. Щодо питань реалізації принципу змагальності у доказуванні на стадії досудового розслідування за новим кримінальним процесуальним кодексом України. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 2. С. 166–171.
101. Волошина Я. Л. Добросовісність у професійній діяльності юриста. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2022. № 6. С. 16–21.
102. Гавловський В. Щодо використання соціальних мереж для виявлення, розкриття та попередження злочинів. *Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)*. 2012. № 2 (28). С. 271–282.
103. Гаврилук О. Проблемні питання застосування практики Європейського суду з прав людини національними судами. *Підприємництво, господарство і право*. 2018. № 4. С. 231–238.
104. Галаган В. І., Галаган О. І. Реалії і проблеми нового КПК України. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 1. С. 13–18.
105. Гарасимчук Н. Верховний Суд vs зловживання учасниками кримінального провадження процесуальними правами. *Юрліга*. 11.11.2020. URL: https://jurliga.ligazakon.net/news/199548_verkhovniy-sud-vs-zlovzhivannya-uchasnikami-krimnalnogo-provadhennya-protseualnimi-pravami.
106. Герасименко Л. Поняття внутрішнього переконання слідчого. *Актуальні проблеми досудового розслідування*. 2015. С. 75–76. URL: <http://elar.naiu.kiev.ua/jspui/handle/123456789/7151>.
107. Гетьман А. П. Передмова. *Суперечності взаємодії моралі і права в сучасному суспільстві* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Харків, 22 травня 2020 р.). Харків : Друкарня Мадрид, 2020. С. 3.

108. Глинська Н. В. Концептуальні засади визначення і забезпечення стандартів доброякісності кримінальних процесуальних рішень : автореф. дис. ... докт. юрид. наук : спец. 12.00.09 ; Національний юридичний університет ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2015. 35 с.

109. Гловюк І., Дроздов О. Завтур В., Дроздова О. До розробки концепту позитивних зобов'язань держави у сфері прав людини у кримінальному провадженні (на прикладі статті 2 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод). *Право України*. 2022. № 1. С. 156–189. DOI: 10.33498/юшн-2022-01-156

110. Гловюк І. В. Законне затримання та затримання уповноваженою службовою особою: питання теорії та практики. *Наукові праці Національного університету Одеська юридична академія*. 2014. № 14. С. 299–311.

111. Гловюк І. В. Неприпустимість зловживання процесуальними правами як перспективна засада кримінального провадження: прогрес чи регрес? *Barristers*. 02.10.2018. URL: <https://barristers.org.ua/news/advokat-naukovyj-radnyk-a0-barristers-d-yu-n-dotsent-irynaglovyuk-pro-neprypustymist-zlovzhyvannya-protseualnymy-pravamy-yak-perspektyvna-zasada-kryminalnogo-provadhennya-progres-chy-regres/>.

112. Гловюк І. В. Питання ознайомлення з матеріалами досудового розслідування у контексті практики ЄСПЛ. *Вісник Південного регіонального центру Національної академії правових наук України*. 2018. № 15. С. 151–159.

113. Гловюк І. В. Пропорційність та механізм кримінально-процесуального регулювання: теорія і практика. Кримінальний процесуальний кодекс 2012 року: ідеологія та практика правозастосування : колективна монографія / за заг. ред. Ю. П. Аленіна ; відпов. за вип. І. В. Гловюк. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2018. С. 12–39.

114. Гмирко В. П. Об'єктивізм як технологічна засада способу доказування в кримінальному процесі. *Вісник Академії митної служби України*. 2012. № 1. С. 104–111.

115. Голова ВСУ у відставці Маляренко. Реформа прокуратури: мета і засоби. *Протокол*. 25.05.2016. URL: https://protocol.ua/ru/reforma_prokuraturi_meta_i_zasobi/.

116. Головатий С. Верховенство права : монографія : у 3-х кн. Книга перша. Верховенство права: від ідеї – до доктрини. Київ : Видавництво «Фенікс», 2006. С. 61–624.

117. Головатий С. Верховенство права : монографія : у 3-х кн. Книга третя. Верховенство права: український досвід. Київ : Видавництво «Фенікс», 2006. С. 1277–1747.

118. Головатий С. «Верховенство права» не працює. Коментар до тексту документа Венеційської Комісії «Доповідь про правовладдя» («Report on the Rule of Law»), що ухвалено на 86-му пленарному засіданні 25–26 березня 2011 року (CDL-AD (2011) 003rev). *Право України*. 2019. № 11. С. 39–82.

119. Голубов А. Є. Структура завдань кримінального судочинства та її вплив на діяльність дізнавача та слідчого під час розслідування кримінальних справ. *Право і безпека*. 2009. № 5. С. 137–141.

120. Гончаренко В. Г. Моральність як основоположна умова справедливого правосуддя. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 1. С. 121–128.

121. Гончаренко В. Г. Моральність як метапринцип правосуддя. *Вісник Академії адвокатури України*. 2011. Ч. 2. С. 6–15.

122. Гончаренко О. А. Правова природа «пілотних рішень» Європейського суду з прав людини. *Форум права*. 2012. № 4. С. 243–249.

123. Горбань В. Українське державотворення та правотворення 2019: історична перспектива з погляду ретроспективного досвіду. *Державотворення та правотворення в контексті євроінтеграції* : матеріали доповідей, виступів і повідомлень учасників V-го Всеукраїнського круглого столу (м. Львів, 9 грудня 2019 р.). Львів : ПП Видавництво «БОНА», 2019. С. 51–57.

124. Городецька М. До питання помилковості визначення предмету відання на досудовому розслідуванні. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2020. № 3 (31). С. 177–181.

125. Городецька М. Забезпечення процесуальної дієздатності суб'єктів провадження як один із аспектів функціонального призначення предмету відання в кримінальному процесі. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ ім. Е. О. Дідоренка*. 2020. № 2 (90). С. 102–109. DOI: <https://doi.org/10.33766/2524-0323.90.102-109>

126. Городецька М. Природа та структура предмета відання у кримінальному процесі. *Правовий часопис Донбасу*. 2018. № 1 (62). С. 183–189.

127. Городецька М. Функціональний предмет відання у кримінальному процесі. *Підприємництво, господарство і право*. 2020. № 7. С. 328–332.

128. Городовенко В. Змагальність як вихідний принцип судової влади. *Вісник академії правових наук України*. 2012. № 2. С. 202–215.

129. Городовенко В. В. Належна правова процедура як загальновизнаний стандарт функціонування судової влади. *Адвокат*. 2012. № 5. С. 12–17.

130. Городовенко В. Окрема думка судді як творче осмислення предмета конституційного провадження. *Публічне право*. 2020. № 1 (37). С. 9–20.

131. Грень Н. М. Право на справедливий суд: проблеми незалежності та безсторонності. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. 2016. № 837. С. 247–251.

132. Греца Я. В. Феномен зловживання правом: «штучна правомірність» чи «прихована протиправність»? *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2022. Вип. 70. С. 309–312.

133. Гринюк В. О. Суд радянської доби. *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. 2012. № 2 (6) С. 1–15.

134. Грицаєнко Л. Р., Невмержицький Є. В. Реформування інституту прокуратури в Україні: два кроки вперед чи три назад? *Порівняльно-аналітичне право*. 2018. № 2. С. 364–367.

135. Грицюк І. В. Запобіжні заходи в системі заходів процесуального забезпечення участі осіб у досудовому розслідуванні. *Право. ua*. 2015. № 3. С. 84–87.

136. Грищенко Н. В. Мораль і право: до проблеми конфлікту. *Гілея*. 2014. Вип. 83. С. 235–238.

137. Грищук О. Доброчесність судді через призму сучасних соціальних трансформацій. *Слово Національної школи суддів України*. 2020. № 1. С. 6–25.

138. Грищук О. Принципи права: філософсько-правовий вимір. *Вісник Львівського університету*. 2015. № 61. С. 16–23.

139. Грищук О. В. Окремі теоретичні аспекти питання довіри до суду у суспільстві, що трансформується. *Сучасні виклики та актуальні проблеми судової реформи в Україні* : матеріали IV Міжнародної науково-практичної конференції (м. Чернівці, 16 жовтня 2020 р.). Київ : ВАІТЕ, 2020. С. 19–23.

140. Грищук О. В. Філософія конституційних цінностей : монографія. Київ : ВАІТЕ, 2019. 416 с.

141. Гузела М. Проблема визнання доказів недопустимими у кримінальному провадженні. *Вісник Львівського університету*. 2015. Вип. 61. С. 423–434.

142. Гураленко Н. А. Істина у посткласичному вимірі: окремі аспекти суддівського пізнання. *Правове життя сучасної України* : матеріали Міжнародної наукової конференції професорсько-викладацького та аспірантського складу (м. Одеса, 16–17 травня 2013 р.). Одеса : Фенікс, 2013. Т. 1. С. 18–19.

143. Гуртієва Л. М. Поняття етичних основ процесу доказування у кримінальному судочинстві. *Актуальні проблеми держави і права*. 2012. Вип. 67. С. 578–584.

144. Гравер Г. П. Герої в суддівській мантії: добросовісне (чесне) суддівство в умовах аморальних законів / пер. з норв. М. Фетісова, пер. з англ. І. Черненко. Київ : Вид-во ТОВ «Компанія ВАІТЕ», 2022. 326 с.

145. Дайджест судової практики Великої Палати Верховного Суду. Рішення, внесені до ЄДРСР за період із 01.09.2022 по 31.10.2022 / упоряд. : департамент аналітичної та правової роботи апарату Верховного Суду / відп. за вип. : Секретар ВП ВС Л. І. Рогач. Київ, 2022. Вип. 35. 33 с.

146. Данко В. Й. Правові позиції Конституційного Суду України: окремі проблемні питання юридичної природи. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2016. Вип. 37 (1). С. 63–67.

147. Даньшин М. В. Про об'єкт і предмет криміналістики та її зв'язки з іншими юридичними науками. *Збірник наукових праць Харківського національного педагогічного університету ім. Г. С. Сковороди*. 2013. Вип. 20. С. 98–107.

148. Денисенко Л., Сироїд О., Фадєєва І., Шаповалова О. Бути суддею. Професія чи покликання. Київ : Агентство США з міжнародного розвитку (USAID), 2015. 216 с.

149. Домбровський І., Гергелійник В. Правові позиції Конституційного Суду України: окремі аспекти. *Вісник Конституційного Суду України*. 2011. № 4–5. С. 140–146.

150. Доповідь про правовладдя. Ухвалено Європейською Комісією «За демократію через права» (Венеційська Комісія») на її 86-му пленарному засіданні (CDL-AD (2011) 003rev, Венеція, 25–26 березня 2011 року). *Право України*. 2019. № 11. С. 14–38.

151. Дрозд В. Г., Абламський С. Є. Дотримання процесуальної форми як критерій допустимості доказів у кримінальному провадженні. *Modern achievements of EU countries and Ukraine in the area of law : collective monograph*. Cuiavian University in Wloclawek, Zaporizhzhia National University. Wloclawek – Riga : Izdevnieciba «Baltija Publishing», 2020. Part 1. P. 150–165. DOI: <https://doi.org/10.30525/978-9934-588-63-1.09>

152. Дрозд В. Г. Недопустимість розголошення відомостей досудового розслідування як умова досягнення завдань кримінального провадження. *Наука і правоохорона*. 2019. № 2. С. 122–132.

153. Дрозд В. Г. Сучасна парадигма диференціації кримінальної процесуальної форми. *Наука і правоохорона*. 2017. № 4. С. 238–242.

154. Дрозд В. Г. Правове регулювання досудового розслідування: проблеми теорії та практики : монографія. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2018. 448 с.

155. Дроздович Н. Л. Внутрішнє переконання судді як елемент принципу вільної оцінки доказів. *Часопис Київського університету права*. 2010. № 1. С. 250–258.

156. Дунаєва О. М. Принцип розподілу влад в інституційному балансі ЄС. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2013. № 2. С. 34–37.

157. Дуфенюк О. М. Аксиологія кримінального провадження. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2014. № 3. С. 160–163.

158. Дуфенюк О. М. Аксиоми балансу об'єктивності та суб'єктивності у кримінальному провадженні. *Правові засади організації та здійснення публічної влади* : збірник тез VI Міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої 85-річчю від дня народження доктора юридичних наук, професора, академіка-засновника НАПрНУ, першого Голови Конституційного Суду України Л. П. Юзькова (м. Хмельницький, 31 березня 2023 р.). Хмельницький : Хмельницький університет управління та права ім. Леоніда Юзькова, 2023. С. 159–161.

159. Дуфенюк О. М. Актуалізація гуманістичних цінностей у ході кримінального провадження. *Право і суспільство*. 2014. № 1. С. 229–233.

160. Дуфенюк О. М. Баланс в дихотомії «освіта – практика» у кримінально-процесуальній діяльності: компетентнісний аспект. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2023. № 61. С. 82–87.
DOI: <https://doi.org/10.32841/2307-1745.2023.61.17>

161. Дуфенюк О. М. Баланс змісту та форми у кримінальному провадженні. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2023. № 1. С. 506–512.
DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.01.8>

162. Дуфенюк О. М. Баланс «мета-засоби» в американському кримінальному процесі. *Кримінальна юстиція в Україні: реалії та перспективи* : матеріали засідання круглого столу (м. Львів, 11 червня 2021 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2021. С. 184–189.

163. Дуфенюк О. М. Баланс мети та засобів у кримінальному провадженні або про «нове обличчя» старих практик катувань та тортур. *Юридичний електронний журнал*. 2022. № 11. С. 369–374. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-4/88>

164. Дуфенюк О. М. Баланс моралі та права у кримінальному провадженні. *Юридичний електронний журнал*. 2023. № 4. С. 559–563. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-4/133>

165. Дуфенюк О. М. Баланс навантаження, якості виконання завдань та розумних строків у кримінальному провадженні. *Процесуальне та криміналістичне забезпечення досудового розслідування* : матеріали науково-практичного семінару (м. Львів, 26 листопада 2021 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2021. С. 42–46.

166. Дуфенюк О. М. Баланс між юридичною освітою та вимогами практики кримінального провадження. *Актуальні проблеми права, психології та педагогіки в умовах війни* : матеріали Міжнародної науково-практичної онлайн-конференції (м. Біла Церква, 13 квітня 2023 р.). Біла Церква : БНАУ, 2023. С. 40–43.

167. Дуфенюк О. М. Баланс процесуальних можливостей сторін як атрибут змагальності кримінального провадження. *Право і суспільство*. 2023. № 1. С. 302–309. DOI: <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2023.1.44>

168. Дуфенюк О. М. Баланс у кримінальному провадженні: інституційний, правозастосовний, особистісний рівні : монографія. Львів : Растр-7, 2023. 508 с.

169. Дуфенюк О. М. Баланс цінностей та інтересів у кримінальному провадженні в умовах війни. *Проблеми кваліфікації та розслідування кримінальних правопорушень в умовах воєнного стану* : матеріали науково-

практичної конференції (м. Київ, 26 травня 2022 р.). Київ : НАВС, 2022. С. 66–70.

170. Дуфенюк О. М. Вертикальний вектор балансу правових позицій у кримінальному провадженні. *Юридичний електронний журнал*. 2023. № 3. С. 452–456. DOI: 10.32782/2524-0374/2023-3/103

171. Дуфенюк О. М. Використання соціальних мереж у протидії злочинності – нові виклики і нові можливості. *Кримінальне та кримінальне процесуальне законодавство у контексті реформи кримінальної юстиції* : матеріали науково-практичного семінару (м. Львів, 22 травня 2020 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2020. С. 56–61.

172. Дуфенюк О. М. Війна як виклик для системи кримінального правосуддя. *Інноваційний потенціал та правове забезпечення соціально-економічного розвитку України: виклик глобального світу* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Полтава, 19–20 травня 2020 р.). Полтава : ПЕП. 2020. С. 61–65.

173. Дуфенюк О. М. Війна як додатковий виклик для системи протидії торгівлі людьми. *Державна політика щодо протидії торгівлі людьми і незаконній міграції в умовах воєнного або надзвичайного стану* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 3 червня 2022 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2022. С. 73–78.

174. Дуфенюк О. М. Вплив «воєнних новел» в законодавстві на баланс приватних та публічних інтересів у кримінальному провадженні. *Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах* : збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 21 жовтня 2022 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2022. С. 129–134.

175. Дуфенюк О. М. Вплив глобальних мегатрендів на науку та практику кримінального провадження. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2022. Вип. 6 (47). С. 176–183. DOI: <https://doi.org/10.32782/pyuv.v6.2022.34>

176. Дуфенюк О. М. Вплив дерогації на баланс інтересів у кримінальному провадженні в умовах війни. *Теоретико-прикладні проблеми юридичної науки*

на сучасному етапі реформування кримінальної юстиції (пам'яті В. П. Колгана) : збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції (м. Хмельницький, 27 травня 2022 р.). Хмельницький : ХУУП ім. Леоніда Юзькова, 2022. С. 68–71.

177. Дуфенюк О. М. Горизонтальний вектор балансу правових позицій у кримінальному провадженні. *Юридичний електронний журнал*. 2023. № 11. С. 460–464. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-1/108>

178. Дуфенюк О. М. Дискурс про «злі наміри» у використанні права в кримінальному провадженні: сутність дисбалансу та концептуальна модель протидії. *Право і суспільство*. 2023. № 2. С. 208–217. DOI: <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2023.2.2.31>

179. Дуфенюк О. М. Дискурс щодо «раціоналізації насильства» під час розслідування: справедлива відповідь на виклики чи балансування за межею закону? *Право і суспільство*. 2022. № 6. С. 222–229. DOI: <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2022.5.34>

180. Дуфенюк О. М. Експертиза у кримінальному провадженні за законодавством України та Польщі: порівняльне дослідження : монографія. Львів : ЛьвДУВС, 2018. 272 с.

181. Дуфенюк О. М. Епоха Facebook – нові виклики і нові можливості для поліції. *Нові виклики в епоху постмодерну* : збірник тез доповідей науково-практичної конференції, присвяченої пам'яті віце-президента Кримінологічної асоціації України, професора О. М. Литвака (м. Харків, 23 квітня 2020 р.). Харків : ХНУВС, 2020. С. 164–166.

182. Дуфенюк О. М. Європейські стандарти судово-експертної діяльності в Україні: основні напрямки та перспективи впровадження. *Вдосконалення правового механізму захисту прав та свобод людини і громадянина в умовах євроінтеграції* : матеріали Всеукраїнської конференції (м. Львів, 29 березня 2019 р.). Львів : СПОЛОМ, 2019. С. 126–130.

183. Дуфенюк О. М. Забезпечення судово-експертної діяльності у кримінальному провадженні: системна парадигма. *Вісник Львівського торговельно-економічного університету*. 2019. Вип. 8. С. 163–173.

184. Дуфенюк О. М. Інновації у розслідуванні ДТП на прикладі застосування 3D технологій. *Інформаційні технології в освіті та практиці* : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Львів, 17 грудня 2021 р.). Львів : ЛьВДУС, 2021. С. 20–22.

185. Дуфенюк О. М. Інституційний баланс у кримінальному провадженні. *Вісник Львівського торговельно-економічного університету*. 2021. Вип. 10. С. 81–88. DOI: <https://doi.org/10.36477/2616-7611-2021-10-11>

186. Дуфенюк О. М. Інституційний баланс як умова дотримання прав людини у системі кримінальної юстиції. *Незалежність України: права людини та національна безпека* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 21 травня 2021 р.). Львів : ННІППЮ, 2021. С. 154–157.

187. Дуфенюк О. М., Ковальська М. Ю. Новітні технології у практиці досудового розслідування на прикладі використання 3D-сканерів та смартфонів при огляді місця події. *Порівняльно-аналітичне право*. 2014. № 2. С. 302–305.

188. Дуфенюк О. М. Концепт балансу у теоретико-правовому та кримінально-процесуальному дискурсі. *Вісник Львівського торговельно-економічного університету*. 2023. № 13. С. 6–11. DOI: <https://doi.org/10.32782/2616-7611-2023-13-01>

189. Дуфенюк О. М. Криміналістика у призмі сучасної освітньої парадигми. *Соціально-правові студії*. 2020. № 2. С. 36–43. DOI: [10.32518/2617-4162-2020-2-36-43](https://doi.org/10.32518/2617-4162-2020-2-36-43)

190. Дуфенюк О. М. Кримінальне провадження у філософській рефлексії. *Митна справа*. 2014. № 3 (93). Ч. 2. С. 77–83.

191. Дуфенюк О. М., Марко О. І. Інноваційні технології 3D-сканування у криміналістичній діяльності. *Порівняльно-аналітичне право*. 2018. № 1. С. 313–315.

192. Дуфенюк О. М. Матеріальне забезпечення інституційної інфраструктури кримінального провадження. *Теоретико-прикладні проблеми правового регулювання в Україні* : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Львів, 11 грудня 2021 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2021. С. 242–246.

193. Дуфенюк О. М. Методологічні засади дослідження балансу в кримінальному провадженні. *Теоретико-прикладні проблеми юридичної науки на сучасному етапі реформування кримінальної юстиції* : збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції (м. Хмельницький, 26 травня 2023 р.). Хмельницький : Хмельницький університет управління та права ім. Леоніда Юзькова, 2023. С. 54–56.

194. Дуфенюк О. М. Міжнародний досвід протидії поліцейській корупції. *Проблеми кримінально-правового, кримінального процесуального та криміналістичного забезпечення прав особи в Україні* : матеріали Міжнародної конференції (м. Львів, 7 червня 2019 р.). Львів : НУ «ЛП», 2019. С. 76–79.

195. Дуфенюк О. М. Напрями використання безпілотних літальних апаратів (дронів) органами поліції. *Інформаційні технології в освіті та практиці* : збірник наукових статей за матеріалами доповідей Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Львів, 20 грудня 2019 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2019. С. 162–165.

196. Дуфенюк О. М. Оптимізація балансу освіти й практики як чинник підвищення якості кримінального провадження. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2023. № 2. С. 335–341. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.02.58>

197. Дуфенюк О. М. Оптимум Парето у кримінальному провадженні на прикладі останніх «воєнних новел». *Українська кримінальна юстиція в умовах війни* : матеріали VIII (XXI) Львівського форуму кримінальної юстиції (м. Львів, 9–11 червня 2022 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2022. С. 103–106.

198. Дуфенюк О. М. Перевірка доброчесності поліцейських: поняття, види та міжнародна практика. *Проблеми вдосконалення діяльності правоохоронних*

органів щодо виявлення, припинення та превенції корупційних проявів : матеріали постійно діючого науково-практичного семінару (м. Львів, 24 травня 2019 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2019. С. 58–64.

199. Дуфенюк О. М. Польський досвід підготовки юристів до роботи з науковими доказами у кримінальному провадженні. *Форум права*. 2019. № 57 (4). С. 26–37. DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.3403545>

200. Дуфенюк О. М. Полярність та конвергенція об'єктивності та суб'єктивності у кримінальному провадженні. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2023. № 1 (48). С. 110–116. DOI: [10.32782/пуув.v1.2023.22](https://doi.org/10.32782/пуув.v1.2023.22)

201. Дуфенюк О. М. Потерпілий-медіатор-підозрюваний: дев'ять років практики посередництва в Україні. *Соціально-правові студії*. 2021. Вип. 1. С. 29–38. DOI: [10.32518/2617-4162-2021-1-29-38](https://doi.org/10.32518/2617-4162-2021-1-29-38)

202. Дуфенюк О. М. Правові механізми забезпечення балансу приватних та публічних інтересів у кримінальному провадженні. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2022. Вип. 4 (45). С. 117–122. DOI: <https://doi.org/10.32782/пуув.v4.2022.22>

203. Дуфенюк О. М. Принцип пропорційності при балансуванні інтересів у кримінальному процесі: дебати критиків та прихильників. *Кримінальна юстиція в Україні: реалії та перспективи* : матеріали засідання круглого столу (м. Львів, 23 вересня 2022 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2022. С. 149–153.

204. Дуфенюк О. М. Радянський та пострадянський кримінальний процес в Україні: балансування між минулим та сучасним. *Соціально-правові студії*. 2021. Вип. 4. С. 28–40. DOI: [10.32518/2617-4162-2021-4-28-40](https://doi.org/10.32518/2617-4162-2021-4-28-40)

205. Дуфенюк О. М. Ризики неналежного застосування правових позицій Європейського суду з прав людини українською Фемідою. *Державотворення та правотворення в контексті євроінтеграції* : матеріали доповідей, виступів і повідомлень учасників V-го Всеукраїнського круглого столу (м. Львів, 9 грудня 2019 р.). Львів : ПП «Видавництво «БОНА», 2019. С. 80–83.

206. Дуфенюк О. М. Розслідування воєнних злочинів в Україні: виклики, стандарти, інновації. *Baltic Journal of Legal and Social Sciences*. 2022. № 1. Р. 46–56. DOI: <https://doi.org/10.30525/2592-8813-2022-1-6>

207. Дуфенюк О. М. Розслідування воєнних злочинів: логістичні, криміналістичні та судово-медичні питання. *Юридичний електронний журнал*. 2022. № 4. С. 369–374. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-4/88>

208. Дуфенюк О. М. Структура інституційного середовища кримінального провадження. *Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах* : збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 5 листопада 2021 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2021. С. 61–65.

209. Дуфенюк О. М. Суб'єктивізм експерта у кримінальному провадженні. *Соціально-правові студії*. 2019. № 4. С. 74–81. DOI: 10.32518/2617-4162-2019-4-74-81

210. Дуфенюк О. М. Сучасний стан інституційного балансу у кримінальному провадженні. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2022. Том 29. № 4. С. 147–163. DOI: 10.31359/1993-0909-2022-29-4-147

211. Дуфенюк О. М. Тактика огляду з «висоти пташиного польоту» або дрони на службі в органах поліції. *Процесуальне та криміналістичне забезпечення досудового розслідування* : матеріали науково-практичного семінару (м. Львів, 25 жовтня 2019 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2019. С. 37–41.

212. Дуфенюк О. М. Теоретичні уявлення про баланс у кримінальному провадженні: особистісний рівень. *Актуальні проблеми приватного та публічного права* : матеріали V Міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої 94-річчю з дня народження члена-кореспондента НАПрН України, академіка Міжнародної кадрової академії, Заслуженого діяча науки України, доктора юридичних наук, професора О. І. Процевського (м. Харків, 31 березня 2023 р.). Харків : ХНПУ ім. Г. С. Сковороди, 2023. С. 451–453.

213. Дуфенюк О. М. Угода про визнання винуватості у кримінальному провадженні в світлі закордонної наукової доктрини. *Роль та місце правоохоронних органів у розбудові демократичної правової держави* :

матеріали XIII Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції (м. Одеса, 31 березня 2021 р.). Одеса : ОДУВС, 2021. С. 166–167.

214. Дуфенюк О. М. Участь України у творенні єдиного європейського експертного простору. *Теорія та практика адаптації законодавства України до законодавства ЄС* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 8 червня 2018 р.). Київ : КНУ ім. Тараса Шевченка, 2018. С. 67–70.

215. Дуфенюк О. М. Феміда над мікроскопом або «наукові докази» у кримінальному провадженні (питання термінології). *Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах* : збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 8 листопада 2019 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2019. С. 52–54.

216. Дуфенюк О. М. Формалізм у кримінальному провадженні: сутність та ризику дисбалансу. *Юридичний вісник*. 2022. Вип. 6. С. 84–94. DOI: <https://doi.org/10.32782/yuv.v6.2022.11>

217. Дуфенюк О. М. Характеристики балансу приватних та публічних інтересів у кримінальному провадженні. *Юридичний електронний журнал*. 2022. № 12. С. 430–434. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-12/101>

218. Дуфенюк О. М. Штучний інтелект як засіб забезпечення балансу в дихотомії «об’єктивність – суб’єктивність» у кримінальному провадженні. *Міжнародна науково-практична конференція ТНУ до 160-річниці від дня народження В. І. Вернадського* : матеріали (м. Київ, 16–17 березня 2023 р.). Частина 2. Львів – Торунь : Liha-Pres, 2023. С. 88–92. DOI: <https://doi.org/10.36059/978-966-397-303-6-21>

219. Дуфенюк О. М. Як технологія 3D сканування змінює якість розслідування кримінальних правопорушень. *Проблеми застосування інформаційних технологій правоохоронними структурами України та вищими навчальними закладами зі специфічними умовами навчання* : збірник наукових статей за матеріалами доповідей Міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 22 грудня 2017 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2018. С. 35–39.

220. Дуфенюк О. М. CSI-ефект: позитивний та негативний вплив фільмів криміналістичного жанру. *Актуальні питання судової експертології, криміналістики та кримінального процесу* : матеріали II Міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 19 листопада 2020 р.). Київ : Видавництво Ліра-К, 2020. С. 173–177.

221. Дяков В. Проблеми реалізації принципу змагальності у кримінальному процесі. *Підприємництво, господарство і право*. 2016. № 8. С. 169–174.

222. Ейбатов З. М. Змагальність сторін у кримінальному процесі під час розгляду скарги на процесуальні порушення. *Вісник Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна*. 2018. Вип. 25. С. 128–130.

223. Експертний аналіз діяльності Національного антикорупційного бюро України (березень 2018 р.). URL: https://nabu.gov.ua/sites/default/files/page_uploads/25.04/nabu_assessment_report_ukr.pdf.

224. Євхутіч І. М. Мораль і право як суспільні інститути: проблеми осмислення в умовах побудови громадянського суспільства. *Європейські перспективи*. 2012. № 2 (1). С. 87–93.

225. Єні О. В. Внутрішнє переконання прокурора як необхідна умова його процесуальної діяльності у кримінальному провадженні. *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. 2012. № 2 (6). С. 1–13.

226. Євтошук Ю. О. Принцип пропорційності як необхідна складова верховенства права : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 ; Університет економіки та права «КРОК». Київ, 2015. 214 с.

227. Журавель В. А., Павлюк Н. В., Резнікова О. І. Поняття та засоби криміналістичного забезпечення розслідування корупційних злочинів. *Питання боротьби зі злочинністю*. 2016. Вип. 32. С. 13–30.

228. Журба А. І. Емерджентність спрямовуючих факторів кримінального судочинства України. *Наука і правоохорона*. 2013. № 4. С. 65–69.

229. Журба А. І. Завдання кримінального провадження: структура і взаємозв'язок з іншими системо утворюючими факторами кримінального

судочинства. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2014. № 2. С. 104–106.

230. Журба А. І. Ієрархічність спрямування системи кримінального судочинства України. *Правничий часопис Донецького університету*. 2013. № 2. С. 34–41.

231. Журба А. І. Мета кримінального судочинства України: теоретичні проблеми змісту. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2014. Вип. 25. С. 248–250.

232. Забзалюк Д. Є. Політико-правова доктрина: теоретико-історичний аналіз. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. 2018. Вип. 3. С. 27–36.

233. Заборовський В. В., Соханич В. М. До питань про поняття зловживання процесуальними правами. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2018. № 53. Том 2. С. 66–70.

234. Завидняк В. І. Проблеми впровадження прецедентних рішень ЄСПЛ у кримінальне судочинство України. *Міжнародний юридичний вісник: актуальні проблеми сучасності (теорія та практика)*. 2019. Вип. 14. С. 181–188.

235. Заволока Ю. М., Сідненко М. В., Івко А. В. Міграційні процеси у контексті глобалізації світової економіки. *Ефективна економіка*. 2020. № 4. С. 1–9. DOI: 10.32702/2307-2105-2020.4.76

236. Загородній В. Є. Професійна підготовка прокурорів у контексті прийняття нового Закону України «Про прокуратуру». *Митна справа*. 2014. № 5 (2.2). С. 109–114.

237. Загурський О. Б. Завдання кримінального провадження в контексті нової кримінальної процесуальної політики України. *Право і безпека*. 2012. № 5 (47). С. 161–165.

238. Задорожний Ю. А. Правові позиції Конституційного Суду України: щодо питання про законодавче регулювання. *Право і суспільство*. 2016. № 4(2). С. 15–20.

239. Зайцев Ю. Д. Радянська репресивна система в боротьбі проти опозиційного руху в Північному Причорномор'ї. *Вісник університету внутрішніх справ*. 1999. Вип. 7 (2). С. 59–74.

240. Законопроект 9055 консолидував адвокатуру у захисті прав на професію. Національна асоціація адвокатів України. 15.02.2019. URL: <https://unba.org.ua/news/4107-zakonoproekt-9055-konsoliduvav-advokaturu-u-zahisti-prav-na-profesiyu.html>.

241. Захаров Б. Нарис історії дисидентського руху в Україні (1956–1987). Харків : Фоліо, 2003. 143 с.

242. Захаров В. П., Рудешко В. І. Біометричні технології в ХХІ столітті та їх використання правоохоронними органами : посібник. 2-ге вид., доп. Львів : ЛьвДУВС, 2015. 492 с.

243. Захарченко П., Мірошниченко М. Про необхідність підвищення уваги до об'єкта дисертаційного дослідження з юридичних наук. *Право України*. 2021. № 3. С. 76–90.

244. Звіт II півріччя 2022 р. НАБУ. 62 с. URL: https://nabu.gov.ua/site/assets/files/28001/maket_zvitu_dlya_saytu_0.pdf.

245. Зеленецький В., Лобойко Л. Критерії оцінки ефективності діяльності органів кримінального переслідування в Україні. *Вісник Академії правових наук України*. 2009. № 2 (57). С. 185–196.

246. Зеленський С. М. Правосуддя, що відповідає уявленням про справедливість, у кримінальному провадженні. *Наукові праці Національного університету «Одеська юридична академія»*. 2015. Т. 15. С. 269–275.

247. Зеленський С. М. Функціональне призначення справедливості у кримінальному провадженні. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 2. С. 97–101.

248. Зимовець Р. Дві концепції суспільного договору і специфіка правової моралі. *Філософська думка*. 2015. № 1. С. 101–115.

249. Зимовець Р. Природне право і правова мораль. До питання співвідношення моралі та права у «понятті права» Г. Харта. *Філософія права і загальна теорія права*. 2014. № 1–2. С. 253–267.

250. Зінченко О. В. Змагальність кримінального провадження та її реалізація на стадії досудового розслідування. *Вісник Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна*. 2017. Вип. 24. С. 207–209.

251. Зіньковський І. Строки досудового розслідування: проблеми застосування оновлених норм Кримінального процесуального кодексу України. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2018. № 2 (54). С. 86–96.

252. Зошій І. В. Формування професійної компетентності майбутніх юристів. *Молодий вчений*. 2018. № 3 (2). С. 487–492.

253. Зошій І. В. Мотив і мотивація досягнення як важливий показник професійної компетентності юристів. *Технології розвитку інтелекту*. 2016. Т. 2. Вип. 1. С. 1–12.

254. Зуєва Л. Є. Свобода професійної діяльності адвоката та зловживання процесуальними правами: окремі питання розмежування. *Адвокатура: минуле, сучасність та майбутнє* : матеріали X Міжнародної науково-практичної конференції (м. Одеса, 6 листопада, 2020 р.). Одеса : Фенікс, 2020. С. 50–55.

255. Іванов М. С. Національний правовий механізм забезпечення прав учасників кримінального провадження. *Вісник кримінального судочинства*. 2018. № 2. С. 195–201.

256. Івашкевич І. В. Характеристика підструктур особистості та визначення складових професійної компетентності юриста. *Психологія: реальність і перспективи*. 2016. Вип. 6. С. 66–71.

257. Івашкевич І. В. Структура професійної компетентності юриста. *Технології розвитку інтелекту*. 2016. Т. 2. Вип. 2. С. 1–21.

258. Івашкевич І. В. Особливості професійної діяльності юриста та структура його професійної компетентності. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія»*. 2016. Вип. 3. С. 79–93.

259. Івашкевич І. В. Функціональний підхід до визначення змісту та структури професійної компетентності майбутніх юристів. *Проблеми сучасної психології*. 2016. Вип. 32. С. 167–180.

260. Ільченко О. В., Проценко В. А. Проблеми розслідувань кримінальних проваджень віднесених до підслідності Державного бюро розслідувань. *Правові горизонти*. 2018. № 12 (25). С. 42–47.

261. Ісмаїлова Л. Б. Принципи рівності й змагальності сторін та їх реалізація в кримінальному судочинстві. *Вісник Академії адвокатури України*. 2004. № 1. С. 68–75.

262. Іщенко Д. А. Криміналістика і наукознавство. *Право і суспільство*. 2011. № 4. С. 190–200.

263. Іщенко О. М. Медіація в кримінальному процесі: зарубіжний досвід та перспективи України. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2016. Вип. 39 (2). С. 126–129.

264. Кавун Д. Про зміну стратегії кримінального процесу в Україні. *Вісник Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна*. 2015. Вип. 20. С. 248–250.

265. Кавун Д. М. Кримінальний процесуальний механізм забезпечення прав потерпілого (фізичної особи) у досудовому розслідуванні : дис... канд. юрид. наук 12.00.09 ; Харківський національний університет ім. В. Н. Каразіна. Харків, 2016. 214 с.

266. Калішенко Є. О. Інституційне забезпечення розвитку електронного урядування в Україні. *Право. Людина. Довкілля*. 2020. Вип. 11. № 1. С. 110–117.

267. Калніна-Кауне С. Первинна підготовка в країнах ЄС. Короткий огляд. *Методологія і зміст: підхід Латвійського суддівського тренінгового центру. Слово Національної школи суддів України*. 2020. № 1. С. 140–144.

268. Калужна О. Чи не (за) багато політики, (за) мало права у підходах до передання на вирішення слідчого судді питання про залучення експерта на стадії досудового розслідування? (за законом № 2147-VIII від 3 жовтня 2017 року). *Право і суспільство*. 2018. № 2 (2). С. 211–222.

269. Калюжний Р. А. Теорія держави і права – основа формування професійної компетентності майбутніх правників. *Юридичний вісник. Повітряне і космічне право*. 2017. № 1. С. 194–196.

270. Кампо В. Правові позиції Конституційного Суду України як необхідний елемент забезпечення судово-правової реформи. *Вісник Конституційного Суду України*. 2010. № 2. С. 112–122.

271. Канюка І. М. Принцип процесуальної економії в кримінальному судочинстві України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Національний університет «Одеська юридична академія». Одеса, 2015. 20 с.

272. Канюка І. М. Реалізація принципу процесуальної економії в судовому провадженні. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2016. Вип. 1. С. 242–245.

273. Капліна О. В., Євсєєв О. П. Проблеми перегляду правових позицій Конституційним Судом України. *Державне будівництво та місцеве самоврядування*. 2013. Вип. 26. С. 33–46.

274. Капліна О. В. Принципи кримінального провадження – правова та моральна основа кримінальної процесуальної діяльності. *Суперечності взаємодії моралі і права в сучасному суспільстві* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Харків, 22 травня 2020 р.). Харків : Друкарня Мадрид, 2020. С. 16–21.

275. Капліна О. Проблеми зловживання правом у кримінальному процесі. *Вісник Академії правових наук України*. 2010. № 3. С. 286–295.

276. Капліна О. В., Туманянц А. Р., Шаренко С. Л. Судочинство у кримінальному провадженні під час пандемії COVID-19: міжнародний досвід та вітчизняна практика. *Порівняльно-аналітичне право*. 2020. № 3. С. 141–167.

277. Кармаза О. О. Експерт у галузі права в судовому процесі: теорія та судова практика. *Право і суспільство*. 2019. № 5. С. 89–94.

278. Карпенко М., Зоря О., Малова О. Захист конституційних прав крізь призму заходів забезпечення при здійсненні кримінального провадження. *Юридична наука*. 2013. № 4. С. 121–130.

279. Карпов Н. С. Змагальність у слідстві: криміналістичний аспект. *Університетські наукові записки*. 2006. № 2. С. 254–259.

280. Касапоглу С. О. Формалізм і формальності в реалізації норм кримінального процесуального права. *Вісник Асоціації кримінального права України*. 2017. Вип. 2. С. 209–217.

281. Кельман М. С. Співвідношення методу і методологічного підходу у правовій науці. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. 2016. № 850. С. 204–211.

282. Кельман М. С. Юридична наука: проблеми методології : монографія. Тернопіль : ТзОВ «Терно-граф», 2011. 492 с.

283. Керівні принципи Комітету Міністрів Ради Європи щодо правосуддя, дружнього до дітей, прийняті Комітетом міністрів 17 листопада 2010 року під час 1098-го засідання заступників міністрів. Страсбург : Рада Європи, 2013. 51 с. URL: <https://rm.coe.int/16804c2188>.

284. Керівні принципи ООН, що стосуються ролі осіб, які здійснюють судові переслідування, від 07.09.1990. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_859#Text.

285. Кирилюк Є. Інституційне середовище та його вплив на розвиток суб'єктів соціально-культурної сфери. *Економіка і менеджмент культури*. 2015. № 1. С. 5–14.

286. Кицан Ю. І. Реалізація засади змагальності сторін на стадії досудового розслідування. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2015. Вип. 17 (2). С. 119–121.

287. Кібенко О. Окрема думка судді Верховного Суду – диверсія чи героїчний вчинок? *Юридична газета*. 2018. № 34 (636). URL: <https://yur-gazeta.com/publications/practice/insh/okrema-dumka-suddi-verhovnogo-sudu--diversiya-chi-geroyichniy-vchinok.html>.

288. Кіпер О. О. Процесуальна самостійність слідчого як гарантія всебічного, повного й неупередженого розслідування у кримінальному

провадженні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Національний університет «Одеська юридична академія». Одеса, 2017. 240 с.

289. Клещенко Н. О. Роль правової доктрини на формування національного законодавства: реалії сьогодення. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 6. С. 31–33. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-6/5>

290. Клімчик В. В. Інституційне забезпечення фіскального регулювання зовнішньоторговельної діяльності в Україні. *Інноваційна економіка*. 2014. № 4. С. 79–85.

291. Кобченко К. Декомунізація в Україні: постколоніальний Контекст. *Українознавчий альманах*. 2016. Вип. 19. С. 66–70.

292. Коваленко Ю. М. Сучасне інституційне середовище фінансового сектору економіки України. *Фінанси України*. 2013. № 5. С. 100–111.

293. Ковальчук С. О. Забезпечення справедливого балансу між вимогами загального (суспільного) інтересу та захисту права власності як умова правомірності втручання у нього під час кримінального провадження: правові позиції ЄСПЛ. *Наше право*. 2019. № 2. С. 74–82.

294. Ковальчук С. О. Здійснення захисту у кримінальних справах на засадах змагальності та диспозитивності : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Одеська національна юридична академія. Одеса, 2007. 20 с.

295. Козленко А. Ю. Приватний інтерес у кримінальному провадженні. *Порівняльно-аналітичне право*. 2014. № 3. С. 194–196.

296. Козленко А. Ю. Потерпілий як суб'єкт приватного обвинувачення. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2014. № 9–1. С. 209–211.

297. Козьяков І. Принципи постійної професійної підготовки прокурорів. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2016. № 2. С. 37–43.

298. Козюбра М. І. Загальнотеоретичне правознавство в умовах сучасних глобалізаційних трансформацій. *Наукові записки НаУКМА*. 2017. Т. 193. С. 3–11.

299. Козюбра М. І. Моделі (типи) юридичної аргументації. *Наукові записки НаУКМА*. 2013. Т. 144–145. С. 3–8.
300. Козюбра М. І. Право і людина: лінії взаємозв'язків та тенденції розвитку. *Наукові записки НаУКМА*. 2015. Т. 168. С. 3–9.
301. Козюбра М. І. Правознавство, наука, методологія: еволюція підходів до їхніх взаємозв'язків. *Наукові записки НаУКМА*. 2018. Т. 1. С. 3–8.
302. Козюбра М. І. Принципи верховенства права і правової держави: єдність основних вимог. *Наукові записки НаУКМА*. 2007. Т. 64. С. 3–9.
303. Козюбра М. І. Юридичне тлумачення: проблеми методології. *Наукові записки НаУКМА*. 2014. Т. 155. С. 3–8.
304. Комі Дж. Вища вірність. Правда, брехня і лідерство. Спогади директора ФБР / пер. з англ. Н. Старовойт. 2-ге вид. Київ : Лабораторія, 2023. 288 с.
305. Конвенція проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання від 10.12.1984. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_085#Text.
306. Констанкевич Ю. З. Морально-етичні критерії як конституційна умова формування органів публічної влади в Україні : дис. ... докт. філос. в галузі знань 08 «Право» : 081 «Право» ; Національний університет «Одеська юридична академія». Одеса, 2021. 283 с.
307. Констанкевич Ю. З. Реалізація конституційної умови високих моральних якостей судді Конституційного Суду України. *Правове життя сучасної України* : матеріали науково-практичної конференції (м. Одеса, 17 травня 2019 р.). Одеса : ВД «Гельветика», 2019. У 2 т. Т. 1. С. 339–342.
308. Конституційна юрисдикція : підручник / Ю. Г. Барабаш, І. І. Дахова, О. П. Євсєєв та ін. / за ред. Ю. Г. Барабаша та А. О. Селіванова. Харків : Право, 2012. 168 с.
309. Концептуальні основи побудови сучасного кримінального процесу України : монографія ; Н. В. Глинська, Л. М. Лобойко, О. І. Марочкін та ін. ; за

заг. ред. О. Г. Шило. Харків : НДІ ВПЗ ім. акад. В. В. Сташиса НАПрНУ, 2016. 264 с.

310. Концептуальні підходи до реформування органів внутрішніх справ як складової правоохоронної системи та сектору безпеки і оборони України. Київ : Центр Разумкова, 2015. 56 с.

311. Корчак Н. М., Пархоменко-Куцевіл О. І. Добročесність державного службовця: етичний та юридичний виміри. *Юридичний вісник. Повітряне і космічне право*. 2021. № 2. С. 78–84.

312. Костенко О. Природні і людські фактори у праві (Дослідження з позиції соціального натуралізму). *Вісник НАН України*. 2005. № 8. С. 25–35.

313. Костицька М. Критика безпосереднього застосування філософії у радянському кримінальному процесі (стосовно доказів і доказування). *Філософські та методологічні проблеми права*. 2011. № 1. С. 94–105.

314. Костицький М. В. Про науку кримінального процесу, кримінальне процесуальне право і законодавство (філософський погляд). *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 1. С. 31–37.

315. Костін М. І. Мета кримінального судочинства як системоутворювальний чинник організації кримінально-процесуальної діяльності. *Правова позиція*. 2018. № 1 (20). С. 51–56.

316. Костін М. І. Природа негласних слідчих (розшукових) дій у системі «логічного доказування» *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 2. С. 250–256.

317. Коструба А. В. Проблеми формування професійної комунікативної компетентності юристів. *Приватне право і підприємництво*. 2019. Вип. 19. С. 29–33.

318. Котормус Т. Зловживання процесуальними правами: кримінально-правовий аспект. URL: <https://radako.com.ua/news/zlovzhivannya-procesualnimi-pravami-kriminalno-pravoviy-aspekt>.

319. Котюк І. І., Котюк О. І. Мета як філософсько-прагматичний орієнтир кримінального провадження. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2015. № 2. С. 167–168.

320. Костюченко О., Дмитрієва Ю. Реалізація принципу змагальності під час досудового розслідування. *Юридичний вісник*. 2014. № 3. С. 175–179.

321. Кравчук О. В. Правові позиції Конституційного Суду України як джерело права. *Бюлетень Міністерства юстиції України*. 2011. № 4. С. 117–121.

322. Крамар Р. З книжкової полиці українського дисидента (за матеріалами справи Володимира Горового). *Метаморфози в сучасній українській літературі*. Варшава – Івано-Франківськ, 2014. С. 75–84.

323. Крапивін Є. О. Оцінка ефективності роботи поліції в Україні: від «палиць» до нової системи (на прикладі органів досудового розслідування) : науково-практичне видання. Київ : Софія-А, 2016. 120 с.

324. Крапивін Є. Оцінка впровадженості кримінальних проступків в Україні. Київ, 2021. 59 с. URL: <https://rm.coe.int/ukr-criminal-misdem-research-final-main-body/1680a1e989>.

325. Крикливець Д. Є. Реалізація засади змагальності під час розгляду скарг слідчим суддею : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Львівський національний університет ім. Івана Франка. Львів, 2016. 20 с.

326. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9-10. С. 474. Ст. 88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.

327. Крицька І. О. Окремі аспекти реалізації засади змагальності під час формування речових доказів у кримінальному провадженні. *Форум права*. 2016. № 5. С. 89–95.

328. Кубрак П. М. Досудове провадження в кримінальному процесі за кримінально-процесуальним кодексом України 1961 року. *Юридична наука*. 2017. № 7. С. 151–181.

329. Кубрак П. М. Порівняльне дослідження початку кримінального провадження в Україні за КПК України 1961 та 2012 років. *Юридична наука*. 2017. № 8. С. 118–126.

330. Кузьменко О. В. Реалізація засади змагальності сторін та свободи в поданні ними суду своїх доказів в кримінальному процесі деяких країн світу. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2021. Вип. 64. С. 313–316.

331. Куйбіда Р. О. Реформування правосуддя в Україні: стан і перспективи. Київ : Атіка, 2004. 288 с.

332. Куліков О. П. Активна правова позиція особистості в кримінальному процесі: механізм забезпечення : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Одеська національна юридична академія. Одеса, 2010. 21 с.

333. Кунєва З. Ю. Публічні формальності: сутність, значення. *Правова позиція*. 2016. № 2. С. 62–79.

334. Кунєва З. Ю. Сутність і зміст публічно-правового поняття «формальності». *Публічне право*. 2015. № 3. С. 368–374.

335. Курко М. Н., Біленчук П. Д. Концептуальні засади сучасного наукового забезпечення кримінального провадження в Україні. *Наше право*. 2013. № 10. С. 68–80.

336. Куц В. М. Підготовка прокурорських кадрів у контексті реформування правничої освіти: європейські моделі та вітчизняні реалії. *Юридична наука*. 2011. № 1. С. 28–33.

337. Кучер О. В. Змагальність сторін у кримінальному процесі: проблемні аспекти здійснення захисту під час судового провадження. *Вісник кримінального судочинства*. 2016. № 2. С. 63–69.

338. Кучинська О. Гарантії забезпечення прав учасників кримінального провадження за новим Кримінальним процесуальним кодексом України. *Слово Національної школи суддів України*. 2012. № 1. С. 67–73.

339. Кучинська О. Поняття гарантій забезпечення прав учасників кримінального провадження. *Адвокат*. 2012. № 7. С. 4–8.

340. Лавлінський Р. Механізми формування соціальних стереотипів у суспільстві засобами мас-медіа. *Наукові записки*. 2010. Вип. 7. С. 164–176.

341. Лазарєв В. В., Жидовцева О. А. Щодо наукової дискусії про юридичну природу зловживання правом. *Право і безпека*. 2021. № 1. С. 151–155.

342. Ланцедова Ю. О. Основні протиріччя між принципом змагальності та встановленням об'єктивної істини у кримінальному провадженні. *Сучасне право в епоху соціальних змін* : матеріали XI Міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 26 лютого 2021 р.). Тернопіль : Вектор, 2021. С. 300–302.

343. Ланцедова Ю. О., Остапенко Л. А. Проблеми співвідношення асиметрії повноважень сторін захисту та обвинувачення і принципу змагальності кримінального провадження. *Журнал східноєвропейського права*. 2019. № 60. С. 80–92.

344. Лапкін А. В. Питання здійснення прокуратурою досудового розслідування. *Питання боротьби зі злочинністю*. 2020. № 39. С. 79–84.

345. Левандовська І. До питання визначення категорії «окрема думка судді» у сучасному конституційному праві. *Право України*. 2021. № 9. С. 163–181.

346. Левандовська І. В. Окрема думка судді Конституційного Суду України як гарантія принципу незалежності: pro et contra. *Юридичний вісник. Повітряне і космічне право*. 2021. № 3. С. 97–102.

347. Легких К. В. Катування: чи є зміни на краще у зв'язку з прийняттям нового КПК України. *Вісник Академії адвокатури України*. 2012. № 3. С. 127–131.

348. Леоненко М. Проблеми демократизації кримінального судочинства України в контексті ідеологічного підходу. *Гуманізація кримінальної відповідальності та демократизація кримінального судочинства* : матеріали Міжнародного науково-практичного симпозиуму (м. Івано-Франківськ, 18–19 листопада 2016 р.). Івано-Франківськ : РВВ Івано-Франківського університету права ім. Короля Данила Галицького, 2016. С. 108–111.

349. Лисак К. О. Транснаціональна злочинність як деструктивний мегатренд сучасності в умовах глобалізації. *Географія та туризм*. 2011. Вип. 13. С. 208–214.

350. Лисенкова К. Правова сутність змагальності в кримінальному провадженні. *Юридичний вісник*. 2014. № 4. С. 334–337.

351. Лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 13 вересня 2016 р. № 9-2388/0/4-16
URL: <https://ips.ligazakon.net/document/VRR00209>

352. Литвинчук О. І. Функціональна структура досудового розслідування. *Вісник кримінального судочинства*. 2015. № 1. С. 80–86.

353. Літвінова І. Ф. Внутрішнє переконання прокурора у механізмі прийняття кримінально-процесуальних рішень. *Право і суспільство*. 2018. № 5. С. 201–206.

354. Літкевич Д. О. Право Європейського Союзу як детермінанта, що впливає на правову модель кримінальної процесуальної форми. *Правові новели*. 2018. № 6. С. 174–180.

355. Лобойко Л. М., Банчук О. А. Кримінальний процес : навчальний посібник. Київ : ВАІТЕ, 2014. 280 с.

356. Лобойко Л. М. Кримінально-процесуальна компетенція. Дніпропетровськ : Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, 2006. 188 с.

357. Лобойко Л. М. Методи правового регулювання у кримінальному процесі України : автореф. дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.09 ; Національний юридичний університет ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2007. 37 с.

358. Лобойко Л. М. Принцип наукової обґрунтованості побудови сучасного кримінального процесу України. *Питання боротьби зі злочинністю*. 2016. Вип. 31. С. 40–54.

359. Логінова Н. Дискреційні повноваження судді: правові та моральні аспекти. *Вісник Національної академії Державної прикордонної служби України*. 2016. Вип. 11 (1). С. 166–167.

360. Лопушняк Г. С. Інституційне забезпечення державної соціальної політики: теоретико-проблемні аспекти. *Актуальні проблеми державного управління*. 2011. № 2. С. 1–7.

361. Лук'янчиков Б. Є., Лук'янчиков Є. Д. Слідчі (розшукові) дії як засоби інформаційного забезпечення кримінального провадження. *Інформація і право*. 2016. № 3. С. 68–72.

362. Лунін С. В. Принцип змагальності сторін як конституційна гарантія справедливого судочинства в Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.10 ; Академія адвокатури України. Київ, 2011. 19 с.

363. Луспеник Д. Д. Зловживання процесуальними правами: законодавча регламентація, способи виявлення та шляхи протидії. *Часопис цивільного і кримінального судочинства*. 2015. № 6 (27). С. 150–171.

364. Львова О. Л. Моральні засади універсальності прав людини. *Альманах права*. 2020. Вип. 11. С. 138–145.

365. Ляшенко Р. Д., Бальковська К. І. Шикана як особливий вид зловживання правом. *Вісник Запорізького національного університету*. 2014. № 2. С. 15–21.

366. Мазаракі Н. Співвідношення термінів «медіація» та «примирення». *Підприємництво, господарство і право*. 2017. № 11. С. 226–229.

367. Макбрайд Д. Проблеми застосування нового КПК: забезпечення відповідності стандартам ЄСПЛ. *Слово Національної школи суддів України*. 2013. № 4. С. 46–51.

368. Малетов Д. В. Щодо поняття «компетентність» судді Вищого антикорупційного суду. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2020. Вип. 6. С. 3–7.

369. Маловацький О. В. Правова природа терміну зловживання правом. *Науковий вісник Дипломатичної академії України*. 2003. Вип. 8. С. 334–341.

370. Маляренко В. Т. Перебудова кримінального процесу України в контексті європейських стандартів : монографія. Київ : Юрінком Інтер, 2005. 512 с.

371. Малярченко В. Т. Перебудова кримінального процесу України в контексті європейських стандартів: теорія, історія і практика : автореф. дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.09 ; Національна юридична академія України ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2005. 35 с.

372. Малярченко В. Провалена реформа, або Дещо про «реформаторські» зміни в прокуратурі та прокурорську майстерність. *Lexinform*. 27.02.2020. URL: <https://lexinform.com.ua/dumka-eksperta/provalena-reforma-abo-deshho-pro-reformatorski-zminy-v-prokuraturi-ta-prokurorsku-majsternist/>.

373. Малярчук Т. Про основні напрями оптимізації норм Кримінально-процесуального кодексу України. *Підприємництво, господарство і право*. 2009. № 12. С. 180–183.

374. Мамутов В. Проблеми науково-правової експертизи у контексті сталої судової практики судів загальної юрисдикції та Конституційного Суду України. *Вісник Конституційного Суду України*. 2013. № 2. С. 88–95.

375. Маньгора В. В. Болонський процес і професійна підготовка юристів. *Педагогічний дискурс*. 2013. Вип. 14. С. 298–303.

376. Маркуш М. А. Принцип змагальності в кримінальному процесі України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Національна юридична академія України ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2006. 20 с.

377. Маркуш М. А. Соціальна сутність змагальності. *Часопис Київського університету права*. 2013. № 4. С. 384–390.

378. Маркуш М. Феномен змагальності та конституційно-правова модель змагальності у кримінальному процесі України. *Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України*. 2016. № 2. С. 63–69.

379. Марочкін О. І. Щодо питання мотивування кримінальних процесуальних рішень. *Право і суспільство*. 2017. № 1. С. 252–258.

380. Марчак В. Я. Поняття та юридико-психологічні особливості формування внутрішнього переконання судді *Європейські перспективи*. 2013. № 5. С. 83–88.

381. Марченко А. Еволюція системи антикорупційних органів в Україні: від протидії до запобігання. *Збірник наукових праць Національної академії державного управління при Президентові України*. 2020. Вип. 2. С. 70–79.

382. Маслак Н. В. Деякі аспекти реалізації принципу пропорційності у національній системі кримінальної юстиції. *30 років розбудови Української державності та кримінальна юстиція як її базовий компонент: чого досягнуто і що втрачене?* : матеріали VII Львівського форуму кримінальної юстиції (м. Львів, 16–17 вересня 2021 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2022. С. 114–118.

383. Матвієвська Г. В. Заочне провадження як форма кримінального судочинства. *Університетські наукові записки*. 2011. № 3. С. 347–355.

384. Меліхова Ю. А. Вплив культури мислення судді на якість його внутрішнього переконання. *Гілея*. 2018. Вип. 133. С. 146–148.

385. Мельник С. М. Процесуальна форма у кримінальному судочинстві України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Київський національний університет ім. Тараса Шевченка. Київ, 2001. 22 с.

386. Мельничук С. Правові позиції в актах інтерпретаційної форми правотворчої діяльності. *Слово Національної школи суддів України*. 2016. № 1 (16). С. 42–49.

387. Микитюк М. А. Роль та місце безпілотних літальних апаратів при забезпеченні безпеки осіб під час проведення масових заходів. *Scientific Notes of Lviv University of Business and Law*. 2018. № 18. С. 41–47.

388. Миколенко О., Неледва М. Тенденції розвитку національного законодавства про медіацію та медіатора у кримінальному провадженні. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2020. № 4 (29). С. 193–197. DOI: 10.32837/ryuv.v1i4(29).422

389. Мирошніченко Ю. М. Змагальність кримінального судочинства України: історія, сучасність, перспективи. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2015. Вип. 6 (3). С. 101–105.

390. Мирошніченко Ю. Про критерій істини в кримінальному судочинстві. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2016. № 4. С. 206–210.

391. Мирошніченко Ю. М. Про об'єктивну істину і змагальність кримінального судочинства. *Вісник Маріупольського державного університету*. 2016. Вип. 11. С. 109–115.

392. Мирошніченко Т. М. Реалізація засади диспозитивності під час кримінального процесуального доказування. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2017. Т. 2. Вип. 46. С. 109–113.

393. Михайленко В. Еволюція судової практики у кримінальному провадженні в умовах воєнного стану: запобіжні заходи. *Юридична газета*. 03.05.2022. URL: <https://jur-gazeta.com/publications/practice/sudova-praktika/evolyuciya-sudovoyi-praktiki-u-kriminalnomu-provazhenni-v-umovah-voennogo-stanu-zapobizhni-zahodi.html>.

394. Михайленко В. В. Верховенство права як засада кримінального провадження. *Приватне та публічне право*. 2017. № 4. С. 128–133.

395. Михайленко В. В. Застосування належної правової процедури як завдання кримінального провадження. *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. 2020. № 1 (21). С. 1–17.

396. Михайленко В. В. Співвідношення засад верховенства права і законності у кримінальному процесі України. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2017. Вип. 6 (2). С. 158–163.

397. Михайленко В. Процесуальні зловживання під час досудового розслідування. *Протокол*. 14.06.2021. URL: https://protocol.ua/ru/protsesualni_zlovgivannya_pid_chas_dosudovogo_rozsliduvannya/.

398. Михайленко Д. Г. Обмеження принципу презумпції невинуватості нормою про незаконне збагачення в Україні: соціальна обумовленість та тест на пропорційність. *Наукові праці НУ ОЮА*. 2015. Т. 17. С. 356–400.

399. Мігашко В. Є. Вплив практики Європейського суду з прав людини на розвиток судової практики в Україні. *Молодий вчений*. 2019. № 2 (1). С. 184–188.

400. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права від 16.12.1966.
URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_043#Text.

401. Мілетич О. О. Зловживання правом: теоретико-прикладний аспект : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 ; Національний педагогічний університет ім. М. П. Драгоманова. Київ, 2015. 21 с.

402. Мілетич О. О. Проблеми юридичної кваліфікації категорії «зловживання правом» (загальнотеоретичний аспект). *Право і суспільство*. 2012. № 1. С. 60–63.

403. Міліціанов Р. В. Сутність та зміст змагальності сторін як основної конституційної засади судочинства. *Вісник Запорізького національного університету*. 2014. № 3. С. 27–34.

404. Мілорадова Н. Е. Застосування тренінгових технологій у професійній підготовці слідчих (на прикладі тренінгу «Психологія допиту»). *Юридична психологія*. 2020. № 1 (26). С. 62–69. DOI: <https://doi.org/10.33270/03202601.62>

405. Мірило верховенства права (правовладдя) національного рівня: практика України (Rule of law Checklist at national level: case of. Ukraine) / за заг. ред. М. Козюбри ; передмова : С. Головатий ; упор. та автори коментарів : В. Венгер, С. Головатий, А. Заєць та ін. Київ : Рада Європи ; Центр дослідження проблем верховенства права та його втілення в національну практику України Національного університету «Києво-Могилянська академія», 2021. 152 с.

406. Мірошниченко А. Суддівський розсуд, судова помилка та суддівське свавілля: погляд через призму юридичної відповідальності суддів. 59 с.
URL: <https://www.academia.edu/43070667>.

407. Міхайліна Т. Ціннісноорієнтований концепт правосвідомості. *Підприємництво, господарство і право*. 2018. № 1. С. 119–123.

408. Моїсєєв М. С. До питання організаційної структури Державного бюро розслідувань України. *Порівняльно-аналітичне право*. 2018. № 5. С. 233–236.

409. Моїсєєв О. М. Внутрішнє переконання в структурі експертних технологій. *Теорія та практика судової експертизи і криміналістики*. 2012. Вип. 12. С. 105–112.

410. Мойсей Г. Г. Правові позиції Конституційного Суду України в понятійно-категоріальному апараті науки конституційного права України. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2015. Вип. 4 (1). С. 72–76.

411. Морська Л. І. Модель системи формування медіаторської компетентності майбутніх юристів. *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету ім. В. Гнатюка*. 2015. № 2. С. 20–27.

412. Москаленко О. Концепція інституційного балансу в практиці Європейського Суду. *Вісник Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна*. 2014. № 18. С. 215–219.

413. Мудрик А. Б., Кихтюк О. В. До питання професійної компетентності юриста. *Психологічні перспективи*. 2020. Вип. 35. С. 83–100.

414. 35 неформальних практик у кримінальному судочинстві України / О. А. Банчук, І. О. Дмитрієва, Л. М. Лобойко, З. М. Саїдова. Київ : Арт-Дизайн, 2014. 48 с.

415. Навроцький В. Правова експертиза у кримінальних справах. URL: http://uba.ua/documents/doc/v_navrockiy_speech.pdf.

416. Навроцький В. О. Предмет, завдання та функції науки кримінального права. *Вісник Асоціації кримінального права України*. 2013. № 1 (1). С. 1–14.

417. Надибська О. Я. Аналіз об'єктивного та суб'єктивного в соціальній реальності. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2013. № 3. С. 55–58.

418. Насіленко Л. Професійна підготовка майбутніх юристів на основі компетентнісного підходу (з досвіду роботи Університету сучасних знань). *Освіта дорослих: теорія, досвід, перспективи*. 2013. Вип. 6. С. 75–81.

419. Насіленко Л. Формування комунікативної компетентності майбутніх юристів: досвід вищої школи України і Німеччини. *Порівняльна професійна педагогіка*. 2014. № 4 (3). С. 164–169.

420. Неганов В. В. Використання висновків ревізій у кримінальному провадженні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Національна академія внутрішніх справ. Київ, 2018. 22 с.

421. Нетеса Н. В. Суспільні та приватні інтереси в кримінальному праві: до питання пошуку балансу. *Питання боротьби зі злочинністю*. 2017. Вип. 33. С. 123–137.

422. Нор В., Капліна О. Роль доктрини в забезпеченні еволютивної динаміки кримінального процесуального права. *Право України*. 2022. № 1. С. 105–130.

423. Нор В. Т. Істина у кримінальному судочинстві: ідея, догма права, реалізація. *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. 2010. № 2. С. 1–14.

424. Носевич Н. Р. Напрями вдосконалення нормативно-правового забезпечення діяльності Державного бюро розслідувань у сфері протидії злочинності. *Правовий часопис Донбасу*. 2019. № 3 (68). С. 103–115.

425. Ободовський О. Про процедуру порядку добору та призначення на посаду судді місцевого суду. *Право України*. 2022. № 2. С. 161–179.

426. Ободовський О. Про процедуру призначення на посаду судді апеляційного суду. *Право України*. 2022. № 3. С. 80–100.

427. Овакімян М. А. Дотримання та реалізація принципу змагальності у контексті доказування сторонами у кримінальному провадженні України. *Форум права*. 2014. № 3. С. 265–270.

428. Овчаренко В. Правові позиції Конституційного Суду України: поняття, суть і можливості перегляду (продовження). *Вісник Конституційного Суду України*. 2013. № 6. С. 61–72.

429. Овчаренко О. М. Доступність правосуддя та гарантії його реалізації : монографія. Харків : Право, 2008. 304 с.

430. Огородник А. П., Гордєєв В. В. Професійна підготовка судді: інтерактивні методи навчання та їх застосування. *Слово Національної школи суддів України*. 2016. № 1. С. 6–17.

431. Одинцова І. М. Наявність виняткових прав сторони захисту як обов'язкова умова забезпечення принципів процесуальної рівності та змагальності сторін у кримінальному судочинстві України. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2016. Вип. 1. С. 92–94.

432. Олейняш Е. М. Підстави визнання протоколу обшуку недопустимим доказом у справі. *Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України*. 2010. Вип. 22. С. 226–234.

433. Олійник О. Місце і роль юридичної риторики в реалізації демократичного принципу змагальності сторін у судовому процесі. *Віче*. 2011. № 2. С. 30–32.

434. Оніщенко Н. М. Аксіосфера сучасної держави та сприйняття права в суспільстві: проблеми теорії. *Проблеми філософії права*. 2008–2009. Том VI–VII. С. 49–53.

435. Орлов Ю. Ю. Еволюція моралі: синергетичне бачення (Частина I. Людина: від об'єкта до суб'єкта соціальної еволюції). *Філософські та методологічні проблеми права*. 2013. № 1–2. С. 113–129.

436. Осетрова О.С. Визнання доказів недопустимими у кримінальному провадженні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Національна академія внутрішніх справ. Київ, 2016. 216 с.

437. Острогляд О. В., Кіцелюк В. І. Правові та моральні засади суддівського розсуду як фактор позитивної відповідальності суддів. *Науково-інформаційний вісник Івано-Франківського університету права ім. Короля Данила Галицького*. 2013. № 7. С. 265–271.

438. Павлишин А. Проблеми встановлення істини у кримінальних справах. *Wrocławsko-Lwowskie Zeszyty Prawnicze*. 2011. № 2. С. 5–18.

439. Панова А. В. Визнання доказів недопустимими у кримінальному провадженні : монографія. Харків : Право, 2017. 256 с.

440. Панов М. І. Доктрина кримінального права України: значення для науки і практики кримінального законотворення та правозастосування. *Право України*. 2020. № 2. С. 11–16.

441. Панов М. Вступ до актуальної теми. Правова доктрина та її значення для практики правотворення, правозастосування і розвитку юридичної науки: методологічні аспекти дослідження. *Право України*. 2022. № 1. С. 9–22.

442. Панов М. І. Основи методології науки кримінального права. *Вісник Асоціації кримінального права України*. 2017. Вип. 2. С. 1–41.

443. Панов М. І. Про співвідношення і взаємозв'язок понятійних апаратів наук кримінального циклу. *Право України*. 2019. № 9. С. 182–195.

444. Парасочкіна К. В. Деякі проблемні питання принципу змагальності на стадії досудового розслідування. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2005. Вип. 30. С. 160–165.

445. Пархоменко П. Деякі особливості застосування практики Європейського суду з прав людини в національному судочинстві: практичний аспект. *Практика Європейського суду з прав людини в діяльності органів прокуратури і суду: виклики та перспективи*. Київ : Національна академія прокуратури України, 2018. С. 140–144.

446. Паршак С. А. Механізм забезпечення прав учасників кримінального провадження у контексті правозахисної функції держави. *Європейські перспективи*. 2014. № 7. С. 157–162.

447. Паска Б. В. Луцький судовий процес над Валентином Морозом та Дмитром Іващенко у 1965–1966 роках. *Гілея*. 2016. Вип. 104. С. 54–59.

448. Патюк С. О. Завдання кримінального провадження України. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 1. С. 95–101.

449. Патерило І. В. Право як ціннісна категорія : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 ; НАН України. Інститут держави і права ім. В. М. Корецького. Київ, 2006. 20 с.

450. Пашук Т. Зловживання процесуальними правами: до загальнотеоретичної характеристики поняття (на матеріалах практики Європейського суду з прав людини). *Слово Національної школи суддів України*. 2021. № 1 (34). С. 166–175. DOI: 10.37566/2707-6849-2021-1(34)-14

451. Пащенко О. О. Наявність ресурсів для здійснення кримінального переслідування як обставина соціальної обумовленості кримінально-правових норм. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ ім. Е. О. Дідоренка*. 2016. Вип. 2. С. 129–140.

452. Пеньков С. В., Шендрик В. В. Аналіз організації інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності Національної поліції України. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2017. № 3 (78). С. 66–73.

453. Перепелиця Г. Загальні тенденції та відмінності у процесах трансформації України та країн Вишеградської групи. *Україна дипломатична*. 2013. Вип. 14. С. 1022–1060.

454. Перетятко Г. В. Вплив моралі на правове регулювання в Україні: загальнотеоретичні аспекти : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 ; Львівський національний університет ім. Івана Франка. Львів, 2018. 19 с.

455. Перунова О. М. Вимоги щодо форми і змісту процесуальних актів-документів цивільного судочинства. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2015. Вип. 13 (2). С. 22–24.

456. Петровський Е. П. Архівно-слідчі справи як джерело вивчення історії репресій в Україні у 1937–1938 рр. : автореф. дис. ... канд. істор. наук : 07.00.06 ; Інститут української археографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського. Київ, 2006. 23 с.

457. Пеший Д. Засада законності та її забезпечення у досудовому кримінальному провадженні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Національна академія внутрішніх справ. Київ, 2016. 210 с.

458. Пилипенко В. В. Історичний розвиток засади змагальності в кримінальному провадженні. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ ім. Е. О. Дідоренка*. 2021. Вип. 1. С. 175–189.

459. Пиріг І. В. Шляхи вдосконалення криміналістичного забезпечення досудового розслідування. *Криміналістика і судова експертиза*. 2018. Вип. 63. С. 135–143.

460. Писаревська О. В. Стратегічна компетентність у структурі професійної компетентності юристів-міжнародників (на прикладі досвіду університетів Франції). *Педагогічний альманах*. 2019. Вип. 42. С. 122–129.

461. Півненко Л. В. Щодо змісту засади змагальності сторін у кримінальному провадженні. *Збірник наукових праць Харківського національного педагогічного університету ім. Г. С. Сковороди*. 2014. Вип. 22. С. 161–166.

462. Пінто де Альбукерке П. Окрема думка. Шлях до справедливості / пер. з англ. та фр. В. А. Капліної ; упоряд., авт. передм. О. В. Капліна. Харків : Право, 2020. 552 с.

463. Піх Ю. Засада встановлення матеріальної правди (істини) у світлі реформ кримінального процесуального законодавства Республіки Польщі. *Вісник Львівського університету*. 2020. Вип. 71. С. 132–146.

464. Піх Ю. Матеріальна істина як мета та засада кримінального провадження Федеративної Республіки Німеччини. *Вісник Львівського університету*. 2019. Вип. 69. С. 161–172.

465. Плотнікова А. В. Деякі процесуальні складнощі у виконанні завдань кримінального провадження. *Збірник наукових праць Харківського національного педагогічного університету ім. Г. С. Сковороди*. 2018. Вип. 28. С. 139–147.

466. Погорецький М. А. Поняття кримінально-процесуальних гарантій. *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. 2014. № 2(10). С. 1–23.

467. Погорецький М. А., Волкотруб С. Г. Удосконалення кримінального процесуального законодавства щодо підслідності органів досудового розслідування. *Вісник кримінального судочинства*. 2017. № 1. С. 71–80.

468. Погорецький М. А. Зміст та форма кримінально-процесуальних відносин. *Вісник університету внутрішніх справ*. 1999. Вип. 9. С. 170–175.

469. Погорецький М. А., Саленко О. В. Забезпечення особі права на ефективну, реальну та практичну правову допомогу в кримінальному

провадженні в контексті практики Європейського суду з прав людини. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2020. Вип. 44. С. 128–133.

470. Погорецький М. А., Старенький М. С. Повноваження слідчих органів Державного бюро розслідувань: проблемні питання. *Вісник кримінального судочинства*. 2018. № 1. С. 32–48.

471. Погорецький М. А., Гринюк В. О. Науковий висновок щодо тлумачення окремих положень Кримінального процесуального кодексу України. *Вісник кримінального судочинства*. 2016. № 3. С. 193–199.

472. Погорецький М. А., Гринюк В. О., Старенький О. С. Науковий висновок щодо доктринального тлумачення змісту статей 36 та 284 Кримінального процесуального кодексу України, зазначених у листі керівника Головного підрозділу детективів НАБУ від 27.02.2018 р. *Вісник кримінального судочинства*. 2018. № 1. С. 200–202.

473. Погребняк С. П. Основоположні принципи права : монографія. Харків : Право, 2008. 240 с.

474. Погребняк С. Роль позитивної дискримінації в загальній концепції рівності. *Університетські наукові записки*. 2008. № 1 (25). С. 23–28.

475. Погребняк С. Тест на пропорційність. *Юрист України*. 2013. № 2. С. 5–10.

476. Погрібний О. О. Проблема співвідношення цілей і засобів у правоохоронній діяльності: соціолого-правовий аналіз. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2006. № 33. С. 8–12.

477. Погрібна В. Л. Соціолого-правовий аналіз співвідношення цілей і засобів у правозастосовній діяльності. *Вісник Національної юридичної академії України ім. Ярослава Мудрого*. 2012. № 2 (12) С. 305–310.

478. Подолінська І. С. Засада змагальності та її реалізація у діяльності сторони захисту у кримінальному провадженні. *Європейські перспективи*. 2013. № 9. С. 104–109.

479. Полянський А. О. Верховенство права як окремий елемент системи загальних засад кримінального провадження в Україні. *Збірник наукових праць ХНПУ ім. Г. С. Сковороди*. 2019. № 29. С. 110–116. DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.2640317>

480. Полянський Є. Ю. Правова доктрина як базисна концепція права: природа, структура, значення. *Наукові праці НУ ОЮА*. 2015. Т. 17. С. 297–313.

481. Полянський Т. Зловживання процесуальними правами: юридичні засоби попередження та можливості їх удосконалення. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2013. № 3 (74). С. 31–38.

482. Полянський Т. Природно-правові критерії оцінки дотримання заборони зловживання правом: їх зміст та взаємодія. *Юридична Україна*. 2013. № 8. С. 14–21.

483. Полянський Т. Т. Соціально-філософські інтерпретації явища зла у контексті дослідження зловживання правом. *Соціогуманітарні проблеми людини*. 2012. № 6. С. 146–153.

484. Понад 12 тисяч українців не отримають компенсацію від Європейського суду. URL: <https://helsinki.org.ua/articles/ponad-12-tysyach-ukrajintsiv-ne-otrymayut-kompensatsiyu-vid-evropejskoho-sudu/>.

485. Постанова ОП ККС ВС від 12.02.2020 р. (справа № 453/225/19) URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/87602679>.

486. Постанова ВП ВС від 22.04.2019 р. (справа № 236/893/17). URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/81552802>.

487. Постанова ВС від 20.04.2021 р. (справа № 457/529/20). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/96503082>.

488. Постанова ВС від 07.12.2022 р. (справа № 385/619/16 ; провадження № 51-2496км21). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/107834205>.

489. Попович О. В. Забезпечення виконання завдань кримінального провадження як об'єкт процесуального керівництва прокурора в сучасному кримінальному процесі. *Право і суспільство*. 2014. № 5.2. С. 343–347.

490. Потильчак О. І. Добір та підготовка суддів: аналіз міжнародно-правових актів зарубіжного та вітчизняного законодавства. *Юридична наука*. 2014. № 11. С. 173–180.

491. Почтовий М. М. Про вичерпність переліку засад кримінального провадження. *Юридична наука*. 2020. № 9 (111). С. 157–163. DOI: 10.32844/2222-5374-2020-111-9.19

492. Почтовий М. М. Про співвідношення публічних і приватних інтересів у кримінальному судочинстві. *Юридична наука*. 2020. № 8 (110). С. 214–220. DOI: 10.32844/10.32844/2222-5374-2020-110-8.27

493. Пояркова Т. К. «Мегатренди» – методологія дослідження кризового процесу. *Науковий часопис НПУ ім. М. П. Драгоманова*. 2010. Вип. 4. С. 49–54.

494. Правосуддя в Україні під час війни з Росією. День за днем. Лютий 24, 2022 – Березень 23, 2022. *Uajusticeinwar*. 133 с.

495. Практичний посібник з питань боротьби з корупцією та службовими правопорушеннями. Женева : Женевський центр демократичного контролю над збройними силами, 2012. 416 с. URL: https://www.dcaf.ch/sites/default/files/publications/documents/DCAF%20-%20Toolkit%20Police%20Integrity_Ukrainian.pdf.

496. Присяжнюк І. Проблеми визначення завдань кримінального провадження. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2016. № 2. С. 5–10.

497. Прилуцький П. В. Внутрішнє переконання судді в процесі встановлення істини в кримінальному судочинстві. *Вісник Запорізького національного університету*. 2005. № 1. С. 204.

498. Прилуцький П. В. Диференціація внутрішнього переконання судді в кримінальному процесі. *Бюлетень Міністерства юстиції України*. 2011. № 5. С. 52–57.

499. Прилуцький П. В. Проблема істини в теорії кримінального судочинства. *Вісник Запорізького державного університету*. 2004. № 2. С. 192–194.

500. Прилуцький С. В., Савчук І. І. Проблема зловживання правом прокурором у кримінальному процесі. *Вісник кримінального судочинства*. 2019. № 1. С. 50–59.

501. Припхан І. І. Категорії «право» та «мораль» в теорії українського конституціоналізму. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2012. Вип. 20. Ч. 1. Т. 1. С. 181–184.

502. Про адвокатуру та адвокатську діяльність : проєкт Закону України від 06.09.2018 р. № 9055. URL: https://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=64557.

503. Про вищу освіту : Закон України від 01.07.2014 р. № 1556-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1556-18#Text>.

504. Про внесення змін до деяких законів України щодо удосконалення добору та підготовки прокурорів : пояснювальна записка до проєкту Закону України від 25.02.2021 № 5158. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=71239.

505. Про внесення змін до Закону України «Про Службу безпеки України» щодо удосконалення організаційно-правових засад діяльності Служби безпеки України : проєкт Закону України від 26.10.2020. № 3196-д. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=70243.

506. Про затвердження Положення про помічника судді : рішення Ради суддів України 18.05.2018 № 21. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/vr021414-18#Text>.

507. Про затвердження Державної антикорупційної програми на 2023–2025 роки : постанова КМ України від 04.03.2023 р. № 220. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/220-2023-%D0%BF?find=1&text=%D0%B4%D0%BE%D0%B1%D1%80%D0%BE%D1%87%D0%B5%D1%81#w1_5.

508. Про схвалення Концепції розвитку штучного інтелекту в Україні на 2021–2024 роки : розпорядження КМ України від 02.12.2020 р. № 1556-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1556-2020-%D1%80#Text>.

509. Про організацію діяльності слідчих підрозділів Національної поліції України : наказ МВС України від 06.07.2017 № 570. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0918-17?find=1&text=%D0%BF%D0%BE%D0%BC%D1%96%D1%87%D0%BD#w1_1.

510. Процюк І. В. Форма державного правління: до питання про співвідношення форми і змісту. *Державне будівництво та місцеве самоврядування*. 2013. Вип. 25. С. 3–16.

511. Прядко О., Белозьоров Р. Особливості форматів сучасних телесеріалів. *Вісник Київського національного університету культури і мистецтв*. 2018. № 2. С. 107–121. DOI: 10.31866/2617-2674.2.2018.151824

512. Пустовійт Р. Ф., Кочума І. Ю. Пріоритетні напрями вдосконалення інституційного середовища розвитку людського потенціалу в Україні. *Фінансовий простір*. 2013. № 1. С. 70–81.

513. Рабінович П. М., Дудаш Т. І. Аргументи у правовій аргументації: деякі загальнотеоретичні аспекти. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2022. Т. 29. № 3. С. 47–68.

514. Рабінович П., Гончаров В. Перегляд Конституційним Судом України власних правових позицій як засіб охорони функцій Основного Закону. *Вісник Конституційного Суду України*. 2011. № 4–5. С. 147–153.

515. Рабінович П. Наука філософії права: до характеристики предмета й методології. *Проблеми філософії права*. 2003. Том 1. С. 22–26.

516. Рабінович П., Раданович Н. Європейська конвенція з прав людини: проблеми національної імплементації (загальнотеоретичні аспекти). Львів : Астрон. 2002. 192 с.

517. Рабінович С. Європейська природно-правова думка та криза ціннісно-нормативної свідомості. *Актуальні проблеми держави і права*. 2008. № 40. С. 35–43.

518. Рева Р. Р. Правові позиції Конституційного Суду України: основні ознаки та визначення. *Проблеми законності*. 2016. Вип. 132. С. 37–45.

519. Рембач О., Перкатий Р. Теоретичні засади формування самоосвітньої компетентності у майбутніх юристів. *Вісник Національної академії Державної прикордонної служби України*. 2018. Вип. 3. С. 1–16.

520. Реформа СБУ. URL: <https://ssu.gov.ua/reforma-ssu>.

521. Резнікова В. В. Зловживання правом: поняття та ознаки. *Університетські наукові записки*. 2013. № 1. С. 23–35.

522. Рибак О. О. Перевірка на добросовісність працівників правоохоронних органів Чеської Республіки. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2018. Вип. 4 (3). С. 44–49.

523. Рибікова Г. В. Забезпечення принципу змагальності в кримінальному процесі України. *Юридичний вісник. Повітряне і космічне право*. 2019. № 4. С. 177–182.

524. Ринажевський Б. М. Становлення національної державності в Закарпатті (1918–1939 рр.) : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 ; Львівський національний університет ім. Івана Франка. Львів, 2004. 19 с.

525. Рікер П. Право і справедливість / пер. із фр. О. Сирцова, В. Каденко. Київ : Дух і літера, 2002. 216 с.

526. Рішення у справі «Луценко проти України» (заява № 6492/11) від 03.07.2012 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_852#Text.

527. Рішення Конституційного Суду України щодо відповідності Конституції (конституційності) ст. 368-2 Кримінального кодексу України від 26.02.2021 р. № 1-р/2019. *Офіційний вісник України*. 2019. № 36. С. 122.

528. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) статей 96-1, 96-2 ККУ (щодо спеціальної конфіскації) від 30.06.2022 р., № 1-р/2022 (справа № 1-22/2020(391/20)). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/va01p710-22#Text>.

529. Рогальська В. Кримінально-процесуальні аспекти діяльності Державного бюро розслідувань: проблемні питання. *Державне бюро розслідувань: на шляху розбудови* : матеріали Міжнародної науково-практичної

конференції (м. Одеса, 16 червня 2018 р.). Одеса : Юридична література, 2018. С. 265–269.

530. Рогальська В. В. Змагальність у досудовому провадженні : монографія. Дніпропетровськ : ДДУВС, 2012. 171 с.

531. Рогатинська Н. З. Встановлення об'єктивної істини як мета доказування. *Актуальні проблеми правознавства*. 2017. Вип. 4. С. 268–271.

532. Рогач О. Я. Зловживання правом: теоретико-правове дослідження : монографія. Ужгород : Ліра, 2011. 368 с.

533. Рогач О. Я. Поняття меж здійснення суб'єктивних прав в контексті дослідження категорії зловживання правом. *Форум права*. 2011. № 2. С. 786–791.

534. Рогач О. Я. Правові позиції Конституційного Суду України: окремі аспекти. *Порівняльно-аналітичне право*. 2013. № 1. С. 78–82.

535. Рожок Л. П. Поняття «правові позиції Конституційного суду України» та їх місце в процесуальних актах суду. *Право і суспільство*. 2015. № 5-2. Ч. 2. С. 74–78.

536. Розумовський О. С. Зловживання процесуальними правами за чинним кримінальним процесуальним законодавством України. *Підприємництво, господарство і право*. 2021. № 4. С. 247–252. DOI: <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2021.4.38>

537. Романюк А. Б. Вплив правових позицій Конституційного Суду України на формування вітчизняного кримінально-процесуального права. *Університетські наукові записки*. 2011. № 2. С. 298–303.

538. Романюк А. Б., Канюка І. М. Процесуальна економія та ефективність кримінального судочинства. *Вісник Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна*. 2012. Вип. 12. № 1028. С. 332–336.

539. Романюк В. В. Окремі питання нормативного закріплення мети і завдань кримінального провадження щодо неповнолітніх як засіб відображення його охоронної спрямованості. *Право і безпека*. 2014. № 1. С. 114–119.

540. Ромовська З. В. Судова влада: про те, що болить. *Сучасні виклики та актуальні проблеми судової реформи в Україні* : матеріали IV Міжнародної науково-практичної конференції (м. Чернівці, 16 жовтня 2020 р.). Київ : ВАІТЕ, 2020. С. 23–25.

541. Роль процесуального керівника – прокурора Спеціалізованої антикорупційної прокуратури на досудовій стадії процесу : звіт за результатами досліджень / кол. авт. Ю. Белоусов, В. Венгер, А. Орлеан, В. Яворська. Київ : Експертний центр з прав людини, Міжнародний фонд «Відродження», 2018. 141 с.

542. Савченко О. В. Рефлексивна компетентність як важливий фактор організації системи рефлексивного досвіду на особистісному рівні. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2016. Вип. 1 Т. 1. С. 98–105.

543. Савченко О. В. Рефлексивна компетентність – важливий фактор організації системи рефлексивного досвіду на метакогнітивному рівні. *Технології розвитку інтелекту*. 2016. Вип. 1. Т. 2. С. 1–20.

544. Савчин М. Moral integrity (моральна цілісність, доброчесність) суддів як складова правової держави. *Слово Національної школи суддів України*. 2019. Вип. 2 (27). С. 6–22.

545. Саєнко Г. Ю. Провадження на підставі угод у кримінальному процесі України : дис. ... канд. юрид. наук 12.00.09 ; Національна академія внутрішніх справ. Київ. 2017. 254 с.

546. Санагурська Г. М., Куп'янська А. М. Поняття, ознаки та функції окремої думки судді конституційної юстиції: теоретичний аналіз. *Вісник Львівського торговельно-економічного університету*. 2019. Вип. 8. С. 83–93. DOI: <https://doi.org/10.36477/2616-7611-2019-08-09>

547. Сафонова О. Ю. Підвищення кваліфікації та професійна підготовка суддів: концепція дискурсу. *Актуальні проблеми держави і права*. 2015. Вип. 75. С. 217–224.

548. Сачко О. В. Забезпечення верховенства права під час застосування спрощених та інших особливих форм і режимів кримінального провадження. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2016. Вип. 6 (1). С. 133–136.

549. Себайн Дж. Г., Торсон Т. Л. Історія політичної думки / пер. з англ. М. Габлевич, І. Гарник та ін. Київ : Основи, 1997. 838 с.

550. Северінова О. Б. Правова доктрина та її застосування в сучасних умовах європейської міждержавної інтеграції. *Правовий часопис Донбасу*. 2019. № 4 (69). С. 32–38. DOI: <https://doi.org/10.32366/2523-4269-2019-69-4-32-38>

551. Селіванов А. Характерні ознаки доктринального верховенства та незмінюваності правових позицій Конституційного Суду України. *Вісник Конституційного Суду України*. 2011. № 4–5. С. 50–56.

552. Семеніхін І. В. Правова доктрина: поняття, ознаки, структура. *Проблеми законності*. 2016. Вип. 132. С. 26–36.

553. Семенов В. В., Терешкевич А. І. Використання новітніх технологій та досягнень науки й техніки в кримінальному провадженні. *Криміналістика і судова експертиза*. 2015. Вип. 60. С. 117–125.

554. Семерак О., Семерак І. Відновне правосуддя в Україні в контексті нового Кримінального процесуального кодексу України. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2014. Вип. 28 (3). С. 110–114.

555. Сердюк І. Інтерпретація поняття «методологічний підхід» у сучасній правничій науці. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2018. № 4. С. 52–58. DOI: [10.31733/2078-3566-2018-6-52-58](https://doi.org/10.31733/2078-3566-2018-6-52-58)

556. Сердюк В. В. Змагальність сторін як засада судочинства в Україні. *Часопис цивільного і кримінального судочинства*. 2016. № 2. С. 85–93.

557. Сердюк В. В. Судова влада та її місце в теорії поділу влади. *Вісник Академії адвокатури України*. 2006. Вип. 5. С. 38–46.

558. Сердюк В. В. Право на судовий захист у контексті змагальності сторін. *Адвокат*. 2012. № 9. С. 14–18.

559. Сердюк В. П. Внутрішнє переконання у кримінальному провадженні України. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2016. Вип. 6 (3). С. 134–137.

560. Сергеева Л. М. Інституційне освітнє середовище професійного навчального закладу. *Педагогічний альманах*. 2015. Вип. 25. С. 112–117.

561. Серeda Ю. М. Принцип змагальності на досудовому слідстві у кримінальному судочинстві України. *Бюлетень Міністерства юстиції України*. 2011. № 6. С. 104–110.

562. Сидоренко О. М. Право та мораль як основні способи правового впливу на поведінку суб'єктів. Правовий вплив на неправомірну поведінку: актуальні грані : монографія / за ред. О. В. Козаченка, Є. Л. Стрельцова. Миколаїв : Іліон, 2016. С. 405–420.

563. Сизоненко А., Брисковська О. Актуальні проблеми призначення та проведення позапланових ревізій за зверненням органів досудового розслідування. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2018. № 1. С. 135–146.

564. Сисоєнко Г. І. Змагальність і правова позиція у кримінальному провадженні. *Вісник Академії адвокатури України*. 2017. Т. 14. № 1. С. 105–111.

565. Системи освіти та підготовки поліції в регіоні ОБСЄ. Київ, 2018. 164 с.

566. Ситник П. Фахова підготовка майбутніх юристів у закладах вищої освіти: сучасний стан і проблематика. *Педагогічна освіта: теорія і практика*. 2019. Вип. 26 (1). С. 194–197.

567. Сімонович Д. В. Доктринальні засади структури та системності кримінального процесу України: стадії та окремі провадження : автореф. дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.09 ; Харківський національний університет внутрішніх справ. Харків, 2016. 42 с.

568. Сімонович Д. В. Мета та завдання кримінального провадження. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2014. № 29. Ч. 2. Т. 3. С. 265–269.

569. Січевлюк В. А. Взаємозв'язок теоретичних концептів юриспруденції та юридичної практики (на прикладі категорії «правова суб'єктність»). *Альманах права*. 2021. Вип. 12. С. 94–99.

570. Скригонюк М. І. Нова кримінальна процесуальна форма і перспективи розвитку криміналістики в Україні. *Науковий вісник Академії муніципального управління*. 2012. Вип. 2. С. 315–324.

571. Сливич І. І. Прискорені та спрощені провадження в кримінальному судочинстві України: визначення та доцільність застосування. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2015. Вип. 31 (3). С. 97–100.

572. Сливич І. І. Заочне і спрощене провадження в кримінальному судочинстві та проблеми еволюції процесуальної форми. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2016. Вип. 41 (2). С. 180–184.

573. Слінько Т. М., Рева Р. Р. Правові позиції Конституційного Суду України з питань діяльності судів загальної юрисдикції. *Проблеми законності*. 2011. Вип. 117. С. 3–13.

574. Словник іншомовних слів / уклад. : С. М. Морозов, Л. М. Шкарапута. Київ : Наукова думка, 2000. 680 с.

575. Словник української мови : [в 11 т.] / АН Української РСР, Ін-т мовознав. ім. О. О. Потебні ; редкол. : І. К. Білодід (голова) [та ін.]. Київ : Наук. думка, 1970 – 1980. Т. 3 : / ред. тому : Г. М. Гнатюк, Т. К. Черторизька. 1972.

576. Смоков С. М. Внутрішнє переконання слідчого і його роль при прийнятті процесуальних рішень : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Київський національний університет ім. Тараса Шевченка. Київ, 2002. 13 с.

577. Сопронюк І. О. Принцип процесуальної економії у кримінальному процесі України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Академія адвокатури України. Київ, 2011. 20 с.

578. Соловей Г. В. Теоретичні аспекти принципу змагальності в кримінальному процесі. *Форум права*. 2012. № 1. С. 883–887.

579. Соловей Г. В. Реалізація принципу змагальності в кримінальному процесі зарубіжних країн. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2012. № 2. С. 166–172.

580. Сорока С. О., Римарчук Г. С. Кримінальний процес в Україні: історія і сучасність. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. 2016. № 850. С. 553–562.

581. Сподарик М. Б. Окрема думка судді суду загальної та конституційної юрисдикції: порівняльно-правове дослідження. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. № 1. С. 54–57. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2020-1/12>

582. Справа Василя Стуса. Збірка документів з архіву колишнього КДБ УРСР / уклад. В. Кіпіані. Харків : Віват, 2019. 688 с.

583. Стамбульський протокол від 9 серпня 1999 р. Посібник з питань ефективного розслідування і документування фактів катувань та іншого жорстокого, нелюдського чи такого, що принижує гідність, поводження або покарання. URL: <https://ukraine.un.org/sites/default/files/2021-06/Istanbul%20Protocol%20in%20Ukrainian.pdf>.

584. Старенький О. С. Потерпілий як суб'єкт доказування у кримінальному провадженні: проблеми реалізації засади змагальності. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2017. Вип. 43 (2). С. 189–193.

585. Стащак М. В. Співвідношення понять «оперативно-розшукове забезпечення кримінального провадження» та «оперативно-розшукове супроводження кримінального провадження». *Право і безпека*. 2013. № 4. С. 117–123.

586. Стемковська О. Інституційне забезпечення трансформації місцевого самоврядування в Україні. *Вісник Київського національного університету ім. Тараса Шевченка*. 2016. Вип. 1. С. 48–51.

587. Степанова Т. В., Найфлейш В. Д. Окрема думка судді як складова суддівського угляду в господарському судочинстві : монографія. Одеса : Фенікс, 2015. 196 с.

588. Степанов А. Б. Ефективність правового регулювання оскарження рішень, дій чи бездіяльності слідчого або прокурора під час проведення досудового розслідування. *Порівняльно-аналітичне право*. 2018. № 2. С. 360–363.

589. Степанов А. Б. Співвідношення прокурорського нагляду, відомчого та судового контролю під час досудового розслідування : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Національний юридичний університет ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2018. 23 с.

590. Стеценко Ю. В. До поняття об'єктивності в судочинстві. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2014. Вип. 10-1(2). С. 118–120.

591. Стецюк Б. Основні стадії кримінального процесу УСРР на початку 1920-х рр. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх*. 2013. № 4. С. 37–43.

592. Стецюк Б. Завершальні стадії кримінального процесу за КПК УСРР 1922 і 1927 рр. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2012. № 4 (1). С. 163–170.

593. Стовба О.В. Буття права у правовій ситуації як онтологічна засада верховенства права. *Проблеми філософії права*. 2005. Том III. № 1–2. С. 24–31.

594. Столітній А. Автоматизований кримінальний процесуальний контроль. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2017. № 3. С. 89–94.

595. Столітній А. Вдосконалення електронного сегмента кримінального провадження. *Право і суспільство*. 2017. № 2 (2). С. 187–191.

596. Столітній А. В Електронне кримінальне провадження на досудовому розслідуванні : автореф. дис... докт. юрид. наук : 12.00.09 ; Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ. Дніпро, 2018. 42 с.

597. Столітній А. Електронне кримінальне провадження: передумови виникнення, сучасний стан та перспективи розвитку : монографія. Київ : АртЕк, 2016. 723 с.

598. Стрельцов В. Ю. Інституційний баланс як гарантія демократичного врядування в ЄС. *Теорія та практика державного управління*. 2009. Вип. 1 (24). С. 440–445.

599. Строков І. В. Загальні цілі боротьби зі злочинністю та сучасні криміналістичні засоби їх досягнення. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2001. № 13. С. 3–8.

600. Субота Є. В. Інформаційно-психологічний вплив ЗМІ. *Вісник ХДАК*. Вип. 49. 2016. С. 120–130.

601. Судова влада в Україні: історичні витоки, закономірності, особливості розвитку : монографія / авт. кол. : В. Бігун, І. Бойко, Т. Бондарук та ін., І. Усенко (кер. кол.). Київ : Наукова думка, НАН України, 2014. 503 с.

602. Тертишник В. М. Верховенство права та забезпечення встановлення істини в кримінальному процесі України : монографія. Дніпропетровськ : ДДУВС ; Ліра ЛТД, 2009. 404 с.

603. Тертишник В. М. Гарантії прав і свобод людини та забезпечення встановлення істини в кримінальному процесі України : автореф. дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.09 ; Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ. Дніпропетровськ, 2009. 40 с.

604. Тетерятник Г. К. Уніфікація та диференціація процесуальної форми: синергетичний підхід. *Revista Științifică Internațională «Supremația Dreptului»*. 2017. № 1. С. 136–142.

605. Тимченко Г. П., Дем'янова О. В. Процедура пілотної постанови Європейського суду з прав людини в світлі оптимізації процесуальної форми діяльності судової влади. 2014.
URL: <https://kia.court.gov.ua/sud2690/1j/4q/121406/>.

606. Тітко І. А. Нормативне забезпечення та практика реалізації приватного інтересу в кримінальному процесі України : автореф. дис. ... докт.

юрид. наук : 12.00.09 ; Національний юридичний університет ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2016. 37 с.

607. Тітко І. А. Нормативне забезпечення та практика реалізації приватного інтересу в кримінальному процесі України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Національний юридичний університет ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2016. 484 с.

608. Тіщенко В. В. Сучасний стан і деякі проблеми розвитку криміналістичної методики розслідування злочинів. *Вісник Південного регіонального центру Національної академії правових наук України*. 2014. № 1. С. 170–180.

609. Ткаченко Н. Використання спеціальних знань відповідно до нового Кримінального процесуального кодексу України. URL: <http://old.minjust.gov.ua/42780>.

610. Ткаченко Н. М. Сутність експертного забезпечення кримінального провадження. *Теорія та практика судової експертизи і криміналістики*. 2016. Вип. 16. С. 165–172.

611. Токаренко К. В. Рішення слідчого, прокурора про закриття кримінального провадження. *Юридична наука*. 2016. № 1. С. 148–155.

612. Токвіль А. Про демократію в Америці / перекл. з фр. Г. Філіпчука, М. Москаленка ; передм. А. Жардена. Київ : Видавничий дім «Всесвіт», 1999. 590 с.

613. Толочко О. Еволюція ідеї гуманізму у вітчизняному кримінальному процесі (X століття – початок XVIII століття). *Науковий часопис Національної академії прокуратури України*. 2016. № 2. С. 124–134.

614. Томчук М., Торічний О. Соціально-психологічний аналіз професійної компетентності майбутніх юристів. *Вісник Національної академії Державної прикордонної служби України*. 2016. Вип. 2. С. 1–12.

615. Топчій О. Гуманістичні аспекти професійної освіти як основа моделювання процесу підготовки слідчих у вищих навчальних закладах міністерства внутрішніх справ України. *Наукові записки Кіровоградського*

державного педагогічного університету ім. В. Винниченка. 2011. Вип. 99. С. 223–230.

616. Торбас О. О. Особливості визначення підслідності ДБР у кримінальному провадженні. *Державне бюро розслідувань: на шляху розбудови* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Одеса, 16 червня 2018 р.). Одеса : Юридична література, 2018. С. 269–272.

617. Торбас О. О. Суб'єктивні детермінанти розсуду в кримінальному процесі. *Правова позиція*. № 4 (25). 2019. С. 120–123. DOI: <https://doi.org/10.32836/2521-6473.2020-2.21>

618. Топорецька З. Позапланові перевірки в кримінальному провадженні (за матеріалами судової практики 2017 року). *Підприємництво, господарство і право*. 2017. № 7. С. 148–152.

619. Трофименко В. До питання щодо поняття та значення диференціації кримінально-процесуальної форми. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2012. № 18. С. 139–142.

620. Трофименко В. Кримінальна процесуальна форма в контексті сучасної кримінальної процесуальної політики. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2015. № 1. С. 130–140.

621. Трофименко В. Кримінальна процесуальна форма як соціально-правова цінність. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2014. № 4. С. 154–164.

622. Трофименко В. М. Процесуальна форма: сутність і значення у кримінальному судочинстві. *Проблеми законності*. 2012. Вип. 120. С. 202–209.

623. Трофименко В. М. Співвідношення кримінальної процесуальної форми й норм моралі. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2015. Вип. 35 (2.3). С. 145–150.

624. Туманянц А. Р., Криворучко Д. В. Зловживання правом на початок проведення окремих слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій без дозволу слідчого судді. *Аналітично-порівняльне право*. 2022. № 4. С. 364–370. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2022.04.66>

625. Турок В. Інституційне забезпечення державної політики у сфері протидії торгівлі людьми в Україні. *Evropský politický a právní diskurz*. 2015. Sv. 2. Vyd. 1. S. 221–228.

626. Турянський Ю. Права людини нового покоління: суспільна мораль vs людська гідність. *Публічне право*. 2019. № 3 (35). С. 9–15.

627. Уварова О. О. Принципи права у правозастосуванні: загальнотеоретична характеристика : монографія. Харків : Друкарня МАДРИД, 2012. 196 с.

628. Уваров В. Г. Принцип верховенства права та пропорційності в кримінальному провадженні з урахуванням правових позицій Європейського Суду з прав людини. *Право і суспільство*. 2014. № 6.2. С. 210–214.

629. Удалова Л. Д., Хабло О. Ю. Зловживання у сфері кримінального процесу : монографія. Київ : Дакор, 2010. 175 с.

630. Узун Ю. В. Управління міграційними процесами: глобальні та регіональні тенденції. *Політикус*. 2019. Вип. 2. С. 56–65.

631. Ухвала Дніпровського апеляційного суду від 20.07.2020 р. (провадження № 11-п/803/974/20 ; справа № 175/1196/20). URL: <https://reustr.court.gov.ua/Review/90507771>.

632. Ухвала Другої судової палати Касаційного кримінального суду ВС від 08.04.2019 р. (справа № 686/27849/18). URL: <https://reustr.court.gov.ua/Review/81020530>.

633. Ухвала Зарічного районного суду м. Суми від 25.02.2020 р. (справа № 591/4756/19). URL: <https://reustr.court.gov.ua/Review/87818518>.

634. Ухвала Касаційного кримінального суду ВС від 04.08.2020 р. (справа № 127/12340/20). URL: <https://reustr.court.gov.ua/Review/90755400>.

635. Ухвала Макарівського районного суду Київської області від 24.01.2019 р. (справа № 370/2771/16-к). URL: <https://reustr.court.gov.ua/Review/79411910>.

636. Ухвала Малиновського районного суду м. Одеси від 02.09.2020 (справа № 521/14339/20). URL: <https://reustr.court.gov.ua/Review/91616925>.

637. Ухвала Печерського районного суду м. Києва від 21.09.2020 р. (справа № 757/40291/20-к). URL: <https://reustr.court.gov.ua/Review/96584485>.

638. Ухвала Рівненського міського суду від 08.12.2021 р. (справа № 569/8027/21). URL: <https://reustr.court.gov.ua/Review/102128108>.

639. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату КСУ від 23.11.2022 р. (справа № 3-37/2022(75/22). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v176u710-22#Text>.

640. Ухвала Чернівецького апеляційного суду від 23.04.2021 р. (справа № 11-кп/822/76/21). URL: <https://reustr.court.gov.ua/Review/96490031>.

641. Фазекош О. Гарантії зі знаком «мінус». Національна асоціація адвокатів України. 21.09.2018 р. URL: <https://unba.org.ua/publications/3572-garantii-zi-znakom-minus.html>.

642. Феденько С. М. Інституційне забезпечення фінансування охорони здоров'я. *Актуальні проблеми розвитку економіки регіону*. 2015. Вип. 11 (2). С. 80–86.

643. Федорів В. Які нові можливості з'являються у досудового розслідування під час воєнного стану? У рамках вебінару ААУ Ірина Гловюк та Віктор Завтур поділитись своїми думками стосовно воєнних оновлень у КПК. *Закон і бізнес*. 16.05.2022. URL: https://zib.com.ua/ua/151432-yaki_mozhливosti_zyavlyayutsya_u_dosudovogo_rozsliduvannya_p.html.

644. Федоренко О. Зміст професійної компетентності юриста. *Педагогічні інновації: ідеї, реалії, перспективи*. 2018. Вип. 1. С. 87–93.

645. Федулова Л. І. Вплив глобальних мегатрендів на розвиток науки «державне управління». *Збірник наукових праць Національної академії державного управління при Президентові України*. 2019. Вип. 1. С. 12–22.

646. Фейєрбах П. Й. А. Ідея та необхідність універсальної юридичної науки. Природне право, філософія права, загальне правознавство. *Порівняльне правознавство*. 2012. № 3–4. С. 328–339.

647. Фоміна Т., Рогальська В. Запобіжні заходи в умовах воєнного стану: що змінилось. *Закон і бізнес*. 19.05.2022. URL: https://zib.com.ua/ua/151472-zarobizhni_zahodi_v_umovah_voennogo_stanu_scho_zminilos.html.

648. Фоміна С. В. Європейський досвід застосування критерію моральних якостей суддів конституційної юрисдикції. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2022. Вип. 72 (1). С. 104–108. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2022.72.18>

649. Фомін С. Б. Засоби забезпечення розумності строків кримінального провадження за новим КПК України. *Форум права*. 2012. № 2. С. 735–741.

650. У Держстаті розповіли, скільки в Україні людей з інвалідністю. *Радіо Свобода*. 24 червня 2021. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/news-ukraina-invalidnist-statystyka/31324501.html>.

651. Фріс П. Л. Кримінально-правова політика Української держави: теоретичні, історичні та правові проблеми : монографія. Київ : АТКА, 2005. 332 с.

652. Фулей Т. І. Застосування практики Європейського суду з прав людини при здійсненні правосуддя : науково-методичний посібник для суддів. 2-ге вид. Київ, 2015. 208 с.

653. Фулей Т. Добір і підготовка суддів та прокурорів у Португалії. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2012. № 2. С. 101–106.

654. Футей Б. Окрема думка та соціальні перетворення: важливість судових рішень. *Наукові записки НаУКМА*. 2016. Т. 181. С. 35–38.

655. Хамар У. Аналіз відношення між категоріями зміст і форма. *Філософія і політологія в контексті сучасної культури*. 2017. Вип. 1. С. 170–176.

656. Хабло О. Ю. Зловживання у сфері кримінального процесу : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Київський національний університет внутрішніх справ. Київ, 2009. 22 с.

657. Хабло О. Ю. Шкода як обов'язкова ознака зловживання правом у кримінальному процесі. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 2. С. 143–148.

658. Хилюк С. «Злочин і кара» у Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. *Часопис Академії адвокатури України*. 2015. № 8 (4). С. 108–125.

659. Хмарук Т. Правова природа окремої думки судді Конституційного Суду України. *Jurnalul juridic national: teorie și practică*. 2017. Nr. 4 (26). P. 40–44.

660. Холостенко А. В. Питання забезпечення кримінального провадження, що виникають при розслідуванні злочинів у сфері одержання неправомірної вигоди. *Криміналістика і судова експертиза*. 2014. Вип. 59. С. 161–168.

661. Хомишин І. Добросесність як складова діяльності публічних посадових осіб в контексті боротьби з корупцією. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. 2021. Т. 8. № 4. С. 62–67.

662. Хомінець В. В. Сутність диференціації кримінально-процесуальної форми. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2007. № 37. С. 40–47.

663. Хопта С. Ф. Внутрішнє переконання судді як основа ухвалення правосудних рішень. *Альманах права*. 2017. Вип. 8. С. 397–400.

664. Хохлова Т. Форми зловживання правом: теоретико-правовий аспект. *ScienceRise: Juridical Science*, 2020. № 4. С. 23–28. DOI: 10.15587/2523-4153.2020.216734

665. Ценко М. Б. Формування комунікативної компетентності майбутніх юристів. *Вісник Національного університету «Юридична академія України ім. Я. Мудрого»*. 2014. № 4. С. 41–50.

666. Цивінський О. І., Дуфенюк О. М. Проблемні питання судово-економічної експертизи у кримінальному провадженні. *Підприємство, господарство і право*. 2021. № 2. С. 291–295. DOI: <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2021.2.51>

667. Цивінський О. І., Дуфенюк О. М. Оптимізація проведення позапланових ревізій, перевірок та призначення економічних експертиз у

кримінальному провадженні. *Підприємство, господарство і право*. 2021. № 3 С. 276–283. DOI: <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2021.3.45>

668. Цимбалюк М. Суспільно буттєва рівновага та онтологія справедливості. *Право України*. 2011. № 3. С. 212–219.

669. Цувіна Т. Принцип пропорційності у цивільному судочинстві. *Право України*. 2018. № 10. С. 50–63.

670. Цуркан М. І. Професійна компетентність у процедурах добору на посаду судді та кваліфікаційного оцінювання суддів. *Юридична Україна*. 2019. № 8. С. 58–65.

671. Цуркан М. І. Професійна компетентність у процедурах добору на посаду судді та кваліфікаційного оцінювання суддів. *Слово Національної школи суддів України*. 2018. № 4. С. 22–34.

672. Цюприк І. В. Перспективи функціонування Державного бюро розслідувань як суб'єкта боротьби з організованою злочинністю. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2016. № 2. С. 177–186.

673. Чепис О. І. Баланс і дисбаланс інтересів суб'єктів права інтелектуальної власності. *Порівняльно-аналітичне право*. 2020. № 1. С. 223–227.

674. Чепис О. І. Баланс інтересів суб'єктів права інтелектуальної власності крізь призму принципів пропорційності та справедливості. *Актуальні проблеми держави і права*. 2020. Вип. 85. С. 246–241. DOI: <https://doi.org/10.32837/apdp.v0i85.1875>

675. Чепис О. І. Об'єктивне та суб'єктивне в категорії «інтерес». *Актуальні проблеми держави і права*. 2012. Вип. 66. С. 56–65.

676. Черновський О. К., Скуляк І. А. Внутрішнє переконання судді. *Науковий часопис НПУ ім. М. П. Драгоманова*. 2011. Вип. 15. С. 116–121.

677. Черновський О. К. Вплив християнської етики на формування внутрішнього переконання судді. *Наше право*. 2014. № 7. С. 186–190.

678. Черновський О. К. Вплив попередньої судимості обвинуваченого на формування внутрішнього переконання судді. *Право.иа*. 2015. № 1. С. 96–99.

679. Черновський О. К. Вплив «Якірного ефекту» на формування внутрішнього переконання судді. *Наше право*. 2016. № 2. С. 78–80.

680. Черноус Ю. М. Криміналістичне забезпечення кримінального провадження. *Криміналістичний вісник*. 2014. № 1. С. 32–37.

681. Черноус Ю. М. Криміналістичне забезпечення кримінального провадження: рівні, напрями та форми реалізації. *Криміналістика і судова експертиза*. 2020. Вип. 65. С. 40–51.

682. Чувакова Г. М. Зловживання правом як вид правових аномалій. *Актуальні проблеми держави і права*. 2011. Вип. 60. С. 440–445.

683. Чурікова І. В. Всебічність, повнота й об'єктивність процесуальної діяльності слідчого : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Київський національний університет внутрішніх справ. Київ, 2009. 16 с.

684. Шаповалова І. Застосування слідчим суддею практики Європейського суду з прав людини при здійсненні судового контролю у кримінальному провадженні : дис. ... доктора філософії (081 – Право) ; ДДУВС. Дніпро, 2020. 273 с.

685. Шевченко А. В. Суддівський розсуд і суддівське свавілля: межі дозволеного та відповідальність за їх порушення. *Вісник кримінального судочинства*. 2018. № 3. С. 111–120.

686. Шевченко А. Порушення вимог щодо неупередженого розгляду справи, зокрема порушення правил щодо відводу (самовідводу) як підстава для притягнення судді до дисциплінарної відповідальності. *Вісник Київського національного університету ім. Тараса Шевченка*. 2013. Вип. 2. С. 106–111.

687. Шевчук І. М. Правова природа окремої думки судді Конституційного Суду України. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2013. Вип. 23. Ч. I. Т. 1. С. 160–163.

688. Шевчук І. М. Правові позиції Конституційного Суду України. *Форум права*. 2012. № 4. С. 1064–1069.

689. Шевчук М. І. Визнання доказів недопустимими: право суду чи його обов'язок? *Право і суспільство*. 2017. № 4 (2). С. 207–215.

690. Шемшученко Ю. С., Оніщенко Н. М. До питання про формування і розвиток державно-правових інститутів незалежної України. *Бюлетень Міністерства юстиції України*. 2012. № 8. С. 5–12.

691. Шемшученко Ю. С., Тертишник В. М. Доктринальні проблеми забезпечення верховенства права у процесі конституційної й судово-правової реформи в Україні. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції. Спецвипуск*. 2017. Ч. 1. С. 46–52.

692. Шепітько В. Ю., Авдеєва Г. К. Проблеми розроблення інноваційних засад техніко-криміналістичного забезпечення діяльності органів кримінальної юстиції. *Питання боротьби зі злочинністю*. 2014. Вип. 27. С. 156–165.

693. Шепітько В. Ю. Криміналістика як система наукових знань в умовах глобальних загроз і трансформації злочинності. *Теорія та практика судової експертизи і криміналістики*. 2018. Вип. 18. С. 4–9.
DOI: <https://doi.org/10.32353/khrife.2018.01>

694. Шибіко В. П. Проблема забезпечення прав потерпілого за новим КПК України 2012 року. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 1. С. 307–313.

695. Шибіко В. Щодо призначення і завдань кримінального судочинства України. *Вісник Київського національного університету ім. Тараса Шевченка*. 2011. Вип. 88. С. 16–19.

696. Шило О. До питання щодо диференціації кримінально-процесуальної форми. *Право України*. 2010. № 9. С. 180–187.

697. Шипілов Л. М. До питання про поняття та сутність зловживання правом. *Право і безпека*. 2010. № 1. С. 6–9.

698. Шкелебей В. А. Примирення обвинуваченого з потерпілим як підстава для закриття кримінальної справи. *Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)*. 2011. Вип. 24. С. 320–331.

699. Шостенко О. І. Можливість перегляду Конституційним Судом України власних правових позицій. *Форум права*. 2012. № 2. С. 795–803.

700. Шульга А. О. Відносно народовладдя та справедливості в кримінальному провадженні України. *Правовий часопис Донбасу*. 2019. № 2. С. 125–130.

701. Шульга А., Коваленко Е. Моральність кримінально-процесуальних відносин. *Вісник Академії управління МВС*. 2010. № 3 (15). С. 171–176.

702. Шульга А. О. Елементи інституту народовладдя на стадії досудового розслідування як фактор моральності у кримінальному процесі. *Правовий часопис Донбасу*. 2019. № 4. С. 131–137.

703. Шульгін С. О. Оцінка слідчим і прокурором доказів при прийнятті процесуальних рішень на стадії досудового розслідування : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Науково-дослідний інститут публічного права ; Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ МВС України. Київ, 2021. 260 с.

704. Шумило М. Є. Роль науки в критичній рефлексії положень КПК України. *Актуальні питання кримінального процесу, криміналістики та судової експертизи* : матеріали Міжвідомчої науково-практичної конференції (м. Київ, 24 листопада 2017 р.) : у 2 ч. Київ : НАВС, 2017. Ч. 1. С. 21–23.

705. Щасна А. Е. Морально-правові критерії застосування заходів забезпечення кримінального провадження. *Право і суспільство*. 2015. № 5.2 (3). С. 236–240.

706. Щербанюк Д. В. Формування в судового експерта внутрішнього переконання про доцільність реалізації права на експертну ініціативу. *Правові новели*. 2018. № 4. С. 295–300.

707. Щегель Н. І. Кримінальне переслідування: зміст та форма : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Київський національний університет внутрішніх справ. Київ, 2007. 18 с.

708. Щиголь О. Нова концепція процесуального становища потерпілого та його представників у кримінальному провадженні з урахуванням засади процесуального віктимцентризму. *Юридичний вісник*. 2021. № 2. С. 177–185. DOI: <https://doi.org/10.32837/yuv.v0i2.2171>

709. Щорічна доповідь Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини за 2020 рік. Київ : Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, 2021. 355 с. URL: <https://ombudsman.gov.ua/storage/app/media/uploaded-files/schoricha-dopovid-2020.pdf>.

710. Щорічна доповідь про стан додержання та захисту прав і свобод людини і громадянина в Україні у 2022 році. Київ : Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, 2023. 242 с. URL: <https://ombudsman.gov.ua/report-2022/images/documents/annual-report-2022.pdf>.

711. Щорічний звіт про результати діяльності Уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини у 2020 році. URL: <https://minjust.gov.ua/files/general/2021/04/02/20210402145846-32.pdf>.

712. Щорічний звіт про результати діяльності Уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини у 2021 році. URL: <https://minjust.gov.ua/files/general/2022/04/02/20220402214603-22.pdf>.

713. Щорічний звіт про результати діяльності Уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини у 2022 році. URL: <https://minjust.gov.ua/files/general/2023/03/31/20230331153828-89.pdf>.

714. Щур К. С. Роль внутрішнього переконання слідчого під час оцінки доказів. *Актуальні проблеми держави і права*. 2014. Вип. 71. С. 474–481.

715. Юдківська Г. Ю. Принцип пропорційності в системі захисту прав людини. *Слово Національної школи суддів України*. 2015. № 4 (13). С. 118–123.

716. Ющик О. Юридична доктрина України: актуальність і науково-методичні основи. *Право України*. 2021. № 2. С. 13–28.

717. Яворська Н. В. Формування професійної компетентності майбутніх юристів у контексті стандартизації. *Вісник Університету ім. Альфреда Нобеля*. 2017. № 2. С. 223–228.

718. Ягунов Д. В. «Malleus Maleficarum» сучасного суспільства: передумови і поширеність тортур у ХХІ столітті та політика протидії тортурам. *Вісник ДонНУ ім. Василя Стуса*. 2020. С. 58–97. DOI: <https://doi.org/10.31558/2617-0248.2020.5.8>

719. Якимчук М., Лизогуб Б. Актуальні проблеми професійної підготовки суддів і прокурорів у аспекті європейської інтеграції України. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2009. № 3. С. 10–15.

720. Янковий М. О. Генеза наукових досліджень щодо процесуального та організаційного забезпечення кримінального провадження в умовах надзвичайних правових режимів. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2014. № 3. С. 237–240.

721. Яновська О. Г. Зміст засади змагальності та правові умови її реалізації в кримінальному провадженні. *Держава і право*. 2013. Вип. 59. С. 343–349.

722. Яновська О. Г. Дотримання принципу змагальності при відкритті матеріалів негласних слідчих (розшукових) дій стороні захисту. *Вісник кримінального судочинства*. 2019. № 3. С. 81–89.

723. Яновська О. Г. Роль суду в змагальному кримінальному судочинстві. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 1. С. 87–91.

724. Яновська О. Співвідношення мети та засобів як етична проблема адвокатської діяльності. *Юридична Газета*. 2017. № 12 (562). С. 38–39.

725. Яремчук В. О. Роль новітніх науково-технічних засобів та криміналістичних знань у діяльності слідчого. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2021. Вип. 67. С. 342–344.
DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2021.67.64>

726. Ярмак А. Д., Шарович Д. Я. Особливості та специфіка тлумачення і застосування національними судами положень ЄКПЛ та практики ЄСПЛ. *Молодий вчений*. 2021. № 4 (2). С. 284–287.

727. Ярмиш О., Мельник Р. Спеціалізовані антикорупційні інституції: світовий досвід та національна модель. *Науковий часопис Національної академії прокуратури України*. 2015. № 2. С. 144–155.

728. Ярошенко В. М. Транспарентність та відкритість влади як механізми становлення інституту демократичної громадянськості. *Наукові праці*

Чорноморського державного університету ім. Петра Могили. 2012. Т. 182. Вип. 170. С. 85–91.

729. Abdalla A. Yayilgan S. A Review of Using Online Social Networks for Investigative Activities. *Social Computing and Social Media*. 2014. P. 3–12.

730. Alafair B. Prosecutorial Passion, Cognitive Bias, and Plea Bargaining. *Marquette Law Review*. 2007. Vol. 91. P. 183–211.

731. Aleinikoff T. A. Constitutional Law in the Age of Balancing. *The Yale Law Journal*. 1987. Vol. 96. P. 943–1005.

732. Alexy R. Constitutional Rights, Balancing, and Rationality. *Ratio Juris*. 2003. Vol. 16 (2). P. 131–140.

733. Alkon C. The U.S. Supreme Court's Failure To Fix Plea Bargaining: The Impact Of Lafler And Frye. *Hastings Constitutional Law Quarterly*. 2014. Vol. 41 (3). P. 561–622.

734. Alldredge J. The «CSI Effect» and Its Potential Impact on Juror Decisions. *Themis: Research Journal of Justice Studies and Forensic Science*. 2015. Vol. 3. P. 114–126.

735. Analysis of statistics 2022. Council of Europe – European Court of Human Rights. 2023. URL: https://www.echr.coe.int/Documents/Stats_analysis_2022_ENG.pdf.

736. Annual Report 2019. Council of Europe – European Court of Human Rights. 2020. URL: https://www.echr.coe.int/Documents/Annual_report_2019_ENG.pdf.

737. A Review of the FBI's Handling of the Brandon Mayfield Case. URL: <https://oig.justice.gov/sites/default/files/archive/special/s0601/final.pdf>.

738. Arnardóttir O. M. Res Interpretata, Erga Omnes Effect and the Role of the Margin of Appreciation in Giving Domestic Effect to the Judgments of the European Court of Human Rights. *The European Journal of International Law*. 2017. № 28 (3). С. 819–843.

739. Atkinson A. B., Marlier E. Analysing and measuring social inclusion in a global context. Economic and social affairs. United Nations. New York. 2010. 82 p. URL: <https://www.un.org/esa/socdev/publications/measuring-social-inclusion.pdf>.

740. Bagaric M., Clarke J., Rininger W. Plea Bargaining: From Patent Unfairness to Transparent Justice. *Missouri Law Review*. 2019. Vol. 84. P. 1–46.

741. Baldwin J. M., Eassey J. M., Brooke E. J. Court Operations during the COVID-19 Pandemic. *American Journal of Criminal Justice*. 2020. Vol. 45. P. 743–758. DOI: 10.1007/s12103-020-09553-1

742. Barak A. Proportionality and Principled Balancing. *Law and Ethics of Human Rights*. 2010. Vol. 4 (1). P. 1–16.

743. Barazzetti L., Sala R., Scaioni M. and other. 3D scanning and imaging for quick documentation of crime and accident scenes. Sensors, and Command, Control, Communications, and Intelligence (C3I) Technologies for Homeland Security and Homeland Defense XI. 2012. Vol. 835910. DOI: <https://doi.org/10.1117/12.920728>

744. Bar-Gill O., Gazal O. Plea bargains only for the guilty. *University of Michigan*. 2004. P. 18–28. URL: http://repository.law.umich.edu/law_econ_archive/art30.

745. Baskin D., Sommers I. Crime-show-viewing habits and public attitude toward forensic evidence: The «CSI Effect» revisited. *The Justice System Journal*. 2010. Vol. 31 (1). P. 97–113.

746. Beery B. T. Tiered balancing and the fate of Roe V. Wade: how the new Supreme Court majority could turn the Undue-Burden standard into a Deferential Pike test. *Kansas Journal of Law and Public Policy*. 2019. Vol. XXVIII. P. 395–424.

747. Bell F., Bennett Moses L., Legg M., Silove J. Zalnieriute M., AI Decision-Making and the Courts A guide for Judges, Tribunal Members and Court Administrators. Sydney: The Australasian Institute of Judicial Administration Incorporated, 2022. 46 p.

748. Benedict N. Fingerprints and the Daubert Standard for Admission of Scientific Evidence: Why Fingerprints Fail and a roposed Remedy. *Arizona Law Review*. 2004. Vol. 46. P. 519–549.

749. Blahuta R. I., Blikhar V. S., Dufeniuk O. M. Transfer of 3D Scanning Technologies Into the Field of Criminal Proceedings. *Science and innovation*. 2020. Vol. 16 (3). P. 84–91. DOI: <https://doi.org/10.15407/scine16.03.084>

750. Blikhar V., Dufeniuk O., Blikhar M. Balance of “goal-means” in the system of Criminal procedure or can a good goal justify evil means? *Beytulhikme An International Journal of Philosophy*. 2021. Vol. II (4). P. 1801–1817. DOI: 10.18491/beytulhikme.1804

751. Blikhar M., Dufeniuk O., Blikhar V. The Philosophy of the European Court of Human Rights: Axiological Paradigm. *Beytulhikme An International Journal of Philosophy*. 2020. Vol. 10 (2). P. 355–371. DOI: 10.18491/beytulhikme.1559

752. Bolgár V. Abuse of Rights in France, Germany, and Switzerland: A Survey of a Recent Chapter in Legal Doctrine. *Louisiana Law Review*. 1975. Vol. 35. P. 1016–1036.

753. Bostanci E. 3D Reconstruction of Crime Scenes and Design Considerations for an Interactive Investigation Tool. *International Journal of Information Security Science*. Vol. 4. No. 2. P. 50–58.

754. Brewer P. R., Barbara L. L. Media Use and Public Perceptions of DNA Evidence. *Science Communication*. 2010. Vol. 32 (1). P. 93–117. DOI: 10.1177/1075547009340343

755. Bronitt S. Balancing Security and Liberty: Critical Perspectives on Terrorism Law Reform. *Fresh Perspectives on the “War on Terror”*. 2008. C. 65–83. DOI: 10.22459/FPWT.07.2008.05

756. Buden B. Children of postcommunism. *Radical Philosophy*. 2010. № 159 (Jan/Feb). URL: <https://www.radicalphilosophy.com/article/children-of-postcommunism>.

757. Buchanan J. M. Positive Economics, Welfare Economics, and Political Economy. *Journal of Law and Economics*. 1959. Vol. 2. P. 124–127.

758. Bukar Kagu A. Globalisation of Plea Bargaining: An imperative reform or a compromise of ideals? *Strathclyde Law Review*. 2017. Vol. 3. Issue I. P. 10–23.

759. Brants C., Franken S. The protection of fundamental human rights in criminal process. General report. *Utrecht Law Review*. 2009. Vol. 5 (2). P. 7–65. DOI: <http://doi.org/10.18352/ulr.102>

760. Case of Aksoy v. Turkey: Judgment of the European Court of Human Rights, 18 December 1996 (Applications no. 100/1995/606/694). URL: <https://www.refworld.org/cases,ECHR,3ae6b67518.html>.

761. Case of Aydin v. Turkey: Judgment of the European Court of Human Rights, 25 September 1997 (Applications no. 57/1996/676/866). URL: <https://www.refworld.org/cases,ECHR,3ae6b7228.html>.

762. Case of Burmych and others v. Ukraine, 12 October 2017 (Applications nos. 46852/13 et al.) URL: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-178082>.

763. Case of Chahal v. United Kingdom: Judgment of the European Court of Human Rights, 15 November 1996 (Applications no. 22414/93). URL: <http://hudoc.echr.coe.int/fre?i=001-58004>.

764. Case of Ireland v. The United Kingdom: Judgment of the European Court of Human Rights, 18 January 1978. (Application no. 5310/71) URL: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57506>.

765. Case 9/56, Meroni & Co., Industrie Metallurgische S.p.A. v. High Authority, [1957–1958]. ECR. P. 157–176. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:61956CJ0010&from=FR>.

766. Case of Maestri v. Italy. Judgment of the European Court of Human Rights, 17 February 2004 (Application no. 39748/98). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/ukr?i=001-61638>.

767. Case of Mamatkulov and Askarov v. Turkey, 4 February 2005 (Applications nos. 46827/99 and 46951/99). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-68183>.

768. Case of Labita v. Italy Judgment of the European Court of Human Rights, 06 April 2000 (Applications no. 26772/95). URL: <http://hudoc.echr.coe.int/fre?i=002-6867>.

769. Case of Selmouni v. France: Judgment of the European Court of Human Rights, 28 July 1999 (Applications no. 25803/94). URL: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-58287>.

770. Case of Scoppola v. Italy (No. 2), 17 September 2009 (Application no. 10249/03). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-126165>.

771. Case of Vilho Eskelinen and Others v. Finland, 19 April 2007 (Application no. 63235/00). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-80249>.

772. Case of Vyerentsov v. Ukraine, 11 April 2013 (Application no. 20372/11) URL: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-172042>.

773. Chojniak Ł. O zasadzie prawdy materialnej w procesie karnym w świetle Konstytucji RP. *Państwo i Prawo*. 2013. № 9. S. 18–29.

774. Chamon M. The institutional balance, an ill-fated principle of EU law? *European Public Law*. 2015. № 21 (2). P. 371–392.

775. Chin J. M., Workewych L. The CSI Effect. *Law, Crime and Criminology, Law and Society*. 2016. Jul. DOI: 10.1093/oxfordhb/9780199935352.013.28

776. Choo A. L-T. Abuse of Process and Judicial Stays of Criminal Proceedings : monograph / 2-nd edn. Oxford : Oxford Monographs on Criminal Law and Justice, 2008 ; online edn. : Oxford Academic, 2009. DOI: <https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780199280834.001.0001>

777. Chng M. Modernising the Criminal Justice Framework – The Criminal Procedure Code 2010. *Singapore Academy of Law Journal*. 2011. Vol. 23. P. 23–57.

778. Cohen I. M., Corrado R. R. State torture in the contemporary world. *International Journal of Comparative Sociology*. 2005. Vol. 46 (1–2). P. 103–131.

779. Cole S. A., Dioso-Villa R. Investigating the «CSI Effect» Effect: Media and Litigation Crisis in Criminal Law. *Stanford Law Review*. 2009. Vol. 61 (6). P. 1335–1373.

780. Covey R. D. Signaling and Plea Bargaining's Innocence Problem. *Washington and Lee Law Review*. 2009. Vol. 66. P. 73–130.

781. Craig P. P. Institutions, Power and Institutional Balance. The Evolution of EU Law. *Oxford University Press*. 2011. P. 41–84. DOI: 10.2139/ssrn.3748492

782. CSI's use 3D Laser Technology to Save Time, Record Evidence, and Protect Officers. URL: <https://www.crimesceneinvestigatoredu.org/2015/09/csis-use-3d-laser-technology-to-save-time-record-evidence-and-protect-officers/>.

783. Cueto-Rua J. Abuse of Rights. *Louisiana Law Review*. 1975. Vol. 35. P. 965–1013.

784. Cullen A. Defining Torture In International Law: A Critique of the Concept Employed by the European Court of Human Rights. *California Western International Law Journal*. 2003. Vol. 34. P. 29–46.

785. Daly K. Aims of the Criminal Justice System. 2003. 11 p. URL: <https://www.researchgate.net/publication/29451914>.

786. Digard L., Washington II M., Sorage S. In the Shadows: A Review of the Research on Plea Bargaining Ram Subramanian. *Vera Institute of Justice*. 2020. 72 p. URL: <https://www.vera.org/downloads/publications/in-the-shadows-plea-bargaining.pdf>.

787. Devers L. Plea and Charge Bargaining. Research Summary. URL: <https://bja.ojp.gov/sites/g/files/xyckuh186/files/media/document/PleaBargainin gResearchSummary.pdf>.

788. North D. Institutions, Institutional Change and Economic Performance. Cambridge : Cambridge University Press, 1990. 152 p.

789. Donald A. Gordon J., Leach Ph. The UK and the European Court of Human Rights. Human Rights and Social Justice Research Institute. London : London Metropolitan University, 2012. 241 p.

790. Dufeniuk O. The ECHR impact on the formation of supranational and national Human Rights Paradigm (Ukrainian context). *Ideology and Politics Journal. Universal Norms in a Time of Sovereignism*. 2021. Issue 1 (17). P. 232–251. DOI: <https://doi.org/10.36169/2227-6068.2021.01.00011>

791. Dzehtsiarou K. What is law for the European Court of Human Rights? *Georgetown Journal of International Law*. 2018. Vol. 49. P. 89–134.

792. Eatley G., Hueston H. H., Price K. A Meta-Analysis of the CSI Effect: The Impact of Popular Media on a Juror's Perception of Forensic Evidence. *Politics, Bureaucracy, and Justice*. Vol. 5. No. 2. P. 1–10.

793. Egli P. Another Step in the Reform of the European Court of Human Rights: The Report of the Group of Wise Persons. *Zaö RV*. 2008. Vol. 68. P. 155–173.

794. Eski S., Eski Y. Dutch tolerance of torture? CIA extraordinary rendition flights in the Netherlands. *Palgrave Communications*. 2017. № 3 (17084). URL: <https://www.nature.com/articles/palcomms201784>.

795. European ethical Charter on the use of Artificial Intelligence in judicial systems and their environment Adopted at the 31-st plenary meeting of the CEPEJ (Strasbourg, 3-4 December 2018). URL: <https://rm.coe.int/ethical-charter-en-forpublication-4-december-2018/16808f699c>.

796. European Network of Forensic Sciencs. URL: <http://enfsi.eu>.

797. Fabbri F. A Principle in Need of Renewal? The Euro-Crisis and the Principle of Institutional Balance. *Centro Studi sul Federalismo*. 2016. 22 p. URL: http://www.csfederalismo.it/images/Research_paper/CSF-RP_FFabbri_Institutional-Balance_July2016.pdf.

798. Farrow T. C. W. What is Access to Justice? *Osgoode Hall Law Journal*. 2014. № 51.3. P. 957–988.

799. Feist A. The Effective Use of the Media in Serious Crime Investigations. Policing and Reducing Crime Unit. Paper 120. London, 1999. 54 p. URL: <https://www.politieacademie.nl/kennisonderzoek/kennis/mediatheek/PDF/3435.pdf>.

800. Fletcher G. P. The Presumption of Innocence in the Soviet Union. *Ucla L. Rev*. 1968. № 15. P. 1203–1225.

801. Foglesong T. S., Solomon H. Jr. Crime, Criminal Justice and Criminology in Post-Soviet Ukraine. Washington : NIJ, 2001. 113 p.

802. Furtmayr H., Frewer A. Documentation of torture and the Istanbul Protocol: applied medical ethics. *Medicine, Health Care, and Philosophy*. 2010 Vol. 13 (3). P. 279–286. DOI: 10.1007/s11019-010-9248-1

803. Gaub F. Global Trends to 2030. Challenges And Choices For Europe. April 2019. An Inter-Institutional EU Project. 52 p. URL: https://ec.europa.eu/assets/epsc/pages/espas/ESPAS_Report2019.pdf.

804. Ginsburg R. B. The Role of Dissenting Opinions. *Minnesota Law Review*. 2010. Vol. 95. P. 1–8.

805. Girdwoyń P. Opinia biegłego w sprawach karnych w europejskim systemie prawnym. Warszawa : Stowarzyszenie Absolwentów Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego, 2011. 182 s.

806. Global Trends 2040: A More Contested World. The National Intelligence Council. URL: https://www.dni.gov/files/ODNI/documents/assessments/GlobalTrends_2040.pdf.

807. Global Strategic Trends – Out to 2045. Strategic Trends Programme. 172 p. URL: https://espas.secure.europarl.europa.eu/orbis/sites/default/files/generated/document/en/MinofDef_Global%20Strategic%20Trends%20-%202045.pdf.

808. Goldstein A. S. The state and the accused: balance of advantage in criminal procedure. *The Yale Law Journal*. 1960. Vol. 69. P. 1149–1199.

809. González-Núñez D. The widespread use of torture in Mexico and its impacts on the rule of law. *The International Journal of Human Rights*. 2018. Vol. 22 (10). P. 1335–1354.

810. Gottlieb S. E. The Paradox of Balancing Significant Interests. *Hastings Law Journal*. 1994. Vol. 45. P. 825–866.

811. Greer S. Is the Prohibition Against Torture and Cruel, Inhuman and Degrading Treatment Absolute in International Human Rights Law? *Human Rights Law Review*. 2015. Vol. 30. P. 1–37. DOI: 10.1093/hrlr/ngu035

812. Greer S. Should police threats to torture suspects always be severely punished? Reflections on the Gäfgen case. *Human Rights Law Review*. 2011. Vol. 11(1). P. 67–89.

813. Gross O. The Prohibition on Torture and the Limits of the Law. *Torture: A Collection*. S. Levinson (ed.). Oxford : Oxford University Press, 2004. P. 1–32.

814. Gross O. Torture and an Ethics of Responsibility. *Law, culture and the humanities*. 2007. Vol. 3 (1). P. 35–54.

815. Gruza E. Junk science po polski. Czynności procesowo-kryminalistyczne w polskich procedurach : materiały z konferencji naukowej i IV Zjazdu Katedr Kryminalistyki (Toryń, 5–7 maja 2004 r.). Toruń : Wydawnictwo Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, 2004. S. 67–78.

816. Hale H. E. 25 Years After The USSR: What's Gone Wrong? *Journal of Democracy*. 2016. Vol. 27 (3). P. 24–35.

817. Haigh R., Preston B. The Court System in a Time of Crisis: COVID-19 and Issues in Court Administration. *Osgoode Hall Law Journal*. 2021. Vol. 57.3. P. 869–904.

818. Hajjar L. Does Torture Work? A Sociolegal Assessment of the Practice in Historical and Global Perspective. *Annual Review of Law and Social Science*. 2009. Vol. 5. P. 311–345. DOI: 10.1146/annurev.lawsocsci.093008.131501

819. Hearing on «Using Unmanned Aerial Systems Within the Homeland: Security Game Changer?» Before the Subcommittee on Oversight, Investigations, and Management of the U.S. House of Representatives, Committee on Homeland Security. Washington : Cannon House Office Building, 2012. 10 p.

820. Helfer L. R. Redesigning the European Court of Human Rights: Embeddedness as a Deep Structural Principle of the European Human Rights Regime. *The European Journal of International Law*. 2008. Vol. 19 (1). P. 125–159.

821. Hrdinova J., Berman D. A., Pauley M. E. Dexter Ridgway Documenting Challenges (and Documents) as Ohio Courts Respond to COVID-19. *The Ohio State University Moritz College of Law*. 2020. 8 p. URL: <https://ssrn.com/abstract=3574733>.

822. How 3D laser scanners are changing crime scene investigations. URL: <https://www.policeone.com/police-products/accident->

reconstruction/articles/8720378-How-3D-laser-scanners-are-changing-crime-scene-investigations/.

823. Human Rights Watch, Human Rights Watch World Report 1989 – Soviet Union, 1 January 1990. URL: <https://www.refworld.org/docid/467bb49a1e.html>.

824. Human Rights Watch, Human Rights Watch World Report 1990 – Soviet Union, 1 January 1991. URL: <https://www.refworld.org/docid/467fca39c.html>.

825. Inclusion in the UK legal market: why diversity really matters. *Financial Times*. URL: https://www.ft.com/partnercontent/best-lawyers/inclusion-in-the-uk-legal-market-why-diversity-really-matters.html?utm_source=TW&utm_medium=work&career&utm_content=paid.

826. Institutional balance. EUR-Lex. URL: https://eur-lex.europa.eu/summary/glossary/institutional_balance.html.

827. Is Social Media Evidence Too Much For Criminal Investigators To Handle? URL: <https://www.nuix.com/blog/social-media-evidence-too-much-criminal-investigators-handle>.

828. Jackson V. C. Constitutional Law In An Age Of Proportionality. *The Yale Law Journal*. 2015. Vol. 124. P. 3095–3196.

829. Jacqué J.-P. The principle of institutional balance. *CML Rev*. 2004. № 41. P. 383–391.

830. Jennings W. G., Perez N. M. The Immediate Impact of COVID-19 on Law Enforcement in the United States. *American Journal of Criminal Justice*. 2020. Vol. 45. P. 690–701. DOI: 10.1007/s12103-020-09536-2

831. Jessberger F. Bad Torture – Good Torture? What International Criminal Lawyers May Learn from the Recent Trial of Police Officers in Germany. *Journal of International Criminal Justice*. 2005. Vol. 3. Issue 5. P. 1059–1073. DOI: <https://doi.org/10.1093/jicj/mqi076>

832. Joint Dissenting Opinion Of Judges Yudkivska, Sajó, Bianku, Karakaş, De Gaetano, Laffranque And Motoc in Case of Burmych and others v. Ukraine. URL: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-178082>.

833. Judicial Diversity and Inclusion Strategy 2020–2025. Royal Courts of Justice. London. 2020. 24 p. URL: <https://www.judiciary.uk/wp-content/uploads/2020/11/Judicial-Diversity-and-Inclusion-Strategy-2020-2025-v2.pdf>.

834. Kasprzak J. Problem tożsamości współczesnej kryminalistyki. *Współczesna kryminalistyka. Wyzwania i zagrożenia*. Szczytno : Wyższa szkoła policji w Szczytnie, 2015. S. 7–23.

835. Kennedy D. Legal formality. *The Journal of Legal Studies*. 1973. T. 2. №. 2. C. 351–398.

836. Kerr B. Lord of Tonaghmore. Dissenting judgments – self indulgence or self sacrifice? The Birkenhead Lecture 8 October 2012. 22 p. URL: <https://www.supremecourt.uk/docs/speech-121008.pdf>.

837. Koops B.-J. The Shifting «Balance» Between Criminal Investigation and Privacy. A case study of communications interception law in the Netherlands. *Information, Communication & Society*. 2003. Vol. 6 (3). P. 379–402. DOI: 10.1080/1369118032000155311

838. Kopacki C. G. Examining the CSI effect and the influence of forensic crime television on future jurors. A Dissertation. The Virginia Commonwealth University. 2013. 124 p.

839. Koźmiński L., Brzozowska M., Kościuk J., Kubisz W. Wykorzystanie możliwości skanowania 3D w oględzinach i dokumentowaniu miejsca zdarzenia. *Problemy Kryminalistyki*. 2010. № 267. S. 47–56.

840. Krey V., Roggenfelder T., Klein J. N., Staudacher P. Interrogational Torture in Criminal Proceedings. *Reflections on Legal History*. 2014. Vol. 1. P. 1–44.

841. Kubiak M. Zjawisko «efektu CSI». *Kortowski Przegląd Prawniczy*. 2012. № 1. S. 72–74.

842. Kwiatkowska-Darul V., Wójcikiewicz J. Czy «niewinny nie musi się bać?» Rozważania na kanwie sprawy Brandona Mayfielda. *Kryminalistyka i nauki penalne wobec przestępczości* : księga pamiątkowa dedykowana Profesorowi M. Owocowi. Poznań : Wydawnictwo Poznańskie, 2008. S. 333–342.

843. Laffey A.E., Ng A. Diversity and Inclusion in the Law: Challenges and Initiatives. The legal profession remains one of the least diverse of any profession. How can we change it? *American Bar Association*. May 02, 2018. URL: https://www-americanbar-org.translate.google.com/groups/litigation/committees/jiop/articles/2018/diversity-and-inclusion-in-the-law-challenges-and-initiatives/?_x_tr_sl=en&_x_tr_tl=uk&_x_tr_hl=uk&_x_tr_pto=wapp.

844. Lawrence S. Abuse of Judicial Process in Criminal Proceedings. Law Society of Fiji Conference. 2015. 75 p.

845. Ledebur L. E. Plurality Rule: Concurring Opinions and a Divided Supreme Court. *Dick. L. Rev.* 2009. Vol. 113 (3). P. 899–921.

846. Luban D. Human Rights Pragmatism and Human Dignity. *Philosophical Foundations of Human Rights*. Oxford: Massimo Renzo, Rowan Cruft, & Matthew Liao, eds. Oxford : Oxford University Press, 2013. P. 1–26.

847. Lynch A. Dissent: The Rewards and Risks of Judicial Disagreement in the High Court of Australia. *Melbourne University Law Review*. 2003. Vol. 27 (3). P. 724–769.

848. Łętowska E. Rzeźbienie państwa prawa 20 lat później : wywiad K. Sobczaka. Warszawa : WKP, 2012. 381 s.

849. Mansfield H. C. The Forms and Formalities of Liberty. *The Public Interest*. 1983. Vol. 70. P. 121–131.

850. Mathews J., Sweet S. Proportionality Balancing and Global Constitutionalism. *Columbia Journal of Transnational Law*. 2008. Vol. 47. P. 68–149.

851. Mandić S., Djordjević S. Testing the Integrity of Police Officers. Belgrade Centre for Security Policy. Belgrade, 2016. 32 p. URL: <https://pointpulse.net/wp-content/uploads/2016/05/BCBP-Police-Integrity-Testing-ENG.pdf>.

852. Mavronicola N. Bouyid v Belgium: The “Minimum Level of Severity” and Human Dignity’s Role in Article 3 ECHR. *Human Rights Law Review*. 2020. Vol. 1. P. 105–124. DOI: 10.1163/26663236-00101009

853. Mavronicola N. Is the Prohibition Against Torture and Cruel, Inhuman and Degrading Treatment Absolute in International Human Rights Law? A Reply to Steven Greer. *Human Rights Law Review*. 2017. Vol. 17 (3). P. 1–17. URL: https://www.researchgate.net/publication/319008083_Is_the_Prohibition_Against_Torture_and_Cruel_Inhuman_and_Degrading_Treatment_Absolute_in_International_Human_Rights_Law_A_Reply_to_Steven_Greer#fullTextFileContent.

854. Menkel-Meadow, Carrie J., Restorative Justice: What is it and Does it Work? *Georgetown Public Law Research*. Paper No. 1005485. Annual Review. 2007. URL: <https://ssrn.com/abstract=1005485/>.

855. McCarthy L. S. Life After Daubert v. Merrell Dow: Maine as a Case Law Laboratory for Evidence Rule 702 Without Frye. *Maine Law Review*. 1994. Vol. 46. P. 285–323.

856. McCay M. D. CSI Effect and Forensic Science : abstract of a Dissertation ; The University of Southern Mississippi. 2014. 91 p.

857. McFadden P. M. The Balancing Test. *Boston College Law Review*. 1988. Vol. 29 (3). P. 585–656.

858. McIntyre J. In Defence of Judicial Dissent. *Adelaide Law Review*. 2016. Vol. 37. P. 431–459.

859. McMunigal K. C. The Craft of Due Process. *Saint Louis University Law Journal*. 2001. Vol. 45. P. 477–493.

860. McQuigg R. How Effective is the United Nations Committee Against Torture? *The European Journal of International Law*. 2011. Vol. 22 (3). P. 813–828. DOI: 10.1093/ejil/chr048

861. Miller H. S., McDonald W. F., Cramer J. A. Plea Bargaining in the United States. *Georgetown University*. 1978. 443 p.

862. Miller J. M., Blumstein A. Crime, Justice & the COVID-19 Pandemic: Toward a National Research Agenda. *American Journal of Criminal Justice*. 2020. Vol. 45. P. 515–524. DOI: 10.1007/s12103-020-09555-z

863. Morgan R., Evans M. D. The Prevention of Torture in Europe. The CPT's Standards on Police and Pre-trial Custody. Geneva: Council of Europe, 2001. 42 p.

864. Moszczyński J. Przejście od badań jakościowych do ilościowych – nowy paradygmat kryminalistyki czy tylko akademicka dyskusja. *Paradygmaty kryminalistyki*. Kraków : Wydawnictwo UJ, 2016. S. 26–43.

865. Mounk Y. *The People vs. Democracy. Why Our Freedom Is in Danger and How to Save It?* Cambridge, Massachusetts : Harvard University Press. 2018. 393 p.

866. Newham G. Preventing police corruption: lessons from the New York City Police Department, 2003. URL: <http://www.csvr.org.za/docs/policing/preventingpolice.pdf>.

867. Ní Aoláin F. Transitional Justice and the European Convention on Human Rights. *Academy briefing*. 2017. Vol. 10. 26 p.

868. Ortman W. When Plea Bargaining Became Normal. *Boston University Law Review*. 2020. Vol. 100. P. 1435–1499.

869. Packer H. L. Two Models of the Criminal Process. *University of Pennsylvania Law Review*. 1964. Vol. 113 (1). P. 1–68.

870. Pal Sh. Issues and Controversies Surrounding the Use of Plea Bargaining in International Criminal Tribunals. A thesis submitted in partial fulfilment for the requirements of the degree of Doctor of Philosophy at the University of Central Lancashire. 2013. 332 p.

871. Pattenden R. Abuse of Process in Criminal Litigation. *The Journal of Criminal Law*. 1989. Vol. 53:3. P. 341–357.

872. Peter J. St. Can Torture Ever Be Justified for a Democracy? A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of Master of Arts in the Department of Philosophy. Toronto : University of Victoria, 2013. 87 p.

873. Platon S. The Principle of Institutional Balance: Rise, Eclipse and Revival of a General Principle of EU Constitutional Law : Research Handbook on General Principles of EU Law / K. Ziegler, P. Neuvonen, and V. Moreno-Lax (eds). Edward Elgar Press, Forthcoming, 2019. P. 1–26. DOI: <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.3657031>

874. Plea Bargaining in Georgia. TI Georgia. 2010. 17 p. URL: <https://transparency.ge/sites/default/files/TI%20Georgia%20-%20Plea%20Bargaining%20in%20Georgia%20ENG.pdf>.

875. Podlas K. The CSI Effect and Other Forensic Fictions. *Loyola of Los Angeles Entertainment Law Review*. 2006. Vol. 27. P. 87–125.

876. Posner R. A. The Ethical and Political Basis of the Efficiency Norm in Common Law Adjudication. *Hofstra Law Review*. 1980. Vol. 8. P. 487–507.

877. Posner R. A. Reply to Critics of the Problematics of Moral and Legal Theory. *Harvard Law Review*. 1998. № 111. P. 1796–1823.

878. Puddister K., Small T. A. Trial by Zoom? The Response to COVID-19 by Canada's Courts. *Canadian Journal of Political Science*. 2020. Vol. 53. P. 373–377. DOI: 10.1017/S0008423920000505

879. Reynolds N. B. Pareto Optimality and the Rule of Law. In: G. Brennan, H. Kliemt, R. D. Tollison (eds) *Method and Morals in Constitutional Economics. Studies in Economic Ethics and Philosophy*. Berlin, Heidelberg : Springer. 2002. P. 237–252. DOI: 10.1007/978-3-662-04810-8_17

880. Roach K. Four Models of the Criminal Process. *Journal of Criminal Law & Criminology*. 1999. Vol. 89. P. 671–716.

881. Rozdział 2b – Asesorzy sądowi – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Dz. U. 2023. 217. URL: <https://sip.lex.pl/akty-prawne/dzu-dziennik-ustaw/prawo-o-ustroju-sadow-powszechnych-16909701/dz-2-roz-2-b>.

882. Rusek M. Dron na oględzinach. *Problemy kryminalistyki*. 2016. 293 (3). S. 34–39.

883. Sanders J. W. The Role of Dissenting Opinions In Louisiana. *La. L. Rev.* 1963. Vol. 23 (4). P. 673–679.

884. Scaccia di G. Proportionality and the Balancing of Rights in the Case-law of European Courts. *Federalismi.it*. 2019. Vol. 4. 34 p.

885. Scan. Analyze. Deliver. URL: <http://www.publicsafety.faro.com>.

886. Scott Z. L. B. An Inconvenient Bargain: The Ethical Implications of Plea Bargaining in Canada. *Saskatchewan Law Review*. 2018. Vol. 81. P. 53–85.

887. Schweitzer N. J., Saks M. J. The CSI Effect: Popular Fiction About Forensic Science Affects the Public's Expectations About Real Forensic Science. *Jurimetrics J.* 2007. Vol. 47. P. 357–364.

888. Separate Opinion Of Judge Zekia. Case of Ireland V. The United Kingdom: Judgment of the European Court of Human Rights, 18 January 1978. (Application no. 5310/71) URL: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57506>.

889. Shelton D. E. The «CSI Effect»: Does It Really Exist? *National Institute of Justice Journal*. 2008. Vol. 259. P. 1–6.

890. Skorupka J. Ewolucja paradygmatu procesu karnego. *Wrocławsko-Lwowskie Zeszyty Prawnicze*. 2010. T. 1. S. 129–160.

891. Skrobotowicz G. A. Zalety mediacji karnej. *Prokuratura i Prawo*. 2012. № 2. S. 128–145.

892. Smet S. Gäfgen v. Germany: threat of torture to save a life? *Strasbourg Observers*. 2010. URL: <https://strasbourgobservers.com/2010/07/06/389/>.

893. Smith S. M., Stinson V., Patry M. W. «Fact or Fiction? The Myth and Reality of the CSI Effect» Court Review. *The Journal of the American Judges Association*. 2011. Vol. 47. P. 4–7.

894. Sólyom P. Judicial activism – the last refuge? How the European Court of Human Rights have addressed challenges of democracy and the lack of the separation of powers. University of Debrecen, 2019. 14 p. DOI: <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.3412539>

895. Sorochinsky M. Prosecuting Torturers, Protecting “Child Molesters”: Toward a Power Balance Model of Criminal Process for International Human Rights Law. *Michigan Journal of International Law*. 2009. Vol. 31. P. 157–229.

896. Sterling R. W. A Broken Shield: a Plea for Formality in the Juvenile Justice System. *U. Md. L. J. Race Relig. Gender & Class*. 2013. Vol. 13 (2). P. 237–256.

897. Stojer-Polańska J. Kryminalistyka w mediach. Wpływ seriali kryminalnych na postępowanie karne. Poznań : Silva Rerum, 2016. 345 s.

898. Strengthening Forensic Science in the United States: A Path Forward. National Research Council. 2009. 352 p. URL: <http://www.nap.edu/catalog/12589.html>.

899. Texas police department adopts 3D crime-scene laser scanner to support crime scene investigation. URL: <http://industrial.embedded-computing.com/news/texas-crime-scene-investigation>.

900. Turner J. Plea Bargaining. *Reforming Criminal Justice: Trial and Pre-Trial Processes*. 2017. Vol. 3. P. 73–99.

901. Tyler T. R. Viewing CSI and the Threshold of Guilt: Managing Truth and Justice in Reality and in Fiction. *Yale Law Journal*. 2006. Vol. 115. P. 1050–1085.

902. Use of social network websites in investigations. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Use_of_social_network_websites_in_investigations.

903. Viano E. C. Plea Bargaining in The United States: A Perversion of Justice. *International Review of Penal Law*. 2012. Vol. 83. P. 109–145.

904. Walsh J. O'Connor C. Social media and policing: A review of recent research. *Sociology Compass*. 2018. 14 p. DOI: <https://doi.org/10.1111/soc4.12648>

905. Wan T. The Unnecessary Evil Of Plea Bargaining: An Unconstitutional Conditions Problem And A Not-So-Least Restrictive Alternative. *Review of Law and Social Justice*. 2007. Vol. 17 (1). P. 33–61.

906. Weßlau E. Wahrheit und Legenden: die Debatte über den adversatorischen Strafprozess. *ZIS*. 2014. № 11. S. 558–564. DOI: <https://doi.org/10.1515/9783110315738.995>

907. Wise J. Providing the CSI treatment: Criminal justice practitioners and the CSI Effect. 2009. *Current Issues Criminal Justice*. Vol. 21. P. 383–399.

908. Wildhaber L. The European Court of Human Rights: The Past, The Present, The Future. *American University International Law Review*. 2007. Vol. 22 (4). P. 521–538.

909. What is abuse of process? URL: <https://www.hse.gov.uk/enforce/enforcementguide/court/abuse-abuseprocess.htm>.

910. Why police should use new crime scene mapping technology. URL: <https://www.policeone.com/police-products/3D-Laser-Scanners/articles/290043006-Why-police-should-use-new-crime-scene-mapping-technology>.

911. Wysocki I. Justice And Pareto-Efficiency (The Case Against Coase). *Dialogi Polityczne*. 2016. Vol. 19. S. 33–46. DOI: 10.12775/DP.2015.015

912. Wróbel P. Istota rzetelnego procesu karnego a sprawiedliwość proceduralna. *Progress. Journal of Young Researchers*. 2019. № 6. S. 33–46. DOI: <https://doi.org/10.26881/prog.2019.6.03>

913. Zalnieriute M., Bennett Moses L., Williams G. Automating Government Decision-making: Implications for the Rule of Law. *Technology, innovation and access to justice: dialogues on the future of law* (S. P. De Souza, M. Spohr (Eds.)). Edinburgh : Edinburgh University Press, 2020. P. 91–111.

914. Zalnieriute M., Bennett Moses L., Williams G. The Rule of Law and Automation of Government Decision-Making. *Modern Law Review*. 2019. № 82 (3). P. 1–27.

915. Zysset A. Right, Crime, and Court: Toward a Unifying Political Conception of International Law. *Criminal law and philosophy*. 2018. Vol. 12. P. 677–693.

ДОДАТКИ

Додаток А

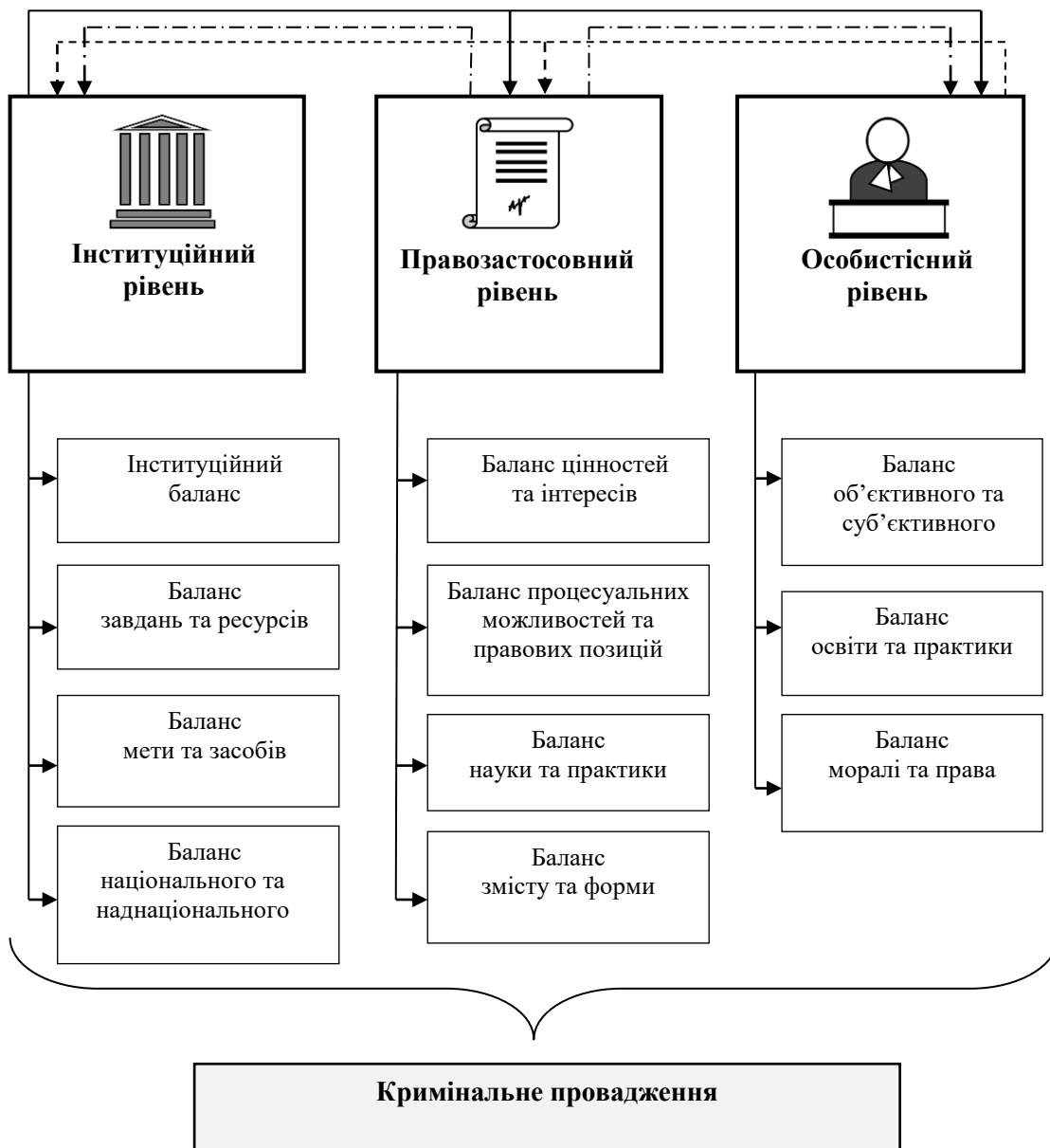

Рис. А.1. Концептуальна модель балансу в кримінальному провадженні*

* Розроблено авторкою

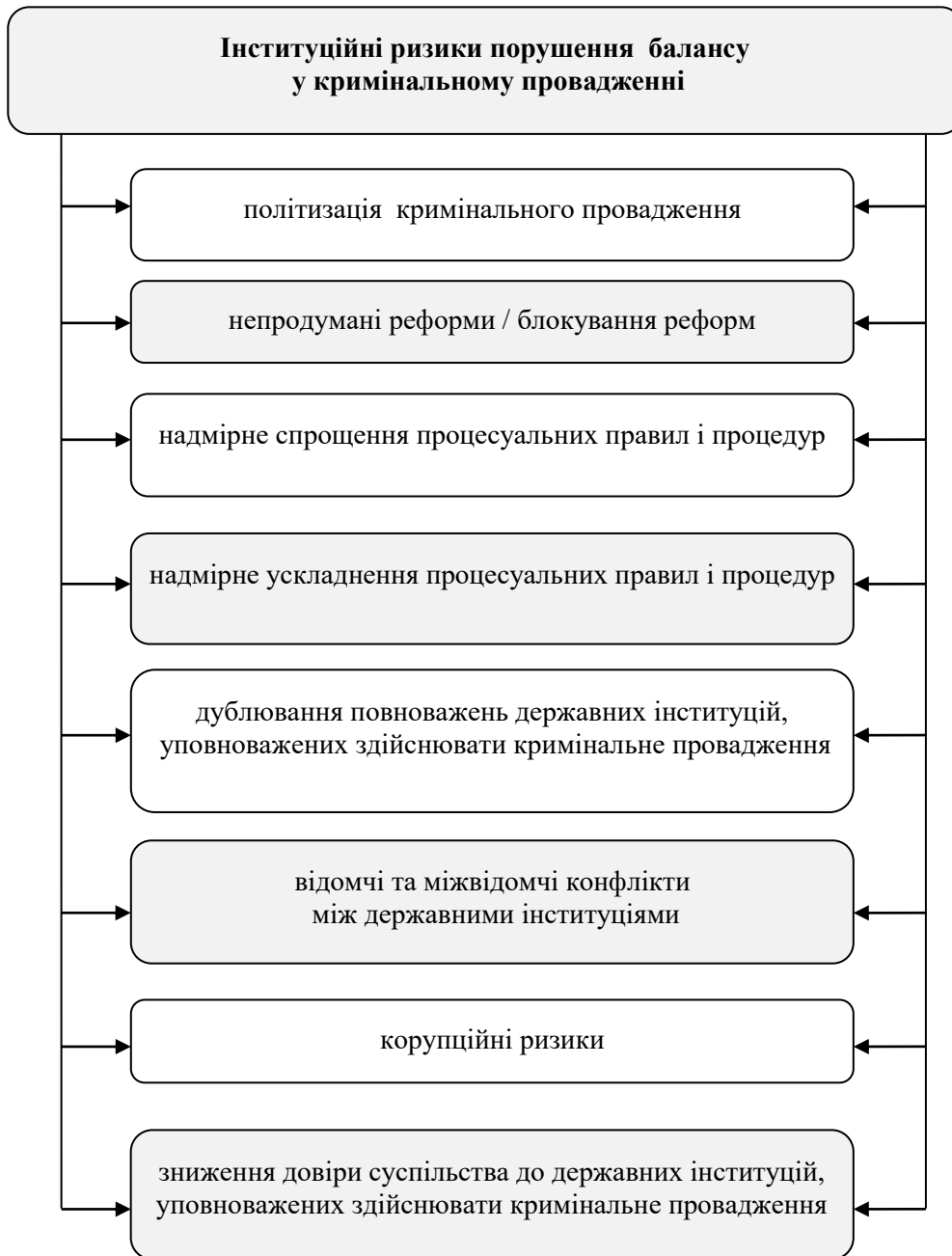

Рис. А.2. Ризики порушень інституційного балансу в кримінальному провадженні*

** Розроблено авторкою*

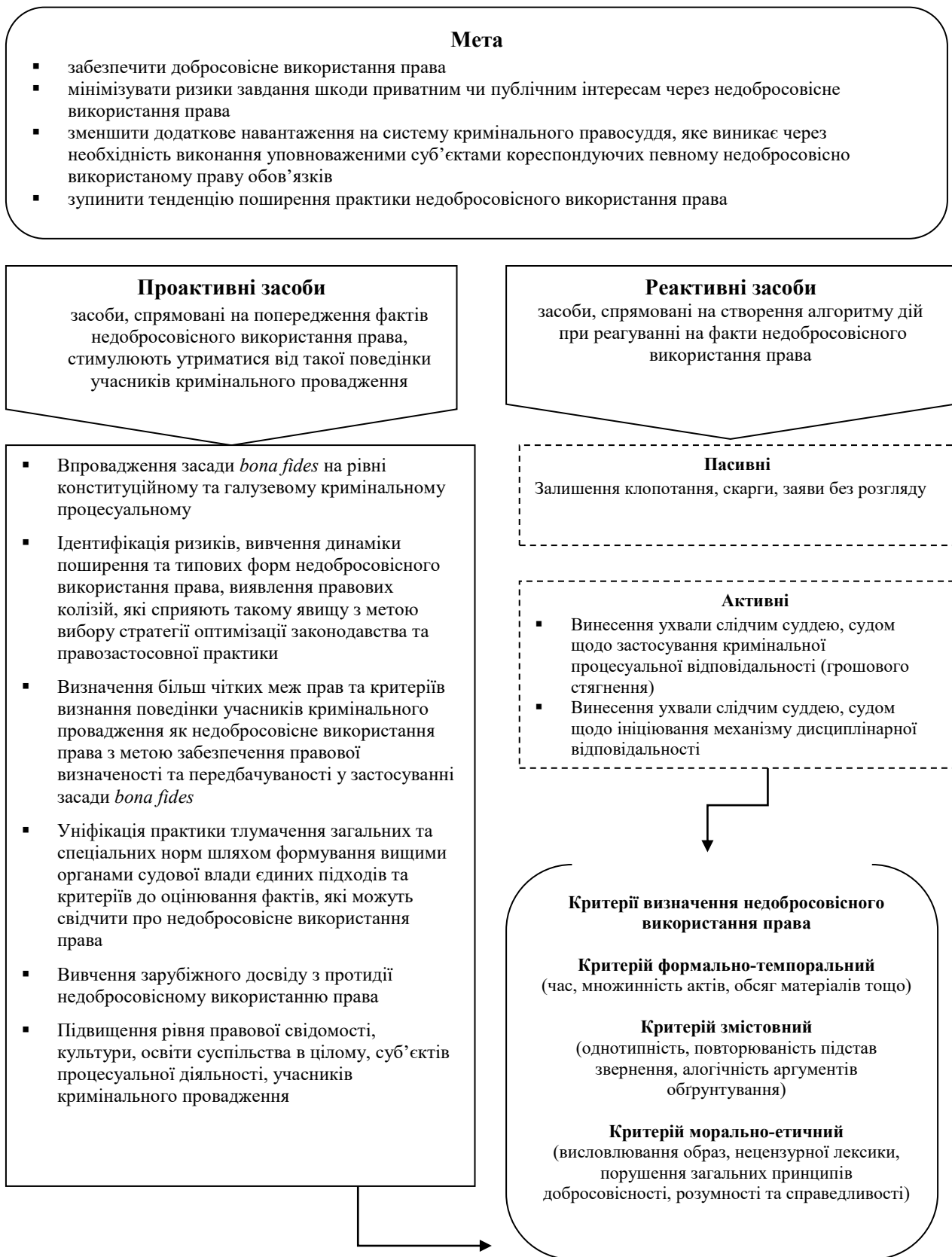

Рис. А.3. Концептуальна модель протидії недобросовісному використанню права*

* Розроблено авторкою

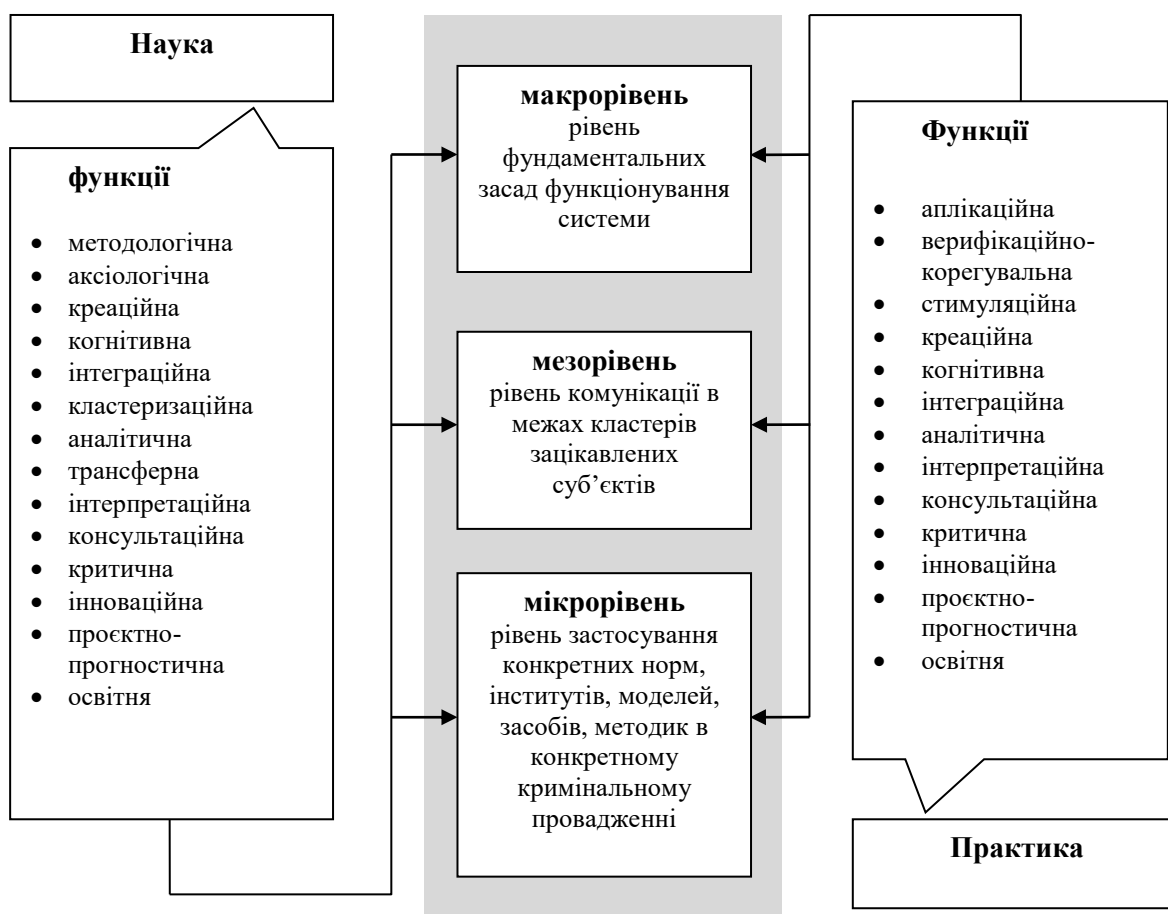

Рис. А.4. Модель синергії науки і практики в кримінальному провадженні*

* Розроблено авторкою

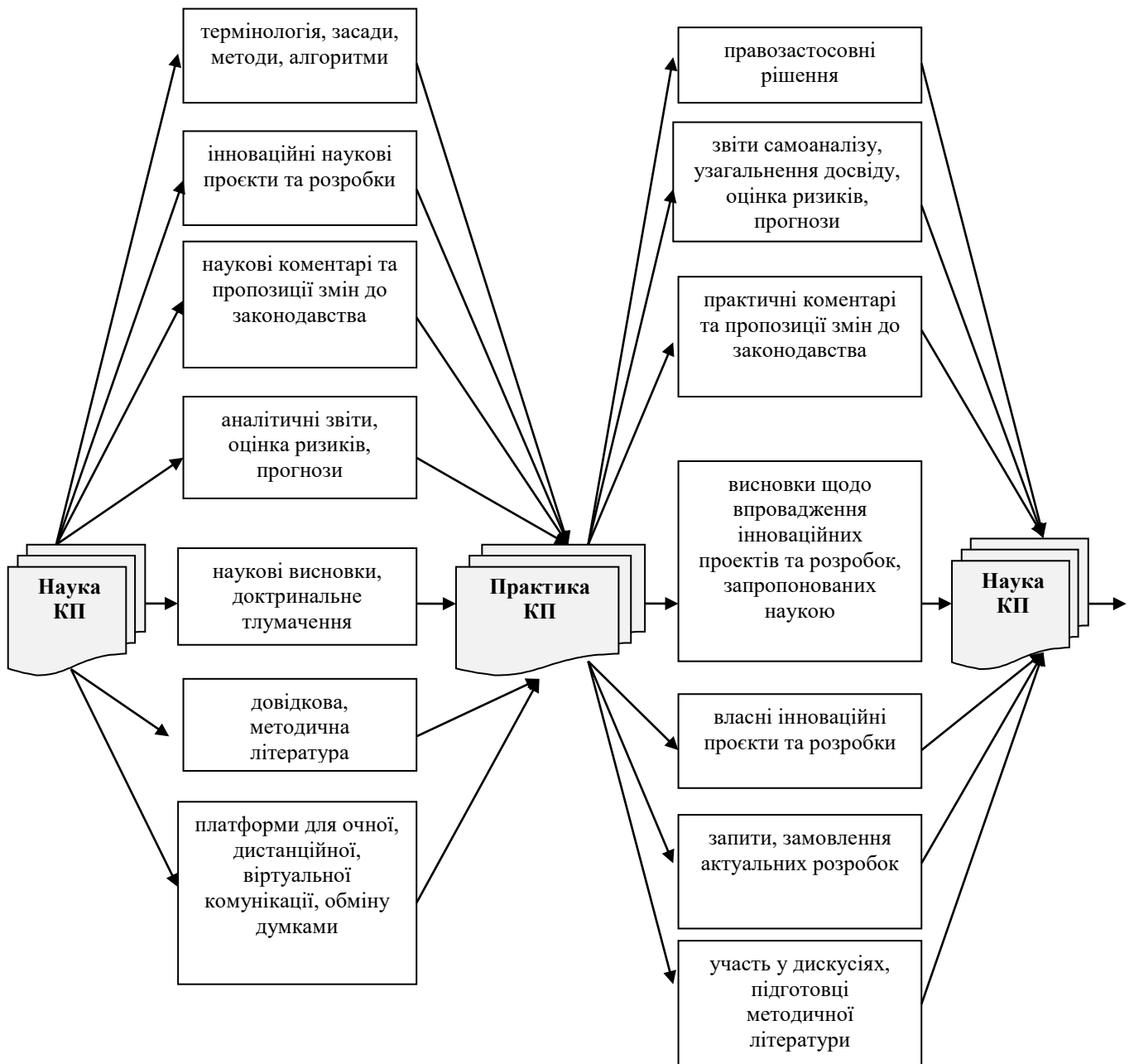

Рис. А.5. Фрагмент циклічного ланцюга дифузії науки і практики у кримінальному провадженні*

* Розроблено авторкою

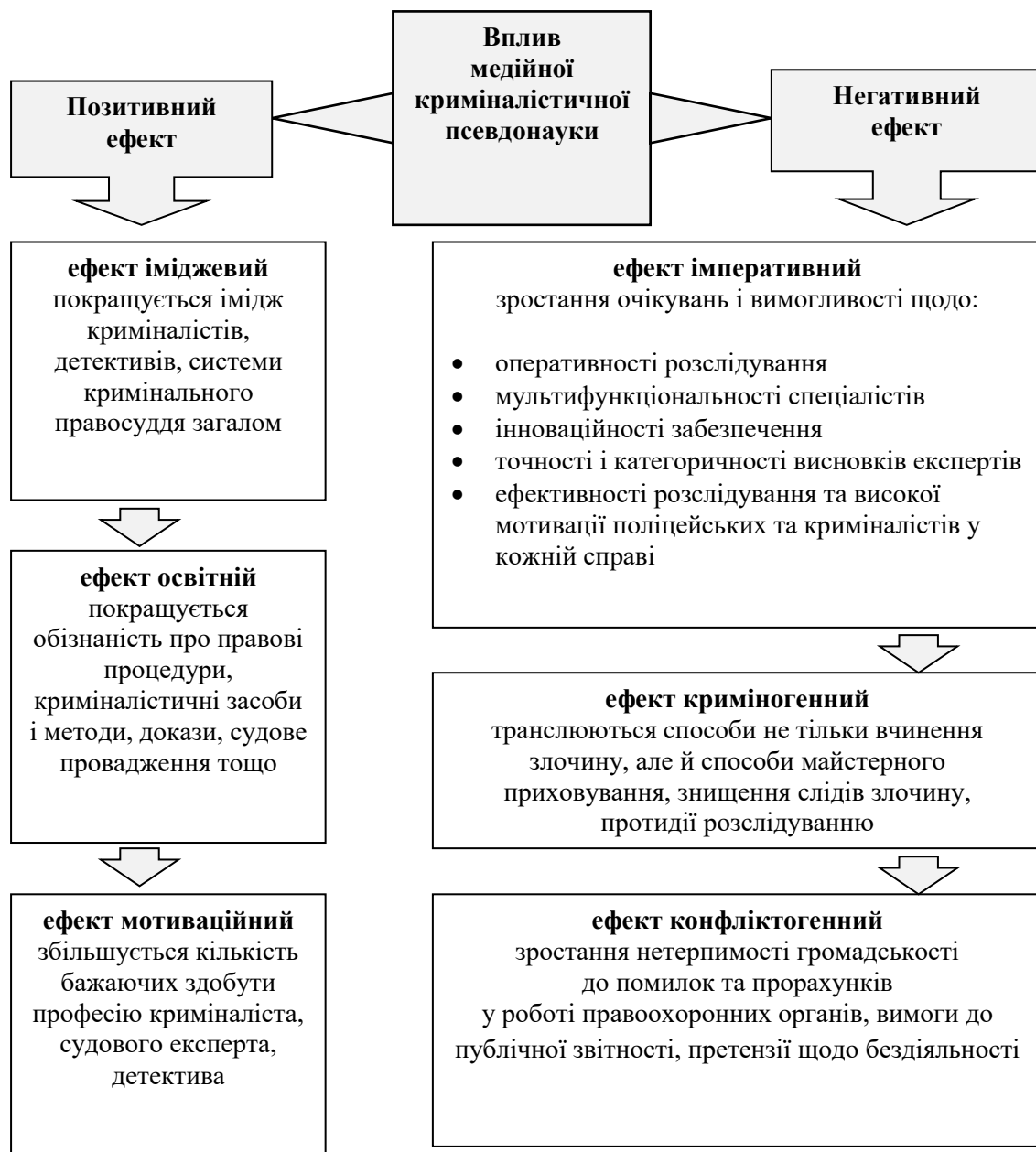

Рис. А.6. Вплив медійної криміналістичної псевдонауки на суспільство*

* Розроблено авторкою

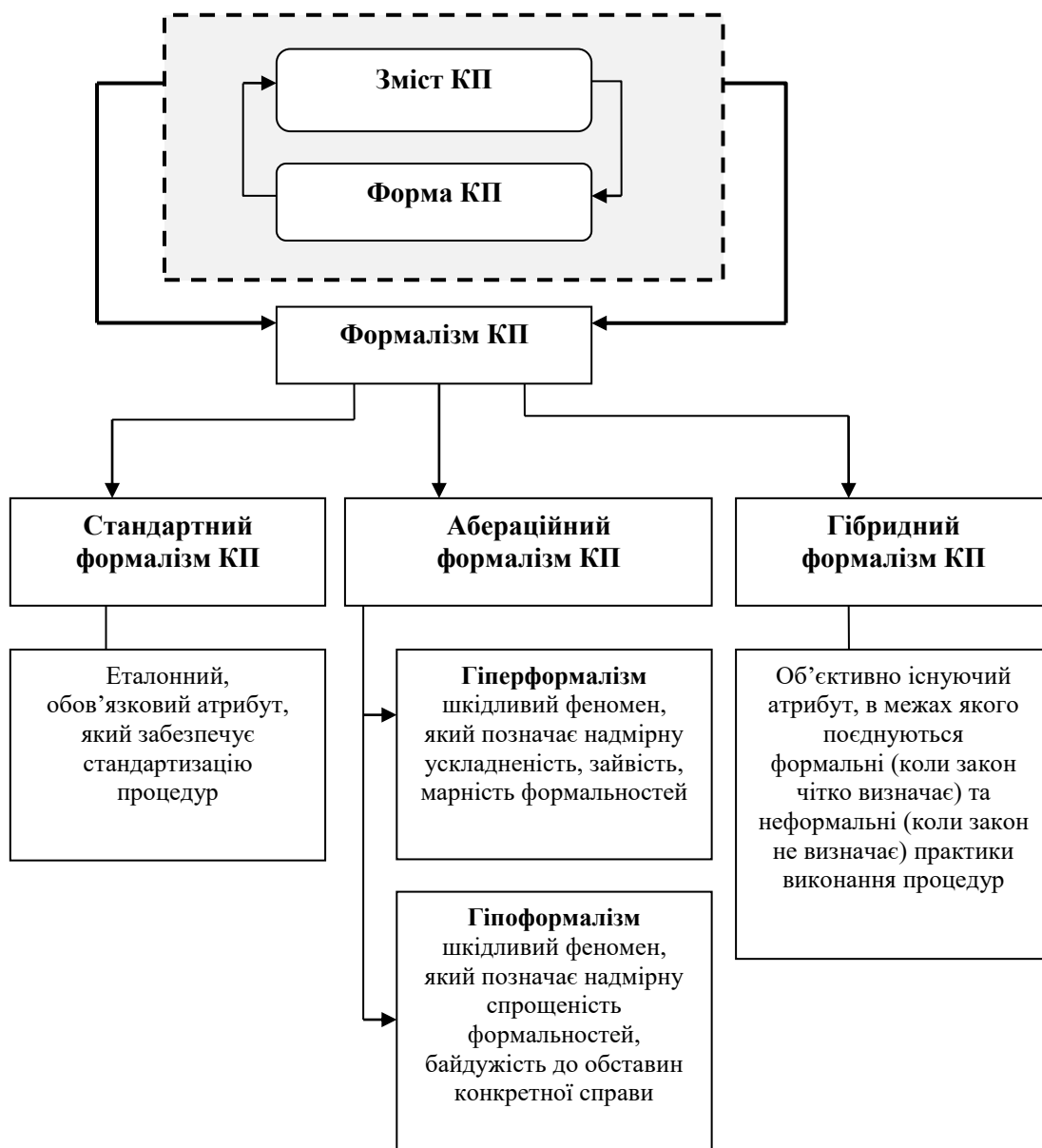

Рис. А.7. Формалізм у кримінальному провадженні*

** Розроблено авторкою*

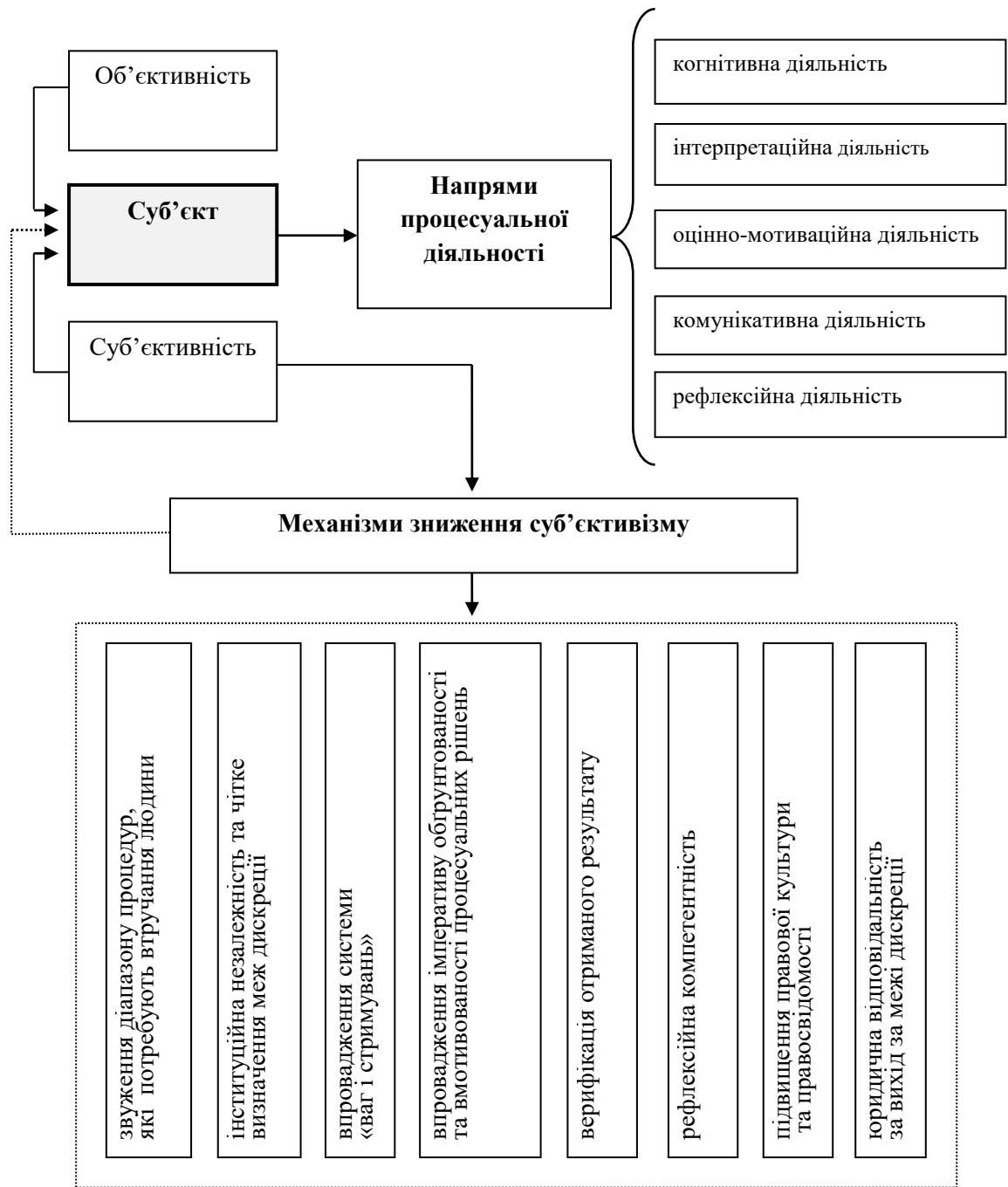

Рис. А.8. Механізми зниження суб'єктивізму у кримінальному провадженні*

* Сформовано авторкою

Додаток Б

Таблиця Б.1

Концептуальні підходи до визначення змісту змагальності у кримінальному провадженні*

Автор	Зміст змагальності у кримінальному процесі
Д. Крикливець [325, с. 13]	процесуальний режим, який є сукупністю організаційних та функціональних правових положень, що передбачає таку побудову процесу з'ясування обставин кримінального провадження та його вирішення, щоб сторони кримінального провадження та потерпілий могли скористатися достатньою сукупністю процесуальних засобів задля представлення, доказування своїх правових позицій, спростування інших правових позицій, а суд на підставі цього був спроможний законно та справедливо вирішити правовий спір між сторонами по суті, максимально врахувавши та знайшовши при цьому оптимальний баланс між усіма приватними та суспільними інтересами
С. Волосенко [97, с. 10]	об'єктивна істина є метою судочинства, принцип змагальності визначає спосіб досягнення цієї мети
А. Алексєєва [2, с. 258]	принцип змагальності характеризує таку організацію судового процесу, коли функції обвинувачення й захисту, підтримання цивільного позову й заперечення проти нього виконуються суб'єктами, які мають рівні права та обов'язки для відстоювання своїх інтересів
В. Дяков [221, с. 169]	форма організації судочинства, для якої характерними є чітке розмежування функцій обвинувачення, захисту та вирішення справи по суті відповідно між прокурором (приватним обвинуваченим, потерпілим), обвинуваченим, підозрюваним (захисником) і судом (суддею); процесуальне рівноправ'я сторін обвинувачення і захисту; розгляд справи шляхом полеміки сторін перед незалежним та неупередженим судом
В. Тертишник [602, с. 50]	побудова процесу, за якої зацікавлені сторони, сторони обвинувачення та захисту мають рівні можливості для пошуку істини та відстоювання своїх тверджень або оскарження тверджень іншої сторони, функція обвинувачення й захисту відокремлені від правосуддя і розслідування, обвинувачений може здійснювати свій захист як самостійно, маючи всі права щодо дослідження доказів, так і за допомогою захисника, правосуддя здійснюється судом з дотриманням принципу гласності й інших засад судочинства
З. Ейбатов [222, с. 128]	гарантія забезпечення прав особи, розмежування функцій захисту, обвинувачення, вирішення справи по суті, свобода отримання, надання суду доказів та відстоювання своєї позиції у справі
В. Півненко [461, с. 162]	форма процесу, в якій спір рівних сторін вирішується незалежним судом, а протиріччя, що існують між ними, виступають рушійною силою кримінального процесу

Продовження таблиці Б.1

О. Зінченко [250, с. 207]	побудова (організація), за якої об'єднані протилежними правовими позиціями учасники кримінальних процесуальних відносин виступають сторонами, що протистоять одна іншій, та в процесі протиборства (спору) активно відстоюють свої права та законні інтереси перед незалежним судом, забезпечуючи прийняття ним законного і справедливого рішення у справі
Л. Ісмаїлова [261, с. 72]	найважливіший принцип перевірки доказів і спосіб виявлення істини в справі
В. Рогальська [530, с. 129]	форма кримінального судочинства, принцип процесу та метод правового регулювання
Я. Берназюк [37, с. 16]	складова права на справедливий судовий розгляд, є процесуальним принципом, що визначає рівні можливості сторін щодо доведення та мотивування своєї позиції під час розгляду справи
К. Лисенкова [350, с. 337]	безпосередньо закріплене в законі керівне правове положення, яке є основою кримінального провадження і визначає його процесуальну форму та спрямованість діяльності його учасників та передбачає розділення функцій обвинувачення, захисту та правосуддя, рівність процесуальних можливостей сторін, що забезпечується об'єктивністю й неупередженістю суду та свободою оскарження
М. Маркуш [378, с. 67]	виключна ознака демократичного устрою, коли держава не тільки не переслідує каральної мети, а й намагається якнайменше втручатися у сферу приватних інтересів громадян, надає їм широкий спектр можливостей обстоювати свої законні інтереси
Р. Міліціанов [403, с. 67]	заперечення якогось явища чи поведінки, наявності певного протистояння, конфлікту, спору, який передано на вирішення суду, під час яких сторони висловлюють власні погляди з приводу всіх правових питань обов'язковому учаснику процесуальних правовідносин – суду, який, у свою чергу, ухвалює рішення, констатуючи обґрунтованість позиції однієї сторони; сукупність правових доктрин, приписів, правил, норм процесуального законодавства, сформованих нормативно або під час правозастосування, котрі існують на всіх стадіях судочинства та визначають суб'єктів судового процесу, їх права та обов'язки, забезпечують цим учасникам можливість досягнути поставлених цілей за допомогою реалізації змагальних повноважень
І. Одинцова [431, с. 93]	організація кримінально-процесуальної діяльності, яка передбачає протиставлення правових позицій сторін, що виконують функції обвинувачення та захисту, і вирішення такого спору судом, що виконує функцію правосуддя
В. Сердюк [555, с. 87, 91]	демократична, процесуальна основа, що створює сприятливі умови для пошуку істини та ухвалення справедливого судового рішення; це встановлена законом можливість реалізації та практичне втілення наданих учасникам судового процесу процесуальних прав при безумовному виконанні покладених на них процесуальних обов'язків на всіх стадіях судового процесу за участю компетентного суду

Продовження таблиці Б.1

Г. Соловей [578, с. 886]	конституційно-правове положення, одна із основоположних засад кримінального процесу, яка реалізовується у визначеній законом процесуальній формі, діє на всіх стадіях кримінального процесу, направлена на встановлення об'єктивної істини й захисту прав і свобод людини та громадянина... ґрунтується на чіткому розмежуванні функцій обвинувачення, захисту та вирішення справи у суді, характеризується, тим, що суд, перш за все, повинен створювати необхідні умови для виконання сторонами їх процесуальних обов'язків і здійснення наданих їм прав, забезпечити учасників рівними процесуально-правовими можливостями відстоювання і доказування своєї позиції у кримінальній справі
О. Яновська [721, с. 345]	правове положення, яке визначає такий порядок розгляду кримінальних проваджень, за якого сторони обвинувачення та захисту активно відстоюють свої правові позиції перед незалежним судом, який і вирішує цей спір
С. Ковальчук [294, с. 4]	виконання сторонами кримінального процесу дій, спрямованих на реалізацію наданих їм прав щодо участі у доказуванні та відстоювання своєї процесуальної позиції
С. Лунін [362, с. 6]	надання суду в письмовій чи іншій матеріальній формі процесуально обґрунтованих відповідей або заперечень проти всіх фактів, доказів і правового обґрунтування позовних вимог (обвинувачення) та обстоювання у встановленому законом порядку своїх або інших (чужих) прав і законних інтересів

* Розроблено авторкою

Дефініції сутності поняття «зловживання правом»*

Автор	Дефініції поняття «зловживання правом»
Д. Бакаєв [26, с. 41]	спосіб здійснення суб'єктивного права всупереч його призначенню, за допомогою якого суб'єкт заподіює шкоду іншим учасникам суспільних відносин
О. Капліна [275, с. 288]	використання права «на зло» в тих випадках, коли уповноважений суб'єкт володіє суб'єктивним правом, діє в його межах, але завдає шкоди правам інших осіб або суспільству в цілому
О. Маловацький [369, с. 339]	випадки, коли уповноважений суб'єкт, діючи в межах приналежного йому суб'єктивного права, в рамках тих можливостей, що складають дотримання даного права, використовує такі форми його реалізації, що виходять за встановлені законом межі здійснення права
О. Андрушко [9, с. 173]	особливий вид (форма) правопорушення, що вчиняється під час реалізації наданого права, обов'язку чи повноваження, не містить спеціально визначеного складу правопорушення, а виражене у формі загальної заборони й установлюється уповноваженим суб'єктом у відповідному процесуальному рішенні та є підставою для юридичної відповідальності
В. Михайленко [397]	дія або бездіяльність при реалізації учасником кримінального провадження своїх прав без мети досягнення правомірного результату і всупереч змісту та призначенню цих прав, спрямовані на перешкодження виконання завдань кримінального провадження
В. Резнікова [521, с. 34]	вольова та усвідомлена діяльність (дії) суб'єкта з недобросовісної реалізації свого суб'єктивного права не за його призначенням, що заподіює шкоду суспільним інтересам та/або особистим інтересам третіх осіб чи створює реальну загрозу її заподіяння при формальній правомірності такої діяльності (дій)
О. Хабло [656, с. 9]	діяння, яке полягає у реалізації суб'єктами кримінального процесу наданих їм прав та повноважень всупереч їх призначенню, з незаконною заінтересованістю, що призводить до спричинення шкоди суспільним та особистим інтересам шляхом унеможливлення досягнення завдань кримінального судочинства
Г. Чувакова [682, с. 444]	вид правової аномалії, форма реалізації (здійснення) права, за допомогою якої заподіюється шкода іншим учасникам суспільних відносин шляхом здійснення права всупереч з його цільовим призначенням або здійснення дій, що виходять за межі наданих законом прав, якщо такі межі і мета здійснення права встановлені в законі
Л. Шипілов [697, с. 7]	особливий вид правової поведінки, який полягає у використанні громадянами своїх прав у недозволеній спосіб, що суперечить призначенню права, внаслідок чого завдаються збитки (шкода) окремій особі, суспільству або державі

<i>Продовження таблиці Б.2</i>	
О. Мілетич [401, с. 6, 9]	спосіб здійснення права всупереч його змісту та соціальному призначенню, внаслідок застосування якого суб'єкт завдає або намагається завдати шкоду іншим учасникам суспільних відносин
О. Рогач [532, с. 300–301]	соціально-шкідливе явище, яке відображає нігілістичне ставлення особи до права та полягає в намаганні суб'єкта правовідносин створити ілюзію (видимість) правомірного використання права при вчиненні ним умисних діянь, спрямованих на порушення об'єктивних меж здійснення права та внутрішніх (спеціальних) меж зовнішнього розсуду
Т. Хохлова [664, с. 27]	формально правомірна поведінка суб'єкта правовідносин, яка призводить до порушення прав і законних інтересів інших осіб, що несумісне з основоположними принципами правового регулювання

* *Сформовано авторкою*

Основні підходи до визначення ознак зловживання правом*

Автор	Типові ознаки зловживання правом								
	Заподіяння шкоди або загроза заподіяння шкоди	Використання права всупереч призначенню, духу і сутності	Протиправність	Особливий вид правомірної поведінки (легальна видимість, штучна правомірність)	Може бути і правомірною, і протиправною поведінкою	Мета – перешкодити виконанню завдань кримінального провадження	Умисна поведінка	Дія або бездіяльність	Не є ні протиправною, ні правомірною поведінкою
О. Капілна [275, с. 289]	+	+							+
Д. Бакаєв [26, с. 41]	+	+							
А. Андрушко [8, с. 13]	+		+				+		
В. Михайленко [397]	+	+				+			
Т. Пашук [450, с. 173]	+	+							
Т. Полянський [481, с. 33]	+			+			+		
О. Мілетич [402, с. 61]	+	+	+	+	+				
В. Резнікова [521, с. 34]	+	+		+			+		
О. Хабло [656, с. 9; 657, с. 147]	+	+			+	+		+	
В. Лазарєв, О. Жидовцева [341, с. 152]	+	+	+	+	+				
Я. Греца [126, с. 311]				+	+			+	
Г. Чувакова [682, с. 443]	+	+			+			+	
Л. Шипілов [297, с. 7–8]	+	+			+				
В. Забооровський, В. Соханич [233, с. 69]	+		+	+			+		

* Сформовано авторкою

**Узагальнення типових сфер і способів
недобросовісного використання процесуального права***

Сфера недобросовісного використання процесуального права	Спосіб недобросовісного використання процесуального права
Маніпулювання з відводами	<ul style="list-style-type: none"> ▪ неодноразові відводи з тих самих підстав, з яких уже було прийнято раніше рішення ▪ заявлені відводи мають вади обґрунтування, причини для відводу нелогічні, абсурдні ▪ почергові відводи різними представниками сторони одному суб'єкту процесуальної діяльності ▪ каскадні відводи (безпідставно заявляється відвід судді, який розглядає клопотання про відвід)
Маніпулювання з клопотаннями	<ul style="list-style-type: none"> ▪ неодноразові клопотання з тих самих підстав, з яких уже було прийнято раніше рішення (наприклад, клопотання про заміну призначеного захисника, про залучення перекладача без такої необхідності) ▪ подання клопотань, щоб завадити ухваленню рішення в межах установлених процесуальних строків (наприклад, подання одним адвокатом клопотання про відкладення розгляду питання про арешт майна у зв'язку з необхідністю ознайомитися з матеріалами справи або у зв'язку з неможливістю участі за наявності поважної причини із наступним поданням клопотання другим захисником на наступному судовому засіданні про неможливість задоволення клопотання про арешт майна з огляду на пропущений строк для розгляду клопотання)
Маніпулювання зі скаргами	<ul style="list-style-type: none"> ▪ неотримання повідомлень, що надсилалися на вказану особою адресу, та відсутність зацікавлення станом скарги (фіктивна необізнаність) ▪ багаторазове подання однакових скарг або скарги з «підміною» окремих даних з метою обійти автоматизовану систему розподілу справ та залишити звернення у конкретного судді ▪ повторне подання скарг з тих самих підстав та за наявності вже прийнятого раніше рішення
Маніпулювання з часом	<ul style="list-style-type: none"> ▪ необґрунтовано тривале ознайомлення з матеріалами кримінального провадження ▪ необґрунтовано тривале читання об'ємних клопотань (наприклад, при розгляді клопотань про застосування запобіжного заходу затриманій особі) ▪ необґрунтовано тривале проголошення вступної промови

<i>Продовження таблиці Б.4</i>	
Маніпулювання з емоціями	<ul style="list-style-type: none"> ▪ висловлювання коментарів, які ображають честь і гідність суб'єктів процесуальної діяльності, критика, оцінка поглядів на обличчі, відведення очей, зітхань ▪ вживання нецензурної лексики, образливих слів
Маніпулювання з доказами	<ul style="list-style-type: none"> ▪ безпідставне звинувачення у фальшуванні доказів ▪ неподання або несвоєчасне подання доказів чи інших матеріалів ▪ відмова від ознайомлення з матеріалами досудового розслідування, а потім на цій підставі констатація їх невідкриття стороною та, відповідно, визнання доказів недопустимими

* Розроблено авторкою на основі джерел [14; 63; 105; 318; 397; 481, с. 32; 536, с. 250–251]

**Порівняльна таблиця характеристик
правових позицій у кримінальному провадженні***

Критерії для порівняння	Характеристики правових позицій (ПП)			
	Приватна ПП	Публічна ПП прокурора	Публічна ПП ВС, ЄСПЛ	Публічна ПП КСУ
Вимогливість щодо форми	Мінімальна	Висока	Висока	Висока
Вимогливість щодо аргументації	Мінімальна	Висока	Висока	Висока
Вимогливість щодо сталості та гнучкості	Може змінюватися будь-коли і за будь-яких обставин, але можливі певні обмеження	Може змінюватися, але за виняткових обставин, а в окремих випадках потребує погодження	Може змінюватися за виняткових обставин	Може змінюватися за виняткових обставин
Вплив на законодавство	–	–	Опосередкований вплив через сигналізування про проблеми системного характеру	Може змінювати законодавство шляхом припинення дії неконституційних норм
Вплив на практику правозастосування	Може формувати орієнтири для аналогічних суб'єктів в аналогічних справах	Може формувати орієнтири для прокурорів в аналогічних справах	Формує орієнтири для судів	Формує орієнтири для судів
Суб'єктний склад, який формулює правову позицію	Може бути індивідуальна або колегіальна	Може бути індивідуальна або колегіальна	Тільки колегіальна, але може бути окрема думка	Тільки колегіальна, але може бути окрема думка

* Розроблено авторкою

Дефініції поняття «правові позиції КС України»*

Автор	Зміст дефініції поняття «правові позиції КС України»
І. Шевчук [688, с. 1065–1066]	результат офіційного тлумачення правових норм, характеризується правовим змістом, загальнообов'язковістю, нормативністю
Т. Слінько, Р. Рева [573, с. 42]	правові уявлення (висновки) КСУ внаслідок тлумачення ним Конституції України та/або положень законів, інших нормативних актів у межах його компетенції, які мають загальний характер, знімають конституційно-правову невизначеність і є правовою підставою для винесення остаточного рішення, викладеного в акті КСУ
О. Рогач [534, с. 79]	відношення до певних правових проблем, що закріплене в мотивувальній частині
В. Овчаренко [428, с. 71]	особлива специфічна категорія джерел права
В. Кампо [270, с. 116]	обов'язкові для всіх суб'єктів права положення актів КСУ (мотивувальної і резолютивної частини), що базуються на інтерпретації приписів Конституції і законів України та застосуванні норм і принципів Основного Закону держави до оспорюваних актів і положень законодавства
О. Кравчук [321, с. 119]	система вироблених у результаті інтерпретаційної діяльності загальнообов'язкових правових висновків, аргументів, що виражають ставлення КСУ до певної правової проблеми та слугують підставою для його рішення

* Складено авторкою

**Вплив глобальних мегатрендів
на науку та практику кримінального провадження***

Глобальний мегатренд	Домінантна сфера впливу	Потенційні ризики впливу	Результат, прогноз, завдання для науки і практики
Глобальні правові тренди			
Гуманізація кримінального провадження	засади кримінального провадження; зміна доктринальних підходів	абстрактність концепту гуманізму як методології практичної діяльності може стати завадою для її реалізації, ігнорування засади на рівні практики	<ul style="list-style-type: none"> • визначення верховенства права як засади кримінального провадження; рівності, розумності строків і т. д. • визнання судової практики ЄСПЛ джерелом кримінального процесуального права тощо
Відновне правосуддя	вирішення правового конфлікту	гіпертрофоване застосування може спровокувати «торгівлю правосуддям»; потенційна небезпека підміни справедливості ситуаційною вигодою	<ul style="list-style-type: none"> • впровадження інституту угоди про примирення та угоди про визнання винуватості • розвиток інституту медіації в кримінальному провадженні тощо
Правова інклюзія	засади кримінального провадження; застосування окремих процесуальних інститутів; діяльність органів досудового розслідування та судових органів	залежність ступеня забезпечення від практики	<ul style="list-style-type: none"> • створення системи гарантій доступу до справедливого правосуддя для всіх членів суспільства • посилення гарантій захисту вразливих категорій населення, наприклад, надання безоплатної правової допомоги; впровадження кримінального провадження, дружнього до дитини тощо • заборона дискримінації • забезпечення доступу до юридичної професії
Конвергенція правових систем, уніфікація стандартів та практик	засади кримінального провадження	проведення хаотичних реформ, копіювання інститутів без урахування локального контексту	<ul style="list-style-type: none"> • уніфікація судової практики на основі правових позицій, викладених у прецедентній практиці ЄСПЛ, а також рішеннях ВС, КС України • уніфікація підходів до стандартизації криміналістичних засобів та методів, акредитації лабораторій, сертифікації підготовки криміналістів, експертів, судових медиків і т. д.
Збільшення обсягу правових знань, даних, прецедентів, норм, інститутів	діяльність органів досудового розслідування та судових органів	утворення значних обсягів інформації, в якій важко орієнтуватися	<ul style="list-style-type: none"> • оптимізація роботи аналітичних підрозділів • уніфікація слідчої, оперативної, прокурорської, судової практики • спеціалізація суб'єктів процесуальної діяльності, удосконалення інформаційної компетентності персоналу • розробка та впровадження нових аналітичних систем, спеціалізованих алгоритмів дій, зокрема роботи з «великими даними» для вирішення завдань кримінального провадження

Глобальні соціальні тренди			
Урбанізація	діяльність органів досудового розслідування та судових органів	переміщення населення до міст зменшує навантаження суб'єктів процесуальної діяльності в одному місці та істотно збільшує його в іншому, де населення релокується через зміну криміногенної ситуації	<ul style="list-style-type: none"> • прогнозується розробка механізмів реагування на «міграційний тиск» для відновлення балансу • формування більш гнучкої моделі управління, реорганізації
Міграція	діяльність органів досудового розслідування та судових органів	збільшення міграційного тиску під впливом різних чинників (екологічних, демографічних, економічних, безпекових і т. д.), що змінює криміногенну ситуацію і може стати причиною збільшення навантаження суб'єктів процесуальної діяльності	<ul style="list-style-type: none"> • прогнозується розробка механізмів реагування на «міграційний тиск» для відновлення балансу • формування більш гнучкої моделі управління, реорганізації • посилення міжнародної співпраці щодо кримінальних правопорушень, вчинених мігрантами, та/або кримінальних правопорушень, вчинених щодо мігрантів
Цифровізація	діяльність органів досудового розслідування та судових органів	<ul style="list-style-type: none"> • зростання кіберзагроз, вразливості у кіберсфері • звуження сфери конфіденційності 	<ul style="list-style-type: none"> • розвиток наукових засад і практики роботи з «цифровими доказами» • автоматизація, оптимізація процесів, менеджменту справ • інновації в криміналістичній діяльності • обмін досвідом, даними, технологіями
Соціальна комунікація (мережі)	діяльність органів досудового розслідування та судових органів	<ul style="list-style-type: none"> • вразливості у кіберсфері • звуження сфери конфіденційності 	<ul style="list-style-type: none"> • збільшення інструментів для збору інформації з відкритих джерел • використання соціальних мереж для комунікації, викликів та повідомлень • обмін досвідом, даними, технологіями
Глобальні безпекові виклики			
Тероризм та організована транснаціональна злочинність, кіберзагрози	діяльність органів досудового розслідування та судових органів	<ul style="list-style-type: none"> • вразливості перед загрозами зростання впливу терористичних організацій, організованої злочинності • звуження сфери конфіденційності 	<ul style="list-style-type: none"> • новелізація законодавства з урахуванням потреби протидіяти загрозам • посилення міжнародної співпраці в рамках кримінального провадження • обмін досвідом, даними, технологіями
Пандемія	діяльність органів досудового розслідування та судових органів, реалізація окремих процесуальних прав	<ul style="list-style-type: none"> • вразливості перед загрозами масового ураження вірусним захворюванням • превалювання публічного інтересу над приватним в умовах жорстких карантинних заходів 	<ul style="list-style-type: none"> • встановлення тимчасових обмежень, пов'язаних із необхідністю дотримання карантинних норм та забезпечення безпеки суб'єктів процесуальної діяльності • обмін досвідом, даними, технологіями

Війна, воєнні конфлікти	засади кримінального провадження, діяльність органів досудового розслідування та судових органів, реалізація окремих процесуальних прав, застосування окремих правових інститутів	<ul style="list-style-type: none"> • вразливість перед загрозами порушення міжнародного гуманітарного права • посилення міграції населення, зміни демографічної картини у зв'язку з військовою агресією, окупацією територій, активними бойовими діями • превалювання публічного інтересу над приватним в умовах воєнного стану 	<ul style="list-style-type: none"> • новелізація законодавства з урахуванням потреби виконувати завдання кримінального провадження в умовах агресивної війни • посилення міжнародної співпраці в рамках кримінальних проваджень, пов'язаних із воєнними злочинами • посилення міжнародної співпраці в рамках діяльності Міжнародного кримінального суду, створення спеціального трибуналу • розвиток «воєнної криміналістики» • розвиток концепту «державно-злочинець» • обмін досвідом, даними, технологіями
--	---	--	---

* Розроблено авторкою

Основні підходи до визначення поняття «внутрішнє переконання»*

Автор	Дефініція поняття «внутрішнє переконання»
Дефініція поняття «внутрішнє переконання» судді	
В. Марчак [380, с. 87]	впевненість у правильності висновків судді, які складають основу судового рішення; це елемент розумової діяльності з дослідження та оцінки доказів і виражає фактичний склад правовідносин, встановлених у справі; це складова суб'єктивної частини діяльності судді, яка виражається в об'єктивно ухвалених ним у справі рішеннях при дослідженні судом обставин провадження
П. Прилуцький [497, с. 204; 498, с. 57]	свідома суб'єктивна впевненість індивідуума (судді) в існуванні чи не існуванні відповідних об'єктивних фактів, на підставі яких ним приймається процесуальне рішення, робиться висновок про винність чи невинуватість підсудного у скоєнні інкримінованого йому злочину, призначається підсудному вид і міра покарання або здійснюється його звільнення від кримінальної відповідальності
Н. Дроздович [155, с. 253]	стан свідомості судді, що відображає результат розумової суб'єктивної діяльності судді в процесі судочинства щодо оцінки доказів з метою достовірного встановлення фактичних обставин конкретної кримінальної справи, що входять до предмету доказування, результат якої втілюється в судовому рішенні
Дефініція поняття «внутрішнє переконання» слідчого	
Л. Герасименко [106, с. 76]	стан сформованого професійного знання у свідомості слідчого, коли він вважає зібрані у справі докази достатніми для прийняття рішення, впевнений у правильності свого висновку і готовий до відповідних практичних дій прийняття рішення відповідно до здобутих знань
О. Кіпер [288, с. 109]	прояв формування суб'єктивного погляду на фактичні обставини справи, визначення особистого ставлення до сукупності доказів та їх процесуальних джерел з позиції достовірності, допустимості, належності й достатності
С. Смоков [576, с. 6]	стан сформованого професійного знання в свідомості слідчого, коли він вважає зібрані у справі докази достатніми для прийняття рішення, впевнений у правильності свого висновку і готовий до відповідних практичних дій – прийняття рішення відповідно до отриманих знань
Дефініція поняття «внутрішнє переконання» експерта	
Л. Бордюгов [64, с. 16]	психологічний емоційно-інтелектуальний стан судового експерта, що є результатом його оцінної діяльності та полягає у почутті впевненості в правильності застосованих знань, експертних методів, методик, у правильній оцінці властивостей і особливостей об'єктів експертизи на основі відповідних наукових положень і в вірності зроблених висновків

Дефініція поняття «внутрішнє переконання» без акценту на конкретному суб'єкті процесуальної діяльності	
В. Сердюк [559, с. 136]	впевненість, отримана в результаті пережитого та оціненого слідчим, керівником слідчого органу, прокурором під час досудового слідства та слідчим суддею, суддею під час судового провадження щодо правильності оцінки та прийнятих рішень по справі
С. Шульгін [703, с. 90–91]	сукупність особистих поглядів, уявлень, що ґрунтуються на вимогах закону та професійних знаннях, мають моральну обґрунтованість, внутрішню волю та впевненість у правильності зроблених висновків щодо оцінки доказів, та прийнятого рішення у кримінальному провадженні
І. Літвінова [353, с. 205]	процес формування висновків про обставини досліджуваної події і результат такого дослідження (переконання)
В. Вапнярчук [79, с. 109]	отримане в передбаченому законом порядку знання про об'єкт та обставини предмету кримінального процесуального доказування в конкретному кримінальному провадженні, яке, на думку суб'єкта доказування, є достовірним, значимим й достатнім (тобто придатним для доказування), яке полягає в почутті впевненості щодо їх сутності, проявляється в суб'єктивному (позитивному чи негативному) відношенні до досліджуваних об'єктивних явищ, а також обумовлює вольову готовність діяти

* Сформовано авторкою

**Основні підходи до визначення компонентів
структури професійної компетентності юриста***

Автор	Запропонований підхід до визначення компонентів структури професійної компетентності юриста
І. Івашкевич [257, с. 10; 258, с. 88–89, 91–92; 259, с. 174–176]	мотиваційно-цільовий, когнітивний, соціальний, аксіологічний, аутопсихологічний компоненти
О. Федоренко [644, с. 91]	змістовний, особистісний, мотиваційний та комунікаційний компоненти
О. Писаревська [460, с. 124]	методологічний, етичний, комунікативний, інформаційний, інтелектуальний, управлінський, соціальний, мовленнєвий, суспільно-корисний, продуктивний, автономізаційний, міжкультурний та стратегічний компоненти
А. Мудрик, В. Кихтюк [413, с. 93–95]	загальнокультурний, особистісно-мотиваційний, практично-діяльнісний, спеціальний, професійно-правовий, персональний, комунікативний, психологічний, соціально-психологічний, соціально-перцептивний компоненти та аутокомпетентність
М. Томчук, О. Торішній [614, с. 8–9]	спеціальний діяльнісний, соціальний, особистісний, індивідуальний, екстремальний компоненти та аутокомпетентність
А. Коструба [317, с. 30]	професійно-змістовний, професійно-діяльнісний, професійно-особистісний компоненти
І. Зошій [252, с. 488]	предметно-змістовий, етико-деонтологічний, мотиваційно-ціннісний, рефлексивно-оцінний, комунікативно-регулятивний компоненти

* Узагальнено авторкою

Аргументація щодо інституту окремої думки (ОД)*

Аргументи «проти» ОД	Аргументи «за» ОД
<ul style="list-style-type: none"> • відсутність прямих правових наслідків – інститут ОД є беззмістовним та неефективним жестом, оскільки він ніяк не сприяє вирішенню поточного правового спору і не забезпечує прямого впливу на нормативну регуляцію [858, с. 454]; • деструктивний вплив на інституцію – інститут ОД руйнує цілісність, підриває авторитет судового рішення, ускладнює його розуміння та зменшує його обов’язковість, відповідно, також руйнуючи образ одностайності колегіального судового органу, породжуючи правову анархію [96, с. 16; 130, с. 16; 581, с. 55;]; це як «ніж у спину» [287]; • неправильні мотиви, неефективне використання часу – ОД має помилковий, упереджений характер [130, с. 16], презентує амбіції судді, який залишився в меншості і замість якісного виконання обов’язків витрачає час на написання довгих аргументацій ОД [287; 346, с. 100]; • множинність сенсів – інститут ОД негативно впливає на зрозумілість рішення, бо суд має дати відповідь на правове питання, а не розвивати дискусію [287]; • порушення таємниці нарадчої кімнати, засади незалежності – заборона ОД спрямована на захист судді від зовнішнього впливу, збереження його незалежності [287] 	<ul style="list-style-type: none"> • правотворчий потенціал – аргументація окремої думки може стати основою для майбутніх змін законодавства, формування альтернативного розуміння закону може збагатити дискурс та стати поштовхом для майбутнього розвитку права, вирішення більш широкого правового питання [858, с. 444, 454; 836, с. 15; 847, с. 724–769]. Йдеться про апелювання до «розуму майбутнього», «інтелекту завтрашнього дня», коли ухвалене пізніше рішення, можливо, виправить помилку, яку, на думку судді-дисидента, допускає суд сьогодні і «правда, яка розбилась об землю, знову підніметься» [96, с. 15; 654, с. 37; 804, с. 4; 836, с. 7]; • демократизм – інститут ОД є сильним стимулом уникати «судової автократії», протидіяти «тиранії більшості», «свавільному застосуванню судової влади», внутрішньому чи зовнішньому тиску, а також ефективний стимул досягнення високого професіоналізму, високої якості рішень та добросовісності суддів; незгода зміцнює довіру демократичного суспільства і є своєрідним інструментом як внутрішньої, так і зовнішньої підзвітності [96, с. 18; 130, с. 16; 287; 587, с. 61; 687, с. 162; 346, с. 98; 847, с. 724–769; 858, с. 445]; • підвищення якості рішень, а разом з тим довіри до інституцій – ОД дозволяє більшості врахувати аргументи опонента, побачити «слабкі» місця своєї позиції, «загострити» свою аргументацію, тому фінальний варіант рішення, яке оголошується публічно, може виявитися набагато кращим, аніж

<i>Продовження таблиці Б.10</i>	
	<p>перший варіант [96, с. 19; 287; 804, с. 3], а в окремих випадках ОД є настільки переконливою, що вона набирає необхідну кількість голосів і стає думкою більшості [804, с. 4];</p> <ul style="list-style-type: none"> • часткова сатисфакція для сторони, яка прогала – факт оголошення ОД переконує сторони, що їхні позиції були почутими, врахованими; заспокоєння, утішення сторони, яка програє, оскільки хоча б один суддя погодився з її думкою, хоча б хтось чітко бачив небезпеку помилки і висловив, часто дуже красномовно, свої побоювання [858, с. 5]

* Узагальнено авторкою

Додаток В

ПРОПОЗИЦІЇ

внесення змін до Наказу Міністерства внутрішніх справ України від 03 листопада 2015 року № 1339 «Про затвердження Інструкції про порядок залучення працівників органів досудового розслідування поліції та Експертної служби Міністерства внутрішніх справ України як спеціалістів для участі в проведенні огляду місця події», зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 06 листопада 2015 р. за № 1392/27837

Після розділу III додати розділ III-I наступного змісту:

«III-I. Порядок залучення спеціалізованого відділу інноваційного забезпечення ГУ НП для участі у проведенні ОМП

1. Спеціалізований відділ інноваційного забезпечення (далі – СВІЗ), створений в головних управліннях Національної поліції (далі – ГУ НП), може залучатися до участі у проведенні ОМП у кримінальному провадженні за письмовим (як виняток за усним з подальшим оформленням у письмовій формі) клопотанням керівника органу досудового розслідування або особи, що виконує його обов'язки, у разі виникнення об'єктивних обставин, пов'язаних зі фактами:

- порушення законів та звичаїв війни, що виявилось у застосуванні засобів ведення війни, заборонених міжнародним правом;
- виявлення місць значних руйнувань та/або ушкоджень об'єктів цивільної та/або військової інфраструктури;
- виявлення місць масових поховань;
- виявлення значних місць незаконної порубки лісу, порушення правил використання надр, видобутку корисних копалин;
- виявлення значних місць посіву снотворного маку, конопель;
- дорожньо-транспортної пригоди, під час якої відбулося значне пошкодження понад п'яти транспортних засобів, дорожньо-транспортних пригод за участю авіаційного, залізничного транспорту;
- пожежі, під час якої було знищено або пошкоджено значні ділянки відкритої місцевості, житлового фонду або промислових об'єктів;
- вибуху.

За фактами вчинення інших злочинів (кримінальних правопорушень) спеціалісти СВІЗ залучаються за письмовим клопотанням керівника органу досудового розслідування або особи, що виконує його обов'язки, згідно з пунктом 2 цього розділу.

2. Рішення про доцільність залучення СВІЗ для участі в проведенні ОМП приймається керівництвом сектору техніко-криміналістичного забезпечення слідчих дій ГУ НП спільно з керівництвом органів досудового розслідування, виходячи з категорії вчиненого злочину, об'єктивних обставин та необхідності застосування відповідних спеціальних знань.

3. Спеціалісти СВІЗ під час проведення ОМП у кримінальному провадженні застосовують безпілотні літальні апарати (БПЛА) для здійснення аерофото- та аеровідеозйомки та виготовлення цифрових ілюстративних додатків до протоколу огляду. За необхідності додатково фіксація обстановки місця події може бути здійснена за допомогою застосування 3-D сканера та виготовлення цифрових ілюстративних додатків до протоколу огляду та/або інші інноваційні технічні засоби.

3. Порядок використання інноваційних технічних засобів спеціалістами СВІЗ під час проведення ОМП у кримінальному провадженні визначається технічними характеристиками та інструкціями виробника відповідних інноваційних технічних засобів.

Спеціалістами СВІЗ можуть бути призначені поліцейські, які пройшли спеціалізоване навчання та отримали документ про набуття спеціальних знань та вмінь.

4. Керівники секторів техніко-криміналістичного забезпечення слідчих дій відповідають за організацію роботи та комплектацію СВІЗ».

Додаток Д

Узагальнення результатів опитування практиків та здобувачів вищої освіти щодо впливу медійної криміналістичної псевдонауки на суспільство (CSI-ефект)¹

№	Зміст запитання та варіанти відповідей	Відповіді практиків		Відповіді здобувачів вищої освіти	
		Кількість ²	%	Кількість	%
1.	Вкажіть Ваш професійний статус:				
	А Здобувач освітнього ступеня «бакалавр»	0	0	152	100
	Б Здобувач освітнього ступеня «магістр»	0	0	0	0
	В Аспірант (ад'юнкт)	0	0	0	0
	Г Працівник органу Національної поліції	169	100	0	0
Д Інше	0	0	0	0	
2.	Якщо Ви здобувач освітнього ступеня, яким є ваш майбутніх фах:				
	А Слідчий	0	0	144	95
	Б Прокурор	0	0	4	3
	В Суддя	0	0	0	0
	Г Працівник оперативного підрозділу Національної поліції	0	0	1	1
Д Інше	0	0	0	0	
3.	Чи знаєте Ви – що таке «CSI-ефект»?				
	А Так	43	25	32	21
	Б Ні	88	52	102	67
В Важко відповісти	14	8	17	11	
4.	Чи переглядаєте Ви фільми та серіали криміналістичного жанру?				
	А Так	137	81	124	82
Б Ні (у цьому випадку просимо перейти до питання 15)	31	18	23	15	
5.	Який із серіалів криміналістичного жанру ви переглядали? (Може бути кілька відповідей)				
	А «CSI: місце злочину»	70	41	53	35
	Б «Мислити як злочинець»	39	23	43	28
	В «Вічність»	6	4	7	5
	Г «Закон і порядок»	36	21	37	24
	Д «Кістки»	36	21	23	15
Е «NCIS»	6	4	21	14	

¹ Дослідження проведено шляхом анонімного письмового анкетного опитування працівників територіальних органів Національної поліції (169 респондентів) та здобувачів вищої освіти Інституту з підготовки фахівців для підрозділів Національної поліції Львівського державного університету внутрішніх справ (152 респонденти). Дослідження проводилося впродовж 2019–2023 років.

² У деяких питаннях існує невідповідність між кількістю опитаних респондентів і кількістю наданих відповідей. Менша кількість відповідей пов'язана з відсутністю поставленої відмітки у анкеті (жодний варіант відповіді не був обраний). Кількість відповідей перевищує кількість опитаних респондентів у випадках, коли респондент обирає більше, ніж один варіант відповіді на питання анкети.

<i>Продовження Додатку Д</i>					
	Ж «Декстер»	29	17	36	24
	З Інше	23	14	36	24
6.	Чи вважаєте Ви, що у серіалах криміналістичного жанру розкриваються криміналістичні методи та засоби?				
	А Так	104	62	112	74
	Б Ні	18	11	8	5
	В Важко відповісти	20	12	12	8
7.	Чи вважаєте Ви, що у серіалах криміналістичного жанру розкриваються способи маскуванню злочинцем своєї діяльності?				
	А Так	103	61	112	74
	Б Ні	19	11	11	7
	В Важко відповісти	16	9	9	6
8.	Який із серіалів криміналістичного жанру найбільше розкривають криміналістичні методи та засоби ? (Може бути кілька відповідей)				
	А «CSI: місце злочину»	56	33	51	34
	Б «Мислити як злочинець»	24	14	29	19
	В «Вічність»	6	4	6	4
	Г «Закон і порядок»	19	11	20	13
	Д «Кістки»	26	15	18	12
	Е «NCIS»	5	3	11	7
	Ж «Декстер»	16	9	18	12
	З Інше	27	16	22	14
9.	Які із спеціальних криміналістичних знань, на Ваш погляд, найчастіше були представлені у серіалах криміналістичного жанру? (Може бути кілька відповідей)				
	А Експертні дослідження (ДНК, трасологія, балістика тощо)	84	50	73	48
	Б Інноваційні технології, аналоги яких відсутні у реальній роботі органів поліції	59	35	51	34
	В Тактика дій органів поліції	34	20	57	38
	Г Бази даних, які забезпечують миттєве встановлення підозрюваних осіб	57	34	44	29
	Д Інше	0	0	4	3
10.	Чи вважаєте Ви, що серіали криміналістичного жанру негативно впливають на свідомість глядачів?				
	А Так	40	24	40	26
	Б Ні (у цьому випадку просимо перейти до питання 12)	26	15	55	36
	В Важко відповісти	74	44	36	24
11.	До негативних наслідків систематичного перегляду серіалів криміналістичного жанру можна віднести? (Може бути кілька відповідей)				
	А Демонстрацію реальних сил та засобів правоохоронних органів	11	7	20	13

<i>Продовження Додатку Д</i>					
	Б Перебільшення можливостей правоохоронних органів, внаслідок чого підвищується вимогливість до швидкості та ретельності здійснення кримінального провадження	68	40	51	34
	В Розкриття слабких сторін проведення процесуальних дій та оперативно-розшукових заходів	13	8	31	20
	Г Демонстрація способів уникнення від кримінальної відповідальності	28	17	37	24
	Д Демонстрація способів знищення слідів та маскуванню злочинної діяльності	24	14	43	28
	Е Інше	1	1	1	1
12.	Чи вважаєте Ви, що серіали криміналістичного жанру підвищують вимогливість суспільства до роботи правоохоронних органів?				
	А Так	106	63	102	67
	Б Ні	20	12	17	11
	В Важко відповісти	16	9	11	7
13.	До позитивних наслідків систематичного перегляду серіалів криміналістичного жанру можна віднести? (Може бути кілька відповідей)				
	А Поширення знань про криміналістичні методи та засоби як елемент розширення світогляду	79	47	65	43
	Б Поширення інформації про те, як треба діяти особі при виявленні злочину	58	34	58	38
	В Поширення почуття, що жодний злочин не залишиться без покарання	51	30	30	20
	Г Підвищення іміджу правоохоронних органів	29	17	41	27
	Д Стимулювання вступу на службу до правоохоронних органів	20	12	36	24
	Е Інше	0	0	5	3
14.	Чи погоджуєтесь Ви з думкою про те, що слід обмежувати демонстрацію серіалів криміналістичного жанру у медіапросторі?				
	А Так	25	15	24	16
	Б Ні	89	53	83	55
	В Важко відповісти	25	15	31	20
15.	Яке джерело доказів Ви схильні вважати найбільш достовірним?				
	А Протокол обшуку	55	33	28	18
	Б Протокол огляду	48	28	25	16
	В Протокол допиту	26	15	14	9
	Г Пред'явлення для впізнання	25	15	9	6
	Д Висновок експертизи	92	54	84	55
	Е Інше	2	1	4	3
16.	Якщо найбільш достовірним джерелом доказів Ви вважаєте висновок експерта, то якого?				
	А Висновок експерта, який провів молекулярно-генетичну експертизу (ДНК)	91	54	62	41

<i>Продовження Додатку Д</i>						
	Б	Висновок експерта, який провів дактилоскопічну експертизу	50	30	42	28
	В	Висновок експерта, який провів медичну експертизу	37	22	38	25
	Г	Висновок експерта, який провів психіатричну експертизу	16	9	18	12
	Д	Висновок експерта, який провів балістичну експертизу	24	14	25	16
	Е	Висновок експерта, який провів почеркознавчу експертизу	19	11	5	3
	Ж	Інше	9	5	5	3
17.	Чи вважаєте Ви необхідним збільшити кількість часу, присвяченого на вивчення дисциплін криміналістичного профілю (Криміналістика, Судові експертизи, Судова медицина та психіатрія тощо) ?					
	А	Так	123	73	125	82
	Б	Ні	25	15	12	8
	В	Важко відповісти	19	11	14	9
18.	Чи відоме Вам поняття «науковий доказ» у кримінальному провадженні?					
	А	Так	61	36	67	44
	Б	Ні	89	53	58	38
	В	Важко відповісти	19	11	25	16

**ПОЛОЖЕННЯ
про помічника слідчого**

Це Положення розроблено відповідно до вимог Закону України «Про Національну поліцію», Положення про слідчі підрозділи Національної поліції України, затвердженого Наказом МВС України від 06.07.2017 року, № 570, та визначає єдині засади й умови діяльності, помічника слідчого.

I. Загальні положення

1. Кожний слідчий має помічника, статус і умови діяльності якого визначаються законодавством.

2. Начальник ГСУ, Начальник слідчого управління можуть мати додаткового помічника.

3. Помічник слідчого – це працівник слідчого підрозділу, який надає допомогу слідчому в частині реалізації повноважень щодо проведення досудового розслідування у кримінальному провадженні. Помічник слідчого є працівником органу Національної поліції України.

4. Помічник слідчого з питань підготовки та організаційного забезпечення досудового розслідування підзвітний лише відповідному слідчому. Слідчий є його безпосереднім керівником.

Обов'язки помічника слідчого визначаються посадовою інструкцією, яка затверджується керівником територіального органу Національної поліції України за погодженням із керівником слідчого підрозділу Національної поліції України.

З усіх інших питань, у тому числі щодо дотримання трудової дисципліни, помічник слідчого підзвітний керівнику слідчого підрозділу Національної поліції України в межах його повноважень.

Керівник слідчого підрозділу Національної поліції України створює належні умови для виконання помічником слідчого своїх посадових обов'язків і підвищення рівня його професійної компетентності.

Керівник слідчого підрозділу Національної поліції України здійснює контроль за дотриманням помічником слідчого правил внутрішнього трудового розпорядку.

6. Помічником слідчого може бути громадянин України, який має вищу юридичну освіту і вільно володіє державною мовою. Помічники начальника ГСУ, начальника слідчого управління повинні також мати стаж професійної діяльності у сфері права не менше трьох років.

7. Помічник слідчого призначається на посаду та звільняється з посади за поданням слідчого або за поданням керівника слідчого підрозділу Національної поліції України без конкурсного відбору в порядку, передбаченому Законом України «Про Національну поліцію».

II. Завдання, права та обов'язки помічника слідчого

8. Помічник слідчого має право:

– брати участь в проведенні слідчим слідчих (розшукових) дій, вжитті заходів забезпечення кримінального провадження;

– складати проекти доручень, постанов, повідомлень, запитів, інших процесуальних документів, у тому числі про виконання окремих процесуальних дій, про вручення копій документів тощо;

– забезпечувати виконання виклику для проведення слідчих (розшукових) дій свідків, потерпілих, підозрюваних, спеціалістів, експертів, цивільних позивачів, цивільних відповідачів та інших учасників кримінального провадження;

– забезпечувати залучення понятих та інших учасників до участі в проведенні слідчих (розшукових) дій;

– забезпечувати у встановленому законодавством порядку доставляння запитів слідчих в установи, організації та підприємства, отримання документів та предметів, необхідних для проведення досудового розслідування, та доставляти витребувані документи та предмети за місцем призначення;

– здійснювати оформлення копій процесуальних рішень для направлення сторонам та іншим учасникам кримінального провадження, здійснювати контроль за своєчасністю надсилання таких копій у встановленому законодавством порядку;

– бути присутнім при ознайомленні з матеріалами досудового розслідування в установленому ст. 290 КПК України порядку підозрюваним, його захисником, законним представником та захисником особи, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру, а також потерпілим, представником юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, цивільним позивачем, його представником та законним представником, цивільним відповідачем, його представником;

– отримувати від працівників слідчого підрозділу Національної поліції України, до якого він прикріплений, документи та інформацію, необхідні для виконання своїх обов'язків;

– користуватися інформаційними базами даних, телекомунікаційними мережами в установленому порядку, здійснювати аналіз правових позицій, підбір актів законодавства та матеріалів судової практики, які необхідні для досудового розслідування конкретного кримінального провадження;

- за погодженням із слідчим брати участь у конференціях, семінарах, круглих столах, форумах, інших науково-практичних заходах, проходити стажування у відповідних підрозділах державних органів;

- підвищувати свій професійний рівень у системі підготовки та підвищення кваліфікації працівників слідчого підрозділу Національної поліції України;

- вносити пропозиції керівнику слідчого підрозділу Національної поліції України щодо організації своєї роботи.

9. Помічник начальника ГСУ, начальника слідчого управління додатково має право:

- здійснювати організаційно-аналітичне забезпечення роботи начальника ГСУ, начальника слідчого управління Національної поліції України

- здійснювати підготовку звітів, інформаційних матеріалів, виступів, проектів доповідей, звернень, розпоряджень, узагальнень практики досудового розслідування кримінальних проваджень, вести облік та статистику;

- опрацьовувати інформацію та надавати пропозиції щодо розробки та організації виконання заходів щодо забезпечення ефективності діяльності слідчих підрозділів, поліпшення стану їх організаційного, методичного, наукового та матеріально-технічного забезпечення;

- виконувати інші доручення, пов'язані з виконанням повноважень начальника ГСУ, начальника слідчого управління.

10. Помічник слідчого зобов'язаний:

- виконувати усні та письмові доручення начальника відповідного слідчого підрозділу, слідчого у встановлені строки та у визначеному законодавством порядку;

- постійно підвищувати свій професійний рівень та кваліфікацію;

- при виконанні своїх службових обов'язків не допускати порушень прав і свобод людини та громадянина, порушень дисципліни, правил внутрішнього трудового розпорядку.

11. Помічнику слідчого забороняється:

- вчиняти самостійно і з власної ініціативи дії процесуального характеру, збирати докази, передавати процесуальні документи, матеріали кримінального провадження учасниками кримінального провадження або третім особам;

- розголошувати відомості, які становлять державну або іншу охоронювану законом таємницю, а також відомості, які стали йому відомими у зв'язку з виконанням посадових обов'язків;

- публічно висловлювати свою думку, без дозволу керівника слідчого підрозділу надавати коментарі чи іншу інформацію щодо кримінального

правопорушення, яке розслідується або було у провадженні слідчого підрозділу;

– розміщувати в соціальних мережах, засобах масової інформації відомості та/або коментувати інформацію, яка може завдати шкоди авторитету слідчого підрозділу.

12. Помічник слідчого у своїй професійній діяльності має додержуватись етичних норм. Помічник слідчого в своїй діяльності повинен сприяти підвищенню авторитету органу Національної поліції України, демонструвати тактовність, ввічливість та повагу до людської гідності, прав та свобод.

Помічник слідчого зобов'язаний запобігати виникненню конфлікту інтересів. При наявності конфлікту інтересів помічник слідчого зобов'язаний негайно повідомити безпосереднього керівника.

Залежно від виду й характеру порушення помічник слідчого несе дисциплінарну, цивільну, адміністративну або кримінальну відповідальність згідно з чинним законодавством.

Додаток К

Список опублікованих праць за темою дисертації

Наукові праці, в яких опубліковані основні наукові результати дисертації

Монографія

1. Дуфенюк О. М. Баланс у кримінальному провадженні: інституційний, правозастосовний, особистісний рівні : монографія. Львів : Растр-7, 2023. 508 с.

Статті у наукових періодичних виданнях, проіндексованих у базах даних Web of Science Core Collection та/або Scopus

2. Blahuta R., Blikhar V., Dufeniuk O. Transfer of 3D Scanning Technologies into the Field of Criminal Proceedings. *Science and innovation*. 2020. Vol. 16 (3). P. 84–91. DOI: <https://doi.org/10.15407/scine16.03.084>

Особистий внесок здобувачки: у контексті вивчення балансу науки і практики визначено перелік переваг застосування технологій 3D сканування для збирання значущої інформації під час кримінального провадження.

3. Blikhar M., Dufeniuk O., Blikhar V. The Philosophy of the European Court of Human Rights: Axiological Paradigm. *Beitulhikme an International Journal of Philosophy*. 2020. Vol. 10 (2). P. 355–371. DOI: [10.18491/beitulhikme.1559](https://doi.org/10.18491/beitulhikme.1559)

Особистий внесок здобувачки: окреслено ціннісні константи, які формують теоретико-методологічні основи діяльності Європейського суду з прав людини.

4. Blikhar V., Dufeniuk O., Blikhar M. Balance of “goal-means” in the system of Criminal procedure or can a good goal justify evil means? *Beitulhikme an International Journal of Philosophy*. 2021. Vol. II (4). P. 1801–1817. DOI: [10.18491/beitulhikme.1804](https://doi.org/10.18491/beitulhikme.1804)

Особистий внесок здобувачки: проаналізовано різні підходи у зарубіжній правовій доктрині щодо балансу мети та засобів у кримінальному провадженні.

5. Dufeniuk O. The ECHR impact on the formation of supranational and national Human Rights Paradigm (Ukrainian context). *Ideology and Politics Journal. Universal Norms in a Time of Sovereignism*. 2021. Issue 1 (17). P. 232–251. DOI: <https://doi.org/10.36169/2227-6068.2021.01.00011>

Статті у наукових фахових виданнях України

6. Дуфенюк О. М. Аксіологія кримінального провадження. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2014. № 3. С. 160–163.

7. Дуфенюк О. М. Актуалізація гуманістичних цінностей у ході кримінального провадження. *Право і суспільство*. 2014. № 1. С. 229–233.

8. Дуфенюк О. М. Забезпечення судово-експертної діяльності у кримінальному провадженні: системна парадигма. *Вісник Львівського торговельно-економічного університету*. 2019. Вип. 8. С. 163–173.

9. Дуфенюк О. М. Польський досвід підготовки юристів до роботи з науковими доказами у кримінальному провадженні. *Форум права*. 2019. № 57 (4). С. 26–37. DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.3403545>

10. Дуфенюк О. М. Суб'єктивізм експерта у кримінальному провадженні. *Соціально-правові студії*. 2019. № 4. С. 74–81. DOI: 10.32518/2617-4162-2019-4-74-81

11. Дуфенюк О. М. Криміналістика у призмі сучасної освітньої парадигми. *Соціально-правові студії*. 2020. № 2. С. 36–43. DOI: 10.32518/2617-4162-2020-2-36-43

12. Дуфенюк О. М. Інституційний баланс у кримінальному провадженні. *Вісник Львівського торговельно-економічного університету*. 2021. Вип. 10. С. 81–88. DOI: <https://doi.org/10.36477/2616-7611-2021-10-11>

13. Дуфенюк О. М. Потерпілий-медіатор-підозрюваний: дев'ять років практики посередництва в Україні. *Соціально-правові студії*. 2021. Вип. 1. С. 29–38. DOI: 10.32518/2617-4162-2021-1-29-38

14. Дуфенюк О. М. Радянський та пострадянський кримінальний процес в Україні: балансування між минулим та сучасним. *Соціально-правові студії*. 2021. Вип. 4. С. 28–40. DOI: 10.32518/2617-4162-2021-4-28-40

15. Дуфенюк О. М. Баланс мети та засобів у кримінальному провадженні або про «нове обличчя» старих практик катувань та тортур. *Юридичний електронний журнал*. 2022. № 11. С. 369–374. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-4/88>

16. Дуфенюк О. М. Дискурс щодо «раціоналізації насильства» під час розслідування: справедлива відповідь на виклики чи балансування за межею закону? *Право і суспільство*. 2022. № 6. С. 222–229. DOI: <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2022.5.34>

17. Дуфенюк О. М. Правові механізми забезпечення балансу приватних та публічних інтересів у кримінальному провадженні. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2022. Вип. 4 (45). С. 117–122. DOI: <https://doi.org/10.32782/pyuv.v4.2022.22>

18. Дуфенюк О. М. Вплив глобальних мегатрендів на науку та практику кримінального провадження. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2022. Вип. 6 (47). С. 176–183. DOI: <https://doi.org/10.32782/pyuv.v6.2022.34>

19. Дуфенюк О. М. Формалізм у кримінальному провадженні: сутність та ризики дисбалансу. *Юридичний вісник*. 2022. Вип. 6. С. 84–94. DOI: <https://doi.org/10.32782/yuv.v6.2022.11>

20. Дуфенюк О. М. Характеристики балансу приватних та публічних інтересів у кримінальному провадженні. *Юридичний електронний журнал*. 2022. № 12. С. 430–434. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-12/101>

21. Дуфенюк О. М. Розслідування воєнних злочинів: логістичні, криміналістичні та судово-медичні питання. *Юридичний електронний журнал*. 2022. № 4. С. 369–374. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-4/88>

22. Дуфенюк О. М. Сучасний стан інституційного балансу у кримінальному провадженні. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2022. Т. 29. № 4. С. 147–163. DOI: 10.31359/1993-0909-2022-29-4-147

23. Дуфенюк О. М. Баланс в дихотомії «освіта – практика» у кримінально-процесуальній діяльності: компетентнісний аспект. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2023. № 61. С. 82–87. DOI: <https://doi.org/10.32841/2307-1745.2023.61.17>

24. Дуфенюк О. М. Баланс змісту та форми у кримінальному провадженні. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2023. № 1. С. 506–512. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.01.8>

25. Дуфенюк О. М. Баланс процесуальних можливостей сторін як атрибут змагальності кримінального провадження. *Право і суспільство*. 2023. № 1. С. 302–309. DOI: <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2023.1.44>

26. Дуфенюк О. М. Вертикальний вектор балансу правових позицій у кримінальному провадженні. *Юридичний електронний журнал*. 2023. № 3. С. 452–456. DOI: 10.32782/2524-0374/2023-3/103

27. Дуфенюк О. М. Горизонтальний вектор балансу правових позицій у кримінальному провадженні. *Юридичний електронний журнал*. 2023. № 11. С. 460–464. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-1/108>

28. Дуфенюк О. М. Дискурс про «злі наміри» у використанні права в кримінальному провадженні: сутність дисбалансу та концептуальна модель протидії. *Право і суспільство*. 2023. № 2. С. 208–217. DOI: <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2023.2.2.31>

29. Дуфенюк О. М. Оптимізація балансу освіти й практики як чинник підвищення якості кримінального провадження. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2023. № 2. С. 335–341. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.02.58>

30. Дуфенюк О. М. Полярність та конвергенція об'єктивності та суб'єктивності у кримінальному провадженні. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2023. № 1 (48). С. 110–116. DOI: 10.32782/руув.v1.2023.22

31. Дуфенюк О. М. Баланс моралі та права у кримінальному провадженні. *Юридичний електронний журнал*. 2023. № 4. С. 559–563.
DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-4/133>

32. Дуфенюк О. М. Концепт балансу у теоретико-правовому та кримінально-процесуальному дискурсі. *Вісник Львівського торговельно-економічного університету*. 2023. № 13. С. 6–11.
DOI: <https://doi.org/10.32782/2616-7611-2023-13-01>

Наукові праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації

33. Дуфенюк О. М. Як технологія 3D сканування змінює якість розслідування кримінальних правопорушень. *Проблеми застосування інформаційних технологій правоохоронними структурами України та вищими навчальними закладами зі специфічними умовами навчання* : збірник наукових статей за матеріалами доповідей Міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 22 грудня 2017 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2018. С. 35–39.

34. Дуфенюк О. М. Європейські стандарти судово-експертної діяльності в Україні: основні напрямки та перспективи впровадження. *Вдосконалення правового механізму захисту прав та свобод людини і громадянина в умовах євроінтеграції* : матеріали Всеукраїнської конференції (м. Львів, 29 березня 2019 р.). Львів : СПОЛОМ, 2019. С. 126–130.

35. Дуфенюк О. М. Міжнародний досвід протидії поліцейській корупції. *Проблеми кримінально-правового, кримінального процесуального та криміналістичного забезпечення прав особи в Україні* : матеріали Міжнародної конференції (м. Львів, 7 червня 2019 р.). Львів : НУ «ЛП», 2019. С. 76–79.

36. Дуфенюк О. М. Участь України у творенні єдиного європейського експертного простору. *Теорія та практика адаптації законодавства України до законодавства ЄС* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 8 червня 2018 р.). Київ : КНУ ім. Тараса Шевченка, 2018. С. 67–70.

37. Дуфенюк О. М. Перевірка доброчесності поліцейських: поняття, види та міжнародна практика. *Проблеми вдосконалення діяльності правоохоронних органів щодо виявлення, припинення та превенції корупційних проявів* : матеріали

постійно діючого науково-практичного семінару (м. Львів, 24 травня 2019 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2019. С. 58–64.

38. Дуфенюк О. М. Тактика огляду з «висоти пташиного польоту» або дрони на службі в органах поліції. *Процесуальне та криміналістичне забезпечення досудового розслідування* : матеріали науково-практичного семінару (м. Львів, 25 жовтня 2019 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2019. С. 37–41.

39. Дуфенюк О. М. Феміда над мікроскопом або «наукові докази» у кримінальному провадженні (питання термінології). *Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах* : збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 8 листопада 2019 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2019. С. 52–54.

40. Дуфенюк О. М. Ризики неналежного застосування правових позицій Європейського суду з прав людини українською Фемідою. *Державотворення та правотворення в контексті євроінтеграції* : матеріали доповідей, виступів і повідомлень учасників V-го Всеукраїнського круглого столу (м. Львів, 9 грудня 2019 р.). Львів : ПП «Видавництво «БОНА», 2019. С. 80–83.

41. Дуфенюк О. М. Напрями використання безпілотних літальних апаратів (дронів) органами поліції. *Інформаційні технології в освіті та практиці* : збірник наукових статей за матеріалами доповідей Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Львів, 20 грудня 2019 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2019. С. 162–165.

42. Дуфенюк О. М. Епоха Facebook – нові виклики і нові можливості для поліції. *Нові виклики в епоху постмодерну* : збірник тез доповідей науково-практичної конференції, присвяченої пам'яті віце-президента Кримінологічної асоціації України, професора О. М. Литвака (м. Харків, 23 квітня 2020 р.). Харків : ХНУВС, 2020. С. 164–166.

43. Дуфенюк О. М. Війна як виклик для системи кримінального правосуддя. *Інноваційний потенціал та правове забезпечення соціально-економічного розвитку України: виклик глобального світу* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Полтава, 19–20 травня 2020 р.). Полтава : ШЕП. 2020. С. 61–65.

44. Дуфенюк О. М. Використання соціальних мереж у протидії злочинності – нові виклики і нові можливості. *Кримінальне та кримінальне процесуальне законодавство у контексті реформи кримінальної юстиції* : матеріали науково-практичного семінару (м. Львів, 22 травня 2020 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2020. С. 56–61.

45. Дуфенюк О. М. CSI-ефект: позитивний та негативний вплив фільмів криміналістичного жанру. *Актуальні питання судової експертології, криміналістики та кримінального процесу* : матеріали II Міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 19 листопада 2020 р.). Київ : Видавництво Ліра-К, 2020. С. 173–177.

46. Дуфенюк О. М. Угода про визнання винуватості у кримінальному провадженні в світлі закордонної наукової доктрини. *Роль та місце правоохоронних органів у розбудові демократичної правової держави* : матеріали XIII Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції (м. Одеса, 31 березня 2021 р.). Одеса : ОДУВС, 2021. С. 166–167.

47. Дуфенюк О. М. Інституційний баланс як умова дотримання прав людини у системі кримінальної юстиції. *Незалежність України: права людини та національна безпека* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 21 травня 2021 р.). Львів : ННІППО, 2021. С. 154–157.

48. Дуфенюк О. М. Баланс «мета-засоби» в американському кримінальному процесі. *Кримінальна юстиція в Україні: реалії та перспективи* : матеріали засідання круглого столу (м. Львів, 11 червня 2021 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2021. С. 184–189.

49. Дуфенюк О. М. Структура інституційного середовища кримінального провадження. *Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах* : збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 5 листопада 2021 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2021. С. 61–65.

50. Дуфенюк О. М. Баланс навантаження, якості виконання завдань та розумних строків у кримінальному провадженні. *Процесуальне та криміналістичне забезпечення досудового розслідування* : матеріали науково-

практичного семінару (м. Львів, 26 листопада 2021 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2021. С. 42–46.

51. Дуфенюк О. М. Матеріальне забезпечення інституційної інфраструктури кримінального провадження. *Теоретико-прикладні проблеми правового регулювання в Україні* : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Львів, 11 грудня 2021 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2021. С. 242–246.

52. Дуфенюк О. М. Баланс цінностей та інтересів у кримінальному провадженні в умовах війни. *Проблеми кваліфікації та розслідування кримінальних правопорушень в умовах воєнного стану* : матеріали науково-практичної конференції (м. Київ, 26 травня 2022 р.). Київ : НАВС, 2022. С. 66–70.

53. Дуфенюк О. М. Вплив дерогації на баланс інтересів у кримінальному провадженні в умовах війни. *Теоретико-прикладні проблеми юридичної науки на сучасному етапі реформування кримінальної юстиції (пам'яті В. П. Колгана)* : збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції (м. Хмельницький, 27 травня 2022 р.). Хмельницький : ХУУП ім. Леоніда Юзькова, 2022. С. 68–71.

54. Дуфенюк О. М. Війна як додатковий виклик для системи протидії торгівлі людьми. *Державна політика щодо протидії торгівлі людьми і незаконній міграції в умовах воєнного або надзвичайного стану* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 3 червня 2022 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2022. С. 73–78.

55. Дуфенюк О. М. Оптимум Парето у кримінальному провадженні на прикладі останніх «воєнних новел». *Українська кримінальна юстиція в умовах війни* : матеріали VIII (XXI) Львівського форуму кримінальної юстиції (м. Львів, 9–11 червня 2022 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2022. С. 103–106.

56. Дуфенюк О. М. Принцип пропорційності при балансуванні інтересів у кримінальному процесі: дебати критиків та прихильників. *Кримінальна юстиція в Україні: реалії та перспективи* : матеріали засідання круглого столу (м. Львів, 23 вересня 2022 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2022. С. 149–153.

57. Дуфенюк О. М. Вплив «воєнних новел» в законодавстві на баланс приватних та публічних інтересів у кримінальному провадженні. *Теорія та*

практика протидії злочинності у сучасних умовах : збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 21 жовтня 2022 р.). Львів : ЛьвДУВС, 2022. С. 129–134.

58. Дуфенюк О. М. Штучний інтелект як засіб забезпечення балансу в дихотомії «об’єктивність – суб’єктивність» у кримінальному провадженні. *Міжнародна науково-практична конференція ТНУ до 160-річниці від дня народження В. І. Вернадського* : матеріали (м. Київ, 16–17 березня 2023 р.). Частина 2. Львів – Торунь : Liha-Pres, 2023. С. 88–92. DOI: <https://doi.org/10.36059/978-966-397-303-6-21>

59. Дуфенюк О. М. Аксіоми балансу об’єктивності та суб’єктивності у кримінальному провадженні. *Правові засади організації та здійснення публічної влади* : збірник тез VI Міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої 85-річчю від дня народження доктора юридичних наук, професора, академіка-засновника НАПрНУ, першого Голови Конституційного Суду України Л. П. Юзькова (м. Хмельницький, 31 березня 2023 р.). Хмельницький : Хмельницький університет управління та права ім. Леоніда Юзькова, 2023. С. 159–161.

60. Дуфенюк О. М. Теоретичні уявлення про баланс у кримінальному провадженні: особистісний рівень. *Актуальні проблеми приватного та публічного права* : матеріали V Міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої 94-річчю з дня народження члена-кореспондента НАПрН України, академіка Міжнародної кадрової академії, Заслуженого діяча науки України, доктора юридичних наук, професора О. І. Процевського (м. Харків, 31 березня 2023 р.). Харків : ХНПУ ім. Г. С. Сковороди, 2023. С. 451–453.

61. Дуфенюк О. М. Баланс між юридичною освітою та вимогами практики кримінального провадження. *Актуальні проблеми права, психології та педагогіки в умовах війни* : матеріали Міжнародної науково-практичної онлайн-конференції (м. Біла Церква, 13 квітня 2023 р.). Біла Церква : БНАУ, 2023. С. 40–43.

62. Дуфенюк О. М. Методологічні засади дослідження балансу в кримінальному провадженні. *Теоретико-прикладні проблеми юридичної науки на*

сучасному етапі реформування кримінальної юстиції : збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції (м. Хмельницький, 26 травня 2023 р.). Хмельницький : Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова, 2023. С. 54–56.

***Наукові праці, які додатково відображають
наукові результати дисертації***

63. Дуфенюк О. М., Ковальська М. Ю. Новітні технології у практиці досудового розслідування на прикладі використання 3D-сканерів та смартфонів при огляді місця події. *Порівняльно-аналітичне право*. 2014. № 2. С. 302–305.

Особистий внесок здобувачки: обґрунтовано актуальність та важливість впровадження інноваційних технологій у практику досудового розслідування.

64. Дуфенюк О. М. Кримінальне провадження у філософській рефлексії. *Митна справа*. 2014. № 3 (93). Ч. 2. С. 77–83.

65. Дуфенюк О. М. Експертиза у кримінальному провадженні за законодавством України та Польщі: порівняльне дослідження : монографія. Львів : ЛьвДУВС, 2018. 272 с.

66. Дуфенюк О. М., Марко О. І. Інноваційні технології 3D-сканування у криміналістичній діяльності. *Порівняльно-аналітичне право*. 2018. № 1. С. 313–315.

Особистий внесок здобувачки: визначено напрями використання технології 3D-сканування під час збирання, дослідження та оцінки доказів у кримінальному провадженні.

67. Дуфенюк О. М. Інновації у розслідуванні ДТП на прикладі застосування 3D технологій. *Інформаційні технології в освіті та практиці* : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Львів, 17 грудня 2021 р.). Львів : ЛьвДУС, 2021. С. 20–22.

68. Дуфенюк О. М. Розслідування воєнних злочинів в Україні: виклики, стандарти, інновації. *Baltic Journal of Legal and Social Sciences*. 2022. № 1. Р. 46–56. DOI: <https://doi.org/10.30525/2592-8813-2022-1-6>

Додаток Л

Відомості про апробацію результатів дисертаційної роботи

Основні положення та результати дослідження були оприлюднені на науково-практичних заходах:

1. Міжнародній науково-практичній конференції «Проблеми застосування інформаційних технологій правоохоронними структурами України та вищими навчальними закладами зі специфічними умовами навчання (Львів, 22 грудня 2017 р.) – очна участь, публікація;

2. Всеукраїнській конференції «Вдосконалення правового механізму захисту прав та свобод людини і громадянина в умовах євроінтеграції» (Львів, 29 березня 2019 р.) – заочна участь, публікація;

3. Міжнародній конференції «Проблеми кримінально-правового, кримінального процесуального та криміналістичного забезпечення прав особи в Україні» (Львів, 7 червня 2019 р.) – очна участь, публікація;

4. Міжнародній науково-практичній конференції «Теорія та практика адаптації законодавства України до законодавства ЄС» (Київ, 8 червня 2018 р.) – заочна участь, публікація;

5. Науково-практичному семінарі «Проблеми вдосконалення діяльності правоохоронних органів щодо виявлення, припинення та превенції корупційних проявів» (Львів, 24 травня 2019 р.) – очна участь, публікація;

6. Науково-практичному семінарі «Процесуальне та криміналістичне забезпечення досудового розслідування» (Львів, 25 жовтня 2019 р.) – очна участь, публікація;

7. Міжнародній науково-практичній конференції «Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах» (Львів, 8 листопада 2019 р.) – очна участь, публікація;

8. Засіданні V-го Всеукраїнського круглого столу «Державотворення та правотворення в контексті євроінтеграції» (Львів, 9 грудня 2019 р.) – заочна участь, публікація;

9. Всеукраїнській науково-практичній конференції «Інформаційні технології в освіті та практиці» (Львів, 20 грудня 2019 р.) – заочна участь, публікація;

10. Науково-практичній конференції, присвяченій пам'яті віце-президента Кримінологічної асоціації України, професора О. М. Литвака «Нові виклики в епоху постмодерну» (Харків, 23 квітня 2020 р.) – заочна участь, публікація;

11. Міжнародній науково-практичній конференції «Інноваційний потенціал та правове забезпечення соціально-економічного розвитку України: виклик глобального світу» (Полтава, 19–20 травня 2020 р.) – заочна участь, публікація;

12. Науково-практичному семінарі «Кримінальне та кримінальне процесуальне законодавство у контексті реформи кримінальної юстиції» (Львів, 22 травня 2020 р.) – заочна участь, публікація;

13. II Міжнародній науково-практичній конференції «Актуальні питання судової експертології, криміналістики та кримінального процесу» (Київ, 19 листопада 2020 р.) – заочна участь, публікація;

14. XIII Міжнародній науково-практичній інтернет-конференції «Роль та місце правоохоронних органів у розбудові демократичної правової держави» (Одеса, 31 березня 2021 р.) – заочна участь, публікація;

15. Міжнародній науково-практичній конференції «Незалежність України: права людини та національна безпека» (Львів, 21 травня 2021 р.) – очна участь, публікація;

16. Засіданні круглого столу «Кримінальна юстиція в Україні: реалії та перспективи» (Львів, 11 червня 2021 р.) – заочна участь, публікація;

17. Міжнародній науково-практичній конференції «Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах» (Львів, 5 листопада 2021 р.) – очна участь, публікація;

18. Науково-практичному семінарі «Процесуальне та криміналістичне забезпечення досудового розслідування» (Львів, 26 листопада 2021 р.) – очна участь, публікація;

19. Всеукраїнській науково-практичній конференції «Теоретико-прикладні проблеми правового регулювання в Україні» (Львів, 11 грудня 2021 р.) – заочна участь, публікація;

20. Науково-практичній конференції «Проблеми кваліфікації та розслідування кримінальних правопорушень в умовах воєнного стану» (Київ, 26 травня 2022 р.) – заочна участь, публікація;

21. Міжнародній науково-практичній конференції «Теоретико-прикладні проблеми юридичної науки на сучасному етапі реформування кримінальної юстиції (пам'яті В. П. Колгана)» (Хмельницький, 27 травня 2022 р.) – заочна участь, публікація;

22. Міжнародній науково-практичній конференції «Державна політика щодо протидії торгівлі людьми і незаконній міграції в умовах воєнного або надзвичайного стану» (Львів, 3 червня 2022 р.) – очна участь, публікація;

23. VIII (XXI) Львівському форумі кримінальної юстиції «Українська кримінальна юстиція в умовах війни» (Львів, 9–11 червня 2022 р.) – очна участь, публікація;

24. Засіданні круглого столу «Кримінальна юстиція в Україні: реалії та перспективи» (Львів, 23 вересня 2022 р.) – заочна участь, публікація;

25. Міжнародній науково-практичній конференції «Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах» (Львів, 21 жовтня 2022 р.) – очна участь, публікація;

26. Міжнародній науково-практичній конференції ТНУ до 160-річниці від дня народження В. І. Вернадського (Київ, 16–17 березня 2023 р.) – заочна участь, публікація;

27. VI Міжнародній науково-практичній конференції, присвяченій 85-річчю від дня народження доктора юридичних наук, професора, академіка-засновника НАПрН України, першого Голови Конституційного Суду України

Л. П. Юзькова «Правові засади організації та здійснення публічної влади» (Хмельницький, 31 березня 2023 р.) – заочна участь, публікація;

28. V Міжнародній науково-практичній конференції, присвяченій 94-річчю з дня народження члена-кореспондента НАПрН України, академіка Міжнародної кадрової академії, Заслуженого діяча науки України, доктора юридичних наук, професора О. І. Процевського «Актуальні проблеми приватного та публічного права» (Харків, 31 березня 2023 р.) – заочна участь, публікація;

29. Міжнародній науково-практичній онлайн-конференції «Актуальні проблеми права, психології та педагогіки в умовах війни» (Біла Церква, 13 квітня 2023 р.) – заочна участь, публікація;

30. Міжнародній науково-практичній конференції «Теоретико-прикладні проблеми юридичної науки на сучасному етапі реформування кримінальної юстиції» (Хмельницький, 26 травня 2023 р.) – заочна участь, публікація.

Додаток М
Документи, які засвідчують впровадження
результатів дисертаційної роботи

ДЕРЖАВНЕ БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ
Територіальне управління Державного бюро розслідувань,
розташоване у місті Хмельницькому
вул. Юхима Сішинського, 12, м. Хмельницький, 29009, код ЄДРПОУ 42335958
Поштова адреса для листування: вул. Пилипчука, 28, м. Хмельницький, 29001

від _____ 20__ р. № _____
на № _____ від _____ 20__ р.

Спеціалізованій вченій раді

ДОВІДКА

Про впровадження у практичну діяльність
першого слідчого відділу (з дислокацією у м. Хмельницькому)
Територіального управління Державного бюро розслідувань,
розташованого у місті Хмельницькому
результатів дисертації Оксани Михайлівни ДУФЕНЮК

Дисертаційна робота доцента кафедри кримінального процесу та криміналістики факультету № 1 ІПФПНП Львівського державного університету внутрішніх справ кандидата юридичних наук, доцента Оксани ДУФЕНЮК «Концептуальна модель балансу в кримінальному провадженні: інституційний, правозастосовний, особистісний рівні» містить ґрунтовні, достовірні, науково обґрунтовані висновки та результати, які мають практичне значення. Доцільними для впровадження в організаційній, методичній, аналітичній роботі, підвищенні кваліфікації персоналу першого слідчого відділу (з дислокацією у м. Хмельницькому) Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у місті Хмельницькому (далі – ТУ ДБР у м. Хмельницькому) є наступні положення:

- авторська концепція інституційного балансу, як нормативно врегульованої узгодженості функцій та повноважень різних органів державної

ТУ ДБР у місті
Хмельницькому
№ 27285/14-01-01/23 від 02.10.2023

влади, без якої неможливе ефективне виконання завдань кримінального провадження, а також запропонована систематизація інституційних ризиків, здатних чинити перешкоди справедливому правосуддю (розділ 2). Практичне застосування цих положень дасть змогу своєчасно виявляти та нейтралізувати такі загрози, а також формувати стратегію інституційного розвитку першого слідчого відділу (з дислокацією у м. Хмельницькому) ТУ ДБР у м. Хмельницькому;

- пропозиція припинення практики допитів у робочих кабінетах слідчих, детективів, натомість використання спеціально призначених для таких цілей функціональних приміщень з відповідним обладнанням, ергономічними та технічними умовами, що дає змогу посилити охорону таємниці досудового розслідування та підвищити якість процесуальних дій (розділ 2);

- наукові положення щодо правових механізмів забезпечення балансу приватних та публічних інтересів у кримінальному провадженні, зокрема дотримання засади пропорційності при ініціюванні, погодженні чи прийнятті процесуальних рішень щодо застосування засобів забезпечення кримінального провадження, проведення процесуальних дій (розділ 3);

- положення щодо необхідності адаптації кримінального провадження до глобальних тенденцій, викликів, які постали перед системою кримінального правосуддя в умовах агресивної війни (розділ 3).

- обґрунтована позиція щодо необхідності посилення ролі помічників слідчого / детектива, зміни підходів до інституту наставництва в органах досудового розслідування (розділ 4).

Використання вказаних результатів дозволить оптимізувати практичну діяльність досудового розслідування та посилити гарантії верховенства права у кримінальному провадженні.

**Керівник першого слідчого відділу
(з дислокацією у м. Хмельницькому)
Територіального управління
Державного бюро розслідувань,
розташованого у м. Хмельницькому**

Михайло **БОРУСОВСЬКИЙ**

НАЦІОНАЛЬНЕ АНТИКОРУПЦІЙНЕ БЮРО УКРАЇНИ

Головний підрозділ детективів

вул. Василя Сурикова, 3, м. Київ, 03035, тел.: (044) 246-33-27,
<http://www.nabu.gov.ua>; e-mail: document@nabu.gov.ua, info@nabu.gov.ua

№ _____

ЗАТВЕРДЖУЮ

Г.в.о. Керівника Головного
підрозділу детективів,
кандидат юридичних наук,
підполковник Національного
антикорупційного бюро України
Олександр СКОМАРОВ

«10» жовтня 2023 року

АКТ

ПРО ВПРОВАДЖЕННЯ У ПРАКТИЧНУ ДІЯЛЬНІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОГО АНТИКОРУПЦІЙНОГО БЮРО УКРАЇНИ

результатів дисертації Оксани Михайлівни ДУФЕНЮК на тему:
«Концептуальна модель балансу в кримінальному провадженні:
інституційний, правозастосовний, особистісний рівні»

Комісія у складі:

- старшого детектива – керівника Третього відділу детективів Другого підрозділу детективів Головного підрозділу детективів Цивільського О.І.;
- старшого детектива Національного бюро Другого відділу детективів Другого підрозділу детективів Головного підрозділу детективів Бравермана С.О.;
- детектива Національного бюро відділу організаційно – методичного забезпечення роботи Головного підрозділу детективів Міщанинця О.М.

цим актом засвідчує, що дисертаційна робота доцента кафедри кримінального процесу та криміналістики факультету № 1 ІПФПНП Львівського державного університету внутрішніх справ кандидата юридичних наук, доцента Оксани ДУФЕНЮК «Концептуальна модель балансу в кримінальному провадженні: інституційний, правозастосовний, особистісний рівні» містить науково обґрунтовані висновки та результати, які мають практичне значення. У діяльності Національного антикорупційного бюро України (далі – Національного бюро) впроваджено рекомендації щодо практики проведення допитів у спеціальних приміщеннях, що дає змогу забезпечити таємницю досудового розслідування, посилити безпеку учасників, покращити ергономічні та технічні умови проведення таких процесуальних дій у кримінальних

ГОЛОВНИЙ ПІДРОЗДІЛ ДЕТЕКТИВІВ
НАЦІОНАЛЬНЕ АНТИКОРУПЦІЙНЕ
БЮРО УКРАЇНИ

10 ЖОВТ 2023

Вх. № 10/2023-021

провадженнях.

Викладені у дисертації авторські пропозиції щодо забезпечення інституційного балансу, зокрема положення щодо інституційних ризиків та індикативної системи недоліків, які впливають на функціонування інституційної інфраструктури кримінального провадження (недоліки правового регулювання; недоліки організаційного характеру; недоліки неформальної практики; недоліки стратегії інституційних реформ) використовуються в організаційній, аналітичній та методичній роботі, а також для формування пропозицій подальшого реформування кримінальної процесуальної політики.

Заслугують на увагу висновки авторки щодо необхідності розробки методології визначення оптимального обсягу та оцінки ефективності використання ресурсів, призначених для виконання завдань кримінального провадження; удосконалення законодавчого регулювання протидії зловживанням процесуальними правами учасниками кримінального провадження; зміни підходів до інституту помічника слідчого / детектива; розвитку рефлексійної компетентності суб'єктів кримінально-процесуальної діяльності, що передбачає сформованість знань, умінь і навичок, необхідних для самоаналізу та критичного мислення, здатність оцінювати власну діяльність з позиції «стороннього спостерігача» з метою недопущення прийняття необ'єктивних, упереджених рішень, учинення дій, що суперечать морально-етичним засадам; трансформації кримінального провадження з урахуванням глобальних тенденцій цифровізації, безпекових викликів тощо.

Зазначені напрацювання мають важливе значення для оптимізації практичної діяльності Національного бюро.

Члени комісії:

Детектив Національного бюро відділу
організаційно – методичного забезпечення
роботи Головного підрозділу детективів,
кандидат юридичних наук,
підполковник Національного
антикорупційного бюро України

Олександр МІЩАНИНЕЦЬ

Старший детектив Національного бюро
Другого відділу детективів
Другого підрозділу детективів
Головного підрозділу детективів,
доктор філософії,
майор Національного
антикорупційного бюро України

Станіслав БРАВЕРМАН

Старший детектив - керівник
Третього відділу детективів
Другого підрозділу детективів
Головного підрозділу детективів,
доктор філософії,
полковник Національного
антикорупційного бюро України

Олександр ЦИВІНСЬКИЙ

Прим. № 1

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601

Тел. (044) 255-84-88

Код ЄДРПОУ 00034074

В 10 2023 № 6/13327

На № _____ від _____

Спеціалізованій вченій раді

ДОВІДКА

про впровадження у практичну діяльність слідчих Головного слідчого управління Служби безпеки України результатів дисертації Оксани Михайлівни ДУФЕНЮК

Основні положення та результати докторської дисертації доцента кафедри кримінального процесу та криміналістики факультету № 1 ІПФНП Львівського державного університету внутрішніх справ кандидата юридичних наук, доцента Оксани ДУФЕНЮК «Концептуальна модель балансу в кримінальному провадженні: інституційний, правозастосовний, особистісний рівні» мають практичне значення.

У діяльності ГСУ СБУ впроваджено:

– методологічні засади діагностики та реагування на ризики інституційного дисбалансу, що унеможливають ефективне, швидке, неупереджене та повне досудове розслідування і судове провадження;

– правові механізми забезпечення балансу приватних та публічних інтересів у кримінальному провадженні з дотриманням засади верховенства права;

– правові механізми посилення об'єктивності та зниження суб'єктивізму суб'єктів процесуальної діяльності під час прийняття процесуальних рішень у кримінальному провадженні;

– систему критеріїв щодо виявлення та недопущення недобросовісного використання процесуальних прав (зловживання процесуальними правами) учасниками кримінального провадження;

– рекомендації щодо необхідності багатосторонньої перевірки медійного контенту з метою недопущення впливу можливого його хибного уявлення щодо потенційних підозрюваних, можливостей використання спеціальних знань, збирання доказів, використання інформаційних баз даних під час розслідування кримінальних правопорушень на учасників кримінального провадження;

– модель забезпечення балансу у кримінальному провадженні щодо розмежування (1) інституційного, (2) правозастосовного, (3) особистісного рівнів з метою формування концептуальної основи для стратегічного планування розвитку профільних структур; діагностики ризиків порушення рівноваги та кризових ситуацій, усунення чинників, які мають потенційний руйнівний вплив

на систему кримінального провадження, втрату довіри суспільства до державних інституцій; адаптації органів досудового розслідування до нових викликів та умов функціонування; генерування та впровадження інноваційних проєктів у досудове розслідування;

– типологію реальних та потенційних викликів, які здатні суттєво ускладнювати діяльність ЄСПЛ в сучасних умовах.

Крім цього, в умовах безпекових викликів, детермінованих агресивною війною проти України, важливою є концептуальна розробка воєнної криміналістики, до предметної сфери якої необхідно віднести вивчення теоретичних положень та практичних рекомендацій збирання, дослідження, оцінки та використання доказів воєнних злочинів, вивчення особливостей проведення слідчих (розшукових) дій та впровадження окремих криміналістичних методик розслідування кримінальних правопорушень в умовах складних геополітичних, правових, безпекових, тактичних, логістичних, інформаційно-комунікаційних викликів, детермінованих агресивною війною.

Також в діяльність слідчих ГСУ та слідчих підрозділів регіональних органів СБУ впроваджується документування значущої інформації з використанням технологій 3D-сканування та використання безпілотних літальних апаратів.

**Перший заступник начальника
Головного управління**

Євген РУСІНОВ

Прокуратура України
ОФІС ГЕНЕРАЛЬНОГО ПРОКУРОРА

вул. Різницька, 13/15, м. Київ, 01011 факс: (044) 280-26-03
e-mail: office@gp.gov.ua, web: www.gp.gov.ua
Код ЄДРПОУ 00034051

№ _____

На № _____ від _____

**Львівський державний університет
внутрішніх справ**

вул. Городоцька, 26, м. Львів, 79007

Забезпечення належного розслідування у кримінальних провадженнях за фактами вчинення серйозних порушень міжнародного гуманітарного права є пріоритетом роботи органів прокуратури та органів правопорядку в умовах збройного конфлікту.

Департамент протидії злочинам, вчиненим в умовах збройного конфлікту, Офісу Генерального прокурора висловлює вдячність Львівському державному університету внутрішніх справ за експертну підтримку в опрацюванні актуальних питань кримінального процесуального права.

Зокрема, Департаментом отримано та використовуються у практичній діяльності результати дисертації «Концептуальна модель балансу в кримінальному провадженні: інституційний, правозастосовний, особистісний рівні», підготовлені науковим співробітником кафедри кримінального процесу та криміналістики факультету № 1 ІПФІНП Львівського державного університету внутрішніх справ, к.ю.н, доцентом Оксаною Дуфенюк.

Представлені О. Дуфенюк матеріали мають практичну цінність для правильного застосування норм кримінального процесуального права, підготовки процесуальних документів та обґрунтування рішень у кримінальному провадженні.

Підсумовуючи, ми ще раз дякуємо за існуючу співпрацю та висловлюємо надію на її розширення.

**Начальник
Департаменту протидії злочинам,
вчиненим в умовах збройного конфлікту,
Офісу Генерального прокурора**

Юрій БЕЛОУСОВ

Офіс Генерального прокурора
№18/3/2-432ВИХ-23 від 18.10.2023
КЕП: Белоусов Ю. Л. 18.10.2023 09:10
7EEAC1425C25C4C7

АКТ

**впровадження результатів дисертаційного дослідження
ДУФЕНЮК Оксани Михайлівни на тему:
«Концептуальна модель балансу в кримінальному провадженні:
інституційний, правозастосовний, особистісний рівні»**

Комісія у складі судді Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду Михайленка Д.Г., судді Вищого антикорупційного суду Кравчука О.О., судді Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду Боднара С.Б., начальника відділу правового забезпечення апарату Вищого антикорупційного суду Брінцова А.І. та помічника Голови Вищого антикорупційного суду Вознюк О.А. засвідчує, що висновки, рекомендації та положення дисертаційного дослідження Дуфенюк Оксани Михайлівни, враховуючи їх належний науковий рівень та вагоме практичне значення, можуть бути використані в діяльності Вищого антикорупційного суду, а зокрема: для удосконалення підходів до проведення судових засідань при розгляді кримінальних проваджень та здійсненні судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальних провадженнях, віднесених до підсудності Вищого антикорупційного суду, в організаційній, правовій та аналітичній роботі, а також враховані під час попередньої підготовки відповідних судових справ до розгляду та напрацюванні проєктів судових рішень.

Члени комісії:

доктор юридичних наук, доцент,
суддя Апеляційної палати
Вищого антикорупційного суду

Дмитро МИХАЙЛЕНКО

доктор юридичних наук, професор,
суддя Вищого антикорупційного суду

Олексій КРАВЧУК

кандидат юридичних наук, доцент,
суддя Апеляційної палати
Вищого антикорупційного суду

Сергій БОДНАР

кандидат юридичних наук,
начальник відділу
правового забезпечення апарату
Вищого антикорупційного суду

Артем БРІНЦОВ

помічник Голови
Вищого антикорупційного суду

Оксана ВОЗНЮК

Шевченківський районний суд міста Львова

м. Львів, вул. Січових Стрільців, 12

від 23.10.2023 № 01-09/25/2023

Спеціалізованій вченій раді

ДОВІДКА
ПРО ВПРОВАДЖЕННЯ У ПРАКТИЧНУ ДІЯЛЬНІСТЬ
РЕЗУЛЬТАТІВ ДИСЕРТАЦІЇ О. М. ДУФЕНЮК
«КОНЦЕПТУАЛЬНА МОДЕЛЬ БАЛАНСУ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ:
ІНСТИТУЦІЙНИЙ, ПРАВЗАСТОСОВНИЙ, ОСОБИСТІСНИЙ РІВНІ»

Комісія у складі: *суддя в Шевченківському районному суді м. Львова*
1 *Біличської Т. Б.*;
2 *Борева Т. Я.*
3 *Тимської Д. Б.*

проаналізувала основні результати та положення докторської дисертації доцента кафедри кримінального процесу та криміналістики факультету № 1 ІПФНП Львівського державного університету внутрішніх справ кандидата юридичних наук, доцента О. М. Дуфенюк «Концептуальна модель балансу в кримінальному провадженні: інституційний, правозастосовний, особистісний рівні» і визнала їх вагомими для практичного використання.

Для судової системи актуальність та важливість порушеної проблематики балансу в кримінальному провадженні полягає у тому, що запропонована авторська концепція репрезентує важливість забезпечення інституційного балансу (незалежності судів, невтручання у діяльність суддів, чітке визначення підсудності, узгодження завдань, навантаження та ресурсів тощо); досягнення балансу публічних та приватних інтересів на рівні правозастосовному через застосування різних правових механізмів (симетричного, охоронного, компенсаційного, інтерпретаційного, консенсусного, а також трискладового тесту пропорційності); розуміння балансу як основи верховенства права та справедливого правосуддя у демократичній державі.

Корисними для впровадження у практику є ґрунтовний аналіз рішення Європейського суду з прав людини «Gäfgen v. Germany» у контексті дискурсу про недопустимість насильства, тортур та катувань у кримінальному провадженні; типологія критеріїв зловживання учасниками судового провадження процесуальними правами, що має суттєве значення для подальшої нормативно-правової та доктринальної розробки системи заходів реагування та протидії такій поведінці; положення про важливість роз'яснення учасникам судового провадження, зокрема присяжним, хибності уявлень про досудове розслідування і судове провадження, процес доказування і використання спеціальних знань, сформованих під час систематичного перегляду медійного контенту і, як наслідок, завищеної вимогливості та очікувань суспільства від системи правоохоронних органів та органів правосуддя; рекомендації щодо оптимізації освітньої підготовки суб'єктів процесуальної діяльності.

Члени комісії

- 1 *Борева Т. Я.*
- 2 *Біличської Т. Б.*
- 3 *Тимської Д. Б.*

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

ВОЛИНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

просп. Волі, 13, м. Луцьк, 43025, тел. (0332) 24-10-07, (0332) 72-01-23
ел. пошта: post@vnu.edu.ua, web: http://www.vnu.edu.ua, код ЄДРПОУ 02125102

06.10.2023 № 03-24/03/2539 на № _____ від _____

АКТ

**впровадження результатів дисертації
Оксани Михайлівни ДУФЕНЮК на тему:
«Концептуальна модель балансу в кримінальному провадженні:
інституційний, правозастосовний, особистісний рівні»
в освітньому процесі здобувачів освіти юридичного факультету
Волинського національного університету імені Лесі Українки**

Комісія у складі: проректора з навчальної роботи та рекрутації, кандидата філологічних наук, професора Громика Юрія Васильовича; декана юридичного факультету, кандидата юридичних наук, доцента Демчука Антона Михайловича, завідувача кафедри кримінального права і процесу, кандидата юридичних наук, доцента Фідри Юлії Олександрівни, професора кафедри кримінального права і процесу, доктора юридичних наук, професора Музичук Катерини Сергіївни розглянула та проаналізувала матеріали докторської дисертації та 68 наукових публікацій, в яких викладені результати дослідження доцента кафедри кримінального процесу та криміналістики факультету № 1 Інституту з підготовки фахівців для підрозділів Національної поліції Львівського державного університету внутрішніх справ, кандидата юридичних наук, доцента Дуфенюк Оксани Михайлівни. На підставі проведеного аналізу було встановлено, що вказана дисертація є першою в Україні кваліфікаційною науковою працею, в якій запропоновано нове вирішення теоретико-прикладної проблеми, що має загальнонаціональне значення і полягає у формуванні концептуальної моделі балансу в кримінальному провадженні на інституційному, правозастосовному та особистісному рівнях.

Комісія схвально оцінила наукові напрацювання щодо інституційного балансу в кримінальному провадженні, балансу мети та засобів її досягнення, завдань та ресурсів кримінального провадження (підрозділи 2.1, 2.2, 2.3, 2.4); функціонування Європейського суду з прав людини в сучасних умовах, узгодження міжнародних стандартів та національної практики (підрозділ 2.4); типології правових механізмів забезпечення балансу публічних та приватних інтересів у кримінальному провадженні, у тому числі дослідження змісту,

типології правових механізмів забезпечення балансу публічних та приватних інтересів у кримінальному провадженні, у тому числі дослідження змісту, переваг та недоліків застосування тесту пропорційності у правозастосовній діяльності (підрозділ 3.1); концептуальних основ балансу правових позицій, балансу науки та практики, зокрема дослідження впливу медійних продуктів на суспільні уявлення про роботу органів поліції, експертних підрозділів, прокуратури, та судів (підрозділи 3.2, 3.3); дискурсу про зміст, форму та формалізм у кримінальному провадженні (підрозділ 3.4); правових механізмів забезпечення засади неупередженості та зниження суб'єктивізму в кримінально-процесуальній діяльності (підрозділ 4.1); пропозиції щодо створення спеціального підрозділу інноваційного забезпечення криміналістичної діяльності (Додаток В); пропозиції зміни підходів до інститут наставництва в органах досудового розслідування (підрозділ 4.2), інституту помічника слідчого (Додаток Е).

Вказані наукові розробки та отримані результати дослідження вирізняють актуальністю та новизною, мають вагоме теоретичне та практичне значення, що дає підстави запровадити їх використання у навчальному процесі здобувачів освіти 2-4 курсів юридичного факультету Волинського національного університету імені Лесі Українки, зокрема при підготовці методичної літератури та викладанні навчальних дисциплін «Кримінальне процесуальне право», «Криміналістика», а також вибіркових освітніх компонентів.

Члени комісії:

Проректор з навчальної роботи та рекрутації,
кандидат філологічних наук, професор

Юрій ГРОМИК

Декан юридичного факультету,
кандидат юридичних наук, доцент

Антон ДЕМЧУК

Завідувач кафедри кримінального права і процесу,
кандидат юридичних наук, доцент

Юлія ФІДРЯ

Професор кафедри кримінального права і процесу,
доктор юридичних наук, професор

Катерина МУЗИЧУК

ЗАТВЕРДЖУЮ

Перший проректор

Львівського державного університету
внутрішніх справ

кандидат юридичних наук, професор
полковник поліції

Тарас СОЗАНСЬКИЙ

2023

АРТ

11.10.2023

Львів

№ 87

**Про впровадження результатів дисертації
Оксани Михайлівни ДУФЕНЮК на тему:
«Концептуальна модель балансу
в кримінальному провадженні:
інституційний, правозастосовний, особистісний рівні»
в освітній процес ЛьвДУВС**

Уклала експертна комісія з виявлення, узагальнення та впровадження позитивного досвіду роботи у складі:

- заступника начальника – завідувача відділення забезпечення якості освіти відділу забезпечення якості освіти та методичної роботи кандидата юридичних наук Юлії ЛОЗИНСЬКОЇ;
- начальника відділу організації наукової роботи кандидата юридичних наук майора поліції Людмили ПАВЛИК;
- декана факультету № 1 ПФПНП кандидата юридичних наук, доцента підполковника поліції Руслана ШЕХАВЦОВА;
- завідувача кафедри кримінального процесу та криміналістики факультету №1 ПФПНП кандидата юридичних наук, доцента, підполковника поліції Андрія ХИТРИ;
- директора загальної бібліотеки Ірини КРАВЕЦЬ.

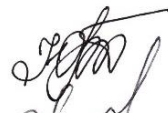

Комісія відповідно до Положення про порядок впровадження результатів наукових робіт в освітній процес, наукову, практичну, законотворчу діяльність та їх облікування у ЛьвДУВС, затвердженого наказом ЛьвДУВС від 16.08.2023 року № 270, розглянула й узагальнила основні положення і результати дисертації Оксани ДУФЕНЮК «Концептуальна модель балансу в кримінальному провадженні: інституційний, правозастосовний, особистісний рівні», поданої на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук за спеціальностями: 12.00.01 – теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень; 12.00.09 – кримінальний процес та

криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність, а також проаналізувала публікації, які відображають результати дослідження.

На основі проведеного аналізу комісія підтверджує, що результати докторської дисертації Оксани ДУФЕНЮК містять науково обґрунтовані теоретичні положення і практичні рекомендації. В освітній процес Львівського державного університету внутрішніх справ впроваджено: понятійно-категоріальний апарат інституційного балансу в кримінальному провадженні; концептуальні підходи до визначення впливу ЄСПЛ на формування парадигми прав людини на наднаціональному та національному рівнях; вчення про закономірності балансу приватних та публічних інтересів, про зловживання правами, про механізми зниження суб'єктивізму в кримінальному провадженні; доктринальне підґрунтя адаптації правової науки і практики кримінального провадження до глобальних мегатрендів; положення щодо балансу освіти і практики як вагомого чинника підвищення якості підготовки персоналу інституційної інфраструктури кримінального провадження.

Отримані результати та пропозиції використовуються при викладанні навчальних дисциплін «Кримінальний процес», «Криміналістика», «Теорія держави і права», «Міжнародний захист прав людини», окремих вибіркового компонентів освітньо-професійних програм, а також рекомендуються для використання під час підготовки рефератів, курсових робіт, самостійної роботи здобувачів вищої освіти, розробки та оновлення методичних матеріалів.

Члени комісії:

	Юлія ЛОЗИНСЬКА
	Людмила ПАВЛИК
	Руслан ШЕХАВЦОВ
	Андрій ХИТРА
	Ірина КРАВЕЦЬ

ЗАТВЕРДЖУЮ

Проректор

Львівського державного
університету внутрішніх справ
доктор юридичних наук, професор

Ольга БАЛИНСЬКА

2023

АКТ

16. 10. 2023

м. Львів

№ 2

**Про впровадження результатів дисертації
Оксани Михайлівни ДУФЕНЮК на тему:
«Концептуальна модель балансу
в кримінальному провадженні:
інституційний, правозастосовний, особистісний рівні»
у наукову діяльність ЛьвДУВС**

Уклала експертна комісія з виявлення, узагальнення та впровадження позитивного досвіду роботи у складі:

- начальника відділу організації наукової роботи кандидата юридичних наук майора поліції Людмили ПАВЛИК;
- завідувача відділення організації освітньо-наукової підготовки (докторантура та аспірантура (ад'юнктура)) кандидата юридичних наук підполковника поліції Тетяни КОХАНЮК;
- декана факультету № 1 ІПФПНП, керівника теми науково-дослідної роботи з державною реєстрацією «Протидія кримінальним правопорушенням, підслідним Національній поліції: правові, кримінологічні та криміналістичні аспекти» (номер державної реєстрації 0121U113930, 2021–2024 р.) кандидата юридичних наук, доцента підполковника поліції Руслана ШЕХАВЦОВА;
- завідувача кафедри кримінального процесу та криміналістики факультету №1 ІПФПНП кандидата юридичних наук, доцента, підполковника поліції Андрія ХИТРИ;
- завідувача кафедри загально-правових дисциплін Інституту права, керівника теми науково-дослідної роботи з державною реєстрацією «Держава і право: філософсько-правовий та теоретико-історичний виміри» (номер державної реєстрації 0122U002405, 2022–2025 р.) доктора юридичних наук, професора Дмитра ЗАБЗАЛЮКА;
- директора загальної бібліотеки Ірини КРАВЕЦЬ.

Комісія відповідно до Положення про порядок впровадження результатів наукових робіт в освітній процес, наукову, практичну, законотворчу діяльність та їх облікування у ЛьвДУВС, затвердженого наказом ЛьвДУВС від 16.08.2023 року № 270, розглянула й узагальнила основні положення і результати дисертації Оксани ДУФЕНЮК «Концептуальна модель балансу в кримінальному провадженні: інституційний, правозастосовний, особистісний рівні», а також проаналізувала 68 публікацій, які відображають результати дослідження. На основі проведеного аналізу комісія зробила висновок, що докторська дисертація Оксани ДУФЕНЮК «Концептуальна модель балансу в кримінальному провадженні: інституційний, правозастосовний, особистісний рівні» містить науково обґрунтовані теоретичні положення і практичні рекомендації, що дає підстави запровадити їх для використання у науковій діяльності Львівського державного університету внутрішніх справ за такими напрямками:

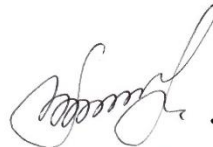
- 1) проведення подальших наукових досліджень з проблем:
 - модернізації кримінального провадження з урахуванням глобальних мегатрендів;
 - удосконалення правових механізмів забезпечення інституційного балансу та розвитку інституційної інфраструктури кримінального провадження;
 - методології визначення оптимального обсягу та оцінки ефективності використання ресурсів, призначених для виконання завдань кримінального провадження;
 - прикладних аспектів нейтралізації викликів, здатних негативно впливати на функціонування ЄСПЛ в сучасних умовах;
 - теоретико-методологічних основ реалізації правової інклюзії;
 - доктринального забезпечення законодавчого регулювання протидії недобросовісному використанню права;
 - діагностики абераційного формалізму в кримінальному провадженні та механізмів його усунення;
 - оптимізації інституту помічника слідчого, детектива;
 - імплементації інновацій в криміналістичній діяльності, розробки концептуальних основ воєнної криміналістики;
 - цифрової трансформації кримінального провадження, поглибленого вивчення переваг та ризиків використання штучного інтелекту у сфері правосуддя;
 - моральних основ кримінальної процесуальної діяльності та підвищення довіри суспільства до системи правосуддя;
- 2) підготовка наукових звітів за темами науково-дослідних робіт з державною реєстрацією «Держава і право: філософсько-правовий та теоретико-історичний виміри» (номер державної реєстрації 0122U002405, 2022–2025 р.); «Протидія кримінальним правопорушенням, підслідним Національній поліції: правові, кримінологічні та криміналістичні аспекти» (номер державної реєстрації 0121U113930, 2021–2024 р.);

3) виконання наукових робіт, цитування результатів наукових робіт, підготовка наукових доповідей та фахових статей, які презентують вже отримані результати або присвячені подальшій розробці теоретико-методологічних та практичних засад дотримання балансу в кримінальному провадженні на інституційному, правозастосовному та особистісному рівнях;

4) узагальнення аналітичних матеріалів, звітів, слідчої, прокурорської та судової практики, статистичних та інших даних щодо застосування тесту пропорційності у правозастосовній діяльності, протидії недобросовісному використанню права учасниками кримінального провадження, порушення засад добросовісності суб'єктами кримінальної процесуальної діяльності тощо;

5) обґрунтування пропозицій до чинних нормативно-правових актів та обговорення проєктів у сфері правового регулювання функціонування кримінального провадження на засадах верховенства права та справедливості у демократичній, правовій державі.

Члени комісії:

Людмила ПАВЛИК

Тетяна КОХАНЮК

Руслан ШЕХАВЦОВ

Андрій ХИТРА

Дмитро ЗАБЗАЛЮК

Ірина КРАВЕЦЬ